

Stephen King

Capcana pentru vise

The Dreamcatcher

*Această carte este pentru
Susan Moldow și Nan Graham*

ÎNTÂI, ȘTIRILE

Din *East Oregonian*, 25 iunie 1947

OFIȚER DE POMPIERI OBSERVĂ „FARFURII ZBURĂTOARE”

Kenneth Arnold vorbește de 9 obiecte circulare.

„Strălucitoare, argintii, se deplasau incredibil de rapid”

Din *Daily Record*, Roswell (N.M.), 8 iulie 1947

FORȚELE AVIATICE CAPTUREAZĂ O „FARFURIE ZBURĂTOARE”

ÎNTR-O FERMĂ DIN REGIUNEA ROSWELL

Ofițerii de contrainformații recuperează naveta prăbușită

Din *Daily Record*, Roswell (N.M.), 9 iulie 1947

FORȚELE AVIATICE DECLARĂ „FARFURIA”

BALON DE TESTARE ATMOSFERICĂ

Din *Daily Tribune*, Chicago, 1 august 1947

USAF

AFIRMĂ: „NU PUTEM EXPLICA” DECLARAȚIILE LUI ARNOLD

Alte 850 de astfel de declarații de la prima relatare încoace

Din *Daily Record*, Roswell (N.M.), 19 octombrie 1947

AȘA-NUMITA IARBĂ SPAȚIALĂ – O FARSĂ,

DECLARĂ UN FERMIER MÂNIOS

Andrew Hoxon neagă „asocierea cu farfuriile zburătoare”

larba roșietică „nu e altceva decât un renghi”, insistă el

Din *Courier Journal*, (Ky.), 8 ianuarie 1948

CĂPITAN DE AVIAȚIE URMĂRIT ȘI DOBORÂT DE UN OZN

Ultima transmisiune a lui Mantell: „Metalic, îngrozitor de mare”

Forțelor Aviatice tac

Din *Nacional*, Brazilia, 8 martie 1957

CIUDAT OBIECT CIRCULAR SE PRĂBUȘEȘTE ÎN MATO GROSSO!

2 FEMEI AMENINȚATE LÂNGĂ PONTO PORAN!

„Am auzit țipete dinăuntru”, declară ele

Din *Nacional*, Brazilia, 12 martie 1957

OROAREA DIN MATO GROSSO!

Relatări despre oameni gri cu ochi mari și negri

Oamenii de știință iau în derâdere!

Relatările continuă!

SATE SUB TEROARE!

Din *Oklahoman*, 12 mai 1965

POLIȚIST DESCHIDE FOCUL ASUPRA UNUI OZN

Pretinde că farfuria se afla la 12 metri deasupra autostrăzii 9.

Radarul AFB confirmă declarația

Din *Oklahoman*, 2 iunie 1965

„FUNGII EXTRATEREȘTRI” – O FARSĂ, DECLARĂ REPREZENTANTUL MINISTERULUI AGRICULTURII

„Iarba Roșie” ar fi opera pistoalelor cu vopsea ale tinerilor

Din *Press-Herald*, Portland (Me.), 14 septembrie 1965

SE ÎNMULȚESC RELATĂRILE DESPRE OZN-URILE DIN NEW HAMPSHIRE

Cele mai multe relatări sunt din zona Exeter

Unii rezidenți se tem de o invazie extraterestră

Din *Union-Leader*, Manchester (N.H.), 19 septembrie 1965

IMENSUL OBIECT OBSERVAT ÎN APROPIEREA EXETER-ULUI A FOST O ILUZIE OPTICĂ

Anchetatorii Forțelor Aviatice refuză orice argumentație

Poliția statală observă.

Ofițerul Cleland Adamant: „Știu ce am văzut”

Din *Union-Leader*, Manchester (N.H.), 30 septembrie 1965

EPIDEMIA DE TOXIINFECȚIE ALIMENTARĂ DIN PLAISTOW RĂMÂNE FĂRĂ EXPLICAȚII

Peste 300 de îmbolnăviți, cei mai mulți sunt în convalescență

Un ofițer FDA⁷ spune că apa de fântână ar fi putut fi contaminată

Din *Journal*, Michigan, 9 octombrie 1965

GERALD FORD CERE INVESTIGAREA CAZURILOR DE OZN

Președintele Partidului Republican spune că „Luminile din Michigan” ar putea fi de origine extraterestră

Din *Los Angeles Times*, 19 noiembrie 1978

OAMENII DE ȘTIINȚĂ DE LA CALTECH OBSERVĂ UN OBIECT ENORM ÎN FORMĂ DE DISC ÎN MOJAVE

Tickman: „Era împrejmuit de lumini mici și sclipitoare”

Morales: „Am văzut fungi roșii precum părul unui înger”

Din *Los Angeles Times*, 24 noiembrie 1978

POLIȚIA STATALĂ, ANCHETATORI USAF NU GĂSESC
NICI UN „PĂR DE ÎNGER" ÎN MOJAVE
Tickman și Morales au fost supuși și au trecut
testul cu detectorul de minciuni
Se ia în calcul posibilitatea unei farse

Din *New York Times*, 16 august 1980

CEI „RĂPIȚI DE EXTRATERESTRI" RĂMÂN CONVINȘI
Psihologii se îndoiesc de răpirile din partea
așa-numiților Oameni Cenușii

Din *Wall Street Journal*, 9 februarie 1989

CARL SAGAN: „NU, NU SUNTEM SINGURI"
Om de știință eminent reafirmă credința sa în extraterestri
Spune: „Șansele existenței unei alte forme
inteligente de viață sunt enorme"

Din *Sun*, Phoenix, 14 martie 1997

IMENS OZN OBSERVAT LÂNGĂ PRESCOTT ZECI DE DESCRIERI
OBIECT ÎN FORMĂ DE „BUMERANG"
Panoul de control din Luke al AFB e inundat de rapoarte

Din *Sun*, Phoenix, 30 martie 1997

„LUMINILE DIN PHOENIX" RĂMÂN FĂRĂ EXPLICAȚII
Fotografiile nu sunt trucate, spun experții.
Anchetatorii Forțelor Aviatice tac

Din *Weekly*, Paulden (Ariz.), 9 aprilie 1997

EPIDEMIA DE TOXIINFECȚIE ALIMENTARĂ NEEXPLICATĂ
RAPOARTELE DESPRE „IARBA ROȘIE" CLASATE DREPT FARSE

Din *Daily News*, Derry (Me.), 15 mai 2000

LUMINI MISTERIOASE ÎNCĂ O DATĂ
OBSERVATE ÎN REGIUNEA JEFFERSON
Primarul orașului Kineo: „Nu știu ce sunt, dar continuă să reapară"

ARAZ

Devenise motoul lor, iar Jonesy nu-și putea aduce aminte pentru
nimic în lume care îl spusese primul. *Răzbunarea-i o curvă*, asta era al lui.
Trage-mi-o, Freddy și o jumătate de duzină de alte obscenități și mai
colorate porniseră de la Beaver¹. Henry fusese cel care-i învățase să
spună: *Toate lucrurile la vremea lor*, genul de prostii Zen care-i plăceau lui
Henry de când erau copii. ARAZ, totuși; cum rămâne cu ARAZ? A cui

¹Castor

fusesse această găselniță?

Nu conta. Ce conta era că au crezut prima jumătate atunci când au fost un cvartet și în întregime atunci când au fost cinci. Apoi, când au ajuns iarăși un cvartet, au crezut a doua jumătate.

Când n-au mai rămas decât ei patru din nou, zilele s-au întunecat. Au fost mai mult zile de trage-mi-o Freddy. O știau, dar nu și de ce. Știau că ceva nu era în regulă cu ei – ceva era diferit, cel puțin – dar nu și ce. Știau că sunt prinși, dar nu și exact cum. Și asta cu mult înainte de luminile din cer. Înainte de McCarthy și Becky Shue.

ARAZ: Uneori înseamnă exact ceea ce spune. Alteori nu crezi în altceva decât în întuneric. Cum faci să continui atunci?

1988: Chiar și Beaver e melancolic

Să spui că mariajul lui Beaver n-a funcționat ar fi ca și când ai spune că lansarea navei spațiale *Challenger* a întâmpinat mici dificultăți. Joe „Beaver” Clarendon și Laurie Sue Kenopinsky au rezistat opt luni și apoi *bum!*, de podea s-a spart păpușa, să m-ajute cineva să adun nenorocitele de cioburi.

Beav e în general un tip vesel, oricare dintre prietenii cu care iese în oraș ți-ar spune asta, dar acum trece printr-o fază proastă. Nu se mai întâlnește cu vechii lui prieteni (cei pe care-i consideră *adevărații* lui prieteni) decât în acea săptămână din noiembrie când sunt împreună în fiecare an, iar, în noiembrie trecut, el și cu Laurie Sue încă mai țineau la relația lor. Țineau cu mici speranțe, e drept, dar încă țineau. Acum își petrece mare parte a timpului – prea mult, o știe – în barurile din cartierul Old Port al Portland-ului, în The Porthole și The Seaman's Club și The Free Street Pub. Bea prea mult și fumează prea multă iarbă ieftină și, în multe dimineți, nu suportă să se vadă în oglinda de la baie; ochii-i injectați se feresc de reflecția sa și se gândește: *Trebuie să termin cu barurile. În curând voi avea aceeași problemă ca și Pete. Cristoase-păroase.*

Să termine cu cluburile, cu petrecerile, a dracu' de bună idee; imediat însă, înapoi la treabă, pupă-mă-n cur și spune-mi ce mai faci. Joia asta e la The Free Street și a naibii dacă n-are o bere în mână, un joint² în buzunar și dacă o melodie instrumentală, care seamănă puțin cu ce cântă The Ventures, nu curge dintr-un tonomat. Nu-și amintește precis numele acestei piese; a fost la modă înainte de vremea lui. Totuși, o știe; ascultă des postul de radio cu muzică veche din Portland de când a divorțat. Muzica veche e tămăduitoare. Multe din cântecele noi... Laurie Sue le știa și-i plăceau multe, dar Beaver nu le pricepe deloc.

The Free Street e aproape gol, poate mai sunt vreo șase tipi la bar și alți șase joacă biliard în spate. Beaver și trei dintre prietenii lui de ieșit în oraș stau într-un separeu, beau bere Millers prost fermentată și taie un pachet soios de cărți ca să vadă cine plătește fiecare rând de băutură. Ce melodie instrumentală e aia cu chitarele gălgâitoare? „Out of Limits”? „Telstar”? Mnu, în „Telstar” e un sintetizator, în asta nu. Cui îi pasă? Ceilalți băieți vorbesc despre Jackson Browne, care a cântat la Centrul Civic seara trecută și a făcut un spectacol monstru, potrivit lui George Pelsen, care a fost de față.

— Vă mai spun ceva ce-a fost monstruos, zice George, uitându-se la ei profund impresionat. Își ridică bărbia proeminentă, arătându-le o pată roșie pe-o parte a gâtului. Știți ce e asta?

— Semnu' dragostei, nu-i așa? Întreabă Kent Astor, puțin cam timid.

²Joint – țigară din cannabis

— Ai pușcat-o la fix, zice George. Bântuiam prin spatele scenei după spectacol, eu și alți câțiva tipi, sperând să luăm autograful lui Jackson. Sau, poate, nu știu, al lui David Lindley. E tare și el.

Kent și Sean Robideau sunt de acord că Lindley e tare – nu un zeu al chitarei, nici pe departe (Mark Knopfler de la Dire Straits e un zeu al chitarei; și Angus Young de la AC/DC; și – desigur – Clapton), dar totuși foarte tare. Lindley are armonie bună; are și mișcări ca lumea. Până și din umeri.

Beaver nu intervine în discuție. Dintr-o dată, vrea să iasă de aici, afară din barul ăsta stătut, să ia o gură de aer curat. Știe încotro bate George, și e o minciună în întregime.

Nu o chema Chantay, nu știi cum o chema; a trecut pe lângă tine ca și când nici n-ai fi existat. Și oricum, ce-ai putea însemna pentru o fată ca ea? Doar un alt pletos din clasa muncitoare dintr-un alt oraș muncitoresc din New England; s-a urcat în autobuzul formației și dusă a fost din viața ta. Din viața ta total neinteresantă. Chantays e numele formației pe care o ascultăm acum, nu Mar-Kets sau Bar-Kays, ci Chantays; e melodia „Pipeline” de Chantays, iar chestia aia de pe gâtul tău nu e un semn al dragostei, ci o arsură de la aparatul de ras.

Gândește acestea, apoi aude un plânset. Nu în The Free Street, ci în mintea sa. Un plânset demult stins. Îi pătrunde direct în cap plânsetul ăsta, pătrunde ca și cioburile de sticlă și, oh, drace, trage-mi-o, Freddy, să-l facă cineva să tacă.

Eu l-am făcut să tacă, se gândește Beaver. Eu am fost. Eu l-am făcut să înceteze. L-am luat în brațe și i-am cântat.

Între timp, George Pelsen le povestește cum s-a deschis în cele din urmă ușa de la scenă, dar nu Jackson Browne a ieșit, nici David Lindley, ci trioul de tinere cântărețe; pe una o chema Randi, pe una Susi și pe cealaltă Chantay. Apetisante domnițe, oh, atât de înalte și de savuroase.

— *Doamne*, spune Sean, dându-și ochii peste cap.

E-un tip grasuț și scund, ale cărui mari înfăptuiri sexuale sunt ocazionalele drumuri la Boston, unde se holbează la striperile de la Foxy Lady și la chelnerițele de la Hooters. Oh, Doamne, trage-i-o-aș lu' *Chantay*. Face gesturi masturbatorii în aer. La asta, cel puțin, gândește Beav, se pricepe ca un profesionist.

— Așa că am început să le vorbesc... să-i vorbesc ei, mai ales, lui Chantay, și-o-ntreb dac-ar vrea să vad un pic din viața de noapte a Portland-ului. Așa că am...

Beav scoate o scobitoare din buzunar și o potrivește între buze, izolându-se total de lumea înconjurătoare. Dintr-o dată, scobitoarea e tot ce-i trebuie. Nici măcar berea din față, nici joint-ul din buzunar, cu siguranță nici palavrele goale ale lui George Pelsen despre cum el și cu fabuloasa Chantay și-au pus-o pe bancheta din spate a camionetei lui, slavă Domnului c-avea căciuliță la el; atunci când vâna lui George e tare, nu poți pleca la plimbare.

Nu-i decât o mare lăudăroșenie, își zice Beaver și se simte dintr-o dată deprimat, mai deprimat decât a fost de când Laurie Sue și-a făcut bagajele și s-a mutat înapoi la mama ei. Asta nu-i stă deloc în fire, și nu-și mai dorește acum decât să iasă dracului de-aici, să-și umple plămânii cu aer rece, cu aer sărat de litoral, și să găsească un telefon. Vrea să facă asta și-apoi să-l sune pe Jonesy sau pe Henry, nu contează care, oricare e bine; vrea să-i spună: Hei, omule, cum mai merge? și să i se răspundă înapoi: Oh, știi, Beav, ARAZ. Nu joci, nu câștigi.

Se ridică.

— Hei, omule, spune George. Beaver a făcut Colegiul Westbrook Junior cu George, atunci părea destul de dur, dar anii aceia sunt acum la

multe beri distanță. Unde mergi?

— Să mă piș, spune Beaver, trecându-și scobitoarea dintr-un colț al gurii în celălalt.

— Ei bine, să-ți aduci hoitu'-ncoace repede; tocmai ajung la partea a bună, zice George, și Beaver gândește: *chiloți fără praștie*. Oh, băiete, vechea și ciudata senzație e puternică astăzi, poate e din cauza barometrului sau altceva.

Coborându-și vocea, George spune:

— Când i-am ridicat fusta...

— Știu, purta chiloți fără praștie, spune Beaver. Observă privirea surprinsă - aproape șocată - din ochii lui George, dar nu-i acordă atenție. Chiar că vreau să ascult partea aia.

Se îndepărtează, se îndreaptă către toaleta bărbaților cu mirosul ei galben-rozaliu de urină și dezinfectant, trece de ea, trece de toaleta femeilor, trece de ușa cu BIROU scris pe ea și evadează pe alee. Cerul de deasupra lui este alb și ploios, dar aerul este bun. Atât de bun! Îl inspiră adânc în piept și se gândește din nou: *Nu joci, nu câștigi*. Rânjește ușor.

Se plimbă vreme de zece minute, doar mestecând scobitori și eliberându-și mintea. La un moment dat, nu-și amintește cu claritate când aruncă joint-ul pe care-l ținuse în buzunar. Apoi îl sună pe Henry de la telefonul public din magazinul Joe's Smoke, din susul lui Monument Square. Se așteaptă să-i răspundă robotul - Henry încă e la școală - dar Henry se află lângă aparat și ridică la al doilea apel.

— Ce mai faci, omule? spune Beaver.

— Oh, știi tu, spune Henry. Același rahat, altă zi. Dar tu, Beav?

Beav închide ochii. Pentru o clipă, totul e perfect din nou; cel puțin, atât de perfect pe cât poate fi într-o lume infectă.

— Cam la fel, prietene, răspunde. Aproape cam la fel.

1993: Peter ajută o domnișoară la ananghie

Pete șede în spatele biroului său de la salonul de prezentare Macdonald Motors din Bridgton, învârtind pe deget inelul cu chei. Brelocul e format din patru litere emailate: NASA.

Visele îmbătrânesc mai repede ca visătorii, acesta e un adevăr al vieții pe care Pete l-a învățat pe măsură ce anii s-au scurs. Cu toate acestea, cei din urmă mor surprinzător de greu, țipând în sinea lor cu voci groase, amărâte.

A trecut multă vreme de când Pete n-a mai dormit într-un dormitor tapetat cu fotografii ale lui Apollo și Saturn, fotografii cu rachete și astronauți, și pași pe Lună (EVA³, pentru cunoscători), și capsule spațiale cu învelișul fumegând și topindu-se din pricina incredibilei forțe de frecare la reintrarea în atmosfera terestră, și LEM⁴-uri, și Voyager, și o fotografie a unui disc strălucitor deasupra șoselei interstatale 80, cu oameni care stau în parcare și se uită spre cer, protejându-și ochii cu mâinile, legenda fotografiei spunând: ACESTUI OBIECT, CARE A FOST FOTOGRAFIAT LÂNGĂ ARVADA, COLORADO, ÎN 1971, NU I S-A GĂSIT NICI O EXPLICAȚIE. E UN OZN ADEVĂRAT.

A trecut multă vreme.

³Acronim pentru Extravehicular Activity (aprox. Activități extravehiculare) - acțiuni sau manevre întreprinse de astronauți în spațiu, în afara navetei spațiale

⁴Acronim pentru Lunar Excursion Module (Aparat de prospectat suprafața Lunii)

Chiar și așa, anul acesta și-a petrecut una din cele două săptămâni din concediul său anual în Washington, D.C., unde s-a dus în fiecare zi la Muzeul Național Smithsonian al Aerului și Spațiului și și-a pierdut aproape tot timpul plimbându-se printre panouri cu un rânjel mirat pe buze. Majoritatea acestui timp și l-a petrecut uitându-se la rocile selenare și gândindu-se: *Aceste roci provin dintr-un loc unde cerul e întotdeauna întunecat și unde tăcerea e infinită. Neil Armstrong și Buzz Aldrin au luat douăzeci de kilograme dintr-o altă lume, iar acum, iată-le aici.*

Și aici este și el, șezând în spatele biroului într-o zi în care n-a vândut nici o mașină (oamenilor nu le place să cumpere mașini pe vreme ploioasă, iar, în partea de lume unde trăiește Pete, a început să burnițeze încă de la prima lumină a dimineții), răsucind brelocul său NASA și uitându-se la ceas. Timpul trece greu după-amiaza și din ce în ce mai greu pe măsură ce se apropie ora cinci. Cinci e ora primei sale beri. Nu înainte de cinci; nici vorbă. Dacă bei în timpul zilei, trebuie s-o lași mai moale, pentru că asta fac doar bețivii. Dar dacă aștepți... Îți răsucești doar inelul cu chei și aștepți...

La fel de mult pe cât așteaptă acea primă bere a zilei, Pete așteaptă venirea lunii noiembrie. Excursia la Washington din aprilie i-a prins bine, iar rocile selenare au fost uimitoare (încă-l uimesc de fiecare dată când se gândește la ele), dar a fost singur în tot acest timp. Nu-i prinde bine să fie singur. În noiembrie, când își ia și cealaltă săptămână de concediu, va fi alături de Henry, de Jonesy și de Beav. *Atunci* își va permite să bea în timpul zilei. Când te afli singur în pădure, la vânătoare cu prietenii, n-are nimic dacă bei în timpul zilei. Aproape că e o tradiție. E...

Ușa se deschide și intră o brunetă atrăgătoare. Aproximativ unu-șaptezece (lui Pete îi plac femeile înalte), în jur de treizeci de ani. Se uită roată la modelele expuse în salon (noul Thunderbird, de culoare roșu-grena, e vedeta sezonului, deși nici Explorer-ul nu e de colea), dar nu ca și când ar vrea să cumpere ceva. Apoi îl observă pe Pete și vine către el.

Pete se ridică, aruncându-și brelocul pe tăblia mesei, și o întâmpină în ușa biroului său. Când ajunge acolo, poartă deja zâmbetul lui cel mai profesional – două sute de wați, fetițo, crede-mă pe cuvânt – și ține mâna întinsă pentru salut. Palma ei e rece și fermă, însă ea e pierdută, supărată.

— Poate că n-am nimerit bine, zice ea.

— Asta nu-i deloc modul potrivit de-a începe o conversație cu un vânzător de mașini, spune Pete. Nouă ne plac provocările. Mă numesc Pete Moore.

— Bună, spune ea, dar nu-și dă numele, care e Trish. Am o întâlnire în Fryeburg peste exact... – se uită la ceasul pe care Peter, în orele lungi ale după-amiezilor, îl studiază îndeaproape — peste exact patruzeci și cinci de minute. Cu un client care vrea să cumpere o casă, și cred că am chiar ce-i trebuie, la mijloc e și un comision bunicel, iar... Ochii i s-au umplut acum de lacrimi și trebuie să înghită ca să scape de nodul din gât... iar eu mi-am pierdut blestematele alea de *chei*. Cheile de la *mașină*!

Își deschide poșeta și răcolește prin ea.

— Am talonul de înregistrare... și alte câteva acte... o mulțime de numere, și mi-am spus că, poate, *poate*, mi-ați putea face un set nou și mi-aș putea continua drumul. Ar putea să fie cea mai bună vânzare a anului, domnule... I-a uitat numele. Nu se simte jignit. Moore e un nume la fel de banal ca și Smith sau Jones. Pe lângă asta, mai e și supărată. Când îți pierzi cheile, îți piezi și cumpătul. A asistat la astfel de scene de sute de ori.

— Moore. Dar la fel de ușor răspund și la Pete.

— Mă puteți ajuta, domnule Moore? Sau mă poate ajuta cineva de la service?

Bătrânul Johnny Damon e de serviciu și ar fi bucuros s-o ajute, dar Trish n-ar mai ajunge la întâlnirea din Fryeburg cu siguranță.

— Vă putem face un nou set de chei, dar s-ar putea să fie nevoie de cel puțin douăzeci și patru de ore, poate chiar patruzeci și opt, spune el.

Se uită la el cu ochii înlăcrimați (care sunt de-un căprui-catifelat) și strigă în disperare:

— La dracu'! *La dracu'!*

Gânduri ciudate-i vin atunci lui Pete: seamănă cu o fată pe care a cunoscut-o cu mult timp în urmă. N-o cunoșteau prea bine, dar o cunoșteau îndeajuns să-i salveze viața. Josie Rinkenhauer o chema.

— *Știam* eu! spune Trish, pe o voce sugrumată de nervi, fără a mai încerca să salveze aparențele. Doamne, parcă aș fi *știut!* Își întoarce fața de la el și, îndepărtându-se, începe să plângă din tot sufletul.

Pete merge în urma ei și o prinde ușor de umăr.

— Așteaptă, Trish. Așteaptă o clipă.

Asta i-a scăpat. I-a pronunțat numele, deși ea nici măcar nu i l-a spus. Dar e prea supărată să-și dea seama că n-au făcut cunoștință cum trebuie, așa că e în regulă.

— De unde vii? o întreabă. Adică, nu ești din Bridgton, nu-i așa?

— Nu, spune ea. Biroul nostru e la Westbrook. Agenția Imobiliară Dennison. Noi suntem cei cu farul de veghe.

Pete dă din cap ca și când asta i-ar spune ceva.

— De acolo vin. M-am oprit la farmacia din Bridgton doar pentru a lua niște aspirină, fiindcă întotdeauna am dureri de cap înaintea unei prezentări importante... e din cauza stresului, o, Doamne, iar acum îmi bubuie creierul ca după o explozie.

Pete dă din cap în asentiment. Știe cum stă treaba cu durerile de cap. Desigur, ale lui sunt în majoritate cauzate de bere, și nu de stres, dar știe la fel de bine cum sunt.

— Am avut niște timp de pierdut, așa că am mers și în magazinașul de lângă farmacie, pentru o cafea... cofeina, știi, calmează durerile de cap...

Pete face iarăși un gest afirmativ. Henry e psihologul, dar, cum i-a spus Pete de mai multe ori, ca să ai succes la vânzare trebuie să știi destul de bine cum funcționează mintea umană. Acum e bucuros că noua lui prietenă s-a calmat puțin. Asta e bine. Crede că, dacă-i va permite, o va putea ajuta. Îi dă ghes ideea de-a o ajuta. Îi place acest îndemn. Nu e mare lucru, nu-i va aduce niciodată o avere, dar îi place.

— Am fost și de partea cealaltă a străzii, la Renny. Am cumpărat o eșarfă... din pricina ploii, știi... Își atinge părul. Apoi m-am întors la mașină... iar, lua-le-ar naiba de chei, nu mai erau de găsit! Am refăcut traseul... am mers de la Renny la magazin, la farmacie, și nu erau *nicăieri!* Iar acum voi întârzia la întâlnire.

Disperarea începe să-și facă din nou loc în vocea ei. Se uită iarăși la ceas. Pentru el se târăște; pentru ea aleargă. Asta face diferența între oameni, cugetă Pete. Pe lângă altele, firește.

— Calmează-te, spune el. Calmează-te câteva clipe și ascultă-mă. Vom merge înapoi la farmacie, împreună, și vom căuta cheile.

— Nu sunt acolo! Am căutat pe toate rândurile, m-am uitat pe raftul de unde am luat aspirina, am întreba-o pe fata de la ghișeu...

— Nu face rău nimănui să ne mai uităm o dată, spune el. O conduce acum spre ușă, apăsându-i ușor ceafa cu mâna ca s-o convingă să-l însoțească. Îi place mirosul parfumului ei și-i place și mai mult părul ei,

da, chiar așa. Dacă arată atât de bine pe o zi ploioasă, oare cum arată când strălucește soarele?

— Întâlnirea mea...

— Încă mai ai patruzeci de minute, spune el. Acum, când turiștii sunt plecați, nu-ți ia mai mult de douăzeci de minute până la Fryeburg. Căutăm cheile preț de zece minute și, dacă nu le găsim, te duc eu cu mașina până acolo.

Se uită la el cu îndoială.

El se uită pe lângă ea, către unul din celelalte birouri.

— Dick! strigă. Hei, Dickie M.

Dick Macdonald ridică ochii dintr-un morman de facturi.

— Spune-i domnișoarei că nu sunt un pericol la volan, în caz că trebuie s-o duc până la Fryeburg.

— O, conduce bine, dom'șoară, spune Dick. Nu-i obsedat sexual și nici maniac al vitezei. O să-ncerc doar să vă vândă o mașină nouă.

— Sunt un client dificil, spune ea, zâmbind puțin. Bănuiesc că e-n regulă, atunci.

— Răspunzi tu la telefon în locul meu, Dick? întreabă Pete.

— O, mda, o să-mi dea bătăi de cap. Pe-o vreme ca asta, tre' să gonesc clienții afară cu mătura.

Pete și bruneta – Trish – ies afară, traversează aleea și străbat cei în jur de doisprezece metri până la strada principală. Farmacia Bridgton e a doua clădire pe stânga. Burnița s-a îndesit; acum aproape că plouă. Femeia își pune eșarfa cea nouă și se uită la Pete, care e cu capul dezgolit.

— Te uzi tot, spune ea.

— Sunt din nord, zice el. Acolo toți sunt căliți.

— Crezi că le poți găsi, nu-i așa? întreabă ea.

Pete ridică din umeri.

— Poate. Mă pricep la găsit lucruri. Întotdeauna m-am priceput.

— Știi ceva ce eu nu știu? întreabă ea.

Nu joci, nu câștigi, gândește el. *Atâta lucru știu și eu, dom'șoară.*

— Mnu, spune. Nu încă.

Intră în farmacie, iar clopoțelul de deasupra ușii clincăie. Fata de la ghișeu își ridică privirea dintr-o revistă. La trei și douăzeci într-o după-amiază de sfârșit de septembrie, farmacia e pustie, cu excepția lor și a domnului Diller, care se află în spatele ghișeului de preluat rețete.

— Bună, Pete, zice casierița.

— Hei, Cathy, cum îți merge?

— Păi, știi... lânzește. Se uită la brunetă. Îmi cer scuze, dom'șoară, da' nu le-am găsit.

— Nu face nimic, spune Trish cu un zâmbet șters. Domnul acesta s-a oferit să mă conducă la întâlnire.

— Ei bine, spune Cathy, Pete e de treabă, dar nu cred c-aș merge atât de departe încât să-i spun *domn*.

— Ai grijă ce vorbești, scumpo, îi spune Pete cu un rânjet. În Naples, la capătul șoselei 302, mai este o farmacie Rexall. Apoi se uită la ceasul de pe perete. Și pentru el a început să se scurgă timpul mai repede. Asta-i bine, e-o schimbare plăcută.

Pete se uită înapoi la Trish.

— Aici ai intrat prima dată. Pentru aspirină.

— Corect. Am cumpărat un flacon de Anacin. Apoi am avut niște timp de pierdut și...

— Știu, ai comandat o cafea vizavi, la Christie, apoi ai traversat strada la Renny.

— Da.

— N-ai luat aspirinele cu cafea caldă, nu-i așa?

— Nu, aveam o sticlă de apă Poland în mașină. Arată prin fereastră către un Taurus verde. Le-am luat cu apă. Dar am verificat și sub scaune, domnule... Peter. M-am uitat și-n contact.

Îi aruncă o privire nerăbdătoare, care spune: *Știu ce gândești: femeie aiurită.*

— Mai am o singură întrebare, spune el. Dacă-ți găsesc cheile de la mașină, vei lua cina cu mine? Ne-am putea întâlni la The West Wharf. E pe drumul de aici la...

— Cunosc localul, spune ea, arătând amuzată în ciuda neliniștii ce-o stăpânește. La ghișeu, Cathy nici măcar nu se mai preface că-și citește revista. Asta-i de departe mai interesant ca revista *Red-book*. De unde știi că nu sunt căsătorită sau altceva?

— Nu porți verighetă, răspunde prompt, deși nici măcar nu s-a uitat încă la mâinile ei, nu îndeaproape, oricum. Pe lângă asta, n-aveam în minte decât niște scoici prăjite, varză călită și tartină cu căpșune, nu vorbeam de-un angajament pe viață.

Ea se uită la ceas.

— Pete... domnule Moore... mă tem că-n acest moment nu am absolut nici un chef să flirtez. Dacă vrei să mă conduci la întâlnire, voi fi foarte fericită să iau cina cu tine. Dar...

— Îmi ajunge atât, spune el. Numai că vei conduce singură la întâlnire, cred, așa că ne vom întâlni după aceea. Cinci jumate e o oră bună?

— Da, e bine, dar...

— Bun.

Pete se simte fericit. Asta e bine; fericirea face bine. Multe zile din acești ultimi doi ani nu s-a simțit nici pe departe fericit și nu are habar de ce. Prea multe nopți târzii și jilave hoinărind prin barurile de pe marginea șoselei 302, de aici și până la North Conway? Sigur, dar numai asta să fie? Poate că nu, dar acum nu e momentul pentru astfel de gânduri.

Domnișoara are o întâlnire la care trebuie să ajungă. Dacă ajunge la timp și vinde casa, cine știe ce va primi norocosul Pete Moore? Și chiar dacă nu va avea noroc, o va putea ajuta. Simte asta.

— Voi face un lucru cam ciudat acum, spune el, să nu te sperii, bine? E un mic truc, ca atunci când pui un deget sub nas ca să oprești un strănut sau ca atunci când duci un deget la tâmplă și încerci să-ți amintești numele cuiva. Bine?

— Sigur, bănuiesc, spuse ea, complet debusolată.

Pete închide ochii, înalță în aer o palmă cu degetele strânse ușor în pumn și ridică apoi degetul arătător. Începe să-l fluture dintr-o parte într-alta.

Trish se uită la Cathy, casierița. Cathy ridică din umeri, ca și când ar spune: *Cine știe?*

— Domnule Moore? Trish pare îngrijorată. Domnule Moore, poate ar fi mai bine să...

Pete deschide ochii, inspiră adânc și lasă mâna jos. Se uită pe lângă ea, către ușă.

— Bine, spune. Așadar, ai intrat... Ochii i se mișcă de parcă ar urmări-o intrând. Te-ai dus la ghișeu... Ochii i se mută într-acolo. Probabil c-ai întrebat: „Pe ce rând găsesc aspirina?” Cam așa ceva.

— Da, am...

— Doar că ai mai cumpărat ceva. Îl vede în raftul pentru dulciuri, un ambalaj galben-deschis, ceva în forma unei palme. Un baton de ciocolată Snickers?

— Mounds. Ochii ei căprui sunt larg deschiși. De unde ai știut?

— Ai luat ciocolata, și — *apoi* ai mers să iei aspirina... Acum se uită de-a lungul Rândului 2. După aceea, ai plătit și ai ieșit... să ieșim pentru o clipă. Pa, Cathy!

Cathy dă numai din cap, uitându-se la el cu ochii larg deschiși.

Pete iese afară, ignorând clinchetul clopoțelului, ignorând ploaia, care acum chiar că e ploaie. Fâșia galbenă se află pe trotuar, dar e estompată. E spălată de ploaie. Totuși, o vede și-i face plăcere că o vede. Acel sentiment de *declic*. Dulce. E linia călăuzitoare. A trecut multă vreme de când n-a mai văzut-o atât de limpede.

— Înapoi la mașină, spune, vorbind cu sine acum. Înapoi să înghiți două aspirine cu apa din mașină...

Traversează trotuarul încet către Taurus. Femeia vine în urma lui, cu o privire mai îngrijorată ca înainte. E aproape înspăimântată.

— Ai deschis portiera. Aveai în mână poșeta... cheile... flaconul cu aspirină... batonul de ciocolată... toate lucrurile astea... le mutai dintr-o mână într-alta... și-atunci...

Se apleacă, pescuiește cu mâna cufundată până la încheietură în apa din rigolă și ridică ceva. Adaugă un artificiu de magician și cheile strălucesc argintii în lumina palidă a zilei.

— ... ți-ai scăpat cheile.

La început nu le ia. Se holbează la el doar, ca și când ar fi săvârșit o vrăjitorie chiar sub ochii ei.

— Haide, spune el, zâmbetul ofilindu-i-se puțin. Ia-le. N-a fost ceva ieșit din comun, să știi. Am dedus, în mare parte. Mă pricep la astfel de lucruri. Hei, ar trebui să-ți fiu alături în mașină când te rătăcești. Sunt nemaipomenit la dez-rătăciri.

Atunci, Trish ia cheile. Rapid, atentă să nu-i atingă degetele, iar el știe chiar atunci că ea nu va veni la întâlnire mai târziu. Nu e nevoie de-un dar aparte ca să-și dea seama de asta; trebuie doar să se uite în ochii ei, care sunt mai mult înspăimântați decât recunoscători.

— M... mulțumesc, spun ea. Dintr-o dată, e atentă la distanța care-i desparte, ca și când s-ar teme ca el să n-o scurteze.

— Nici o problemă. Să nu uiți, totuși. The West Wharf, la cinci jumate. Cele mai bune scoici prăjite din partea asta a statului.

Mentține iluzia. Uneori trebuie s-o menții, oricum te-ai simți. Deși o parte din bucuria acestei după-amiezi a dispărut, o parte încă e prezentă; a văzut linia, iar asta-l face întotdeauna să se simtă bine. E un truc minor, dar e plăcut să știi că încă îl stăpânești.

— Cinci jumate, răspunde ea ca un ecou, dar, în vreme ce deschide portiera, privirea pe care o aruncă peste umăr e felul de privire pe care o arunci unui câine care te-ar mușca dacă ar scăpa din lesă. E foarte bucuroasă că nu trebuie să facă drumul spre Fryeburg împreună cu el. Nici pentru a ști asta Pete nu are nevoie să-i citească gândurile.

Stă acolo în ploaie, urmărind-o cum iese cu spatele afară din parcare în pantă, iar când mașina se îndepărtează, îi face semne voioase de rămas bun, așa cum fac vânzătorii de mașini. Ca răspuns, ea-și flutură indiferent degetele și, desigur, când el ajunge la The West Wharf (la cinci și un sfert, doar ca să fie punctual, pentru orice eventualitate), ea nu e acolo, iar peste o oră, ea tot nu a venit. El rămâne oricum destul de mult, șezând la bar și bând bere, uitându-se la traficul de pe șoseaua 302.1 se pare, pe la ora cinci și patruzeci, că o vede trecând pe lângă local fără să încetinească, o mașină Taurus verde țâșnind prin ploaia care s-a întetățit acum, o mașină Taurus verde care poate că lasă un nimb galben-pal în urmă, nimb ce se pierde la un moment dat în aerul gri.

Același rahat, altă zi, gândește el, dar acum bucuria a dispărut și tristețea s-a întors, tristețe ce are gustul unui lucru meritat, prețul unei

trădări încă neuitate. Își aprinde o țigară – în vremurile de demult, pe când era copil, se prefăcea că fumează, dar acum nu mai e nevoie să se prefacă — și mai comandă o bere.

Milt i-o aduce, dar spune:

— Ar trebuie să și mănânci ceva pe lângă berea asta, Peter.

Așa că Pete comandă un platou de scoici prăjite și le mănâncă înmuiate în sos tătaresc, în vreme ce mai bea vreo două beri, iar la un moment dat, înainte să-și urmeze linia către o altă bombă unde nu e atât de cunoscut, încearcă să-l sune pe Jonesy, în Massachusetts. Dar Jonesy și Carla sunt plecați în oraș, un lucru pe care-l fac foarte rar, iar el vorbește cu baby-sitter-ul, care-l întreabă dacă nu vrea să lase un mesaj.

Pete aproape că răspunde nu, când se răzgândește.

— Spune-i doar că l-a sunat Pete. Spune-i că Pete zice ARAZ.

— A... R... A... Z..., îl notează ea. Va ști ce...

— Oh, da, spune Pete, va ști.

Până la miezul nopții e beat într-o speluncă din New Hampshire, Muddy Rudder sau poate că e Ruddy Mother; încearcă să-i povestească unei fetișcane la fel de beată ca el că, odată, a crezut cu adevărat că el va fi primul om care va pune piciorul pe Marte, și chiar dacă ea dă din cap și spune mda-mda-mda, el are o bănuială că tot ce înțelege ea e că i-ar plăcea să mai tragă la măsă încă o cafea cu brandy înainte de ora închiderii. E-n regulă. Nu contează. Mâine se va trezi cu o durere de cap, dar va merge totuși la slujbă și poate că va vinde o mașină, sau poate că nu, în orice caz, viața va continua. Poate că va vinde Thunderbird-ul roșu-grena, pa-pa, iubire. Cândva, lucrurile stăteau altfel, dar acum așa sunt. Crede că poate trăi cu acest gând; pentru un tip ca el, regula numărul unu e doar ARAZ, și cui mama dracului îi pasă? Crești, devii bărbat, trebuie să te mulțumești cu mai puțin decât ai sperat; descoperi că mașina viselor are o pancartă mare agățată de ea pe care scrie DEFECT.

În noiembrie va merge la vânătoare cu prietenii lui, și această perspectivă îi ajunge... asta, și poate o porție rânjită de ruj și soioasă de sex oral de la puicuța asta beată, când se va întoarce la mașină. Să te aștepți la mai mult e o cale sigură spre o durere de cap.

Visele sunt pentru copii.

1998: Henry tratează un prieten al canapelei

Camera e slab luminată. Întotdeauna i-a plăcut lui Henry să fie așa când are întâlniri cu pacienții. I se pare interesant faptul că foarte puțini observă lucrul ăsta. Crede că lucrurile stau astfel pentru că, cel mai des, chiar mințile lor sunt slab luminate. Cei mai mulți pacienți ai lui sunt nevrotici (*Pădurile-s pline de ei*, cum i-a spus cândva lui Jonesy pe când se aflau, ha-ha, în pădure) și e părerea lui — complet lipsită de temei științific – că problemele lor sunt un fel de paravan polarizant aflat între ei și restul lumii. Pe măsură ce se adâncește nevroza, se adâncește și întunericul lăuntric. Cel mai des simte pentru pacienții lui un soi de compasiune distantă. Uneori chiar milă. Foarte puțini îl fac să se simtă neliniștit. Barry Newman e un astfel de pacient. Pacienților care intră pentru prima dată în cabinetul lui Henry li se face o ofertă pe care de obicei nu o recunosc ca atare. Intrând, observă o încăpere frumoasă (chiar dacă relativ slab luminată), cu un șemineu în partea stângă, șemineu dotat cu acei bușteni veșnici, din oțel făcut să pară mesteacăn, sub care sunt montate cu dibăcie patru supape de gaz. Lângă șemineu se află un fotoliu masiv, unde șede întotdeauna Henry, în spatele lui

aflându-se o reproducere reușită după *Gălbenelele* lui Van Gogh. (Henry le spune uneori colegilor săi că orice psihiatru ar trebui să aibă cel puțin o pictură de Van Gogh în cabinet.) În celălalt capăt al încăperii se află un fotoliu simplu și o canapea. Henry este interesat de fiecare dată să vadă pe care va alege pacientul să se așeze. Călărește acest cal de destulă vreme ca să știe că prima alegere e și cea definitivă. Există și un studiu pe această temă. Henry e sigur de asta, dar nu-și amintește termenii în care problema era formulată acolo. Și, în orice caz, a descoperit că, în ultima vreme, interesul pentru studii, publicații de specialitate, convenții și colocvii i-a scăzut. Doarme mai puțin, mănâncă mai puțin, și chiar de râs râde mai puțin. Întunericul s-a lăsat asupra vieții sale – acest filtru polarizant – dar Henry a descoperit că nu are nimic împotrivă. Atâta pagubă să fie.

Barry Newman a ales canapeaua de prima dată, iar Henry n-a făcut nici măcar o dată greșeala să creadă că asta are ceva de-a face cu sănătatea lui mintală. Canapeaua e pur și simplu mai comodă pentru el, chiar dacă, la expirarea celor cincizeci de minute ale ședinței, Henry trebuie să-l ajute să se ridice de acolo. Barry are un metru șaiszeci și cântărește o sută nouăzeci de kilograme. Acestea-l recomandă drept un prieten al canapelei.

Ședințele cu Barry Newman au tendința de-a se transforma în povestiri lungi și sforăitoare ale aventurilor sale săptămânale în lumea gastronomiei. Nu c-ar fi Barry un mâncător pretențios, o, nu, Barry e antonimul acestui cuvânt. Barry mănâncă tot ce-i atrage atenția. Barry e o mașinărie de mâncat. Iar mărturisirile sale pe acest subiect, cel puțin, sunt foarte vizuale. Mâncarea reprezintă pentru el ceea ce orientarea și geografia reprezenta pentru Pete, vechiul prieten al lui Henry.

Henry aproape că a abandonat ideea de a-l scoate pe Barry dintre copaci și de a-l face să admire pădurea. Asta, în parte din pricina dorinței discrete, dar nestăvilite a lui Barry de-a discuta despre mâncare în toate amănunțele ei, în parte pentru că lui Henry nu-i place de Barry și nici nu i-a plăcut vreodată. Părinții lui Barry au murit. Tata a pierit când Barry avea șaisprezece ani, mama când el avea douăzeci și doi. I-au lăsat moștenire o avere imensă, dar Barry nu poate intra în posesia ei decât la vârsta de treizeci de ani. Atunci, întreg capitalul va fi al lui... *dacă* va continua ședințele de terapie. Dacă nu, capitalul va rămâne în custodia statului până ce el va împlini cincizeci de ani.

Henry se îndoiește că Barry Newman va atinge vârsta de cincizeci de ani.

Tensiunea lui arterială (i-a spus-o asta cu un soi de mândrie) este de o sută nouăzeci cu o sută patruzeci.

Are colesterolul la două sute nouăzeci; e o mină de aur pentru lipide.

Sunt o comoție cerebrală umblătoare, sunt un infarct umblător, i-a spus lui Henry, vorbind cu solemnitătea veselă a cuiva care exprimă adevărul crud pentru că știe înlăuntrul său că astfel de nenorociri nu-i sunt menite lui, nu lui, o, nu, nu lui.

— La prânz am mâncat doi hamburgeri dubli de la Burger King, spune el acum. Îmi plac la nebunie, fiindcă acolo, brânza e într-adevăr caldă. Buzele lui cărnoase – ciudat de mici pentru un om atât de masiv, buze de cocotă – se strâng și tremură, ca și când ar gusta acea extraordinară brânză caldă. Am mai luat și-o gustare, iar în drum spre casă, am mâncat vreo două prăjituri Mallomar. Am dormit o vreme, iar când m-am trezit, am încălzit în cuptorul cu microunde o cutie întreagă de vafe. Asta-mi unge sufletu'! strigă el, apoi râde.

E râsetul unui om năpădit de-o amintire plăcută – vederea unui apus, senzația atingerii unui sân ferm prin mătasea subțire a bluzei (nu că ar fi

simțit Barry așa ceva vreodată, după estimările lui Henry) sau căldura compactă a nisipului de pe plajă.

— Multă lume încălzește vafele în prăjitorul pentru pâine, continuă Barry, dar mie mi se pare că atunci devin prea crocante. Cuptorul cu microunde doar le încălzește și le înmoaie. Calde... și moi. Pleoscăie din buzele lui de cocotă. M-am simțit oarecum vinovat că am mâncat întreg pachetul. Aruncă aceste cuvinte ca pe-un surplus, ca și când și-ar fi amintit că Henry e acolo cu un scop anume. Aruncă asemenea surplusuri de patru sau cinci ori în fiecare ședință... apoi se întoarce la mâncare.

A ajuns acum la seara zilei de marți. Fiindcă acum e vineri, încă mai sunt multe meniuri și gustări de povestit. Henry își lasă mintea în derivă. Barry e ultimul pacient din această zi. Când Barry va fi terminat de inventariat mâncăruri, Henry se va întoarce la apartamentul său și-și va face bagajele. Mâine se va trezi la ora șase dimineața, iar, undeva între șapte și opt, Jonesy va parca în fața clădirii sale. Vor încărca bagajele în bătrânul Scout al lui Henry, pe care-l mai păstrează doar pentru excursiilor lor de vânatoare din fiecare toamnă, și, până la opt și jumătate, amândoi vor fi pe drum, spre nord. Îi vor lua în drum pe Pete, din Bridgton, iar apoi pe Beav, care încă locuiește aproape de Derry. Până spre seară vor fi cu toții la Bivuac, în regiunea Jefferson, jucând cărți în sufragerie și ascultând vântul cum strigă pe la streșini. Puștile se vor odihni în colțul bucătăriei, permisele lor de vânatoare vor atârna de-un cui pe ușa din spate.

Va fi alături de prietenii lui, iar asta întotdeauna îl face să se simtă acasă. Pentru o săptămână, acel filtru polarizant s-ar putea să se rărească puțin. Vor discuta despre vremurile vechi, vor râde de incredibilele obscenități ale lui Beaver și, dacă unul sau mai mulți dintre ei chiar vor împușca o căprioară, vor avea parte de o bucurie în plus. Împreună sunt încă valoroși. Împreună pot încă sfida timpul.

Departe, în fundal, Barry Newman continuă să bombăne. Cotlete de porc și cartofi piure și coceni de porumb picurând unt și tort de ciocolată Pepperighe Farm și un castron cu patru linguri de înghețată Ben and Jerry's Chunky Monkey plutind în Pepsi-Cola și ouă ouă prăjite ouă fierte ouă ochiuri...

Henry aprobă din cap de fiecare dată când e nevoie și aude totul fără să asculte cu adevărat. Acesta e un vechi talent al psihiatrilor.

E adevărat că și Henry și prietenii lui au probleme. Beaver nu se descurcă deloc să întrețină relațiile, Pete bea prea mult (cam *prea mult*, crede Henry), Jonesy și Carla au trecut la un milimetru de divorț, iar el se luptă acum cu o stare de depresie seducătoare și neplăcută în aceeași măsură. Așa că, da, au și ei probleme. Dar împreună sunt încă valoroși, încă mai pot aprinde vechea flacără a speranței – și mâine seară vor fi împreună. Anul acesta, vor fi împreună pentru opt zile. Asta e bine.

— Știu că n-ar trebui, dar simt un *imbold* irezistibil în fiecare dimineață. Poate am diabetul scăzut, cred că asta ar putea fi explicația. Oricum, am mâncat și ce-a mai rămas din checul din frigider, apoi am urcat în mașină și am mers până la Dunkin' Donuts și am cumpărat vreo duzină de ștrudele cu mere și patru cu...

Henry, gândindu-se încă la excursia anuală de vânatoare care începe mâine, nu-și dă seama ce vorbește până nu-și aude vocea:

— Poate că acest imbold de-a mânca, Barry, poate că are o legătură cu faptul că te consideri vinovat de moartea mamei tale. Crezi că e posibil?

Barry se oprește din vorbit. Henry ridică privirea și-l vede pe Barry Newman uitându-se fix la el cu niște ochi atât de larg deschiși, că-i vezi până-n străfund. Și, deși Henry știe că ar trebui să se oprească – nu are

nici un drept să meargă în această direcție; nu are nimic de-a face cu terapia de față – nu *vrea* să se oprească. Poate că această opțiune e direct legată de faptul că s-a gândit la prietenii lui, dar mare parte ține doar de privirea șocată din ochii lui Barry și de paloarea feței lui. Ce-l scoate din sărite la Barry e, crede, complacerea lui în situație. Convingerea autoimpusă că nu e necesară nici o schimbare în comportamentul său autodistructiv, ca să nu mai vorbim de aflarea rădăcinilor lui.

— *Chiar* crezi că ai omorât-o tu, nu-i așa? îl întreabă Henry. Vorbește pe un ton normal, foarte calm.

— Eu... eu niciodată... mă opun...

— Te-a strigat și te-a tot strigat, spunea că o doare pieptul; sigur că spunea asta deseori, nu-i așa? Din două în două săptămâni. Din două în două *zile*, ți se părea uneori. Te striga din dormitorul de la etaj. „Barry, sună-l pe doctorul Withers. Barry, cheamă o ambulanță. Barry, sună la 911.”

N-au discutat niciodată de părinții lui. În felul său moale, gras și implacabil, Barry nu-și dădea acordul. Începea să vorbească despre ei – sau părea că vorbește – apoi, bingo, întorcea din nou discuția la friptura de miel, sau la friptura de pui, sau la friptura de rață cu sos de portocale. Înapoi la inventar. De aceea, Henry nu știe nimic despre părinții lui Barry, și, cu siguranță, nu știe nimic despre ziua în care a murit mama lui, căzând din pat și urinând pe covor, încă strigând și strigând, o sută treizeci și cinci de kilograme, atât de dezgustător de grasă, strigând și strigând. Nu știe nimic despre acestea pentru că nu i le-a povestit nimeni, dar *știe*. Iar Barry era mai slab pe atunci. Un tip relativ zvelt, de optzeci și șase de kilograme.

Aceasta e versiunea lui Henry despre linie. Așa vede el linia. N-a mai văzut-o de aproape cinci ani (poate doar dacă n-o vede uneori în vise), a crezut că s-a terminat cu ea, dar iat-o din nou aici.

— Ședeai în fața televizorului, ascultând-o cum țipă, spune el. Ședeai și te uita la emisiunea lui Ricki Lake și mâncai — ce? – o brânzoaică Sara Lee? Un bol de înghețată? Nu știu. Dar ai lăsat-o să țipe.

— Oprește-te!

— Ai lăsat-o să țipe, și chiar așa, de ce nu? *A țipat ca din gură de șarpe toată viața*. Nu ești deloc prost și știi că asta e adevărul. Astfel de lucruri se întâmplă. Cred că știi și asta. Te-ai vârat singur într-o piesă de Tennessee Williams, pur și simplu pentru că-ți place să mănânci. Dar ghici ce, Barry? *Te va ucide într-o bună zi*. Nu vrei să crezi asta înlăuntrul tău, dar așa e. Inima deja-ți bate ca pumnii unui îngropat prematur în capacul sicriului. Cum îți va fi peste treizeci sau patruzeci de kilograme de-aici înainte?

— Taci...

— Când vei cădea țeapăn la pământ, Barry, va semăna cu prăbușirea Turnului Babel în deșert. Cei care te vor vedea prăbușindu-te vor vorbi despre asta *ani în șir*. Doamne, o să dai jos până și farfuriile de pe rafturi...

— *Oprește-te!* Barry se ridică (nu mai are nevoie de ajutorul lui Henry) și e palid la față, cu excepția celor doi trandafiri sălbatici de pe fiecare dintre obraji.

— ... vei vărsa până și cafeaua din cești și te vei pișa pe tine, așa cum a făcut ea...

— *OPREȘTE-TE!* urlă Barry Newman. *OPREȘTE-TE, MONSTRULE!*

Dar Henry nu poate. Nu poate. Vede linia și, când o vezi, n-o poți face să dispară.

— ... toate astea doar dacă nu te trezești din visul ăsta otrăvit pe

care-l visezi. Vezi tu, Barry...

Dar Barry nu vrea să vadă nimic, nu vrea *deloc* să vadă. Dă buzna pe ușă afară, fesele lui enorme trepidând, și dus e.

Imediat după aceea, Henry rămâne pe loc, nemișcat, ascultând cum se îndepărtează turma de bizoni care e Barry Newman. Anticamera e goală; nu are secretară, iar, o dată Barry plecat, săptămâna s-a încheiat. Mai bine nici că se poate. A fost un dezastru. Se duce spre canapea și se așază pe ea.

— Doctore, spune, tocma' am făcut-o de oaie.

— Cum ai reușit asta, Henry?

— I-am spus unui pacient adevărul.

— Cunoscând adevărul, Henry, nu suntem niște oameni mai liberi?

— Nu, își răspunde sieși, uitându-se spre tavan. Nici pe departe.

— Închide ochii, Henry.

— Prea bine, doctore.

Își închide ochii. Camera se cufundă în întuneric, iar asta e bine. Întunericul i-a devenit prieten. Măine își va întâlni și ceilalți prieteni (pe trei dintre ei, în orice caz), iar lumina va părea iarăși un lucru bun. Dar acum... acum...

— Doctore?

— Da, Henry.

— Acesta e un exemplu perfect de același rahat, altă zi. Știai asta?

— Ce-nseamnă asta, Henry? Ce înseamnă pentru tine?

— Totul, spune cu ochii închiși, apoi adaugă: Nimic. – Dar asta e o minciună. Și nici măcar prima care s-a spus în această încăpere.

Stă întins pe canapea cu ochii închiși și cu mâinile împreunate pe piept și, în scurt timp, adoarme.

A doua zi, toți patru merg spre Bivuac și au parte de opt zile minunate împreună. Dar minunatele zile de vânătoare le sunt numărate, le-au mai rămas doar câteva, puține, deși ei, desigur, nu știu asta.

Adevăratul întuneric se află încă la câțiva ani depărtare, dar se apropie.

Întunericul se apropie.

2001: Discuția lui Jonesy de la profesor la student

Nu cunoaștem zilele care ne vor schimba viața. Poate că e mai bine așa. În ziua care-i va schimba lui viața, Jonesy se află în biroul său de la etajul al treilea al colegiului John Jay, uitându-se pe fereastră la o felie din Boston și gândindu-se cât de tare greșea T. S. Eliot când numea luna aprilie cea mai crudă lună, doar pentru că un dulgher ambulant din Nazaret se spune că s-a lăsat crucificat în această lună pentru incitare la revoltă. Oricine trăiește în Boston știe că martie e luna cea mai crudă, pentru că menține preț de câteva zile o falsă speranță, iar apoi te lovește voioasă cu rahat. Astăzi e una dintre zilele cele înșelătoare, când pare că primăvara va veni într-adevăr, iar el se gândește să facă o plimbare când va fi pierit și ultima umbră de mohoreală din aer. Desigur, în acest moment, Jonesy nu are habar cât de mohorâtă poate fi o zi; nu are habar că va sfârși această zi la spital, zdrobit complet și luptându-se să nu-și piardă viața.

Același rahat, altă zi, gândește el; de data aceasta, totuși, se va dovedi a fi alt rahat.

Ș-atunci sună telefonul, iar el îl ridică imediat, cuprins ca de-o prevestire deloc neașteptată: e puștiul acela, Defuniak; sună să anuleze întâlnirea de la ora unsprezece. *A luat un virus rebel*, gândește Jonesy, și asta este întru totul posibil. În mod normal, studenții sunt cei care cer o

întâlnire cu profesorii. Atunci când un student primește el un mesaj în care i se comunică dorința unui profesor de-a-l întâlni... ei bine, nu e nevoie să fii un geniu să-ți iai seama ce-nseamnă asta.

— Bună, Jonesy la telefon, spune el.

— Salut, Jonesy, cu ce te răsfăță viața?

Ar recunoaște această voce oricând.

— Henry! Salut! E bine, îmi merge bine în viață!

De fapt, viața nu-i pare chiar atât de minunată, nu și atunci când trebuie să sosească Defuniak într-o jumătate de oră, însă totul e relativ, nu-i așa? Având în vedere unde se va afla peste douăsprezece ore, cuplat la acele mașinării bipăitoare, cu o operație lăsată în urmă și cu alte trei care așteaptă să aibă loc, Jonesy pârâie acum prin mătase de bunăstare, cum se spune.

— Mă bucur să aud asta.

Ar putea crede că a sesizat reținerea din vocea lui Henry cu auzul, dar e mai sigur că a simțit-o pe o altă cale.

— Henry? Care e problema?

Tăcere. Jonesy se pregătește să întrebe din nou, când Henry îi răspunde:

— A murit ieri un pacient de-al meu. Am văzut necrologul din ziar fără să vreau. Îl chema Barry Newman. Face o pauză. Era un prieten al canapelei.

Jonesy nu știe ce înseamnă asta, dar prietenul său suferă. Asta o știe.

— S-a sinucis?

— Infarct. La douăzeci și nouă de ani. Și-a săpat groapa cu furculița și cu lingura.

— Îmi pare rău.

— Nu-mi mai era pacient de aproape trei ani. L-am speriat și a renunțat la terapie. Am avut un... sentiment din-acela. Știi despre ce vorbesc?

Jonesy crede că știe.

— Ai văzut linia?

Henry suspină. Lui Jonesy nu-i pare că suspină a regret. Sună mai degrabă a ușurare.

— Mda. I-am cam servit-o pe tavă. A plecat în trombă, de parcă-i luase curul foc.

— Asta nu te face răspunzător de infarctul lui.

— Poate că ai dreptate. Mie însă, altfel mi se pare că stau lucrurile. O pauză. Apoi, cu o urmă de amuzament: Țasta nu-i un vers dintr-un cântec de Jim Croce? *Tu* ești bine, Jonesy?

— Eu? Mda. De ce întrebi?

— Nu știu, spune Henry. Doar că... mă gândesc la tine de când am deschis ziarul și am văzut poza lui Barry la pagina cu necrologurile. Să ai grijă de tine.

Jonesy simte o răceală învăluindu-i oasele (dintre care multe vor fi curând rupte).

— La ce te referi mai exact?

— Nu știu, spune Henry. Poate la nimic. Dar...

— E din cauza liniei? Jonesy e cuprins de panică. Se rotește în scaun și se uită pe fereastră la lumina primăvărată schimbătoare. Îi trece prin minte că, poate, Defuniak are probleme mintale, poate că are un pistol {mocnește în el, cum se spune în romanele polițiste și în cele de suspans, pe care le citește el în timpul liber} și poate că Henry a văzut cumva asta.

— Nu știu. Cel mai probabil e că reacționez deplasat fiindcă i-am văzut poza lui Barry la pagina sfârșitilor. Ai doar grijă de tine în zilele următoare, ce zici?

- Păi... bine. Asta pot face.
- Perfect.
- Tu cum te simți?
- Mă simt bine.

Dar Jonesy nu crede că Henry se simte bine deloc. E pe cale să mai spună ceva, când aude pe cineva dregându-și vocea în spatele lui și-și dă seama că, probabil, a venit puștiul acela, Defuniak.

— Ei bine, asta-i o veste bună, spune el și se învârtă cu scaunul. Mda, subiectul întâlnirii sale de la unsprezece se află în ușă și nu pare deloc periculos: doar un puști îndesat într-o haină de lână prea groasă pentru vremea de afară, un puști slab și palid, cu un cercel în ureche și cu o frizură punk ce țâșnește în țepi de deasupra ochilor săi îngrijorați. Henry, am o întâlnire. Te sun înapoi...

— Nu, nu e nevoie. Chiar așa.

— Ești sigur?

— Da. Dar mai vreau să-ți spun ceva. Mai ai treizeci de secunde la dispoziție?

— Sigur, cum să nu. Ridică un deget către Defuniak, și Defuniak dă aprobator din cap. Dar puștiul rămâne pironit locului până ce-i arată Jonesy cu degetul singurul scaun din birou, pe lângă al său, care nu e plin de cărți. Defuniak se așază fără tragere de inimă. Jonesy spune în receptor: Dă-i bătaie.

— Cred că trebuie să mergem în Derry. O excursie scurtă, doar noi doi. Să-i facem o vizită vechiului nostru prieten.

— Vrei să spui lui...?

Dar nu vrea să-i pronunțe numele, acel nume copilăresc, când se mai află cineva în cameră.

Nici nu e nevoie; îl pronunță Henry în locul lui. La început au fost un cvartet, apoi, pentru o scurtă vreme, au fost cinci; după care au rămas din nou patru. Al cincilea, însă, nu i-a părăsit niciodată cu adevărat. Henry îi pronunță numele, numele unui băiat care, prin cine știe ce magie, a rămas încă băiat. În privința lui, temerile lui Henry sunt mult mai bine definite, sunt mult mai ușor de exprimat. Nu e vorba de ceva ce știe cu siguranță, îi spune lui Jonesy, e doar un sentiment că vechiului lor amic i-ar prinde bine o vizită.

— Ai vorbit cu mama lui? întrebă Jonesy.

— Cred că ar fi mai bine, spune Henry, să ne facem... pur și simplu apariția acolo. Cum stai cu timpul în acest week-end? Sau în week-end-ul următor?

Jonesy nu trebuie să-și verifice agenda. Week-end-ul începe poimâine. Are o întâlnire cu decanul sâmbătă după-amiază, dar poate scăpa de ea ușor.

— Sunt liber în amândouă zilele acestui week-end, spune el. E bine dacă vin sâmbătă? La zece?

— Dacă spui c-ar trebui să mergem să-l vedem pe... Jonesy ezită... să-l vedem pe Douglas, atunci probabil că așa e. A trecut prea mult timp...

— A sosit cel cu care ai întâlnire, nu-i așa?

— Îhî.

— Bine. Te voi aștepta sâmbătă, la zece. Hei, poate că mergem cu Scout-ul. Îi facem o probă. Cum ți se pare?

— Ar fi nemaipomenit.

Henry râde.

— Încă-ți mai pregătește Carla prânzul, Jonesy?

— Da.

Jonesy se uită spre servietă.

- Ce ai astăzi? Sandviș cu ton?
- Cu maioneză.
- Mmm. Bine, te las. ARAZ, corect?

— ARAZ, e de acord Jonesy. Nu poate pronunța numele vechiului lor prieten în fața unui student, dar ARAZ nu prezintă nici un pericol. Vorbim mai târziu...

- Și ai grijă de tine. *Vorbesc serios.*

Sublinierea lui Henry e evidentă și puțin înspăimântătoare. Dar, înainte să aibă Jonesy timp să răspundă (ce ar fi spus, cu Defuniak șezând în colțul camerei, uitându-se la el și ascultând, nu știe), Henry întrerupe legătura.

Jonesy se uită gânditor la receptor preț de o secundă, apoi îl pune în furcă. Întoarce o pagină din agenda de pe birou și, la sâmbătă, taie peste *Băuturi acasă la decanul Jacobson* și scrie *împachetez - plec la Derry cu Henry, să-l vedem pe D.* Însă aceasta e o programare pe care nu o va putea respecta. Sâmbătă, Derry și vechii lui prieteni vor fi ultimii care să-l preocupe.

Jonesy inspiră adânc, expiră și-și transferă atenția spre delicata problemă a întâlnirii de față. Puștiul se mișcă neliniștit pe scaun. Jonesy bănuiește că și-a format o idee destul de precisă asupra motivului pentru care a fost chemat.

— Deci, domnule Defuniak, spune el. Ești din Maine, potrivit fișei duminale.

- Ă, mda. Din Pittsfield. Eu...

— Tot în fișă scrie că te afli aici cu o bursă de studiu și că te-ai descurcat bine până acum.

Puștiul, observă el, e puțin mai mult decât îngrijorat. Puștiul e pe cale de-a izbucni în lacrimi. Cistoase, chiar că-i va fi greu. N-a mai fost nevoit până acum să acuze un student de copiere, dar presupune că aceasta nu va fi și ultima dată. Speră doar să nu se întâmple prea des. Fiindcă e greu, e ceea ce Beaver ar numi o curvășărie.

— Domnule Defuniak - David - știi ce se întâmplă cu bursele dacă studenții care le dețin sunt prinși copiind? Copiind la un examen parțial, să zicem?

Puștiul tresare, ca și când un dispozitiv montat sub scaun, din dorința de-a-i juca o farsă, a descărcat o încărcătură electrică mică direct într-una din fesele lui fragede. Acum îi tremură buzele, iar prima lacrimă, o, Doamne, iat-o cum se scurge pe obrazul lui încă nebărbierit de copil.

— Îți spun eu, zise Jonesy. Aceste burse se volatilizează. Asta pățesc. *Puf*, și dispar în neant.

- Eu... eu...

Pe biroul lui Jonesy se află un dosar. Îl deschide și scoate o lucrare de examen parțial la istoria Europei, una dintre acele monstruoziități opționale asupra cărora Catedra de Istorie, în marea ei prostie, încă mai insistă. În susul paginii, scris cu un stilou IBM negru („Asigură-te că scrisul tău e ferm și neîntrerupt, iar dac-ai vrea să ștergi, șterge complet”), se află numele DAVID DEFUNIAK.

— Ți-am studiat activitatea de la curs, David; ți-am recitat lucrarea despre feudalismul din Franța în evul mediu; ți-am revăzut până și referatele. Nu ai strălucit tu prea tare, dar te-ai descurcat onorabil. Și știi că, ceea ce faci aici, faci doar pentru că ți se cere - aria ta de interes nu se suprapune cu materia pe care o predau eu, nu-i așa?

Defuniak dă din cap în tăcere. Lacrimile îi strălucesc pe obraji în lumina aceasta înșelătoare de mijloc de martie.

Pe colțul biroului lui Jonesy se află o cutie cu șervețele de hârtie Kleenex. Jonesy i-o aruncă băiatului, care o prinde cu ușurință, în pofida

stării vulnerabile în care se găsește. Are reflexe bune. La nouăsprezece ani, cablajele sunt încă bine întinse, legăturile sunt încă solide.

Așteaptă câțiva ani, domnule Defuniak, gândește el. Nu am decât treizeci și șapte și deja câteva dintre cablurile mele au început să cedeze.

— Poate că meriți o a doua șansă, spune Jonesy.

Încet și ostentativ, începe să mototolească lucrarea lui Defuniak, care e perfectă, de nota zece, până ce-o transformă într-o minge de hârtie.

— Poate că te-ai îmbolnăvit în ziua examenului și nici n-ai ajuns la școală.

— Eram bolnav, spune David Defuniak plin de viață. Cred că răcisem.

— Atunci, în schimbul testului pe care l-au susținut colegii tăi, ar trebui să-ți dau să faci acasă un eseu. Dacă ești de acord. Ca să compensezi absența de la test. Ai fi de acord?

— Mda, spune puștiul, ștergându-și ochii furios cu o fâșie mare de servetel. – Cel puțin n-a apelat la meschina și jalnica metodă, spunând că nu poate dovedi, nu poate dovedi nimic, se va duce la Consiliul Studenților, va organiza un marș de protest, bla-bla-bla-și-iarăși-bla. A ales să plângă în schimb, un gest neplăcut la vedere, dar cu siguranță un semn bun – nouăsprezece ani e o vârstă fragedă, dar câți nu și-au pierdut conștiințele încă înainte de-a ajunge aici? Defuniak s-a comportat cât de cât onorabil, ceea ce e un semn că se găsește încă o ființă umană înăuntru care așteaptă să iasă la suprafață. – Da, ar fi nemaipomenit.

— Sper că înțelegi că, dacă se mai întâmplă ceva asemănător, fie și numai o singură dată...

— Nu se va întâmpla, spune puștiul convins. Nu se va întâmpla, domnule profesor Jonesy.

Deși Jonesy nu e decât profesor asociat, nu se obosește să-l corecteze. Într-o bună zi, la urma urmei, va ajunge profesor plin. Ar face bine să ajungă; el și cu soția lui au casa plină de copii și, dacă nu vor avea loc niște majorări de salariu în viitorul apropiat, viața are toate coordonatele necesare să devină un joc dur. Deja au avut parte de câteva partide ale acestui joc.

— Sper că nu, spune el. Adu-mi trei mii de cuvinte despre Cucerirea Normandă, David, e bine? Citează sursele, dar fără note de subsol. Păstrează un ton degajat, dar prezintă teoria convingător. Vreau să predai lucrarea până luni. Ai înțeles?

— Da. Da, domnule.

— Atunci de ce nu te-ai apucat deja de ea? Arată cu degetul la încălțăminteia lui scâlciată. Iar data viitoare când vei vrea să-ți cumperi bere, cumpără-ți mai bine o pereche nouă de teniși. Nu vreau să răcești încă o dată.

Defuniak se îndreaptă spre ușă, apoi se întoarce. E nerăbdător să plece înainte ca domnul Jonesy să se răzgândească, dar are numai nouăsprezece ani. E curios.

— De unde ați știut? Nici măcar nu erați acolo în ziua examenului. Ne-a supravegheat un student din anii mai mari.

— Am știut, și asta e îndeajuns, spune Jonesy pe un ton cam sever. Du-te acum, fiule. Să faci o lucrare bună. Păstrează-ți bursa. Și eu sunt din Maine – din Derry – și cunosc orașul Pittsfield. E un oraș din care e mai bine să vii decât în care să te întorci.

— Ați nimerit-o la fix, spune vesel Defuniak. Mulțumesc. Mulțumesc că-mi mai acordați o șansă.

— Închide ușa după ce pleci.

Defuniak – care-și va cheltui banii de teniși nu pe bere, ci pe un buchet de flori pentru camera de spital a lui Jonesy – iese și închide

ascultător ușa în urma lui. Jonesy se învârte cu scaunul și se uită iarăși pe fereastră. Lumina soarelui e înșelătoare, dar provocatoare. Și, pentru că problema Defuniak s-a rezolvat mai bine decât se aștepta, se gândește să iasă afară înainte ca și mai mulți nori de martie – și poate și niște zăpadă – să-și facă apariția. A plănuț să mănânce la birou, dar acum îi încolțește în minte un alt plan. Hotărât, este cel mai prost plan din viața lui, dar Jonesy nu are de unde ști asta. Planul e să-și ia servieta, să cumpere un exemplar din revista *Phoenix* și să traverseze râul către Cambridge. Se va așeza pe o bancă și-și va mânca sandvișul cu maioneză, în lumina soarelui.

Se ridică să așeze dosarul lui Defuniak în sertarul marcat D-F. *De unde ați știut?* l-a întrebat băiatul, iar el e de părere că a fost o întrebare întemeiată. O întrebare *excelentă*, de fapt. Răspunsul e acesta: a știu pentru că... uneori *știe*. Acesta e adevărul, tot adevărul. Dacă i-ar pune cineva un pistol la tâmplă, ar spune că și-a dat seama la primul curs de după examen, că totul era scris în litere mari în fața minții lui David Defuniak, în litere roșii și sclipitoare, aprinzându-se și stingându-se într-un roșu al vinovăției: AM COPIAT, AM COPIAT, AM COPIAT.

Dar, Doamne, e-o prostie – *nu poate* citi gândurile. Niciodată n-a putut. N-a putut nici măcar o dată, nici măcar o singură dată. Da, uneori i se formează unele convingeri – așa a știut de problema soției sale legată de pastile și presupune că tot așa a știut și că Henry era deprimat când l-a sunat (*Nu, i-ai citit-o în voce, prostule, asta a fost tot*), dar astfel de lucruri rareori i se mai întâmplă. Nu i s-a mai întâmplat nimic *cu adevărat* ciudat de la treaba aceea cu Josie Rinkenhauer. Poate că *a existat* ceva odată, și poate că asta i-a târât afară din copilărie și din adolescență, dar cu siguranță acum a dispărut. Sau aproape că a dispărut.

Aproape.

Încercuiește cuvintele *plec la Derry* din agenda de birou, apoi își ia servieta. În vreme ce face aceasta, un nou gând îi trece prin minte, neașteptat și lipsit de sens, dar foarte puternic: *Ai grijă la DI Cenușiu*.

Se oprește cu mâna pe clanță. A fost propria sa voce, fără doar și poate.

— Cum? Întreabă încăperea goală.

Nimic.

Jonesy pășește afară din birou, închide ușa și încearcă încuietoearea. În colțul afișierului de pe ușă se află un bilet alb. Îl desprinde și-l întoarce pe partea cealaltă. Aici stă scris: MĂ ÎNTORC LA ORA UNU – PÂNĂ ATUNCI, SUNT DE DOMENIUL ISTORIEI. Așază plin de încredere biletul cu partea scrisă în sus, dar vor trece aproape două luni până ce va mai călca în această cameră și va vedea calendarul de birou încă deschis la Ziua Sfântului Patrick.

Ai grijă de tine, i-a spus Henry, dar Jonesy nu se gândește acum la asta. Se gândește la lumina zilei de martie. Se gândește la sandvișul pe care-l va mânca. Se gândește la fetele pe care poate că le va vedea în Cambridge – fustele sunt scurte acum, iar vântul de martie e săltăreț. Se gândește la tot soiul de lucruri, dar să aibă grijă la DI Cenușiu nu face parte dintre ele. Cu atât mai puțin să aibă grijă de el însuși.

Aceasta e o greșeală. Acesta e, în același timp, și felul în care viețile ni se schimbă pentru totdeauna.

Acest tremur mă-ntremează. Ar trebui să știu.
Ce se năruie-i mereu. Și-i aproape.
Mă trezesc la somn, și-a mea trezire-o iau încet.
Învăț pășind unde purtat de pași mă vād.
Theodore Roethke

CAPITOLUL UNU MCCARTHY

1

Jonesy aproape că l-a împușcat pe bărbat când aceasta a ieșit din pădure. Cât a mai lipsit să-l împuște? Încă doi milimetri să mai fi apăsas trăgaciul Garand-ului, poate că unul singur ar fi fost îndeajuns. Mai târziu, judecând mult mai clar, așa cum se întâmplă uneori când mintea ți-e îngrozită, și-a dorit să fi apăsas trăgaciul înainte să fi văzut căciula portocalie și vesta de semnalizare, portocalie și ea. Să-l fi omorât pe Richard McCarthy n-ar fi fost cine știe ce, ar fi putut chiar să-i ajute la ceva. Dacă l-ar fi omorât pe McCarthy, i-ar fi salvat poate pe toți.

2

Pete și Henry pleaseră la magazinul lui Gosselin, cel mai apropiat magazin, să facă provizii de pâine, conserve și bere – aceasta din urmă fiind cea mai importantă. Aveau destule pentru încă vreo două zile, dar auziseră la radio că s-ar putea să cadă zăpadă. Henry își împușcase deja căprioara, un exemplar de dimensiuni medii, iar Jonesy bănuia că lui Pete îi păsa mult mai mult de rezerva de bere decât îi păsa să-și prindă propria căprioară – pentru Pete Moore, vânătoria era un hobby, berea o religie. Beaver era prin preajmă pe undeva, dar Jonesy nu auzise zgomotul unei puști mai aproape de zece metri, așa că bănuia că și Beav, asemenea lui, încă aștepta.

Exista o ascunzătoare într-un arțar bătrân, la vreo șaiszeci de metri depărtare de tabără, și acolo se afla Jonesy, sorbind cafea și citind un roman polițist de Robert Parker, când auzi ceva apropiindu-se și puse cartea și termosul deoparte. Altcândva ar fi vărsat cafeaua din pricina emoției, dar nu și acum. Acum își dădu până și osteneala să strângă dopul roșu-aprins al termosului.

Veneau aici, ei patru, la vânătoare, în prima săptămână a lunii noiembrie, de aproape douăzeci și cinci de ani, dacă puneai la socoteală și anii în care i-a adus tatăl lui Beav, iar Jonesy nu se încurcase niciodată cu ascunzătoarea din copac până acum. Nici unul dintre ei nu se încurcase; le constrângea mișcările. Anul acesta, Jonesy o alesese. Ceilalți credeau că știu motivul, dar nu cunoșteau decât jumătate din el.

La mijlocul lunii martie a anului 2001, Jonesy fusese lovit de o mașină pe când traversa o stradă în Cambridge, nu departe de colegiului John Jay, unde preda el. Îi fusese fracturat craniul, îi fuseseră rupte două coaste și-i fusese sfărâmat un șold, care-i fusese înlocuit cu o combinație exotică de teflon și metal. Cel care-l lovise era un profesor de istorie de la Universitatea din Boston, ieșit la pensie, care se afla – potrivit avocatului său, în orice caz – în primele faze ale Alzheimer-ului; demn mai mult de compasiune decât de pedeapsă. Atât de des, gândea Jonesy, nu ai pe cine da vina când se așează la loc praful! Și chiar dacă ai, la ce-ți fo-

losește? Nu poți face altceva decât să trăiești cu ce ți-a mai rămas și să te consolezi cu faptul că, așa cum îi spunea toată lumea în fiecare zi (până ce-au uitat cu toții povestea, cel puțin), ar fi putut fi și mai rău.

Și ar fi putut fi. Avea capul tare, și crăpăturile din craniu se vindecaseră. Nu-și amintea nimic de cu o oră înaintea accidentului, care se petrecuse lângă Harvard Square, dar restul bagajului său intelectual era nevătămat. Coastele i se vindecaseră într-o lună. Cu șoldul fusese mai rău, dar scăpase și de cârje până în octombrie, iar acum, schiopătatul nu devenea vizibil decât spre seară.

Pete, Henry și Beav crezuseră că din pricina șoldului și numai a lui optase el pentru ascunzișul din copac, renunțând la pădurea umedă și răcoroasă, iar șoldul fusese într-adevăr un factor decizional – doar că nu și singurul. Ceea ce nu le spusese fusese faptul că acum nu mai simțea aproape deloc dorința de-a vâna căprioare. I-ar fi uluit. La dracu', până și pe el îl uluia. Dar asta era; ceva nou în ființa sa, ceva ce nici nu bănuise până ce n-au ajuns aici în unsprezece noiembrie și el și-a scos Garand-ul din cutie. Nu-l revolta ideea de-a vâna, chiar deloc – pur și simplu nu simțea nici un impuls să vâneze. Moartea trecuse pe lângă el într-o zi însorită de martie, iar el nu simțea nici o dorință de-a o chema înapoi, chiar dacă, de data asta, el era expeditorul și nu destinatarul.

3

Ce l-a surprins era că încă-i plăcea să fie în tabără — din anumite privințe, îi plăcea chiar mai mult ca înainte. Îi plăceau discuțiile din toiul nopții – despre cărți, politică, porcăriile pe care le înghițiseră copii fiind, planurile lor de viitor. Erau cu puțin trecuți de treizeci de ani, erau încă destul de tineri să-și facă planuri, destule planuri, iar vechea legătură era încă puternică.

Zilele însele erau plăcute – orele petrecute în ascunzătoarea din copac, când era singur. Avea cu el un sac de dormit, în care se vâra până la șolduri când i se făcea frig, o carte și un walkman. După prima zi, a încetat să mai asculte la walkman, descoperind că-i place mai mult muzica pădurii – foșnetul vântului printre pini, croncănitul ciorilor. Citea puțin, bea cafea, mai citea puțin, uneori ieșea din sacul de dormit (la fel de roșu ca un semafor) și urina de pe marginea platformei. Era un bărbat cu o familie numeroasă și cu un cerc larg de colegi. Un om gregar căruia îi plăceau toate tipurile de relații pe care familia și colegii (și studenții, desigur, nesfârșitul șuvoi de studenți) le pot oferi, și le echilibra cu măsură. Numai aici, aici sus, își dăduse seama că liniștea încă îl mai atrăgea, îl atrăgea foarte puternic. Era ca și când ți-ai întâlni un vechi prieten după o absență îndelungată.

— Ești sigur că vrei să stai cocoțat acolo, omule? îl întrebase Henry ieri dimineață. Vreau să spun, ești binevenit să mă însoțești. Promit să nu suprasolicit piciorul ăla-l tău.

— Lasă-l în pace, spusese Pete. Îi place acolo sus. Nu-i așa, Jones-băiete?

— Într-un fel, spusese el, nedorind să mai spună altceva, cum ar fi cât de mult îi plăcea de fapt. Unele lucruri n-ai vrea să le spui nici celor mai buni prieteni. Dar, uneori, prietenii apropiati știu, orice-ai face.

— Să-ți zic ceva, spusese Beav. Luase un creion și începuse să-l roadă încet — cel mai vechi și mai drag tic al său, datând încă din clasa întâi primară. Îmi place să mă-ntorc și să te văd acolo, asemenea unui spion ascuns într-un cuib de ciori dintr-o nenorocită de carte de aventuri. Păstrându-ți atenția trează, înțelegi?

— Sunt pe poziție, spusese el și răsese cu toții, dar Jonesy înțelesese cuvintele lui Beav. Le simțise. Să-și păstreze atenția trează. Să-și gândească doar gândurile și să-și păstreze atenția trează, să observe vapoarele, sau rechinii, sau cine știe ce. Îl duruse șoldul din pricina coborârii din ascunziș, rucsacul cu drăcoveniile lui înăuntru îi atârname greu în spate, și se simțise încet și împiedicat pe scările din lemn bătute în cuie de trunchiul arțarului, dar totul era în regulă. Era bine, de fapt. Lucrurile se mai schimbă, dar numai un prost crede că se schimbă permanent în rău.

Asta credea atunci.

4

Când auzi foșnetul ierbii și pocnetul slab al unei crengi rupându-se – sunete pe care le asocie fără drept de apel cu apropierea unei căprioare – Jonesy se gândi la un lucru pe care i-l spusese tată lui: *Nu-ți poți face norocul*. Lindsay Jones fusese un ratat toată viața și spusese puține lucruri demne de ținut minte; fuseseră și câteva excepții, iar situația de față îl valida încă o dată: la câteva zile după ce hotărâse că încheiase definitiv cu vânatul, iată că venea o căprioară, una destul de mare, judecând după sunetele pe care le producea – un cerb, cu siguranță, unul mare cât un stat de om, poate.

Că era într-adevăr vorba de un om nici nu-i trecu prin minte. Acesta era un cătun izolat aflat la optzeci de kilometri de Rangely, iar cei mai apropiați vânători se aflau la o distanță de două ore de mers pe jos. Cel mai apropiat drum asfaltat, cel care te ducea într-un sfârșit la magazinul lui Gosselin (BERE MOMEALĂ BĂUTURĂ DE IMPORT BILETE LOTO), se afla la o depărtare de cel puțin douăzeci și șase de kilometri.

Ei bine, gândi el, nu-i ca și când aș fi depus vreun jurământ sau altceva de genul ăsta.

Nu, nu depusese un jurământ. Noiembrie următor s-ar putea să vină din nou aici – nu cu o pușcă de vânătoare Garand, ci cu un aparat de fotografiat Nikon – dar încă nu era anul viitor și acum nu avea decât pușca la-ndemână. Nu avea de gând să caute căprioara de dar la dinți.

Jonesy înfiletă dopul roșu al termosului cu cafea și puse recipientul deoparte. Apoi își scoase picioarele din sacul de dormit cum le-ar fi scos dintr-un ciorap enorm – icnind din cauza junghiului trezit în șold la aceste mișcări – și-și apucă pușca. Nu fu nevoie să bage un glonț pe țeavă, astfel declanșând acel clinchet puternic ce-ar fi speriat căprioara; vechile obiceiuri mor greu: pușca fu gata de tras de-ndată ce ridică siguranța. Nu ridică siguranța însă, până ce nu se văzu în picioare și fu convins că îl vor putea ține pe poziție. Emoția dezlănțuită pierise, dar mai rămăsese un reziduu – îi crescuse tensiunea și asta îi convenea de minune. De când își revenise după accident, îi conveneau de minune toate reacțiile de acest fel – era ca și când ar fi existat doi Jonesy: unul de dinainte de-a fi fost culcat la pământ de-o mașină în mijlocul străzii și altul, plin de griji, mai în vârstă, care se trezise în Spitalul General... dacă acea revenire în simțiri, înceată și încețoșată de calmante, putea fi numită trezire. Uneori încă mai auzea o voce – a cui, nu știa, dar nu era a lui – cum strigă: *Vă rog, opriți-vă, nu mai suport, faceți-mi o injecție, unde-i Marcy, o vreau pe Marcy*. O numea vocea morții – moarte care-l ocolise în stradă și care venise apoi la spital să încheie conturile, moartea deghizată într-un bărbat (sau poate că fusese o femeie, îi era greu să-și dea seama) cuprins de dureri, cineva care striga Marcy, dar voia să spună Jonesy.

Gândul pierise – toate gândurile comice pe care le avusese în spital

piereau în cele din urmă – dar lăsase un reziduu în urmă. Reziduu se numea precauție. Nu-și amintește să-l fi sunat Henry și să-i fi spus să aibă grijă de el în zilele următoare (iar Henry nu-i adusese aminte), dar de atunci încoace, Jonesy avusese grijă de el. Fusese precaut. Pentru că, poate, moartea se afla încă acolo, pe undeva, și poate că uneori îți striga numele.

Dar trecutul era trecut. Supraviețuise întâlnirii cu moartea și nimic nu avea să mai moară pe aici în această dimineață, cu excepția unei căprioare (a unui cerb, spera el) care-și purtase pașii în direcția greșită.

Foșnetul ierbii și pocnetul crengii se auzeau dinspre sud, ceea ce însemna că nu va trebui să împuște pe după trunchiul arțarului – foarte bine – și să stea astfel contra vântului. Chiar și mai bine. Majoritatea frunzelor din arțar căzuseră, iar el avea o traiectorie bună, dacă nu chiar perfectă, printre crengi. Ridică Garand-ul, potrivește patul în căușul umărului și se pregătește să împuște un viitor subiect de discuții.

Ce-l salvă pe McCarthy – pentru o vreme, cel puțin – fu profesionalismul lui Jonesy într-ale vânătorii. Că aproape că-l omorî fu un fenomen pe care George Kilroy, un prieten de-al tatălui său, îl numea „frisonul-de-trăgaci”. Frisonul-de-trăgaci, pretindea Kilroy, era un soi de frison-al-începătorului și era, probabil, a doua cauză ca importanță a accidentelor de vânătoare. „Prima e băutura”, spunea George Kilroy, care, asemenea tatălui său, știa foarte bine despre ce vorbea, chiar prea bine. „Prima cauză e întotdeauna băutura.”

Kilroy spunea că victimele frisonului-de-trăgaci erau unanim uimite să descopere că au împușcat de fapt stâlpul unui gard, o mașină aflată în trecere, un șopron sau propriul lor partener de vânătoare (în cele mai multe cazuri, partenerul era soția, sora, fratele sau un copil). „Dar l-am văzut”, susțin ei și, cei mai mulți, potrivit lui Kilroy, ar trece testul cu detectorul de minciuni. Văzuseră căprioara, sau ursul, sau lupul, sau potârnichea ce țopăia prin iarba înaltă de toamnă. Le *văzuseră*.

Ce se întâmpla de fapt, potrivit lui Kilroy, era că acești vânători erau cuprinși de neliniștea de-a apăsa pe trăgaci, de-a termina odată, într-un fel sau altul. Această neliniște devenea atât de puternică, încât creierul convingea ochiul că vede ceea ce încă nu e vizibil, pentru a pune capăt tensiunii. Acesta era frisonul-de-trăgaci. Deși Jonesy nu sesiză cine știe ce neliniște – degetele îl ascultaseră perfect când înfiletase capacul termosului – recunoscă mai târziu în sine că da, s-ar putea să fi căzut pradă acestei boli.

Preț de o clipă văzu cerbul cu claritate prin tunelul de crengi împletite – la fel de clar cum le văzuse și pe celelalte șaisprezece animale (șase cerbi și zece căprioare) pe care le doborâse de-a lungul anilor de când venea la Bivuac. Îi văzu capul maro, văzu un ochi negru aproape ca postavul unui bijutier, văzu chiar și o parte din coarnele lui.

Trage acum! strigă o parte din el – partea de Jonesy de dinainte de accident, Jonesy cel întreg. Acesta vorbise din ce în ce mai des în ultima lună de zile, pe măsură ce Jonesy se apropia de acea stare proverbială numită cu ușurință de către toți cei ce n-au suferit niciodată un accident de mașină cu termenul de „recuperare completă”, dar niciodată nu folosisese până acum un ton atât de răspicat. Acesta era un ordin, aproape o împușcătură în sine.

Degetul *chiar* i se crispa pe trăgaci. Nu parcurse acel ultim milimetru (sau poate c-ar fi fost destul jumătate de milimetru, sau câteva zecimi de milimetru), dar se crispă. Îl opri vocea celui de-al doilea Jonesy, cel care se trezise în Spitalul General, anesteziat, și dezorientat, și în chinuri, stăpân pe nimic altceva decât pe faptul că cineva dorea să se oprească ceva, că cineva nu mai suporta – dacă nu i se făcea o injecție, cel puțin –

că cineva o voia pe Marcy.

Nu, nu încă – așteaptă, fii atent, spuse acest nou și precaut Jonesy, și acestei voci îi dădu el ascultare. Paraliză pe loc, rămânând cu mare parte din greutatea corpului aruncată în față, pe piciorul stâng, cel teafăr, cu pușca ridicată la ochi, țeava îndreptată în jos, prin tunelul acela luminos de ramuri împletite, într-un unghi perfect de treizeci și cinci de grade.

Tocmai atunci căzură din cerul alb primii fulgi de zăpadă. Prin această fulguială, Jonesy văzu o linie orizontală, portocalie și strălucitoare sub capul animalului – părea că zăpada tocmai o scosese la iveală. Pentru o clipă, vederea îl lăsă pur și simplu și tot ceea ce văzu pe deasupra țevii puștii sale deveni doar o bălmăjeală fără sens, asemenea culorilor amalgamate de pe paleta unui pictor. Nu mai era nici o căprioară și nici un om, nu mai era nici pădurea, doar un amestec împrăștiat de negru, maro și portocaliu.

Apoi apăru mai mult portocaliu și se închegă într-o formă mai plină de sens: o căciulă de felul celor cu apărătoare pentru urechi. Cei din afara statului le aduceau la magazinul L. L. Bean la prețul de patruzeci și patru de dolari, fiecare purtând înăuntru o etichetă pe care scria FABRICAT CU MÂNDRIE ÎN SUA DE CĂTRE FEDERAȚIA MUNCII. Sau îți puteai cumpăra una de la Gosselin, pentru șapte dolari. Pe eticheta celor din magazinul lui Gosselin scria doar FABRICAT ÎN BANGLADEȘ.

Căciula aduse totul la claritate înspăimântătoare: maroul pe care-l luase drept capul cerbului era de fapt partea din față a unei haine de blană, ochiul ca postavul negru de bijutier era un nasture, iar coarnele nu erau decât niște crengi – crengi chiar ale copacului în care se afla el. Fusesse un gest iresponsabil (Jonesy nu se putea convinge să folosească termenul *nebunesc*) din partea bărbatului să poarte o haină maro în pădure, sigur, dar Jonesy încă nu putea să înțeleagă cum de fusesse atât de aproape să facă o greșală ce-ar fi putut avea consecințe atât de îngrozitoare. Fiindcă bărbatul purta, de asemenea, și o căciulă portocalie, nu-i așa? Și mai purta, peste iresponsabila haină maro, și o vestă de semnalizare, tot portocalie. Bărbatul fusesse...

... fusesse la un milimetru de moarte. Poate la mai puțin.

Atunci realiză visceral gravitatea situației și aceasta îl expulză brutal din propriul său corp. Preț de o clipă îngrozitoare și sublimă pe care nu o uită niciodată, nu fu nici Jonesy Numărul Unu, cel încrezător de dinainte de accident, nici Jonesy Numărul Doi, supraviețuitorul atent care-și petrecuse mare parte a timpului într-o obositoare stare psihică de disconfort și confuzie. În acea clipă fu un cu totul alt Jonesy, o prezență invizibilă, uitându-se la un bărbat cu pușca în mână, aflat pe o platformă într-un copac. Părul vânătorului era tuns scurt și începuse deja să încărunțească, avea linii adânci în jurul gurii, barba-i crescuse pe obraji și era buimăcit. Era pe punctul de-a trage. Zăpada începuse să se joace în jurul capului său și lumina cădea pe cămașa maro de flanelă, iar el, vânătorul, era pe punctul de-a împușca un bărbat cu căciulă portocalie și vestă de felul celei pe care el însuși ar fi purtat-o dacă ar fi ales să-l însoțească pe Beaver în pădure și nu să urce în acest copac.

Se prăbuși înapoi în sine cu o bufnitură, exact așa cum s-ar arunca în scaun un șofer după ce-a reușit să treacă cu mașina în goană mare peste o denivelare urâtă. Spre marea sa oroare, își dădu seama că încă-l mai urmărea pe bărbatul de la rădăcina copacului prin cătarea Garand-ului, ca și când un crocodil încăpățânat din creierul lui ar fi refuzat să accepte ideea că bărbatul în haină maro nu e o pradă. Și mai rău, nu reușea să-și desprindă degetul de pe trăgaci. Pentru alte câteva clipe îngrozitoare, crezu că încă mai apasă, reducând inexorabil acele câteva puține fracțiuni de milimetru care-l despărteau de cea mai mare greșală a vieții lui. Mai

târziu, ajunse totuși să accepte că nu fusese decât o iluzie, ceva asemănător sentimentului că mergi cu spatele când te afli la volanul mașinii tale staționate și observi cu colțul ochiului o altă mașină rulând încet pe lângă tine.

Nu, doar înghețase, dar și asta era îndeajuns de rău, era îngrozitor. *Jonesy, gândești prea mult*, îi plăcea lui Pete să spună când îl prindea uitându-se în gol, desprins de ce se discuta, dar ce voia să spună de fapt era: *Jonesy, îți închipui prea multe*, și asta era cel mai, probabil adevărat. Cu siguranță își închipuia prea multe acum, când stătea în vârful copacului, sub prima zăpadă, părul fiindu-i pieptănat de vânt, cu degetul așezat pe trăgaciul puștii – totuși, fără să apese, așa cum se temuse pentru o clipă, dar nici relaxându-se. Bărbatul era acum aproape sub el, prin cătare îi vedea căciula portocalie. Viața lui depindea de-un fir invizibil aflat între vârful țevii Garand-ului și acea căciulă. Bărbatul probabil că se gândea să-și schimbe mașina, sau să-și înșele nevasta, sau să-i cumpere fiicei sale celei mari un ponei (mai târziu, Jonesy avu motive să creadă că McCarthy nu se gândea la nici unul dintre aceste lucruri, dar atunci, în copac, cu degetul înghețat și încârligat în jurul trăgaciului, aceste motive, desigur, îi lipseau) și nu știa ceea ce nici el nu știuse când se afla la curba acelei străzi din Cambridge cu servieta într-o mână și cu un exemplar din revista *Phoenix* la subsuoară, și anume că moartea se află prin apropiere. Sau poate Moartea, o siluetă agilă, ca scăpată dintr-un film timpuriu de-al lui Ingmar Bergman, ceva ce ascunde un obiect ascuțit în faldurile obscure ale robei sale. Un foarfece, poate. Sau un bisturiu.

Partea cea mai îngrozitoare a gândului că l-ar putea împușca era că bărbatul n-ar muri, nu din prima clipă, cel puțin. Ar cădea la pământ și ar zăcea acolo strigând, așa cum zăcuse și strigase și Jonesy în mijlocul străzii. Nu-și amintea să fi strigat, dar cu siguranță că strigase; i se spusese că strigase și nu avea nici un motiv să nu creadă. Strigase cu toată puterea, cel mai probabil. Dacă bărbatul acesta în haină maro și accesorii portocalii ar începe să o strige pe Marcy? Sigur că n-ar face-o – nu *chiar* – dar mintea lui Jonesy s-ar putea să *audă* astfel de strigăte. Dacă exista frisonul-de-trăgaci – dacă putea să se uite la haina unui bărbat și să vadă de fapt un cap de cerb – atunci exista cu siguranță și echivalentul lui auditiv. Să auzi un bărbat strigând și să știi că din cauza ta strigă – Doamne, Dumnezeule, nu! Și, totuși, degetul tot nu se relaxă.

Ce-i spulberă paralizia fu în același timp un lucru simplu și neașteptat: la vreo zece pași de rădăcina copacului unde se afla Jonesy, bărbatul în haină maro se prăbuși la pământ. Jonesy auzi suspinul de durere și surprindere pe care-l scoase – *ufff!* cam așa sună – iar degetul se depărtă de trăgaci fără ca el să-și dea seama.

Bărbatul se sprijinea pe mâini și pe genunchi, degetele îmbrăcate în mănuși maro (mănuși maro, o altă greșeală; tipul ăsta ar fi putut la fel de bine să iasă la vânătoare cu un afiș lipit de spate pe care să scrie ÎMPUȘCĂ-MĂ, gândi Jonesy) îi erau desfăcute pe pământul ce începuse deja să se albească de zăpadă. În vreme ce se ridica, bărbatul începu să vorbească pe o voce tremurată de spaimă și uimire. La început, Jonesy nu-și dădu seama că mai și plângea pe deasupra.

— O, Doamne, o, Doamne, spuse bărbatul în timp ce se ridica. Se bălângăni pe picioare aidoma unui bețiv. Jonesy știa că bărbații aflați în pădure, bărbații aflați departe de familie pentru o săptămână sau pentru un week-end se aruncă în brațele tuturor micilor lor vicii – să bea la ora zece dimineața era unul dintre cele mai dese. Dar nu credea că tipul acesta era beat. Fără nici un motiv; era doar un simțământ.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne. Apoi, pe măsură ce începea să umble din nou: Zăpadă. Acum mai și ninge. Te rog, Dumnezeule, o,

Dumnezeule, acum mai și ninge, o, Doamne.

Primii pași pe care-i făcu fură împiedicați și nesiguri. Jonesy aproape că se hotărî să nu dea crezare simțământului său, fiindcă tipul era tropa, dar atunci mersul lui se îndreptă și începu să umble un pic mai sigur. Își scărpină obrazul drept.

Trecu exact pe sub ascunziș. Pentru o clipă nu mai fu o ființă umană, ci doar o căciulă portocalie cu umeri de-o parte și de alta. Vocea îi plutea în sus, lichidă și înecată în lacrimi, cel mai des *O, Doamne* și ocazional *O, Dumnezeule* sau *Acum mai și ninge* aruncat drept condiment.

Jonesy rămase pe loc, urmărind cum bărbatul dispare mai întâi sub ascunziș și apoi apare de partea cealaltă. Se întoarse pe călcâie automat ca să-l aibă în continuare în vizor pe acest bărbat trudit – la fel de automat își lăsase arma lângă picior și automat îi pusese până și siguranța la loc.

Jonesy nu-l strigă și presupunea că știa și de ce: vinovăție în stare pură. Se temea că bărbatul de jos va arunca doar o singură privire spre el și-i va citi adevărul în ochi – chiar și printre lacrimi și prin zăpada deasă, bărbatul va vedea că Jonesy stătuse acolo sus, privindu-l prin cătarea puștii, că aproa-pe-l împușcase.

La douăzeci de pași de copac, bărbatul se opri locului și rămase ca prostrat, ținând mâna dreaptă ridicată la sprâncene, apărându-și ochii de zăpadă. Jonesy își dădu seama că observase Bivuacul. Observase, probabil, și că ajunsese în sfârșit pe-o potecă adevărată. *O, Doamne* și *O, Dumnezeule* se opriră, iar tipul o rupse la fugă spre zgomotul produs de generatorul de electricitate, bălăbănindu-se pe picioare aidoma unui om aflat pe-o punte de vapor. Jonesy auzea răsuflările scurte și aspre ale străinului în vreme ce se-ndrepta către cabana spațioasă, din coșul căreia fumul se ridica leneș și se pierdea aproape imediat printre fulgii de zăpadă.

Jonesy începu să coboare pe scările bătute în cuie pe trunchiul arțarului, cu pușca atârându-i în spate (gândul că bărbatul ar putea reprezenta un pericol nici nu-i trecu prin minte, nu atunci, în orice caz; pur și simplu nu voia să lase Garand-ul – de altfel o armă foarte bună – afară, în ninsoare). Îi înțepenise șoldul, și, pe când ajunse la rădăcina copacului, bărbatul pe care aproape că-l împușcase parcursese mai mult de jumătate din drumul până la ușa cabanei... ușă care era, desigur, descuiată. Nimeni nu-și încuia ușa, nu în pustietățile de aici.

5

La o depărtare de trei metri de lespede de granit ce servea drept scară la intrarea în Bivuac, bărbatul în haină maro și căciulă portocalie căzu din nou la pământ. Căciula i se prăvăli din cap, scoțând la iveală un smoc șaten de păr rar și transpirat. Rămase pentru o vreme sprijinit într-un singur genunchi și cu capul aplecat. Jonesy îi auzea respirația aspră și accelerată.

Bărbatul își culese căciula de pe jos și, chiar când și-o repositiona pe cap, îl salută Jonesy.

Bărbatul sări în picioare și se întoarse nesigur. Prima impresie a lui Jonesy fu că fața bărbatului era foarte lungă – avea ceea ce oamenii numesc o „față-de-cal”. Apoi, când Jonesy se apropie de el, legănându-se puțin pe picioare, nu șchiopătând (iar asta era bine, fiindcă pământul de sub el devenea din ce în ce mai alunecos), își dădu seama că fața tipului nu era, totuși, cine știe cât de lungă; era doar foarte speriat și foarte, foarte palid. Urma roșietică de pe obraz pe care o scărpinase ieșea în

evidență. Ușurarea pe care o simți când îl văzu pe Jonesy grăbindu-se către el fu subită și imensă. Jonesy aproape că râse de el însuși, aproape că râse de gândurile pe care și le făcuse pe când se afla în ascunzătoarea din copac, de teamă că acest bărbat i-ar putea citi adevărul în ochi. Bărbatul n-ar fi putut citi nimic pe fața nimănui și, în mod sigur, nu-i păsa de unde venise Jonesy și ce făcuse înainte. Bărbatul acesta părea că e pe cale să-l ia în brațe pe Jonesy și să-l acopere cu pupături vâscoase.

— Mulțumesc Cerului! strigă bărbatul. Întinse o mână către Jonesy și se împletici către el prin stratul subțire de zăpadă proaspătă. O, mări să fie, slavă Cerului, m-am rătăcit, hoinăresc prin pădure de ieri, am crezut c-o să mor aici afară. Am... am...

Îi alunecară picioarele și Jonesy îl prinse de partea superioară a brațelor. Era un bărbat masiv, mai înalt ca Jonesy, avea un metru optzeci și opt și era și mai lat în umeri. Totuși, prima impresie a lui Jonesy fu de lipsă de substanță, ca și când frica îl sleise complet, lăsându-l ușor ca o păstaie de fasole.

— Ușurel, prietene, spuse Jonesy. Ușurel, acum totul e în regulă, ești în siguranță. Să intrăm în casă și să te încălzești, ce zici de asta?

Ca și când cuvântul *cald* ar fi fost tot ce avusese nevoie să audă, bărbatului începură să-i clănțane iinții.

— S-s-sigur.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși prea bine. Încă o dată, Jonesy era uimit de paloarea lui foarte pronunțată. Era frig în această dimineață, câteva grade peste zero, cel mult, însă obrajii bărbatului erau albi ca varul. Singura culoare a feței lui, în afara petei roșii, o purtau umflăturile maronii de sub ochi.

Jonesy își petrecu un braț pe după umerii bărbatului, năpădit brusc de un absurd și prostesc sentiment de tandrețe față de acest străin, un sentiment atât de puternic încât părea prima sa mare pasiune din timpul gimnaziului – Mary Jo Martineau, îmbrăcată într-o bluză albă fără mâneci și într-o fustă de blugi dreaptă până la genunchi. Acum era absolut convins că bărbatul nu băuse – frica (și poate sfârșeala) să fi fost mai degrabă de vină decât băutura pentru împleticeala picioarelor sale. Cu toate acestea, *există* în respirația lui un miros anume – ceva ce aducea a banane. Îi amintea lui Jonesy de eterul pe care-l șpreia în diminețile reci deasupra carburatorului primei sale mașini, un Ford din perioada războiului din Vietnam, ca să-l ajute să pornească.

— Intrăm înăuntru?

— Mda. F-frig. Slavă Cerului c-ai apărut. Asta e...

— Cabana mea? Nu, e a unui prieten.

Jonesy deschise ușa spălăcită de stejar și-l ajută pe bărbat să treacă pragul. Străinul suspină adânc la atingerea aerului cald și obrajii începură să i se înroșească. Jonesy se simți ușurat să observa că, totuși, mai era puțină viață în el.

Bivuac era o cabană destul de mare, judecând după standardele cabanelor situate în inima pădurii. Se intra direct în singura și imensă cameră de la parter – bucătărie, sufragerie și living, toate-ntr-una – dar mai erau două dormitoare în spate și încă unul la etaj, sub streșină. Camera cea mare era îmbibată în miros de pin, în strălucirea lui aromată și eclatantă. Pe jos era întins un covor împletit, cu motivele tribului indian Navajo, iar pe perete atârna o carpetă a tribului Micmac reprezentând niște bravi vânători, cu sulițe în mâini, împresurând un urs enorm. O

masă de stejar pur, îndeajuns de lungă să încapă opt meseni la ea, delimita zona de sufragerie a încăperii. În bucătărie se afla o sobă cu lemne, iar în living era un șemineu; când erau pornite amândouă, căldura era atât de puternică încât te amețea – asta chiar și când afară erau sub douăzeci de grade. Peretele de vest era construit complet din geamuri, oferind panorama versantului lung și abrupt ce dispărea din vedere înspre vest. Avusese loc un foc acolo prin anii șaptezeci, iar copacii înnegriți încă se mai vedeau scofâlciți în zăpada abundentă. Jonesy, Pete, Henry și cu Beav numeau versantul acesta Viroaga, fiindcă așa-l numiseră tatăl lui Beav și prietenii lui.

— O, Doamne, mulțumescu-Ți Ție, și-ți mulțumesc și ție, îi spuse bărbatul cu căciulă portocalie lui Jonesy, iar când Jonesy rânji — erau prea mulți de „mulțumesc” în vorbele lui – bărbatul râse strident ca și când ar fi spus da, știe, era o asociere amuzantă, dar nu se putuse abține să nu-i mulțumească. Începu să inspire adânc, pentru câteva clipe părănd unul dintre acei guru ai exercițiilor fizice pe care-i vezi la televiziunea prin cablu dacă ai pachetul maximal. La fiecare exalare, vorbea:

— Doamne, chiar am crezut că n-o mai duc mult... fost atât de frig... și aerul era umed, asta-mi amintesc... mi-amintesc c-am gândit „O, băiete, o, Doamne, dacă va cădea totuși zăpada”... am început să tușesc și nu m-am mai putut opri... se apropia ceva și mi-am spus c-ar trebui să nu mai tușesc, dacă era cumva un urs sau ceva, l-aș fi... știi... l-aș fi provocat sau altceva... doar că nu m-am putut opri și, după o vreme... știi, a plecat singur.

— Ai văzut noaptea un urs? Jonesy era în același timp fascinat și consternat. Auzise c-ar fi urși prin zonă – bătrânului domn Gosslin și amicilor lui pierde-vară le plăcea la nebunie să spună povești cu urși la gura sobei, mai ales celor din afara statului – dar gândul că acest bărbat, rătăcit fiind și umblând singur prin pădure, fusese amenințat de un urs în toiul nopții era de-a dreptul groaznic. Era ca și când ai asculta un marinar povestind despre un monstru marin.

— Nu știi ce-a fost cu adevărat, spuse bărbatul și-i aruncă dintr-o dată lui Jonesy cu coada ochiului o privire vicleană care lui nu-i plăcu și pe care nu o înțelese. Nu sunt sigur, dar apoi n-au mai fost fulgere.

— Și fulgere? Doamne! Să nu fi fost neliniștea atât de veridică a bărbatului, Jonesy s-ar fi întrebat dacă nu-și bătea cumva joc de el. De fapt, chiar se întreba acest lucru.

— Fulgere din senin, cred, spuse bărbatul. Jonesy aproape că-l vedea cum se eschivează. Își scărpină pata roșie de pe obraz, care ar fi putut fi o degerătură. Dacă apar iarna, înseamnă că vine furtuna.

— Și le-ai văzut? Azi noapte?

— Așa cred. Bărbatul îi mai aruncă o privire piezișă, dar, de data aceasta, Jonesy nu sesiză nici un pic de viclenie în ea și bănuia că nici înainte nu fusese nimic. Nu observă acum decât oboseala omului. Mi-e totul confuz în amintire... de când m-am rătăcit, mă doare stomacul... întotdeauna mă doare când m-e f'ică, încă de când eram mic...

Și chiar că semăna cu un copil mic, gândi Jonesy, așa cum se uita în toate direcțiile cu ochii mari, cu un soi de inocență! Jonesy îl conduse spre canapeaua din fața șemineului și bărbatul se lăsă condus. *F'ică. A spus până și f'ică în loc de frică, asemenea unui copil. Un copil mic.*

— Dă-mi haina, spuse Jonesy, și, în vreme ce tipul mai întâi se descheie la nasturi și apoi trase fermoarul de dedesubt, își aduse aminte cum crezuse că are de-a face cu o căprioară, cu un cerb, la dracu' – confundase unul dintre acei nasturi cu un ochi și puțin lipsise să-l împuște.

Bărbatul trase fermoarul până la jumătate și acolo se înțepenii, o

parte a dispozitivului metalic prinzând materialul. Se uită – se chiorî, de fapt – la el, ca și când asta nu i se mai întâmplase niciodată. Când sări Jonesy să-l ajute, bărbatul își trase mâinile în lături, lăsându-i cale liberă, așa cum ar face un băiat în clasa întâi când își pune galoșii greșit în picioare sau când își ia haina pe dos, și profesorul vine să-i dea o mână de ajutor.

Jonesy reuși să repare fermoarul și îl trase în jos până la capăt. Afară, prin peretele de sticlă, Viroaga se vedea cum dispărea în ceață, dar siluetele negre și scofâlcite ale copacilor erau încă vizibile. De aproape douăzeci și cinci de ani veneau aici împreună la vânătoare, de aproape douăzeci și cinci de ani fără să rateze o singură ocazie, și niciodată nu căzuse zăpadă din abundență, cel mult fulguise puțin. Părea că situația era pe cale să se schimbe – deși nimic nu era sigur. În zilele acestea, prezentatorii meteo de la radio și de la televiziune făceau câțiva centimetri de zăpadă să pare o nouă eră glaciară.

Preț de câteva clipe, bărbatul nu făcu altceva decât să stea locului cu haina atârându-i desfăcută, și cu zăpada topindu-i-se de pe cizme și scurgându-se pe podeaua lăcuită, și uitându-se în sus către grinzi cu gura deschisă. Da, chiar semăna cu un puști de șase ani – semăna cu Duddits. Aproape că te așteptai să vezi mânușile de lână cu un singur deget cum bălângănesc prinse în capse la capătul mânecilor. Se scutură de haină exact în felul în care s-ar scutura un copil, coborându-și pur și simplu umerii și lăsând-o să cadă. Dacă n-ar fi fost Jonesy acolo să o prindă, ar fi căzut pe podea și s-ar fi îmbibat cu apa din bălțile de zăpadă topită.

— Ce-i aia? Întrebă el.

O clipă, Jonesy nu avu habar despre ce vorbea bărbatul, apoi îi surprinse privirea îndreptată spre împletitura atârând de grinda din mijlocul camerei. Împletitura era colorată – roșu cu verde și cu urme de galben-canar – și semăna cu o pânză de păianjen.

— E o capcană pentru vise, spuse Jonesy. O amuletă indiană. Se spune că te ferește de coșmaruri.

— E a ta?

Jonesy nu știa dacă se referă la întreaga cabană (poate că tipul nu-l auzise înainte) sau doar la amuletă; oricare ar fi fost, răspunsul era același.

— Nu, e a prietenului meu. Venim aici la vânătoare în fiecare an.

— Câți sunteți?

Urmărindu-l pe Jonesy cum îi agață haina în cuier, bărbatul tremura, cu brațele încrucișate pe piept, cu coatele prinse în palme.

— Patru. Beaver – a lui e cabana – e plecat acum la vânătoare. Nu știu dacă-l va goni sau nu zăpada înapoi la cabană. Probabil că da. Pete și cu Henry au plecat la magazin.

— Magazinul lui Gosselin? Acolo?

— Îhî. Haide aici și șezi pe canapea.

Jonesy îl conduse la canapea, un colțar ridicol de mare. Aceste piese de mobilier se demodaseră cu mult timp în urmă, dar aceasta nu avea un miros urât și încă nimic nu-și găsisese cuib în ea. Moda nu avea prea mare trecere la Bivuac.

— Odihnește-te, îi spuse, și-l lăsă singur pe canapea, tremurând și clănțănind din dinți cu palmele între genunchi. Deși blugii lui aveau aspectul umflat pe care-l capătă când pe dedesubt mai e o pereche de izmene, bărbatul tremura de frig. Căldura-i adusese, totuși, o urmă de culoare în obraji și nu mai semăna acum cu un cadavru ci cu un diferit.

Peter și cu Henry dormeau împreună în dormitorul cel mare de la parter. Jonesy intră acolo val-vârtej, deschise ușa scrinului de cedru din stânga ușii și scoase una din cele două păături de lână împăturite pe raftul

de jos. În vreme ce traversa sufrageria către locul unde bărbatul ședea cuprins de friguri, își dădu seama că nu-l întrebase cel mai elementar lucru, ceea ce orice băiat de șase ani care are probleme cu fermoarul vroia să știe.

Așezând pătura peste străinul întins pe canapeaua enormă, întreabă:

— Cum te numești? Și-și dădu seama că știa răspunsul cu aproximație. McCoy? McCann?

Bărbatul pe care aproape că-l împușcase se uită în sus la el, trăgându-și imediat pătura până sub barbă. Pungile maronii de sub ochii lui erau străbătute de vinișoare vineții.

— McCarthy, spuse el. Richard McCarthy.

Mâna lui uluitor de durdulie și albă, acum că-și scosese mănușile, ieși de sub pătură ca un animal sperios.

— Iar pe tine?

— Gary Jones, spuse el și-i prinse mâna cu propria sa mâna, cea cu care aproape că apăsase trăgaciul. Cei mai mulți îmi spun simplu Jonesy.

— Mulțumesc, Jonesy. McCarthy se uită la el plin de seriozitate. Cred că mi-ai salvat viața.

— O, n-aș folosi cuvintele astea, spuse Jonesy. Se uită din nou la pata roșie de pe obraz. O degerătură, doar o pată mică de degerătură. Asta trebuia să fie.

CAPITOLUL DOI BEAV

1

— Știi că nu pot anunța pe nimeni, nu-i așa? spuse Jonesy. Liniile de telefon nu ajung până aici. Avem un generator pentru curent electric, dar cam asta e toată tehnologia.

McCarthy aprobă din cap, singura parte din el care se iveau de sub pătură.

— Am auzit zgomotul generatorului, dar știi cum e când te rătăcești – zgomotele sunt înșelătoare. Uneori ți se pare că le auzi din stânga, alteori din dreapta, apoi ai jura că vin din spate și că-ntr-acolo trebuie să mergi.

Jonesy dădu din cap, deși nu știa deloc cum e să te rătăcești. Dacă nu puneai la socoteală acea săptămână și ceva de după accident, când își petrecuse timpul bâjbâind într-o ceață ridicată de anestezice și de durere, nu se rătăcise niciodată.

— Încerc să-mi dau seama care ar fi cel mai înțelept lucru de făcut, spuse Jonesy. Atunci când Pete și Henry se vor întoarce, te vom duce cu mașina înapoi la tabăra ta. Câți sunteți în echipă?

Părea că McCarthy trebuie să se gândească pentru a răspunde. Aceasta, adăugată la felul nesigur în care umblase, îi întărea lui Jonesy ideea că bărbatul era în stare de șoc. Se întreabă dacă o noapte petrecută în mijlocul pădurii, rătăcit, ar putea avea acest efect; se întreabă dacă ar avea acest efect și asupra lui.

— Patru, spuse McCarthy după o pauză de gândire de un minut. Ca și voi, băieți. Vânam în perechi. Eu eram cu prietenul meu, Steve Otis. E avocat ca și mine, în Showhegan. Cu toții suntem din Showhegan, știi, iar săptămâna aceasta e... foarte importantă pentru noi.

Jonesy aprobă din cap și zâmbi.

— Mda. La fel și la noi.

— În orice caz, cred că m-am îndepărtat prea mult de el. Își scutură

capul. Nu știu, îl auzeam pe Steve la dreapta mea, uneori îi vedeam vesta printre ramurile copacilor, apoi am... nu-mi mai amintesc. Cred că m-am luat cu alte gânduri – când te afli în pădure ai tendința să hoinărești cu mintea – și, deodată, m-am trezit singur. Cred că am încercat să merg înapoi pe unde venisem, dar apoi s-a întunecat... Își mai scutură o dată capul. Totul mi-e confuz, dar da, suntem patru cu toții, cred că ăsta e unul dintre puținele lucruri de care sunt sigur. Eu, Steve, Nat Roper și sora lui Nat, Becky.

— Precis că sunt foarte îngrijorați din pricina ta.

McCarthy păru la început surprins de idee, apoi o înțelese. Cu siguranță la asta nu se gândise încă.

— Mda, precis că sunt. Sigur că sunt. O, Doamne, fir-ar să fie.

Jonesy trebui să-și rețină un zâmbet. Când se pornea, McCarthy începea să semene puțin cu un personaj din filmul acela, *Fargo*.

— Așa că ar fi mai bine dacă te-am duce înapoi la tabăra ta. Asta doar dacă nu...

— Nu vreau să vă fiu o povară...

— Te vom duce. Dacă vom putea. Adică, s-a înrăutățit *rapid* vremea.

— Chiar așa, spuse McCarthy printre buze. Ar trebui să fie mai exacti, având toți acei sateliți și toate acele radare Doppler cu senzori de mișcare și Dumnezeu mai știe ce altceva. S-a zis cu valul de aer rece, dar potrivit anotimpului, hă?

Jonesy se uită oarecum perplex la bărbatul de sub cuvertură, din care se vedea doar o față îmbujorată și un smoc de păr șaten cuprins de calviție. Prognozele ultimelor două zile pe care le auzise el – el, Pete, Henry și Beav – anunțaseră, din contră, ninsoare. Unii dintre prezentatori își dăduseră cu presupusul și spusese că s-ar putea ca ninsoarea să se transforme în ploaie, dar, în acea dimineață, tipul de la postul de radio din Castle Rock (WCAS era singurul post de radio pe care-l prindeau aici și chiar și acesta se auzea slab și bâzâia din cauza paraziților atmosferici) vorbise despre o fulguială rapidă, cincisprezece-șaptesprezece centimetri de zăpadă depusă, urmată poate de-un alt val de ninsoare dinspre vest, și asta doar dacă temperatura se menținea scăzută și dacă nu băteau curenții spre ocean. Jonesy nu știa de unde-și aflase McCarthy prognoza meteo, dar cu siguranță nu de la WCAS. Tipul era dat cu totul peste cap, asta era cu siguranță explicația, și avea tot dreptul să fie bulversat.

— Ți-aș putea încălzi niște supă. Ce zici de asta, McCarthy?

McCarthy zâmbi recunoscător.

— Cred c-ar fi minunat, spuse el. Azi-noapte m-a durut stomacul, iar azi-dimineață m-a chinuit de-a dreptul, dar acum mă simt mai bine.

— Din cauza stresului, spuse Jonesy. Eu mi-aș fi vărsat mâțele de frică. Aș fi făcut și-n pantaloni, asta-i sigur.

— N-am vomitat, spuse McCarthy. Sunt destul de sigur că n-am vomitat. Dar... – Încă o scuturare din cap; începuse să semene cu un tic.

— Nu știu. Din cauza confuziei, totul mi se pare un coșmar.

— Coșmarul s-a încheiat, spuse Jonesy. Se simți puțin cam caraghios pronunțând aceste cuvinte – semăna cu mătușa lui – dar era limpede că bărbatul avea nevoie de o încurajare.

— Foarte bine, spuse McCarthy. Mulțumesc. Chiar *mi-ar* plăcea niște supă.

— Avem de roșii, de pui și cred că mai este o conservă de Chunky Sirluin. Care e pe gustul tău?

— De pui, spuse McCarthy. Mama spunea întotdeauna că supa de pui e cel mai bun remediu atunci când nu te simți bine.

Rânji cât timp spuse acestea, iar Jonesy încercă să alunge șocul care încerca să-i stăpânească trăsăturile feței. Dinții lui McCarthy erau albi și

egali, cam prea egali ca să nu fie vorba de niște implanturi, având în vedere și vârsta bărbatului, adică în jur de patruzeci și cinci de ani. Însă cel puțin patru dintre ei lipseau – caninii de sus (cei pe care tatăl lui Jonesy îi numea „dinții de vampir”) și cei doi dinți de jos, chiar din față – aceștia, Jonesy nu știa cum se numeau. Un alt lucru știa, totuși: McCarthy nu avea cunoștință de dispariția lor. Nimeni care are cunoștință de asemenea lipse nu și le expune cu dezinvoltură, chiar și în situațiile cum era aceasta. Sau așa credea Jonesy. Un fior rece îi străbătu visceralele, un fel de apel telefonic de nicăieri. Se întoarse spre bucătărie înainte ca McCarthy să-i observe fața schimonosită de uimire și să se întrebe ce nu era în regulă. Poate *să întrebe* ce nu era în regulă.

— O comandă de supă de pui vine imediat. Ce spui de niște sandvișuri cu brânză la grătar lângă ea?

— Dacă nu-ți dă bătaie de cap. Și spune-mi Richard, vrei? Sau Rick, așa e și mai bine. Când îmi salvează cineva viața, îmi place să facem trecerea spre numele mic cât mai curând posibil.

— Rick să fie atunci, sigur. *Ar fi bine să faci ceva cu dinții ăia, Rick, înainte să trebuiască să apari din nou în fața unui judecător.*

Sentimentul că ceva nu era în regulă devenise foarte puternic. Era vorba de acel declic, ca atunci când aproape că-i ghicise numele lui McCarthy. Încă se afla la o bună distanță de la dorința de a-l fi împușcat când îl avusese în cătarea puștii, dar începuse deja să-și dorească cu ardoare ca McCarthy să fi păstrat dracului distanța față de copacul și de viața lui.

2

Supa se încălzea pe sobă, iar el pregătea sandvișurile cu brânză, când prima rafală de vânt lovi cabana, făcând-o să se tânguie, și ridică zăpada de la pământ într-un vâl frenetic. Pentru o vreme, până și siluetele negre și scofâlcite ale copacilor din Viroagă pieriră și nu se mai văzu altceva prin fereastră decât albul zăpezii; era ca și când cineva montase un ecran mare de cinema în fața ferestrelor. Pentru prima dată, Jonesy simți o umbră de neliniște nu în ceea ce-i privea pe Pete și pe Henry, care probabil că se întorceau de la magazinul lui Gosselin în Scout-ul lui Henry, ci pentru Beav. Se putea spune că, dacă știa cineva pădurile de aici, acela era Beav, dar nimic nu era sigur într-o furtună de zăpadă – *zarurile-s aruncate*, aceasta era o altă vorbă de duh pesimistă a tatălui său, probabil nu la fel de bună ca *nu-ți poți face singur norocul*, dar nici foarte rea. Sunetul generatorului i-ar fi putut fi de ajutor lui Beav, dar, cum spusese McCarthy, sunetele au un fel al lor de-a te înșela. Mai ales dacă începea și vântul să dea din copite, așa cum, se pare, se hotărâse să facă acum.

Mama îl învățase cele câteva lucruri elementare despre gătit pe care le știa, iar unul dintre ele ținea de arta pregătirii sandvișurilor cu brânză la grătar. *Pune la-nceput un pic de mustard*, spunea ea – *mustard* fiind pentru Janet Jones *muștar* — *și-apoi unge cu unt felia aia nenorocită de pâine, nu tava. Unge tava cu unt și-o să mănânci numa' pâine prăjită cu-o țără de brânză-năuntru*. Niciodată nu înțelesese cu ce poate afecta rezultatul final faptul că ungeai cu unt felia, nu tava, dar întotdeauna pregătise sandvișul după rețeta mamei, deși era o pacoste să ungi partea de sus a sandvișurilor în vreme ce partea de jos se prăjea. La fel de ascultător, n-ar fi stat niciodată cu cizmele în casă... fiindcă mama îi spusese întotdeauna că „îi sug picioarele”. Habar nu avea ce însemna asta, dar până și acum, bărbat de aproape patruzeci de ani fiind, își

scotea cizmele din picioare de-ndată ce intra în casă, ca să nu-i sugă picioarele.

— Cred c-o să-mi fac și eu o bunătate de-asta, spuse el, și așeză sandvișurile în tavă, cu partea unsă în jos. Supa începuse să aburească și mirosea bine – mirosea a confort.

— Bună idee. Sper să nu fi pățit nimic prietenii tăi.

— Mda, zise Jonesy. Amestecă o dată în supă. Unde e tabăra voastră?

— Păi, obișnuiam să vânăm pe Mars Hill, lângă o cabană a lui Nat și a lui Becky, dar un binecuvântat cretin i-a dat foc acum două veri. A băut și apoi a lăsat țigara aprinsă nesupravegheată, cel puțin așa a spus căpitanul de Pompieri.

Jonesy aprobă din cap.

— Nu-i o poveste chiar nouă.

— Compania de asigurări i-a despăgubit. Noi însă am rămas fără un adăpost pentru expedițiile de vânătoare. Începusem să cred că acesta avea să fie sfârșitul lor, când Steve a găsit o cabană frumoasă în Kineo. Cred că e un cătun izolat, face parte din regiunea Jefferson, dar i se spune Kineo de către puținii oameni care locuiesc acolo. Ai auzit de locul ăsta?

— Îl știu, spuse Jonesy, vorbind printre buzele care-i păreau imposibil de amortite. Tocmai primea un alt apel telefonic din-acelea de nicăieri. Bivuac se afla la vreo treizeci de kilometri de magazinul lui Gosselin. Kineo se afla la vreo cincizeci de kilometri vest de magazin. Asta însemna optzeci de kilometri în total. Ar fi trebuit să creadă că bărbatul care ședea pe canapea și căruia nu i se vedea decât capul de sub cuvertură rătăcise cale de optzeci de kilometri, și asta începând cu după-amiaza zilei de ieri? Era absurd. Era imposibil.

— Miroase bine, spuse McCarthy.

Chiar așa era, dar lui Jonesy nu-i mai era foame.

3

Tocmai aducea potolul în sufragerie, când auzi pași pe piatra din fața cabanei. O clipă mai târziu se deschise ușa și intră Beaver. Zăpada se rotea în jurul picioarelor lui într-o ceață dănțuitoare.

— Cristoase-păroase, spuse Beav. – Pete alcătuiise cândva o listă cu beav-isme, iar Cristoase-păroase ocupa unul dintre primele locuri, alături de deja istoricele *puță-n-rață* și *pupă-mă-n cur*. Expresii Zen și profane în același timp. – Credeam c-o să-mi petrec noaptea acolo, cân' văzui lumina. – Își înălță mâinile către tavan, cu degetele împletite. Văzui lumina, lisuse, daaa, laudă și mărire Ție... Atunci începură să i se dezaburească ochelarii și observă străinul de pe canapea. Își lăsa mâinile încet jos, apoi zâmbi. Acesta era unul dintre motivele pentru care-l plăcuse Jonesy încă din școala primară, deși Beav era uneori obositor și nici nu era cel mai strălucitor bec din candelabru, nici pe departe: prima lui reacție în fața neprevăzutului era un zâmbet, nu o încruntare.

— Bună, zise el. Sunt Joe Clarendon. Tu cine ești?

— Ricky McCarthy, spuse el și se ridică în picioare. Pătura căzu la pământ și Jonesy observă că are o burtică destul de pronunțată sub sveter. *Păi, gândi el, măcar în asta nu-i nimic ciudat, e boala bărbaților de vârstă mijlocie, care ne va ucide cu milioanele în următorii aproximativ douăzeci de ani.*

McCarthy întinse mâna, încercă să facă un pas în față și aproape că se împiedică de cuvertură. Dacă n-ar fi sărit Jonesy să-l prindă de umeri, probabil că ar fi dat cu nasul de pământ, răsturnând măsuța pentru cafea pe care mâncarea nu era încă așezată. Încă o dată, Jonesy fu uimit de

lipsa de coordonare în mișcări a bărbatului – îl făcea să-și aducă aminte de el însuși cu puțin înainte de venirea primăverii, când încerca să învețe, pentru a doua oară în viața lui, să umble. Se uită acum mai atent la pata de pe obrazul lui McCarthy și-și dori să n-o fi făcut. Nu era vorba de o degerătură. Arăta ca un fel de tumoare a pielii sau ca o aluniță din care crescuseră firișoare de păr.

— Oau, oau, mișc-o-ncet, da' cu cap, spuse Bea-ver, făcând un salt înainte. Îl prinse pe McCarthy de braț și-l scutură până ce Jonesy crezu că McCarthy va sfârși totuși prăbușit peste măsuța pentru cafea. Fu bucuros când Beav – în toată măreția lui de un metru șaiszeci și opt, cu zăpada încă topindu-i-se printre șuvițele de păr negre și lungi, de hippie – se dădu cu un pas în spate. Beav încă zâmbea, chiar mai larg ca înainte. Cu părul lung până la umeri și cu ochelarii cu rame groase, părea fie un matematician de geniu, fie un ucigaș în serie. De fapt, era dulgher.

— Rick cel de față a trecut prin niște peripeții, spuse Jonesy. S-a pierdut ieri și și-a petrecut noaptea în pădure.

Zâmbetul lui Beaver rămase la locul lui, dar deveni puțin îngrijorat. Jonesy intuia ce avea să urmeze și-i făcu semn lui Beaver să tacă – căpătase impresia că McCarthy era un om destul de religios și că nu se dădea în vânt după blasfemii – dar, desigur, să-i ceri lui Beaver să-și țină gura era ca și când i-ai cere vântului să nu sufle.

— Curvă-n-titirez! strigă el acum. A dracu' de groaznic! Stai jos! Mănâncă! Și tu, Jonesy.

— Mnu, spuse Jonesy, mănâncă tu porția mea. Tu ești cel care tocmai ai venit de afară din ninsoare.

— Ești sigur?

— Sigur. Eu o să-mi fac o omletă. Rick o să-ți povestească și ție ce-a pățit. *Poate-o să ți se pară mai logic decât mi s-a părut mie*, gândi el.

— Bine. Beaver își dădu jos jacheta (roșie) și vesta (portocalie, desigur). Vru să le arunce pe mormanul de lemne, dar se răzgândi: Stai, stai puțin, am ceva ce cred că ți-ar plăcea. Își afundă mâna într-unui din buzunarele jachetei, scotoci și scoase la iveală o carte în format de buzunar, destul de îndoită, dar nu într-atât încât să nu poată fi citită. Pe copertă dansau demoni mici cu cozi bifurcate: *Vicii minore*, de Robert Parker. Era cartea pe care o citise Jonesy în adăpostul din copac.

Beav i-o întinse, zâmbind.

— Sacul de dormit l-am lăsat acolo, dar m-am gândit că nu vei putea adormi la noapte dacă nu vei ti cine e ucigașul.

— N-ar fi trebuit să urci după ea, spuse Jonesy, dar se simțea mișcat de gest în felul în care numai Beaver îl putea mișca. Beav venise prin furtuna de zăpadă și nu putuse vedea dacă Jonesy se afla în adăpost sau nu; nu foarte clar, oricum. L-ar fi putut striga, dar pentru Beav asta nu era îndeajuns, Beav trebuia să vadă cu ochii lui.

— Nici o problemă, spuse Beaver și se așeză lângă McCarthy, care se uita la el așa cum se uită cineva la un animal mic și exotic.

— Păi, mulțam, spuse Jonesy. Ia tu sandvișul ăla. Eu îmi voi pregăti niște ouă. Porni spre bucătărie, apoi se opri: Ce știi despre Pete și Henry? Crezi că se vor întoarce cu bine?

Beav deschise gura, dar, înainte să poată răspunde, vântul se tângui iarăși, izbindu-se de cabană, făcând pereții să tremure, și își înălță glasul într-un fluierat pe la streșini.

— O, nu-i decât o ninsoare trecătoare, spuse Beaver când se opri vântul. Vor ajunge fără nici o problemă. Să ieșim din nou afară, dacă va veni cu adevărat vântul dinspre nord, asta ar putea fi cu totul altă poveste.

Începu să înfulece sandvișul cu brânză la grătar. Jonesy se duse în

bucătărie să-și pregătească omleta și să mai încălzească o conservă cu supă. Se liniștise în privința lui McCarthy, acum că Beaver era aici. Adevărul era că întotdeauna se simțea mai bine când îl avea pe Beav prin preajmă. Nebunesc, dar adevărat.

4

Pe când termină el de pregătit omleta și încălzise și supa, McCarthy discuta deja cu Beaver ca și când ar fi fost prieteni vechi, de cel puțin zece ani. Dacă McCarthy se simțea jignit de discursul presărat cu obscenități cel mai adesea comice, Beav contrabalansa cu extraordinarul său șarm.

— Asta nu se poate explica, îi spusese Henry cândva. E-un șarlatan simpatic, asta-i tot – nu poți să nu-l placi. Din cauza asta nu doarme niciodată singur – cu siguranță nu-i cad femeile în brațe din cauza felului cum arată.

Jonesy își aduse omleta și supa în sufragerie, străduindu-se să nu schiopăteze – uimitor cât de tare îl durea șoldul pe vreme proastă; întotdeauna crezuse că aceasta era o vorbă a bătrânilor, dar iată că se înșelase – și se așeză pe un scaun aflat la capătul canapelei. Aparent, McCarthy mai mult vorbea decât mânca. De-abia dacă se atinsese de supă și mâncase doar jumătate din sandviș.

— Ce mai faceți voi, băieți? întrebă Jonesy. Presără piper peste omletă și se apucă să mănânce cu poftă; se părea că-i revenise complet apetitul.

— Suntem doi codoși fericiți, spuse Beaver, dar, deși fu la fel de sarcastic ca întotdeauna, lui Jonesy i se păru că e îngrijorat, poate chiar alarmat. Rick îmi povestea despre aventurile lui amoroase. Sunt la fel de interesante ca și cele din revistele pentru bărbați pe care le aveau la frizerie când eram copil. Se întoarse spre McCarthy, continuând să zâmbească – acesta era Beav, întotdeauna zâmbitor – și-și trecu mâna prin cascada sa de păr negru și bogat: Bătrânul Castonguay era frizer în cartierul nostru din Derry, când eram puști; m-a speriat atât de tare cu foarfecele lui, încât de-atunci nu mai calc pragul nici unei frizerii.

McCarthy zâmbi timid, dar nu spuse nimic. Luă cealaltă jumătate de sandviș, se uită la ea, apoi o așeză la loc în farfurie. Pata roșie de pe obrazul lui strălucea ca un tăciune aprins. Beaver, între timp, se grăbi să muște din sandvișul lui, ca și când s-ar fi temut de ce-ar spune McCarthy dacă i s-ar oferi și cea mai mică ocazie. Afară, ninge din ce în ce mai abundent, sufla și vântul, iar Jonesy se gândi la Henry și la Pete conducând prin ninsoare. Acum se aflau probabil pe Deep Cut Road, în bătrânul Scout al lui Henry.

— Nu numai că Rick aici de față aproape c-a fost devorat de un animal în mijlocul nopții – el crede că a fost un urs – dar și-a pierdut și pușca. Un Remington nou-nouț de calibru 30, la dracu'; p-ăla n-o să-l mai vezi nici într-o mie de ani.

— Știu, spuse McCarthy. Culoarea din obraji îi pierea din nou și era înlocuită de plumburiul acela de dinainte. Nici măcar nu-mi amintesc când am lăsat-o din mână, sau...

Fără veste, se auzi un pâraie înfundat, ca fâlfâitul aripilor unei lăcuste. Jonesy își simți părul de pe ceafă ridicându-se, crezând că e vorba de ceva ce intrase pe coșul șemineului. Apoi își dădu seama că venise dinspre McCarthy. Auzise niște bășini puternice la viața lui, auzise și unele foarte lungi, dar nici una nu fusese ca aceasta. Părea că se continuă la infinit, deși nu putuse dura mai mult de câteva secunde. Apoi îl lovi

mirosul.

McCarthy ridicase lingura; o scăpă acum la loc în bolul cu supă aproape neatinsă și-și duse mâna dreaptă la obrazul pătat într-un gest aproape femeiesc de stânjeneală.

— O, Doamne, îmi cer scuze, spuse el.

— Nu-i nevoie, e mai mult loc afară decât înăuntru, spuse Beaver, dar n-o spuse decât din instinct, din instinct și din obișnuința dobândită de-a lungul vremii – Jonesy observă că era la fel de șocat de miros ca și el însuși. Nu era vorba de mirosul sulfuros de ouă stricate care te făcea să râzi, și să-ți dai ochii peste cap, și să-ți fluturi palma prin fața nasului, strigând *O, lisuse, cine-a dat în brânză?* Nu era vorba nici de o bășină din-aceea mirosind a gaz metan de mlaștină. Era vorba de mirosul pe care Jonesy îl simțise în respirația lui McCarthy înainte, doar că acum era mai puternic – un amestec de eter și banane prea coapte, asemenea lichidului pe care-l torni în carburator în diminețile cu temperaturi sub zero grade.

— O, Doamne, *ce-ngrozitor*, spuse McCarthy. Îmi pare-atât de rău!

— Nu face nimic, serios, spuse Jonesy, dar stomacul i se adunase, asemenea unui animal protejându-se de un atac. Nu-și va mai termina prânzul; în nici un caz nu-l va mai putea termina. Nu-l deranjau bășinile de obicei, dar aceasta chiar că puțea!

Beav se ridică de pe canapea și deschise o fereastră, dând drumul înăuntru unei rafale de zăpadă și unui binecuvântat curent de aer proaspăt.

— Nu-ți face griji din pricina asta, partenere... dar a fost o bășină chiar prea coaptă. Ce dracu'-ai mâncat? Căcat de marmotă?

— Iarbă, și mușchi și încă altceva, nu știu sigur ce, spuse McCarthy. Îmi era atât de foame, știți, că trebuia să mănânc ceva, dar nu știu mai nimic despre supraviețuirea în sălbăticie, n-am citit nici o carte de Euell Gibbons... și a mai fost și întuneric.

Rosti aceste ultime cuvinte ca lovit de inspirație. Jonesy se uită la Beaver, încercând să-i prindă privirea, să vadă dacă știu amândoi același lucru: că McCarthy mințea. McCarthy habar nu avea ce mâncase în pădure; habar nu avea dacă mâncase ceva. Nu voia decât să dea o explicație pentru acel neașteptat și teribil horcăit de broască. Și pentru putoarea care-l urmasă.

Vântul suflă încă o dată, o rafală ca un suspin profund care trimise o nouă trombă de zăpadă prin fereastra deschisă, însă, cel puțin, împrăștiată aerul dinăuntru, și pentru asta îi mulțumeau lui Dumnezeu.

McCarthy se aplecă în față atât de repede c-ai fi crezut că e propulsat de un arc și, când rămase cu capul între genunchi, Jonesy avu o imagine destul de clară a ceea ce avea să urmeze; adio covor Navajo, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Era limpede că și Beav se gândea la același lucru; își trase în spate picioarele, până atunci întinse în față, ca să nu fie stropit.

Dar, în locul vomei, din gâtul lui McCarthy ieși un râgâit prelung și profund — zgomotul scos de o mașinărie dintr-o fabrică pusă la munci prea grele. Ochii lui McCarthy ieșiră din orbite ca niște bile de sticlă, iar pielea de pe obraji i se întinse atât de tare că i se văzură urmele craniului pe la pomeți. Continuă la infinit, un sunet huruit și găâit, iar, când se termină, zgomotul scos de generatorul din spatele cabanei păru mai puternic ca de obicei.

— Am auzit destule râgâituri puternice până acum, dar acesta le umbrește pe toate, spuse Beav. O spuse cu un respect natural și sincer.

McCarthy se lăsă pe spate cu ochii închiși, cu colturile buzelor lăsate în jos în ceea ce lui Jonesy i se păru a fi o expresie de rușine, durere sau

amândouă laolaltă. Încă o dată, simți izul de banane și eter, un miros de ferment *activ*, a ceva ce tocmai a început să macereze.

— O, Doamne, îmi pare foarte rău, spuse McCarthy fără să-și deschidă ochii. Mi se întâmplă asta de dimineață, de când s-a ivit lumina. Și mă doare din nou stomacul.

Jonesy schimbă cu Beav o privire discretă, îngrijorată.

— Știi ce cred eu? întrebă Beaver. Cred că trebuie să te întinzi și să dormi puțin. Probabil că ai stat treaz toată noaptea, atent la ursul ăla nenorocit sau ce-o fi fost el. Ești epuizat și cu nervii la pământ și fute-o-buhă știe cu ce altceva la pământ. Ai nevoie să tragi jaluzelele un pic, câteva ore, și-o să te simți apoi ca după ploaie.

McCarthy se uită la Beaver cu o recunoștință atât de jalnică încât Jonesy se simți puțin rușinat că e de față. Deși pielea lui McCarthy era încă plumburie, începuse să transpire – broboane mari i se formau la sprâncene și tâmpile și se rostogoleau apoi pe obraz asemenea unui ulei fin. Asta în ciuda curentului de aer rece care circula prin încăpere.

— Știi ce? spuse el. Cred că ai dreptate. Sunt obosit, chiar așa. Mă doare stomacul, dar asta e doar din cauza stresului. Și pentru că am mâncat tot soiul de lucruri, frunze și alte... Doamne, oh, Doamne, nu știu... tot soiul de lucruri. Se scărpină la obraz. Arată rău chestia asta de pe fața mea? Sângerează?

— Nu, spuse Jonesy. E doar roșie.

— E-o erupție, spuse McCarthy cu resemnare. Îmi iese același lucru de la alune. O să mă întind. Asta-i soluția, chiar așa.

Se ridică în picioare, dar se clătina. Beaver și Jonesy săriră amândoi să-l ajute, dar McCarthy își reveni înainte ca ei să facă ceva. Jonesy putea jura că ceea ce luase el drept burta unui om de vârstă mijlocie dispăruse aproape complet. Era posibil așa ceva? Să fi dat bărbatul atât de multe gaze afară? Nu știa. Tot ce știa era că auziseră o bășină serioasă și un râgâit chiar și mai serios, genul acela de lucruri despre care povestești apoi vreme de douăzeci de ani sau mai mult, când începi cu *Obişnuiam să mergem la cabana lui Beaver Clarendon în fiecare an, în prima săptămână a sezonului de vânatoare și, într-un noiembrie – în 2001 era, în anul mării furtuni de toamnă — a venit peste noi un tip...* Da, ar fi o poveste bună, oamenii ar râde la partea cu bășina și râgâitul puternice, oamenii *întotdeauna* râd la povești despre bășini și râgâituri. Nu va povesti, totuși, partea în care fusese la distanță de un milimetru să apese pe trăgaciul Garand-ului său și să-i ia viața lui McCarthy. Nu, acea parte n-o va povesti. Nu-i așa?

Pete și Henry ocupau același dormitor, așa că Beaver îl duse pe McCarthy în celălalt dormitor de la parter, cel pe care-l folosea Jonesy. Beav îi aruncă o privire care cerea înțelegere, iar Jonesy ridică din umeri. La urma urmei, era singura cameră disponibilă. Jonesy va putea sta cu el în cameră la noapte – doar făcuseră asta de multe ori când erau copii – și, ca să fie sincer, nu credea că McCarthy ar fi reușit oricum să urce scările. Îl îngrijora din ce în ce mai mult chipul transpirat și pământiu al bărbatului.

Jonesy era tipul de bărbat care-și aranja patul, după care-l îngropa sub cărți, hârtii, haine, pungi și diverse obiecte de toaletă. Le mătură acum pe toate cu mâna cât putu de repede și trase pătura la o parte.

— Vrei să uzi colacu', partenere? întrebă Beav.

McCarthy scutură din cap. Părea aproape hipnotizat de cearșaful albastru și curat pe care-l scosese Jonesy la iveală de sub pătură. Jonesy fu uimit încă o dată de cât de sticloși erau ochii bărbatului. Asemenea ochilor unui trofeu de vânatoare împăiat. Imediat, fără voia lui, văzu sufrageria casei sale din Brookline, orașelul acela rezidențial ușă-n ușă cu

Bostonul. Covoare împletite, mobilă în stil american vechi... și capul lui McCarthy atârnat deasupra șemineului. *P-ăsta l-am prins în Maine*, le-ar spune musafirilor la petrecerile cu cocteil. *Mare, nenorocitul; m-a costat o avere să-l împăiez.*

Închise ochii și, când îi deschise, Beav se uita la el alarmat.

— Mă înțeapă șoldul, spuse el. Scuze. Domnule McCarthy – Rick – ar fi mai bine să-ți dai jos sveterul și pantalonii. Și cizmele, desigur.

McCarthy se uită la el ca un om trezit din vis.

— Sigur, spuse. Chiar așa.

— Ai nevoie de ajutor? Întrebă Beaver.

— Nu, Doamne, nu. McCarthy părea alarmat sau amuzat, sau amândouă de-odată. Nu-s chiar atât de obosit.

— Îl las, atunci, pe Jonesy să supravegheze treaba.

Beaver se strecură afară din cameră și McCarthy începu să se dezbrace, scoțându-și întâi sveterul peste cap. Sub el, purta o vestă roșu-și-negru de vânător, iar sub ea o helancă termică. Și, da, burta se vedea mai mică sub helancă, Jonesy era sigur de asta.

Ei bine – *aproape* sigur. Cu numai o oră în urmă, își aduse aminte, fusese sigur că haina lui McCarthy era capul unei căprioare.

McCarthy se așeză în scaunul de lângă fereastră să-și dea jos cizmele, și atunci se mai auzi o bășină – nu atât de prelungă cum fusese prima, dar la fel de puternică și de profundă. Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă despre asta sau despre mirosul care urmă, un miros destul de puternic în încăperea mică să-i aducă lacrimi în ochi lui Jonesy.

McCarthy își scoase cizmele printr-o smucitură – bufniră înfundat pe podeaua de lemn – apoi se ridică și-și desprinse cureaua de la brâu. Când își dădea jos blugii albaștrii, scoțând la iveală partea de jos a echipamentului său termic, intră Beav, ținând în mâini un vas de ceramică adus de la etaj. Îl așeză la capul patului.

— Asta, în caz că trebuie să... știi tu, să borăști. Sau dacă-ți vine-un pachet din-ăla pentru care tre' să semnezi imediat.

McCarthy se uită la el cu o privire goală, care-l alarmă pe Jonesy: în fostul lui dormitor se afla un străin, arătând ca o fantomă cum stătea așa, cu izmenele lui lălâi atârându-i pe picioare; era un străin *bolnav*. Întrebarea era, *cât* de bolnav?

— În caz că nu reușești să ajungi la baie, îi explică Beav. Care baie, apropo, e aproape. O iei la dreapta cum ieși din dormitor, dar să nu uiți că e a *doua* ușă cum mergi pe coridor, bine? Dacă uiți și intri pe prima, o să te caci în debaraua cu rufe.

Pe Jonesy îl pufni râsul și nu-i pășă chiar deloc de sunetul pe care-l scoase: ascuțit și puțin isteric.

— Acum mă simt mai bine, spuse McCarthy, dar Jonesy nu detectă nici un pic de sinceritate în vocea bărbatului. Iar bărbatul doar stătea acolo, în picioare, în izmene, ca un android ale cărui circuite de memorie au fost pe trei sferturi șterse. Înainte mai manifestase puțină viață, dacă nu chiar vivacitate; acum pieriseră amândouă, asemenea culorii din obraji.

— Haide, Rick, spuse Beaver cu calm. Întinde-te și fă-ți somnul de frumusețe. Dă-i bice și recapătă-ți forțele.

— Da, bine.

Se așeză pe patul proaspăt desfăcut și se uită pe fereastră. Ochii îi erau larg deschiși și goi. Lui Jonesy i se păru că mirosul din cameră se împrăștie, dar poate că se obișnuise numai cu el, așa cum te obișnuiești cu mirosul cuștii maimuțelor la grădina zoologică dacă rămâi destul de mult timp în fața ei.

— Doamne, uite ce mai ninge!

— Mda, spuse Jonesy. Cum îți simți stomacul acum?

— E mai bine. Ochii lui McCarthy se îndreptară spre fața lui Jonesy. Avea privirea fixă a unui copil înspăimântat. Îmi pare rău că mi-a scăpat acel pârț înainte – n-am mai făcut așa ceva până acum, nici măcar în armată, când mâncam fasole aproape în fiecare zi – dar acum mă simt mai bine.

— Sigur nu vrei să mergi la baie înainte să te culci? Jonesy avea patru copii și întrebarea aceasta îi veni aproape automat.

— Nu. Am făcut pipi în pădure, înainte să mă găsești. Mulțumesc că m-ai primit înăuntru. Vă mulțumesc amândurora.

— Ah, la naiba, spuse Beaver și-și mută, stânjenit, greutatea de pe un picior pe celălalt. Oricine-ar fi făcut la fel.

— Poate, spuse McCarthy. Sau poate că nu. Biblia spune: „Iată, Eu stau la ușă, și bat.”

Afară, vântul suflă și mai fioros, făcând Bivuacul să se scuture. Jonesy așteptă ca McCarthy să termine de vorbit – părea că mai are ceva de spus – însă bărbatul își trase doar picioarele în pat și se acoperi cu pătura.

De undeva adânc din patul lui Jonesy se mai auzi un pârțait prelung și profund, iar Jonesy hotărî că-i ajunsese câte se întâmplaseră până atunci. Una era să adăpostești un călător străin când îți venea la ușă, în pragul unei furtuni; alta era să-i stai prin preajmă când dezamorsa o serie de bombe cu gaz intestinal.

Beaver îl urmă afară din cameră și închise ușa cu blândețe în urma lui.

5

Când începu Jonesy să vorbească, Beav scutură din cap, își ridică degetul la buze și-l conduse pe Jonesy prin sufragerie spre bucătărie, care era locul cel mai departe de McCarthy, în afară de șopronul din spatele cabanei.

— Doamne, suferă cumplit tipu', spuse Beaver, iar Jonesy observă sub lumina crudă a tuburilor cu neon din bucătărie cât de îngrijorat era prietenul său. Beav scotoci în încăpătorul buzunar al halatului, găsi o scobitoare și începu să o ronțăie. În trei minute – atât cât îi trebuia unui fumător împătimit să-și termine țigara – avea să o transforme într-o grămăjoară de așchii flexibile. Jonesy nu știa cum rezistau dinții (sau stomacul) lui la așa ceva, dar avea obiceiul acesta de o viață întreagă.

— Sper să greșești, dar... Jonesy își scutură capul. Ai mai mirosit ceva asemănător vreodată?

— Mnu, spuse Beaver. Dar sunt mult mai multe în neregulă cu tipul decât faptul că are stomacul deranjat.

— Ce vrei să spui?

— Păi, în primul rând, crede că suntem în unsprezece noiembrie. Jonesy habar nu avea despre ce vorbea Beav. În unsprezece noiembrie ajunseseră ei aici, înghesuiți în Scout-ul lui Henry, ca de obicei.

— Beav, e miercuri. Suntem *în paisprezece*.

Beaver aprobă din cap, zîmbind puțin fără să vrea. Își mută scobitoarea, care începuse deja să se dezintegreze, dintr-un colț al gurii în celălalt.

— Eu știu asta. *Tu* știi asta. Rick, el nu știe asta. Rick crede că azi e Ziua Domnului.

— Beav, ce ți-a spus cu exactitate?

Orice-ar fi fost, nu putea fi mare lucru – nu-ți ia chiar atât de mult să

faci o omletă și să încâlzești o conservă cu supă. Aceasta îi aduse aminte de altceva și, în vreme ce Beaver vorbea, Jonesy dădu drumul la apă și spălă cele câteva vase murdare. Nu-l deranja să meargă în tabără, dar blestemat să fie dacă avea să trăiască în mizerie, așa cum se părea că erau dispuși să facă mulți bărbați când își părăseau căminele și plecau în pădure.

— A spus că au ajuns sâmbătă, ca să apuce să vâneze puțin, apoi să-și petreacă duminica muncind la acoperiș, care avea câteva spărturi. A spus: „Cel puțin, n-a trebuit să încalc porunca aceea cu să nu lucrezi duminica. Singura muncă pe care o poți depune când te pierzi în pădure e să încerci să nu-ți pierzi și mințile.”

— Hă, spuse Jonesy.

— N-aș spune sub jurământ că McCarthy crede că suntem în unsprezece, dar ori asta e logica, ori trebuie să mergem cu o săptămână în urmă, până la patru noiembrie, fiindcă e evident faptul că el cred că azi e duminică. Și, pur și simplu, nu pot crede că a stat zece zile sub cerul liber.

Nici Jonesy nu putea crede. Trei zile, însă? Da. Asta o *putea* crede.

— Asta ar explica ceva ce mi-a spus el, zise Jonesy. A spus...

Podeaua scârțâi și amândoi tresăriră puțin. Se uitară spre ușa închisă a dormitorului de la celălalt capăt al încăperii, dar nu văzură nimic deosebit. Podelele și pereții scârțâiau mereu aici, chiar și atunci când nu sufla vântul cu putere. Se uitară unul la celălalt, puțin rușinați.

— Mda, sunt nervos, spuse Beaver, citind poate gândurile lui Jonesy pe expresia feței sau poate citindu-i-le chiar din minte. Tre' să recunoști că-i puțin înfricoșător felul în care-a apărut din pădure.

— Da, e.

— Bășina aia a sunat ca și când ar fi avut ceva îndesat în cur, ceva ce tocmai murea de asfixie.

Beav se uită puțin surprins când spuse aceasta, așa cum se uita de fiecare dată când spunea ceva haios. Începură de-odată să râdă, ținându-se reciproc și căscând larg gurile, eliberând sunetele ca pe o serie de suspine aspre, încercând să nu facă mult zgomot, nevrând să-i audă bietul bărbat dacă era încă treaz, să-i audă și să știe că de el râdeau. Lui Jonesy îi venea greu să-și țină vocea scăzută, fiindcă își dorea atât de mult această eliberare – râsul său avea o severitate isterică, iar el mai și plusa, inspirând aer pe nas și dându-i drumul afară într-un fornăit; îi curgeau și lacrimile.

Într-un sfârșit, Beaver îl prinse și-l trase cu forța afară din cabană. Rămaseră acolo, în zăpada din ce în ce mai mare, așa cum erau, fără haine groase pe ei, râzând în sfârșit dezlănțuit, fiindcă vântul huruia destul de tare să-i acopere.

6

Când se întoarseră în cabană, mâinile lui Jonesy erau atât de amorțite, încât de-abia dacă simți apa fierbinte când o lăasă să curgă peste ele. Răsese până la ultimul hohot însă, și asta îl făcuse să se simtă bine. Se gândi din nou la Pete și la Henry – se întrebă cum se descurcau și dacă vor reuși să ajungă înapoi fără probleme.

— Ai spus că se explică niște chestii, zise Beav. Începuse să ronțăie o altă scobitoare. Ce fel de chestii?

— Nu știa că urma să ningă, spuse Jonesy. Vorbi încet, încercând să-și amintească exact cuvintele lui McCarthy. „S-a zis cu valul de aer rece, dar potrivit anotimpului”, cred că așa s-a exprimat. Fraza asta capătă sens

numai dacă ultima prognoză pe care a auzit-o a fost cea din unsprezece sau doisprezece. Fiindcă, până ieri spre seară, chiar a fost rece, dar potrivit anotimpului, nu-i așa?

— Mda, foarte potrivit anotimpului, fu Beaver de acord. Scoase din sertarul de lângă chiuvetă un prosop imprimat cu niște buburuze decolorate și începu să ștergă vasele cu el. În vreme ce muncea, se uită de partea cealaltă a încăperii, la ușa închisă a dormitorului: Ce-a mai spus?

— Că tabăra lor se află în Kineo.

— *Kineo*? Asta e la șaptezeci-optzeci de kilometri distanță de aici. Adică, a... – Își scoase scobitoarea din gură, îi examinează urmele de mușcături și o vârî cu celălalt capăt la loc între buze. – O, înțeleg.

— Mda. N-ar fi putut parcurge atâta drum într-o singură noapte, dar dacă a stat sub cerul liber trei zile...

— ... și patru nopți; dacă s-a pierdut sâmbătă după-amiaza, asta înseamnă patru nopți...

— Da, și patru nopți. Așadar, presupun că a continuat să meargă spre est, fără abateri... Jonesy înmulți în gând douăzeci și cinci de kilometri cu trei zile. Cred că e posibil.

— Cum de n-a înghețat? Beaver își coborâse vocea până aproape de o șoptă, probabil fără să-și dea seama: Poartă o haină groasă și are izmene pe sub pantaloni, dar temperatura a scăzut mult în zona asta pe timpul nopții, de la Halloween încoace. Așa că, spune-mi tu cum e posibil să fi petrecut patru nopți afară fără să fi înghețat. Nu are nici măcar urme de degerături, doar pata aceea de pe obraz.

— Nu știu. Și mai e ceva, spuse Jonesy. Cum de nu a început să-i crească barba?

— Hă? Lui Beaver i se deschise gura. Scobitoarea îi atârna de buza de jos. Apoi, foarte încet, dădu din cap. Mda. Nu are decât niște fire scurte pe obraji.

— Aș spune că e barbă de mai puțin de-o zi.

— Probabil că s-a bărbierit, hă?

— Sigur, spuse Jonesy, închipuindu-și-l pe McCarthy rătăcit prin pădure, speriat, zgribulit de frig și înfometat (nu c-ar fi arătat ca și când ratase prea multe mese; asta era o altă chestie ciudată), dar încă îngenunchind la un pârlăuș în fiecare dimineață, spărgând gheața cu cizma ca să ajungă la apa de dedesubt, apoi scoțându-și nedespărțita lamă Gillette din... de unde? Din buzunarul hainei?

— Iar în dimineața asta și-a pierdut lama și de asta are barba crescută de cinci milimetri, spuse Beav. Zâmbea din nou, dar nu cu prea mult umor.

— Mda. Atunci când și-a pierdut și pușca. I-ai văzut dinții?

Beaver făcuse o grimasă gen „Ce-mai-e-și-asta”.

— Îi lipsesc patru. Doi de sus, doi de jos. Seamănă cu puștiul care apare mereu pe coperta revistei *Mad*.

— Nici o grijă, amice. Am și eu câțiva absenți nemotivați. Beaver trase de o comisură a buzelor, arătându-și gingia din partea stângă într-un rânjel strâmb de care Jonesy s-ar fi putut lipsi. 'Eezi? Chia' ichi în ș'ate.

Jonesy aprobă din cap. Nu era același lucru.

— Tipu'-i avocat, Beav, stă printre oameni tot timpul, felul cum arată face parte din viața lui. Colțișorii-ăștia-s chiar din față. Nu știa că i-a pierdut. Pot jura pe orice.

— Doar nu crezi că a fost expus la radiații sau ceva de genul ăsta, nu-i așa? Întrebă Beaver neliniștit. Când ești radiat, îți cad dinții, am văzut cândva asta într-un film. Unul dintre cele la care te uiți *tu* mereu, un film

din-ăla cu mutanți. Nu crezi că-i vorba de așa ceva, nu-i așa? Poate-a căpătat pata aia roșie când a fost radiat.

— Mda, a primit o doză de radiații când a explodat Fabrica de Energie Nucleară Dealul Marțian, spuse Jonesy, iar mina întrebătoare a lui Beaver îl făcu imediat să-i pară rău de gluma pe care o făcuse. Beav, când te radiază, cred că-ți cade și părul.

Fața lui Beav se luminează.

— Da, chiar așa. Tipu' din film a sfârșit-o la fel de chel ca Telly cum-i-o-trage-o, juca rolul unui polițist într-un serial de televiziune. Făcu o pauză. Apoi tipu' a murit. Cel din film, vreau să zic, nu Telly, chiar dacă, acum că mă gândesc mai bine...

— Tipu' nostru are destul păr, îl întrerupse Jonesy. Dacă-l lăsau pe Beaver să deschidă o paranteză, era foarte probabil să nu se mai întoarcă niciodată de unde porniseră.

Observă că, în absența străinului, nici unul dintre ei nu se referise la el cu Rick sau chiar cu McCarthy. Doar *tipu'* ca și când și-ar fi dorit să-l transforme în ceva mai puțin important decât o ființă umană - ceva generic, ca și când asta i-ar ajuta să le pese mai puțin dacă... ei bine, dacă.

— Da, spuse Beav. Are, nu-i așa? Are mult păr.

— Poate are amnezie.

— Poate, dar își amintește cine e și cu cine se afla când s-a pierdut. Știe chestii de-astea. Omule, ce mai suflu de trompetă a tras, nu-i așa? Iar putoarea! Ca eterul!

— Da, spuse Jonesy. Îmi tot aducea în minte mirosul lichidului de carburator. Diabeticii încep să scoată un miros asemănător când li se agravează boala. Am citit asta într-un roman polițist, cred.

— Seamănă cu mirosul lichidului de carburator?

— Nu-mi amintesc.

Stăteau față-n față, uitându-se unul la celălalt, ascultând vântul. Lui Jonesy îi trecu prin minte să-i spună lui Beaver despre fulgerele pe care tipul pretindea că le văzuse, dar de ce să se obosească? Ce-i destul e destul.

— Am crezut c-o să-și verse fasolea când s-a aplecat în față, spuse Beav. Tu nu?

Jonesy aprobă.

— Și nu arată bine, n-arată deloc bine.

— Nu.

Beaver suspină, își aruncă scobitoarea în gunoi și se uită pe fereastră, unde zăpada cădea mai deasă și mai grea ca înainte. Își trecu degetele prin păr.

— Cât îmi doresc să fie aici și Henry și Pete. Mai ales Henry.

— Beav, Henry e *psihiatru*.

— Știu, dar e cel mai aproape de meseria de doctor de aici - și cred că tipu' de colo are nevoie de atenție medicală.

Henry, de fapt, chiar *era* medic - trebuia să fie, altfel n-ar fi primit licența de „psihopatru” - dar niciodată nu practicasese altceva decât psihiatria, din câte știa Jonesy. Totuși, înțelegea ce voia Beaver să spună.

— Încă mai crezi că se vor întoarce cu bine, Beav?

Beaver suspină.

— Acum o jumătate de oră aș fi spus cu siguranță, dar zăpada a-nceput să cadă abundent. Cred că da.

Se uită la Jonesy cu seriozitate; nu mai rămăsese mult din vechiul hopa-țopa Beaver Clarendon în acea privire.

— Sper că da, spuse el.

CAPITOLUL TREI MAȘINA LUI HENRY

1

Urmărind acum lumina farurilor Scout-ului prin ninsoarea deasă, croindu-și drum ca printr-un tunel pe Deep Cut Road către Bivuac, Henry începu din nou să se gândească la o metodă de-a o face.

Exista, desigur, Soluția Hemingway – cu mult timp în urmă, ca student la Universitatea Harvard, scrisese un eseu cu acest titlu, așa că trebuie să se fi gândit (într-un fel personal, nu doar pentru a îndeplini cerințele unui curs tembel) încă de pe-atunci la asta. Soluția Hemingway era o pușcă, iar Henry deținea una chiar acum... nu c-ar fi făcut-o aici, printre ceilalți. Ei patru petrecuseră niște momente minunate la Bivuac și ar fi un gest lipsit de respect s-o facă aici. Ar polua locul pentru Pete și Jonesy – și pentru Beaver; pentru el, poate, mai mult decât pentru ceilalți, și asta n-ar fi corect. Dar avea să se întâmple curând, o simțea venind, ceva asemănător cu un strănut. E ciudat să-ți compari momentul morții cu un strănut, dar la asta se reducea probabil totul. Pur și simplu *haptic!* și-apoi bun găsit întuneric, prieten vechi.

Când aplici Soluția Hemingway, trebuie să-ți dai jos papucii și ciorapii. Patul puștii trebuie spirjinit pe podea. Țeava se introduce în gură. Degetul cel mare se ține pe trăgaci. *Notă către mine*, gândi Henry când Scout-ul derapă ușor pe zăpada proaspăt așternută, iar el redresă imediat direcția – îl ajută și rădăcinile copacilor, fiindcă, de fapt, asta însemna acest drum: un mănunchi de rădăcini scoase la suprafața pământului de tractoarele forestiere care-l foloseau pe timp de vară. *Dacă te hotărăști să aplici această metodă, ia mai întâi un laxativ și aplic-o doar după ce-ai fost o ultimă dată la baie, ca să nu le oferi celor care te vor găsi un spectacol mai abject decât e nevoie.*

— Poate-ar trebui să-ncetinești puțin, spuse Pete.

Între picioare ținea o sticlă de bere pe jumătate goală; atât nu ajungea însă ca Pete să se afume. Alte trei sau patru, totuși, și, chiar dacă Henry ar ataca drumul ăsta cu o sută la oră, Pete ar sta în scaun fără să clipească, ascultând un disc de Pink Floyd și cântând o dată cu formația. Probabil că Henry chiar *ar putea* conduce cu o sută la oră și nu s-ar simți vreo diferență față de viteza cu care mergea acum. Să conduci pe Deep Cut Road, așa plin de rădăcini cum era, era ca și când ai conduce cu roțile peste traversele de cale ferată, chiar și acum, când zăpada acoperea totul. Dacă ar fi continuat să ningă, lucrurile s-ar fi putut schimba, dar pentru moment, astfel se prezenta situația.

— Nu-ți face griji, Pete, sunt atent la condus.

— Vrei o bere?

— Nu când sunt la volan.

— Nici măcar aici, în Pădurea din Poveste?

— Mai târziu.

Pete se dădu bătut, lăsându-l pe Henry să urmărească plictisit în continuare lumina farurilor și să-și taie drum prin această potecă albicioasă dintre copaci. Îl lăsa în brațele propriilor sale gânduri, fiindcă acolo-și dorea să se afle. Era ca și când ți-ai tot trece limba peste o zgârietură din gură, dar asta își dorea Henry.

Mai erau și medicamentele. Mai era și vechiul truc cu punga-trasă-peste-cap-în-cadă. Mai era înecul. Mai era și săritul în gol de la înălțime. Un glonte în tâmplă nu garanta nimic – existau prea mari șanse să se trezească paralizat — și la fel stăteau lucrurile și cu tăiatul

venelor: astea erau pentru novici. Japonezii, în schimb, aveau o metodă care îi captase lui Henry atenția. Îți legi o funie de gât. Legi celălalt capăt de un bolovan. Așezi bolovanul pe spătarul unui scaun. Te așezi pe același scaun, cu spatele rigid, păstrând un echilibru perfect. Înclini puțin scaunul și bolovanul cade. Subiectul experimentului va mai trăi între trei și cinci minute, cufundat într-un vis profund și asfixiant. Griul se transformă în negru, bun găsit întuneric, prieten vechi! Citise despre această metodă într-un roman polițist de Kinsey Milhone, drag lui Jonesy. Romane cu detectivi și filme de groază; astfel de lucruri umpleau barca lui Jonesy.

Trăgând linie, Henry înclina mai mult spre Soluția Hemingway.

Pete termină prima bere și-i scoase dopul celei de-a doua, evident mai bine dispus.

— Ce-ai înțeles din toată tărășenia? întrebă Pete.

Henry se simți strigat din acel univers paralel în care trăiau cei ce voiau într-adevăr să trăiască. Cum i se întâmplase des în ultimele zile, aceste vorbe îl făcură să se simtă înfrigurat. Era important ca nici unul dintre ei să nu bănuiască nimic, dar avea impresia că Jonesy bănuia deja ceva, foarte vag însă. Poate că și Beaver. Ei doi puteau uneori să vadă înlăuntrul omului. Pete nu avea nici o bănuială, dar le-ar putea spune ceva celorlalți, cum ar fi cât de preocupat păruse el, ca și când l-ar fi frământat ceva, ceva *important*, iar el nu-și dorea asta. Aceasta avea să fie ultima excursie la Bivuac pe care ei patru – bătrâna gașcă de pe strada Kansas — aveau s-o mai facă, iar el voia ca totul să iasă bine. Voia ca ei să rămână șocați când aveau să afle știrea, până și Jonesy, care-l citea cel mai des și care-l citise dintotdeauna. Voia ca ei să spună că nu avuseseră nici o idee că ar fi fost ceva în neregulă cu el. Mai bine asta, decât să stea toți trei într-o încăpere, cu ochii aplecați în pământ, neputând să se uite unul la celălalt decât în treacăt, spunându-și că ar fi trebuit să-și dea seama, că văzuseră semnele și că ar fi trebuit să facă ceva. Așa că se întoarse în acel univers paralel, simulând un interes moderat și convingător. Cine putea face asta mai bine ca un „psihopatrician”?

— Ce să înțeleg și ce tărășenie?

Pete își dădu ochii peste cap.

— Cea de la magazinul lui *Gosselin*, cap sec! Ce-ai înțeles din lucrurile alea despre care vorbea bătrânul Gosselin.

— Peter, nu i se spune bătrânul Gosselin degeaba. Are peste optzeci de ani și, dacă există un lucru de care niciodată *nu* duc lipsă bătrânele și bătrânii, acela e isteria. Scout-ul – trecut și el demult de prima tinerețe, avea paisprezece ani și înaintase cu mult în cea de-a doua tură a bornei sale de kilometraj – făcu un salt peste rădăcini și derapa imediat, cu sau fără tracțiune pe spate. Henry trase de volan, aproape pufnindu-l râsul când lui Pete i se vărsă pe jos berea și când strigă:

— Oau, futu-i, ai grijă!

Henry nu mai accelerează până ce Scout-ul nu începu să se redreseze, apoi apăsă din nou pedala, în mod voit prea repede și prea tare. Scout-ul derapă încă o dată, de data aceasta în cealaltă direcție, și Pete scoase încă un țipăt. Henry eliberă iarăși pedala și Scout-ul sări la loc pe făgașul gata săpat printre rădăcini și continuă din nou să ruleze lin, ca montat pe niște șine de tren. Un avantaj al luării hotărârii de-ați pune capăt vieții era, se pare, că nu te mai speriau faptele minore. Farurile secționau lumina albă și schimbătoare a zilei, plină de un miliard de fulgi dănțuitori de zăpadă, nici unul identic cu altul, dacă era să dai crezare înțelepciunii populare.

Pete își ridică sticla de bere (nu se vărsase decât puțină) și se șterse pe pieptul hainei.

— Nu crezi că mergem prea repede?

— Nici pe departe, spuse Henry, iar apoi, ca și când derapajul nici nu avusese loc (deși avusese) sau ca și când nu i-ar fi întrerupt ideea (nici nu i-o întrerupse), continuă: Isteria în grup se manifestă cel mai des la bătrâni și la tineri. E un fenomen îndelung cercetat atât în domeniul meu, cât și în cel al sociologilor păgâni care locuiesc vizavi de mine. Henry se uită la vitezometru și observă că mergea cu cincizeci și cinci de kilometri la oră, ceea ce era, de fapt, o viteză cam mare, date fiind condițiile.

Încetini.

— E mai bine?

Pete aprobă din cap.

— Să nu mă-nțelegi greșit, ești un șofer foarte bun, dar omule, *ninge*. Și mai avem și proviziile cu noi. Îndreaptă degetul mare peste umăr spre cele două pungi și cele două cutii de pe bancheta din spate. Pe lângă chiflele pentru hotdogs, mai avem aici și ultimele trei cutii de macaroane Kraft cu brânză. Beaver nu poate supraviețui fără chestiile astea, să știi.

— Știu, spuse Henry. Și mie-mi plac. Îți amintești știrile despre sataniștii din statul Washington, cele apărute în presă pe la mijlocul anilor nouăzeci? Vinovați au fost găsiți câțiva bătrâni care locuiau împreună cu copiii lor – într-un caz, împreună cu nepoții lor – în două orășele din sudul Seattle-ului. În spatele cazurilor de abuzuri sexuale din centrele de îngrijire a minorilor atât din Delaware, cât și din California se pare că au stat niște tinere ce lucrau acolo ca îngrijitoare cu jumătate de normă. Poate că sunt coincidențe sau poate că acea perioadă a fost propice acestui gen de povești și poate că fetele au fost cuprinse de un soi de emulație.

Cât de natural îi ieșeau cuvintele de pe buze, ca și când i-ar fi păsăat ce spunea! Henry vorbea, bărbatul de lângă el asculta cu o admirație prostească și nici unul dintre ei (cu siguranță nu Pete) nu bănuia că el se gândea de fapt la pușcă, la frânghie, la țeava de eșapament, la medicamente. În cap avea role întregi de bandă audio, asta era adevărul. Iar limba-i era casetofonul.

— În Salem, continuă Henry, bătrânii și tinerele și-au unit isteria și, *voilà*, s-au ivit Procesele de Vrăjitoare din Salem.

— Am văzut filmul ăsta cu Jonesy, spuse Pete. A jucat Vincent Price în el. M-a speriat de-am făcut pe mine.

— Sunt sigur, spuse Henry și râse. Pentru un moment, crezu că Pete vorbea despre *Vrăjitoarele din Salem*.⁵

— Când e cea mai propice perioadă pentru genul ăsta de idei istericoidale? Atunci când recolta se află în hambar și când vremea s-a înăsprit, desigur – atunci e vremea istorisirilor și a intrigilor meschine. În Wenatchee, statul Washington, se vorbește despre venerarea diavolului și despre copii sacrificați în pădure. Iar în regiunea Jefferson, căminul unicului și inimitabilului magazin al lui Gosselin, se vorbește despre lumini din cer, vânători dispăruți și despre desfășurări de forțe militare în zonă. Ca să nu mai pomenim și de chestia roșie care crește pe copaci.

— Nu sunt sigur în privința elicopterelor și a soldaților, dar sunt destui cei care au văzut luminile ca să se organizeze o adunare a consiliului orășenesc. Mi-a spus asta bătrânul Gosselin când tu căutai conservele pe rafturi. De asemenea, chiar sunt dați dispăruți tipii aceia din Kineo. *Asta* nu e isterie!

— Am patru lucruri să-ți spun, vorbi Henry. În primul rând, în regiunea Jefferson nu se poate ține o adunare a consiliului orășenesc, fiindcă nu există nici un astfel de oraș – până și Kineo e numai un cătun

⁵Vrăjitoarele din Salem (The Crucible – 1953), piesă de Arthur Miller, care a stat și la baza filmului

izolat botezat c-un nume. În al doilea rând, adunarea va avea loc în jurul sobei bătrânului Gosselin și, jumătate dintre cei ce vor participa vor fi atrași mai mult de șnapsul cu mentă și de cafeaua cu brandy.

Pete râse pe sub mustață.

— În al treilea rând, ce altceva au de făcut? Și în al patrulea – asta îi privește pe vânători – probabil că s-au săturat de vânat și au plecat acasă sau poate că s-au îmbătat și au hotărât să-și umple buzunarele la cel mai apropiat cazinou, cel din Carrabassett.

— Asta crezi, hă? Pete părea descumpănit și Henry simți un imens val de afecțiune pentru el. Se întinse și-l mângâie pe genunchi.

— Nici o grijă, spuse el. Lumea e plină de lucruri ciudate.

Dacă lumea ar fi fost într-adevăr plină de lucruri ciudate, Henry se îndoia că ar mai fi fost el atât de dornic s-o părăsească, dar, dacă era un lucru pe care un psihiatru îl știa face (altceva, adică, decât să scrie rețete pentru Prozac, și Paxil, și Ambien), acela era să spună minciuni.

— Mie mi se pare destul de ciudat faptul că au dispărut patru vânători deodată.

— Chiar deloc, spuse Henry, și râse. Dacă ar dispărea *unu*, ar fi dubios. Dacă ar dispărea *doi*, ar fi ciudat. Patru? Au plecat împreună, asta e tot.

— Cât mai avem până la Bivuac, Henry?

Tradusă, această întrebare ar fi sunat: *Mai am timp pentru încă o bere?*

Henry pornise kilometrajul de la zero la magazinul lui Gosselin, un vechi obicei datând din vremea când lucra în slujba statului Massachusetts, când era plătit cu zece cenți la un kilometru și jumătate și orice bacșiș care i-ar mai fi căzut de la autostopiști. Distanța dintre magazin și Bivuac era ușor de ținut minte: 36 de kilometri. Kilometrajul arăta acum 21, ceea ce însemna...

— *Ai grijă!* strigă Pete, iar Henry își îndreptă imediat privirea dincolo de parbriz.

Scout-ul tocmai trecuse de un dâmb făcut de trunchiul acoperit cu zăpadă al unui copac răsturnat de-a latul drumului. Zăpada era aici mai mare. Henry circula cu faza lungă, astfel că văzu foarte limpede persoana care ședea în mijlocul drumului, la aproximativ treizeci de metri în față – o persoană îmbrăcată într-o haină groasă de lână, într-o vestă portocalie care flutura ca mantia lui Superman în vântul înțepit și cu o căciulă rusească de blană. De căciulă fuseseră prinse panglici portocalii, care fluturau și ele în vânt, amintindu-i lui Henry de stegulețele publicitare pe care le văzuse uneori deasupra parcurilor de mașini uzate. Tipul ședea în mijlocul drumului cu picioarele încrucișate ca un indian care vrea să fumeze pipa păcii și nu schiță nici un gest când îl lovi lumina farurilor. Preț de o secundă, Henry îi văzu ochii; erau larg deschiși, dar nemișcați, atât de nemișcați, și de sclipitori, și de goi... și se gândi: *Așa ar arăta și ochii mei dacă nu i-aș menaja uneori.*

Nu avu timp să frâneze cu toată acea zăpadă în care se afundau roțile. Trase în schimb de volan spre dreapta și simți tremurai când Scout-ul ieși din nou de pe vadul făcut între rădăcini. Mai văzu o clipă fața albă și nemișcată și mai avu timp să-și spună în gând: *Măi, să fie! E-o femeie.*

O dată ieșit dintre rădăcini, Scout-ul începu imediat să derapeze. De data aceasta, Henry păstră roțile pieziș pe vadul din rădăcini ca să adâncească urmele, ambalând motorul și ridicând o perdea de zăpadă în aer, știind fără să se gândească (nu avea timp de așa ceva) că aceasta era singura scăpare a femeii din mijlocul dramului. Chiar și-așa, nu-și punea mari speranțe în această manevră.

Pete strigă și, cu colțul ochiului, Henry îl văzu ridicându-și palmele spre față într-un gest protector. Scout-ul se înclină într-o parte și de-abia *atunci* îndreptă Henry roțile, încercând să controleze alunecarea măcar atât cât să n-o lovească pe femeie cu partea din spate a mașinii și să-i zdrobească fața. Volanul i se învârti sub mâinile înmănușate cu o ușurință uluitoare. Pentru probabil trei secunde, Scout-ul scărpină de zăpadă Deep Cut Road-ul la un unghi de treizeci și cinci de grade, o mișcare datorată în parte lui Henry Devlin și în parte furtunii. Zăpada sări de sub roți și pluti în jurul mașinii într-o ploaie mărunță; farurile de ceață proiectară silueta pinilor împovărați de zăpadă de pe marginea drumului. Pentru trei secunde, nu mult, dar îndeajuns de mult asemeni unor reflectoare îngemănate. Văzu silueta trecând pe lângă ei ca și când aceasta s-ar fi mișcat, nu ei. Femeia însă nu se clinti din loc, nici măcar atunci când marginea ruginită a barei de protecție din spate a Scout-ului trecu la mai puțin de trei centimetri de fața ei.

Te-am ratat! exultă Henry. *Te-am ratat, nenorocito!* Apoi îi scăpă și ultimul frâu și Scout-ul se ridică de la pământ. Se simți o vibrație spasmodică atunci când roțile luară din nou contact cu rădăcinile, doar că, acum, mașina stătea în sens opus direcției de mers. Încă mai încerca să o întoarcă pe poziție, s-o rotească la o sută optzeci de grade – *Stânga-mprejur!* obișnuiau ei să strige când stăteau în șir indian în clasele primare – când mașina lovi un bolovan ascuns sub zăpadă sau poate un copac căzut la pământ, scoase o bufnitură teribilă și se rostogoli. Mai întâi pe partea dreaptă, geamurile spărgându-se în cioburi strălucitoare, apoi pe capotă. O bandă a centurii de siguranță a lui Henry cedă, izbindu-l de capotă cu umărul stâng. Se lovi cu testiculele de volan și durerea grea ca plumbul explodează. Semnalizatorul se rupse de coapsa lui și simți cum începe să-i curgă imediat sângele, umezindu-i blugii. *Bulionul*, cum îl numea un vechi comentator de box la radio, ca și când ai spune: *Atenție, oameni buni, bulionul a început să curgă gărlă*. Pete țipa sau striga, sau amândouă deodată.

Pentru câteva secunde, motorul Scout-ului răsturnat continuă să meargă, apoi forța gravitațională își făcu meseria și motorul se opri. Acum, mașina nu mai era decât o carcasă răsturnată în mijlocul drumului, cu roțile încă învârtindu-se, cu farurile încă luminând copacii plini de zăpadă din partea stângă a drumului. Unul dintre ele se stinse, dar celălalt continuă să lumineze.

2

Henry discutase cu Jonesy despre accidentul lui (îl ascultase, mai bine spus; terapia era o ascultare creativă), știa așadar că Jonesy nu-și amintea nimic despre impactul propriu-zis. Din câte-și dădea Henry seama, el nu-și pierdu cunoștința după ce se răsturnă Scout-ul, iar lanțul evenimentelor îi rămase intact în minte. Își amintea că bâjbâise după încuietoarea centurii de siguranță, dorind să se elibereze cu totul din strânsoarea nenorocitei aleia, în vreme ce Pete se văita că avea piciorul rupt, că împușitul lui de picior era rupt. Își amintea flip-flop-ul egal al ștergătoarelor de parbriz și strălucirea luminilor de bord, care acum se aflau sus și nu jos. Găsi încuietoarea centurii de siguranță, o pierdu, o găsi din nou și o apăsă. Banda de jos a centurii îi dădu drumul din strânsoare și el căzu strâmb pe capotă, spărgând învelișul de plastic al luminii din tavan. Pipăi cu mâna, descoperi încuietoarea ușii, n-o putut mișca din loc.

— *Piciorul meu!* O, drace, împușitu' ăsta de *picior!*

— Taci odată cu el, spuse Henry. N-ai nimic la picior. – Ca și când ar fi știut el mai bine. Găsi încuietoarea ușii, trase cu forță de ea și nu se întâmplă nimic. Apoi își dădu seama de ce: stătea cu capul în jos și trăgea în direcția greșită. Își schimbă priza și, atunci când ușa se deschise, becul dezvelit din tavan îl săgetă în ochi. Împinse portiera cu spatele mâinii, convins că nu va reuși să facă mare lucru; cadrul probabil că se îndoise și-ar fi norocos să o deschidă și numai cu zece centimetri.

Dar portiera se deschise pe jumătate cu un scrâșnet și, dintr-o dată, simți zăpada zbătându-i-se rece în jurul feței și a gâtului. Împinse și mai tare portiera, sprijinindu-și umărul și, numai atunci când reuși să-și desprindă picioarele de sub volan, își dădu seama că mașina stătea cu roțile în sus. Execută o jumătate de salt și, fără știre, se trezi că se uită îndeaproape la zona sa pelviană îmbrăcată în blugi, ca și când s-ar fi hotărât să încerce să-și pupe boașele pulsânde, ca să le însănătoșească. Diafragma i se adună și-i deveni greu să respire.

— Ajută-mă, Henry! Sunt înțepenit! Sunt a dracu' de-*nțepenit!*

— O clipă.

Vocea îi era lipsită de viață și găjăită, nici pe departe vocea sa obișnuită. Văzu acum partea de sus a piciorului stâng înnegrindu-se de sânge. Vântul suflând printre pini scotea un sunet de parcă ar fi fost mașina de spălat personală a lui Dumnezeu.

Se prinse de stâlpul ușii, bucurându-se că-și lăsase mânușile pe mâini la condus, și se trase cu toată forța – trebuia să iasă afară, trebuia să-și elibereze diafragma ca să poată respira.

O clipă nu se întâmplă nimic, apoi Henry țâșni afară ca dopul dintr-o sticlă. Rămase pentru o vreme acolo unde se afla, gâfâind și uitându-se în sus spre perdeaua deasă de zăpadă. Nu era nimic în neregulă cu cerul acum; ar fi jurat cu mâna pe Biblie. Nu se vedeau decât burțile joase și gri ale norilor și căderea psihedelică de zăpadă.

Cuprins de dureri din ce în ce mai mari, Pete îi striga numele fără odihnă.

Henry se răsuci, se ridică în genunchi și, când asta se desfășură fără probleme, se ridică nesigur în picioare. Rămase locului doar o clipă, legănându-se în bătaia vântului și așteptând să vadă dacă-l va ține piciorul stâng, cel sângerând, și dacă nu-l va arunca înapoi în zăpadă. Nu se întâmplă nimic de genul acesta. Șchiopătă atunci către spatele Scout-ului răsturnat să vadă cu ce-l putea ajuta pe Pete. Aruncă o singură privire scurtă femeii care le pricinuisese curvăsăria asta. Ședea în mijlocul drumului ca înainte, cu picioarele încrucișate, cu coapsele și cu partea din față a canadianei înghețate și înzăpezite. Vesta îi flutura. La fel ca și panglicile prinse de căciulă. Nu se întorsese să se uite la ei, ci se uita în gol în direcția magazinului lui Gosselin, așa cum se uitase când apăruseră ei de după dâmb și o văzuseră. O urmă de cauciuc adâncă și sinuoasă se apropia prin zăpadă la treizeci de centimetri de piciorul ei stâng îndoit, iar el habar nu avea, chiar nu avea nici o idee, cum de o ratase.

— HERNY! *Henry, ajută-mă!*

Se grăbi, alunecând în zăpada proaspătă când ajunse lângă ușa pasagerului din dreapta. Portiera lui Pete era înțepenită, dar, când se ridică Henry în genunchi și trase cu ambele mâini, se deschise pe jumătate. Se aplecă înăuntru, îl prinse pe Pete de umăr și trase. Nimic.

— Desfă-ți centura de siguranță, Pete.

Pete pipăi în jur, dar nu păru s-o găsească, deși se afla chiar în fața lui. Mișcându-se cu grijă, fără cel mai mic sentiment de neliniște (presupunea că e în stare de șoc), Henry desfăcu centura de siguranță și Pete se izbi de capotă, cu capul într-o parte. Strigă din pricina durerii și a neprevăzutului acestei mișcări, apoi se opinti și se târî afară prin

deschizătura ușii. Henry îl prinse de subsuori și-l trase către el. Se prăbușiră amândoi în zăpadă, și Henry fu năpădit de un sentiment de *déjà vu* atât de puternic și de neașteptat, încât păru un leșin. Nu cumva se mai jucaseră ceva asemănător când fuseseră copii? Sigur că se jucaseră. Chiar în ziua în care l-au învățat pe Duddits cum se fac îngerii de zăpadă, printre multe altele. Cineva începu să râdă, sperându-l de moarte. Apoi își dădu seama că el râdea.

Pete se ridică, cu ochii strălucindu-i din pricina sperieturii, cu partea din spate a hainei albă de zăpadă.

— De ce dracu' *râzi*? Găoaza aia aproape că ne-a omorât! O să-l strâng pe puiu' ăsta de cățea de gât!

— Nu pe pui, ci chiar pe cățea în persoană, spuse Henry. Râdea mai tare ca niciodată și i se păru plauzibil ca Pete să nu fi auzit ce spusese mai înainte – mai ales că bătea și vântul – dar nu-i păsa. Rareori se simțise atât de sublim.

Pete tremura pe picioare cam așa cum tremurase și Henry. Henry tocmai voia să spună ceva înțelept, ceva despre cât de bine se mișcă el pentru un tip cu un picior rupt, când Pete se prăbuși la pământ cu un țipăt de durere. Henry se duse la el și-i pipăi piciorul pe care-l ținea întins în față. Părea intact, dar cine putea fi sigur prin două rânduri de haine?

— Nu-i rupt, totuși, spuse Pete, dar gâfâia de durere. S-a blocat, asta-i tot, ca atunci când jucam fotbal. Ea unde-i? Ești sigur că-i femeie?

— Da.

Pete se ridică și ocoli mașina, șchiopătând și ținându-se de genunchi. Celălalt far continua să lumineze stoic zăpada.

— Ar fi spre binele ei să fie oloagă sau oarbă, doar atât am de spus, îi zise lui Henry. Dacă nu e nici una, nici alta, am s-o iau la șuturi în cur tot drumul înapoi până la magazinul lui Gosselin.

Henry începu din nou să râdă. Era din cauza imaginii pe care și-o formase în minte: Pete sărind într-un picior... apoi *șutând*. Ca un jucător de fotbal distrus de-a binelea.

— Pete, să nu-i faci nimic! strigă, bănuind că tonul sever pe care probabil că-l folosisese fusese anihilat de faptul că vorbea printre hohote de râs maniacal.

— Nu-i fac nimic, decât dacă-mi adresează cuvinte grele, spuse Pete.

Vorbele lui, aduse spre Henry de vânt, aveau un ton de fată-bătrână-ofensată, care-l făcu să râdă până și mai puternic. Își dădu jos pantalonii și izmenele și rămase în boxeri, ca să vadă cât de rău îl ră-nise semnalizatorul.

Era o tăietură superficială, lungă de vreo cinci centimetri, pe interiorul coapsei. Sângerase din abundență – încă mai mustea sânge – dar Henry nu credea că e ceva serios.

— Ce mama *dracu'* credeai că faci? o certă Pete din partea cealaltă a Scout-ului, unde ștergătoarele de parbriz încă se mai mișcau de la stânga la dreapta. Deși tirada lui Pete era susținută de obscenități (cele mai multe în mod cert de origine beaver-iană), lui Henry tot a profesoară bătrână ofuscată îi suna, iar asta-l porni din nou pe râs și-i ridică moralul.

— De ce stai în mijlocu' drumului ăsta futut și-n mijlocu' furtunii ăsteia futute de zăpadă? Ești beată? Drogată? Ce fel de puță-n-rață proastă mai ești și tu? Hei, spune ceva! Aproape-a fost să ne-omori, pe mine și pe prețenu' meu; ai putea cel puțin să... *oooh, TRAGE-MI-O, FREDDY!*

Henry ieși de după epava mașinii la timp să-l vadă pe Pete căzând la pământ lângă Doamna Buddha. Probabil că i se blocase iarăși piciorul. Ea nu-i acordă nici o privire. Panglicile portocalii de la căciulă îi suflau spre spate. Avea fața ridicată în bătaia furtunii. Ochii larg deschiși nu clipeau

atunci când intrau în ei fulgii și când se topeau pe suprafața lor caldă, vie. Henry simți cum, în ciuda tuturor lucrurilor, i se stârnește curiozitatea profesională. Peste ce dăduseră ei aici, la urma urmei?

3

— *Oooh, trage-mi-o din părți, rahatu' mă-si, ce tare DOARE-n curu' naibii!*

— Te simți bine? spuse Henry și asta-l făcu să râdă din nou. Ce întrebare prostească!

— Ție-ți *pare* că mă simt bine, cap pătrat? întrebă Pete acid, dar, când se aplecă Henry spre el, îl alungă cu fluturatul unei mâini. Na, că mă descurc, începe să mă lase, vezi ce-i cu Prințesa Caca-n Cap. Nu face decât să *șadă* acolo.

Henry se lăsă pe genunchi în fața femeii, cris-pându-se de durere – îl dureau picioarele, sigur că da, dar îl durea și umărul din pricina căzăturii pe capota mașinii, iar gâtul îi înțepenea văzând cu ochii – dar încă dând din gură.

Femeia asta nu era deloc o domniță la ananghie. Avea cel puțin patruzeci de ani și era corpulentă. Deși canadiana pe care o purta era groasă și mai avea pe dedesubt cine știe câte alte rânduri de haine, în regiunea pieptului se vedea o umflătură considerabilă, semn că femeia deținea genul de sâni opulenți pentru care se inventase operația de reducere a dimensiunii bustului. Părul care ieșea de sub căciula ei cu urechi nu fusese tuns într-un stil anume. Asemenea lor, și ea purta blugi, însă o singură coapsă de-a ei era cât amândouă ale lui Henry. Primul cuvânt care-i veni în minte fu *țărăncă* — genul de femeie pe care o vezi atârându-și rufele la uscat în curtea plină de jucării din fața rulotei duble în care locuiește, în vreme ce Garth și Shania dau din meliță la un radio fixat într-o fereastră deschisă... sau genul de femeie care-și face cumpărăturile la magazinul lui Gosselin. Echipamentul portocaliu sugera că s-ar fi aflat la vânătoare, dar, dacă așa stăteau lucrurile, unde-i era pușca? Fusese acoperită deja sub zăpadă? Ochii ei larg deschiși erau de un albastru-întunecat și extrem de goi. Henry căută din priviri urmele ei de pași, dar nu văzu nimic. Vântul le ștersese, fără îndoială, dar, și așa, faptul era destul de straniu; la fel de bine ar fi putut cădea din cer.

Henry își scoase o mânășă și pocni din degete în fața ochilor aceia holbați. Clipiră. Nu era cine știe ce, dar era mai mult decât se așteptase el, dat fiind faptul că trecuse la câțiva centimetri de ea o camionetă de câteva tone și nici măcar nu tresărise.

— Hei! strigă în urechile ei. Hei, revino-ți! Revino-ți!

Își pocni degetele din nou și de-abia și le simți – când se făcuse atât de frig? *Acum chiar că am dat de belea*, gândi el.

Femeia râgâi. Sunetul fu uimitor de puternic, în pofida vântului care vâjâia printre copaci, și, înainte să fie purtat de vânt, Henry simți un miros amar și în același timp caustic – mirosea a spirt medicinal. Femeia își schimbă poziția și făcu o grimasă, apoi trase un vânt – o bășină prelungă, tremurată, care sună ca atunci când se rupe o bucată de material. *Poate, gândi Henry, așa salută localnicii.* Ideea îl făcu din nou să râdă.

— Sfinte rahat, spuse Pete, aproape suflându-i în ureche. Cred că și-a rupt turul pantalonilor cu bășina asta. Ce-ai băut, doamnă? Antigel Prestone? Apoi, către Henry: Trebuie să fi băut *ceva*, pe Dumnezeuul meu, și dacă n-a băut lichid antigel, eu sunt o maimuță.

Henry simți și el mirosul de antigel.

Ochii femeii se mișcă fără veste și se fixă asupra ochilor lui Henry. Fu șocat de durerea pe care o văzu în ei.

— Unde-i Rick? Întrebă ea. Trebuie să-l găsesc pe Rick – numai el a mai rămas.

Făcu o grimasă și, când deschise din nou gura, Henry observă că-i lipseau mai bine de jumătate din dinți. Cei rămași semănau cu niște stâlpi într-un gard păraginit. Femeia râgâi din nou și mirosul fu îndeajuns de puternic să-i aducă lacrimi în ochi lui Henry.

— O, sfinte *Cristoase!* aproape că strigă Pete. Ce-i stricat în ea?

— Nu știu, spuse Henry.

Singurele lucruri pe care le știa erau că ochii femeii se goliseră din nou de viață și că dăduseră de belea. Să fi fost singur, s-ar fi așezat lângă femeie și ar fi prins-o pe după umeri – o soluție mult mai interesantă și mai originală decât Soluția Hemingway. Dar trebuia să se gândească și la Pete – Pete nici măcar nu trecuse prin prima cură de dezalcoolizare, deși aceasta se afla cu siguranță pe lista sa de așteptare.

Și, pe lângă asta, mai era și curios.

4

Pete ședea în zăpadă, masându-și din nou genunchiul, uitându-se la Henry, așteptând ca el să facă ceva, ceea ce era destul de firesc, având în vedere că el fusese întotdeauna omul cu ideile din cvartetul lor. Nu avuseseră un conducător, dar Henry se apropiase cel mai mult de acest concept. Lucrurile stătuseră așa chiar și în școala primară. Femeia, între timp, nu se uita la nimeni, se holba doar iarăși în ninsoare.

Liniștește-te, gândi Henry. *Inspiră adânc și liniștește-te.*

Inspiră, ținu aerul în plămâni, apoi îl lăsa să iasă. Mai bine. Un pic mai bine. Așa, ce se întâmpla cu doamna asta? Nu conta de unde venise, ce căuta aici sau de ce mirosea a lichid antigel când râgâia. Ce se întâmpla cu ea acum? – asta conta.

Era în stare de șoc, evident. Un șoc atât de profund, că semăna cu catatonia – dovadă acestui lucru stătea faptul că nici măcar nu tresărise când Scout-ul trecuse la centimetru pe lângă ea. Și, totuși, nu se retrăsese atât de adânc în ea încât numai cu ajutorul unui tratament medical s-o poți aduce înapoi; reacționase la pocnetul degetelor și mai și vorbise. Întrebuse de cineva cu numele de Rick.

— Henry...

— Taci o clipă.

Își scoase iarăși mânușile, își ridică palmele în fața ochilor ei și le lovi una de cealaltă. Sunetul i se păru slab în comparație cu vâjâitul egal al vântului printre copaci, dar femeia clipi din nou.

— Ridică-te în picioare!

Henry o prinse de mâinile înmănușate și, faptul că degetele ei se contractară reflex în jurul propriilor sale mâini, îi dădu speranțe. Se aplecă înainte, aproape de fața ei, și simți mirosul acela de eter. Nimeni care mirosea așa nu putea să se simtă prea bine.

— În picioare, sus! O dată cu mine! La trei! Unu, doi, *trei!*

Se ridică, ținând-o de mâini. Se ridică și ea. Genunchii îi pocniră și râgâi din nou. Trase și un alt vânt. Căciula i se strâmbă pe cap, acoperindu-i un ochi. Când ea nu făcu nici o mișcare s-o îndrepte, Henry spuse:

— Aranjează-i căciula.

— Hă?

Și Pete se ridicase în picioare, deși nu părea prea sigur pe picioarele

lui.

— Nu vreau s-o scap. Aranjează-i căciula, ridică-i-o de pe ochi.

Cu mare grijă, Pete se întinse și-i îndreptă căciula. Femeia se adună puțin de stomac, făcu o grimasă, se băși.

— Mulțumesc tuturor, spuse Pete ironic. Ați fost un public minunat, noapte bună.

Henry o simți cum se lasă din genunchi și-și întări priza.

— Umblă! strigă el, apropiindu-se iarăși de fața ei. Umblă o dată cu mine! La trei! Unu, doi, *trei!*

Începu să umble, cu spatele către capota din față a Scout-ului. Se uita acum la el, iar el îi susținu privirea. Fără să întoarcă ochii spre Pete – nu voia să riște s-o scape – spuse:

— Ia-mă de curea. Condu-mă.

— Unde?

— De partea cealaltă a mașinii.

— Nu sunt sigur că pot să...

— Trebuie să poți, Pete. Fă-o odată!

Preț de o clipă nu se întâmplă nimic, apoi simți mâna lui Pete intrându-i sub haină, băjbâind, apoi prinzându-l de curea. Se împleticiră într-un ciudat șir indian de cealaltă parte a drumului, trecând prin spotul luminos al singurului far rămas intact. De cealaltă parte a mașinii răsturnate erau, cel puțin, păziți de vânt, și asta era bine.

Femeia își trase brusc mâinile din mâinile lui Henry și se aplecă în față cu gura deschisă. Henry făcu un pas în spate, nedorind să fie stropit când femeia avea să vomite... dar, în loc să vomite, ea râgâi, cel mai puternic râgâit pe care-l auzise până atunci. Apoi, încă stând aplecată, trase un alt vânt. Sunetul nu se aseamnă cu nimic din ce auzise Henry până atunci, iar el credea că auzise în saloanele de spital din vestul Massachusetts-ului tot ce se putea auzi în materie de pârțuri. Se ținu, totuși, în picioare, fornăind pe nas ca un cal.

— Henry, spuse Pete. Vocea-i era răgușită din cauza terorii, a uimirii sau a amândurora. Dumnezeu *privește*. Se uita spre cer cu gura larg deschisă.

Henry îi urmă traiectoria privirii și nu-i veni să creadă ce văzu. Cercuri strălucitoare de lumină, nouă sau zece la număr, se plimbau încet de-a lungul și de-a latul norilor joși. Henry trebui să strângă din ochi ca să se poată uita la ele. Gândul îi zbură imediat la reflectoarele care împung cerul la Hollywood, la premierele filmelor, dar, desigur, astfel de lumini nu se găseau aici în pădure și, chiar dacă s-ar găsi, ar fi văzut prin perdeaua de zăpadă spotul care le proiecta. Orice ar fi fost ceea ce proiecta aceste lumini, se afla fie deasupra norilor, fie chiar în nori, în nici un caz sub ei. Se mișcau înainte și înapoi, aparent fără logică, iar Henry simți imediat cum îl invadează un val de teroare atavică... doar că, de fapt, părea că aceasta se ridica de undeva din interiorul lui, de undeva din adâncurile lui. Dintr-odată, coloana vertebrală i se transformă într-un sloi de gheață.

— Ce-s astea? întrebă Pete, aproape tânguit. Cristoase, Henry, ce-s astea?

— Nu...

Femeia se uită în sus, văzu luminile jucăușe și începu să țipe. Uimitor de puternice acele țipete și atât de grevate de teroare, încât îl făcură pe Henry să vrea să țipe și el.

— *S-au întors! țipă ea. S-au întors! S-au întors!*

Apoi își acoperi ochii și-și sprijini capul de roata din față a Scout-ului răsturnat. Încetă să mai țipe și începu să geamă, ca un animal prins în capcană care nu mai nutrește nici o speranță de-a fi liber din nou.

Pentru o indefinită perioadă de timp (probabil pentru mai puțin de cinci minute, deși păru mai mult) priviră acele lumini sclipitoare alergând de-a lungul și de-a latul cerului – rotindu-se, alunecând, balansându-se de la stânga la dreapta, părând că se urmăresc una pe cealaltă. La un moment dat, Henry observă că nu erau decât cinci lumini, nu zece sau mai multe, și că, după o vreme, nu mai rămaseră decât trei. Lângă el, femeia cu capul proptit de roată se băși iar. Atunci își dădu Henry seama că se aflau în mijlocul sălbăticiiei, că se uitau prostrați la un fenomen celest generat probabil de furtuna de zăpadă, fenomen care, deși foarte interesant, nu-i ajuta aproape cu nimic să ajungă la un loc uscat și cald. Își amintea cu claritate cifrele de pe borna de kilometraj: 21. Se aflau așadar la mai puțin de cincisprezece kilometri de Bivuac, un drum obositor și în condițiile cele mai bune, iar ei nu făceau altceva decât să stea pe loc în mijlocul unei furtuni la doi pași de-a se transforma în viscol. *Pe lângă asta, gândi el, eu sunt singurul care poate umbla.*

— Pete.

— Uimitor, așa-i? spuse Pete, expirând. Astea e niște futute de-OZN-uri, ca-n *Dosarele X*. Ce crezi tu că...

— Pete.

Îi luă lui Pete bărbia în palmă și-i forță capul să coboare dinspre cer spre propria sa față. Deasupra, ultimele două lumini dispăreau.

— Nu-i decât un fel de fenomen atmosferic, asta-i tot.

— Crezi? Pete păru dintr-o dată dezamăgit.

— Mda – ceva legat de furtună. Dar, chiar dacă ar fi primul val al invaziei de fluturi extraterestri de pe planeta Alnitak, tot n-ar însemna mare lucru pentru noi, dacă noi ne-am transforma în înghețată pe băț din cauza frigului. Trebuie să mă ajuți. Vreau să faci trucu-ăla al tău. Poți?

— Nu știu, spuse Pete, aruncând o ultimă privire spre cer.

Nu mai rămăsese decât o singură lumină acum și era atât de slabă, încât n-ai fi observat-o dacă nu te-ai fi uitat intenționat după ea.

— Doamnă? Doamnă, aproape-au dispărut. Relaxează-te, ce zici?

Femeia nu schiță nici un răspuns; rămase locului, cu fața lipită de roată. Panglicile de la căciulă fluturau în vânt. Pete suspină și se întoarse către Henry.

— Ce vrei să faci?

— Ți-amintești de adăposturile tăietorilor de lemne de pe marginea acestui drum?

Existau vreo opt sau nouă astfel de adăposturi, credea Henry, nimic altceva decât patru stâlpi cu bucăți de tablă servind de acoperiș. Tăietorii depozitau sub ele buștenii și uneltele până în primăvara următoare.

— Sigur, spuse Pete.

— Unde-i cel mai apropiat? Îmi poți spune?

Pete închise ochii, ridică un deget în aer și începu să-l miște înainte și înapoi. În același timp, scoase un plescăit slab, lovindu-și limba de cerul gurii. Aceste gesturi făcuseră parte din persoana lui Pete încă din vremea liceului. Nu erau la fel de vechi ca și ticul lui Beaver de-a roade creioane și de-a mesteca scobitori sau ca dragostea lui Jonesy pentru filmele de groază și pentru poveștile polițiste, dar era îndeajuns de vechi. Și, de cele mai multe ori, dădeau roade. Henry așteptă, sperând să dea roade și de data aceasta.

Femeia, sesizând probabil acel plescăit slab și regulat, purtat spre ea de-un curent de aer, își înălță capul și se uită în jur. De-a lungul frunții avea de la cauciucul roții o pată mare și întunecată.

Într-un sfârșit, Pete își deschise ochii:

— Într-acolo, spuse, arătând în direcția Bivuacului. Dincolo de curbă, e un deal. Cobori dincolo de deal și dai peste o porțiune de pământ drept. La capătul porțiunii ăsteia se află unul dintre adăposturile alea. E pe stânga. O parte din acoperiș e prăbușită în interior. Unui bărbat pe nume Stevenson i-a curs odată sânge din nas acolo.

— Sigur?

— O, omule, nu știu – și Pete se uită în alt parte, ca și când s-ar fi rușinat.

Henry își amintea vag acel adăpost... iar faptul că acoperișul era în parte dărâmat era un lucru bun sau ar fi putut fi; dacă se prăbușise în direcția potrivită, ar fi putut transforma adăpostul fără pereți într-un fel de șopron.

— Cât e de departe?

— La vreo opt sute de metri. Poate la un kilometru.

— Ești sigur?

— Mda.

— Poți face atâta drum cu genunchiul ăla?

— Cred – dar ea va putea?

— Ar fi mai bine să poată, spuse Henry. Își așează mâinile pe umerii femeii, o întoarce cu fața către el și se apropie până ce stăteau aproape nas în nas. Mirosul respirației ei era îngrozitor – antigel având la bază ceva uleios și organic – dar se ținut aproape și nu schiță nici un gest c-ar vrea să se retragă.

— Trebuie să umblăm, îi spuse, nu tocmai strigând, dar îndeajuns de tare și folosind un ton poruncitor. Umblă o dată cu mine, la trei! Unu, doi, *trei!*

O prinse de mână și o conduse dincolo de Scout, pe drum. Femeia îi opuse rezistență o clipă, apoi îl urmă ascultătoare, părând că nu simte mușcătura vântului atunci când acesta lovi.

Merseră vreme de aproape cinci minute, Henry ținând în mână sa stângă mâna dreaptă înmănușată a femeii, când Pete se împiedică.

— Așteaptă, spuse el. Cretinu'-ăsta de genunchi vrea să se blocheze din nou.

În vreme ce se aplecă și și-l masă, Henry se uită spre cer. Acum nu se mai vedea nici o lumină.

— Te simți bine? Poți merge mai departe?

— Merg, spuse Pete. Haide să continuăm.

5

Trecură cu bine de curbă și de prima jumătate a dealului, apoi Pete căzu la pământ, gemând, și înjurând, și ținându-se de genunchi. Observă felul în care se uita Henry la el și scoase un sunet ciudat, ceva între un râs și un mârâit.

— Nu-ți face griji din pricina mea, spuse. Băiețelul Petie va merge pân' la capăt.

— Ești sigur?

— Îhî.

Și, spre surprinderea lui Henry (deși rămase și puțin amuzat, acel amuzament malign care părea că nu voia să-i dea acum pace), Pete își strânse mâinile înmănușate în pumni și începu să-și lovească genunchiul.

— Peter...

— Lasă-mă în pace, cocoșatule, lasă-mă-n pace! strigă Pete, ignorându-l complet.

Tot acest timp, femeia stătu cu umerii căzuți, cu vântul suflând-o din spate și cu panglicile portocalii fluturându-i acum în față, la fel de tăcută ca un aparat scos din priză.

— Pete?

— Acum mă simt bine, spuse el. Se uită în sus la Henry cu o privire obosită... dar și aceasta, ca și gestul dinainte, îi trezi lui Henry ceva nu prea departe de amuzament. Dacă asta nu-i o curvășărie sadea, atunci ce-i?

— Ce-ai spus tu, asta e.

— Nu cred că aş putea merge pe jos înapoi până la Derry, dar până la adăpost pot merge. Întinse o mână: Ajută-mă să mă ridic, şefu'.

Henry îl prinse de mână pe vechiul lui prieten și trase. Pete se ridică fără să-și îndoieie genunchiul, ca un om revenindu-și dintr-o reverență, rămase locului o clipă, apoi spuse:

— Să mergem. De-abia aștept să scăpăm de vântul ăsta. Făcu o pauză, apoi adăugă: Ar fi trebuit să luăm niște beri cu noi.

Ajunseră în vârful dealului și observară că, de partea cealaltă, vântul era mai blând. Pe când ajunseră din nou la poale, la porțiunea dreaptă de pământ, Henry începuse să spere că această parte a drumului, cel puțin, nu le va crea prea mari probleme. Apoi, la jumătatea distanței către silueta din fața lor, care trebuia să fie adăpostul tăietorilor de lemne, femeia se prăbuși la pământ – mai întâi căzu în genunchi, apoi pe burtă. Rămase așa o clipă, cu capul întors într-o parte, doar aburii ce i se ridicau din gura deschisă dând de veste că era încă în viață (*și totuși, cât de simplu ar fii totul, dacă n-ar mai fi în viață*, gândi Henry). Apoi se întoarse pe o parte și scoase încă un râgâit prelung și tunător.

— O, curvă-ncurcă-lume ce ești! spuse Pete, părând mai mult obosit decât nervos. Acum ce facem?

Henry îngenunchie lângă ea, îi spuse să se ridice cât de tare putu, își pocni degetele, bătu din palme și numără până la trei de mai multe ori. Nici o metodă nu dădu rezultate.

— Rămâi aici cu ea. Poate găsesc ceva acolo pe care să o punem și să o tractăm.

— Îți doresc mult succes.

— Ai vreo altă idee mai bună?

Peter se așeză în zăpadă cu o grimasă pe buze, cu piciorul rănit întins înainte.

— Nu, dom'le, spuse el. Nu am. Mi-au secăt toate ideile.

7

Henry avu nevoie de cinci minute ca să ajungă la adăpost. Și lui începea să-i înțepenească piciorul acolo unde-l lovise semnalizatorul, dar credea că nu e nimic serios. Dacă-i putea aduce la adăpost pe Pete și pe femeie, și dacă avea să pornească *snowmobil*-ul de la Bivuac, credea că totul s-ar putea încheia cu bine. Doamne, era totuși atât de *interesant*. Luminile alea din cer și...

Acoperișul ondulat al adăpostului se dărâmase numai bine: partea dinspre drum era liberă, dar partea din spate era aproape în întregime închisă. Ieșind de sub pudra subțire de zăpadă suflată înăuntru de vânt se vedea o bucată gri, murdară de prelată acoperită cu rumeguș și împunsă de așchii.

— Bingo, spuse Henry și o apucă. La început nu vru să se desprindă de jos, dar, când o trecu peste umăr și trase ca-n jug, prelată cedă, rupându-se cu un pârâit gros care-i aduse aminte de bășinile femeii.

Trăgând-o după el, se împletici înapoi către locul unde Pete ședea în zăpadă, cu piciorul încă țeapăn întins înainte, lângă femeia răsturnată pe-o rână.

8

Fu cu mult mai ușor decât sperase Henry. De fapt, de-ndată ce-o așezară pe prelată, totul fu floare la ureche. Era o femeie robustă, dar aluneca pe zăpadă ca unsă. Henry se bucura că nu era mai cald cu vreo cinci grade; o zăpadă moale ar fi îngreunat lucrurile considerabil. Și, desigur, îi ajuta și faptul că se aflau pe pământ drept.

Zăpada le ajungea acum până la glezne și continua să cadă din ce în ce mai deasă, fulgii însă își măriseră dimensiunile. *Se oprește*, își spuneau unul altuia dezamăgiți când vedeau astfel de fulgi în copilărie.

— Hei, Henry?

Pete părea fără suflare, dar asta nu era o problemă; adăpostul era aproape. Până să ajungă, totuși, acolo, Pete continuă să meargă într-un fel țațoș, fără să-și îndoaie piciorul de la genunchi, ca să nu i se mai blocheze încă o dată.

— Ce-i?

— M-am gândit des la Duddits în ultima vreme – nu ți se pare ciudat?

— Dacă nu joci..., spuse imediat Henry, fără ca măcar să se gândească la asta.

— Corect. Pete izbucni într-un râs oarecum frenetic. Nu joci, nu câștigi. Mie *chiar* mi se pare ciudat, ție nu?

— Dacă-i așa, spuse Henry, amândoi suntem ciudați.

— Ce vrei să spui?

— Și eu m-am gândit la Duddits și încă de acum destul de multă vreme. De prin martie trecut. Eu și cu Jonesy urma să-i facem o vizită...

— Chiar așa?

— Mda. Apoi a avut Jonesy accidentul...

— Sugaciului ăla bătrân care l-a lovit nici măcar n-ar fi trebuit să i se dea voie să conducă, spuse Pete, încruntându-se. E norocos Jonesy că încă trăiește.

— *Aici* ai dreptate, spuse Henry. I s-a oprit inima în ambulanță. A trebuit ca medicii de ambulanță să-i facă masaj cardiac cu electroșocuri.

Pete rămase locului cu ochii larg deschiși.

— Serios? Chiar atât de grav a fost? Atât de *aproape*?

Henry își dădu seama că tocmai comisese o indiscreție.

— Da, dar ar fi mai bine să-ți ții gura despre asta. Mie mi-a spus Carla, și nu cred că Jonesy știe. Eu n-am... Își flutură ușor brațul, iar Pete dădu din cap că înțelesese perfect.

Eu n-am simțit niciodată că el ar ști, voise Henry să spună.

— Voi ține totu-n buzunar, spuse Pete.

— Cred că e mai bine așa.

— Și n-ați ajuns să-l vizitați pe Duds.

Henry scutură capul.

— Cuprins de îngrijorarea pentru Jonesy, am uitat. Apoi a venit vara și știi cum se-ntâmplă vara...

Pete dădu din cap.

— Dar știi ceva? M-am gândit la el cu puțin timp în urmă. Când eram la magazinul lui Gosselin.

— Din cauza puștiului în tricoul cu Beavis și Buttthead? întrebă Pete. Cuvintele-i ieșiră însoțite de valuri mici de aburi.

Henry dădu din cap. „Puștiul” ar fi putut avea între doisprezece și

douăzeci și cinci de ani; când era vorba de sindromul Down, nu puteai fi niciodată sigur. Avea părul roșcat și se plimba pe rândul din mijloc al magazinului întunecat alături de un bărbat care trebuie să fi fost tatăl lui – purtau același tip de jachetă de vânătoare verde cu negru și, cel mai important, aveau amândoi părul roșcat, al bărbatului însă era destul de rar să i se vadă scalpul de dedesubt. Le aruncase o privire de felul celor care grăiau: *Să nu ziceți nimic despre băiatul meu, dacă nu vreți să dați de bucluc*, și, desigur, nici unul dintre ei nu spusese nimic; veniseră cale de aproape treizeci de kilometri de la Bivuac să cumpere bere, pâine și chiftele de carne pentru hot doguri, nu pentru a da de bucluc, și, pe lângă asta, cunoscuseră cândva un copil pe nume Duddits, pe care, într-un fel, încă îl cunoșteau – adică, îi trimiteau cadouri de Crăciun și felicitări de La mulți ani! – Duddits care fusese, în felul lui ciudat, unul de-al lor. Ce nu-i putea mărturisi Henry lui Pete era că i se întorcea gândul la Duds când nici nu se aștepta încă de când și-a dat seama, acum vreo șaisprezece luni, că vrea să-și curme viața și că, de atunci, orice făcea era fie o amânare a acelui moment, fie un act pregătit în așteptarea lui. Uneori chiar îl visa pe Duddits. Îl visa și pe Beav, spunându-i: *Lasă-mă să te-ajut cu ăla, omule*, iar Duddits spunând: *A'uțe?*

— Nu e rău că ne gândim la Duddits, Pete, spuse el în vreme ce trase în adăpost sania artizanală pe care se afla femeia. Îi pierise și lui răsuflarea. Duddits a determinat felul în care ne-am modelat. El a fost momentul nostru de culme.

— Crezi?

— Mmda.

Henry se lăsă să cadă la pământ să-și recapete suflarea, înainte de-a duce planul la îndeplinire mai departe. Se uită la ceas. Era aproape amiază. Până acum, Jonesy și Beaver ar trebui să fi abandonat ideea că ei nu fuseseră decât încetiniți de ninsoare; ar trebui să fie aproape siguri că s-a întâmplat ceva grav. Poate că unul dintre ei va porni *snowmobil*-ul {dacă mai funcționează, își aduse el aminte din nou, *dacă blestemăția aia mai funcționează*). Vor veni să-i caute. Asta ar simplifica puțin lucrurile.

Se uită la femeia întinsă pe prelată. Părul îi căzuse peste un ochi, ascunzându-l vederii; celălalt ochi se uita la Henry – se uita și dincolo de el, prin el – cu o indiferență înfricoșătoare.

Henry credea că toți copiii au parte de momente în care se automodelează în prima adolescență și credea că sunt predispuși să răspundă mai hotărât la aceasta mai degrabă cei aflați în grupuri, decât singuraticii. Cel mai des, aceste momente îi fac să se comporte urât, răspunzând mâhnirii cu cruzimea. Henry și prietenii lui, din cine știe ce motiv, se comportaseră frumos. În definitiv, diferențele nu erau notabile, dar nu strica să-și amintească, mai ales atunci când avea sufletul îngreunat, că, odată, dăduse nas în nas cu imprevizibilul și se comportase decent.

Îi spuse lui Pete ce avea de gând să facă și ce avea el de făcut, apoi dădu să se ridice în picioare și să pornească la treabă – voia să se vadă cu toții în siguranță între pereții Bivuacului, înainte ca lumina zilei să dispară. Voia să se afle cu toții într-un loc curat și bine luminat.

— Bine, spuse Pete, dar păru nervos. Sper numai să nu moară sub ochii mei. Și sper ca luminile alea să nu reapară. Se aplecă să se uite pe după bordura acoperișului spre cer, unde acum nu se vedeau decât norii întunecați și joși. Ce-o fi fost, ai vreo idee? Vreun fel de fulgere?

— Hei, tu ești expert în spațiul extraterestru. Henry se ridică în picioare. Începe să aduni așchiile. Ca să faci asta nu trebuie să te ridici.

— Sunt demn de milă, nu-i așa?

— Corect, spuse Henry, apoi păși peste femeia de pe prelată și merse spre liziera pădurii, unde se găseau destule lemne mai mari ascunse sub zăpadă. Cincisprezece kilometri, cu aproximație; atât avea de mers pe jos. Mai întâi, însă, aveau să aprindă un foc. Unul mare și frumos.

CAPITOLUL PATRU MCCARTHY MERGE LA TOALETĂ

1

Jonesy și cu Beaver ședeau în bucătărie, jucând cribbage⁶, pe care ei îl numeau pur și simplu Jocul. Așa îi spusese întotdeauna Lamar, tatăl lui Beaver, ca și când ar fi fost singurul joc existent. Pentru Lamar Clarendone, a cărui viață gravitase exclusiv în jurul companiei sale de construcții din centrul statului Maine, probabil că *era* singurul joc existent, cel mai adecvat pe șantierele de tăiat lemne, în șoproanele feroviare și, desigur, în rulotele constructorilor. O tablă cu o sută douăzeci de găuri, patru jetoane și un pachet soios de cărți; dacă aveai aceste lucruri, puteai începe. Se juca cel mai des când așteptai să treacă timpul ca să te apuci din nou de treabă – când așteptai să se oprească ploaia, când așteptai să vină un transport cu marfa sau când îți așteptai prietenii să se întoarcă de la magazin ca să hotărâți împreună ce să faceți cu ciudatul străin care doarme acum în spatele ușii închise de la dormitor.

Doar că, gândi Jonesy, *îl așteptăm cu adevărat doar pe Henry. Pete se întâmplă doar să fie împreună cu el. Beaver are dreptate: Henry e cel care va ști ce trebuie făcut. Henry e persoana potrivită.*

Numai că Henry și cu Pete întârziu. Era prea devreme să spună că se întâmplase ceva cu ei, poate că-i încetinise ninsoarea, dar Jonesy începuse să se întrebe dacă asta era tot și bănuia că și Beav se întreba același lucru. Până acum nici unul dintre ei nu spusese nimic despre asta – se aflau încă în prima jumătate a orelor dimineții și mai era timp ca lucrurile să se rezolve fără nici o problemă – dar întrebarea persista, plutind nerostită între ei.

Jonesy se concentra pentru o vreme asupra tablei și asupra cărților, apoi se uita la ușa închisă a dormitorului în spatele căreia McCarthy stătea întins în pat, dormind, probabil, și, oh, Doamne, cât fusese de palid! Îl văzu și pe Beav de două sau de trei ori aruncând un ochi într-acolo.

Jonesy amestecă pachetul vechi de cărți Bikes, împărți mâna, își lăsă câteva cărți, apoi, când Beaver îi înapoie două dintr-ale lui, puse deoparte restul pachetului. Beaver tăie și atunci se încheiară preliminarile; acum trebuiau aruncate jetoanele. *Poți nimeri gaura cu jetonul și, totuși, să pierzi*, le spusese Lamar, cu țigara Chesterfield întotdeauna atârându-i la colțul gurii, cu șapca inscripționată cu numele firmei, Construcții Clarendon, întotdeauna trasă peste ochiul stâng, asemenea unui om care deține un secret pe care-l va dezvălui numai pentru un preț tentant, Lamar Clarendon – un tată însurat cu munca, niciodată dispus să se joace cu fiul lui, un tată mort de infarct la patruzeci și opt de ani, *dar, dacă nimeresti gaura, nimeni nu te mai poate trișa.*

⁶Joc de cărți pentru doi până la patru jucători, în care scorul se ține prin introducerea unor jetoane în niște găuri făcute în linie într-o tablă de lemn.

Nu joci, gânde acum Jonesy. Nu joci, nu câștigi. Apoi, luând locul acestor cuvinte, se auzi acea voce blestemată și inegală din spital: *Vă rog, opriți-vă, nu mai suport, faceți-mi o injecție, unde-i Marcy? O, Doamne, de ce era lumea atât de hapsână? De ce existau atâtea roți dințate înfometate să-ți prindă degetele, de ce existau atât de multe mașinării dornice să-ți scoată măruntaiele?*

— Jonesy?

— Hă?

— Te simți bine?

— Mda, de ce?

— Ai tresărit.

— Chiar așa?

Sigur că tresărise, știa că tresărise.

— Da.

— Un curent de aer, poate. Miroși ceva?

— Vrei să spui... mirosul lui?

— Nu, vorbesc de subsuorile lui Meg Ryan! Sigur că al lui.

— Nu, spuse Beaver. Mi s-a părut de vreo două ori... dar era numai o impresie de-a mea. Fiindcă bășinile-alea, știi...

— ... miroseau inimitabil de urât.

— Da. Chiar așa. La fel și râgâielile. Am crezut că se rupe ceva în el. Chiar așa.

Jonesy dădu din cap. *Mi-e teamă, gânde el. Șed aici speriat de moarte în mijlocul unei furtuni de zăpadă. Vreau să vină Henry, la dracu'! Ce zici de asta?*

— Jonesy?

— *Ce-i?* Jucăm mâna asta sau nu?

— Sigur că da, dar... crezi că Henry și cu Pete sunt bine?

— De unde dracu' să știu eu?

— Nu știu... n-ai vreun presentiment? Poate că vezi...

— Nu văd nimic în afară de fața ta.

Beaver suspină.

— Dar tu chiar crezi că sunt bine?

— Că tot veni vorba, da.

Totuși, ochii i se plimbară întâi spre ceas – unsprezece și jumătate – apoi spre ușa închisă a dormitorului în spatele căreia se afla McCarthy. În mijlocul camerei, amuleta indiană dansă și se întoarse încet, suflată de un curent de aer.

— Conduc prudent. Vor sosi imediat. Haide să jucăm.

— Prea-bine. Opt.

— Cinsisprezece pentru doi.

— Futu-i! Beaver își vârî o scobitoare în gură. Douăzeci și cinci.

— Treizeci.

— Dă-i.

— Unu pentru doi.

— *Puță-n-rață!* Beaver izbucni într-un râset scurt și exasperat, când Jonesy nimeri cu jetonul gaura numărului trei. Mă iei de fiecare dată când împărți cărțile.

— Te iau chiar și când împărți *tu*, spuse Jonesy. Adevărul doare. Haide, joacă.

— Nouă.

— Șaisprezece.

— Și încă una pentru ultima carte, spuse Beaver ca și când s-ar fi încununat de-o victorie morală. Se ridică în picioare. Ies afară să trag un pișu.

— De ce? Avem o toaletă excelentă, în caz că nu știi.

— Știu. Dar vreau să văd dacă-mi pot scrie numele-n zăpadă.

Jonesy râse.

— O să te maturizezi vreodată?

— Dacă mă pot abține, nu. Să nu faci gălăgie. Să nu-l trezești pe tip.

Jonesy adună cărțile la un loc și începu să le amestece în vreme ce Beaver merse spre ușa din spate. Se surprinse gândindu-se la o versiune a jocului acesta pe care o jucau când erau copii. Îl numeau Jocul lui Duddits și-l jucau de obicei în camera mică a familiei Cavell. Era la fel ca și cribbage-ul original, doar că-l lăsau pe Duddits să arunce jetoanele. *Am zece*, spunea Henry, *aruncă-mi unul de zece, Duddits*. Iar Duddits, rânjind în felul lui dezinhibat, acel rânjet care-l făcea întotdeauna pe Jonesy să se simtă fericit, arunca patru sau șase sau zece sau două nenorocite de duzini. Regula Jocului Duddits era că nu trebuia niciodată să te plângi, să spui *Duddits, e prea mult* sau *Duddits, nu-i de ajuns*. Și, Doamne, cât mai râdeau. Râdeau și domnul și doamna Cavell, dacă se întâmpla să fie în cameră. Jonesy își amintea că, odată, când ei trebuie să fi avut cincizece sau șaispezece ani, și Duddits trebuie să fi avut, desigur, oricât avea el (vârsta lui Duddits Cavell nu avea să se schimbe vreodată, asta era atât de frumos și de înfricoșător la el), Alfie Cavell începuse să plângă, spunând: *Băieți, dacă ați ști cât de mult înseamnă, pentru mine și pentru doamna, ceea ce faceți și dacă ați ști cât de mult înseamnă pentru Douglas...*

— Jonesy.

Vocea lui Beaver, ciudat de slabă. Aerul rece intra pe ușa deschisă de la bucătărie, făcându-i lui Jonesy pielea de găină pe mâini.

— Închide ușa, Beav, ai crescut în grajd?

— Vino aici. Trebuie să vezi asta.

Jonesy se ridică și merse spre ușă. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise. În curtea din spate se aflau destule animale să umple o grădină zoologică de mici dimensiuni. Vânat, cele mai multe: vreo două duzini de căprioare și cerbi. Dar, mișcându-se o dată cu ele, erau și ratoni, cârduri de marmote și un contingent de veverițe care se mișcau fără nici un efort pe deasupra zăpezii. Dintr-o parte a șopronului unde era depozitat snowmobil-ul, diverse ustensile și părți de motor, veneau trei dulăi mari pe care Jonesy îi confundă la început cu niște lupi. Apoi văzu zgarda decolorată ce atârna la gâtul unuia și-și dădu seama că erau câini, probabil sălbăticțiți. Mergeau cu toții spre est, urcând panta Viroagei. Jonesy văzu o pereche de lincși de dimensiuni mari mergând pe lângă două grupuri de căprioare și se frecă la ochi, ca și când ar fi vrut să-i elibereze de-un miraj. Lincșii tot acolo rămaseră. La fel și căprioarele, și cerbii, și marmotele, ratonii și veverițele. Se mișcau egal, abia aruncându-le bărbaților din ușă o privire, dar fără panica animalelor rugind de un incendiu. Nici miros de fum nu se simțea. Animalele pur și simplu migrau spre est, eliberând zona.

— Sfinte Cristoase, Beav, spuse Jonesy cu o voce slabă și pătrunsă de groază.

Beaver se uitase spre cer. Acum aruncă o privire furtivă spre animale și-și ridică din nou ochii spre cer.

— Mda. Acum uită-te-n sus.

Jonesy se uită și văzu o duzină de lumini strălucitoare – unele roșii, altele albastru-deschis – dansând pe cer. Luminau norii. Imediat, își dădu seama că așa ceva văzuse McCarthy când umblase rătăcit prin pădure. Se mișcau înainte și înapoi, intersectându-se și uneori chiar unindu-se, dând naștere unei străluciri atât de puternice încât nu se putu uita fără să strângă din ochi.

— Ce-s astea? întrebă el.

— Nu știu, spuse Beaver fără să-și coboare ochii dinspre cer. Pe obrajii lui curați, țepii bărbii ieșeau în evidență cu o claritate bizară. Dar animalelor nu le place. De *astea* încearcă ele să scape.

2

Se uitară spre cer preț de zece, poate cincisprezece minute, apoi Jonesy auzi un murmur îndepărtat, ca de transformator pentru electricitate. Îl întrebă pe Beaver dacă auzea și el, și Beaver dădu doar din cap, fără să-și desprindă ochii de la luminile jucăușe din cer, care lui Jonesy i se păreau a fi de dimensiunea unor capace de canal. Îi trecu prin minte că animalele voiau să scape de acel sunet, nu de lumini, dar nu spuse nimic. Îi venea dintr-odată greu să vorbească; simți apăsarea vâguitoare a fricii cuprinzându-l, ceva paralizant și uniform, asemenea unui val incipient de gripă.

Într-un sfârșit, luminile se estompară și, deși Jonesy nu văzuse nici una dispărând cu totul, păreau că sunt acum mai puține. Și animalele erau mai puține, iar murmurul acela sâcâitor scădea în intensitate.

Beaver se puse în mișcare asemenea unui om care se trezește dintr-un somn adânc.

— Aparatul de fotografiat, spuse. Vreau să fac niște fotografii înainte să dispară toate.

— Nu cred c-o să reușești să...

— Trebuie să încerc! aproape că strigă Beaver. Apoi, pe un ton mai scăzut: Trebuie să încerc. Voi putea fotografia măcar niște căprioare înainte să... – Se întorsese pe călcâie și se îndrepta spre bucătărie, probabil încercând să-și amintească sub ce maldăr de haine murdare își lăsase aparatul de fotografiat, apoi se opri brusc. Cu o voce slabă și în mod sigur străină de spiritul lui, spuse: O, Jonesy, cred că avem o problemă.

Jonesy se uită o ultimă dată la luminile rămase pe cer, aflate într-o continuă evanescență (erau chiar și mai mici), apoi se întoarse spre Beaver. Beaver stătea lângă chiuvetă, uitându-se peste tejghea, de partea cealaltă a camerei principale.

— Ce-i? Ce mai e acum? Vocea aceasta răstită, de femeie arțăgoasă, ușor tremurată... chiar era vocea lui?

Beaver arătă cu degetul. Ușa de la dormitorul în care-l pusese pe McCarthy – camera lui Jonesy – era deschisă. Ușa de la baie, pe care o lăsaseră deschisă în așa fel încât s-o vadă McCarthy dacă simțea cumva chemarea naturii, era acum închisă.

Beaver își întoarse către Jonesy fața îngrijorată, pe care-i crescuse o barbă de câțiva milimetri.

— Simți mirosul?

Jonesy îl simțea, în pofida aerului proaspăt și rece intrând în casă pe ușa deschisă. Eter sau alcool sanitar, da, încă se simțeau acestea, dar acum se mai simțeau și altele. Miros de fecale, în mod sigur. Ceva ce putea fi miros de sânge. Și încă ceva, ceva ca mirosul gazului de mină ținut în subteran un milion de ani și în sfârșit scos la suprafață. Nu era, adică, genul de miros de bășină care-i făcea pe copii să chicotească în tabere. Era un miros mai dens și mult mai îngrozitor. Îl comparai cu mirosul de bășini pentru că nimic altceva nu se apropia nici pe departe de ceea ce era într-adevăr. Undeva în adâncime, gândea Jonesy, se simțea și mirosul a ceva contaminat, a ceva care murea în cel mai oribil fel.

— Uită-te acolo.

Beaver arătă spre podeaua din lemn. Se vedeau urme de sânge, o

dără de picături roșietice ducând de la ușa deschisă către cea închisă. Ca și când McCarthy ar fi fugit la baie în timp ce-i curgea sânge din nas.

Doar că Jonesy nu credea că sângele-i cursese din nas.

3

Dintre toate lucrurile pe care nu-și dorise să le facă în viață – să-i dea telefon fratelui său Mike și să-i spună că murise mama de infarct; s-o amenințe pe Carla că, dacă nu termină cu băutura și cu medicamentele, o va părăsi; să-i spună Marelui Lou, psihologului din Tabăra Agwam, că făcuse pipi în pat – să traverseze camera principală din Bivuac spre acea ușa închisă de la baie îi fu cel mai greu. Era ca și când ar fi umblat într-un coșmar dinr-acela în care, indiferent cât de repede ți-ai mișca picioarele, distanța parcursă rămânea mereu aceeași.

În visele urâte nu ajungi niciodată la destinația către care porniseși, dar ei ajunseră de partea cealaltă a camerei, așa că Jonesy bănuia că acesta, la urma urmei, nu era un vis. Rămaseră pe loc, uitându-se la picăturile de sânge. Nu erau foarte mari, cea mai mare avea dimensiunile unei monede medii.

— Poate i-a mai căzut un dinte, spuse Jonesy, încă șoptind. Asta trebuie să fie.

Beav se uită la el cu o sprânceană ridicată. Apoi se duse în ușa dormitorului și se uită înăuntru. După aceea se întoarse spre Jonesy și-i făcu semn cu degetul să vină. Jonesy i se alătură cu mișcări ferite, nedorind să piardă din vedere ușa închisă a toaletei.

În dormitor, păturile fuseseră aruncate pe podea, ca și când McCarthy s-ar fi ridicat în grabă din pat. Urma capului său încă se mai vedea în mijlocul pernei, iar urma corpului încă se mai vedea imprimată pe cearșaf. Tot imprimată pe cearșaf, pe la jumătatea distanței dintre căpătâi și poalele patului, se vedea o pată mare de sânge. Absorbită de materialul albastru, părea purpurie.

— Un loc ciudat de unde să-ți cadă un dinte, șopti Beaver. Mușcă scobitoarea și jumătatea ferfenițită din față căzut pe pragul ușii. Poate spera să-i aducă ceva Zâna Curuleț.

Jonesy nu spuse nimic. Arată în schimb spre stânga ușii. Acolo, adunate într-un morman, se aflau izmenele și boxerii lui McCarthy. Erau mânjite cu sânge. Boxerii avuseseră cel mai mult de suferit; să nu fi fost banda elastică și bucata de bumbac din față, ai fi putut crede că sunt genul de pantaloni scurți roșu-țipător pe care-i poartă participanții la Forumul *Penthouse*, care speră să și-o pună cu cineva la sfârșitul petrecerii.

— Uită-te în oala de noapte, șopti Beaver.

— De ce nu batem pur și simplu la ușa băii să-l întrebăm cum se simte?

— Fiindcă vreau să știu la ce mama drac' să *m-aștept*, îi răspunse Beaver într-o șoptă răstită. Se mângâie pe piept, apoi sculpă rămășițele scobitoarei. Doamne, ceasornicu-mi aleargă de nebun!

Și inima lui Jonesy bătea tare și simțea că-i curge și transpirația pe față. Cu toate acestea, păși în interiorul camerei. Aerul proaspăt care intra pe ușa din spate aerisise destul de bine camera principală, dar putoarea din dormitor era în floare – rahat și gaz de mină și eter. Jonesy simți puțină mâncare din stomac făcând niște tumbe de încălzire și o convinse să se potolească. Se apropie de olița de noapte și, la început, nu se putu hotărî să arunce o privire înăuntru. Cel puțin cinci imagini de filme de groază reprezentând ceea ce-ar putea vedea îi dansau acum în

mente. Viscere plutind în supă de sânge. Dinți. Un cap fără corp.

— Haide *odată!* șopti Beaver.

Jonesy strânse din ochi, își lăsă capul înainte, își ținu respirația, apoi deschise ochii. Nu se vedea nimic; doar porțelanul curat, sclipind în lumina aruncată de becul din tavan. Olița de noapte era goală. Dădu drumul aerului din plămâni printre dinții încleștați într-un suspin, apoi se întoarse lângă Beav, ferindu-se să calce pe sângele de pe jos.

— Nimic, spuse. Haide-acum să-ncetăm cu prostiile.

Trecură de ușa închisă a debaralei pentru albituri și priviră de la distanță ușa de pin închisă a toaletei. Beaver se uită la Jonesy. Jonesy dădu din cap.

— E rândul tău, șopti. Eu am verificat borcanul cu murături.

— Tu ai dat peste el, îi răspunse Beaver tot în șoaptă. Își ținea bărbia înclinată într-un fel ce ținea de încăpățănare. *Tu-/întrebi.*

Jonesy auzea acum altceva – auzea fără să audă, în parte pentru că acest sunet îi era mai familiar, în parte pentru că făcuse o obsesie îngrozitoare pentru McCarthy, pentru omul pe care aproape că-l împușcase. Un *vup-vup-vup* slab, dar devenind din ce în ce mai puternic, se auzea dinăuntru toaletei.

— Futu-i, spuse Jonesy și, deși vorbi pe tonul său normal, fu destul de tare să-i sperie pe amândoi puțin. Bătu cu degetul în ușă. Domnule McCarthy! Rick! Te simți bine?

Nu va răspunde, gândi Jonesy. Nu va răspunde fiindcă e mort. E mort și șede pe tron, ca Elvis. Dar McCarthy nu era mort. Gemu, apoi spuse:

— Mi-e puțin rău, băieți. Trebuie să fac treaba mare. Dacă fac treaba mare, o să mă simt... Se auzi încă un geamăt, apoi încă o bășină. Aceasta din urmă fu puternică, un sunet aproape lichid. Îi provocă lui Jonesy o grimasă. ... o să mă simt bine, termină McCarthy.

Lui Jonesy nu i se părea că bărbatul se simțea bine. Părea cu răsuflarea tăiată și părea că suferă. Ca și o subliniere a acestor lucruri, McCarthy gemu iarăși, chiar mai puternic decât prima dată. Se auzi încă un răpăit din-acela lichid, apoi McCarthy țipă.

— McCarthy! Beaver încercă să apese clanța, dar nu reuși. McCarthy, micul lor cadou adus de Mama Pădure, încuiase ușa din interior. Rick! Beaver scutură clanța. Deschide, omule! Încearcă să pară calm, ca și când totul ar fi fost o glumă, o farsă între prieteni într-o tabără, ceea ce-l făcu să pară și mai speriat.

— Sunt bine, spuse McCarthy. Acum gâfâia. Trebuie doar... băieți, trebuie doar să fac puțin loc. Se auziră alte pârțuri. Era ridicol să se gândească la sunetele pe care le auzeau ca la simple „scăpări de gaz” sau „vânturi” – acestea erau expresii eufemistice, ușoare ca glazura de pe tort. Sunetele venind din spatele ușii închise erau crude și cărnose, erau ca sfâșierea unei bucăți de carne.

— McCarthy! spuse Jonesy. Bătu la ușă. Lasă-ne să intrăm! Chiar voiau să intre? El, unul, nu. Își dorea ca McCarthy să fi rătăcit în continuare prin pădure sau să fi fost găsit de altcineva. Și mai rău, în cel mai îndepărtat colț al minții, în cerebel, creierul lui nemilos de reptilă, își dorea să-l fi împușcat pe McCarthy încă din prima clipă. „Să nu complici lucrurile, prostănacule”, cum spuneau în programul de dezintoxicare Narcoticii Anonimi pe care-l urmase Carla. *McCarthy!*

— Plecați! strigă McCarthy cu o vehemență vlăguită. Vreți să plecați și să lăsați un prieten... să lăsați un prieten să-și facă treaba mare? Dumnezeu!

Vup-vup-vup: mai tare și mai aproape acum.

— Rick! Acum vorbea Beav. Se forța cu disperare să păstreze un ton degajat, asemenea unui cățărător agățat de cordelină ce-a dat de bucluc.

De unde-ți curge sânge, amice?

— Să-mi curgă sânge? McCarthy păru mirat și chiar nu se prefăcea. Nu sângerez.

Jonesy și Beaver schimbă o privire speriată.
VUP- VUP- VUP!

Sunetul îi acapără în sfârșit întreaga atenție lui Jonesy și nu simți decât o imensă ușurare.

— E-un elicopter, spuse. Pariez că-l caută.

— Crezi?

Beaver avea mina unuia care aude ceva prea plăcut săa fie și adevărat.

— Da.

Jonesy bănuia că oamenii din elicopter puteau fi la fel de bine pe urma luminilor ciudate de pe cer sau că încercau să-și dea seama ce se întâmplase cu animalele, dar refuza să se gândească la aceste lucruri, nu-i *păsa* de aceste lucruri. Nu-i păsa decât să-l vadă pe Rick McCarthy dus de lângă ei, să se vadă scăpat de el și să-l știe internat într-un spital din Machias sau din Derry. Ieși afară și fă-le semn cu ceva.

— Dar dacă...

VUP! VUP! VUP! Iar, din spatele ușii, se auziră alte sunete din acelea lichide și smucite, urmate de un alt țipăt de-al lui McCarthy.

— Ieși afară! strigă Jonesy. Fă-le semn nenorociților să coboare! Nu-mi pasă dacă trebuie să te arunci în cap și să execuți dansul ploii; *convinge-i numai să aterizeze!*

— Bine...

Beaver începuse să se întoarcă pe călcâie. Atunci tresări și strigă.

Câteva dintre lucrurile la care Jonesy reușise cu succes să nu se gândească până acum săriră imediat afară din dulap și ieșiră în goană la lumină, săltând și uitându-se pieziș. Când se întoarse și el, totuși, nu văzu decât o căprioară stând în bucătărie cu capul întins peste tejghea, uitându-se la ei cu ochii ei maro, blânzi. Jonesy trase adânc aer în piept, ușurat, și se sprijini de perete.

— Trage-ți mucii și valea! spuse Beaver, expirând. Apoi se apropie de căprioară, bățând din palme. Dispari, Mabel! Nu știi în ce sezon suntem? Haide! Bagă-ți ardei iute-n cur și cară-te! Fă ca racu' și dă-n marșarier!

Căprioara rămase pe loc o clipă, ochii căscându-i-se într-o expresie aproape umană de panică. Apoi se întoarse, lovindu-se cu capul de oalele, polonicele și spatulele atârând deasupra sobei. Acestea se ciocniră unele de altele și câteva căzură din cui, făcând și mai multă gălăgie. Imediat, căprioara ieși pe ușă, dând ușor din coada scurtă și albă.

Beaver îi merse pe urme, făcând o pauză doar să se uite la vesela de pe jos cu o privire invidioasă.

4

Migrația mulțimii de animale se subțiasă. Căprioara pe care o dăduse Beaver afară din bucătărie sări peste o vulpe șchiopătândă, care-și pierduse probabil o labă într-o capcană, apoi dispăru printre copaci. Imediat, de deasupra norilor joși, chiar din spatele șopronului, apăru un elicopter de dimensiunea unui autobuz. Era maro și, pe o parte a lui, în litere albe, scria GNA.

Gna? se întrebă Beaver. *Ce dracu înseamnă Gna?* Atunci își dădu seama: Garda Națională Aeriană, cea din Bangor, probabil.

Elicopterul coborî cu botul în față.

Beaver păși în curtea din spatele cabanei, fluturând din brațe

deasupra capului.

— Hei! strigă. Hei, avem nevoie de-o mână de ajutor! O mână de ajutor, băieți!

Elicopterul coborî până ce fu la mai puțin de douăzeci de metri deasupra pământului, destul de jos să ridice zăpada într-un vârtej. Apoi se îndreaptă către Beaver, aducând o dată cu el și vârtejul de zăpadă.

— Hei! Avem un rănit cu noi! Un rănit!

Acum sărea de pe un picior pe altul ca unul dintre idioții ăia de măscărici de la postul local de televiziune din Nashville. Se simțea ca un cretin, dar nu se opri din sărit. Elicopterul pluti pe curenții de aer spre el, aproape de pământ, dar fără să se apropie mai mult, fără să dea vreun semn c-ar intenționa să aterizeze. O idee îngrozitoare îl lovi. Nu știa dacă era ceva ce prinsese în zbor de la tipii din elicopter sau dacă nu era decât paranoia. Nu știa sigur decât că se simțea ca o mascotă bătută în cuie în mijlocul unei ținte dintr-un poligon de tragere: nimeriți-l pe Beav și câștigați un radio cu ceas.

Ușa laterală a elicopterului se deschise. Ieși la iveală un bărbat îmbrăcat în cea mai groasă canadiană pe care Beaver o văzuse vreodată și ținând o portavoce în mână. Oricum, nu canadiana și porta-vocea îl îngrijorau pe Beav. Ce-l îngrijora era masca de oxigen pe care tipul o purta peste gură și peste nas. Nu auzise niciodată ca piloții sau însoțitorii de zbor să aibă nevoie de măști de oxigen la o altitudine de douăzeci de metri. Nu atunci când aerul pe care-l respirau era curat, cel puțin.

Bărbatul îmbrăcat în canadiană vorbi în portavoce, cuvintele ieșind puternice și limpezi în pofida *vup-vup-vup*-ului elicelor, dar sunând, totuși, ciudat, în parte din cauza amplificării lor forțate, dar în cea mai mare parte, gândi Beaver, din cauza măștii de pe fața vorbitorului. Era ca și când ți-ar fi vorbit un ciudat zeu robotic.

— CĂȚI SUNTEȚI? strigă vocea zeului. ARĂTAȚI-MI PE DEGETE.

Beaver, confuz și înspăimântat, se gândi la început doar la el și la Jonesy; la urma urmei, Henry și Pete nu se întorseseră încă de la magazin. Ridică două degete, ca arătând semnul păcii.

— RĂMÂNEȚI PE POZIȚIE! tună tipul din ușa elicopterului cu vocea sa robotică. ZONA SE AFLĂ SUB CARANTINĂ TEMPORARĂ! REPET, ZONA SE AFLĂ SUB CARANTINĂ TEMPORARĂ! NU PUTEȚI PĂRĂSI ZONA!

Ninsoarea se rărea, dar vântul se întărește acum și-i suflă lui Beaver în față o rafală din zăpada ridicată de elicele elicopterului. Își îngustă pleoapele protectiv și flutură din mâini. Înghiți o gură de zăpadă întărită, își scuipea scobitoarea ca să n-o înghită și pe aceasta (în felul acesta va muri, îi prezisese mereu mama, înghițind o scobitoare și înecându-se), apoi strigă:

— Carantină, *cum adică?* Avem un tip bolnav cu noi, trebuie să veniți să-l luați!

Deși știa că nu poate fi auzit din pricina *vup-vup-vup*-ului elicelor (*el* nu avea o împruțită de portavoce care să-i amplifice vocea), continua să strige. Atunci, când îi ieșiră cuvintele *un tip bolnav* printre buze, își dădu seama că-i arătase tipului din elicopter numărul greșit de degete – ei erau trei, nu doi. Vru să ridice cele trei degete, apoi se gândi la Henry și la Pete. Nu erau încă acolo, dar, dacă nu se întâmplase ceva cu ei, *aveau* să fie – deci, câți *erau* cu adevărat? Doi era răspunsul greșit, dar era oare trei cel corect? Sau era cinci? Cum făcea de obicei în astfel de situații, Beaver se blocă. Când i se întâmpla asta la școală, Henry de lângă el sau Jonesy din spate îi șopteau răspunsurile. Aici afară nu-l putea ajuta nimeni. Aici nu erau decât infernalul *vup-vup-vup* care-i biciuia timpanele și zăpada aceea în vârtejită care-i intra pe gât în jos și-i ajungea în plămâni, făcându-l să tușească.

— RĂMÂNEȚI PE POZIȚIE! PROBLEMA VA FI REMEDIATĂ ÎNTRE DOUĂZECI ȘI PATRU ȘI PATRUZECI ȘI OPT DE ORE! DACĂ AVEȚI NEVOIE DE HRANĂ, ÎNCRUCIȘAȚI-VĂ BRAȚELE DEASUPRA CAPULUI!

— *Suntem mai mulți!* strigă Beaver către bărbatul din ușa elicopterului. Strigă atât de tare, că-i apărură puncte roșii în fața ochilor. *Avem un rănit cu noi! Avem... UN RĂNIT... cu noi!*

Idiotul din elicopter își aruncă portavocea înapoi în cabină, apoi făcu un cerc cu degetul mare și arătătorul de la mână, ca și când ar fi spus: *Bine! Te-am ușchit!* Lui Beaver îi veni să țopăie de frustrare. În schimb, însă, ridică o palmă deschisă deasupra capului – câte un deget pentru fiecare, pentru el și pentru prietenii lui, plus cel pentru McCarthy. Bărbatul din elicopter observă și rânji. Pentru o clipă cu adevărat minunată, Beaver crezu că-l făcuse pe cretinul purtător de mască să înțeleagă despre ce era vorba. Cretinul întoarse însă ceea ce crezuse el că era un salut și elicopterul începu să se înalțe în aer. Beaver Clarendon rămase locului, înghețat în mijlocul zăpezii învârtite, strigând:

— Suntem cinci și avem nevoie de ajutor! *Suntem cinci și avem nevoie de-un futut de AJUTOR!*

Elicopterul dispăru înapoi printre nori.

5

Jonesy auzi frânturi din acestea – cu siguranță auzi vocea amplificată venind dinspre elicopterul Thunderbolt – dar înțelese foarte puțin. Se concentra prea tare asupra lui McCarthy, care țipase de câteva ori scurt și fără vlagă, și apoi tăcuse. Duhoarea venind pe sub ușa continua să se îngroașe.

— McCarthy! strigă el când intră Beaver. Deschide ușa sau o doborâm!

— Lăsați-mă în pace! răspunse McCarthy tot cu un strigăt, dar slab și tulburat. Nu trebuie decât să mă cac. *TRE' SĂ MA CAC!* Dacă o să mă cac, o să mă simt bine!

Așa limbaj frust venind de la un om pentru care *o, Doamne* și *o, Dumnezeule* erau expresii tari, îl înspăimânta pe Jonesy chiar mai mult decât îl înspăimântase sângele de pe cearșaf și de pe chiloți. Se întoarse spre Beaver, abia observând că era plin de zăpadă și arăta ca Frosty, omul de zăpadă.

— Haide, ajută-mă s-o dărâm. Tre' să încercăm să-l ajutăm.

Beaver arăta speriat și îngrijorat. Zăpada i se topea pe obraji.

— Știu io... Tipu' din elicopter vorbea ceva despre carantină — dacă-i infestat cu ceva? Dacă treaba aia roșie de pe fața lui...

În ciuda propriilor sale sentimente potrivnice lui McCarthy, lui Jonesy îi veni să-l pocnească pe vechiul său prieten. În luna martie a acelui an, el însuși stătuse sângerând întins pe asfaltul unei străzi din Cambridge. Dacă ar fi refuzat lumea să-l atingă pentru că ar fi putut avea SIDA? Dacă ar fi refuzat să-l ajute? Să-l fi lăsat doar acolo, fiindcă nu aveau nici o mânășă de cauciuc la-ndemână?

— Beav, aproape că i-am suflat în gură – dacă are ceva într-adevăr infecțios, probabil că deja ne-am contaminat și noi. Ce mai spui acum?

Beaver nu spuse nimic pentru o clipă. Apoi, Jonesy simți acel declic în minte. Preț de un singur moment, îl văzu pe Beaver cel cu care crescuse, un puști într-o jachetă uzată de motociclist care strigase: *Hei, băieți, terminați! Terminați dracului ODATA!*, cel care știa că totul avea să se rezolve cu bine.

Beaver făcu un pas în față.

— Hei, Rick, ce zici să ne deschizi? Nu vrem decât să te ajutăm.

Nu se auzi nimic din spatele ușii. Nici măcar un strigăt, nici măcar o respirație, nici chiar fâsâitul hainelor frecându-se între ele. Singurele sunete care se auzeau erau bubuitul generatorului și acel *vup* evanescent al elicopterului.

— Bine, spuse Beaver, enervat. Hai să doborâm curva asta de ușă.

Se dădură amândoi în spate și-și îndreptară umerii către ușă, imitând pe jumătate conștient polițiștii dintr-o mie de filme.

— La trei, spuse Jonesy.

— Rezistă piciorul tău la asta, omule?

De fapt, piciorul și șoldul lui Jonesy îl dureau rău, deși nu-și dăduse cu exactitate seama de asta până ce nu-i atrăsese Beaver atenția.

— Nici o problemă, zise el.

— Mda, iar curu' meu e regele lumii.

— La trei. Gata? Și, când dădu Beaver din cap: Unu... doi... trei.

Se năpustiră înainte și loviră ușa amândoi deodată cu cele aproape o sută optzeci de kilograme din spatele umerilor lor. Cedă cu o ușurință absurdă, din cauza căreia ei fură proiectați, ținându-se unul de celălalt, în interiorul băii. Picioarele le alunecară pe sângele de pe dalele de gresie.

— Ah, *drace*, spuse Beaver. Mâna dreaptă i se ridică la gura în care, de această singură dată, nu avea o scobitoare, și o acoperi. Deasupra mâinii, ochii îi erau larg deschiși și umezi. — Ah, *drace*, omule — *drace*.

Jonesy descoperi că nu mai avea cuvinte.

CAPITOLUL CINCI

DUDDITS,

PARTEA ÎNTÂI

1

Doamnă, spuse Pete.

Femeia în haină de lână nu spuse nimic. Stătea doar întinsă pe bucata prăfuită de prelată și nu spunea nimic. Pete îi vedea un ochi; ochiul se uita la el, sau prin el, sau se uita spre mijlocul meschin al nenorocitului de univers, cine putea ști. Înfrorător. Focul pocnea între ei, începând de-acum să prindă forță și să împrăstie niște căldură. Henry plecase de vreo cincisprezece minute. Nu avea să se întoarcă decât peste trei ore, după cum calculase Pete, peste trei ore cel mai curând, ceea ce însemna prea mult timp petrecut sub supravegherea ochiului înfrorător de șacal al acestei doamne.

— Doamnă, spuse din nou. Mă auzi?

Nimic. Căscase o dată, și atunci Pete văzuse că-i lipseau jumătate dintre dinți. Ce dracu' mai însemna și asta? Chiar voia să știe? Răspunsul, află Pete, era și da, și nu. Era curios – presupunea că ăsta era Un lucru comun tuturor oamenilor – dar, în același timp, nu voia să știe. Nu voia să știe cine era ea, cine era Rick sau ce i se întâmplase, și nici cine erau „ei”, cei care se întorseseră. *S-au întors!* strigase femeia când văzuse luminile din cer, *S-au întors!*

— Doamnă, spuse pentru a treia oară.

Nimic.

Spusese că numai Rick mai rămăsese, apoi spusese *S-au întors*, vorbind probabil despre luminile din cer și, de atunci, nu mai scosese decât acele râgâieli și bășini neplăcute... plus acel căscat, expunându-și dinții lipsă... și mai era ochiul. Acel ochi înfrorător de șacal. Henry nu

plecase decât de cincisprezece minute – plecase la doisprezece și cinci minute și acum era doisprezece și douăzeci de minute, potrivit ceasului lui Pete – dar lui i se părea o oră și jumătate. Avea să fie o zi îngrozitor de lungă și, dacă voia s-o ducă până la capăt fără să cedeze (continua să se gândească la o poveste pe care o avuseseră de citit prin clasa a opta, nu-și amintea cine o scrisese, își amintea doar că tipul din poveste omorâse un bătrân pentru că nu mai suporta privirea din ochiul lui⁷; atunci Pete nu-l înțelesese pe tip, dar acum îl înțelegea, da, domnule), avea nevoie de ceva.

— Doamnă, mă auzi?

*Nada*⁸. Doar ochiul înfiorător de șacal.

— Trebuie să mă întorc la mașină, fiindcă am cam uitat ceva. Dar te vei descurca și singură. Nu-i așa?

Nici un răspuns — apoi femeia își făcu simțită prezența cu o altă bășină prelungă, răpăitoare, fața schimonosindu-i-se, ca și când ar fi durut-o... și chiar așa trebuie să fi și fost: orice lucru scotea un asemenea sunet *trebuia* să doară. Deși Pete avusese grijă să se așeze în bătaia vântului, îl ajunse totuși o urmă de miros – cald și greu, dar, într-un fel, deloc *uman*. Nu mirosea nici măcar a bășină de vacă. Lucrase pentru Lionel Sylvester când fusese copil, mulsese mai multe vaci decât avusese în grijă și, uneori, sigur, dădeau drumul la gaze chiar când te aflai pe scăunel – un miros greu, verde, un miros *mlăștin*os. Acesta nu era așa, chiar deloc. Era ca și... ei bine, ca atunci când ești mic și primești primul tău set de chimie și când, săturându-te după o vreme de experimentele prostești din îndrumar, începi să amesteci substanțe de-a valma doar ca să vezi dacă vor exploda. Asta era, își dădu seama, mare parte din ceea ce-l neliniștea, o parte din ceea ce-i dădea o stare de nervozitate. Doar că era ceva prostesc. Oamenii pur și simplu nu *explodează*, nu-i așa? Totuși, trebuia neapărat să-și aducă un adjuvant. Fiindcă femeia îi dădea fiori la greu.

Luă două bucăți de lemne din mormanul pe care-l alcătuisese Henry, le puse pe foc, rămase pe gânduri, apoi mai adăugă o a treia bucată. Scânteile se ridicară, tremurară în aer și se stinseră la controlul cu bucata de tablă prăbușită din acoperiș.

— Mă întorc până să apuce să ardă astea, dar, dacă vei vrea să mai pui pe foc, fii binevenită. Bine?

Nimic. Îi veni atunci s-o scuture, dar avea de mers doi kilometri, unul până la Scout și celălalt înapoi aici, și trebuia să-și economisească forțele. Pe lângă asta, probabil c-ar face-o să se bășească din nou. Sau să-i râgâie direct în față.

— Bine, spuse el. Tăcerea înseamnă aprobare, asta ne spunea doamna White în clasa a patra.

Se opinti să se ridice, ținându-se de picior, făcând o grimasă și alunecând, aproape să cadă, dar reușind într-un sfârșit, fiindcă avea nevoie de berea aceea, la naiba, *avea nevoie* de ea, și nu putea nimeni să i-o aducă dacă nu și-o aducea chiar el. Probabil că era alcoolic. De fapt, nu exista nici un „probabil” în privința asta și bănuia că, în cele din urmă, va trebuia să facă ceva cu asta, dar, pentru acum, trebuia să se descurce cu ce avea la-ndemână, nu? Sigur, deoarece nenorocita asta era distrusă, nu mai rămăseseră din ea decât niște gaze puturoase și acel ochi înfiorător de șacal. Dacă va trebui să mai pună niște lemne pe foc, ar face bine să se descurce singură, dar *nu va trebui*, fiindcă el se va întoarce cu

⁷Pete își amintește de povestirea *Inima care își spune taina*, de Edgar Allan Poe

⁸Nimic (în spaniolă)

mult înainte să fie nevoie de așa ceva. Nu erau decât doi kilometri. Sigur îi va rezista piciorul la această distanță.

— Mă voi întoarce, spuse. Se aplecă în față și-și masă genunchiul. Era înțepenit, dar nu foarte tare. Nu foarte tare, chiar așa. Va pune berea într-o pungă – poate că și o cutie de biscuiți Hi Ho pentru nenorocită, dacă tot va fi la capitolul ăsta – și se va întoarce îndărăt. Ești sigură că te simți bine?

Nimic. Doar ochiul.

— Tăcerea înseamnă aprobare, repetă și porni către Deep Cut Road, mergând pe urmele aproape complet umplute cu zăpadă făcute de prelată când o târâse Henry încoace. Merse în reprize scurte, oprindu-se să se odihnească la fiecare zece-doisprezece pași... și să-și maseze genunchiul. Se opri o dată să se uite la foc. Deja părea mic și lipsit de substanță în lumina după-amiezii timpurii. E-o nebunie futută, spuse la un moment dat, dar continuă să meargă.

2

Ajunse la capătul porțiunii de pământ drept fără nici o problemă; la fel și până la jumătatea dealului. Tocmai începuse să umble puțin mai repede, tocmai începuse să se încreadă în genunchi mai mult, când – ha-ha, cretinule, ai mușcat-o – se bloca, transformându-se în ceva ce părea beton armat, și căzu la pământ, strigând răgușit înjurături printre dinții încleștați.

Șezând acolo în zăpadă și înjurând, își dădu seama că se întâmpla ceva foarte ciudat în jurul lui. Un cerb foarte mare trecu prin stânga lui, aruncând doar o privire furișă către omul de care ar fi fugit în salturi mari și sprintene într-o cu totul altă zi. Fugind o dată cu el, aproape pe sub el, văzu o veveriță roșcată.

Pete șezu acolo în ninsoarea rară – fulgii mari cădeau într-o unduire schimbătoare, care semăna cu o dantelărie – cu piciorul întins în față și cu gura deschisă. Pe drum veneau și mai multe căprioare și cerbi; de asemenea, veneau și alte animale, mergând la pas sau săltând asemenea unor refugiați scăpând de cine știe ce dezastru. Chiar mai multe se vedeau printre copaci, mișcându-se într-un val către est.

— Unde mergeți, prieteni? Întrebă el un iepure de câmp cu urechile lipite de spate, care trecea în salturi mici pe lângă el. Se ține o partidă de fotbal cu echipe mixte la rezerva naturală din est? Se face distribuția pentru următorul film desenat la Disney? Aveți o...

Se opri brusc, saliva uscându-i-se în gură și devenind un fel de ceață pișcătoare. Un urs negru, îngrășat cu proviziile adunate în perioada dinaintea hibernării, mergea în buiestru prin ecranul de arbuști și tufe din partea lui stângă. Umbla cu nasul aproape de pământ și crupa i se mișca dintr-o parte în alta și, deși nu-i acordă lui Pete nici măcar o privire, iluziile pe care și le făcuse de când se afla aici, în pădurile nordului, în legătură cu poziția sa în lanțul trofic, fură pentru prima dată spulberate. El nu era decât o grămadă gustoasă de carne albă, care se întâmpla încă să mai respire. Fără pușcă, era mai neajutorat ca veverița pe care o văzuse împleticindu-se printre picioarele cerbului – dacă ar fi observat-o ursul, veverița ar fi putut cel puțin să se cațere în cel mai apropiat copac până sus, până pe cele mai subțiri crengi, unde nici un urs n-ar putea-o urma vreodată. Faptul că *acest* urs nici măcar nu se uitase la el nu-l făcea pe Pete să fie mai liniștit. Unde exista unul, precis erau și alții, iar următorul s-ar putea să nu fie la fel de adâncit în propriile-i gânduri.

De-ndată ce se asigură că ursul plecase, Pete se opinti în picioare din

nou, cu inima bubuindu-i în piept. O lăsase singură pe femeia aceea nechibzuită și bășinoasă, dar, să fim serioși, ce fel de protecție i-ar fi putut el asigura dacă s-ar fi hotărât să-i atace un urs? Chestia era că trebuia să-și recupereze pușca. S-o recupereze și pe a lui Henry poate, dacă le putea căra pe amândouă înapoi. În următoarele cinci minute – până ce ajunse pe creasta dealului – prioritatea principală a lui Pete fu pușca și de-abia după aceea urma berea. Pe când începu coborârea pe partea cealaltă a dealului, totuși, berea redobândi primul loc. Să o pună într-o pungă și să-și atârne punga de umăr. Să nu se oprească pe drumul de întoarcere să bea. Va desface o sticlă atunci când se va afla înapoi în fața focului. Va fi berea sa de recompensă, și nu exista nimic mai bun ca o bere de recompensă.

Ești un alcoolic. Știi asta, nu-i așa? Un nenorocit de alcoolic.

Da, și ce mare lucru însemna asta? Că o puteai da în bară. Nimeni nu avea să te prindă că ai lăsat singură în pădure o femeie în stare comatoasă, să zicem, până ce-ai dat o fugă în căutarea malțului. O dată întors la adăpost, va trebui să-și amintească să arunce sticlele goale adânc în pădure. Deși s-ar putea ca Henry să știe oricum. Să știe așa cum se pare că știu întotdeauna lucruri unul despre celălalt atunci când sunt împreună. Chiar dacă n-ar fi știut, cu sau fără abilități telepatice, ca să-l duci de nas pe Henry Devlin trebuia să fii un maestru strălucit.

Cu toate acestea, Pete credea că Henry îl va pă-sui în privința berii. Asta până ce Pete va hotărî că a sosit vremea să discute subiectul. Până ce va hotărî să-i ceară poate lui Henry ajutorul. Lucru pe care s-ar putea ca Pete să-l facă odată și-odată. În mod sigur nu-i plăcea impresia pe care o avea acum despre sine; faptul că o lăsase pe femeia aceea singură acolo în pădure spunea despre Pete Moore numai lucruri rele. Dar Henry... și în privința lui Henry ceva nu era în regulă în acest noiembrie. Pete nu știa dacă simțise și Beaver acest lucru, dar era destul de sigur că Jonesy îl simțise. Henry era dat peste cap într-un fel. Era poate mai...

Din spatele lui se auzi un grohăit jilav. Era un elan, și trecu pe lângă Pete fără a-l observa chiar atunci când Pete căzu în mijlocul drumului, înjurând gutural și ținându-se de picior, uitându-se în sus în ninsoarea molcomă și spunându-și că e un prost. Un *alcoolic* prost.

Trecu prin câteva momente înfricoșătoare când crezu că, de data aceasta, genunchiul nu avea să-și mai revină – își rupsesse ceva înăuntru și avea să rămână acolo, în mijlocul exodului animalelor, până ce avea să se întoarcă Henry pe snowmobil și avea să-i spună: *Ce dracu' cauți aici? Ai lăsat-o singură? De parcă nu m-aș fi așteptat la asta.*

Dar reuși într-un sfârșit să se ridice. Nu reuși să înainteze decât șchiopătând pronunțat, dar era oricum mai bine decât să zacă în zăpadă la numai câțiva metri de un rahat de elan aburind. Vedea deja Scout-ul răsturnat. Avea roțile și scheletul inferior acoperit cu zăpadă. Își spuse că, dacă această căzătură ar fi avut loc de cealaltă parte a dealului, s-ar fi întors la femeie și la foc, dar că, acum când deja vedea mașina, era mai bine să-și continue drumul. Că armele îl interesau în primul rând, că sticlele de Bud nu erau decât o atracție suplimentară. Și aproape se crezu. În privința drumului de întoarcere... ei bine, îl va parcurge cumva. Doar ajunsese până aici, nu-i așa?

La vreo patruzeci de metri de Scout, auzi un *vup-vup-vup* care se apropia – zgomotul inconfundabil al unui elicopter. Se uită plin de speranță spre cer, pregătindu-se să stea în picioare destul cât să fluture din mâini – Dumnezeuule, dacă avea cineva nevoie de ajutor din cer, el era acela – dar elicopterul nici măcar nu coborî sub perdeaua de nori. Văzu o siluetă întunecată trecând prin smogul de deasupra lui pentru o clipă, văzu și sclipirea difuză a luminilor ei – apoi zgomotul elicopterului se miș-

că spre est, pe direcția în care fugiseră animalele. Fu consternat să simtă un revoltător sentiment de ușurare pândind în spatele dezamăgirii sale: dacă ar fi aterizat elicopterul, n-ar mai fi ajuns la bere, și bătuse atâta drum, bătuse atâta amar de drum.

3

Cinci minute mai târziu stătea în genunchi și încerca să se cațere cu grijă în Scout-ul răsturnat. Descoperi curând că genunchiul rănit nu-l poate susține prea mult (se umflase, semăna cu o franzelă mare și dureroasă, și presa materialul pantalonilor), așa că, mai mult sau mai puțin, înotă în interiorul tapetat cu zăpadă al mașinii. Nu-i făcea plăcere; mirosurile păreau prea puternice, dimensiunile, toate, i se păreau prea înguste. Era ca și când s-ar fi târât într-un mormânt, un mormânt mirosind a parfumul lui Henry.

Cumpărăturile erau împrăștiate peste tot în spate, dar Pete de-abia dacă se uită la pâine, la conserve, la muștar și la pachetul cu chiftele de carne pentru hot doguri (acest sortiment era tot ce avea bătrânul Gosselin în materie de carne). Pe el îl interesa berea și se părea că nu se spărsese decât o singură sticlă atunci când se întorsese Scout-ul cu roțile în sus, ca o broască țestoasă. Norocul bețivului. Mirosul era puternic – desigur, se vărsase și sticla din care bea el înainte de accident – dar mirosul de bere îi plăcea. Parfumul lui Henry, totuși... pfui, lisuse. Era într-un fel mai neplăcut ca mirosul gazelor doamnei aceleia nebune. Și nu-și putea explica sub nici o formă de ce mirosul de apă de colonie îl făcea să se gândească la sicrie, și morminte, și flori de înmormântare, pentru că la astea îl ducea gândul.

— De ce te-ai dat cu parfum, bătrâne, când nu te afli decât în plină pădure? Întrebă, cuvintele ieșind însoțite de mici vălătuci de aburi. Iar răspunsul, desigur, era că Henry nu se parfumase – parfumul nici nu exista în mașină, nu era decât mirosul de bere. Pentru prima dată într-un lung răstimp, Pete se surprinse gândindu-se la domnișoara aceea drăguță care-și pierduse cheile în fața farmaciei din Bridgton și la cum știuse el că nu avea să vină la întâlnire, că nu-și dorea să se afle la mai puțin de cincisprezece kilometri depărtare de el. Faptul că mirosea acum un parfum care nu exista se asemăna oare cu acea întâmplare? Nu știa, știa doar că nu-i plăcea felul în care mirosul se amesteca la el în minte cu ideea morții.

Las-o baltă, prichindel. Nu faci decât să te sperii singur. E o diferență mare între a vedea linia și felul în care te sperii singur acum. Las-o baltă și ia-ți lucrurile după care ai venit.

— A dracu' de bună idee, spuse Pete.

Pungile erau din plastic, nu din hârtie, și din acelea cu mânere; bătrânul Gosselin urcase cel puțin treapta aceasta pe scara evoluției comerciale. Pete înșfăcă una și, făcând asta, simți o dâră de durere în podul palmei sale drepte. Doar o singură nenorocită de sticlă spartă și, firește, în aceasta se tăiasse el, și încă destul de adânc, judecând după durere, poate că aceasta era pedeapsa că o lăsase pe femeie singură la adăpost. Dacă asta era, avea s-o suporte ca un bărbat și să considere că scăpase ușor.

Adună opt sticle, dădu să iasă din mașină, apoi se răzgândi. Făcuse atâta drum anevoios până aici doar pentru opt nenorocite de sticle?

— Cred că nu, murmură el și le luă și pe celelalte șapte, oprindu-se să le aranjeze bine în pungă, în ciuda florilor pe care i-i dădea Scout-ul.

Într-un sfârșit, ieși din mașină, luptându-se din răspuțuri cu panica

generată de ideea că un monstru mic, dar cu dinți mari, va sări curând asupra lui, mușcându-l sănătos de boașe. Pedepsirea lui Pete, Partea a II-a.

Nu se sperie cu adevărat, dar se furișă afară din mașină mai repede decât se furișase înăuntru, iar genunchiul i se bloacă exact când se văzu scăpat de pericol. Se răsuci pe spate, scâncind, uitându-se în sus în ninsoare – ultimele ei scăpărări coborau în fulgi mari, dantelați ca lenjeria unei femei – și masându-și genunchiul, spunându-i să facă bine să-și revină, acum, dragul de el, să-și revină acum, scumpul, să-l slăbească odată, nenorocitul dracului. Și, chiar atunci când începu să creadă că nu-și va mai reveni niciodată, își reveni. Șuieră printre dinți, se ridică în fund și se uită la punga pe care scria cu litere roșii MULȚUMIM CĂ NE-AȚI ALES PE NOI!

— Pe cine altcineva *să fi ales*, bătrân tembel? întrebă.

Se hotărî să bea totuși o bere înainte să pornească la drum. În definitiv, i-ar ușura povara.

Pescui una din pungă, îi desfiletă dopul și dădu prima jumătate pe gât din patru înghițituri mari. Era rece afară, iar zăpada pe care ședea el era și mai rece; totuși, se simțea mai bine. Aceasta era magia berii. Și whiskyul, și vodca, și chiar și ginul aveau această magie, dar, când era vorba de alcool, Pete mergea orbește pe mâna lui Tom T. Hall⁹: prefera berea.

Uitându-se la pungă, se gândi din nou la băiatul cu păr roșcat de la magazin – rânjetul lui uimit, ochii oblici de chinez care le adusesese acestor oameni titlul de *mongoloizi*, ca în expresia „mongoloid idiot”. Această amintire îl făcu să se gândească iarăși la Duddits, la Douglas Cavell dacă țiineai neapărat să fii formal. Pete nu-și explica de ce se gândea în ultima vreme atât de des la Duds, dar își făcu o promisiune: când totul avea să se termine, avea să se oprească în Derry și să-i facă lui Duddits o vizită. Îi va convinge și pe prietenii lui să-l însoțească, deși nu credea că va fi nevoie de o muncă prea laborioasă în acest sens. Duddits era probabil motivul pentru care rămăseseră ei prieteni de-a lungul anilor. În definitiv, majoritatea oamenilor nici măcar nu-și mai amintesc cine le-a fost coleg în liceu sau în facultate, ce să mai vorbim despre cei cu care se jucau în clasele generale... În ceea ce acum se numea gimnaziu, deși Pete nu se îndoia că desemna aceeași junglă plină de nesiguranță, confuzie, subsiori mirositoare, capricii nebunești și idei pe jumătate coapte. Pe Duddits nu-l cunoscuseră din școală, desigur, fiindcă el nu frecventase Liceul Derry. Duds frecventase Școala Specială Mary M. Snowe, care era cunoscută copiilor din cartier sub numele de Academia Retardaților sau, pur și simplu, de Școala Prostănacilor. Într-o înșiruire firească a lucrurilor, drumurile lor nu s-ar fi intersectat niciodată, dar existase acea parcelă pustie la capătul străzii Kansas și existase acea clădire abandonată din cărămidă în apropierea ei. Pe partea dinspre stradă a clădirii încă mai puteai citi FRAȚII TRACKER LIVRARE TRANSPORT ȘI DEPOZITARE vopsit în litere albe spălăcite pe fundalul vechiului zid de cărămidă roșie. De partea cealaltă, însă, unde era intrândul în care se adunau camionagii să descarce mașinile... acolo erau vopsite alte cuvinte.

Acum, șezând în zăpadă fără să simtă umezeala rece de sub fundul lui, bându-și a doua bere pe care o desfăcuse fără să-și dea seama (prima sticlă goală o aruncase în pădure, unde încă mai vedea niște animale îndreptându-se spre est), Pete își aminti ziua în care îl întâlniseră pe Duds. Își aminti geaca stupidă pe care o purta Beaver și care-i plăcea lui atât de mult, își aminti vocea lui Beaver, subțire dar, totuși, puternică, dând de

⁹Cântăreț, autorul melodiei „I like Beer” (Îmi place berea)

veste că se încheiase ceva și că altceva stătea să înceapă, dând de veste într-un fel indescritibil, dar extrem de adevărat și extrem de ușor de recunoscut, că, în după-amiaza aceea de marți când nu plănuiseră altceva decât să joace baschet doi contra doi în fața casei lui Jonesy, după care, poate, să joace un Parcheesi¹⁰ în fața televizorului, cursul vieților lor se schimbase definitiv. Acum, șezând în mijlocul pădurii lângă Scout-ul răsturnat, încă simțind mirosul parfumului cu care Henry nu se dăduse, ținând într-o mână, pe care mânușa era pătată cu sânge, o sticlă din veninul său preferat și bând, vânzătorul de mașini își aduse aminte de băiatul care nu abandonase încă visul de-a deveni astronaut, în pofida dificultăților pe care le întâmpina la matematică (îl ajutase mai întâi Jonesy, apoi îl ajutase Henry, după care, în clasa a zecea, nici un ajutor nu-i mai fusese de folos) și-și aminti și de ceilalți băieți, în special de Beaver, cel care le întorsese viețile cu susul în jos când țipase cu vocea sa tocmai pornită pe drumul schimbării: *Hei, băieți, terminați! Terminați dragului ODATA!*

— Beaver, spuse Pete și ciocni sticla cu după-amiaza întunecată, stând așa, cu spatele proptit de ca-roseria răsturnată a Scout-ului. Ai fost fenomenal, omule.

Dar nu fuseseră oare cu toții?

Nu fuseseră oare cu toții fenomenali?

Fiindcă e în clasa a opta și fiindcă ultima oră de curs a zilei e muzica, ținută la parter, Pete iese afară întotdeauna înaintea celor mai buni trei prieteni ai lui, care termină ziua de școală mereu la etajul al doilea. Jonesy și cu Henry au literatură americană, care e un curs de lectură pentru copiii deștepți, iar Beaver se află vizavi, la ora de matematică practică, adică matematică pentru băieții și fetele proaste. Pete muncește pe brânci să nu trebuiască și el să urmeze acest curs anul viitor, dar crede că e o luptă pe care o va pierde în cele din urmă. Știe să adune, să scadă, să înmulțească și să împartă; știe să facă și fracții, deși are nevoie de mai mult timp pentru asta. Acum însă a apărut ceva nou, acum a apărut x . Pete nu-l înțelege pe x și se teme de el.

Stă acum în fața porții de la capătul unui gard împletit din lanțuri, copiii din clasa a opta și muco-șii dintr-a șaptea trec pe lângă el, stă acolo lovindu-și cizmele unele de altele și prefăcându-se că fumează, cu o mână acoperindu-și gura și cu cealaltă ascunsă sub ea – cea ascunsă fiind cea în care se adăpostește presupusul chiștoc.

Acum coboară de la etajul al doilea cei din clasa a noua și, mergând printre ei ca niște regi – ca niște regi neîncoronați, aproape, deși Pete n-ar spune niciodată o asemenea banalitate cu voce tare – se află prietenii lui, Jonesy, Beaver și Henry. Dacă există un rege al regilor, atunci acesta este Henry, pe ca-re-l iubesc toate fetele chiar dacă poartă ochelari. Pete e norocos să aibă asemenea prieteni și e conștient de lucrul acesta – e probabil cel mai norocos elev dintr-a opta din Derry, luând în calcul x -ul sau nu. Faptul că a avea prieteni din clasa a noua îl scutește de bătăile golanilor de vârsta lui nu constituie nici pe departe substanța norocului lui.

— Hei, Pete! spune Henry ieșind degajat pe poartă alături de ceilalți doi prieteni. Ca întotdeauna, Henry pare surprins să-l vadă, dar fără îndoială încântat. Ce mai pui la cale, omul meu?

— Nimic important, răspunde Pete ca de fiecare dată. Voi ce faceți?

— ARAZ, spune Henry, scoțându-și ochelarii și lustruindu-i de

¹⁰Joc regal indian foarte vechi, pentru doi până la patru jucători, scopul lui fiind de-a reuși mutarea tuturor celor patru pioni de la punctul de pornire la cel de sosire.

cămașă. Dacă ar alcătui un club, ARAZ ar fi cu siguranță motoul lor; în cele din urmă, îl vor învăța chiar și pe Duddits să-l rostească – va ieși *Ațeara 'at, a 'ta zi* în duddits-eză și va fi unul dintre puținele lucruri pe care Duddits le va spune și pe care părinții lui nu le vor înțelege. Asta, desigur, îl va încânta pe Pete și pe prietenii lui.

Acum, totuși, cu Duddits încă de domeniul viitorului cu o jumătate de oră, Pete se face doar eco-ul lui Henry:

— Da, omule, ARAZ.

Același rahat, altă zi. Doar că, în sinea lor, băieții nu cred decât prima jumătate, fiindcă, în sinea lor, cred că trăiesc mereu aceeași zi. Locuiesc în Derry, e anul 1978 și mereu va fi 1978. Vorbesc despre viitor, se gândesc că vor vedea secolul douăzeci și unu – Henry va ajunge avocat, Jonesy scriitor, Beaver un camionagiu de cursă lungă, Pete va fi un astronaut cu galoane NASA pe umăr – dar acestea sunt doar *gânduri*, cam ca și Crezul Apostolic pe care îl cântă în biserică fără să-și dea seama ce le iese pe gură; ce-i interesează cu adevărat e fusta Maureenei Chessman, care e și așa scurtă și care se ridică de fiecare dată când se învâрте pe călcâie. Cred cu convingere că, într-o zi, fusta Maureenei se va ridica destul de sus să-i vadă chiloțelii colorați, cred în același fel în care cred că Derry e veșnic și că la fel sunt și ei. Cred că întotdeauna vor merge la liceu și că întotdeauna va fi ora trei fără un sfert, că întotdeauna vor trece împreună pe strada Kansas în drum spre casa lui Jonesy, în fața căreia vor juca baschet (și Pete are un coș în fața casei, dar îl preferă pe al lui Jonesy, fiindcă tată lui l-a montat destul de jos să poți executa slamuri), întotdeauna vor vorbi despre aceleași lucruri: cursuri, și profesori, și care copil l-a *călcat* pe bătători pe care copil, cum cutare l-ar putea sau nu bate pe cutărică dacă s-ar lua la trântă (ceea ce nu se va întâmpla niciodată, deoarece cutare cu cutărică sunt prieteni la cataramă), cine a mai făcut lucruri scârboase în ultima vreme (preferatul lor până acum în acest an e unul dintr-a șaptea, pe nume Norm Parmeleau, cunoscut mai nou drept Parmeleau Macaroane, o poreclă ce-l va bântui ani la rândul, îl va bântui până și în noul secol despre care băieții vorbesc, dar în care nu cred cu adevărat; ca să câștige un pariu de cincizeci de cenți, Norm Parmeleau, într-o zi pe când se aflau în cantină, își umpluse amândouă nărilor cu macaroane cu brânză, apoi le trăsese înapoi afară ca pe muci și le mâncase; acesta era Parmeleau Macaroane care, asemenea atâtor copii de gimnaziu, confundase notorietatea cu celebritatea), cine cu cine e împreună (dacă un băiat și cu o fată sunt observați după școală mergând împreună spre casă, se presupune că *probabil* sunt împreună; dacă sunt observați ținându-se de mână și sugându-și buzele, aceasta e o certitudine), cine va câștiga Super Cupa (împuțitii de la Patriots, împuțitii de la Boston Patriots, doar că niciodată nu câștigă; să fii fan Patriots e-o plictiseală). Toate aceste subiecte sunt identice și, totuși, mereu fascinante când le discută venind de la aceeași școală (*Cred în Dumnezeu atotputernicul*), mergând pe același drum (*creatorul cerului și al pământului*), sub același cer infinit și alb de octombrie (*al lumii fără sfârșit*), alături de aceiași prieteni (*amin*). Același rahat, aceeași zi, acesta e adevărul absolut pentru ei și tuturor la place acum K.C. and the Sunshine Bând, chiar dacă fiecare ți-ar spune RLP-JD (rock-ul la putere, jos disco-ul): așa le place lor. Imprevizibilul le va sări în față brusc și neobservat, așa cum face întotdeauna cu copiii la această vârstă; dacă imprevizibilul ar trebui să ceară aprobarea elevilor de gimnaziu, ar înceta să mai existe.

Astăzi mai au de discutat și despre vânătoare, fiindcă, luna viitoare, domnul Clarendon îi va duce pentru prima dată la Bivuac. Vor sta acolo trei zile, dintre care două vor fi zile de școală (să facă rost de învoire

pentru aceste zile nu e o problemă și nu trebuie nici să mintă cu privire la obiectul excursiei; putea fi sudul Maine-ului urbanizat, dar, aici în nord, în ținutul nimănui, vânătoarea încă mai face parte din procesul educațional al unei persoane tinere, mai cu seamă dacă această persoană e băiat). Gândul că se vor furișa prin pădure cu puștile încărcate în spate, în timp ce prietenii lor vor fi la mult-iubita Ș.G.D, picotind de somn, li se pare incredibil și încântător de ca lumea – astfel, trec pe lângă Academia Retardaților de pe cealaltă parte a străzii fără s-o observe măcar. Retardații ies de la școală în aceeași vreme cu elevii de la Școala Generală Derry, dar cei mai mulți merg acasă împreună cu mamele lor cu autobuzul special pentru retardați, care e albastru și nu galben, și e celebru prin faptul că ar avea un abțibild lipit pe el care spune AJUTAȚI BOLNAVII MINTAL SAU VĂ OMORÂM. Când Henry, Beaver, Jonesy și Pete trec de Școala Mary M. Snowe, câțiva dintre cei mai zdraveni retardați de acolo, care au voie să se întoarcă acasă neînsoțiți, încă mai întârzie pe drum, holbându-se în stânga și în dreapta, cu acele expresii ciudate de mirare continuă pe fețe. Pete și cu prietenii lui îi văd fără să-i observe, ca întotdeauna. Nu sunt decât un detaliu din tabloul lumii înconjurătoare.

Henry, Jonesy și cu Pete îl ascultă atenți pe Beav, care le spune că, atunci când vor ajunge la Bivuac, vor trebui să meargă în Viroagă, pentru că acolo se găsesc întotdeauna cerbii cei mai mari, acolo cresc tufele care le plac lor.

— Eu și cu tata am văzut o mie de animale acolo, spune el. Fermoarele jachetei sale de motociclist clincăie a aprobare.

Se ceartă despre cine va vâna cel mai mare animal și despre care e cel mai bun loc unde să le împuști ca să le dobori cu un singur cartuș și să nu le faci să suferă. („Tata spune că animalele nu suferă așa cum suferă oamenii”, le spune Jonesy. „Spune că așa le-a făcut Dumnezeu, ca să le putem noi vâna.”) Râd, și se îngână, și se ceartă despre cine va borî primul mâncarea de la prânz atunci când va sosi timpul să-și curețe vânatul de mațe, iar Academia Retardaților rămâne din ce în ce mai în urmă. Înaintea lor, pe partea lor de stradă, se ivește clădirea din cărămidă roșie în care Frații Tracker obișnuiau să-și desfășoare activitatea.

— Dacă-o să dea cineva la boboci, n-o să fiu eu, se laudă Beaver. Am văzut mațe de căprioară de-un milion de ori și nu-mi fac greață deloc. Îmi amintesc că, odată...

— Hei, băieți, intervine Jonesy, emoționat dintr-o dată. Vreți să vedeți pizdulica Tinei Jean Schlossinger?

— Cine-i Tina Jean Schlossinger? întreabă Pete, dar se simte deja intrigat. Să vadă *orice* pizdulică i se pare o idee minunată; se uită mereu la revistele tatălui său, la *Penthouse* și *Playboy*, pe care tata le ține în atelier, în spatele cufărului mare cu unelte. Pizdulicile sunt foarte interesante. Nu i-o școală și nici nu-l fac să se excite așa cum i se întâmplă când vede țâțe, dar presupune că lucrurile stau așa pentru că e încă un copil.

Iar pizdulicile sunt interesante.

— *Schlossinger*, spune Jonesy, râzând. *Schlossinger*, Petesky. Schlossingerii locuiesc la două cvartale de mine și... Se oprește dintr-odată, iluminat de-o întrebare care necesită un răspuns imediat. Se întoarce spre Henry: Schlossingerii sunt evrei sau republicani?

Acum râde Henry de Jonesy, dar fără rea voință.

— Teoretic, cred că e posibil să fie amândouă în aceeași vreme... sau nici una.

Henry pronunță niuna și nu nici una¹¹, ceea ce-l impresionează pe Pete. Sună a dracu' de deștept și-și promite să pronunțe în același fel de aici înainte – *niuna, niuna, niuna*, repetă în gând... dar știe că oricum va uita, știe că e unul dintre cei blestemați să pronunțe *nici una* toată viața.

— Să lăsăm religia și politica deoparte, spune Henry, încă râzând. Dacă ai o poză în care Tina Jean Schlossinger își arată pizdulica, vreau s-o văd.

Beav a devenit între timp vizibil de nerăbdător – a roșit în obraji, îi lucesc ochii și-și vâra o nouă scobitoare în gură, înainte să o fi terminat pe cealaltă. Fermoarele jachetei sale, cea pe care fratele său a purtat-o cele patru sau cinci luni cât timp a fost fan al formației Fronzie, clincăie mai repede.

— E blondă? întreabă Beav. E blondă și la liceu? Arată super bine? Are... Își ridică mâinile în fața pieptului și, când Jonesy aprobă din cap, rânjind, Beaver se întoarce spre Pete și-i spune conspirativ: Regina Balului de Absolvire a liceului din acest an, prostalăule! I-a apărut poza și în ziar! Era împreună cu Richie Grenadeau pe podiumul ăla ambulant, ții minte?

— Da, dar nenorociții de Tigers au pierdut meciul din finală și Grenadeau s-a ales cu un nas spart, spune Henry. Prima echipă de liceu din Derry care a jucat împotriva unei echipe de Divizia A din sudul Maine-ului și nenorociții ăia...

— La dracu' cu Tigers, intervine Pete. Îl pasionează fotbalul liceal mai mult ca înfricoșătorul x, dar nu foarte mult. Oricum, și-a amintit acum de fată, își aduce aminte de fotografia din ziar, unde ea stătea pe platforma împodobită cu flori a unui camion alături de fundașul echipei Tiger, amândoi purtând coroane din staniol, zâmbind și salutând mulțimea. Părul îi cădea în jurul feței în bucle mari gen Farrah Fawcett, iar rochia pe care o purta nu avea bretele, dezvelindu-i pomeții sânilor.

Pentru prima dată în viața lui, Pete simte adevărata poftă sexuală – e un sentiment carnal, roșu și greu, care-i îndreaptă atârănătoarea, îi usucă gura și-i îngreunează gândirea. Fofoloancele sunt interesante; gândul de-a vedea o fofoloancă din *oraș*, fofo-loancă de *Regină a Balului...* asta e mai mult decât emoționant. Asta e „de văzut neapărat”, așa cum definește uneori criticul de film de la *News*, ziarul local al Derry-ului, filmele care-i plac ei în mod special.

— Unde e? întreabă Jonesy cu răsuflarea tăiată. Și-o închipuie pe această fată, pe Tina Jean Schlossinger, așteptând autobuzul școlii la colțul străzii, stând acolo și chicotind cu prietenele ei, fără să știe că băiatul care trece pe lângă ea a văzut ce ascunde ea sub fustă sau sub blugi, că știe că părul de pe pizdulica ei are aceeași culoare cu părul care-i crește pe cap. Pete e încins. Unde e?

— Acolo, spune Jonesy și arată spre dreptunghiul din cărămidă roșie care e fostul depozit al Fraților Tracker. Pe pereți s-a cățarat iedera, dar au avut parte de o toamnă răcoroasă până acum și frunzele s-au veștejit, înnegriindu-se. Câteva dintre geamuri sunt sparte și celelalte sunt opace din cauza prafului. Când se uită la această construcție, Pete simte cum îl furcă fiorii. În parte pentru că băieții cei mari, cei de liceu și alți câțiva ce-au trecut deja de liceu, joacă baseball pe parcela pustie din spatele depozitului, iar băieților celor mari le place, cine știe de ce (îi ajută să spargă monotonia, poate), să-i bată pe băieții mai mici. Dar nu asta e marea problemă, fiindcă sezonul de baseball s-a încheiat acest an și băieții cei mari probabil și-au mutat deja șandramaua în parcul Strawford,

¹¹Joc al pronunțiilor: neither (=nici) poate fi pronunțat nyther sau neether (transcriere literală a fonemelor, conform originalului); prima e considerată mai stilată, de unde și reacția personajului

unde vor juca handbal până la căderea zăpezii. (O dată cu căderea zăpezii, se vor căzni să joace hochei cu crose artisanale, prinse la încheieturi cu bandă izolanță.) Nu, marea problemă e că, în Derry, copiii dispar uneori, Derry e un loc ciudat în această privință, iar când *dispar* într-adevăr, sunt văzuți ultima dată în locuri ferite, cum e depozitul părăsit al Fraților Tracker. Nimeni nu discută despre acest lucru neplăcut, dar cu toții știu de existența lui.

Totuși, o fofoloancă... nu o fofoloancă fictivă din *Penthouse*, ci o găoace adevărată a unei fete reale din oraș... asta e ceva ce merită văzut, chiar așa. Ast-ar fi o nenorocită de-aventură.

— Frații Tracker? spune Henry cu o neîncredere onestă. S-au oprit acum din mers, stau într-o grămadă nu departe de clădire, în vreme ce ultimul dintre retardați trece suspinând și holbându-se pe cealaltă parte a străzii. Te respect, Jonesy, să nu crezi altceva - te respect *cu duiumul* - dar ce-ar putea căuta o poză cu pizdulica Tinei Jean acolo?

— Nu știu, spune Jonesy, dar a văzut-o David Trask și a spus că ea e în poză.

— Știi și io cu intratul acolo înăuntru, omule, spune Beaver, vreau să zic, mi-ar plăcea să-i văd Tinei Jean Slophanger¹² pizdulica...

— *Schlossinger...*

— ... dar locu' ăla stă gol cel puțin de când eram noi în clasa a cincea...

— Beav...

— ... și pariez că-i plin de șobolani.

— *Beav...*

Dar Beav e hotărât să-și spună gândul până la capăt:

— Șobolanii poartă turbarea, spune. Intră turbarea-n ei prin gaura dindărăt.

— Nu trebuie să intrăm înăuntru, spune Jonesy, și toți trei se uită la el cu nou interes.

Asta era altă culoare pentru același produs, așa cum a zis tipu' când a văzut suedeza cu păr negru.

Jonesy observă că le-a captat întreaga atenție, dă din cap și continuă:

— Davey spunea că nu trebuie decât să mergi prin partea din față și să te uiți pe a treia sau a patra fereastră. Acolo era biroul lui Phil și al lui Tony Tracker. Încă mai atârnă un afișier pe perete. Și Davey spunea că singurele lucruri de pe afișier sunt o hartă a Noii Anglii cu toate rutele de transport și o poză cu Tina Jean Schlossinger arătându-și pizdulica în toată splendoarea ei.

Se uită la el cu un interes care le taie răsuflarea.

Pete întreabă ce le-a trecut tuturor prin cap:

— E goală pușcă?

— Nu, recunoaște Jonesy. Davey spunea că nu-i poți vedea nici țâțele, dar își ține fusta ridicată și nu poartă chiloți și chiar i-o poți vedea, limpede ca la lumina zilei.

Pete e dezamăgit că Regina Balului din acest an nu e în fundul gol, dar chestia cu fusta ridicată îi pune pe toți pe jar, hrănindu-le acel preconcept primar și pe jumătate secret despre felul în care trebuie înțeles sexul. O fată-și *poate* ridica fusta, la urma urmei; orice fată poate face asta.

¹²Joc onomastic: Schlossinger, numele real al personajului, derivă în gândirea ludică a lui Beaver în Slophanger (slop = baltă, smârc, dar și haină largă, halat; și hanger = umeras, agățătoare, cârlig) adică: Tina Jean Despuiața.

Nici măcar Henry nu mai pune vreo întrebare. Singura întrebare vine de la Beav, care vrea să știe dacă Jonesy e absolut sigur că nu trebuie să intre înăuntru ca să vadă poza. Dar se îndreaptă deja în direcția parării din fața clădirii, se îndreaptă spre parcela pustie, simțindu-se plini de o forță ca un vânt de primăvară, porniți cum sunt în această aventură nechibzuită.

5

Pete termină a doua bere și aruncă sticla adânc în pădure. Se simțea mai bine acum. Se ridică încet în picioare și-și scutură zăpada de pe turul pantalonilor. I se desțepenise puțin piciorul? Așa credea. Arăta îngrozitor, desigur – arăta ca și când s-ar fi aflat nenorocitul de stadion Metrodom din Minnesota la el în pantaloni – dar se simțea puțin mai bine. Totuși, păși cu grijă, legănând punga de plastic în arcuri scurte de cerc pe lângă el. Acum că tăcuse și reținuta, dar puternica voce care insistase că *trebuie* să bea o bere, că *trebuie* neapărat să bea, se gândi cu bunăvoință proaspătă la femeie, sperând ca ea să nu-și fi dat seama că plecase. Va merge încet, se va opri des să-și maseze genunchiul (poate că-i va și vorbi, îl va încuraja; o idee prostească, dar era de unul singur și n-ar fi observat nimeni asta) și se va întoarce la femeie. Acolo, va bea încă o bere.

Nu se uită înapoi la Scout-ul răsturnat, nu observă că scrisese DUDDITS în zăpadă de mai multe ori, amintindu-și de acea zi din îndepărtatul an 1978.

Doar Henry întrebase ce putea căuta poza fetei în acel birou părăsit din depozitul acela părăsit, iar Pete se gândi acum că Henry trebuia neapărat să întrebe asta ca să-și îndeplinească rolul de Sceptic al Grupului. Nu întrebase, desigur, decât o singură dată; cât despre ei ceilalți, pur și simplu *crezuseră*, și de ce nu? La treisprezece ani, Pete încă mai credea în Moș Crăciun. Și, pe lângă asta...

Se opri aproape de creasta dealului, și nu fiindcă ar fi rămas fără suflare sau fiindcă i s-ar fi blocat piciorul, ci fiindcă auzi pe nepusă masă un murmur slab în minte, ceva care semăna cu un transformator pentru electricitate, doar că acesta avea un ritm ciclic, un *vrum-vrum-vrum* difuz. Și nici nu fu „pe nepusă masă”, ca atunci când apare ceva din neant; avea impresia că sunetul răsunase în mintea lui încă de mai înainte și că de-abia acum îl conștientizase el. Îl asociase cu tot felul de lucruri bizare. Chestia aia cu parfumul lui Henry, de pildă... sau gândul despre Marcy. Despre cineva pe nume Marcy. Nu știa să cunoască pe cineva cu acest nume, dar îl descoperi imediat în mintea sa, ca în fraza Marcy, am nevoie de ajutor sau *Marcy, te vreau sau poate Fir-ar să fie, Marcy, adu benzina*.

Rămase locului, lingându-și buzele uscate, plasa cu bere atârând drept în mână lui, oprită din mișcarea ei de pendul. Se uită spre cer, sigur pe dată că va vedea luminile... și chiar se vedeau, doar că acum erau numai două și erau foarte difuze.

— Spune-i lui Marcy să-i convingă să-mi dea o injecție, spuse Pete, pronunțând rar fiecare cuvânt în liniștea înconjurătoare și fu convins că erau cuvintele potrivite. Potrivite *pentru ce* sau *despre ce* nu știa, dar, da, acestea erau cuvintele din mintea lui. Era vorba de acel declic? Sau fuseseră provocate de lumini? Pete nu știa cu siguranță.

— Poate niuna, spuse el.

Pete își dădu seama că ninsoarea se opri. Lumea din jurul lui avea acum doar trei culori: griul întunecat al cerului, griul întunecat al pinilor și

albul imaculat al zăpezii proaspete. Și era o liniște profundă.

Își întoarse capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, ascultând. Da, era tăcere. Nimic. Natura nu scotea nici un sunet și murmurul se oprise fără urmă, la fel ca și ninsoarea. Când se uită spre cer, observă că și strălucirea pală și prăfoasă a luminilor dispăruse.

— Marcy? spuse, ca și când ar fi strigat pe cineva. Îi trecu prin minte că Marcy ar putea fi numele femeii din cauza căreia făcuseră ei accidentul, dar alungă ideea. Numele femeii era Becky, știa asta la fel de limpede cum știuse numele agentei imobiliare în acea zi. Marcy nu era decât un cuvânt care nu-i spunea nimic. Poate că tocmai suferise o crampă mentală. N-ar fi fost prima dată când i se întâmpla asta.

Urcă dealul până pe creastă și porni coborârea gândurile întorcându-i-se la ziua aceea din toamna anului 1978, ziua în care îl întâlniseră pe Duddits.

Aproape ajunse la porțiunea de drum drept, când îl lăsă brusc genunchiul; de data aceasta nu se blocă, ci păru că explodează asemenea unui nod de pin cuprins de foc.

Plonjă în zăpadă. Nu auzi sticlele de Bud spărgându-se în pungă – toate, mai puțin două. Striga prea tare ca să le audă.

CAPITOLUL ȘASE DUDDITS, PARTEA A DOUA

1

Henry porni spre cabană în pas alert, dar, pe măsură ce ninsoarea se reduce la câțiva fulgi rari și vântul începu să slăbească, își grăbi marșul până la o alergare egală de metronom. Făcea jogging de mulți ani și nu-i venea greu să țină ritmul. Poate că va trebui să încetinească pasul sau chiar să se oprească la un moment dat, dar se îndoia de lucrul acesta. Parcurse distanțe mai lungi de cincisprezece kilometri, deși trecuseră vreo doi ani de atunci și niciodată pe zăpadă de zece centimetri înălțime. Totuși, ce i s-ar putea întâmpla? Să cadă și să-și luxeze șoldul? Să facă poate un infarct? La treizeci și cinci de ani, un atac de cord pare posibil, dar, chiar și dacă ar fi fost predispus la infarct, era ridicol să-și facă griji din pricina asta, nu-i așa? Având în vedere mai cu seamă planurile pe care și le făcuse! Atunci, de ce să-și facă griji?

Jonesy și Beaver, pentru ei să-și facă griji, asta era! Privite lucrurile în față, asta părea la fel de ridicol ca și teama că va suferi o catastrofală insuficiență cardiacă în mijlocul pustietăților – problemele se aflau în urma lui, acolo unde se afla Pete și străina aceea, acea femeie semicomatoasă, și nu înaintea lui, la Bivuac... doar că *erau* probleme la Bivuac, probleme grave. Nu-și putea explica de unde știa asta, dar o știa și accepta acest fapt. Știuse încă dinainte de a se întâlni cu animalele, toate grăbindu-se și nici una aruncându-i mai mult de o privire furtivă.

O dată sau de două ori se uitase spre cer, căutând alte lumini, dar nu observă nimic și, după aceea, își ținu privirea ațintită doar înainte, trebuind să facă uneori slalom printre animale. Nu mergeau la trap, dar aveau în ochi o privire ciudată, înfricoșătoare, pe care Henry nu o mai văzuse vreodată. Odată trebuise să sară ușor în sus ca să nu fie doborât de o pereche grăbită de vulpi.

Încă doisprezece kilometri, își spuse. Asta devenise o mantra, un îndemn pentru el, diferit de cele pe care și le spunea de obicei când

alerga (cel mai des, repeta poezii de grădiniță), dar nici chiar atât de diferit – avea aceeași idee, de fapt. *Încă doisprezece kilometri, încă doisprezece kilometri până la Banbury Cross*¹³. Nu exista nici o Banbury Cross, însă, doar cabana veche a domnului Clarendon – și nu exista nici măcar acel bidiviu care să-l ducă în spinare acolo. Ce *era* acela un bidiviu¹⁴, la urma urmei? Cine știa? Și ce mama dracului se petrecea aici – luminile, animalele pășind încet, dar hotărâte (Dumnezeule mare, ce animal era acela din stânga lui, din liziera pădurii? Era un nenorocit de urs?), femeia din mijlocul drumului, șezând acolo fără pă sare, lipsindu-i majoritatea dinților și majoritatea minților? Iar *bășinile* alea, Dumnezeule mare! Singurul lucru foarte de departe asemănător cu ele fusese respirația unui pacient pe care-l avusese odată, un schizofrenic bolnav de cancer intestinal. *Miros întotdeauna așa*, îi spusese un medic internist, prieten cu Henry, atunci când încercase să-i descrie duhoarea. *Pot să-și spele dinții de zece ori pe zi, să facă gargară cu apă de gură Lavis la fiecare oră și mirosul tot se simte în respirația lor. E mirosul corpului care se autodevorează, fiindcă asta înseamnă de fapt cancerul denudat de definițiile medicale: autocanibalism.*

Încă unsprezece kilometri, încă unsprezece kilometri, iar animalele sunt puse pe goană, toate animalele se-ndreaptă spre Disneyland. Și, o dată ajunse acolo, vor forma un șir indian și vor cânta în cor „It's a Small World After All”.

Bufnetul egal și estompat al bocancilor lui. Ochelarii care-i saltă pe șaua nasului. Respirația care-i iese din gură în baloane de abur cald. Dar îi era cald acum, se simțea bine, endocrinele pompau adrenalină. Oricare ar fi fost deficiența sa, cu siguranță nu se manifesta la nivelul acestor glande; avea tendințe sinucigașe, dar nu era nici pe departe distonic.

Că anumite aspecte ale problemei lui – goliciunea fizică și emoțională care parcă se pierduseră într-un viscol teribil – *erau* de origine psihică, hormonală, nu se îndoia câtuși de puțin. Că problema putea fi reglată, dacă nu chiar eliminată într-un tot, de o medicație pe care el însuși o prescria pacienților cu toptanul... nu se îndoia câtuși de puțin nici de asta. Dar, asemenea lui Pete, care știa fără îndoială că viitorul posibil îi rezerva o cură de dezalcoolizare și câțiva ani de întâlniri la asociația AA¹⁵, Henry nu voia *să se vindece*, era cumva convins că vindecarea n-ar fi decât un paleativ, ceva care l-ar împrăștia ca ființă umană.

Se întreba dacă se întorsese Pete după bere și știa că răspunsul era probabil afirmativ. Henry s-ar fi oferit să i-o aducă el, dacă s-ar fi gândit atunci la asta, ar fi făcut o asemenea excursie riscantă (riscantă pentru femeie în aceeași măsură ca și pentru Pete) și inutilă pentru el, dar fusese cam înspăimântat – iar gândul acesta nici măcar nu-i trecuse prin minte.

Paria că îi trecuse, totuși, lui Pete prin minte. Ar putea oare face el drumul acela încă o dată, având în vedere genunchiul său rupt? Era posibil, dar pe asta Henry n-ar fi pariat.

S-au întors! strigase femeia, uîtându-se spre cer. *S-au întors! S-au întors!*

Henry își vârî bărbia în piept și alergă puțin mai repede.

¹³Întreg capitolul face sporadic referire la cântecul pentru copii *Ride Cock-Horse to Banbury Cross*, cântec inspirat de o vizită a reginei Elisabeta I a Angliei în regiunea Banbury.

¹⁴Cock horse (în original) = cal de jucărie, deseori folosit metaforic, în sensul de legănat pe genunchi.

¹⁵Acronim pentru Anonymous Alcoholics (Alcoolicii Anonimi)

Încă zece kilometri, încă zece kilometri până la Banbury Cross. Chiar se redusese drumul deja la zece kilometri, sau era o farsă a optimismului său? Dădea cumva prea mult frâu liber endocrinelor? Ei bine, și ce dacă era așa? Optimismul nu-i putea dăuna în acest moment. Ninsoarea se oprise aproape complet, valul de animale se subțiasse și acesta era, de asemenea, un semn bun. Ce nu erau semn bun erau gândurile lui, dintre care unele păreau a-i aparține din ce în ce mai puțin. Becky, de pildă, cine era Becky? Numele începuse să-i răsună în minte, devenise o nouă parte a mantrei. Bănuia că era femeia pe care de-abia evitase s-o calce cu mașina. *A cui ești tu, fetițo? Becky, păi, eu sunt Becky, sunt frumușica Becky Shue.*

Doar că nu era frumușică, nu era deloc frumușică. Era o halcă opulentă și mirositoare, asta era, și se afla acum în grija mai mult decât îndoielnică a lui Pete Moore.

Zece. Încă zece kilometri până la Banbury Cross.

Alerga într-un ritm constant – atât de constant pe cât îi permitea alunecuşul – și auzea voci ciudate în minte. Doar că numai una dintre ele era cu adevărat ciudată, și aceasta nu era nicidecum o voce, ci un fel de murmur în care se distingea

(a cui este fetița, a cui este fetița, frumușica Becky Shue)

o bătaie ritmică. Celelalte erau voci pe care le recunoștea sau voci pe care le cunoșteau prietenii lui. Despre una dintre ele îi povestise Jonesy, o voce pe care o auzise după accident și pe care o asociase cu vocea durerii: *Vă rog, opriți-vă, nu mai suport, faceți-mi o injecție, unde-i Marcy.*

Auzi vocea lui Beaver: *Uită-te în oala de noapte.*

Jonesy, răspunzându-i: *De ce nu batem pur și simplu la ușa băii să-l întrebăm cum se simte?*

Vocea străinului spunând că, dacă va face treaba mare, se va simți bine...

... doar că nu era un străin, era Rick, prietenul frumușicăi de Becky. Rick și mai cum? McCarthy? McKinley? McKeen? Henry nu era sigur, dar înclina spre McCarthy, ca și Kevin McCarthy din filmul acela de groază vechi în care gogoloaiele alea venite din spațiu luau înfățișarea oamenilor¹⁶. Unul dintre filmele preferate ale lui Jonesy. Toarnă câteva sticle de bere în el și amintește de acest film, iar Jonesy va răspunde cu fraza-cheie a filmului imediat: *„Sunt printre noi! Sunt printre noi!”*

Și femeia, uitându-se spre cer și strigând: *S-au întors, s-au întors.*

Dumnezeule, nu mai pățise așa ceva de când fusese copil și, de data aceasta, era mai rău, era ca și când ar fi pus mâna pe o linie de înaltă tensiune prin care circulă voci, nu electricitate.

Și toți pacienții pe care-i avusese de-a lungul anilor, plângându-se că aud voci! Iar Henry, marele psihiatru (Tânărul Domn Dumnezeu, cum îi spusese un pacient când lucra la spital în primele sale zile de profesat), dădea doar din cap, ca și când i-ar fi înțeles. Crezuse de fapt că-i înțelege. Dar poate că numai acum îi înțelegea cu adevărat.

Voci. Le ascultă atât de atent, că nu auzi *vup-vup-vup*-ul elicopterului trecând pe deasupra capului lui, un rechin negru în atac de-abia ascuns de plafonul de jos al norilor. Apoi începură să se îndepărteze vocile, așa cum face o transmisie radio îndepărtată la ivirea

¹⁶E vorba de filmul lui Don Siegel din 1956, *Invasion of the Body Snatchers*, returnat în 1978 de Philip Kaufman, unde rolul lui Kevin McCarthy e jucat de Donald Sutherland

zorilor, când atmosfera începe din nou să se umple de alte semnale. În cele din urmă, rămase doar vocea propriilor sale gânduri, insistând că se întâmplase ceva îngrozitor la Bivuac, că se întâmplase sau avea să se întâmple ceva la fel de îngrozitor la Scout-ul lăsat în urmă sau la adăpostul tăietorilor de lemne.

Încă opt kilometri. Încă opt kilometri.

Făcând un efort să-și ia gândul de la prietenul lăsat în urmă și de la prietenii spre care mergea sau de la orice altceva se întâmpla în jurul lui, își permise să se ducă acolo unde știa că și Pete se dusesese cu gândul: la anul 1978, la Frații Tracker și la Duddits. Henry nu înțelegea cum putea Duddits Cavell să aibă ceva de-a face cu curvăsăria aceasta, dar cu toții se gândiseră la el și, ca să-și dea seama de asta, Henry nu avea nevoie de vechiul truc al legăturilor mentale. Pete pomenise de Duddits când o târau pe femeia aceea așezată pe bucata de prelată către adăpostul tăietorilor de lemne, Beaver vorbise despre Duddits chiar cu o zi în urmă, când fuseseră împreună la vânat – în ziua în care Henry doborâse căprioara. Beav își amintise cum îl duseseră toți patru la cumpărături pentru Crăciun în Bangor pe Duddits, într-un an. Chiar după ce primise Jonesy carnetul de conducere. În iarna aceea, Jonesy ar fi dus pe oricine oriunde cu mașina. Beav râsese la amintirea cum Duddits își făcuse griji că Moș Crăciun nu ar exista, iar ei patru – flăcăi de liceu pe atunci, crezând că aveau lumea la degetul mic – se munciseră să-l convingă la loc că Moș Crăciun exista, că era cel mai tare. Ceea ce, desigur, reușiseră. Jonesy, iarăși, îl sunase pe Henry din Brookline luna trecută, era beat (stările de beție erau mai rare la Jonesy, mai ales după accident, decât erau la Pete, și acela fusese primul telefon pe care-l primise Henry vreodată de la Jonesy când acesta plânsese) și spunea că nu va reuși niciodată în viața lui să mai facă ceva la fel de *bun*, la fel de sincer și atât de a dracu' de frumos, cum fusese ceea ce făcuseră ei pentru bietul Duddits Cavell în 1978. *El a fost momentul nostru de culme*, îi spusese Jonesy la telefon și, străbătut de un fior neplăcut, își dădu seama că exact același lucru îi spusese el lui Pete. Duddits fusese acela, omule. Chiar așa, Duds.

Încă opt kilometri... sau poate șapte. Încă opt kilometri... sau poate șapte.

Mergeau să vadă poza pizdulicii unei fete, o poză care se bănuia că se află pe afișierul unui oarecare birou părăsit. Henry nu-și amintea numele fetei, nu și după atâția ani, își amintea doar că fusese iubita nemernicului acela de Grenadeau și că fusese aleasă Regina Balului liceului din Derry pe anul 1978. Aceste amănunte făcuseră ideea de-a-i vedea pizdulica să pară extrem de interesantă. Apoi, când ajunseseră în fața clădirii, văzuseră o cămașă imprimată în roșu-alb cu numele echipei locale de fotbal, Derry Tigers, aruncat pe jos. Puțin mai încolo, mai găsiseră ceva.

Urăsc serialu' ăla nenorocit; nu-și schimbă niciodată hainele, spusese Pete, și Henry deschisese gura să-i răspundă, dar înainte s-o poată face...

— A strigat puștiu', spuse Henry. Alunecă pe zăpadă, merse precaut o vreme, apoi continuă să alerge, amintindu-și acea zi de octombrie de sub cerul acela curat. Alergă mai departe, amintindu-și de Duddits. Cum strigase Duddits și le schimbase întreaga viață. Le-o schimbase în bine, bănuiseră întotdeauna, dar acum Henry se îndoia de asta.

Acum, se îndoia de foarte multe lucruri.

Când ajung în fața depozitului, unde iarba crește acum și printre dalele de ciment, Beaver e în fruntea coloanei. Lui Beaver aproape că-i curg balele pe bărbie. Henry bănuiește că și Pete e cel puțin la fel de nerăbdător, dar Pete se stăpânește mai bine, chiar dacă e cu un an mai mic decât ei. Beaver e... care e cuvântul? *Impacient*. Pe Henry aproape-l pufnește râsul, apoi Beav se oprește atât de brusc, încât Pete aproape că dă peste el.

— Hei! spune Beaver. Trage-mi-o, Freddy! Astea-s boarfele unui copil! Chiar așa e. Roșu cu alb, deloc vechi sau murdare, ca și când ar fi stat acolo de o mie de ani. De fapt, pare aproape nouă.

— E doar o cămașă, blegule, ce ne pasă nouă de ea? vrea să știe Jonesy. Haideți să...

— Pe loc repaus, spune Beav. Asta-i o cămașă bună.

Doar că, atunci când o ridică, observă cu toții că nu e așa. Că e nouă, da - o cămașă nou-nouță, pe care scrie în față Derry Tigers, iar în spate numărul 19. Lui Pete nu-i place fotbalului, dar ceilalți recunosc numărul de jucător al lui Richie Grenadeau. Că e bună, nu - nu mai e bună de acum înainte, în orice caz. Gulerul e rupt aproape complet, ca și când persoana care o purtase încercase să fugă, apoi fusese prins de guler și tras înapoi.

— Cred că m-am înșelat, spune Beav trist și o aruncă din mână. Haideți.

Dar înainte să ajungă departe, dau peste altceva - de data aceasta e galben în loc de roșu, galbenul acela puternic care numai unui copil îi place. Henry o ia înaintea celorlalți și îl ridică. E un sufertaș pe care sunt desenați Scooby-Doo și prietenii lui, fugind cu toții de ceea ce pare a fi o casă bântuită. Asemenea cămășii, pare nou, nu arată a lucru abandonat de prea multă vreme și, dintr-o dată Henry e încercat de un sentiment rău cu privire la toate acestea, începe să-și dorească să nu se fi abătut pe aici, prin apropierea clădirii acesteia abandonate... sau să fi păstrat drumul acesta pentru o altă zi. Ceea ce, deși are numai paisprezece ani, își dă seama că e o prostie. Când vine vorba de pizdulici, crede el, ori te lași dus de val, ori renunți, în nici un caz nu te poți păstra pentru o altă zi.

— Urăsc serialu' ăsta nenorocit de desene animate, spune Pete, uitându-se la sufertaș peste umărul lui Henry. Nu-și schimbă niciodată hainele, ați observat vreodată lucrul ăsta? Poartă în fiecare episod aceleași haine nenorocite.

Jonesy ia sufertașul Scooby-Doo de la Henry și-l întoarce să se uite la ceva ce a văzut că e lipit dedesubtul lui. Privirea speriată a dispărut din ochii lui Jonesy, se încruntă ușor acum, iar Henry bănuiește că și Jonesy își dorește să-și fi continuat drumul și să fi jucat niște baschet doi contra doi.

Eticheta de pe sufertaș spune: APARTIN LUI DOUGLAS CAVELL, MAPLE LANE NR. 19, DERRY, MAINE. DACĂ BĂIATUL CĂRUIA ÎI APARTIN S-A PIERDUT, SUNAȚI LA 949-1864. MULȚUMESC!

Henry deschide gura să spună că sufertașul și cămașa aparțin probabil unui copil care merge la Academia Retardaților - e sigur de lucrul ăsta numai uitându-se la etichetă, care seamănă aproape perfect cu medalionul de la zgarda nenorocitului lor de *câine* - dar, înainte s-o poată face, se aude un țipăt dinspre spatele clădirii, de acolo pe unde joacă băieții mai mari baschet vara. E plin de durere acest țipăt, dar ce-l determină pe Henry s-o ia la goană înainte să-și dea seama e surpriza din el, neplăcuta *surpriză* a cuiva care a fost lovit sau speriat (sau amândouă) pentru prima dată în viață.

Îl urmează și ceilalți. Fug de-a lungul fațadei acoperite de iederă a clădirii într-un singur șir: Henry, Jonesy, Beav și Pete.

Se aude un viguros râset masculin.

— Haide, mănâncă-l, spune cineva. Mănâncă-l și poți pleca. Poate că-ți va da Duncan și pantalonii înapoi.

— Da, dacă o să..., începe alt băiat, probabil Duncan, să vorbească, apoi se oprește, uitându-se fix la Henry și la prietenii lui.

— Hei, băieți, terminați! strigă Beaver. Terminați dracului odată!

Prietenii lui Duncan – sunt doi la număr, amândoi poartă jachete cu inscripțiile liceului din Derry – își dau seama că nu mai sunt singuri la runda de distracție a acestei după-amiezi și se întorc pe călcâie.

Îngenuncheat pe pietriș între ei, îmbrăcat doar în izmene și purtând un singur pantof sport, cu fața mânjită de sânge, și de praf, și de mucozități, și de lacrimi, se află un băiat de o vârstă pe care Henry nu o distinge. Nu e un copil mic, nu și când are pe piept spice rare de păr, are totuși privirea unui copil mic. Ochii lui sunt oblici, ca la chinezi, și sunt de un verde-luminos și înoată în lacrimi.

Pe peretele de cărămidă din spatele acestui grup restrâns, scris cu litere mari, albe și spălăcite, dar încă lizibile, este următorul mesaj: NU JOCI, NU CÂȘTIGI. Care probabil că înseamnă să te ții departe de clădire cu jocurile și cu mingile, să te duci în lotul părăsit unde încă se mai pot vedea urmele adânci ale liniilor dintre baze și movila celui care aruncă mingea, dar cine poate fi sigur? NU JOCI, NU CÂȘTIGI. În anii care vor veni, vor spune asta des; va deveni una dintre lozincile preferate ale tineretilor lor și nici măcar nu are un sens bine definit. *Cine poate ști?* e poate mai aproape de acest sens. Sau *Ce poți face?* E cel mai bine s-o folosești însoțită de o ridicare din umeri, un zâmbet și cu mâinile înălțate spre cer.

— Cin' dracu' sunteți *voi?* îl întreabă pe Beav unul dintre băieții cei mari. Pe mâna stângă poartă ceea ce pare a fi o mănușă de baseball sau, poate, o mănușă de golf... o mănușă sportivă, în orice caz. În ea se află excrementul uscat de câine pe care încercase să-l convingă pe băiatul despuiat să-l mănânce.

— Ce credeți că *faceți?* întreabă Jonesy oripilat. Vreți să-l faceți să mănânce aia? Ce dracu'-i în *neregulă* cu voi?

Băiatul care ține excrementul de câine în mână poartă o bandă de leucoplast alb de-a latul șeii nasului, iar Henry scoate un chiot, jumătate uimire, jumătate râset, când îl recunoaște. E mult prea perfect, nu-i așa? Au venit aici să vadă pizdulica Reginei Balului și aici, pentru numele lui Dumnezeu, dau peste Regele Balului, al cărui sezon de fotbal s-a încheiat aparent cu nimic mai grav decât un nas spart și care-și petrece timpul făcând astfel de măgării, în vreme ce restul echipei se antrenează pentru meciul din săptămâna aceasta.

Richie Grenadeau n-a observat la Henry privirea uimită de faptul că l-a recunoscut; se holbează încă la Jonesy. Fiindcă a fost surprins și fiindcă tonul de dezgust al lui Jonesy e atât de direct, Richie face prima dată un pas în spate. Apoi își dă seama că puștiul care a îndrăznit să-i vorbească pe un tot atât de muștrător e cu cel puțin trei ani mai tânăr ca el și cu cel puțin patruzeci de kilograme mai ușor. Mâna lui îndoită se îndreaptă din nou.

— O să-l fac să înghită bucata asta de căcat, spune el. Apoi poate pleca. Pleacă și tu, bulgăre de muci, dacă nu vrei jumate.

— Da, spălați putina, spune al treilea băiat. Richie Grenadeau e masiv, dar acesta e și mai masiv, o halcă de un metru nouăzeci a cărui față fierbe sub coșuri. Cât timp mai ai...

— Știu cine sunteți, spune Henry.

Ochii lui Richie se întorc spre el. Pare dintr-o dată îngrijorat... dar pare și călcat pe bătăture.

— Plimbă ursu', băiețel. Vorbesc serios.

— Tu ești Richie Grenadeau. Poza ta a apărut în ziar. Ce crezi că vor spune oamenii dacă le vom povesti ce te-am prins făcând?

— N-o să spuneți nimic nimănui, fiindcă-o să fiți la mama dracu' *morți*, spune cel numit Duncan. Părul blond-închis îi încadrează fața și-i ajunge până la umeri. Plecați de-aici. Mâncați pământul.

Henry nu-l bagă în seamă. Se uită fix la Richie Grenadeau. Nu simte nici urmă de frică, deși nu încapă îndoială că acești trei băieți i-ar putea bate măr; fierbe de mânie, sentiment pe care nu l-a mai încercat până acum, sentiment care nici nu bănuia că există. Copilul îngenuncheat la pământ e fără îndoială retardat, dar nici chiar atât de retardat să nu-și dea seama că acești trei băieți mari voiau să-i facă rău, i-au smuls *cămașa*, apoi...

Henry nu a mai fost niciodată în viață atât de aproape de o cafteală sănătoasă și niciodată nu i-a păsat de asta mai puțin ca acum. Face un pas în față cu pumnii încleștați. Puștiul de la pământ suspină cu capul lăsat acum în jos, iar sunetul acesta reverberează încontinuu în mintea lui Henry, hrănindu-i mânia.

— Voi povesti, spune el și, deși cel care amenință e un copil, lui nu i se pare că sună ca un copil. Și nici lui Richie, aparent; Richie face un pas în spate, și mâna înmănușată în care ține excrementul uscat se înmoaie din nou. Pentru prima dată în acest scurt răstimp, pare alarmat.

— Trei contra unu, trei contra un copil retardat, trage-mi-aș-o, omule, chiar că voi povesti. Voi povesti și *știi cine sunteți!*

Duncan și băiatul masiv – singurul care nu poartă jachetă de licean – fac un pas în față și-l flanchează pe Richie. Băiatul în izmene se află acum în spatele lor, dar Henry aude bâzâitul pulsătilor al suspinelor sale, îi răsună în cap, i se zbat în cap și-l *înnnebunesc* de-a binelea.

— Bine, gata, asta a fost tot, spune băiatul cel mai mare. Rânjește, arătând mai multe locuri unde cândva s-au aflat dinți. Acum o să muriți.

— Pete, să fugi când fac o mișcare, spune Henry fără să-și ia o secundă ochii de la Richie Grenadeau. Fugi acasă și spune-i mamei-tii. Apoi, către Richie: N-o să-l prinzi niciodată. Fuge precum vântu-mpielițat.

Vocea lui Pete sună subțire, dar deloc speriată:

— Am înțeles, Henry.

— Cu cât o să ne bateți mai rău, cu atât mai rău o să vă fie și vouă, spune Jonesy. Henry a prevăzut mișcarea asta, dar pentru Jonesy e o revelație; aproape că râde. Chiar dacă-o să ne *omorâți* cu adevărat, la ce v-ar folosi? Fiindcă Pete chiar aleargă repede, și va povesti.

— Și eu alerg repede, spune Richie. O să-l prind.

Henry se uită mai întâi la Jonesy, apoi la Beav. Amândoi stau fermi pe poziție. Beaver, la drept vorbind, face chiar mai mult decât atât. Se apleacă rapid, ia două pietre – sunt de mărimea ouălor, doar că au margini ascuțite – și începe să le lovească una de cealaltă. Ochii îngustați ai lui Beav se mută continuu de la Richie Grenadeau la băiatul masiv, la vlăjgan.

— Când vin către noi, sari la Grenadeau, spune Henry. Ceilalți doi nici măcar nu se pot apropia de Pete. Își mută privirea la Pete, care e palid, dar neînfricat – ochii îi sclipesc, iar el aproape că dansează pe poantele degetelor de la picioare, nerăbdător să o ia la picior. Spune-i mamei-tii. Spune-i unde suntem, ca să poată trimite copiii. Și, orice ai face, să nu uiți numele bovinei cretine de-aici. Îndreaptă un deget acuzator de judecător spre Grenadeau, care, încă o dată, pare debusolat. Nu, pare mai mult decât debusolat. Pare speriat.

— Richie Grenadeau, spune Pete și acum începe *cu adevărat* să danseze. N-o să uit.

— Haideți, măscăricilor, spune Beaver. Un lucru e sigur la Beav: ginește calitatea unei persoane imediat ce a văzut-o. O să-ți sparg nasul din nou. Totuși, ce fel de cur în brânză pleacă din echipă numai din cauza unui nas spart?

Grenadeau nu răspunde – poate că nu mai știe căruia dintre ei să-i răspundă – și se petrece ceva mai degrabă minunat: celălalt băiat în jachetă de liceean, Duncan, începe și el să pară debusolat. O roșeață i se întinde pe obraji și de-a latul frunții. Își umezește buzele și se uită nesigur la Richie. Numai vlăjganul mai pare gata de luptă, iar Henry aproape că speră că *vor* sări la luptă, Henry și Jonesy și Beav le vor da a dracu' mult de furcă dacă vor face asta, *a dracu'* de mult de furcă, din pricina celui *plânset*, acel nenorocit de *plânset* îngrozitor, a felului în care-ți pătrunde în cap, din pricina ritmicității celui îngrozitor plânset.

— Hei, Rich, poate-ar fi mai bine să..., începe Duncan.

— Să-i omorâm, tună vlăjganul. Să-i stoarcem de căcat.

Acesta din urmă face un pas în față și, preț de un moment, totul e nesigur. Henry știe că, dacă vlăjganului i s-ar permite să mai facă un alt pas, ar ieși cu totul de sub controlul lui Richie Grenadeau, asemenea unui pitbull înrăit care scapă din lesă și sare asupra pradei – o săgeată din carne.

Dar Richie nu-l lasă să facă acel pas, cel care s-ar transforma într-un atac împleticit. Îl prinde pe vlăjgan de antebraț, care e mai gros ca bicepsul lui Henry și care e presărat cu păr roșu-auriu.

— Nu, Scotty, spune el, așteaptă o clipă.

— Da, așteaptă, spune Duncan, părând aproape panicat. Îi aruncă lui Henry o privire care lui Henry îi pare, chiar și la vârsta de paisprezece ani, grotescă. E o privire *muștrătoare*. Ca și când Henry și prietenii lui erau cei care făceau ceva greșit.

— Ce vrei? îl întreabă Richie pe Henry. Vrei să plecăm de-aici, asta e? Henry aprobă din cap.

— Dacă plecăm, ce-o să faceți? Cui o s-i spuneți?

Henry descoperă un lucru uimitor: e la fel de aproape de-a izbucni ca și Scotty, vlăjganul. O parte din el vrea chiar *să provoace* o bătaie, să strige *TUTUROR! ABSOLUT TUTUROR!* Știind că prietenii l-ar ajuta, n-ar scoate nici măcar o vorbă, chiar dacă ar fi bătăuții măr și băgați în spital.

Puștiul însă. Sărmanul puști retardat care plângea. O dată ce băieți vor termina cu Henry, Beaver și cu Jonesy (și cu Pete, dacă-l vor putea prinde), vor termina și ce-au început cu puștiul retardat și e foarte probabil că vor merge cu mult mai departe decât să-l facă să mănânce o bucată de excrement uscat de câine.

— Nimănui, spune el. Nu vom spune nimănui.

— Mincinos nenorocit, spune Scotty. E-un mincinos afurisit, Richie, uită-te la el.

Scotty pornește către el, dar Richie își întărește priza pe antebrațul vlăjganului.

— Dacă nimeni nu va fi rănit, spune Jonesy pe un binecuvântat ton cumpătat, nimeni nu va avea ce povesti.

Grenadeau se uită la el, apoi înapoi la Henry.

— Juri pe Dumnezeu?

— Jur pe Dumnezeu, e Henry de acord.

— Jurați cu toții pe Dumnezeu? întreabă Grenadeau.

Jonesy, Beav și cu Pete jură cuminți pe Dumnezeu. Grenadeau stă pe gânduri un moment ce pare foarte lung, apoi dă din cap:

— Bine, băga-mi-aș. Plecăm.

— Dacă vin, fugi pe partea cealaltă a clădirii, îi spune Henry lui Pete, vorbind foarte repede, fiindcă băieții cei mari s-au pus deja în mișcare.

Dar Grenadeau încă ține mâna ferm strânsă pe antebrațul lui Scotty, iar Henry crede că acesta e un semn bun.

— Nu vreau să-mi pierd timpul, spune Richie Grenadeau pe un ton semeț, care-l face pe Henry să vrea să râdă... dar, depunând puțin efort, reușește să-și mențină mina serioasă. Să râdă în acest moment ar fi o idee proastă. Lucrurile aproape că s-au remediat. O parte a lui urăște asta, dar restul aproape că tremură de ușurare.

— Ce vă deranjează chiar atât, totuși? îl întreabă Richie Grenadeau. Care-i marea problemă?

Henry vrea să pună și el o întrebare – vrea să-l întrebe pe Richie Greandean cum de-a fost în stare să facă așa ceva, care nici măcar nu e o întrebare retorică. Plânsetul acela! Dumnezeuule! Dar păstrează tăcerea, știind că orice ar spune l-ar provoca pe acest cretin, l-ar face s-o ia de la capăt.

Aici se desfășoară un fel de dans; seamănă cu cele pe care le înveți în primele două clase primare. În vreme ce Richie, Duncan și Scott merg în fața depozitului (degajați, încercând să pară că pleacă din proprie inițiativă și nu pentru că au fost goniți de o ceată de puști prăpădiți de gimnaziu), Henry și prietenii lui se întorc după ei, apoi fac un pas în spate spre copilul în izmene care plânge îngenuș, formând o linie, ferindu-l de privirile lor.

La colțul clădirii, Richie se oprește și le aruncă o ultimă privire.

— O să ne mai vedem, amicii mei, spune. Unul câte unul sau toți la un loc.

— Îhî, aprobă Duncan.

— O să priviți lumea dintr-un *cort de carantină*! adaugă Scott, și Henry e din nou periculos de aproape de a izbucni în râs. Se roagă să nu scoată nici o vorbă nici unul dintre prietenii lui — cele rele să se spele – și nici unul dintre ei nu vorbește. E aproape un miracol.

O ultimă privire amenințătoare din partea lui Richie și dispar cu toții după colț. Henry, Jonesy, Beaver și Pete rămân singuri cu puștiul care se leagănă acum înainte și înapoi pe genunchii murdari, cu fața murdară, însângerată, înlăcrimată și buimă-ită, asemenea cadranului unui ceas stricat, întoarsă spre cerul albit de nori. Toți se întreabă ce să facă în continuare. Să-i vorbească? Să-i spună că e în siguranță, că băieții cei răi au plecat și că pericolul a trecut? Nu-i va înțelege. Și, oh, plânsetul acela e atât de *înflorător*. Cum de putuseră băieții aceia, chiar și așa răi și proști cum erau, să continue în pofida acelui plânset? Henry va înțelege asta mai târziu – într-un fel – dar, în acest moment, e un mister total pentru el.

— O să-ncerc ceva, spune Beaver pe neașteptate.

— Da, sigur, orice, spune Jonesy. Îi tremură vocea.

Beav face câțiva pași înainte, apoi se uită la prietenii lui. E o privire ambiguă, parte rușine, parte sfidare și – da, Henry ar putea jura că vede bine – parte speranță.

— Dacă spuneți cuiva c-am făcut asta, îi amenință el, n-o să mai fim prieteni niciodată.

— Lasă prostiile, spune Pete – și vocea lui tremură. Dacă-l poți face să tacă, *fă-o!*

Beaver stă o clipă în locul unde a stat Richie când încerca să-l convingă pe copil să mănânce excrementul de câțel, apoi se lasă pe genunchi. Henry observă că lenjeria de corp a puștiului e, de fapt, un scutec, și că e desenat Scooby-Doo pe el, și e desenată și Mașina Misterelor a lui Shaggy, la fel ca pe sufertașul lui.

Beaver ia apoi băiatul plângăcios și aproape gol în brațe și începe să-i cante.

*Încă șase kilometri până la Banbury Cross... sau poate doar cinci.
Încă șase kilometri până la Banbury Cross... sau poate doar...*

Henry alunecă din nou și, de data aceasta, nu apucă să-și recapete echilibrul. Fusese cufundat adânc într-o amintire năucitoare și, înainte să poată ieși din ea la suprafață, se trezi zburând prin aer.

Ateriza pe spate, lovindu-se îndeajuns de tare să-și piardă răsuflarea într-un suspin profund și dureros: *Uff!* Zăpada se ridică într-un nor de pudră ireal și el se lovi cu capul de pământ atât de tare, că văzu stele în fața ochilor.

Rămase așa o clipă, dând timp destul eventualelor fracturi să-și anunțe prezența. Când nu simți nimic, întinse mâna și-și atinse moalele capului. Simțea durere, dar nu era vorba de agonie. Când aveau zece sau unsprezece ani și-și petreceau ierni întregi dându-se cu sania în parcul Strawford, avusese parte de căzături mai rele ca aceasta și se ridicase totdeauna râzând. Odată, când nechibzuitul de Pete Moore era la cârma săniei Flexible Flyer și Henry se afla în spatele lui, intraseră în plin într-un brad de la poalele dealului, cel pe care-l numeau toți copiii Copacul Morții, și supraviețuiseră doar cu niște vânătăi și fără vreo doi dinți fiecare. Problema acum era că nu mai avea zece sau unsprezece ani de foarte multă vreme.

— Ridică-te, plângăciosule, că n-ai pățit nimic, își spuse și se ridică în capul oaselor cu grijă. Îl înțepa spatele, dar în rest se simțea bine. Fusese doar scuturat bine. Nu ți-ai rănit decât mândria, cum obișnuiau ei să spună. Totuși, poate ar fi mai bine să rămână pe loc încă un minut sau două. Scosese un timp bun până acum și merita puțină odihnă. Pe lângă asta, îl scuturaseră și amintirile acelea. Richie Grenadeau, nenorocitul de Richie Grenadeau, care se dovedise că fusese *eliminat* din echipa de fotbal – nasul rupt nu avea nimic de-a face cu absența lui de la antrenamente. *O să ne mai vedem, amicii mei* le spusese, iar Henry bănuise că vorbise serios, dar promisa înfruntare nu avusese niciodată loc, nu, niciodată. În schimb, se întâmplase altceva.

Dar toate acestea avuseseră loc cu foarte mult timp în urmă. Acum îl aștepta Banbury Cross – Bivuacul, la o adică – și nu avea nici un bidiviu care să-l ducă până acolo, doar mârtoaga aceea bătrână, pe numele ei lapa LaPas. Se ridică în picioare, începu să-și scuture zăpada de pe turul pantalonilor, când cineva îi țipă în cap:

— *Au, au, au!* strigă el. Era ca un sunet pe care-l auzi în căștile unui walkman cu forță de redare la sonoritățile unei săli de concerte, asemenea unei bubuituri de armă de vânătoare care se declanșase chiar lângă urechile lui. Se împletici înapoi, căutându-și echilibrul cu mâinile fluturând prin aer și, dacă n-ar fi dat peste crengile întărite ale unui pin din partea stângă a drumului, cu siguranță că ar fi căzut din nou la pământ.

Se desprinse din ghearele bradului, *urechile* încă țiindu-i – la naiba, tot capul îi țiuia – și păși înainte, venindu-i greu să creadă că mai e încă în viață. Își duse una din mâini la nas și, când se uită la ea, era pătată cu sânge. Și în gură i se întâmplase ceva. Ținu palma sub bărbie, scuipe un dinte, se uită mirat la el, apoi îl aruncă, ignorând primul impuls de-a-l băga în buzunar. Nimeni, din câte știa el, nu făcea implanturi chirurgicale de dinți și se îndoia că Zâna Măseluță bătea atâta drum până în sălbăticiile astea.

Nu era sigur al cui fusese acel țipăt, dar avea o impresie că poate Pete Moore intrase într-o hazna mare de belele.

Henry ascultă atent, dar nu auzi și alte voci, alte gânduri. Minunat. Trebuia să recunoască totuși că, si fără voci, excursia aceasta se transformase într-o excursie de vânătoare de zile mari.

— Haide, băiete, sus pe cai, spuse și porni din nou să alerge spre Bivuac. Simțământul că se întâmplase ceva rău acolo era mai puternic ca niciodată și numai gândul acesta îl făcea să păstreze pasul alert.

Uită-te în oala de noapte.

De ce nu batem pur și simplu la ușa băii să-l întrebăm cum se simte?

Chiar auzise aceste voci? Da, acum dispăruseră, dar le auzise, la fel cum auzise și țipătul acela agonizant. Al lui Pete? Sau fusese al femeii? Al frumușicăi Becky Shue?

— Pete? spuse, respirația ieșindu-i într-un val de aburi. Pete a fost. Nu era convins pe de-a-ntregul nici acum, dar era destul de convins.

Se temu la început că nu-și va putea reintra în ritm, dar, cât încă-și mai făcea probleme din pricina aceasta, îl prinse din nou – minunata simplitate a sincronizării dintre respirația accelerată și cadența pașilor.

Încă cinci kilometri până la Banbury Cross, gândi. Mă-ntorc acasă. Așa cum l-am dus pe Duddits acasă în acea zi.

(dacă spuneți cuiva c-am făcut asta, n-o să mai fim prieteni niciodată)

Henry se întoarce în acea după-amiază de octombrie, cum s-ar fi lăsat dus într-un vis profund. Se cufundă în fântâna amintirii atât de adânc și atât de repede, încât nu simți norul venind către el, nor care nu era format din cuvinte, sau gânduri, sau țipete, ci numai din propria sa substanță vesperală, o apariție conștientă de locurile pe care le avea de vizitat și de lucrurile pe care le avea de văzut.

5

Beaver pășește înainte, ezită o clipă, apoi se lasă pe un genunchi. Copilul retardat nu-l vede; încă mai plânge cu ochii strâns închiși și pieptul îngust i se zguduie. Alăturarea dintre scutec și geaca veche de motociclist plină de fermoare a lui Beaver e comică, dar nici unul dintre ei nu râde. Henry nu-și dorește decât ca retardatul să înceteze din plâns. Plânsetul lui îl scoate din minți.

Beaver se târâie pe genunchi mai în față, apoi îl ia pe băiatul lacrimând în brațe.

— *Vis de-argini a copilului barcă e, aproape și departe ea hoinărește...*

Henry nu l-a mai auzit vreodată cântând pe Beaver, cu excepția datilor când fredonează o dată cu muzica de la radio – Clarendonii nu prea sunt religioși și Beaver nu face parte din corul bisericesc – și e uimit acum de vocea clară de tenor a prietenului său. Într-un an și ceva, vocea lui Beaver se va schimba complet și va deveni de nerecunoscut, dar acum, aici, în lotul părăsit din spatele clădirii abandonate, îi pătrunde pe toți, îi lasă uluiți. Și băiatul retardat reacționează; se oprește din plâns și se uită mirat la Beaver.

— *De-aici și până '-n cameră plutește, și până' la a mai aproape stea; vino, copile, vino, vino-acas' la mine, treci peste mări și stele, vino-acas' la mine...*

Ultima notă plutește în aer și, o clipă, nimic în lume nu respiră inutil. Lui Henry îi vine să plângă. Copilul retardat se uită la Beaver, care l-a legănat tot acest timp în ritm cu cântecul. Pe chipul lui înlăcrimat se află acum expresia mirării beatice. A uitat de buza lui crăpată și de obrazul învinețit, de hainele lipsă, de suferință. Îi spune lui Beaver *ma' ut*, silabe

care-ar putea însemna orice, dar Henry le înțelege perfect și observă că le înțelege și Beaver.

— *Nu pot* mai mult, spune Beav. Își dă seama că brațul lui e petrecut pe după umerii goi ai băiatului și și-l retrage.

De-ndată ce face asta, chipul băiatului se întunecă, de data aceasta nu de frică sau de necazul provocat de un lucru ce-i barează calea, ci de durere curată. Lacrimile umplu ochii aceia verzi uimitori și se preling prin vadurile făcute deja prin mizeria de pe obrajii lui. Îl ia pe Beaver de mână și și-o petrece la loc pe după umeri.

— *Ma' ut! Ma' ut!* spune el.

Beaver se uită la ei panicat.

— Numai atât mi-a cântat mama vreodată, spune. Întotdeauna adormeam dracului imediat.

Henry schimbă cu Jonesy o privire și pufnesc în râs. Nu e o idee prea bună, îl vor speria probabil pe copil și va începe din nou cu jelania aceea îngrozitoare, dar nici unul dintre ei nu se poate opri. Iar copilul *nu* plânge. Zâmbește în schimb către Henry și Jonesy, un zâmbet solar care expune o dantură completă, albă și înghesuită, apoi se întoarce înapoi la Beaver. Continuă să țină ferm brațul lui Beaver petrecut pe după umerii lui.

— *Ma' ut!* comandă el.

— Ah, futu-i, cântă din nou, spune Pete. Partea pe care o știi, cel puțin.

Beaver mai cântă de alte trei ori până să-i dea voie copilul să tacă, până să le dea voie tuturor să-l îmbrace la loc în pantaloni și în cămașa ruptă, cea cu numărul de fotbal al lui Richie Grenadeau pe ea.

Henry nu va uita niciodată fragmentul acela obsedant de cântec și și-l va aminti uneori în cele mai ciudate circumstanțe: după ce-și va pierde virginitatea la o petrecere organizată de frăția de la UNH¹⁷, când „Smoke on the Water” tuna în difuzoarele de la parter; după ce va deschide ziarul la pagina necrologurilor și va vedea zâmbetul destul de fermecător de deasupra bărbiei multiple a lui Barry Newman; când își va hrăni tatăl, bolnav de Alzheimer la vârsta feroce de tânără de patruzeci și trei de ani, tatăl insistând că Henry e cineva pe nume Sam. „Un bărbat adevărat își plătește datoriile, Sammy”, va spune tatăl său și, acceptând încă o lingură de fulgi de cereale, laptele i se va scurge pe bărbie. În aceste momente, îi va veni în minte ceea ce el va numi cântecul-de-leagăn al lui Beaver și se va simți pentru o scurtă perioadă consolată. Nu joci, nu câștigi.

Reușesc în cele din urmă să-l îmbrace complet pe copil, cu excepția aceluia pantof sport lipsă. Pe acesta încearcă chiar el să și-l pună, dar îl ține taman invers. E un fiu al Americii dus rău cu pluta, iar Henry tot nu reușește să înțeleagă cum de putuseră cei trei băieți să se ia de el. Chiar și făcând abstracție de plânset, care nu semăna cu nici un plânset pe care l-a mai auzit Henry vreodată, ce te putea face să fii atât de rău?

— Lasă-mă să te-ajut cu ăla, omule, spune Beaver.

— A'uț e? spune puștiul, atât de comic nedumerit, încât Henry, Jonesy și cu Pete izbucnesc cu toții în râs iarăși. Henry știe că nu stă frumos să râzi de retardați, dar nu se poate abține. Puștiul chiar are o față făcută pentru râs, e ca a unui personaj de benzi desenate.

Beaver zâmbește doar

— Cu adidasul, omule.

— A'uț di'as?

— Da, nu-l poți încălța așa, e-a dracu' de imposibil, senor.

¹⁷Acronim pentru University of New Hampshire (Universitatea din New Hampshire)

Beaver ia adidasul din manile lui și puștiul se uită cu interes sporit cum Beaver îi conduce piciorul înăuntrul pantofului sport, cum trage șireturile atent peste limbă și cum strânge apoi capetele într-o fundiță. Când a terminat, puștiul se uită la fundiță încă o clipă, apoi se uită la Beaver. După care-și aruncă brațele în jurul gâtului lui Beaver și-i aplică un pupic sonor pe obraz.

— Dac-o să spuneți cuiva c-a făcut asta..., începe Beaver, dar zâmbește, în mod limpede mulțumit.

— Da, da, n-o să mai fim prieteni, zevzec nenorocit, spune Jonesy, rânjind. El a avut grijă de sufertaș și acum se lasă pe vine în fața puștiului, arătându-i-l.

— E-al tău, băiete?

Puștiul rânjește cu mulțumirea cuiva care vede un vechi prieten și i-l ia din mâini.

— Uby-Uby-Doo, un' e'ti tu? cântă el. A'em t'e-abă e ă'ut acu!

— Așa-i, e Jonesy de acord. Avem treabă de făcut acum. Tre' să te ducem dracu' acasă, asta avem de făcut. Douglas Cavell, ăsta-i numele tău, nu-i așa?

Puștiul își ține sufertașul strâns la piept cu ambele mâini murdare. Acum îi aplică un pupat sonor, asemenea celui aplicat pe obrazul lui Beaver.

— Eu Duddits! strigă.

— Perfect, spune Henry. Îl ia pe băiat de o mână, Jonesy îl ia de cealaltă și-l ajută să se ridice în picioare. Maple Lane e la doar trei cvartale de aici și pot ajunge acolo în zece minute, presupunând că Richie și prietenii lui nu sunt prin zonă, sperând să-i prindă pe nepregătite.

— Să te ducem acasă, Duddits. Pariez că maică-ta-i îngrijorată din pricina ta.

Înainte de-a porni, Henry îl trimite pe Pete la colțul clădirii să arunce o privire în față. Când se întoarce Pete și proclamă zona liberă, Henry le spune să înainteze până în fața clădirii. Asta până să ajungă pe trotuar, unde-i vor putea vedea și alți oameni și unde vor fi în siguranță. Până atunci, nu-și asumă nici un risc. Îl trimite pe Pete o a doua oară, îi spune să verifice zona până la stradă și să fluiera dacă totul e în regulă.

— Au p'ecat, spune Duddits.

— Poate, spune Henry, dar voi fi mai liniștit dacă aruncă Pete o privire.

În vreme ce Pete verifică zona, Duddits stă calm între ei, uitându-se la imaginea de pe sufertaș.

Henry nu are remușcări că l-a trimis pe Pete. Nu a exagerat când a vorbit de viteza lui Pete; dacă Richie și prietenii lui vor încerca să sară asupra lui, Pete își va porni reactoarele și-i va lăsa în urmă, învăluți în praf.

— Îți place serialul ăsta de desene animate, omule? îl întreabă Beaver, luându-i sufertașul. Vorbește cu vocea scăzută. Henry îi privește cu oarecare interes, curios să vadă dacă va plânge copilul retardat după sufertaș. Dar nu plânge.

— Îs Uby-Dooci! spune copilul retardat. Părul lui e auriu și cârlionțat. Henry încă nu-și poate da seama ce vârstă are.

— Știu că-s Scooby-Dooci, spune Beaver cu calm, dar nu-și schimbă niciodată hainele. Pete are dreptate despre asta. Vreau să zic, trage-mi-o, Freddy, corect?

— 'Ect!

Întinde mâna spre sufertaș și Beaver i-l înapoiază. Băiatul retardat îl strânge la piept, apoi zâmbește către ei. E un zâmbet frumos, gândește Henry, zâmbind și el. Îl face să se gândească la cât de rece ți-e după o

partidă scurtă de înot în apa oceanului și la cum, după ce ieși și-ți învelești umerii osoși și spatele cu piele de găină într-un prosop, ți se face din nou cald.

Și Jonesy zâmbește.

— Duddits, spune, care dintre ei e câinele?

Băiatul se uită la el, încă zâmbind, dar și încurcat acum.

— *Câinele*, spune Henry. Care dintre ei e *câinele*?

Băiatul se uită acum la Henry, buimăcit și mai tare.

— Care e Scooby, Duddits? Întreabă Beaver, și chipul lui Duddits se înseninează. Arată cu degetul.

— Uby! Uby-Uby-Doo! /e/ câne!

Izbucnesc cu toții în râs, râde și Duddits, apoi fluieră Pete. Încep să pășească și au parcurs aproape un sfert din drumul până în fața clădirii, când Jonesy spune:

— Așteptați! Așteptați!

Fuge spre unul dintre geamurile murdare ale biroului și scrutează interiorul, blocând lumina cu palmele făcute căuș de-o parte și de cealaltă a ochilor. Atunci își amintește Henry de ce au venit ei aici. Pizdulica Tinei Jean Cum-I-O-Fi-Spunând. Parcă asta ar fi fost acum un milion de ani.

După aproximativ zece secunde, Jonesy strigă:

— Henry! Beav! Haideți! Lăsați puștiul acolo!

Beaver fuge până lângă Jonesy. Henry se întoarce spre băiatul retardat și-i spune:

— Rămâi pe loc, Duddits. Rămâi aici cu sufertașul tău, bine?

Duddits se uită în sus la el, ochii verzi strălucindu-i, ținând sufertașul strâns la piept. După o vreme, dă din cap, iar Henry se grăbește să se alăture prietenilor lui la fereastră. Trebuie să strângă rândurile, Beaver se plânge că-l calcă cineva pe-mpușitele lui de picioare, dar reușesc într-un sfârșit să încapă. După aproape un minut, uimit că nu au apărut încă pe trotuar, Pete vine lângă ei, vârându-și fața între umerii lui Henry și ai lui Jonesy. Scena prezintă patru băieți la o fereastră murdară, trei dintre ei ținând palmele pavază la ochi împotriva luminii, și un al cincilea băiat, care stă în spatele lor pe suprafața năpădită de iarbă din fața clădirii, strângându-și sufertașul la pieptul îngust și uitându-se spre cerul acoperit cu nori albi, unde soarele încearcă să străbată la vedere. În spatele geamului murdar (pe care vor lăsa semilune de curățenie acolo unde li se odihneau acum frunțile) se află o încăpere goală. Împrăștiți pe podeaua prăfuită sunt câțiva mormoloci albi dezhidratați pe care Henry îi recunoaște ca fiind ambalaje de bomboane. Pe un perete, pe cel vizavi de fereastră, se află un afișier. Prinse de el se află o hartă a Noii Anglii și o fotografie Polaroid a unei femei ce-și ridică fusta. Nu i se vede pizdulica, însă, ci numai o pereche de chiloți albi. Și nici nu e o fată de liceu. E bătrână. Probabil că are cel puțin treizeci de ani.

— Sfinte Iisuse, spune Pete într-un sfârșit, aruncându-i lui Jonesy o privire dezgustată. Am bătut atâta drum până aici doar pentru *aia*?

Preț de o clipă, Jonesy pare a sta în defensivă, apoi rânjește și-și aruncă degetul peste umăr.

— Nu, spune. Am venit pentru *e/*.

Henry fu tras afară din amintire de descoperirea unui lucru uimitor și cu totul neașteptat: era îngrozit, fusese îngrozit de ceva vreme încoace. Un lucru străin de el plana chiar sub limita de sus a conștiinței sale, era ținut la distanță de amintirea vie a întâlnirii cu Duddits. Acum izbucnise

deasupra cu un țipăt înspăimântat, insistând să fie recunoscut. Alunecă și se opri în mijlocul drumului, fluturându-și mâinile ca să nu cadă în zăpadă din nou, apoi rămase pur și simplu acolo gâfâind, cu ochii larg deschiși. Ce mai era acum? Mai avea doar patru kilometri până la Bivuac, aproape că ajunsese, așa că ce Dumnezeu mai era acum?

Există un nor, gândi. Un fel de nor, asta mai e. Nu știu spune ce e, dar îl simt — niciodată în viață nu am fost mai sigur pe ceva ce am simțit. Niciodată în viața de adult, oricum. Trebuie să mă feresc din drum. Să scap de film. În nor se proiectează un film. Genul de film pe gustul lui Jonesy. Un film înfricoșător.

— E-o prostie, murmură, știind că mințea.

Auzea apropierea zumzetului unui motor. Venea din direcția Bivuacului și venea în viteză, era un motor de snowmobile, aproape cu siguranță era Arctic Cat-ul de la cabană... dar mai era și norul vesperal în care se proiecta filmul, o ciudată *energie* negativă năpustindu-se spre el.

Un moment, Henry îngheță, năpădit de o mie de spaime copilărești: monștri sub paturi și monștri în sicrie, gândaci zvârcolindu-se sub pietre mișcate din loc și jeleul păros al rămășițelor unui șobolan, mort demult prin coacere, atunci când tata mișcase soba de la perete ca să verifice priza. Și spaime care nu erau deloc copilărești: tatăl lui rățăcit în propriul dormitor și țipând de teamă; Barry Newman fugind din biroul lui Henry, cu acea expresie amplă de teamă pe chip, teamă că fusese pus să se uite la ceva ce nu dorea să vadă, ceva ce probabil nu putea să vadă, nu putea accepta; șezând treaz la ora patru dimineața cu un pahar de whisky în mână, lumea dimprejur fiind pentru el doar o cavitate inutilă și, o, dragă, mai erau o mie de ani până la răsăritul soarelui și toate cântecele de leagăn fuseseră anulate. Acestea toate se aflau în norul vesperal ce se năpustea asupra lui, asemenea acelui cal alb din Biblie, aceste lucruri și multe altele. Orice lucru rău de care se temuse vreodată venea acum spre el, nu călare pe-un cal alb, ci pe un snowmobile cu capota ruginită. Nu moartea, dar ceva mai rău ca moartea. Era vorba de DI Cenușiu.

Ferește-te din drum! țipă mințea lui. Ferește-te din drum acum! Ascunde-te!

Nu se putu mișca preț de câteva momente – picioarele păreau că i se îngreunaseră. Plaga din coapsă, cea produsă de semnalizator, îl ardea ca o stigmată. Acum înțelegea cum se simte o căprioară prinsă în lumina farurilor sau o veveriță săltând prostește încolo și-ncoace la apropierea unei mașini de tuns iarbă. Norul îl despuise de capacitatea de-a se ajuta singur. Stătea paralizat în calea sa.

Cât se poate de ciudat, gândurile de sinucidere fură cele care îl puseră din nou în mișcare. Se zbatuse cale de cinci sute de nopți nedormite să ajungă la concluzia că trebuie să-și ia viața doar ca să fie acum jefuit de acest liber arbitru funest de către o derivație a frisonului vânătorului începător? Nu, Dumnezeule mare, așa ceva n-avea să se întâmple. Că trebuia să sufere îi era îndeajuns; să-i permită corpului său timorat să-și bată joc de această suferință, blocându-se și stând doar în loc în vreme ce-l doboară un demon... nu, nu va permite acestui lucru să se întâmple.

Așa că se mișcă, dar se mișcă precum într-un coșmar, luptându-se să străbată aerul care părea că se îngroșase până la densitatea melasei. Picioarele i se ridicau și cădeau cu încetineala unui balet subacvatic. Chiar fugise pe acest drum înainte? *Fugise* de-a binelea? Gândul i se părea acum imposibil, nu conta cât era de puternică amintirea.

Totuși, continuă să se miște, iar vaierul motorului continua să se apropie, îngroșându-se până la un răgnet bâlbâit. Se ascunse în cele din urmă între copacii din partea de sud a drumului. Reuși să facă zece pași

În interiorul pădurii, destul de departe să nu mai dea peste prea multă zăpadă, doar o prăfuială albă pe deasupra covorului de ace cărămizii plăcut mirositor. Acolo, Henry căzu în genunchi, suspinând înspăimântat și acoperindu-și gura cu mâinile înmănușate ca să înăbușe sunetele: ce i-ar face el oare dacă l-ar auzi? Dl Cenușiu, norul era Dl Cenușiu, ce i-ar face oare dacă l-ar auzi?

Se târî în spatele unui trunchi de brad încins de mușchi, îl strânse în brațe, apoi se uită furiș pe după el, prin cascada sa de păr ud de transpirație. Văzu o lumină sclipind în după-amiaza întunecată. Tremură, se undui și se roti. Se transformă în lumina unui far.

Henry prinse a geme neajutorat, în vreme ce întunericul se apropia de el. Părea că plutește deasupra lui asemenea unei eclipse, obliterated-i gândurile, înlocuindu-le cu imagini teribile: laptele de pe bărbia tatălui său, panica din ochii lui Barry Newman, trupuri osoase și ochi holbați din spatele unui gard de sârmă ghimpată, femei jupuite și bărbați spânzurați. Pentru o clipă, viziunea lui asupra lumii păru să se întoarcă pe dos, asemenea unui buzunar, și-și dădu seama că *totul* era infectat... sau putea fi. *Totul*. Motivele lui de-a comite suicid păleau în fața lucrurilor care stăteau să se petreacă.

Își presă fața de coaja copacului, ca să se abțină să strige, își simți buzele tatuând un sărut pe mușchiul tomnatic până acolo unde încă era moale și avea gust de coajă. În acea clipă, Arctic Cat-ul trecu în goană pe lângă el și Henry recunoscu silueta care îl conducea, recunoscu persoana care genera norul vesperal care-i umplea acum capul lui Henry asemenea unei febre uscate.

Își înfipse dinții în mușchi, strigând spre măduva copacului, inhală bucăți de mușchi fără să-și dea seama și strigă din nou. Apoi, pur și simplu în-genunche acolo, ținându-se de copac și tremurând, în vreme ce Arctic Cat-ul se îndepărta către vest. Încă era acolo când zgomotul lui rămase din nou doar un tânguit sâcâitor; încă era acolo când zgomotul sucombă cu totul.

Pete se află acolo pe undeva, gândi. Va ajunge la Pete și la femeie.

Henry se împletici înapoi către drum, fără să-și dea seama că nasul îi începuse iarăși să sângereze, fără să-și dea seama că plângea. Porni către Bivuac încă o dată, deși acum nu mai putu decât să-și târșăie șchiopătat picioarele după el, nicidecum să fugă. Dar poate că asta nu mai conta, fiindcă la cabană se încheiase oricum totul.

Orice ar fi fost acel lucru îngrozitor pe care-l simțise, avusese deja loc. Unul dintre prietenii lui era mort, unul murea și celălalt, Dumnezeu să-i fie aproape, se transformase într-o vedetă de cinema.

CAPITOLUL ȘAPTE JONESY ȘI BEAV

1

Beaver o spuse din nou. Nu era vorba de un Beaver-ism, ci doar de acel cuvânt frust care-ți vine pe limbă de fiecare dată când ești prins cu spatele la perete și nu găsești altă modalitate de a-ți exprima oroarea:

— Ah, *futu-i*, omule – *futu-i*.

Indiferent la durerea prin care trecea, McCarthy se opriese totuși să apese cele două comutatoare din interiorul băii, aprinzând tuburile cu neon aflate de-o parte și de cealaltă a oglinzii de pe dulapul cu medicamente și aplica de pe tavan. Acestea împrăstiau o lumină

puternică și otova care dădea băii atmosfera unei fotografii de la locul crimei... totuși, pe lângă asta, în aer exista și ceva suprarrealist, ceva misterios, fiindcă lumina nu era tocmai continuă; pâlpâia îndeajuns de pronunțat ca să-ți dai seama că era alimentată de un generator, nu de Hidroelectrică Derry și Bangor.

Dalele de gresie de pe jos erau de culoare albastru-verzui. Lângă ușă, pe ele, nu se vedeau decât ote și urme sporadice de sânge, însă, pe măsură ce te apropiai de bideul de lângă cadă, petele se uneau și formau un șarpe roșietic. Capilare stacojii se ramificau dinspre acest corp principal. Dalele erau tatuate cu urmele tălpilor bocancilor lor, pe care nici Jonesy, nici Beaver nu și-i dăduseră jos. Pe perdeaua din vinilin de la duș se vedeau patru amprente estompate, iar Jonesy se gândi: *Probabil că s-a prins de perdea să nu cadă atunci când s-a întors cu spatele să se așeze pe bideu.*

Da, dar nu asta era partea îngrozitoare. Partea îngrozitoare era cea pe care o vedea Jonesy cu ochiul minții: McCarthy fugind ca din pușcă spre bideu, călcând peste dalele albastru-verzui, cu o mână dusă la spate, ținându-se de fund, încercând să oprească ceva să iasă afară.

— Ah, *futu-i!* spuse Beaver din nou. Aproape că plângea. Nu vreau să mă uit la asta, Jonesy, omule, *nu pot* să mă uit.

— Trebuie să ne uităm. I se păru că se aude vorbind de la mare depărtare. Putem da piept cu asta, Beav. Dacă i-am putut da piept lui Richie Grena-deau și prietenilor lui, atunci putem da piept și acestui lucru.

— Nu știu', omule, nu știu'...

Nici Jonesy nu știa — nu cu adevărat — dar se întinse și luă amândouă mâinile lui Beaver în mâinile sale. Degetele lui Beav se încleștară puternic peste ale lui din pricina panicii și împreună mai făcură un pas în interiorul toaletei. Jonesy încercă să nu calce pe sânge, dar îi venea greu; era sânge peste tot. Și nici măcar nu era tot numai sânge.

— Jonesy, aproape șopti Beaver hârșăit. Vezi și tu porcăria aia de pe perdeaua de la duș?

— Da.

Crescând pe amprente estompate se vedeau grămezi mici de mucegai roșu-auriu, asemenea ruginii. Se vedea și mai mult pe pardoseală, nu în șarpele de sânge gras, ci în spațiile înguste dintre dale.

— Ce-i aia?

— Nu știu, spuse Jonesy. Aceeași porcărie pe care-o avea și pe obraz, cred. Taci o clipă. Apoi: Domnule McCarthy?... Rick?

McCarthy, care ședea inert pe toaletă, nu răspunse. Din cine știe motiv, își pusese căciula portocalie la loc pe cap — eticheta se desprinsese de căptușeală și atârna afară într-un unghi strâmb. În afara căciulii, era gol pușcă. Bărbia i se odihnea acum pe coșul pieptului, într-o parodie a gândirii profunde (sau poate că *nu era* o parodie, cine știe?). Avea ochii aproape închiși. Palmele stăteau împreunate conștiincios peste smocul de păr pubian. Sângele curgea pe marginea vasului de toaletă în dâre late și vâscoase, dar nu se vedea nici urmă de sânge pe McCarthy însuși, cel puțin din câte putea Jonesy să vadă.

Vedea însă un alt lucru: pielea de pe stomacul lui McCarthy atârna în două pliuri lălâi. Uitându-se la ele, Jonesy își aminti ceva și, după o clipă sau două, își aduse aminte și ce. Așa arătase stomacul Cariei după fiecare dintre cele patru nașteri. Deasupra soldului lui McCarthy, unde se observa un colac mic de grăsime (și un pic de carne gumoasă), pielea era doar iritată. De-a latul abdomenului, totuși, pielea se crăpase, formând zâmbete înguste. Dacă McCarthy fusese gravid, trebuie să fi incubat un soi de parazit, o tenie, sau un vierme tropical, sau ceva din acest regn. Numai că mai erau și chestiile care creșteau în sângele pe care-l vărsase;

și ce anume spusese când stătea întins în patul lui Jonesy cu pătura trasă până sub bărbie? *Iată, Eu stau la ușă, și bat.* Aceasta era o ciocănitură pe care Jonesy își dorea să n-o fi auzit niciodată. Își dorea, de fapt, să-l fi împușcat. Da. Acum vedea mai limpede. Judeca mult mai clar, așa cum se întâmplă uneori când mintea ți-e îngrozită, și-și dorea să fi apăsat trăgaciul înainte să fi văzut căciula portocalie și vesta de semnalizare, portocalie și ea. N-ar fi fost cine știe ce, și ar fi putut chiar să-i ajute la ceva.

— Stai tu la ușă și bați la curu' meu, bombăni Jonesy.

— Jonesy? O mai fi trăind?

— Nu știu.

Jonesy mai făcu un pas înainte și simți degetele lui Beaver alunecându-i printre ale lui; se părea că Beav se apropiase deja de McCarthy atât cât putuse.

— Rick? Întrebă Jonesy cu vocea scăzută. Să-nu-trezești-copilul, acel gen de voce. Inspectând-cadavrul, acel gen de voce. Rick, ești...

De sub bărbatul așezat pe toaletă se auzi o bășină puternică și apoasă și încăperea se umplu imediat cu aroma lacrimogenă de excremente și aditiv pentru avioane. Lui Jonesy i se păru un miracol că nu se topi perdeaua de la duș.

Se auzi un pleoscăit dinspre bideu. Nu fu fleoșcăitul unui cârnat căzând în apă – cel puțin, nu așa i se păru lui Jonesy. I se păru mai curând că sunase ca un pește care sare într-un heleșteu.

— Cristoase atotputernic, ce *putoare!* strigă Beaver. Își ținea dosul palmei peste gură și peste nas și cuvintele îi ieșiră înfundate. Dacă se poate băși, trebuie să fie încă în viață. Hă, Jonesy? Trebuie să fie încă...

— Taci, spuse Jonesy în șoaptă. Fu uimit că-și putu stăpâni vocea. Taci odată, vrei?

Beav tăcu.

Jonesy se aplecă mai aproape. Vedea totul: picăturile mici de sânge din sprânceana dreaptă a lui McCarthy, excrescența roșie de pe obraz, sângele de pe perdeaua albastră, însemnul comic – LOCUL DE CUGETAT AL LUI LAMAR – care atârna acolo pe perete încă de când trebuia să arunci var în toaletă și când trebuia să umpli rezervorul ca să faci un duș. Văzu o palidă sclipire glacială printre pleoapele lui McCarthy, văzu crăpăturile buzelor sale, buze care, în lumina de acolo, erau purpurii ca ale unui bolnav de ficat. Simțea duhoarea toxică a gazului intestinal degajat și aproape că o și vedea ridicându-se în aer în fuioare galben-întunecate, soioase, asemenea iperitei.

— McCarthy? Rick? Mă auzi?

Pocni din degete în fața ochilor aceia aproape închiși. Își umezi cu limba dosul unei palme și ținu mâna întâi sub nările lui McCarthy, apoi în fața buzelor sale. Nimic.

— A murit, Beav, spuse, dându-se în spate.

— A murit pe dracu', răspunse Beaver. Vocea îi era țâfnoasă, jignită de-a binelea, ca și când McCarthy violase toate regulile ospitalității. Tocma' a eliminat un cârnat, omule, l-am auzit.

— Nu cred că aia a fost...

Beaver păși pe lângă el, lovindu-l pe Jonesy cu șoldul rănit de chiuvetă îndeajuns de tare să-l doară.

— Ajunge, amice! strigă Beaver.

Îl prinse pe McCarthy de un umăr rotund, flasc și pistruiat, și-l scutură.

— Revino-ți! Revino...

McCarthy se aplecă încet către cadă și Jonesy trecu printr-un moment în care crezu că Beaver avusese totuși dreptate, că tipul era încă

În viață, era viu și încerca să se ridice. Atunci, McCarthy căzu de pe tron direct în cadă, împingând cu capul perdeaua de la duș într-un talaz albastru membranos. Căciula portocalie îi căzu. Se auzi o pocnitură osoasă când i se izbi craniul de faianță, apoi Jonesy și cu Beaver începură să strige și să se strângă în brațe. Expresia vocală a terorii lor era asurzitoare în micuța încăpere tapetată cu dale de faianță și gresie. Fundul lui McCarthy era o lună plină asimetrică, în mijlocul căreia se căsca un crater gigantic însângerat, locul unui impact îngrozitor, judecând după aparențe. Jonesy îl văzu doar pentru o clipă, apoi McCarthy ateriză cu fața în jos în cadă, iar perdeaua zbură la loc, ascunzându-l vederii, dar, în acea clipă, lui Jonesy i se păru că gaura are treizeci de centimetri în diametru. Era posibil așa ceva? *Treizeci* de centimetri? Cu siguranță, nu.

Ceva mișcă apa din bideu destul de puternic să arunce câteva picături purpurii pe colacul și el albastru. Beaver vru să se aplece să se uite înăuntru, dar Jonesy închise capacul fără ca măcar să se gândească la ce făcea.

— Nu, spuse el.

— Nu?

— Nu.

Beaver încercă să-și scoată o scobitoare din buzunarul din față al halatului, scoase aproape o duzină și le scăpă pe toate pe jos. Se rostogoliră pe dalele albastre și însângerate asemenea bețișoarelor la jocul de *jackstraw*. Beaver se uită la ele, apoi se uită la Jonesy. Avea lacrimi în ochi.

— Ca și Duddits, omule, spuse.

— Despre ce Dumnezeu vorbești acolo?

— Nu-ți amintești? Și *el* era aproape gol. Futangiii ăia îi luaseră cămașa și pantalonii, nu-i lăsasera decât izmenele. Dar noi l-am salvat.

Beaver dădu din cap viguros, ca și când Jonesy – sau o anume parte profundă și sceptică a lui – ar fi încercat să nege această idee.

Jonesy nu negă nimic, deși McCarthy nu-i amintea aproape deloc de Duddits. Îl vedea în continuare pe McCarthy căzând cu capul înainte în cadă, îi vedea căciula portocalie căzându-i, îi vedea straturile adipose de pe piept (*țâțele vieții fără griji* le numea Henry de fiecare dată când vedea vreun bărbat cu o astfel de pereche pe sub pulovăr) tremurând. Apoi îi revedea fundul ridicându-se spre lumină – spre acea lumină albă de neon care dezvăluia toate secretele, dar inunda totul într-o monotonie vlăguitoare. Acel fund sadea de bărbat alb, lipsit de păr, tocmai începând să se fleșcăiască și să coboare spre partea din spate a coapselor; văzuse o mie de asemenea funduri în numeroasele vestiare unde se îmbrăcase și unde făcuse duș, el însuși întreținea unul (sau întreținuse până ce-l călcase tipul acela, schimbându-i poate pentru totdeauna configurația fizică a părții dorsale), doar că niciodată nu văzuse unul așa cum era al lui McCarthy acum, unul din care părea că trăsesese cineva cu aruncătorul de flăcări sau cu pușca mitralieră ca să... – ca să ce?

Se auzi un alt fleoșcăit dinspre toaletă. Capacul săltă. Acesta era un răspuns la fel de bun ca oricare altul. Ca să iasă afară, desigur.

Ca să iasă afară.

— Așează-te pe capac, îi spuse Jonesy lui Beaver.

— *Hi?*

— Așează-te pe el, aproape că strigă Jonesy de data aceasta și Beaver se așază grăbit și speriat pe capacul lăsat jos de la toaletă.

În lumina inchizitorială și invariabilă a tuburilor cu neon, pielea lui Beaver era la fel de palidă ca pământul proaspăt arat, iar fiecare fir din barba lui era câte o cârțiță. Buzele lui erau viorii. Deasupra capului său se afla vechiul însemn comic: LOCUL DE CUGETAT AL LUI LAMAR. Ochii

albaștri ai lui Beav erau mari și înspăimântați.

— Șed, Jonesy - vezi?

— Da. Îmi pare rău, Beav. Dar rămâi acolo, bine? Nu știu ce avea în el, dar e prins în capcană. Nu are unde se duce decât în rezervorul septic. Vin imediat...

— Unde pleci? Nu vreau să mă lași aici, șezând în căcăstoare lângă un mort, Jonesy. Dacă e să fugim...

— Nu fugim nicăieri, spuse Jonesy sever. Aceasta e cabana noastră și nu fugim nicăieri.

Asta suna bine, dar lăsa pe delături cel puțin un aspect al situației: cel mai tare se temea că lucrul acela care se afla acum în toaletă s-ar putea să poată fugi mai repede ca ei. Sau ar putea *viermui* mai repede. Sau altceva. Secvențe dintr-o mie de filme de groază - *Parasite, Alien, They Came from Within* - i se derulară în minte cu viteză accelerată. Carla nu voia să-l însoțească la cinematograful când rula un astfel de film și îl pune să coboare la parter și să se uite la televizorul din biroul lui când le aducea acasă pe casetă video. Unul dintre acele filme, însă - ceva ce văzuse într-unui din ele - s-ar putea să le salveze viețile. Jonesy se uită la chestia igrasioasă roșu-aurie de pe amprenta mâinii lui McCarthy. S-ar putea să le salveze viețile de vietatea din toaletă, oricum. Cât despre chestia igrasioasă... cine Dumnezeu să mai știe și asta?

Vietatea din bideu sări din nou, lovindu-se de interiorul capacului, dar lui Beaver nu-i fu greu să țină capacul închis. Asta era bine. Poate că viețuitoarea avea să se înece acolo, deși Jonesy nu-și pune mari speranțe în asta; doar trăise în interiorul lui McCarthy, nu-i așa? Trăise în interiorul domnului Iată-Eu-Stau-la-Ușă-și-Bat de destul de mult timp, poate că încă de acum patru zile, de când se pierduse în pădure. Încetinisese aparent creșterea bărbii lui McCarthy și-l făcuse să-și piardă câțiva dinți; îl făcuse pe McCarthy să și elibereze gaze ce n-ar fi trecut neobservate chiar și în cea mai politicoasă dintre cele mai politicoase societăți - bășini asemenea gazului otrăvitor, ca să fim sinceri până la capăt - dar viețuitoarea în sine o dusesese aparent bine... fusese plină de viață... se dezvoltase.

Lui Jonesy îi veni imediat în minte imaginea unei tenii ieșind dintr-un morman de carne crudă. Gâtul îi vibra într-un pufăit lichid.

— Jonesy?

Beaver dădu să se ridice. Arăta mai panicat ca niciodată.

— Beaver, stai la loc jos!

Beaver se așeză și o făcu exact la timp. Vietatea din toaletă sări și lovi interiorul capacului cu un bufnet puternic și găunos. *Iată, Eu stau la ușă, și bat.*

— Îți amintești de filmul acela, *Armă mortală*, în care partenerul lui Mel Gibson nu îndrăznește să se ridice de pe căcăstoare? spuse Beaver. Zâmbi, dar vocea îi era uscată și ochii îi erau îngroziți. Așa e și acum, nu-i așa?

— Nu, spuse Jonesy, fiindcă n-o să explodeze nimic. Pe lângă asta, eu nu sunt Mel Gibson, iar tu ești a dracu de alb ca să fii Danny Glover. Ascultă, Beav. Merg până în șopron...

— A-ă, nici pomeneală, nu mă lași aici singur singurel...

— Taci și ascultă-mă. Avem niște bandă izolantă acolo, nu-i așa?

— Da, atârnă de un cui; cel puțin așa cred...

— Atârnă de un cui, așa e. Lângă cutiile cu vopsea, cred. E o rolă mare și grasă. O să merg s-o aduc și-apoi o să lipim capacul. Abia apoi...

Sări din nou cu furie, ca și când ar fi auzit și ar fi înțeles ce discutau. *Păi, de unde știm că nu poate face asta?* gândi Jonesy. Când izbi interiorul capacului cu un tunet puternic și îndârjit, Beav se crispă.

— Abia apoi o să ne cărăm de-aici, încheie Jonesy.
 — Luăm Cat-ul?
 Jonesy aprobă din cap, deși uitase complet de *snowmobile*.
 — Da, luăm Cat-ul. Și-o să ne întâlnim pe drum cu Henry și cu Pete...
 Beav scutura din cap.
 — E carantină, așa a spus tipu' din elicopter. Din cauza asta cred că nu s-au întors încă, tu nu crezi? Tre' să fi fost reținuți de...
Bum!
 Beaver se crispă. La fel și Jonesy.
 — ... de carantină.
 — Ar putea fi o explicație, admise Jonesy. Dar ascultă, Beav – prefer să fiu ținut în carantină alături de Pete și de Henry, decât să mă aflu aici... decât aici, tu nu?
 — Hai să tragem doar apa, spuse Beaver. Ce zici de asta?
 Jonesy își scutură capul.
 — De ce nu?
 — Fiindcă am văzut ce gaură a făcut ca să iasă, zise Jonesy, și ai văzut și tu. Nu știu ce este, dar nu vom scăpa de el doar apăsând un buton. E prea mare.
 — Futu-i.
 Beaver se lovi cu podul palmei peste frunte.
 Jonesy încuviință din cap.
 — Bine, Jonesy. Du-te după bandă.
 În ușă, Jonesy se opri și se uită în urmă.
 — Și, Beaver... ?
 Beav ridică din sprâncene.
 — Stai cuminte pe curul tău, amice.
 Beaver începu să chicotească. La fel făcu și Jonesy. Se uitară unul la celălalt, Jonesy din ușă și Beav șezând pe toaleta cu capacul lăsat jos, fornăind de râs. Apoi Jonesy traversă în grabă camera principală (încă chicotind – stai cuminte pe curul tău, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai comic) spre ușa de la bucătărie. Îi era cald și era agitat, era atât înspăimântat, cât și distrat. Stai cuminte. Cristoase-păroase.

2

Beav îl auzi pe Jonesy chicotind în vreme ce traversă camera principală, continuând să chicotească și când ieși afară pe ușă. În ciuda tuturor lucrurilor, Beav se bucura să audă sunetul acesta. Fusesse și așa un an prost pentru Jonesy, faptul că fusesse călcat de-o mașină – pentru o vreme, crezuseră cu toții că-i va părăsi, și asta fusesse îngrozitor, sărmanul Jonesy nici nu avea încă treizeci și opt de ani. Fusesse un an prost și pentru Pete, care bea prea mult; fusesse un an prost și pentru Henry, care nu transmitea uneori nimic altceva decât o absență totală pe care Beav nu o înțelegea și care nu-i plăcea... iar acum, bănuia, putea spune că fusesse un an prost și pentru Beaver Clarendon. Sigur că aceasta nu era decât o singură zi din cele trei sute șaiszeci și cinci ale anului, dar, pur și simplu, nu te trezești dimineța spunându-ți că spre după-amiază vei avea un tip mort în cadă și că tu vei ședea pe capacul închis al toaletei ca să împiedici o vietate pe care nici măcar nu ai *văzut-o* să...
 — Mnu, spuse Beaver. Nu mă gândesc la asta, bine? Pur și simplu nu vreau să mă gândesc la asta.
 Și nici nu trebuia. Jonesy avea să se întoarcă într-un minut sau două, trei cel mult, cu banda izolantă. Întrebarea era *unde* voia el să se ducă cu

mintea până la întoarcerea lui Jonesy? Unde se putea duce și unde se simțea și bine?

Duddits, acesta era răspunsul. Întotdeauna îi făcea bine să se gândească la Duddits. Și la Roberta, îi făcea bine să se gândească și la ea. Fără nici o îndoială.

Beav zâmbi, amintindu-și de femeia scundă în rochie galbenă, care stătea în acea zi la capătul aleii de pe Maple Lane. Zâmbetul i se lărgi când își aminti felul în care-i observase. Îi spusese fiului ei așa cum își spunea și el. Îi spusese

3

— *Duddits!* strigă ea, o pitulice de femeie încărunțită, îmbrăcată într-o rochie imprimată cu flori, și fuge de-a lungul trotuarului către ei.

Duddits a umblat mulțumit alături de noii lui prieteni, vorbind neîncetat, ducându-și sufertașul cu Scooby-Doo în mâna stângă, ținându-l pe Jonesy de mână cu cea dreaptă, legănând-o voios în față și în spate. Vorbăria lui pare să consistă aproape în întregime din vocale deschise. Lucrul care-l uimește pe Beaver cel mai tare e cât de mult înțelege din tot ce spune Duddits.

Acum, observând-o pe femeia-păsăruică încărunțită, Duddits îl lasă pe Jonesy de mână și fuge spre ea, fuge și ea către el, și asta îi amintește lui Beaver de un film muzical despre o adunătură de cântăreți, Von Cripps, sau Von Crapps, sau altcumva.

— *Aaa-mi, Aaa-mi!* strigă Duddits exuberant – *Mami! Mami!*

— Unde ai stat până acum? Unde ai stat, băiat rău ce ești, băiat rău de Duddits ce ești!

Se întâlnesc; Duddits e atât de bine făcut – e cu cinci sau șase centimetri mai înalt ca mama lui – încât Beaver tresare, așteptându-se ca femeia-păsăruică să fie turtită la pământ, așa cum e turtit întotdeauna Coiotul în *Roadrunner*, desenele animate cu cucul acela nord-american mare alergător. Ea îl ridică, în schimb, de la pământ și-l face morișcă, picioarele încălțate în adidași flutură în urma lui, gura îi e întinsă aproape până la urechi, într-o expresie a bucuriei extatice.

— Tocmai voiam să intru în casă și să chem poliția, copil rău ce ești, copil rău de D...

Îi observă pe Beaver și pe prietenii lui și-l lasă pe fiul ei înapoi jos. Zâmbetul de ușurare i-a dispărut; e serioasă atunci când pășește către ei peste șotronul cine știe cărei fetițe – oricât ar părea de crud, gândește Beav, chiar și șotronul va fi întotdeauna prea sofisticat pentru Duddits. Lacrimile de pe obraji ei strălucesc în bătaia soarelui, care a reușit în sfârșit să străbată dincoace de plafonul norilor.

— O-o, spune Pete. O s-o luăm pe coajă.

— Fii calm, spune Henry, vorbind încet și repede. Las-o să-și golească sacul și-apoi îi voi explica eu cum stau lucrurile.

Au judecat-o însă greșit pe Roberta Cavell – au judecat-o după standardul atâtor adulți care-i consideră pe copiii de vârsta lor vinovați până la proba contrară. Roberta Cavell nu e așa, și la fel stau lucrurile și cu soțul ei, Alfie. Familia Cavell e altfel. Duddits *i-a făcut* să fie altfel.

— Băieți, spune ea din nou. Hoinărea? Se rătăcise? M-am temut atât de tare să-l las să vină pe jos de la școală, dar își dorește atât de mult să fie un băiat adevărat...

Cu o mână îi strânge tare degetele lui Beaver și cu cealaltă pe cele ale lui Pete. Apoi le lasă, ia mâinile lui Jonesy și a lui Henry și le oferă același tratament.

— Doamnă..., începe Henry.

Doamna Cavell se uită atentă la Henry, ca și când ar încerca să-i citească gândurile.

— Nu era doar rătăcit, spune ea. Nu făcea doar să hoinărească.

— Doamnă..., încearcă Henry din nou, apoi renunță la orice ascunziș. O face din cauza ochilor verzi ai lui Duddits care îl privesc de pe fața ei, doar e o privire inteligentă și conștientă de sine, pătrunzătoare și interogativă. Nu, doamnă, suspină Henry. Nu făcea doar să hoinărească.

— De obicei vine direct acasă. Zice că nu se poate rătăci, fiindcă vede linia. Câți erau?

— O, câțiva, spune Jonesy, apoi aruncă o privire scurtă către Henry. Lângă ei, Duddits a mai dat peste câteva ultime păduri pe peluza vecinilor și se află acum pe burtă, suflându-le puful și privindu-l plutind pe aripa vântului. Îl cicăleau câțiva băieți, doamnă.

— Băieți mai mari, spune Pete.

Încă o dată, ochii ei îi cercetează, de la Jonesy la Pete, de la Pete la Beaver, și înapoi la Henry din nou.

— Veniți în casă cu noi, spune ea. Vreau să aud toată povestea. În fiecare după-amiază, Duddits bea un pahar mare de Za Rex – e băutura lui preferată – dar bănuiesc că voi, băieți, ați prefera un ceai cu gheață. Nu-i așa?

Se uită toți trei la Henry, care stă pe gânduri, apoi consimte cu o aplecare a capului.

— Da, doamnă, un ceai cu gheață ar fi minunat.

Așa că ea îi conduce spre casa în care-și vor petrece atât de mult timp în anii care vor urma – casa de pe Maple Lane nr. 19 – doar că Duddits e de fapt cel care deschide drumul, cabrându-și spatele în salturi de bucurie, ridicându-și sufertașul cu Scooby Doo deasupra capului de câteva ori, dar, observă Beaver, mergând mereu la aceeași distanță, la aproximativ o jumătate de metru față de spațiul verde dintre trotuar și stradă. Peste câțiva ani, după întâmplarea cu fetița aceea, Rinkenhauer o chema, Beaver își va aminti ce le-a spus doamna Cavell. Cu toții își vor aminti cuvintele ei. *Duddits vede linia.*

4

Jonesy? strigă Beaver.

Nici un răspuns. Cristoase, ce mult părea că trecuse de când plecase Jonesy! Probabil că nu era așa, dar Beaver nu avea cum să fie sigur; uitase să-și pună ceasul la mână în acea dimineață. Era un gând prostesc, sigur, dar întotdeauna avea gânduri prostești și ar fi trebuit să se fi obișnuit până acum. Comparați cu Jonesy și Henry, el și Pete fuseseră prostănacii grupului. Nu că Jonesy și cu Henry i-ar fi tratat vreodată ca pe niște prostănaci – acesta era unul dintre lucrurile care-i făceau ceea ce erau.

— *Jonesy?*

Tot nimic. Probabil că nu reușea să găsească banda, atâta tot.

O voce perfidă îi șoptea lui Beaver că banda izolantă nu avea nimic de-a face cu întârzierea lui Jonesy, că Jonesy pur și simplu dăduse bir cu fugiții, lăsându-l pe el să stea pe toaletă ca și Danny Glover în acel film, dar nu voia să dea ascultare acestei voci, fiindcă Jonesy n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Erau prieteni până-n pânzele albe, întotdeauna fuseseră.

Corect, fu de acord vocea perfidă. Erați prieteni. Iar aici sunt pânzele cele albe.

— Jonesy? Ești acolo, omule?

Tot nimic. Poate că rola de bandă căzuse de pe cuiul în care fusese atârnată.

Nu se auzea nimic nici de sub el. Și, totuși, hei, chiar nu era posibil ca McCarthy să fi căcat cine știe ce monstru în toaletă, nu-i așa? Nu era posibil să fi născut – *Uff!* – Bestia din Bideu? Semăna cu un film de groază prost făcut din cadrul programului *Saturday Night Live*. Și chiar dacă s-ar fi întâmplat *asta*, Bestia din Bideu probabil că se înecase deja, se înecase sau se dăduse la fund. Îi veni imediat în minte o replică dintr-o povestire, una dintre cele pe care i le citeau lui Duddits – făcând cu schimbul, și era foarte bine că ei erau patru, fiindcă, atunci când lui Duddits îi plăcea ceva, nu se mai sătura de acel lucru.

— Ci'este Ba'ta! striga Duddits, alergând către unul dintre ei cu cartea ridicată deasupra capului lui, așa cum își dusesese și sufertașul când mergeau spre casa lui în acea zi. Ci'este Ba'ta, ci'este Ba'ta! – ceea ce, în acest caz, însemna *Citește Balta! Citește Balta!*

Cartea se numea *Balta lui McElligot*, de Dr. Seuss, al cărei prim cuplet memorabil suna astfel: „Tinere domn”, râse fermierul,/„Ești un pic cam credul!/N-o să prinzi pește *niciodată*!În a lui McElligot baltă.” Dar *prinse*se pești, cel puțin așa își închipuia băiețelul din poveste. O mulțime de pești prinsese. Pești *mari*.

De sub el nu se auzea, totuși, nici un pleoscăit. Nu se simțiră nici alte lovituri în interiorul capacului. Nu se întâmplase nimic de o bună bucată de vreme. Putea risca acum să arunce o privire înăuntru, să ridice capacul doar un pic și să-l arunce la loc jos dacă ceva...

Dar *stai cuminte, amice* fuseseră ultimele cuvinte pe care i le spusese Jonesy și asta era exact ceea ce era mai bine să facă.

Jonesy e acum mai mult decât probabil la un kilometru distanță de aici, estimă vocea perfidă. *La un kilometru și încă mai grăbește pasul*.

— Nu, nu face asta, spuse Beaver. Nu Jonesy.

Își schimbă puțin poziția pe capacul de toaletă, așteptând vietatea să sară, dar nu sări. Putea fi acum la cincizeci de metri depărtare de el, înotând alături de rahiții din rezervorul septic. Jonesy spusese că e prea mare ca să încapă pe conductă, dar, luând în calcul și faptul că nici unul dintre ei nu o văzuseră cu adevărat, nimic nu era sigur, nu-i așa? În orice caz, *monsieur* Beaver Clarendon avea să rămână pe poziție. Fiindcă așa promisese. Fiindcă timpul pare întotdeauna că se scurge mai încet atunci când ești îngrijorat sau speriat. Și fiindcă avea încredere în Jonesy. Jonesy și Henry nu-l răniseră *niciodată* și nici nu răsaseră de el, nici de el și nici de Pete. Și nici unul dintre ei nu-l răniseră pe Duddits și nici nu răsaseră de el.

Beav scoase un râset sforăit. Duddits cu sufertașul lui cu Scooby Doo. Duddits pe burtă, suflând puful de pe păpădii. Duddits fugind prin curtea din spatele casei, fericit ca o pasăre într-un copac, mda, iar cei care numeau copiii de felul lui *speciali* nu cunoșteau nici pe jumătate cât sunt ei de speciali de fapt. Duddits fusese special, sigur că da, fusese cadoul pe care-l primiseră de la o lume întoarsă pe dos, care nu-ți dădea de obicei nici jegul de sub unghii. Duddits fusese secretul lor special, și-l iubiseră.

Șed cu toții într-un colț înșorit de bucătărie – norii au dispărut ca printr-o magie – bând ceai cu gheață și uitându-se la Duddits, care-și bea ZaRex-ul (o chestie portocalie scârboasă la vedere) din trei sau patru

înghițituri mari și care apoi fuge iarăși afară, la joacă.

Henry vorbește cel mai mult; îi spune doamnei Cavell că băieții nu făceau decât „să-l cam tachineze”, îi spune că s-au încins puțin și i-au rupt cămașa, ceea ce l-a speriat pe Duddits și l-a făcut să plângă. Nu spune nimic despre cum Richie Grenadeau și prietenii lui i-au dat jos pantalonii, nu spune nimic despre mica gustare pe care au încercat să i-o ofere lui Duddits, iar, când doamna Cavell îi întreabă dacă-i cunoaște pe acești băieți, Henry ezită o clipă și apoi spune nu, au fost doar niște băieți de la liceu, nu recunoscuse pe nici unul dintre ei, nu după nume. Femeia se uită la Beaver, Jonesy și la Pete; neagă cu toții din cap. S-ar putea să greșească – s-ar putea să fie și periculos pe termen lung pentru Duddits – dar ei nu pot păși atât de departe de regulile care le guvernează viețile. Deja Beaver nu înțelege unde au găsit curajul să intervină măcar, iar mai târziu, cu toții se vor întreba același lucru. Se minunează de curajul pe care l-au avut; se minunează, de asemenea, și că nu se află cu toții într-un nenorocit de spital.

Femeia se uită la ei trist pentru o vreme, apoi Beaver își dă seama că ea știe multe din cele pe care ei nu le povestesc, știe probabil destule ca să nu poată dormi în noaptea aceea. Îi zâmbeste chiar lui Beaver și asta-l face să-l furnice până-n vârful degetelor de la picioare.

— Ce de fermoare ai! spune ea.

Beaver zâmbeste.

— Da, doamnă. E geaca mea à la Fonzie. A fost întâi a lui frati-mio. Băieții-ăștia au râs de ea, dar mie-mi place la fel de mult.

— *Zile fericite*¹⁸, spune ea. Și nouă ne place. Și lui Duddits îi place. Poate v-ar face plăcere să veniți cândva să-l vedem împreună. Să-l vedeți împreună cu el.

Zâmbetul îi devine galeș, ca și când știe că așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

— Mda, ar fi-n regulă, spune Beaver.

— Chiar ar fi, e Pete de acord.

Șed pentru o vreme fără să scoată vreo vorbă, doar urmărindu-l cum se joacă în curtea din spatele casei. Sunt acolo două leagăne. Duddits fuge în spatele lor, le împinge, făcându-le să se legene singure. Uneori se oprește, își încrucișează brațele peste piept, își îndreaptă către cer fața ca un cadran în spatele căruia ceasul s-a oprit, și râde.

— Acum pare în ordine, spune Jonesy și înghite ce i-a mai rămas din ceai. Cred că a uitat cu totul de întâmplare.

Doamna Cavell începuse să se ridice. Acum se așază la loc, oferindu-i o privire sincer surprinsă.

— O, nu, n-a uitat deloc, spune ea. Își amintește. Nu așa cum ne-am aminti noi, poate, dar își amintește unele lucruri. Probabil că va avea coșmaruri în noaptea aceasta și, când vom intra la el în cameră – tatăl lui și cu mine – nu ne va putea explica ce s-a întâmplat. Asta e partea cea mai grea pentru el; nu poate explica ceea ce vede și ceea ce crede că simte. Nu are vocabularul necesar.

Femeia suspină.

— În orice caz, băieții aceia nu vor uita de el. Ce s-ar întâmpla dacă tocmai acum ar plănuî cum să-l prindă? Dacă tocmai acum ar plănuî cum să vă prindă?

— Ne putem purta singuri de grijă, spune Jonesy, dar, deși e

¹⁸Happy Days – serial de televiziune care a început să fie difuzat de ABC din 1971 și a supraviețuit, datorită popularității, până în 1984. Arthur Herbert Fonzarelli („Fonzie”) e personajul principal și, în același timp, un faimos nelegiuit.

îndeajuns de sigur pe voce, privirea nu și-o poate stăpâni.

— Poate, spune ea. Dar cum rămâne cu Duddits? Îl duc eu la școală – obișnuiam să fac asta și presupun că va trebui să-mi reiau obiceiul pentru o vreme, cel puțin – dar lui îi place atât de mult să vină singur pe jos acasă.

— Îl face să se simtă ca un băiat adevărat, spune Pete.

Femeia se întinde peste masă și-l prinde pe Pete de mână, făcându-l să roșească.

— Așa e, îl face să se simtă ca un băiat adevărat.

— Știți, spune Henry, l-am putea duce și aduce noi acasă. Mergem cu toții la școala generală și nu ne-ar fi greu să venim pe aici dinspre strada Kansas.

Roberta Cavell șede doar acolo fără să spună nimic, o păsăruică de femeie într-o rochie cu imprimeuri, uitându-se atentă la Henry, asemenea cuiva așteptând sfârșitul bancului.

— Ar fi în ordine asta, doamnă Cavell? o întreabă Beaver. Am putea-o face, fără bătaie de cap. Sau poate că nu vreți s-o facem.

Ceva complicat se petrece cu chipul doamnei Cavell – se observă o mulțime de zvâcniri, majoritatea sub piele. Un ochi aproape că clipește, apoi celălalt clipește de-adevăratelea. Își scoate o batistă din buzunar și-și suflă nasul. Beaver se gândește: *Încearcă să se abțină să nu râdă de noi.* Când îi va spune asta lui Henry pe drumul de întoarcere, când Jonesy și cu Pete vor fi ajuns deja la casele lor, Henry se va uita la el absolut uimit. *Dacă încerca să se abțină de la ceva, atunci asta era să nu plângă, îi va spune el...* apoi, cu afecțiune, după o pauză: *Prostuțule.*

— Ați face asta? îi întreabă ea și, când Henry aprobă din cap în numele tuturor, ea schimbă puțin întrebarea: *De ce ați face asta?*

Henry se uită împrejur, ca și când ar spune: *Să răspundă altcineva la asta, vă rog!*

Pete spune:

— Ne *place* de el, doamnă.

Jonesy confirmă din cap.

— Mie-mi place felul în care-și duce sufertașul deasupra capului...

— Mda, aia chiar că-i pizdos, spune Pete. Henry îl lovește cu piciorul pe sub masă. Pete repetă în gând cuvintele pe care tocmai le-a rostit – se poate vedea asta pe chipul lui – și începe să se roșească în obraji cu rapiditate.

Doamna Cavell se pare că n-a băgat de seamă nimic. Se uită la Henry cu o atenție constantă.

— Trebuie să iasă din casă pe la opt fără un sfert, spune ea.

— Suntem întotdeauna prin apropiere la ora asta, răspunde Henry. Nu-i așa, băieți?

Și, deși șapte patruzeci și cinci e de fapt cam devreme pentru ei, confirmă cu toții din cap și spun da, așa-i, sigur, da.

— Ați face asta? întreabă femeia din nou și, de data aceasta, Beaver nu mai greșește, intuindu-i tonul; femeia e nupocredă, un cuvânt care înseamnă că nu-ți vine dracului să crezi ce se spune.

— Sigur, spune Henry. Doar dacă credeți că Duddits n-ar vrea să... știți...

— N-ar vrea ca noi să-l însoțim, termină Jonesy.

— Ești în toate mințile? întreabă ea. Beaver crede că femeia vorbește către sine, încercând să se convingă că băieții aceștia chiar sunt în bucătăria ei, încercând să se convingă, de fapt, că toate acestea sunt într-un tot real. Să meargă la școală împreună cu niște băieți mai mari? Cu băieți care merg la ceea ce Duddits numește „școala adevărată”? I s-ar părea că se află în rai.

— Bine, spune Henry. Vom veni la opt fără un sfert să-l ducem la școală. Și-l vom aduce și înapoi acasă.

— Iese la ora...

— O, știm la ce oră ies cei de la Academia Retardaților, spune Beaver voios și-și dă seama cu exact o secundă înainte să le vadă celorlalți fețele muștrătoare că a spus ceva cu mult mai rău ca *pizdos*. Își acoperă gura cu palmele. Deasupra palmelor, ochii-i sunt imenși. Jonesy îi lovește fluierul piciorului atât de tare pe sub masă, încât Beav aproape că se răstoarnă pe spate de pe scaun.

— Nu-l luați în seamă, doamnă, spune Henry. Îl ia gura pe dinainte, lucru pe care-l face doar când e stânjenit. Pur și simplu i-a...

— Nu mă deranjează, zice femeia. Știu cum i se spune. Uneori, chiar și eu și cu Alfie îi spunem așa. Acest subiect, greu de crezut, de-abia dacă o interesează. De ce? vorbește ea din nou.

Deși ea se uită la Henry, Beaver e cel care-i răspunde, în ciuda obrajilor care-i ard.

— Fiindcă e un tip mișto, spune el.

Ceilalți aprobă cu o aplecare a capului.

Îl vor duce și-l vor aduce pe Duddits de la școală pentru următorii aproximativ cinci ani, cu excepția dăților când el va fi bolnav sau vor fi ei la Bivouac; spre sfârșitul acestei perioade, Duddits nu va mai frecventa școala Mary M. Snowe, alias Academia Retardaților, ci Școala Profesională din Derry, unde va învăța să coacă prăjituri (*coc păituri*, în duddits-eză), să schimbe bateriile la mașini, să dea restul înapoi și să-și lege singur cravata la gât (nodul va arăta întotdeauna perfect, chiar dacă uneori va atârna pe la jumătatea cămășii). Până atunci, întâmplarea cu Josie Rinkenhauer va fi venit și va fi trecut, o minune de scurtă durată, uitată de toți, mai puțin de părinții lui Josie, care-și vor aminti mereu de ea. În anii în care-l vor însoți la și de la școală, Duddits se va dezvolta până ce va ajunge cel mai înalt dintre ei, un adolescent bine făcut, cu un chip ciudat de frumos de copil. Până atunci îl vor fi învățat să joace Parcheesi și o versiune simplificată a jocului de Monopoly; până atunci vor fi inventat Jocul lui Duddits și-l vor fi jucat încontinuu, râzând uneori atât de tare, încât Alfie Cavell (dintre el și doamna Cavell, el era cel înalt, dar și el avea ceva ce aducea a pasăre) va veni în capul scărilor din bucătărie, cele care duceau jos, spre camera de recreere, și va striga la ei, dorind să afle ce se petrece, ce era atât de distractiv, și poate că ei vor încerca să-i explice că Duddits a aruncat pentru Henry paisprezece la o mână de numai două sau că Duddits a aruncat cincisprezece *de-a-ndoaselea* pentru Pete, dar Alfie nu va părea niciodată să priceapă despre ce vorbeau ei; va sta acolo în capul scărilor cu o bucată de ziar în mână, zâmbind perplex, și va spune întotdeauna același lucru: *Nu strigați mai tare ca ursul în pădure, băieți*, și va închide ușa, lăsându-i pe ei să-și continue treburile... și, dintre toate acele treburi, Jocul lui Duddits era cel mai bun, a dracu' de pizdos, cum ar fi spus Pete. Vor fi vremuri când Beaver va crede că va râde până ce va exploda, iar Duddits va sta întotdeauna pe covor alături de tabla mare Parkmunn de cribbage, cu picioarele adunate sub el și rânjind aidoma unui Buddha. Ce mai curveselie! Toate acestea le stau în față, dar acum nu au decât această bucătărie și soarele plin de surprize, și Duddits de afară, împingând leagănele. Duddits care le-a făcut o favoare atât de mare intrându-le în viață. Duddits care nu e – și-au dat seama de asta din prima clipă – la fel ca tot restul lumii pe care o cunosc ei.

— Nu-mi dau seama cum de-au fost în stare s-o facă, spune Pete dintr-o dată. Plângea atât de amarnic! Nu-mi dau seama cum de-au putut continua să-l sâcâie.

Roberta Cavell se uită la el cu tristețe.

— Băieții mai mari nu-l aud așa cum îl auziți voi, spune ea. Sper să nu înțelegeți niciodată lucrul acesta.

6

— *Jonesy!* strigă Beaver. *Hei, Jonesy!*

De data aceasta primește un răspuns, un răspuns slab, dar inconfundabil. Șopronul unde țineau *snowmobile*-ul era un soi de mansardă aflată la parter și unul din lucrurile dinăuntru era un claxon cu burduf, de felul celor pe care le aveau montate furnizorii la domiciliu din anii douăzeci sau treizeci pe ghidonul bicicletelor lor. Pe acesta îl auzi Beaver acum: *Uugaaa! Huu-uugaaa!* Un sunet care l-ar fi făcut cu siguranță pe Duddits să râdă până la lacrimi – un pasionat al sunetelor ample și mustoase, asta fusese vechiul lor prieten Duds.

Perdeaua albastră și diafană de la duș foșni și pe brațele lui Beav apărură porțiuni luxuriante de piele de găină. Fu pe cale să se ridice, gândindu-se că McCarthy făcuse perdeaua să foșnească, apoi își dădu seama că o atinsese el cu propriul său cot – era îngust acolo, îngust, fără-ndoială – și se liniști. Tot nu se auzea nimic de sub el; vietatea aceea, orice ar fi fost ea, fie era moartă, fie plecase. Una din două, cu siguranță.

Ei bine... *aproape* cu siguranță.

Beav își întinse mâna în spate, atinse cu degetul butonul de tras apa, apoi își plecă mâna. *Stai cuminte*, spusese Jonesy, și Beaver așa voia să facă, dar de ce pizda mă-si nu se-ntorsese încă Jonesy? Dacă nu găsisese banda izolantă, de ce nu se întorsese fără ea? *Precis* trecuseră deja zece minute, nu-i așa? Iar lui i se păruse o împuțită de *oră întreagă*. Între timp, el stătuse pe budă alături de cadavrul din cadă, un cadavru al cărui cur arăta ca și când îi fusese despicat cu dinamită, omule, asta ca să-ți piară cheful să te mai căci vreodată...

— Mai trage o dată claxonu', cel puțin, murmură Beaver. Strânge burdufu', dă-mi de veste că încă mai ești acolo.

Dar Jonesy nu făcu nimic.

7

Jonesy nu găsea banda.

Căutase peste tot și nu găsisese nimic. Știa că acolo trebuie să fie, dar nu atârna de nici un cui și nu se afla nici pe masa plină de unelte. Nu era nici în spatele cutiilor cu vopsea, nici în cârligul de sub măștile pentru vopsit care atârnau acolo de beretele lor de plastic îngălbenit. Se uitase sub masă, se uitase în cutiile îngrămădite lângă peretele din fund, apoi se uitase în compartimentul de sub scaunul din dreapta al *snowmobile*-ului. Găsi acolo un far de rezervă, încă împachetat în cutia lui, și o jumătate de pachet de țigări Lucky Strike, dar nici urmă de blestemăția aceea de bandă izolantă. Simțea minutele cum se scurg. Odată fu sigur că-l aude pe Beaver strigându-l, dar nu voia să se întoarcă fără bandă, așa că făcu să strige vechiul claxon ce zăcea pe jos, strângându-i burduful crăpat de plastic negru și scoțând un *uuuga-uuuga*, care i-ar fi plăcut cu siguranță lui Duddits.

Cu cât se uita mai disperat după bandă și nu o găsea, cu atât părea aceasta mai indispensabilă. Găsi un sul de sfoară, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum să prinzi capacul de la toaletă cu *sfoara*? Într-un sertar al mesei de lucru se afla o rolă de bandă scoci, era aproape sigur de asta,

dar vietatea din toaletă păruse destul de puternică, asemenea unui pește de dimensiuni mari sau altceva. Banda scoci nu ar fi fost îndeajuns de rezistentă.

Jonesy rămase lângă Arctic Cat, uitându-se împrejur cu ochii larg deschiși, trecându-și degetele prin păr (nu-și pusese mânușile înapoi pe mâini și stătuse afară în frig destul de mult să-i amorțească degetele) și expirând vălătuci albi de aburi.

— Unde *mama mă-si?* întrebă cu voce tare și lovi cu pumnul în masă. Un vraf de cutiuțe umplute cu șuruburi și cuie căzură când făcu asta și, în spatele lor, se afla banda izolantă, o rolă mare și grasă cu bandă izolantă. Probabil că trecuse cu privirea peste ea de vreo zece ori.

O prinse în mână, o îndesă în buzunarul hainei – haina, cel puțin, își amintise să și-o ia, deși nu se obosise să-i tragă fermoarul – și se întoarse spre ieșire. Acela fu momentul în care Beaver începu să țipe. De-abia auzise când îl chemase, dar Jonesy auzi acum fără nici o problemă țipetele. Erau ample, robuste, pline de durere.

Jonesy alergă spre ușă.

8

Mama lui îi spusese întotdeauna că scobitorile îl vor omorî, dar nu-și închipuise niciodată că o vor face în felul acesta.

Șezând pe capacul închis de la toaletă, Beaver pipăi buzunarul de sus al halatului, căutând o scobitoare pe care s-o mestece, dar nu mai era nici una acolo – se aflau împrăștiate pe toată suprafața podelei. Două sau trei aterizaseră departe de sânge, dar ar fi trebuit să se ridice un pic de pe capacul toaletei ca să ajungă la ele — să se ridice și să se încline în față.

Beaver analiză situația. *Stai cuminte pe curul tău*, spusese Jonesy, dar era sigur că vietatea din toaletă plecase; *scufundarea, scufundarea, scufundarea*, cum se spunea în filmele de război cu submarine. Și chiar dacă n-ar fi plecat, nu-și va ridica fundul decât o secundă sau două. Dacă sărea vietatea, Beaver și-ar putea lăsa greutatea înapoi pe capac, i-ar putea poate rupe gâtul ei mic și solzos (bineînțeles, presupunând că *avea gât*).

Se uită cu jind la scobitori. Trei sau patru erau destul de aproape ca să trebuiască doar să se întindă și să le ridice, dar nu avea de gând să-și bage scobitori murdare de sânge în gură, mai ales că știa de unde provenise acel sânge. Și mai era un lucru. Chestia aia ciudată și prăfoasă crește pe sânge, creștea și în crăpăturile dintre dalele de gresie – o vedea mai limpede ca până acum. Se vedea și pe câteva dintre scobitori... dar nu și pe cele care se aflau departe de sânge. Acelea erau curate și albe, și, dacă avusese vreodată nevoie de sentimentul de confort dat de faptul că ținea ceva în gură, o bucățiță de lemn pe care să o roadă, acum era momentul.

— Futu-i, murmură Beav și se aplecă înainte, întinzând o mână. Degetele îi ajunseră aproape de o scobitoare curată. Își contractă mușchii din coapse și fundul i se ridică de pe capac. Degetele-i prinseră scobitoarea – *ah, a mea ești* – când ceva izbi capacul toaletei, îl lovi cu o forță îngrozitoare, proiectându-l în sus, direct în boabele lui neprotejate, și împingându-l în față. Beaver se agăță de perdeaua de la duș într-o ultimă încercare de-a-și menține echilibrul, dar aceasta se desprinsese de bara metalică într-un clinchet de inele. Bocancii îi alunecară pe sânge și el ateriză cu capul înainte pe pardoseală, asemenea unui om aruncat în aer de către un scaun catapultant. În spatele lui auzi capacul de toaletă

ridicându-se destul de rapid să crape rezervorul de porțelan.

Ceva ud și greu ateriza pe gâtul lui Beaver. Ceva ce semăna cu o coadă sau cu un vierme sau cu un segment muscular de tentacul se încolăci între picioarele lui și-l prinse într-o strânsoare de piton de boașele deja pulsânde. Beaver țipă, ridicându-și bărbia de pe dalele însângerate (un desen zigzagat i se tatuase pe ea), cu ochii ieșindu-i din orbite. Vietatea se întindea umedă, și rece, și grea de la ceafa lui și până la noadă, asemenea unui covor făcut sul care respiră, și acum începu să scoată sunete rapizi, ascuțite și ciripite, asemeni unei maimuțe turbate.

Beaver țipă din nou, șerpui pe burtă către ușă, apoi se ridică în patru labe, scuturându-se, încercând să arunce vietatea din spatele lui. Funia musculoasă îl strânse din nou între picioare și se auzi un pocnet slab dinspre ceața lichidă de durere care-i era acum canalul inghinal.

O, Cristoase, gândi Beav. Cristoase Mare Păroase, cred ăsta a fost unul dintre coaiele mele.

Guițând, transpirând, cu limba dansându-i când afară, când înăuntru din gură asemenea unui petrecăreț dement, Beaver făcu singurul lucru la care se putea gândi: se răsuci pe spate, încercând să zdrobească vietatea între coloana lui vertebrală și dalele de gresie. Îi ciripi în urechi, aproape asurzindu-l, și începu să se zbată frenetic. Beaver prinse coada încolăcită între picioarele lui; era fină și fără păr pe deasupra, dar spinoasă – placată cu cârlige făcute din păr năclăit, parcă – pe dedesubt. Și era și udă. Cu apă? Cu sânge? Cu amândouă?

— Ahhh! Ahhh! O, Dumnezeuule, dă-mi drumu'! Vietate futută, dă-mi drumu'! Iisuse! Bijuteriile mele futute! Iiisuse!

Înainte să-și poată coborî mâna sub această coadă, o gură plină de ace i se înfipse într-o parte a gâtului. Beaver pedală în spate, urlând, apoi vietatea dispăru. Beaver încercă să se ridice în picioare. Trebuia să se împingă cu mâinile, fiindcă amândouă picioarele îi erau sleite de puteri, iar mâinile îi tot alunecau. Pe lângă sângele lui McCarthy, pardoseala băii era acum acoperită și cu apă murdară din rezervorul toaletei, iar dalele de gresie se transformaseră într-un patinoar.

Când reuși într-un sfârșit să se ridice, văzu ceva atârând de canatul ușii pe la jumătatea distanței de la pământ. Arăta ca o nevăstuică mutant — nu avea picioare, dar avea o coadă groasă roșcat-aurie. Nu avea propriu-zis cap, doar un fel de măciulie lucioasă din care ieșeau doi ochi negri ageri.

Jumătatea de jos a măciuliei se deschise, expunând o sumedenie de dinți. Vietatea se năpusti asupra lui aidoma unui șarpe; măciulia sări prin aer ca un bici, coada pleșuvă rămânând prinsă de canatul ușii. Beaver țipă și-și ridică o mână înaintea feței. Trei din cele cinci degete — toate în afară de degetul mic și cel mare — dispărură. Nu simți nici un pic de durere; fie nu era nici un pic de durere, fie o înghițise durerea testiculului său spart pe toată. Încercă să se ferească, dar partea din spate a genunchilor lui se lovi de vasul toaletei sparte. Nu mai avea unde merge.

Chestia asta se afla în interiorul lui, gândi Beaver, doar pentru atât mai avu timp. *Se afla în interiorul lui.*

Apoi vietatea își desprinse coada, sau tentaculul, sau orice altceva era și sări asupra lui, partea de sus a rudimentului de cap dominată de ochii aceia negri și stupid de furioși, partea de jos — o ghiotura de ace osoase. De departe, dintr-un alt univers, unde s-ar fi putut să mai existe încă o lume rațională, Jo-nesy îi striga numele, dar Jonesy era în întârziere, Jonesy era cu mult în întârziere.

Vietatea care fusese în McCarthy ateriză pe pieptul lui Beaver cu o pocnitură. Mirosea ca vânturile lui McCarthy — o odoare grea de ulei, și eter, și gaz metan. Biciul muscular care era partea de jos a corpului ei se

încolăci în jurul taliei lui Beaver. Capul îi săget înainte și dinții ei se înfipseră în nasul lui Beaver.

Țipând, lovind-o cu pumnii, Beaver căzu pe spate peste toaletă. Capacul și colacul se izbiseră de rezervor când ieșise vietatea dinăuntru. Capacul rămăsese ridicat, dar colacul căzuse la loc. Acum, Beav ateriza pe el, îl rupse, și căzu cu fundul în toaletă în timp ce vietatea-nevăstuică îl strângea de talie și-i ronțăia fața.

— Beaver! Beav, ce se...

Beaver simți vietatea crispându-se pe el – se crispa de-adevăratelea, asemenea unui penis intrat în erecție. Strânsoarea tentaculului se întări în jurul taliei lui, apoi se slăbi. Fața idioată cu ochi negri biciui în spate, către sunetul vocii lui Jonesy, iar Beav își văzu vechiul prieten printr-o ceață sângerie cu niște ochi din ce în ce mai slabi: Jonesy stând cu gura deschisă în cadrul ușii, cu o rolă de bandă izolantă (*nu ne mai e de folos acum*, gândi Beaver, *nu ne mai folosește la nimic*) într-o mână inertă. Jonesy stând acolo complet neajutorat din pricina șocului și a ororii care-l cuprinseseră. Nu reprezenta decât următoarea pradă a acestei vietăți.

— Jonesy, cară-te de-aici! strigă Beaver. Vocea lui era gălgâită, forțată să iasă prin gura plină de sânge. Observă că vietatea se pregătea să sară și-și petrecu brațele în jurul corpului ei pulsatil ca și când ar fi fost o amantă: – Ieși de-aici! Închide ușa! Dă...

Dă-i foc, voise să spună. Închide-o aici, închide-ne pe amândoi aici, arde vietatea, arde-o de vie; eu voi ședea cu curu' adânc înfipt în toaleta asta futută, cu brațele în jurul vietății ăsteia, și, dacă voi muri simțindu-i mirosul pârlit, voi muri fericit.

Dar vietatea se smucea prea puternic, iar nenorocitul de Jonesy nu făcea decât să stea acolo cu rola de bandă izolantă în mână și cu maxilarul căzut, și să fie al dracului dacă nu semăna cu Duddits, tâmp asemenea unui iepure castrat în plin sezon de împerechere și fără nici o șansă de revenire. Atunci se întoarse vietatea înapoi spre Beaver, cu capul-măciulie fără urechi și fără nas tras în spate, și, înainte ca acel cap să se năpustească în față și înainte ca lumea să explodeze pentru o ultimă dată, Beaver avu o ultimă frântură de gând: *A dracu' scobitori, blestemăție, mama a spus mereu că...*

Apoi explodă roșul, și negrul înflori, iar, undeva departe de el, se auziră propriile sale țipete, ultimele.

9

Jonesy îl văzu pe Beaver șezând în toaletă cu ceva ce semăna cu un vierme roșu-auriu gigantic agățat de el. Strigă și vietatea se întoarse spre el; nu avea un cap propriu-zis, doar ochi negri de rechin și o gură plină de dinți. Avea ceva *între* dinți, ceva ce nu avea cum să fie rămășițele mestecate ale nasului lui Beaver Clarendon, dar care probabil asta era.

Fugi! își strigă în sine, apoi: *Salvează-l! Salvează-l pe Beaver!*

Amândouă imperativele aveau aceeași putere și, ca rezultat, rămase blocat în ușă, simțindu-se greu, ca și când ar fi avut patru sute de kilograme. Vietatea din brațele lui Beaver scotea un sunet, un ciripit demențial care-i pătrunse în cap și-l făcu să se gândească la ceva, la ceva de tare de demult, nu-și amintea cu exactitate ce.

Apoi, Beaver strigă la el din poziția ciudat tolănită din toaletă, spunându-i să se care, să închidă ușa, după care vietatea se întoarse înapoi la sunetul vocii sale, ca și când s-ar fi întors la o afacere temporară uitării, și, de data aceasta, se năpusti asupra ochilor lui Beaver, asupra nenorociților lui de *ochi*. Beaver se zvârcoli, și strigă, și încercă să

reziste în timp ce vietatea ciripea și clănțănea și-l mușca, coada – sau ce-o fi fost ea – flexându-i-se și strângându-se în jurul taliei lui, scoțându-i lui Beaver cămașa de sub halat și apoi alunecându-i pe pielea goală. Picioarele lui Beaver se zbăteau pe dalele de gresie, călcâiele bocancilor lui împrôșcând apă însângerată în jur în fâșii subțiri, umbra lui tremurând pe perete. Chestia aceea igrasioasă se găsea peste tot acum, se răspândea atât de a dracului de *repede*...

Jonesy îl văzu pe Beaver smucindu-se în spate într-un ultim spasm; văzu vietatea slăbindu-și prinsoarea și lăsându-l pe Beaver chiar atunci când acesta căzu de pe toaletă, partea de sus a corpului lui prăbușindu-se în cadă, peste McCarthy, peste bunul domn Iată-Eu-Stau-la-Ușă-și-Bat. Vietatea ateriza pe pardoseală și porni șerpuind – Cristoase, era atât de rapidă – către el. Jonesy făcu un pas în spate și trânti ușa de la baie chiar înainte ca vietatea să se izbească de ea, scoțând un bufnet aproape identic cu cel pe care-l scosese când lovise interiorul capacului de la toaletă. Izbi ușa destul de tare, s-o facă să tremure în canaturi. Lumina pâlpâia în fâșii pe sub ușă când vietatea se mișcă agitată pe dalele de gresie, apoi se izbi din nou de ușă. Primul gând al lui Jonesy fu să alerge să ia un scaun, să-l fixeze sub clănță, dar cât de tâmpită era această idee, așa cum spuneau propriii lui copii, cât de a dracului de idioată – ușa se deschidea *înăuntru*, nu în afară. Adevărata dilemă era dacă vietatea înțelegea la ce folosea clănța și dacă ajungea la ea.

Ca și când i-ar fi citit gândurile – dar cine spusese că asta era imposibil? – se auzi un sunet de viermuială pe cealaltă parte a ușii și Jonesy simți clănța încercând să se răsucească. Orice ar fi fost vietatea aceasta, era incredibil de puternică. Jonesy ținuse de clănță cu mâna dreaptă; acum o prinse și cu mâna stângă. Pentru o clipă teribilă, forța care încerca să răsucească clănța continuă să crească, apoi Jonesy fu sigur că vietatea dinăuntru va putea să o rotească în pofida contrei pe care o ținea el cu ambele mâini și aproape că intră în panică, aproape că se întoarse pe călcâie și o luă la fugă.

Îl opri amintirea rapidității pe care o avea vietatea. *M-ar prinde din urmă înainte să pot ajunge în mijlocul camerei*, gândi, întrebându-se în spatele minții de ce trebuise să fie construită camera a-ceasta atât de mare. *M-ar prinde din urmă, ar urca pe piciorul meu, și-apoi ar urca pe...*

Jonesy prinse mai bine de clănță. Venele îi ieșiră în evidență pe antebrațe și pe amândouă părțile gâtului. Își trase buzele în spate, scoțând dinții la iveală. Îl durea și șoldul. Afurisitul lui de șold; dacă ar încerca *totuși* să fugă, șoldul l-ar încetini și mai mult, și asta grație profesorului acela ieșit la pensie, nemernicul dracului nici n-ar fi trebuit să se afle la volan, mii de mulțumiri, profule, mulțumesc în mama mă-ti pân' la dracu, și, dacă nu va putea ține ușa închisă și nici să fugă nu va putea, atunci ce i se va întâmpla?

Ce i se întâmplase și lui Beaver, desigur. Vietatea avusese nasul lui Beav prins între dinți ca și când acesta ar fi fost o bucată de kebab.

Gemând, Jonesy ținu strâns de clănță. Preț de o clipă, presiunea deveni chiar și mai puternică, apoi încetă. Din spatele ușii subțiri din lemn, vietatea scânci nervos. Jonesy simți mirosul eteric al lichidului de pornire.

Cu ce naiba se ținea de ușă? Nu avea membre, Jonesy nu văzuse nimic, nu avea decât coada aia roșietică, așa că...

Auzi lemnul *crăpând* pe partea cealaltă a ușii, chiar la nivelul capului său, judecând după sunete – și știu răspunsul. Vietatea se ținea de ușă cu dinții. Gândul acesta îl umplu pe Jonesy cu o oroare paralizantă. Vietatea aceea fusese în interiorul lui McCarthy, nu se îndoia cătuși de puțin de

asta. Fusesse înăuntrul lui McCarthy și se dezvoltase acolo asemenea unei tenii gigantice dintr-un film de groază. Asemenea unui cancer, un cancer cu dinți. Și, atunci când se dezvoltase îndeajuns, atunci când fusesse pregătită să treacă la lucruri mai ambițioase, s-ar putea spune, pur și simplu își săpase cu dinții drumul spre afară.

— Nu, omule, nu, spuse Jonesy cu o voce lichidă, aproape plângărească.

Clanța ușii de la baie încercă să se răsucescă în cealaltă direcție. Jonesy își imagina vietatea dinăuntru, dindărătul ușii, cum atârna asemenea unei lipitori de ușă ținându-se în dinți, cu coada sau acel unic tentacul încolăcit în jurul clanței aidoma lațului din frânghia unui spânzurat, trăgând...

— Nu, nu, *nu*, gâfâi Jonesy, ținându-se de clanță cu toată puterea. Era cât pe ce să-i scape. Pe față îi curgea transpirația și transpirație avea și în palme, o simțea.

Chiar în fața ochilor lui umflați și înspăimântați, apărură o constelație de umflături în lemnul ușii. Acolo își înfipse vietatea dinții și acolo continua ea să foreze. Curând, vârful dinților vor străbate lemnul (dacă nu-și va pierde el mai întâi priza asupra clanței, adică) și va trebui chiar să *se uite* la acei colți care-i smulseseră nasul din mijlocul feței prietenului său.

Acest gând îl făcu să-și amintească: Beaver era mort. Vechiul său prieten.

— L-ai omorât! strigă Jonesy la vietatea de cealaltă parte a ușii. Vocea îi tremura de durere și de groază. L-ai omorât pe Beav!

Obrajii îi erau încinși, lacrimile care începuseră acum să-i curgă pe ei erau chiar și mai fierbinți. Beaver îmbrăcat în geaca lui de piele neagră (*Ce de fermoare ai!* spusese mama lui Duddits în ziua în care o întâlniseră), Beaver nu departe de-a se face de râs în seara Balului de Absolvire dansând căzăcește, cu brațele împreunate peste piept și dând din picioare, Beaver la nunta lui Jonesy și a Cariei, îmbrățișându-l pe Jonesy și șoptindu-i pătimaș în ureche: „Să fii fericit, omule. Să fii fericit pentru noi toți.” Atunci fusesse prima dată când își dăduse seama că Beaver nu era fericit – despre Henry și Pete, desigur, despre ei nu avusese niciodată o clipă de tăgadă, dar despre *Beav*? Iar acum, Beaver era mort, Beaver atârna jumătate înăuntru și jumătate afară din cadă, stătea întins deasupra domnului Richard Împutitu' lată-Eu-Stau-la-Ușă-și-Bat McCarthy.

— *L-ai omorât, curvă!* strigă el către umflăturile din ușă – fuseseră șase, iar acum erau nouă, sau, la dracu', o duzină.

Ca și când vietatea s-ar fi speriat de furia lui, presiunea aplicată invers sensului acelor de ceasornic asupra clanței slăbi. Jonesy se uită împrejur cu o privire sălbatică după ceva ce i-ar fi fost de ajutor, nu văzu nimic, apoi se uită în jos. Acolo era rola de bandă izolantă. S-ar putea apleca și ar putea-o ridica, dar apoi? Ar avea nevoie de amândouă mâinile ca să desfacă o fâșie, ar avea nevoie de amândouă mâinile și de dinți ca să o rupă, și, chiar presupunând că vietatea i-ar da acest timp, la ce i-ar fi folosit când el însuși de-abia ținea contră presiunii exercitate asupra clanței?

Acum, clanța începu din nou să se rotească. Jonesy ținea cu forță de partea lui, dar începuse să obosească, adrenalina din mușchii săi începuse să se împutineze și să se transforme în plumb, palmele îi erau mai alunecoase ca până atunci, iar acel miros... mirosul acela eteric era acum mai distinct și, într-un fel, mai *pur*, necontaminat de excrețiile și de gazele corpului lui McCarthy. Cum de era atât de puternic de partea lui a ușii? Cum de era... doar dacă nu...

În jumătatea de secundă de dinainte ca tija ținând la un loc clanțele de pe-o parte și de cealaltă a ușii să se rupă, Jonesy observă că era mai întuneric acum. Doar cu puțin. Ca și când i s-ar fi strecurat ceva în spate și stătea între el și sursa de lumină, între el și ieșirea din spate...

Tija se rupse. Clanța de pe partea lui Jonesy se detașă de butuc și ușa băii se dădu imediat cu puțin în spate, trasă de greutatea vietății-țipar ce atârna de ea. Jonesy țipă strident și dădu drumul clanței din mână. Aceasta se lovi de rola de bandă izolan-tă și sări într-o parte.

Se întoase pe călcâie, gata să fugă, dar în spatele lui se afla un om cenușiu.

El – *arătarea* – era ceva străin, însă, într-un fel, nu era deloc străin. Jonesy văzuse întruchipări ale lui într-o mie de seriale TV prezentând „întâmplări stranii”, pe primele pagini ale o mie de ziare de scandal (genul celor care-ți anunțau grozăvii tragicomice atunci când stăteai la coadă la casa super-magazinelor), îl văzuse în filme ca *ET* și *Foc în cer*, era DI Cenușiu de pe materialele publicitare ale *Dosarelor X*.

Toate aceste întruchipări îi nimeriseră, cel puțin, ochii, acei ochi negri imenși care erau identici cu ochii vietății care-și croise cu dinții drum spre afară prin fundul lui McCarthy. Și gura era pe aproape – o tăietură rudimentară, nimic mai mult de-atât – dar pielea lui cenușie atârna în pliuri largi, în falduri, asemenea pielii unui elefant murind de bătrânețe. Dintre riduri curgeau pârlășe molcome gal-ben-alburii dintr-o substanță purulentă; același lucru îi curgea aidoma lacrimilor de la colțurile ochilor lui lipsiți de expresivitate. Cheaguri și cantități infime de scursură băteau de-a latul podelei din camera principală, de-a latul covorului Navajo de sub amuleta indiană, către ușa de la bucătărie prin care intrase în cabană. De cât timp se afla DI Cenușiu acolo? Stătuse afară, urmărindu-l pe Jonesy cum fugea de la șopron la ușa din spate a cabanei cu rola inutilă de bandă izolan-tă în mână?

Nu știa. Știa doar că DI Cenușiu era pe moarte și că trebuia să treacă de el, fiindcă vietatea din baie tocmai aterizase pe pardoseală cu un bubuit puternic. Pentru că va porni pe urmele lui.

Marcy, spuse DI Cenușiu.

Vorbi foarte clar, deși reminiscența lui de gură nici nu se deschise. Jonesy auzi cuvântul în miezul minții sale, în exact același loc unde auzise întotdeauna plânsetul lui Duddits.

— Ce dorești?

Vietatea din baie se târî peste picioarele lui, dar Jonesy de-abia dacă o observă. De-abia o observă încolăcindu-se în jurul picioarelor goale și fără degete ale omului cenușiu.

Vă rog, opriți-vă, spuse DI Cenușiu în mintea lui Jonesy. Era vorba de declic. Mai mult chiar; era vorba de linie. Uneori vedeai linia; uneori o auzai, așa cum auzise gândurile vinovate și speriate ale lui Defuniak în acea zi. *Nu mai suport, faceți-mi o injecție, unde-i Marcy?*

Mă căuta moartea în acea zi, gândi Jonesy. *A trecut pe lângă mine în mijlocul străzii, a trecut pe lângă mine în spital – chiar dacă numai cu o cameră sau două – și de-atunci mă tot caută. M-a găsit într-un sfârșit.*

Atunci explodează capul arătării, se frânse în mii de bucăți, eliberând un nor roșu-portocaliu de particule mirosind a eter.

Jonesy le inspiră pe toate.

Cu părul complet încăruntit, văduvă la cincizeci și opt de ani (dar încă o femeie-păsăruică ce prefera rochiile imprimate cu flori, acestea nu se schimbaseră), mama lui Duddits ședea în fața televizorului în apartamentul de la parter din West Derry Acres pe care-l împărțea acum cu fiul ei. Vânduse casa de pe Maple Lane după moartea lui Alfie. Și-ar fi putut permite să o păstreze – Alfie lăsase o grămadă de bani, asigurarea lui pe viață plătise și ea destul, și, pe deasupra, mai era și partea ei de acțiuni la firma care importa piese auto căreia îi pusese Alfie bazele în 1975 – dar era prea mare și erau prea multe amintiri deasupra și dedesubtul sufrageriei unde-și petrecuse cu Duddits cea mai mare parte a timpului. Deasupra era dormitorul unde ea și cu Alfie dormiseră și vorbiseră, unde făcuseră planuri și dragoste. Dedesubt era camera de recreere unde Duddits și cu prietenii lui își petrecuseră atâtea după-amiezi și seri. În opinia Robertei, aceștia fuseseră prieteni trimiși din ceruri, fuseseră îngeri cu inimi curate și guri spurcate, care chiar se așteptaseră ca ea să creadă că, atunci când Duddits începuse să spună *fut*, încerca de fapt să spună Fudd, care, îi explicaseră ei zeloși, era numele noului cățeluș al lui Pete – Elmer Fudd; pe scurt, doar Fudd. Desigur că se prefăcuse că-i crede.

Prea multe amintiri, prea multe fantome ale vremurilor mai fericite. Apoi, desigur, se îmbolnăvise și Duddits. Era bolnav de doi ani deja și nici unul dintre prietenii lui nu știa asta, fiindcă nu mai veniseră în vizită, iar ea nu-și găsisese curajul să ridice telefonul și să-l sune pe Beaver, care i-ar fi sunat apoi pe ceilalți.

Acum ședea în fața televizorului, unde tipii de la știrile locale renunțaseră să intervină doar din când în când în mijlocul serialelor ei de după-amiază și începuseră să emită încontinuu. Roberta ascultă speriată de lucrurile care probabil că se întâmplau în nordul statului, dar era și fascinată. Partea cea mai înspăimântătoare era că nimeni nu părea să *știe* cu exactitate ce se petrecea sau despre ce era de fapt vorba sau care erau adevăratele dimensiuni ale problemei. Dispăruseră câțiva vânători, poate că mai bine de zece, într-o zonă izolată a statului Maine, la două sute cincizeci de kilometri nord de Derry. Această parte a știrii era limpede. Roberta nu era convinsă, dar era aproape sigură că reporterii vorbeau despre regiunea Jefferson, unde obișnuiau băieții să meargă la vânătoare și de unde se întorceau cu povești sângeroase care-l fascinau și-l înspăimântau pe Duddits în același timp.

Să fi fost vânătorii aceia pur și simplu izolați din cauza furtunii de zăpadă Alberta Clipper, care trecuse pe acolo, lăsând asupra zonei o zăpadă de cincisprezece-douăzeci de centimetri? Poate. Nimeni nu putea spune asta cu siguranță, dar un grup de patru oameni care vânau în regiunea Kineo părea că dispăruse cu adevărat. Pozele lor apărură pe ecran, numele lor fură recitate rar: Otis, Roper, McCarthy, Shue. Ultima era o femeie.

Niște vânători dați dispăruți nu era o știre destul de importantă să fie întrerupte seriile de după-amiază, dar mai erau și ale știri. Oamenii văzuseră lumini ciudate și intens colorate pe cer. Doi vânători din Millinocket care fuseseră cu două zile în urmă în zona Kineo pretindeau că văzuseră un obiect de forma unui trabuc plutind deasupra unei zone defrișate pentru introducerea liniilor de înaltă tensiune. Nu era nici urmă de motor, spuseseră ei, și nu era nici un dispozitiv de propulsie la vedere. Pur și simplu atârna la șaiszeci de metri deasupra liniilor de înaltă tensiune, emițând un zbârnâit profund, care-ți pătrundea în oase. Și în dinți, judecând după aparențe. Amândoi vânătorii susțineau că-și pierduseră din dinți, deși, atunci când își deschiseseră gurile ca să arată locurile goale din gingii, Robertei i se păru că și dinții rămași erau gata să

le cadă. Vânătorii se aflaseră într-o camionetă Chevy veche și, când încercaseră să se apropie să vadă mai bine aeronava, le murise motorul. Unul dintre ei avea un ceas alimentat de la baterie care funcționase de-a-ndoaselea în următoarele trei ore după acest eveniment și apoi i se oprise de-a binelea (ceasurile celorlalți, cele mecanice, nu pățiseră nimic). Potrivit reporterului, câțiva alți vânători și câțiva localnici văzuseră și ei obiecte zburătoare neidentificate – unele de forma trabucului, altele de forma mai tradițională a farfuriei – în ultima săptămână sau cam așa ceva. Jargonul militar, spuse reporterul, numea „bâlbe” acest fel de declarații spontane.

Vânători dispăruți, OZN-uri. Știri suculente și, cu siguranță, destul de bune să deschidă jurnalul de știri *În direct la ora șase* („Știri locale! De ultimă oră! Despre Orașul vostru și despre Statul Nostru, al Tuturor!”), dar acum apăruseră noi informații. Știri și mai *rele*. Totuși, nu erau deocamdată decât zvonuri, iar Roberta se ruga să se dovedească într-un final nefondate, însă erau îndeajuns de înfiorătoare s-o țină în fața televizorului deja de două ore, bând prea multă cafea și devenind din ce în ce mai agitată.

Cele mai înfiorătoare zvonuri roiau în jurul declarațiilor potrivit cărora se prăbușise ceva în pădure, nu departe de locul unde bărbaii spusese că văzuseră aeronava în formă de trabuc plutind deasupra liniilor de înaltă tensiune. Aproape la fel de neliniștitoare erau și zvonurile cum că o mare porțiune din ținutul Aroostook, aproape trei sute de kilometri pătrați aflați în proprietatea companiilor de hârtie sau a guvernului, fusese introdusă în carantină.

Un bărbat înalt, palid și cu ochii adânciți în orbite le vorbea reporterilor de la Baza Aeriană Națională din Bangor (stătea în fața unui însemn care proclama: CĂMINUL MANIACILOR) și spunea că nici unul dintre zvonuri nu era adevărat, dar că „o serie de declarații contradictorii” erau verificate chiar acum. Pe banderola din josul ecranului scria simplu ABRAHAM KURTZ. Roberta nu-și dădea seama ce grad avea și nici dacă făcea măcar parte din forțele armate. Era îmbrăcat într-un halat verde simplu cu nimic atașat de el, în afară de un fermoar. Dacă-i era frig – așa ți-ai fi zis, văzându-l îmbrăcat doar în halat – nu lăsa să se vadă asta. Nu se citea nimic în ochii lui, care erau foarte mari și mărginiți în partea de sus de două sprâncene albe, ochi care nu-i plăcură prea mult Robertei. Ei i se păreau a fi ochii unui mincinos.

— Puteți cel puțin confirma că aeronava doborâtă nu e nici străină și nici de origine... extraterestră? Întrebă un reporter. Avea o voce tânără.

— ET telefonează acasă, spuse Kurtz și râse. Se auziră râsete și din partea majorității celorlalți reporteri și nimeni, cu excepția Robertei, care se uită la interviu de aici, din apartamentul ei din West Derry Acres, nu-și dădu seama că acela nu fusese deloc un răspuns.

— Puteți confirma că regiunea Jefferson nu se află în carantină? Întrebă alt reporter.

— În acest moment, nu pot nici confirma, nici nega acest lucru, spuse Kurtz. Privim destul de serios această problemă. Banii dumneavoastră guvernamentali lucrează din greu astăzi, doamnelor și domnilor.

Porni apoi către un elicopter cu elicele învârtindu-se alene și cu GNA scris pe o parte, în litere mari și albe.

Interviul fusese filmat la ora 9:45 dimineața, potrivit spuselor prezentatorului de la știri. Următoarea secvență — filmată tremurat cu o cameră mică – fusese luată dintr-o aeronavă Cessna închiriată de Canalul de Știri 9 ca să survoleze regiunea Jefferson. Era evident că fuseseră curenți puternici de aer și că ninge din greu, dar nu îndeajuns să obtu-

reze cele două elicoptere care apăruseră și flanca-seră aeronava din ambele părți ca două libelule maro imense. Se desfășurase o transmisiune radio, atât de bruiată încât Roberta trebui să citească transcrierea ei apărută în litere galbene în partea de jos a ecranului de televizor: *„Această zonă este interzisă. Vi se ordonă să vă întoarceți la punctul originar de decolare. Repet, această zonă este interzisă, întoarceți-vă.”*

Interzis însemna oare același lucru cu carantină? Roberta Cavell credea că probabil așa era și credea, de asemenea, că oameni cum era acel Kurtz pot fi ambigui atunci când e nevoie. Inscripția de pe elicopterele de pe flancuri era perfect vizibilă: GNA. Unul dintre ele ar fi putut să-l aducă în nordul statului chiar pe Abraham Kurtz.

Pilotul aeronavei Cessna: *„Sub conducerea cui se desfășoară această operațiune?”*

Radio: *„Întoarce-te, Cessna, sau vei fi forțată să te întorci.”*

Cessna se întorsese. Rămăsese oricum fără combustibil, anunță prezentatorul de la știri, ca și când asta ar fi explicat totul.

De atunci, repetaseră mereu același lucru și numiseră asta ținere la curent. Corespondenții canalelor mai mari de televiziune se presupunea că se aflau deja pe drum.

Roberta se ridică să închidă televizorul – începuse să-o agite să se uite la el – când țipă Duddits. Inima i se opri în piept, apoi porni la galop cu normă dublă, ca un cal de curse. Se roti pe loc, lovind măsuta de lângă canapeaua La-Z-Boy, care fusese a lui Alfie și care era acum a ei, răsturnându-și ceașca de cafea. Lichidul înmuie *Ghidul TV*, înecând distribuția serialului *Clanul Soprano* într-o baltă maronie.

Strigătul fu urmat de un plâns cu suspine ascuțite și isterice, suspinele unui copil. Dar chiar asta era chestia cu Duddits – acum avea peste treizeci de ani, dar avea să moară un copil... și cu mult înainte să împlinească patruzeci de ani.

Preț de o clipă, tot ce putu face fu să stea locului. Într-un sfârșit, se puse în mișcare, dorindu-și ca Alfie să fie alături de ea... sau, și mai bine, ca unul dintre băieți să fie alături de ea. Nu că ar mai fi fost vreunul dintre ei încă băiat, desigur; numai Duddits mai era băiat; sindromul Down îl transformase în Peter Pan și curând avea să moară în Țara Viselor.

— Vin, Duddits! strigă ea, și chiar asta făcea, dar se simțea bătrână cum se grăbea acum în josul holului către dormitorul din spate, cu inima lovindu-i spart coastele, cu artrita ciupind-o de șolduri. Pentru ea nu avea să existe nici o Țară a Viselor.

— Vine, mama vine!

Plângea și iar plângea, ca și când i s-ar fi frânt inima. Strigase prima dată când își dăduse seama că-i sângerează gingiile după ce-și spăla dinții, dar niciodată nu țipase și trecuseră ani întregi de când nu mai plânsese ca acum, genul de hohote sălbatice care-ți pătrundeau în cap și-ți mușcau din creier. Țipa și respira, țipa și respira, țipa și respira.

— Duddits, ce s-a întâmplat?

Roberta se năpusti în camera lui și se uită la el cu ochii larg deschiși, atât de convinsă că îi pornise o hemoragie, încât prima dată chiar *văzu* sânge. Dar nu era decât Duddits acolo, legănându-se înainte și înapoi în patul lui de spital cu apărătoare, cu obraji uzi de lacrimi. Ochii lui erau la fel de verzi și de sclipitori, dar celelalte culori pieriseră. Îi pierise și părul, frumosul lui păr blond care-i amintise ei de tânărul Art Garfunkel. Lumina palidă de iarnă intrând pe fereastră se reflecta pe craniul lui, se reflecta în sticlutele aranjate după dimensiuni pe noptieră (pastile pentru infecții, pastile pentru durere, dar nici un fel de pilule care să oprească ceea ce i se întâmpla sau chiar și numai să-i încetinească procesul), se reflecta pe

stâlpul pentru perfuzii din fața mesei.

Nu era însă nimic în neregulă, din câte își dădea ea seama. Nimic care să fie sursa expresiei aproape grotești de durere de pe chipul lui.

Se așeză lângă el, prinse cu mâinile de capul agitat din care lacrimile curgeau și-l duse la sânul ei. Chiar și acum, când se agita, avea pielea rece; sângele lui obosit, muribund nu-i putea aduce căldura în obraji. Își amintea că citise *Dracula* cu mult timp în urmă, în anii de liceu, își amintea teroarea plăcută care devenea mai puțină plăcută o dată ce se afla în pat, cu luminile stinse, întreaga ei cameră umplută de umbre. Își amintea că se bucurase că nu există vampiri – doar că acum nu mai era atât de convinsă. Există cel puțin un vampir, și era cu mult mai înspăimântător ca orice conte transilvan; numele lui nu era Dracula, ci leucemia, și nu exista nici un fel de țăruș pe care să i-l înfigi în inimă.

— Duddits, Duddie, iubire, ce s-a întâmplat?

Iar el își strigă durerea cum stătea așa, strâns la pieptul ei, făcând-o să uite complet ceea ce s-ar putea sau nu să se fi întâmplat în regiunea Jefferson, înghețându-i scalpul de craniu și trimițându-i fiori pe sub piele, oripilând-o.

— *liivăă mo! liivăă mo! O, ami, liivăă mo!*

Nu fu nevoie să-l roage să repete sau să pronunțe mai clar; îl ascultase întreaga viață și înțelese foarte bine:

Beaver e mort! Beaver e mort! O, mami, Beaver e mort!

CAPITOLUL NOUĂ PETE ȘI BECKY

1

Pete rămase întins, țipând în făgașul astupat de zăpadă unde aterizase până ce nu mai putu țipa și atunci rămase doar întins pentru o vreme, încercând să se obișnuiască cu durerea, să ajungă la un compromis cu ea. Aceasta era însă durere fără compromisuri, agonie gen Blitzkrieg. Habar nu avusese că lumea adăpostea o asemenea durere – dacă ar fi intuit asta, sigur că ar fi rămas alături de femeie. Alături de Marcy, deși nu așa o chema. Aproape că *știa* numele ei, dar ce mai conta acum? El se afla în belele, nu ea, el cu durerea urcând dinspre genunchi în spasme răskoapte, calzi și teribile. Rămase întins în drum cu punga de plastic lângă el. MULȚUMIM CĂ NE-AȚI ALES PE NOI! scria. Pete se întinse după ea, dorind să afle dacă mai rămăsese o sticlă sau două nespate înăuntru, și, când își mișcă piciorul, un fulger agonic își luă zborul dinspre genunchi. Le făcu pe celelalte să pară ciupituri. Pete țipă din nou și leșină.

2

Când își reveni, nu știu să estimeze cât timp fusese inconștient – intensitatea luminii sugera că nu trecuse mult, dar picioarele îi amorțiseră și nici mâinile nu mai aveau mult să ajungă acolo, în ciuda mânușilor.

Pete stătea întins aproape pe-o rână, punga cu bere se afla lângă el într-o băltoacă mocirloasă de culoarea chihlimbarului. Durerea din genunchi se retrăsese puțin – probabil că și aceasta amorțea – și descoperi că poate gândi din nou. Asta era bine, fiindcă intrase într-o hazna a dracu' de urât mirositoare. Trebuia să se întoarcă la adăpost și la foc, și trebuia să se descurce singur. Dacă rămânea acolo și-l aștepta pe

Henry și *snowmobile*-ul, avea șanse mari să se transforme într-o înghețată *Petesicle* pe băț până la venirea lui – o înghețată Pete cu o pungă plină cu sticle de bere sparte lângă el, mulțumim că ne-ai ales pe noi, alcoolic împruțit, mulțumim mult. Și mai trebuia să se gândească și la femeie. Și ea ar putea muri, și asta numai pentru că Pete Moore avusese nevoie urgentă de malțul lui.

Se uită la pungă cu dispreț. Nu o putea arunca în pădure; nu putea risca să-și trezească la viață genunchiul. Așa că o acoperi cu zăpadă, ca un câine care-și acoperă excrementul, apoi începu să se târască.

Se părea că genunchiul nu era, totuși, amorțit. Pete se târî pe coate și împinse cu piciorul sănătos, cu dinții încleștați, părul atârându-i în ochi. Nu se mai vedeau animale acum; fuga lor se oprise și numai el rămăsese în cursă – se auzea doar sunetul luctuos al respirației sale și gemetele înăbușite de durere de fiecare dată când își lovea genunchiul. Simțea transpirația curgându-i pe brațe și pe spate, dar picioarele îi erau încă amorțite, la fel și mâinile.

Poate că s-ar fi dat bătut, dar, pe la jumătatea porțiunii de drum drept de după deal, observă focul pe care-l făcuse împreună cu Henry. Se micșorase considerabil, dar încă era acolo. Pete începu să se târască spre el și, de fiecare dată când își lovea genunchiul și fulgerele agonice iradiau, încerca să le proiecteze în strălucirea portocalie a focului. Voia să ajungă acolo. Îl durea îngrozitor orice mișcare, dar oh, cât de mult își dorea să ajungă la foc. Nu voia să moară înghețat sub zăpadă.

— O să reușesc, Becky, murmură el. O să reușesc, Becky. Îi pronunță numele de vreo șase ori până să se audă rostindu-l.

Apropiindu-se de foc, se opri să se uite la ceas și se încruntă. Spunea că era unsprezece și patruzeci de minute, sau pe-acolo, iar asta era o nebunie – își amintea că-l verificase înainte să plece înapoi spre Scout și atunci spusese că era doisprezece și douăzeci de minute. O privire mai prelungă asupra ceasului dădu în vileag sursa confuziei. Acele lui mergeau în spate, minutarul învârtindu-se înapoi în salturi neregulate, spasmodice. Privi aceasta fără prea mare surprindere. Capacitatea lui de-a recunoaște drept ciudățenie un lucru atât de vădit ciudat ca acesta îl părăsise. Nici măcar piciorul nu mai era principala sa grijă. Îi era foarte frig, și corpul îi era străbătut de un tremur puternic cum își croia așa drumul, cu coatele, și cum împingea cu piciorul sănătos, care-i obosea repede, parcurgând ultimii treizeci și cinci de metri spre focul muribund.

Femeia nu se mai afla pe prelată. Stătea acum în spatele focului, ca și când s-ar fi târât spre lemnele rămase și s-ar fi prăbușit.

— Bună, iubire, am ajuns acasă, gâfâi el. Am avut un pic de furcă cu genunchiul, dar acum m-am întors. Oricum, Becky, tu ești de vină pentru genunchi, așa că nu te plânge, bine? Becky, ăsta-i numele tău?

Poate, dar femeia nu răspunse nimic. Rămase acolo întinsă, holbându-se la el. Încă nu-i putea vedea decât un singur ochi, deși nu era sigur dacă era același sau celălalt. Acum nu mai părea la fel de înfiorător, dar poate asta era pentru că acum el avea alte lucruri de care să-și facă griji. Cum ar fi focul. Se stingea, dar exista un strat bun de cărbuni. Pete credea că ajunsese la timp. Trebuia să pună niște lemne peste dulceața asta, s-o încingă bine, și-apoi să se întindă alături de puicuța lui Becky (dar undeva unde vântul să sufle curat, te rog, Doamne – pocnitoarele alea puteau *rău*). Să-l aștepte pe Henry să apară. N-ar fi fost prima dată când îi scotea Henry boabele din foc.

Pete se târî spre femeie și spre stiva mică de lemne din spatele ei și, pe măsură ce se apropia – destul de mult să simtă iarăși mirosul acela chimic, eteric – înțelese de ce nu-l mai deranja privirea ei fixă. Acea privire înfiorătoare de șacal dispăruse din ochiul ei. Dispăruse totul din

ochiul ei. Se târâse până la jumătatea drumului dincolo de foc și murise. Crusta de zăpadă din jurul taliei și soldurilor ei se înroșise.

Pete se opri o clipă sprijinit în brațele care-l dureau și o scrută cu privirea, dar interesul suscitât de ea, fie ea vie sau moartă, nu fu mai lung ca interesul trecător pe care-l simțise când îi întorsese spatele și plecase după bere. Nu voia decât să pună niște lemne pe foc și să se *încălzească*. Va analiza situația femeii mai târziu. Luna viitoare, probabil, când va ședea în propria lui sufragerie cu genunchiul prins în ghips și când va ține o ceașcă cu cafea fierbinte în mână.

Ajunse într-un sfârșit la lemne. Mai rămăseseră doar patru bucăți, dar erau niște bucăți *mari*. Henry s-ar putea să se întoarcă până ce vor arde complet, iar atunci Henry va culege mai multe înainte să caute mai departe ajutor. Bunul și bătrânul Henry. Încă purta ochelari de tocilar cu rame de corn, chiar și în vremurile acestea în care existau lentile de contact și operații cu laser, însă pe el te puteai bizui.

Gândul lui Pete încercă să se întoarcă la Scout, cum se târâse în mașină și simțise mirosul parfumului pe care Henry, de fapt, nu-l folosisese, dar nu-i dădu voie. *Haide să nu mergem până acolo*, cum spuneau copiii. Ca și când amintirea ar fi o destinație. Gata cu parfumul-fantomă, gata cu amintirile despre Duddits. Gata cu nu joci, gata cu nu câștigi. Se săturase deja de acest meniu.

Aruncă lemnele în foc creangă cu creangă, proiectându-le razant, crispându-se la durerea din genunchi, dar plăcându-i cum se ridicau scânteile într-un nor, învârtoșindu-se înainte să se stingă sub acoperișul din tablă galvanizată prăbușit al adăpostului, asemenea unor licurici înnebuniți.

Henry se va întoarce curând. De acest lucru se agăța. Trebuia doar să se uite la focul arzând furios și să țină bine de acest gând.

Nu, nu va veni. Fiindcă lucrurile s-au împuțit la Bivuac. Ceva legat de...

— Rick, spuse el, privind flăcările gustând lemnul proaspăt; în curând se vor hrăni cu el și se va înălța.

Își dădu jos mânușile folosindu-se de dinți și-și ținu mâinile deasupra căldurii focului. Tăietura din podul palmei drepte, acolo unde-l rănisese sticla aceea spartă, era lungă și adâncă. Avea să-i lase o cicatrice. Și ce dacă? Ce mai conta o cicatrice sau două între prieteni? Iar ei *erau* prieteni, nu-i așa? Sigur. Bătrâna Gașcă din strada Kansas, Pirații Purpurii cu săbii din plastic și pistoale-laser gen *Star Wars* alimentate de la baterii. Făcuseră odată ceva eroic – o făcuseră de două ori, dacă puneai la socoteală și fetița Rinkenhauer. Atunci le apăruseră până și fotografiile în ziar, și ce dacă rămăsese cu câteva cicatrice? Și ce dacă odată poate — numai poate – aproape omorâseră un băiat? Fiindcă, dacă trăise vreodată un tip care merita să moară...

Dar nu avea să meargă nici într-acolo. În nici un caz, iubito.

Vedea, totuși, linia. Că-i plăcea sau nu, vedea linia, o vedea mai limpede decât o văzuse ani la rând. Îl vedea în special pe Beaver... și-l și auzea. Chiar în miezul minții sale.

Jonesy? Ești acolo, omule?

— Nu te ridică, Beav, spuse Pete, privind flăcările pâlpâind și înălțându-se. Focul era fierbinte acum, îl lovea peste față cu căldura lui, îl adormea. Stai exact unde ești. Stai... știi tu, stai doar cuminte pe curul tău.

Ce însemnau de fapt toate acestea? *Ce-i toată jobba-nobba asta?* cum spusese chiar Beav uneori când erau copii, o frază fără absolut nici un înțeles, dar care-i dădea totuși pe spate. Pete simți că ar putea afla răspunsul dacă ar dori; linia era atât de strălucitoare... Văzu pentru scurtă

vreme dale albastre, o perdea de duș translucidă, o căciulă porto-caliu-aprins – căciula lui Rick, căciula lui McCar-thy, căciula bunului domn Iată-Eu-Stau-la-Ușă-și-Bat – și simți că poate afla tot restul dacă voia. Nu știa dacă acesta era viitorul, trecutul sau dacă era ceea ce se petrecea chiar în acel moment, dar putea afla totul dacă dorea, dacă ar fi...

— Nu vreau, spuse, și dădu toată tărășenia la o parte.

Mai rămăseseră câteva bețișoare și rămurele pe jos. Pete le aruncă în foc, apoi se uită la femeie. Ochiul ei deschis nu mai ascundea nici o amenințare acum. Era prăfos, așa cum și ochiul unei căprioare devenea prăfos după ce o împușcai. Tot acel sânge din jurul ei... presupunea că suferise o hemoragie. I se spărsese ceva înăuntru. A dracu' de urâtă treabă. Credea că probabil ea știuse ce o aștepta și se așezase în mijlocul drumului ca să fie sigură că va fi văzută dacă trecea cineva pe acolo. Cineva trecuse, dar iată cum evoluaseră lucrurile! Sărmana nenorocită. Sărmana nenorocită ghinionistă.

Pete se întoarse spre stânga, se întoarse încet, până ce reuși să prindă prelată cu un băț, apoi începu să se miște înainte din nou. Prelata fusese sania ei artizanală; acum putea fi giulgiul ei artizanal.

— Îmi pare rău, spuse. Becky sau care-o fi numele tău, îmi pare rău cu adevărat. Dar nu ți-aș fi fost de nici un ajutor dacă aș fi rămas, așa să știi; nu sunt doctor, sunt un împuțit de vânzător de mașini. Iar tu erai...

... *distrusă încă de la început*, vru să încheie, dar cuvintele i se uscară în gât când văzu partea din spate a femeii. Acea parte nu fusese vizibilă până ce nu se apropie de ea, fiindcă murise cu fața înspre foc. Turul pantalonilor de blugi era explodat, ca și când se săturase să se bășească fum și trecuse la dinamită. Fâșii rupte de material fluturau în bătaia vântului. Fluturând, de asemenea, erau și bucăți din hainele pe care le purtase pe dedesubt, cel puțin două perechi de izmene – una din bumbac gros și alb, cealaltă din mătase roz. Ceva creștea atât pe picioarele blugilor, cât și pe spatele canadienei. Semăna cu mușgaiul sau cu un soi de fungi. Roșii-aurii, sau poate că asta era doar reflecția luminii focului.

Ceva ieșise din interiorul ei. Ceva...

Da. Ceva. Și se uită la mine chiar acum.

Pete se uită printre copaci. Nimic. Exodul animalelor se încheiase. Era singur.

Doar că nu sunt.

Nu, nu era. Era ceva acolo afară, ceva ce nu se descurca prea bine în frig, ceva ce prefera locurile călduroase și umede. Numai că...

Numai că a crescut prea mare. Și a rămas fără mâncare.

— Ești acolo?

Pete crezu că, strigând așa în gura mare, se va simți ridicol, dar nu se simți. Nu se simți decât mai înspăimântat ca niciodată.

Ochii i se blocau pe urmele subțiri ale chestiei aceleia igrasioase. Se depărta de Becky – mda, era o Becky, sigur că da, atât de Becky cât poate fi o Becky – și dispărea după colțul adăpostului. O clipă mai târziu, Pete auzi un sunet solzos și scârțâit când ceva se cățără pe acoperișul de tablă galvanizată. Își dădu capul pe spate, urmărind sunetul cu privirea.

— Pleacă, șopti el. Pleacă și lasă-mă-n pace. Sunt... sunt distrus.

Se auzi o altă alunecare scurtă când vietatea se mișcă mai departe pe acoperiș. Da, era distrus. Din nefericire, era, de asemenea, și hrană. Vietatea de deasupra lui șerpui încă o dată. Pete nu credea că va aștepta mult, poate că nu *putea* aștepta prea mult, nu acolo sus unde era; ar ajunge ca un *gecko*¹⁹ băgat în frigider. Ce avea de gând să facă era să-i

¹⁹Șopârlă tropicală și subtropicală, care se cațără pe suprafețele verticale

sară în cap. Acum, Pete își dădu seama de un lucru îngrozitor: se fixase atât de mult pe bere, că uitase de nenorocitele de arme.

Primul lui impuls fu cel de-a se târî mai adânc în adăpost, dar asta ar fi fost o greșeală, ca și când te-ai adăposti pe o alee înfundată. În schimb, prinse de capătul ieșit din vatră al unuia dintre lemnele pe care tocmai le pusese pe foc. Nu-l scoase de acolo, nu încă, îl strânse doar degajat în pumn. Celălalt capăt ardea vioi.

— Haide, spuse către acoperișul de tablă. Ți place să fie cald? Am ceva cald pentru tine. Vino și ia-l. *Miam-futu-i-miam*.

Nimic. Nu dinspre acoperiș, în orice caz. Se auzi un *fluf slab* când căzu zăpada de pe crengile de jos ale unuia dintre pinii din spatele lui. Mâna lui Pete se strânse cu putere pe torța artizanală, ridicând-o pe jumătate din foc. Apoi o lăsă la loc într-un vârtej mic de scânteii.

— Haide, futangiule. Sunt fierbinte, sunt apetisant și te aștept.

Nimic. Vietatea era încă pe acoperiș. Nu va putea aștepta mult timp, era sigur de asta. Va coborî curând.

3

Timpul trecu. Pete nu era sigur cât de mult; ceasul i se oprise de tot. Uneori, gândurile păreau să i se intensifice, așa cum i se întâmpla atunci când el și cu ceilalți prieteni stăteau cu Duddits (deși, pe măsură ce ei creșteau, iar Duddits rămânea același, acest lucru se petrecuse tot mai rar – ca și când mințile și corpurile lor în schimbare pierduseră abilitatea de-a capta ciudatele semnale ale lui Duddits). Acum i se întâmpla la fel ca atunci, dar nu *exact* ca atunci. Era, poate, ceva nou. Ceva ce avea, poate, legătură cu luminile din cer. Știa că Beaver murise și că, probabil, ceva cumplit i se întâmplase lui Jonesy, ce însă, asta nu știa.

Orice s-ar fi întâmplat la Bivuac, Pete credea că și Henry știa despre asta, chiar dacă nu foarte clar; Henry era cufundat adânc în propriile lui gânduri și-și spunea *Banbury Cross, Banbury Cross, călăresc un bidiviu spre Banbury Cross*.

Bățul ardea repede, flacăra se apropia de mâna lui, și Pete se întreba ce va face dacă va arde prea mult ca să-l mai poată folosi și dacă vietatea de pe acoperiș va putea, totuși, aștepta mai mult. Atunci îl lovi un alt gând, un gând clar ca lumina zilei și roșu ca panica. Îi umplu mintea și el începu să-l strige cu voce tare, acoperind sunetul scos de vietatea de pe acoperiș când alunecă în jos pe tabla zincată.

— Vă rugăm, nu ne faceți vreun rău! *Ne nous blessez pas!*²⁰

Dar o vor face, o vor face, fiindcă... ce?

Fiindcă acum nu e vorba de extraterestii mici și neajutorați, așteptând să le dea cineva o cartelă telefonică de Noua Anglie ca să sune acasă, acum sunt o boală. Sunt un cancer, lăudat fie Iisus, iar noi, băieții mei, suntem o enormă injecție radioactivă în procesul chimioterapeutic. Mă auziți, băieții mei?

Pete nu știa dacă *ei*, băieții cărora le vorbise vocea, auziseră, dar *el* o auzise. Veneau, băieții veneau, Pirații Purpurii veneau și nici toate rugămintele din lume nu-i puteau opri s-o facă. Și, totuși, ei se rugau, iar Pete se ruga alături de ei.

— Vă rugăm, nu ne faceți vreun rău! *S'il vous plaît! Ne nous blessez pas! Ne nous faites pas mal, nous sommes sans défense!*²¹ Acum lăcrima.

cu ajutorul unor ventuze.

²⁰Nu ne faceți vreun rău! (fr.)

²¹Vă rugăm! Nu ne faceți vreun rău, suntem neputincioși! (fr.)

Vă rugăm! Pentru numele lui Dumnezeu, suntem neajutorați!

Văzu în minte mâna, excrementul de câțel, băiatul plângând aproape gol. Și, în tot acest timp, vietatea de pe acoperiș aluneca, muribundă, dar nu neputincioasă; idioată, dar nu complet idioată; se strecura în spatele lui Pete în vreme ce el striga, în vreme ce el stătea întins pe-o rână alături de femeia moartă, ascultând cum începea un măcel apocaliptic.

Cancer, spusese bărbatul cu sprâncene albe.

— *Vă rugăm!* strigă el. *Vă rugăm, suntem neajutorați!*

Însă, fie asta minciună sau adevăr, era deja prea târziu.

4

Snowmobile-ul trecu de locul unde se ascundea Henry fără să încetinească, iar acum zgomotul motorului se îndepărta către vest. Putea să iasă, pericolul trecuse, dar Henry nu ieși. Forma de viață inteligentă care-l răpise pe Jonesy nu-l simțise, fie pentru că era distrasă de alte lucruri, fie pentru că Jonesy reușise cumva – putea fi cumva încă...

Dar, nu. Gândul că mai putea exista *oricât* din Jonesy în interiorul acelui nor teribil era o iluzie.

Acum că ființa plecase – se îndepărtase, cel puțin – apărură vocile. Îi umplură lui Henry capul, aducându-l în pragul nebuniei cu tânguierile lor, așa cum plânsetul lui Duddits îl adusese întotdeauna în pragul nebuniei, asta cel puțin până ce pubertatea pusese capac la tot. Una dintre voci îi aparținea unui bărbat care vorbea ceva despre un fungus

(moare repede dacă nu se stabilește într-o gazdă vie)

și apoi despre o cartelă telefonică de Noua Anglie și despre...

chimioterapie? Da, o enormă injecție radioactivă. Henry credea că era vocea unui lunatic. Tratase destui din-aceștia ca să-i recunoască ușor, Dumnezeu îi era martor.

Celelalte erau vocile care-l făcuseră să se îndoiască de sănătatea sa mintală. Nu recunoștea decât unele dintre ele: Walter Cronkite, Bugs Bunny, Jack Webb, Jimmy Carter, o femeie care el credea că e Margaret Thatcher. Uneori, vocile vorbeau în engleză, alteori în franceză.

— *Il n'y a pas d'infection ici*²², spuse Henry, apoi începu să lăcrimeze. Fu uimit și bucuros să descopere că mai avea lacrimi în suflet, suflet din care el credea că au ieșit toate lacrimile și toate râsetele – adevăratele râsete. Lacrimi de oroare, lacrimi de milă, lacrimi care pătrundeau prin pământul tare al orgoliului și care spărgeau stânca învelitoare.

— Nu există nici o infecție aici, vă rugăm, o, Dumnezeule, *opriți-vă*, n-o faceți, n-o faceți, *nous sommes sans déferne, NOUS SOMMES SANS...*

Apoi începu în vest tunetul umanității și Henry își puse mâinile peste urechi, crezând că țipetele și durerea dinăuntru lui îl vor sfâșia. Bastarzii îi...

5

Bastarzii îi măcelăreau.

Pete ședea lângă foc, fără să conștientizeze urletele de durere ale genunchiului, fără să-și dea seama că acum ținea chiar lângă tâmplă creanga scoasă din foc. Țipetele din mintea lui nu aveau puterea de-a acoperi rafalele mitralierelor venind dinspre vest, rafale de mitraliere mari, de calibru 50. Țipetele începură acum – vă rugăm, nu ne faceți

²²Nu există nici o infecție aici. (fr.)

vreun rău, suntem neajutorați, nu există nici o infecție – să se transforme în panică; nu dădeau nici un rod, nimic nu *putea* da roade, afacerea se perfectase.

Pete observă cu coada ochiului o mișcare și se întoarce chiar atunci când vietatea care se aflate pe acoperiș sări asupra lui. Văzu pentru scurtă vreme imaginea încețoșată a unui corp zvelt ca de nevăstuică ce părea a fi pus în mișcare de o coadă musculoasă și nu de picioare, apoi dinții vietății i se înfipseră în gleznă. Țipă strident și-și trase piciorul sănătos atât de puternic în sus, încât aproape că se lovi în barbă cu genunchiul. Vietatea rămase prinsă de gleznă, prinsă acolo ca o lipitoare. Acestea erau vietățile care cereau îndurare? Să le ia dracu, dacă astea erau. Să le ia dracu!

Se întinse spre ea cu mâna dreaptă, cea la care se tăiasse în sticla de Bud, fără să-și dea seama ce face; torța o ținea în continuare de-o parte a capului său cu mâna teafără. Puse mâna pe ceva care-i păru a fi jeleu rece acoperit cu blană. Vietatea îi lăsă glezna imediat, iar Pete observă doar pentru o secundă acei ochi negri lipsiți de expresivitate – ochii unui rechin, ochii unui vultur – înainte ca vietatea să-și înfigă mulțimea de dinți în mâna sa încheștată, deschizându-i-o larg chiar de-a lungul vechii tăieturi.

Durerea fu agonică, de sfârșit de lume. Capul vietății – dacă avea așa ceva – era îngropat în mâna lui, rupându-i și sfâșiindu-i carnea, săpând mai adânc. Sângele zbură în valuri clipocitoare când Pete încercă să scape de ea scuturându-și mâna, stropind cu sânge zăpada, și prelata prăfuită cu rumeguș, și canadiana femeii moarte. Picături căzură și în foc și sfârșiră asemenea grăsimii într-o tigaie încinsă. Vietatea scotea acum un sunet atroce, asemenea ciripitului. Coada ei, la fel de groasă ca trupul unui tipar de Moray, se încolăci în jurul brațului agitat al lui Pete.

Pete nu luă conștient nici o hotărâre să se folosească de torță, fiindcă uitase că o mai ține în mână; singurul lui gând fu să arunce vietatea aceea îngrozitoare și mușcătoare de pe brațul lui drept folosindu-se de cel stâng. La început, când vietatea se aprinse și flăcările începură să pâlpâie pe ea, arzând la fel de puternic și cu flăcări la fel de mari ca și când ar fi fost o bucată de ziar, Pete nu înțelese ce se petrecea. Apoi țină, jumătate din cauza noii dureri și jumătate din cauza reușitei. Se ridică din-tr-o mișcare în picioare – pentru moment, cel puțin, nu-l duru deloc genunchiul umflat – și-și avântă brațul drept spre unul dintre stâlpii de susținere ai adăpostului, rotindu-se pe călcâie. Se auzi un pocnet și ciripitul fu înlocuit de un guițat înfundat. Pentru un moment nesfârșit, măciulia cu dinți înfipă în mâna lui fora mai adânc ca până atunci. Apoi strânsoarea slăbi și creatura arzând în flăcări căzu, aterizând pe pământul înghețat. Pete o călcă în picioare, o simți zvârcolindu-i-se sub călcâi și fu umplut pentru o clipă de sentimentul pur și sălbatic al victoriei, apoi genunchiul supraîncărcat cedă și piciorul i se îndoi în afară, cu tendoanele rupte.

Căzu cu greutate pe o parte, față în față cu fostul pasager clandestin criminal al lui Becky, neobservând că adăpostul începuse să se schimbe, stâlpul pe care-l lovise cu brațul îndoindu-se încet înspre afară. Preț de o secundă, rudimentul de față al vietății-nevăstuică se află la cinci centimetri de față lui Pete. Corpul ei cuprins de flăcări se lovi de geaca lui. Ochii ei negri fierbeau. Nu avea ceva atât de sofisticat cum ar fi o gură, dar, când umflătura din capătul corpului se desfăcu în două, scoțând la iveală dinții, Pete țină către ea – "*Nu! Nu! Nu!*" – și aruncă vietatea în foc, unde ea începu să se zvârcolească și să scoată țiuitul acela frenetic de maimuță.

Piciorul stâng i se balansa într-un arc scurt când împinse vietatea

mai adânc în foc. Carâmbul cizmei lovi stâlpul înclinat, care tocmai se hotărâse să mai țină adăpostul în picioare pentru încă puțin timp. Aceasta fu picătura care umplu paharul și stâlpul se rupse, prăbușind jumătate din acoperișul de tablă. O secundă sau două mai târziu, se rupse și celălalt stâlp. Restul acoperișului se prăbuși deasupra focului, ridicând în aer un jet învârtelit de scântei.

Preț de o clipă nu se mai întâmplă nimic. Apoi, stratul subțire de tablă ruginită începu să se ridice și să coboare, ca și când ar fi respirat. O clipă mai târziu, Pete se târî afară de sub el. Ochii îi sticleau. Pielea îi era păstoasă din cauza șocului. Manșeta mânecii drepte îi luase foc. Se uită fix la ea pentru o clipă, cu picioarele încă îngropate de la genunchi în jos sub acoperișul prăbușit, apoi își ridică brațul în fața buzelor, trase adânc aer în piept și stinse flăcările ca și când ar fi stins o lumânare enormă de aniversare.

Venind dinspre est, se auzea zumzetul motorului unui *snowmobile*. Era Jonesy... sau ce-o mai fi rămas din el. Norul. Pete nu credea că-i va arăta deloc îndurare. Indurarea nu era astăzi de găsit în regiunea Jefferson. Ar trebui să se ascundă. Dar vocea care-l sfătuia să facă asta era îndepărtată, neimportantă. Un lucru era, totuși, bun: avea o bănuială că tocmai se lăsase de băut.

Își ridică mâna dreaptă schilodită în fața ochilor. Îi dispăruse un deget; coborâse probabil pe esofagul vietății ăleia. Alte două atârnav leșinate, cu tendoanele tăiate. Văzu chestia aceea roșu-aurie crescând deja de-a lungul celor mai adânci tăieturi – cele făcute de monstru și cele pe care și le făcuse singur târându-se în Scout după bere. Din pricina acelei chestii care se hrănea cu carnea și cu sângele lui, avea o senzație ca de ceva spumos care-l invada.

Pete simți imediat că nu va muri curând.

Rafalele mitralierelor venind dinspre vest se opriseră, dar nu se încheiaseră lucrurile acolo, nici pe departe. Și, ca și când acest gând ar fi chemat-o, o explozie imensă zgudui ziua, acoperind complet zumzetul de viespe al *snowmobile*-ului și toate celelalte sunete. Toate, cu excepția fâșâitului neobosit din brațul lui, adică. În interiorul brațului lui, spurcăciunea se ospăta din el așa cum se ospătase cancerul care-l omorâse pe tatăl său din stomacul și plămânii lui.

Pete își trecu limba peste dinți și simți locurile goale acolo unde câțiva dintre ei căzuseră.

Închise ochii și așteptă.

Partea a II-a OMULEȚII CENUȘII

O fantomă din subconștientul colectiv iese
Să mă-nhațe: Geme pentru o a doua naștere!
Umbra ce-n spate-mi stă nu mi-e prieten;
Mâna de pe-al meu umăr în corn e-n
prefacere
Theodore Roethke

CAPITOLUL ZECE
KURTZ ȘI UNDERHILL

Singura așezare umană din zona de operațiuni era un magazin unde se vindea bere și echipament pentru vânătoare numit Magazinul Sătesc al lui Gosselin. Curățătorii lui Kurtz începură să sosească la scurtă vreme după ce zăpada prinse să cadă. Până când însuși Kurtz să ajungă acolo, la zece treizeci, forțele de întărire începură și ele să sosească. Preluau controlul asupra situației.

Magazinul fusese desemnat Blue Base²³. Șura, grajdul alăturat (o dărâmătură, care încă se ținea în picioare) și țarcul pentru animale fuseseră desemnate Blue Holding²⁴. Primele persoane reținute fuseseră deja depozitate acolo.

Archie Perlmutter, noul *aide-de-camp* al lui Kurtz (vechiul, Calvert, murise de infarct cu mai puțin de două săptămâni în urmă – a dracu' de proastă sincronizare), avea o listă pe care se aflau scrise douăsprezece nume. Perlmutter venise echipat atât cu un computer laptop, cât și cu un Palm-Pilot²⁵, ca să descopere că aparatura electronică era pentru moment DDOPR în regiunea Jefferson: distrus dincolo de orice putere de recunoaștere. Primele două nume de pe lista lui erau ale soților Gosselin: al bătrânului care ținea magazinul și al soției sale.

— Mai sunt alții pe drum, spuse Perlmutter. Kurtz aruncă o privire rapidă asupra listei lui

Pearly, după care i-o înmână înapoi. Vehicule mari de vacanță erau parcate în spatele lor; minirulote erau ancorate și echilibrate; stâlpii de iluminat erau ridicați în picioare. La venirea nopții, locul acesta avea să fie la fel de bine luminat ca stadionul Yankee în timpul Campionatului Mondial de Fotbal.

— Ne-au scăpat doi indivizi cu atât, spuse Perlmutter și ridică mâna dreaptă cu degetul mare și arătătorul la distanță de o jumătate de centimetru unul de celălalt. Au venit pentru provizii. Bere și carne pentru hot doguri, în special. Chipul lui Perlmutter era palid, dar în fiecare obraz îi înflorea câte un trandafir portocaliu. Trebuie să ridice vocea ca să fie auzit peste zgomotele din ce în ce mai puternice. Elicopterele soseau câte două odată și aterizau pe drumeagul care dădea într-un sfârșit în șoseaua interstată 95, de unde puteai merge spre nord către un orașel plictisitor (Presque Isle) sau spre sud către o serie de alte orașele plictisitoare (Bangor și Derry, pentru început). Elicopterele funcționau bine, atâta timp cât piloții nu trebuiau să se folosească de sofisticatul echipament de navigare de la bord, care era și el DDOPR.

— Indivizii ăia au mers înapoi sau au ieșit din zonă? întrebă Kurtz.

— Au mers înapoi, spuse Perlmutter. Nu se putea convinge să se uite în ochii lui Kurtz; se uita oriunde altundeva, numai acolo nu. Există un drum forestier, Gosselin zice că se cheamă Deep Cut Road. Nu se găsește pe nici o hartă standard, dar eu am o hartă topografică a fabricii de hârtie Diamond International care arată o...

— Ajunge atât. Fie vor ieși din nou, fie vor rămâne înăuntru. Oricum ar fi, e bine.

Și mai multe elicoptere, unele debarcându-și mitralierele de calibru 50, acum că se aflau departe de privirile nedorite. Operațiunea aceasta putea căpăta o amploare la fel de mare ca Furtună în Deșert. Poate chiar

²³Baza Albastră (nume de cod)

²⁴Carcera Albastră (nume de cod)

²⁵Dispozitiv electronic de mici dimensiuni, care înmagazinează mari cantități de informații

mai mare.

— Înțelegi termenii misiunii tale aici, Pearly, nu-i așa?

Perlmutter îi înțelegea foarte bine. Era nou venit, voia să facă o impresie bună, aproape că sărea în sus de bucurie. *Asemenea unui cocker spaniei care miroase mâncarea de prânz*, gândi Kurtz. Și le făcea pe toate acestea fără să-l privească pe Kurtz în ochi.

— Domnule, misiunea mea e de natură triunică. *Triunică*, gândi Kurtz. *Triunică, ce zici de asta?*

— Trebuie a, să interceptez, b, să pun persoanele interceptate la dispoziția personalului medical și c, să recepționez și să transmit mai departe ordinele, în ordinea priorității lor.

— Exact. Asta-i...

— Dar, domnule, îmi cer scuze, să trăiți, dar nu avem încă nici un doctor aici, avem doar câțiva sanitari și...

— Taci, spuse Kurtz. Nu vorbi prea tare, dar vreo șase bărbați îmbrăcați în halate verzi fără semne distinctive (purtau cu toții halate verzi fără semne distinctive, inclusiv Kurtz) încetău pasul o clipă când trecură în fugă pe lângă ei, ducând grăbiți la îndeplinire diversele lor atribuții. Se uitară spre locul în care se aflau Kurtz și Perlmutter, apoi își continuară drumul. Fugind și mai repede. Cât despre Perlmutter, lui îi dispărură imediat trandafirii din obraji. Făcu un pas în spate, măbind distanța dintre el și Kurtz cu încă o jumătate de metru.

— Dacă mă mai întrerupi o dată, Pearly, o să-ți dau una de-o să cazi pe jos. Dacă mă întrerupi și o a doua oară, o să te bag în spital. Mă înțelegi?

Cu un efort vădit istovitor, Perlmutter își ridică ochii spre chipul lui Kurtz. Spre ochii lui Kurtz. Bătu din călcâie într-un salut atât de rigid că aproape scoase scânteii.

— Da, domnule, să trăiți!

— Poți renunța și la asta, doar știi bine.

Iar când ochii lui Perlmutter începură să coboare:

— Uită-te la mine când îți vorbesc, băiețuș.

Fără tragere de inimă, Perlmutter se conformă. Tenul lui era acum pământiu. Deși elicopterele aliniate de-a lungul drumului scoteau o cacofonie de sunete, unde se aflau ei părea a fi ciudat de liniște, ca și când Kurtz ar fi fost însoțit pretutindeni de propriile lui principii sonore. Perlmutter era sigur că se uitau cu toții la ei și că-și dădeau seama cu toții cât era el de înspăimântat. O parte din aceste impresii se datora ochilor noului său șef - absenței cataclismice din acei ochi, ca și când n-ar fi existat pic de creier în spatele lor. Perlmutter auzise de privirea fixă de o mie de metri, dar privirea lui Kurtz părea să străbată un *million* de metri, un milion de ani lumină, poate.

Totuși, Perlmutter îi susținu cumva privirea lui Kurtz. Se uită în absența lor. Nu pornise deloc cu dreptul. Era important - era *imperativ* - să oprească alunecarea de zăpadă înainte să se transforme într-o avalanșă.

— Așa, așa-i bine. E mai bine, în orice caz. Vocea lui Kurtz era scăzută, dar Perlmutter nu întâmpina probleme s-o audă, în ciuda vocalizelor suprapuse ale elicopterelor. Am să-ți spun asta doar o singură dată, și asta numai fiindcă ești nou sub conducerea mea și fiindcă-i clar că nu cunoști diferența dintre gaura curului tău și gaura pe care te piși. Mi s-a cerut să conduc aici o operațiune *phooka*. Știi ce-i un *phooka*?

— Nu, spuse Perlmutter. Îi cauză o durere aproape fizică să se abțină să mai spună *Nu, să trăiți*.

— După spusele irlandezilor, care, luați ca rasă, nu s-au târât niciodată din baia superstițiilor în care i-au vârat mamele lor, un *phooka* e

un cal-fantomă care răpește călătorii și-i duce departe în spate. Eu folosesc termenul ca să descriu o operațiune care e în același timp secretă și la vedere. E un paradox, Perlmutter! Vestea cea bună e că alcătuim planuri pentru astfel de situații neprevăzute, pentru exact astfel de futășenii, încă din anul 1947, când Forțele Aviatice au descoperit pentru prima dată genul de artefact extraterestru cunoscut acum sub numele de proiector. Vestea cea proastă e că viitorul se petrece acum și că trebuie să-i fac față ajutat de tipi ca tine. Mă înțelegi, bătrâne?

— Da, s... da.

— Sper. Ce trebuie să facem noi aici, Perlmutter, e să acționăm repede, și dur, și extrem de *phooka*. Trebuie să ne mănjim pe mâini atât de mult cât e nevoie și trebuie să termină treaba cât mai curăți putem... curăți... da, Doamne, și *zâmbind*...

Kurtz își dezveli dinții într-un zâmbet scurt atât de brutal satiric, încât lui Perlmutter îi veni să strige, înalt și cu umerii gârboviți, Kurtz avea statura unui birocrat. Și, totuși, ceva era înspăimântător în privința lui. Vedeă o parte din asta în ochii lui, simțea o parte în felul lui de-a fi, în felul sclifosit în ca-re-și ținea mâinile în fața corpului... dar nu acestea erau lucrurile care-l făceau înfricoșător, din cauza căroră oamenii îi spuneau Bătrânul Kurtz înfiorătorul. Perlmutter nu știa cu exactitate care era lucrul cel mai înfricoșător la el și nici nu dorea să știe. Ce-și dorea acum – *singurul* lucru pe care și-l dorea – era să încheie discuția aceasta cu fața curată. Ce nevoie era să mergi treizeci sau patruzeci de kilometri spre vest ca să întâlnești o specie extraterestră? Perlmutter avea un exemplar chiar în fața lui.

Buzele lui Kurtz plesniră, închizându-se peste dinți.

— Suntem pe-aceeași felie, nu-i așa?

— Da.

— Salutăm același steag? Ne pișăm în aceeași latrină?

— Da.

— Cum vom ieși din treaba asta, Pearly?

— Curăți?

— Minunat! Și mai cum?

Pentru o clipă îngrozitoare nu știu răspunsul. Apoi își aminti.

— *Zâmbind*, să trăiți.

— Spune-mi „să trăiți” încă o dată și te culc la pământ c-un bobârnac.

— Îmi pare rău, șopti Perlmutter. Chiar îi părea.

Un autobuz de școală venea rulând încet în susul drumului cu roțile dintr-o parte prin șanț, înclinat aproape pe punctul de-a se răsturna, ca să poată trece de elicoptere. DEP. ȘCOLAR MILLINOCKET scria pe o parte a lui, cu litere negre pe fundal galben. Era un autobuz rechiziționat. Owen Underhill și oamenii lui se aflau înăuntru. Echipa Specială. Perlmutter îl observă și se simți mai bine. În vremuri diferite, amândoi lucraseră cu Underhill.

— Doctorii vor sosi până la căderea serii, spuse Kurtz. Toți doctorii de care vei avea nevoie. Recepționat?

— Recepționat.

Mergând spre autobuzul care se oprise în fața singurei pompe de benzină a lui Gosselin, Kurtz se uită la ceasul de buzunar. Aproape unsprezece. Doamne, cât de repede zbura timpul când te distrai de pomină. Perlmutter îl însoți, dar nu mai era nimic de cocker spaniei în mersul lui.

— Pentru moment, Archie, fii cu ochii pe ei, adulmecă-i, ascultă-le poveștile și înregistrează orice caz de Ripley vezi. Presupun că știi despre Ripley.

- Da.
- Bine. Să nu-l atingi.
- Doamne, nu! exclamă Perlmutter, apoi se roși.

Kurtz zâmbi slab. Acest zâmbet nu fu mai adevărat ca rânjetul de rechin de dinainte.

- Minunată idee, Perlmutter! Ai măști respiratorii?
- Tocmai au fost aduse. Douăsprezece cutii pline și mai sunt pe dr...
- Bine. Vrem fotografii cu Ripley. Vrem *mucho*²⁶ dovezi. Proba A,

Proba B, și așa mai departe. Pricepi?

- Da.
- Și nici unul dintre... dintre oaspeții noștri să nu ne scape, corect?
- Sigur că da.

Perlmutter era șocat de această idee, iar asta i se citea pe față.

Buzele lui Kurtz se întinseră. Zâmbetul slab crescuse și deveni din nou rânjetul de rechin. Ochii lui goi se uitară prin Perlmutter – pătrunseră până-n mijlocul pământului, din câte-și dădea Perlmutter seama. Se surprinse întrebându-se dacă va mai părăsi cineva Blue Base când totul se va încheia. Cu excepția lui Kurtz, desigur.

— Fă-ți datoria, cetățene Perlmutter. În numele guvernului, îți ordon să-ți faci datoria.

Archie Perlmutter îl urmări pe Kurtz cum își continuă drumul spre autobuzul din care tocmai cobora Underhill – un bărbat bondoc. Nu mai fusese niciodată în viață atât de bucuros să vadă spatele unui om.

2

— Bună, șefu', spuse Underhill.

Asemenea celorlalți, purta un halat verde simplu, dar, asemenea lui Kurtz, purta și un pistol la cingătoare. În autobuz, șezând, se aflau aproximativ douăzeci de oameni, cei mai mulți tocmai terminându-și prânzul timpuriu.

— Ce mănâncă acolo, bătrâne? întrebă Kurtz. Cu cei o sută nouăzeci de centimetri ai săi, îl depășea cu mult pe Underhill, dar Underhill îl depășea probabil cu treizeci de kilograme.

— Burger King²⁷. Am trecut pe acolo. N-am crezut că va încăpea autobuzul, dar Yoder a spus că va încăpea și a avut dreptate. Vrei un sandwich? Probabil că au început să se răcească, dar trebuie să existe un cuptor cu microunde pe undeva pe aici.

Underhill arătă cu capul spre magazin.

— Mă abțin. Nu stau prea bine cu colesterolul în ultimele zile.

— Canalul inghinal ți-e bine?

Cu șase ani în urmă, Kurtz suferise o întindere a canalului inghinal când juca *racquetball*²⁸. Acest eveniment condusese indirect la singura lor neînțelegere. Nu era ceva serios, credea Owen Underhill, dar, când venea vorba de Kurtz, era greu de spus. În spatele chipului senin de jucător al bărbatului, gândurile veneau și plecau aproape cu viteza luminii, planurile se rescriau încontinuu și emoțiile se schimbau cât ai zice pește. Unii oameni – destul de mulți, la drept vorbind – îl credeau nebun pe Kurtz. Owen Underhill nu știa dacă era sau nu nebun, dar știa că era un om în

²⁶*mucho* = mult, multe (în spaniolă)

²⁷Restaurant fast-food cu servire direct la mașină, asemenea McDrive-ului

²⁸Joc pentru doi sau patru jucători care se joacă într-o curte de handbal cu rachete de tenis scurte și o minge de plastic goală, cu diametrul de 5,7 centimetri.

preajma căruia trebuie să te porți cu grijă. Cu mare grijă.

— Cum s-ar exprima irlandezii: canalu' mio iginal ie bine, zise Kurtz.

Își duse mâna între picioare, se trase ostentativ de boașe și-l cadorisi pe Owen cu acel rânjet plin de dinți.

— Perfect.

— Iar tu? Ești bine?

— Canalu' mio iginal ie bine, spuse Owen, iar Kurtz râse.

Venind acum în susul drumului, rulând încet și ferit, dar descurcându-se mai ușor ca autobuzul, era un Lincoln Navigator cu trei vânători îmbrăcați în portocaliu înăuntru, toți trei bărbați voinici, uitându-se speriați la elicoptere și la soldații îmbrăcați în halate verzi alergând în goană prin tabără. Uitându-se speriați la armele lor, mai cu seamă. Vietnamul s-a mutat în nordul Maine-ului, lăudat fie Domnul. În curând se vor alătura celorlalți oameni din Zona Carcerală.

Șase bărbați se apropiară de mașină când aceasta se opri în spatele autobuzului; autocolantele de pe ea spuneau MÂNDRIA MELANCOLICILOR și ACEST AUTOVEHICUL OPREȘTE LA TOATE TRECERILE CU CALE FERATĂ. Cei trei erau avocați sau bancheri cu propriile lor probleme de colesterol și deținători ai unor portofolii de acțiuni la bursa grăsimilor, avocați sau bancheri prefă-

303

cându-se că sunt cetățeni de încredere, se aflau sub impresia (de care aveau să fie curând ajutați să se lepede) că trăiau încă într-o Americă pașnică. Curând, aveau să fie cazați în grajd (sau în țarcul animalelor, dacă doreau aer proaspăt), acolo unde cârdușii lor Visa nu vor avea nici o trecere. Li se va permite să-și păstreze telefoanele celulare. Acestea nu vor funcționa, desigur, atât de adânc în sălbăticiile, dar faptul că vor continua să apese butonul REAPELARE le va ține poate spiritul treaz.

— Ți-ai intrat bine în ritm? întrebă Kurtz.

— Așa cred, da.

— Înveți încă la fel de repede?

Owen ridică din umeri.

— Câți oameni sunt în total în Zona Blue, Owen?

— Estimările noastre sunt de opt sute. Nu sunt mai mult de o sută în Zonele A Prim și B Prim.

Asta era bine, presupunând că nu le scăpase nici un om. Gândind în termenii eventualității unei contaminări, câteva scăpări nu mai contau – știrile de până acum erau pozitive în privința scorului. Gândind în termenii gestionării informaționale, totuși, scăpările n-ar fi deloc bine venite. În zilele acestea, era greu să călărești un cal *phooka*. Prea multă lume avea camere video. Existau prea multe elicoptere ale carurilor de știri TV. Prea mulți ochi erau ațintiți asupra ta.

Kurtz spuse:

— Haide în magazin. Mi-a fost trimis un '*Bago*²⁹', dar încă se află pe drum.

— *Un momento*, spuse Underhill și se grăbi în sus pe scările autobuzului. Când coborî din nou, ținea în mână o pungă Burger King pătată cu unsoare și avea petrecut peste umăr un casetofon cu bretea.

Kurtz se uită la pungă și dezaprobă din cap.

— Chestiile alea o să te omoare.

²⁹Prescurtare de la Winnebago – o rulotă de mari dimensiuni, cu toate facilitățile vieții civilizate, folosită pentru vacanțele mai lungi (la origine, numele unui trib indian din regiunea Green Bay, Wisconsin).

— Suntem în plin *Război al lumilor*³⁰ și tu-ți mai faci probleme de nivelul ridicat al colesterolului?

În spatele lor, unul dintre vajnicii vânători nou-sosiți spunea că vrea să-și sune avocatul, ceea ce însemna că el era de fapt bancher. Kurtz îl conduse pe Underhill în magazin. Pe cerul de deasupra lor, luminile apăruseră din nou, măturând cu strălucirea lor plafonul de nori, săltând și dansând asemenea unor personaje de desene animate într-un film Disney.

3

Biroul bătrânului Gosselin mirosea a salam, a trabuc, a bere, a muștar Musterole și a sulf – un miros fie de bășini, fie de ouă fierte, bănuia Kurtz. Poate amândouă. Se mai simțea un miros, slab dar recognoscibil, de alcool etilic. Mirosul *lor*. Se simțea mai nou pretutindeni primprejur. Altcineva ar fi fost tentat să dea vina pentru acest miros pe complicitatea dintre nervii întinși și imaginația prea bogată, dar Kurtz nu posedase niciodată în exces nici una dintre acestea două. În orice caz, nu credea că cei aproximativ o sută cincizeci de kilometri pătrați dimprejurul Magazinului Sătesc al lui Gosselin mai aveau vreun viitor ca ecosistem viabil. Uneori trebuie să arunci totul la gunoi ca s-o iei de la capăt.

Kurtz se așeză în spatele biroului și deschise un sertar. Înăuntru se afla o cutie de carton pe care fuseseră ștampilate următoarele: CHIM/S.U.A./10 BUC. Bravo lui Perlmutter. Kurtz scoase cutia de acolo și o deschise. În interiorul ei se găseau câteva măști de plastic transparent, de felul celor care se potriveau peste gură și peste nas. Îi aruncă una lui Underhill. Își puse și el una, ajustând curelușele cu repeziciune.

— Chiar sunt necesare astea? întrebă Owen.

— Nu știm. Și nu te simți favorizat; într-o oră, toată lumea va purta așa ceva. Cu excepția civililor din Zona Carcerală, desigur.

Underhill își puse masca și ajustă curelușele tară vreo altă vorbă. Kurtz ședea în spatele biroului cu capul sprijinit pe ultimul manifest OSHA³¹ (afișează-l sau mori) lipit pe peretele din spatele lui.

— Sunt bune la ceva?

Vocea lui Underhill de-abia dacă era puțin estompată. Plasticul translucid nu se aburi din cauza respirației. Nu se vedea nici o gaură sau vreun filtru, dar Underhill descoperi că poate respira destul de ușor.

— Sunt bune împotriva ebolei, sunt bune împotriva antraxului, sunt bune împotriva noii ramuri de superholeră. Dacă sunt bune împotriva lui Ripley? Probabil. Dacă nu, suntem futuți, soldat. De fapt, s-ar putea să fim futuți deja. Dar timpul merge înainte, iar jocul a-nceput deja. Trebuie să ascult banda pe care probabil c-o ai în mașinăria aia de pe umăr?

— Nu-i nevoie s-o ascuți în întregime, dar ar trebui să guști o firimitură din ea, așa cred.

Kurtz dădu din cap, își roti degetul prin aer (asemenea unui arbitru validând un tur complet la jocul de baseball, gândi Owen) și se cufundă mai adânc în scaunul lui Gosselin.

Underhill și dădu jos de pe umăr casetofonul, îl așeză pe masă cu fața către Kurtz și apăsă butonul PLAY. O voce robotică, lipsită de

³⁰*The War of the Worlds*, roman de H. G. Wells, adaptat de-a lungul vremii atât pentru prezentare radio (1930, Orson Wells), cât și pentru prezentare cinematografică (1953, Byron Haskin).

³¹Acronim pentru Occupational Safety and Health Administration (Agenția pentru Sănătate și Siguranța Locului de Muncă)

inflexiuni, spuse:

— Interceptare radio a NSA³². Lungime de bandă multiplă. 62914A44. Această înregistrare este clasificată strict secretă. Coordonatele temporale ale interceptării: 06:27, paisprezece noiembrie, doi-zero-zero-unu. Înregistrarea mesajului interceptat începe după semnalul sonor. Dacă nu dețineți statutul de Prim Acces în zonele Securizate, vă rugăm să apăsați butonul STOP chiar acum.

— Vă rugăm, spuse Kurtz, dând dezaprobat din cap. Perfect. Asta-i va opri să asculte pe toți cei neautorizați s-o facă, nu crezi?

Urmă o pauză, un bip de două secunde, apoi vocea unei femei tinere spuse:

— Unu. Doi. Trei. Vă rugăm, nu ne faceți vreun rău. *Ne nous blessez pas.*

Tăcere vreme de două secunde, apoi vorbi o voce de bărbat tânăr:

— Cinci. Șapte. Unsprezece. Suntem neajutorați. *Nous sommes sans défense.* Vă rugăm, nu ne faceți vreun rău, suntem neajutorați. *Ne nous faites...*

— Pentru numele lui Dumnezeu, parcă ar fi o lecție Berlitz din Marele Tărâm de Dincolo de învățare a unei limbi străine, spuse Kurtz.

— Recunoști vocile? Întrebă Underhill.

Kurtz scutură din cap și duse un deget la buze.

Următoarea voce îi aparținea lui Bill Clinton:

— Treisprezece. Șaptesprezece. Nouăsprezece. Cu accentul lui Clinton de Arkansas, ultima cifră sună *Noispăzeci*. Nu există nici o infecție aici. *Il n'y a pas d'infection ici.*

O altă pauză de două secunde, după care vocea lui Tom Brokaw răsună din casetofon:

— Douăzeci și trei, douăzeci și nouă. Suntem pe moarte. *On se meurt, on crève.* Suntem pe moarte.

Underhill apăsă STOP.

— În caz că te întrebai, prima voce i-a aparținut lui Sarah Jessica Parker, o actriță. A doua a fost a lui Brad Pitt.

— El cine-i?

— Un actor.

— Ihî.

— După fiecare pauză se aude o altă voce. Toate vocile sunt sau vor fi ușor de recunoscut de largi segmente dintre oamenii care se află în această zonă. Îi poți auzi pe Alfred Hitchcock, Paul Harvey, Garth Brooks, Tim Sample – el e un comedian pe gustul celor din Maine, e foarte cunoscut – și sute de alte voci, unele pe care încă nici nu le-am identificat.

— *Sute* de altele? Cât durează interceptarea asta?

— Drept vorbind, nu e vorba deloc de o interceptare, ci de o transmisiune pe o bandă deschisă pe care o bruiem începând cu ora 08:00. Asta înseamnă că ne-a scăpat mult, dar ne îndoim că au înțeles cine știe câte cei care au reușit să asculte ceva. Iar dacă au înțeles... Underhill ridică din umeri în genul *Ce putem face?* Încă se transmite. Vocile par a fi adevărate. Cele câteva amprente vocale comparate până acum s-au dovedit identice. Indiferent ce sunt ființele astea, l-ar putea scoate cu ușurință din afaceri pe Rich Little.

Vup-vup-vup-ul elicopterelor pătrundea limpede prin pereți. Kurtz îl simțea la fel de bine cum îl auzea. Trecea prin scânduri, prin posterul OSHA și-i pătrundea în materia cenușie compusă în majoritate din apă,

³²Acronim pentru National Security Agency (Agenția pentru Siguranța Națională).

spunându-i să se treacă la treabă, treabă, treabă, să se grăbească, grăbească, grăbească. Presiunea sângelui său răspunse acestui impuls, dar el continuă să șadă liniștit, continuă să se uite la Owen Underhill. Să se gândească la Owen Underhill. Grăbește-te cumpătat; asta era o zicală potrivită. Mai ales când aveai de-a face cu oameni ca Owen. Canalul inghinal ți-e bine, chiar așa.

Mi-ai tras-o o dată, bătrâne, gândi Kurtz. Poate că nu ai trecut de linia mea, dar, pentru Dumnezeu, ai întins coarda, nu-i așa? Da, eu așa cred. Și cred că nu strică să stau cu ochii pe tine.

— Se repetă aceleași patru mesaje mereu, spuse Underhill și le trecu în revistă, ridicând câte un deget de la mâna stângă pentru fiecare. Nu ne faceți vreun rău. Suntem neajutorați. Nu există nici o infecție aici. Iar ultimul...

— Nici o infecție, îngână Kurtz. Hă. Ce tupeu au, nu crezi?

Văzuse fotografii cu puful roșu-auriu care creștea pe toți copacii din raza lui Blue Boy. Și care creștea și pe oameni. Pe cadavre, cel mai des, cel puțin până acum. Tehnicienii numiseră acești fungi Ripley, după personajul acela dur jucat de Sigourney Weaver în seria de filme despre spațiul extraterestru³³. Cei mai mulți dintre acești tehnicieni erau prea tineri să-și amintească de celălalt Ripley, cel care ținuse în ziare rubrica „Incredibil, dar adevărat”. „Incredibil, dar adevărat” – o formulare care nu mai exista de multă vreme; era prea monstruoasă pentru acest secol douăzeci și unu și pentru corectitudinea lui politică. Dar se potrivea în acest caz, credea Kurtz. Da, sigur că da, se potrivea ca o mănășă. La o comparație, gemenii siamezi și vacile bicefale ale domnului Ripley păreau niște lucruri absolut normale.

— Ultimul mesaj este *Suntem pe moarte*, spuse Underhill. Acesta este altfel din cauza celor două versiuni diferite în limba franceză care însoțesc mesajul în engleză. Prima este literară. A doua – *on crève* – aparține argoului. Am putea-o traduce cu „Dăm ortul popii”. Se uită direct la Kurtz, care-și dori ca Perlmutter să fie acolo, să vadă că da, acest lucru se putea face. – *Chiar dau ortul popii?* Fără să le oferim noi o mână de ajutor în acest sens, vreau să spun?

— De ce limba franceză, Owen?

Underhill ridică din umeri.

— E, totuși, a doua limbă ca circulație pe-aici prin nord.

— Ah. Și numerele prime? Doar ca să ne dea de veste că avem de-a face cu ființe inteligente? Ca și când altfel de ființe ar putea ajunge până aici dintr-un alt sistem stelar, sau dintr-o altă dimensiune, sau de unde-or fi venind ei?

— Așa cred. Ce zici de proiectoare, șefu'?

— Cele mai multe s-au prăbușit în pădure. Se dezintegrează destul de repede, o dată rămasse fără combustibil. Cele pe care am reușit să le recuperăm arată ca niște conserve de supă cu etichetele răzuite. Având în vedere dimensiunile lor, oferă un spectacol a dracu' de spectaculos, nu crezi? I-au speriat de moarte pe localnici.

Când se dezintegrau proiectoarele, lăseau în urma lor pete de fungi, sau pete de corn de secară, sau pete de ce-o fi fost ce lăseau ele în urmă. Același lucru părea să fie valabil și pentru extraterestrii înșiși. Cei care supraviețuiseră stăteau în jurul navei lor asemenea unor navetiști care stau lângă autobuzul defect și strigau că nu sunt infecțioși, *il n'y a pas d'infection ici*, lăudat fie Domnul, dă-mi un pic de sare. Și, o dată ce creștea chestia aceea pe tine, era gata să... ce spusese Owen? Să dai ortul popii. Acest lucru nu era, firește, o certitudine, încă era devreme,

³³E vorba de seria *Alien*, regizată de Ridley Scott începând cu anul 1979.

dar trebuiau să-și dea și ei cu presupusul.

— Câți ET mai sunt acolo? Întrebă Owen.

— O sută, poate.

— Câte lucruri nu cunoaștem încă? Știe cineva asta?

Kurtz flutură din mână a lepădare. Nu el era omul cu informațiile; informarea era departamentul altora și nici unul de acolo nu fusese invitat la petrecerea aceasta de dinainte de Ziua Recunoștinței.

— Supraviețuitorii, insistă Underhill. Sunt parte din echipaj?

— Nu știu, dar probabil că nu. Sunt prea mulți pentru a reprezenta echipajul, nu sunt destui să fie coloniști și *nici pe departe* destui să fie trupe de șoc.

— Ce altceva se mai petrece aici, șefu'? *Ceva* se petrece.

— Ești cam sigur de asta, nu-i așa?

— Da.

— De ce?

Underhill ridică din umeri.

— Intuiția.

— Nu-i vorba de intuiție, spuse Kurtz, cu blândețe aproape. E vorba de telepatie.

— *Cum* ai spus?

— E slabă, dar nu există nici o umbră de dubiu în privința asta.

Oamenii mei simt ceva, dar încă nu i-au dat un nume. Dă-le câteva ore și vor găsi unul. Prietenii noștri cenușii sunt telepați și se pare că împrăstie asta așa cum împrăstie și fungii.

— Blestemăția dracului, șopti Owen Underhill. Kurtz rămase calm, urmărindu-l cum gândește.

Îl plăcea să urmărească oamenii cum gândesc, dacă se pricepeau cât de cât la asta, iar acum avea parte de ceva în plus: îl *auzea* pe Owen cum gândea: un sunet slab, ca sunetul oceanului într-o scoică.

— Fungii nu au putere în mediul înconjurător, spuse Owen. La fel nu au nici ei. Cum rămâne cu ESP³⁴-ul?

— E prea devreme să ne dăm cu părerea. Dacă durează și dacă iese în afara granițelor pișătorii ăsteia cu miros de pin în care ne aflăm acum, se schimbă totul. Știi asta, nu-i așa?

Underhill știa.

— Nu-mi vine să cred, spuse el.

— Mă gândesc la o mașină, spuse Kurtz. La ce fel de mașină mă gândesc?

Owen se uită la el, încercând aparent să se hotărască dacă vorbea serios. Observă că vorbea, apoi își scutură capul.

— De unde să... Făcu o pauză. Fiat.

— Ferrari, de fapt. Mă gândesc la o aromă de înghețată. La ce ar...

— Fistic, spuse Owen.

— Ai văzut!?

Owen rămase o clipă pe gânduri, apoi îl întrebă – ezitant – pe Kurtz dacă-i putea spune numele fratelui său.

— Kellogg, răspunse Kurtz. Iisuse, Owen, ce fel de nume e ăsta pentru un copil?

— E numele de fată al mamei mele. Cristoase. *Telepatie*.

— O să dea peste cap audiența emisiunilor *Riști și câștigi* și *Vrei să fii miliardar*, asta-ți garantez, spuse Kurtz, apoi repetă: *Dacă* scapă de sub control.

De afară se auzi o împușcătură și un țipăt.

— Nu trebuia *să faci* asta! strigă cineva cu o voce îngrozită și

³⁴Acronim pentru „extrasensory perception” (percepție extrasenzorială)

speriată. Nu trebuia *să faci* asta!

Așteptară, dar nu se mai auzi nimic.

— Numărătoarea cadavrelor omuleților cenușii a ajuns la optzeci și unu, spuse Kurtz. Probabil că sunt mai multe. O dată ce sunt doborâți, se descompun destul de repede. Nu rămâne altceva decât o substanță vâscoasă... și-apoi fungii.

— Pe toată întinderea Zonei?

Kurtz scutură din cap.

— Închipuie-ți un ic cu vârful către est. Partea groasă este Blue Boy. Noi ne aflăm aproximativ pe la jumătatea icului. Mai sunt, totuși, câțiva emigranți ilegali ai persuasiunii cenușii rătăcind la est de aici. Proiectoarele s-au menținut în cea mai mare parte deasupra zonei-ic. Patrula Rutieră ET.

— Totul s-a dus de râpă, nu-i așa? Întrebă Owen. Nu vorbesc doar de omuleții cenușii, și de navă, și de proiectoare – vorbesc de întreaga împuțită zonă geografică.

— Nu sunt gata să discut despre asta acum, spuse Kurtz.

Nu, gândi Owen, *sigur că nu ești*. Se întrebă imediat dacă-i putea Kurtz citi gândurile. Nu avea cum să-și dea seama; ochii aceia pală cu siguranță n-aveau să-i spună nimic.

— *Vom extermina și omuleții cenușii rămași*, asta-ți pot spune. Oamenii tăi vor forma grupul de atac, doar oamenii tăi. Tu ești Cârna Blue Boy. Ai înțeles?

— Da, să trăiești.

Kurtz nu-l corectă. În contextul dat și dat fiind dezgustul evident al lui Underhill față de această misiune, *să trăiești* făcea probabil bine.

— Eu sunt Blue Unu.

Owen aprobă din cap.

Kurtz se ridică în picioare și-și scoase ceasul de buzunar. Se făcuse amiază.

— Situația o să transpire, spuse Underhill. Sunt o mulțime de cetățeni americani în Zonă. Nu există nici o soluție să păstrăm tăcerea asupra misiunii. Câți dintre ei au acele... acele implanturi?

Kurtz aproape că zâmbi. Nevăstuicile, sigur. Apăruseră destule aici, mai fuseseră câteva de-a lungul anilor. Underhill nu știa câte, însă Kurtz știa. Niște vietăți mici și scârboase, asta erau. Un lucru era bun atunci când erai șef: nu trebuia să răspunzi la întrebările la care nu voiai să răspunzi.

— Ce se va întâmpla mai târziu va fi treaba propagandiștilor, a celor cu abureala, spuse el. Treaba noastră e să reacționăm la ceea ce anumiți oameni – vocea unuia dintre ei se află probabil pe caseta aia a ta – au hotărât că este un pericol iminent pentru cetățenii Statelor Unite. Ai priceput, bătrâne?

Underhill se uită în acei ochi pală, apoi, într-un sfârșit, își mută privirea.

— Încă un lucru, spuse Kurtz. Îți amintești de *phooka*?

— Calul-fantomă irlandez.

— Pe-aproape. Când vine vorba de-un cal de bătaie, acela-i al meu. Întotdeauna a fost așa. Câțiva oameni te-au văzut călărindu-mi *phooka* în Bosnia. Așa-i?

Owen nu riscă nici un răspuns. Asta nu-i tăie elanul lui Kurtz, ci îl îndârji și mai tare.

— Nu vreau să mă repet, Owen. Tăcerea e de aur. Atunci când călărim calul *phooka*, trebuie să fim invizibili. Înțelegi lucrul ăsta?

— Da.

— Îl înțelegi pe de-a-ntregul?

— Da, spuse Owen.

Se întrebă încă o dată cât de tare îi putea citi Kurtz gândurile. Un lucru era însă clar: el putea citi numele care stăruia în mintea lui Kurtz și presupunea că asta și dorea el. Bosanski Novi.

4

Cele patru echipaje înarmate, formate din oamenii lui Owen Underhill ce-i înlocuiau pe tipii de la GNA care aduseseră elicopterele CH-47 până aici, se aflau pe picior de plecare, executau ultimele manevre, elicele umpleau aerul cu tunetul lor, când sosiră ordinele lui Kurtz de-a rămâne la sol.

Owen transmise ordinul mai departe, apoi își mută privirea spre stânga. Se afla acum pe canalul personal de comunicare al lui Kurtz.

— Îmi cer iertare, dar ce *dracu?* întrebă Owen.

Dacă aveau de gând să facă treaba asta, voia să treacă la acțiune și să termine cu ea cât mai repede. Era mai urât decât la Bosanski Novi, cu mult mai urât. Să spună că omuleții cenușii nu sunt ființe umane nu ajută la nimic. Pe el, cel puțin. Ființele care construiseră Blue Boy – sau care, cel puțin, îl conduseseră – erau mai mult decât umane.

— Nu-i decizia mea, băiete, spuse Kurtz. Tipii cu vremea de la Bangor spun că furtuna se întetește cu viteză. Ei o numesc Alberta Clipper. Treizeci de minute, patruzeci, cel mult, și am pornit la drum. Cu întreg sistemul de navigare distrus, e mai bine să așteptăm dacă putem... și putem. O să-mi mulțumești la sfârșit.

Mă cam îndoiesc de asta, omule.

— Recepție, confirmă. Își întoarse capul spre dreapta. Conklin, spuse el.

Nu trebuiau folosite gradele ofițerilor în această misiune, mai cu seamă în transmisiunile radio.

— Sunt aici, să tră... Sunt aici.

— Spune-le băieților că suntem pe loc repaos între patruzeci și patruzeci și cinci de minute. Repet, patruzeci și patruzeci și cinci.

— Recepționat. Patruzeci și patruzeci și cinci.

— Să dăm drumul la tonomat.

— Bine. Cereri?

— Pune ce-ți place. Treci doar peste Imnul Detașamentului.

— Recepționat; Imnul Detașamentului trece la urmă.

Nu se simțea nici urmă de umor în vocea lui Conk. Mai era cineva, cel puțin, căruia să-i placă misiunea asta la fel de puțin ca lui Owen. O explicație ar fi fost că și Conklin participase la misiunea din Bosanski Novi în '95. Pearl Jam începu să cânte în căștile lui Owen. Și le dădu jos și le puse pe după gât, asemenea unor hățuri. Nu-i plăcea Pearl Jam, însă, în această privință, era o minoritate în echipă.

Archie Perlmutter și oamenii lui fugeau care-ncotro, aidoma unor pui cu capetele tăiate. Se pocneau saluturi, apoi soldații se destindeau oarecum, aruncând priviri grăitoare – o-fi-văzut-asta? – către elicopterul mic și verde în care se afla Kurtz cu propriile căști puse pe urechi și cu un exemplar al *News* din Derry ridicat în față. Kurtz se uita absorbit în ziar, dar Owen bănuia că bărbatul contabiliza fiecare salut, că observa fiecare soldat care uita în ce situație se aflau și regresa la vechile obiceiuri sălbatice. Lângă Kurtz, în scaunul din stânga, se afla Freddy Johnson. Johnson era alături de Kurtz aproape din vremea când a acostat arca lui Noe pe muntele Ararat. Și el fusese la Bosanski și-i dăduse, cu siguranță, un raport complet lui Kurtz atunci când Kurtz fusese obligat să rămână la

bază, neputând urca în șaua mult iubitului său cal *phooka* din cauza întinderii canalului inghinal.

În luna iunie a lui '95, Forțele Aviatice pierduseră un pilot cercetaș în zona liberă NATO de lângă granița cu Croația. Sârbii schilodiseră avionul căpitanului Tommy Callahan și l-ar fi schilodit chiar și mai tare pe Callahan însuși, dacă l-ar fi prins; clica oficială, bătută de imagini ale nord-vietnamezilor scoțând cu voioșie la paradă în fața presei internaționale piloți cu creierii storși, făcuseră din recuperarea lui Tommy Callahan o prioritate.

Echipa de căutare fusese la un pas de a abandona misiunea, când Callahan îi contactase pe o bandă de unde radio de frecvență joasă. Iubita lui din liceu le dăduse membrilor echipei semnalmente serioase și, când bărbatul de la sol fu întrebat, el confirmă, spunându-le că prietenii începuseră să-i spună Vomitatorul în urma unei memorabile nopți de beție din timpul gimnaziului.

Băieții lui Kurtz interveniseră să-l salveze pe Callahan cu niște elicoptere cu mult mai mici decât cele pe care le foloseau acum. Owen Underhill, deja etichetat de mulți drept succesorul lui Kurtz (inclusiv de Kurtz însuși, presupunea Owen), primise comanda misiunii. Treaba lui Callahan era să producă niște fum la vederea libelulelor, apoi să rămână pe poziție. Treaba lui Underhill – partea *phooka* a ei – era să-l extragă pe Callahan fără să fie văzut. Acest lucru nu era absolut necesar, din câte-și dădea seama Owen, dar așa îi plăcea lui Kurtz să opereze: băieții lui erau invizibili, băieții lui călăreau calul irlandez.

Operațiunea de extragere mersese brici. Se trăseseră rachete sol-aer, dar nici una nu-i nimerise – Miloșevici avea lucruri proaste, în cea mai mare parte. Owen văzu primii bosnieci din viața lui când îl lua pe Callahan la bord: cinci sau șase copii, cel mai mare având cel mult zece ani, uitându-se la ei cu priviri grave. Nu-i trecuse deloc prin minte lui Owen gândul că directiva lui Kurtz, potrivit căreia trebuia să se asigure că nu există martori, s-ar aplica și unui grup de puști cu fețele murdare. Iar Kurtz nu pomenise niciodată de acest incident.

Până acum, desigur.

Owen nu se îndoia că Abraham Kurtz era un om groaznic. Chiar și așa, în serviciul militar erau mulți oameni groaznici, mai degrabă diavoli decât îngeri, fără-ndoială, și mulți erau îndrăgostiți de discreție. Ce-l făcea pe Kurtz să fie altfel, Owen habar n-avea – Kurtz, bărbatul acesta înalt și melancolic, cu sprâncenele lui albe și cu ochii lui inerți. Era greu să susții privirea acestora, fiindcă nu se afla nimic dincolo de ea – nici dragoste, nici râset și absolut nici un pic de curiozitate. Lipsa curiozității era, într-un fel, cea mai rea parte.

O mașină Subaru hârbuită parcă în fața magazinului și doi bătrâni coborâra cu grijă. Unul dintre ei ținea strâns în mâinile scofâlcite de frig un baston. Amândoi purtau haine roșu cu negru de vânătoare. Amândoi purtau căciuli spălăcite; una avea scris TOC deasupra cozorocului, cealaltă CERB. Se uitau pierduți la contingentul de soldați care îi împresură. Soldați la magazinul lui Gosselin? Ce drac împielit? Aveau în jur de optzeci de ani, judecând după aparențe, dar erau stăpâniți de curiozitatea care-i lipsea lui Kurtz. Se observa asta în poziția corpurilor lor, în înclinarea capetelor lor.

Inspirau toate întrebările nerostite de Kurtz: *Ce doresc ei? Vor să ne facă vreun rău? Va aduce răul asupra noastră ceea ce facem? Semănăm cumva vânt ca să culegem furtună? Ce să fi apărut în toate celelalte întâlniri – navete, lumini, căderi de părul-îngerilor și praful roșietic, răpiri începute la sfârșitul anilor șaizeci – care să facă forțele armate să se teamă atât de tare? Chiar s-a făcut vreun efort pentru a intra în dialog cu*

aceste creaturi?

Și ultima întrebare, cea mai importantă: Seamănă omuleții cenușii cu noi? Sunt ei umani, oricare ar fi definiția acestui termen? E ceea ce fac ei crimă, crimă pe șest?

Nici în privința aceasta ochii lui Kurtz nu trădau vreo frământare.

5

Zăpada deveni mai strălucitoare, lumina zilei mai sclipitoare și, la exact treizeci și trei de minute după ce le ordonase să rămână la sol, Kurtz le dădu semnalul de plecare. Owen îl transmisese mai departe lui Conklin și elicele elicopterelor vuiră puternic din nou, ridicând voaluri străvezii de zăpadă și transformând pentru moment aparatele de zbor în fantome. Apoi se ridicară la nivelul copacilor, se aliniară după Underhill – Cârma Blue Boy – și zburară înspre vest, pe direcția Kineo. Elicopterul Kiowa 58 al lui Kurtz zbură sub ei și puțin spre dreapta, iar gândul îl purtă pe Owen pentru scurtă vreme la un detașament de soldați într-un film cu John Wayne, coloniști escortați pe un flanc de un singur cercetaș indian care-și călărește poneiul fără șa. Nu-l vedea pe Kurtz, dar bănuia că încă mai citea ziarul. Poate-și citea horoscopul. „Pești, aceasta e ziua voastră de ticăloșie. Rămâneți în pat.”

Pinii și molizii de dedesubt apăreau și dispăreau sub forma unor vapori albi. Zăpada bătea în cele două geamuri din față ale aparatului Chinook, dansa, dispărea. Zborul era extrem de dificil – asemenea unei expediții într-o mașină de spălat – dar Owen nu și-ar fi dorit deloc să fie altfel. Își puse căștile la loc pe urechi. Cânta o altă formație, poate Matchbox Twenty. Nu cine știe ce, dar mai buni ca Pearl Jam. Owen se temea, de fapt, de Imnul Detașamentului. Dar îl va asculta și pe acesta. Da, cum să nu, îl va asculta.

Intrau și ieșeau din norii joși, vedeau licăriri vapoaroase ale unei păduri aparent fără sfârșit, mergeau spre vest, spre vest, spre vest.

— Cârma Blue Boy, aici Blue Doi.

— Recepționat, Doi.

— Am contact vizual cu Blue Boy. Aștept confirmare.

Pentru o clipă, Owen nu văzu nimic. Apoi văzu. Și ceea ce văzu îi tăie răsuflarea. O fotografie, o imagine înăuntrul unei rame, ceva pe care-l poți ține în mână – acesta era un lucru. Ceea ce vedea el, însă, era ceva cu totul și cu totul aparte.

— Ai confirmarea, Doi. Grup Blue, aici Cârma Blue Boy. Rămâneți pe poziție. Repet, rămâneți pe Poziție.

Unul după altul, celelalte elicoptere confirmară recepția mesajului. Doar Kurtz nu confirmă, dar își păstră poziția. Aparatele Chinook și singurul Kiowa atârnavă în aer la o distanță aproximativă de un kilometru două sute de metri de aeronava prăbușită. Către ea ducea o brazdă lată de copaci care fuseseră culcați la pământ ca de o mașină de tuns iarba enormă, formând o trecătoare accidentată. La capătul acestei trecători se afla o zonă mlaștinooasă, copaci morți se înălțau către cerul alburui, ca și când ar fi încercat să despice norii. Se vedeau zig-zaguri de zăpadă topită, în unele locuri îngălbenită, pe acolo pe unde se infiltra în pământ. În alte locuri, se vedeau vene și capilare de apă neagră.

Nava, o farfurie cenușie și enormă, de aproape patru sute de metri diametru, își croise drum prin mijlocul copacilor morți din mijlocul mlaștinii, făcându-i să explodeze și aruncând fragmente de așchii în toate direcțiile. Blue Boy (nu era deloc albastru, nu, nicidecum albastru) se oprise la capătul mlaștinii, unde se înălța într-un unghi abrupt o

creastă stâncoasă. Un segment de arc din muchia ei curbată dispăruse în pământul apos, instabil. Noroi și bucăți de copaci ruși săriseră în aer și murdăriseră fuzelajul neted al navei.

Omuleții cenușii supraviețuitori stăteau în preajma navei. Cei mai mulți stăteau pe plaurii acoperiți cu zăpadă sub coada întoarsă în sus a navei. Dacă ar fi strălucit soarele, aceștia s-ar fi aflat în umbra navei prăbușite. Ei bine... era clar că *unii* o considerau mai mult Cal Troian decât navă prăbușită, dar omuleții cenușii supraviețuitori, goi și neînarmați, nu păreau prea amenințători. *Vreo sută*, spusese Kurtz, dar erau mai puțini de-atâta; Owen estima numărul lor la vreo șaizeci. Văzu cel puțin o duzină de cadavre, în stadii mai avansate sau mai scăzute de descompunere roșietică, stând întinse pe plaurii acoperiți cu zăpadă. Unele erau cu fața în jos, în apa neagră puțin adâncă. Ici și colo, surprinzător de sclipitori pe covorul de zăpadă, se vedeau pete roșietic-aurii ale așa-numiților fungi Ripley... doar că nu toate petele' *erau* sclipitoare, își dădu seama Owen ducându-și binoclul la ochi și uitându-se la ele. Unele începuseră să capete nuanțe cenușii, victime ale frigului, sau ale atmosferei, sau ale amândurora. Nu, nu puteau supraviețui aici – nici omuleții cenușii și nici fungii pe care-i aduseseră cu ei.

Chiar se putea extinde chestia aceea? Pur și simplu nu-i venea să creadă.

— Cârma Blue Boy? Întrebă Conk. Ești acolo, băiete?

— Aici sunt, taci o clipă.

Owen se înclină înainte, se întinse până sub cotul pilotului (Tony Edwards, un om de treabă) și comută butonul radio pe canalul comun. Faptul că amintise Kurtz ceva de Bosanski Novi nici măcar nu-i trecu prin minte; gândul că făcea o greșală îngrozitoare nici măcar nu-i trecu prin minte; gândul că s-ar putea să fi subestimat nebunia lui Kurtz nici măcar nu-i trecu prin minte. De fapt, făcu ceea ce făcu aproape fără să fi gândit conștient măcar o clipă. Astfel avea să i se pară lui mai târziu, când avea să se întoarcă cu gândul înapoi și avea să reexamineze incidentul nu doar o dată, ci într-una. Doar o comutare de buton. Aparent, doar de atât era nevoie ca să schimbi cursul vieții unui om.

Și, iat-o, puternică și limpede, o voce pe care nici unul dintre băiețașii lui Kurtz nu avea s-o recunoască. Îl știa pe Eddie Vedder; Walter Cronkite era, însă, o altă mâncare de pește:

— ... *aici. Il n 'y a pas d'infection ici.*

Două secunde, apoi o voce care-ar fi putut aparține Barbrei Streisand:

— O sută treisprezece. O sută nouăsprezece.

La un moment dat, își dădu seama Owen, începuseră să înșiruie numerele prime de la zero din nou. Pe când făceau drumul spre magazinul lui Gosselin cu autobuzul, diversele voci ajunseseră cu numerele prime la ultimele combinații de patru cifre.

— Suntem pe moarte, spuse vocea Barbrei Streisand. *On se meurt, on crève.*

O pauză, apoi vocea lui David Letterman:

— O sută...

— Pune-i capăt! strigă Kurtz. Pentru prima dată de când îl știa Owen, Kurtz părea cu adevărat nervos. Era aproape șocat. Owen, de ce vrei să le torni porcăriile alea în urechi băieților mei? Recepționează și răspunde-mi. Și fă-o chiar *acum*.

— Voiam doar să văd dacă s-a schimbat ceva, șefu', spuse Owen.

Era o minciună, iar Kurtz, desigur, știa asta și, la un moment dat, îl va face să plătească pentru ea. Era ca și când ar fi evitat să împuște din nou copiii, doar că poate mult mai rău. Lui Owen nu-i păsa. Dă-l dracului

de cal *phooka*. Dacă aveau de gând să facă asta, voia ca băieții lui Kurtz (numiți Skyhook în Bosnia, numiți Grupul Blue de data aceasta, numiți cu cine știe ce alt nume data viitoare, însă întotdeauna însemna aceleași chipuri tinere, crude) să-i audă pe omuleții cenușii o ultimă dată. Să-i audă pe acești călători dintr-un alt sistem stelar, poate chiar dintr-un alt univers sau altă curgere a timpului, cunoscători ai unor lucruri pe care gazdele lor nu le vor cunoaște niciodată (nu că asta i-ar fi păsat lui Kurtz). Să-i asculte pe omuleții cenușii o ultimă dată în schimbul formațiilor Pearl Jam, sau Jar of Flies, sau Rage Against the Machines; omuleții cenușii făcând apel la ceea ce ei crezuseră prostește că era o natură omenească mai bună.

— Și s-a schimbat? pârâi vocea lui Kurtz înapoi. – Aparatul Kiowa verde era încă acolo jos, sub șirul plutitor de mitraliere, elicele lui învârtindu-se deasupra vârfului despicat al unui pin bătrân și înalt, făcându-l să se unduiască și să se legene. – S-a *schimbat*, Owen?

— Nu, răspunse el. Nicidecum, șefu'.

— Atunci pune capăt trăncănelii ăsteia. Irosim lumina zilei, lăudat fie Iisus.

Owen făcu o pauză, apoi spuse, accentuând voit cuvintele:

— Da, *să trăiți*.

6

Kurtz ședea țeapăn în scaunul din dreapta al elicopterului Kiowa – „drept ca tras în țeapă”, așa se spunea în cărți și în filme. Își pusese ochelarii de soare, în pofida luminii slabe și cenușii, dar Freddy, pilotul lui, tot nu putea să se uite la el decât cu colțul ochilor. Ochelarii erau de genul celor care mergeau până la tâmpile, cu lentile cu reflexe, și, acum că-i purta, nu putea ști în ce parte se uita șeful. Cu siguranță nu te puteai lua după direcția în care-i era îndreptat capul.

Ziarul *News* din Derry se afla în poala lui Kurtz (LUMINI MISTERIOSE PE CER, DISPARIȚIA VÂNĂTORILOR SĂDEȘTE PANICĂ ÎN REGIUNEA JEFFERSON, spuneau titlurile de pe prima pagină). Ridică acum ziarul și-l despătură cu grijă. Se pricepea la asta. Curând, *News* avea să fie împăturit în ceea ce tocmai devenise cariera lui Owen Underhill: un coif. Underhill bănuia că va fi supus unei măsuri disciplinare – măsura disciplinară a lui Kurtz, având în vedere că, cel puțin până acum, aceasta era o operațiune sub acoperire – urmată de acordarea unei a doua șanse. Ce nu părea să-și dea seama (și asta era probabil spre binele lui; neprevenit însemna de obicei nepregătit) era că aceasta *fusesse* de fapt cea de-a doua șansă a lui. Ceea ce însemna o șansă mai mult decât oferea de obicei Kurtz cuiva, era o șansă pe care acum o regreta. O regreta *amarnic*. Cum putuse Owen să-i joace farsa aceasta după discuția pe care o avuseseră în biroul din magazin... după ce fusese avertizat în mod special...

— Cine dă ordinul? pârâi vocea lui Underhill pe canalul privat al lui Kurtz.

Kurtz fu surprins și puțin consternat de profunzimea furiei lui. În mare parte era provocată de nimic altceva decât de surpriză, cea mai simplă emoție, cea pe care o simt bebelușii înainte de orice altceva. Owen i-o făcuse cum scrie la carte, dând drumul vocilor omuleților cenușii pe canalul principal de comunicare al echipei de intervenție; voise doar să vadă dacă nu se schimbaseră ceva, chiar așa — asta era o motivație pe care-o puteai strânge tare și ți-o puteai vârî adânc în cur. Owen era probabil cel mai bun secund pe care-l avusesese Kurtz vreodată în lunga și complicata lui carieră, care începea în Cambodgia, încă din primii ani ai

deceniului șapte, însă Kurtz, în pofida tuturor acestor lucruri, avea să-l sfarme sub picior. Asta pentru șmecheria cu radioul; fiindcă Owen nu învățase încă lecția. În Bosanski Novi nu fusese vorba doar de niște copii. Iar acum nu era vorba doar de niște voci trăncănitoare. Nu era vorba despre respectarea ordinelor și nu era vorba nici măcar despre principiul acestei probleme. Era vorba despre linie. Despre linia *lui*. Linia Kurtz.

De asemenea, mai era și acel *să trăiți*.

Acel *să trăiți* blestemat și mucos.

— Șefu'? Owen părea acum doar puțin nervos și avea tot dreptul să pară nervos, lisus să-l miluiască. Cine dă...

— Pe canalul comun, Freddy, spuse Kurtz. Fă-mi legătura.

Aparatul Kiowa, mult mai ușor decât elicopterele de atac, prinse o pală de vânt și făcu un salt amețitor. Kurtz și Freddy îl ignorară. Freddy îi făcu legătura.

— Ascultați, băieți, spuse Kurtz, uitându-se la elicopterele de atac — libelule de sticlă – atârând într-o linie deasupra copacilor și dedesubtul norilor. Înaintea lor se afla mlaștina și farfuria înclinată, albicioasă ca o perlă, cu echipajul supraviețuitor – sau ce-or fi fost ei – stând sub buza ei de la pupa.

— Ascultați acum, băieți, tata-ncepe să predice. Mă ascultați? Răspundeți.

Da, da, afirmativ, afirm, recepționat (cu un „să trăiți” ocazional aruncat printre, dar asta nu făcea nimic; exista o diferență între uitare și insolență).

— Nu sunt bun la discursuri, băieți, nu cu asta mă ocup eu, dar vreau să știți că acesta nu e (repet, *nu* e) un caz de ce-i în gușă și-n căpușă. În *gușă* sunt vreo șase duzini de cenușii, umanoizi aparent asexuați, care umblă dezbrăcați așa cum i-a făcut bunul Dumnezeu, iar voi vă spuneți, *unii* și-ar spune oricum: „Păi, sărmanii aceia sunt cu toții dezbrăcați și neînarmați, nici măcar pulă sau pizdă n-au să-și dea-ntre ei, imploră mila noastră de-acolo, de lângă trenul lor intergalactic prăbușit; ce fel de *căine*, ce fel de *monstru* care le aude vocile imploratoare poate, totuși, să-i omoare?” Trebuie să vă anunț, băieți, că eu sunt acel câine, că eu sunt acel monstru, că eu sunt acel om postindustrial, post-modern, cripto-fascist, incorect politic, eu sunt acel bărbat pervers, acel porc războinic, lăudat fie lisus, și, pentru informarea tuturor celor care sunt pe recepție, eu sun Abraham Peter Kurtz, ofițer USAF în rezervă, număr de serie 241771699, și eu conduc acest atac, eu sunt locotenentul Calley responsabil de acest Masacru la Restaurantul Alice³⁵.

Trase adânc aer în piept cu ochii ficși la elicopterele plutind în aer.

— Prieteni, mă aflu aici ca să vă anunț că omuleții cenușii ne-au călcat pe bătăturei încă din ultimii ani ai anilor patruzeci, iar eu i-am călcat pe bătăturei din ultimii ani ai anilor șaptezeci, și vă pot spune că simplul fapt că vine cineva către tine cu mâinile ridicate, spunând că se predă, nu înseamnă, lăudat fie lisus, că nu are o halbă de nitroglicerină vârată-n cur. Barosanii de peștișori aurii intelectuali care înoată în acvariu la superintelenței, cei mai mulți dintre acești tipi susțin acum că omuleții cenușii au venit pentru că am amorsat noi bombe atomice și bombe cu hidrogen, că au venit încoace așa cum vin insectele la lumină. Nu știu ce să cred, nu-s un gânditor, las gânditul pe seama altora, o las pe seama usturoiului, fiindcă usturoiu' are căpățână pentru așa ceva, cum spune proverbul, dar ochii mei văd perfect, prieteni, și vă spun că omuleții ăștia

³⁵*Alice's Restaurant Massacre*, melodie compusă și cântată de Arlo Guthrie, care a dat naștere unei întregi mișcări cultural-populare și unor serii de concerte.

cenușii blestemați sunt la fel de neajutorați ca lupul între oi. Am capturat destui de-a lungul anilor, dar nici unul n-a supraviețuit. Când mor, cadavrele lor se descompun repede și se transformă în exact chestia pe care o vedeți acolo jos, în ceea ce voi, flăcăi, numiți Ripley. Uneori, omuleții explodează. Ați priceput? *Explodează*. Fungii pe care-i poartă cu ei – sau poate că fungii sunt la conducere, câțiva dintre peștișorii aurii din acvariul superintelenței cred că așa ar sta de fapt lucrurile – mor cu ușurință dacă nu găsesc o gazdă vie, repet *gazdă vie*, iar gazda care pare să le placă cel mai mult, prieteni, lăudat fie Iisus, este bunul și bătrânul *homo sap*. O dată ce-i aveți și doar sub unghia degetului mic de la mână, vă puteți face bagajele și rugăciunile.

Acesta nu era cu exactitate adevărul – nu era cu exactitate nici pe departe adevărul, de fapt – dar nimeni nu lupta mai feroce ca un soldat înspăimântat. Asta o știa Kurtz din experiență.

— Băieți, prietenii noștri cenușii sunt telepați și se pare că ne transmit și nouă acest talent prin aer. Îl prindem chiar și dacă nu prindem fungii și, deși ați putea crede că e distractiv să poți citi gândurile, că e exact lucrul de care aveți nevoie să vă transformați în sufletul petrecerii, eu vă voi spune la ce să vă așteptați cu puțin mai în josul drumului: *schizofrenie, paranoia*, distanțare de *realitate* și o completă, repet O COMPLETĂ NEBUNIE ÎMPUȚITĂ. Băieții din acvariul superintelenței, Dumnezeu să-i blagoslovească, sunt de părere că telepatia aceasta este pentru moment de scurtă durată, însă nu cred că trebuie să vă spun ce s-ar întâmpla în această privință dacă omuleților cenușii li se va permite să se stabilească aici și să se acomodeze. Vreau să ascultați, băieți, foarte atenți lucrurile pe care am să vi le spun acum. Vreau să ascultați ca și când de asta ar depinde viața voastră, înțelegeți? Atunci când *ei* ne prind pe *noi*, băieți — repet, când *ei* ne prind pe *noi* – și cred că știți cu toții că au existat cazuri de răpiri, sigur, cei mai mulți dintre cei care pretind că au fost răpiți de extraterestri mint cu sfruntare printre dinții lor de nevrotici împuțiți, dar nu toți mint – cei care sunt lăsați să se întoarcă, cel mai des au suferit implanturi. Unele implanturi nu sunt decât instrumente – transmițătoare, poate, sau un soi de obiecte de monitorizare – dar unele sunt vietăți care-și devorează gazdele, vietăți care se dezvoltă și care apoi își sfâșie gazdele. Aceste implanturi au fost făcute chiar de către creaturile pe care le vedeți acolo jos frământându-se dintr-un loc într-altul, dezbrăcate și inocente. Pretind că nu există nici o infecție printre ei, dar noi știm că sunt infectați până-n ying și yang, și până-n bătrâna gaură a curului și peste tot. Am observat aceste creaturi operând vreme de douăzeci și cinci de ani sau chiar mai mult, și vă spun că *asa* stau lucrurile, vă spun că aceasta este invazia, aceasta e Super Cupa Super Cupei, iar voi, băieți, jucați în apărare. *Nu* e vorba de extraterestii mici și neajutorați, așteptând să le dea cineva o cartelă telefonică de Noua Anglie ca să sune acasă, sunt o *boală*. Sunt un cancer, lăudat fie Iisus, iar noi, băieții mei, suntem o enormă injecție radioactivă în procesul chimioterapeutic. Mă auziți, băieții mei?

Nici un *afirmativ* de data aceasta. Nici un *recepționat*, nici un *confirm-asta*. Doar aclamații brute, nervoase și nevrotice, tremurând de nerăbdare. Canalul comun de comunicare se dilată din cauza lor.

— Cancer, băieți. *Ei sunt cancerul*. Mai bine nu mă pot exprima, fiindcă, după cum știți, nu sunt bun la discursuri. Owen, ești pe recepție?

— Afirmativ, șefu'.

Plat. Plat și calm, blestemat să fie. Ei bine, lasă-l să fie calm. Lasă-l să-și mențină calmul cât încă mai putea. Owen Underhill își încheiase definitiv cariera militară. Kurtz ridică pălăria din hârtie și se uită la ea cu admirație. Owen Underhill era *terminat*.

— Ce avem acolo jos, Owen? Ce se vântură primprejurul navei ăleia? Ce, a uitat să-și ia pantalonii și pantofii înainte de-a ieși din casă dis-de-dimineată?

— Cancerul, șefu'.

— Corect. Dă acum ordinul și să pornim atacul. Cântă-l, Owen.

Și, cu mișcări foarte controlate, știind că bărbații din elicopterele de atac îl urmăreau (nu mai ținuse niciodată o asemenea predică, niciodată, și nici un cuvânt nu fusese gândit dinainte, poate doar în vise), Kurtz își întoarse căciula cu cozorocul la spate.

7

Owen îl urmări pe Tony Edwards cum își întoarce basca echipei Mets în așa fel încât cozorocul să-i stea apoi lipit de ceafă, îi auzi pe Bryson și pe Bertinelli armând mitralierele de calibru 50 și înțelese că totul era aievea. Porneau atacul în forță. Avea de ales: ori intra în mașină și accelera, ori rămânea în drum și era luat sub roți. Doar aceste două alternative i le mai lăsase Kurtz.

Dar mai era ceva, ceva neplăcut ce-și amintea de cu mult timp în urmă, de când avea... cât? Opt ani? Șapte? Poate era și mai tânăr. Se afla pe peluza din fața casei sale, cea din Paducah, tatăl lui era încă la serviciu, mama era plecată pe undeva, poate la Biserica Baptistă, unde se pregătea pentru unul din interminabilele ei târguri de prăjituri (spre deosebire de Kurtz, când Randi Underhill spunea lăudat fie Iisus, o spunea din toată inima), când opri o ambulanță vizavi, la casa familiei Rapeloew. Sirena nu era pornită, dar sclipeau o mulțime de lumini. Doi bărbați îmbrăcați în halate foarte asemănătoare cu cel pe care-l purta Owen acum se grăbiseră spre casă, desfăcând o targă sclipitoare. Nici o clipă nu avusese impresia că bărbații intră în panică. Se asemana cu un truc magic ceea ce făceau ei.

În mai puțin de zece minute, ieșeau din casă cu doamna Rapeloew întinsă pe targă. Femeia avea ochii închiși. Domnul Rapeloew venea chiar în urma ei; nici măcar nu se deranjă să închidă ușa după el. Domnul Rapeloew, care era de vârsta tatălui lui Owen, arăta dintr-o dată la fel de bătrân ca bunicul lui. Acesta era un alt truc magic. Domnul Rapeloew se uită în dreapta cât timp bărbații o urcau pe soția lui în ambulanță și-l văzu pe Owen în pantaloni scurți îngenuncheat pe peluză și jucându-se cu mingea. *Au spus că a apucat-o razna!* strigă domnul Rapeloew. *O duc la spitalul Sf. Maria! Spune-i asta mamei tale, Owen!* Apoi se uită în spatele ambulanței și ambulanța demară. Pentru următoarele aproximativ cinci minute, Owen continuă să se joace cu mingea, aruncând-o în aer și prinzând-o, dar, între o aruncare și o prindere, se uita la ușa pe care domnul Rapeloew o lăsase deschisă, spunându-și că ar trebui s-o închidă el. Își spunea că a o închide era ceea ce mama lui numea Un Act de Caritate Creștină.

Într-un sfârșit, se ridică și traversă strada spre peluza familiei Rapeloew. Soții Rapeloew se purtaseră frumos cu el. Nimic foarte ieșit din comun („Nimic din cauza căruia să te scoli în miez de noapte și despre care să le scrii părinților”, ar fi spus mama lui), dar doamna Rapeloew cocea o mulțime de prăjituri și-și amintea întotdeauna să păstreze câteva și pentru el; și mai erau și bolurile cu glazură și aluat de prăjituri pe care le răzuise el în bucătăria dolofanei și veselei doamne Rapeloew. Domnul Rapeloew îi arătase cum se fac avioane din hârtie care să și zboare. Trei modele de avioane diferite. Așa că soții Rapeloew meritau caritate, meritau caritatea creștină, dar, pășind dincolo de ușa deschisă a casei lor,

știu cu claritate că nu se afla acolo mânat de caritatea creștină. Când oferi caritate creștină, nu ți se întărește cârnăciorul.

Preț de cinci minute – sau poate că fură cincisprezece minute, sau o jumătate de oră, timpul se scurse așa cum se scurgea în vise – Owen doar se plimbă prin casa soților Rapeloew, fără să facă nimic special, însă în tot acest timp, cârnăciorul lui fu tare ca piatra; ai fi crezut că așa ceva trebuie să doară, dar nu-l durea, îl făcea să se simtă *bine*, și în toți anii care urmară numise acea hoinăreală tăcută cu numele ei adevărat: preludiu. Faptul că nu avea nimic împotriva soților Rapeloew, faptul că, de fapt, chiar îi *plăcea*, făcuse sentimentul chiar mai delicios. Dacă ar fi fost prins (dar nu fusese), ar fi putut spune *Nu știu* dacă ar fi fost întrebat de ce-o făcuse și în fața lui Dumnezeu ar fi rostit adevărul.

Nu că ar fi făcut cine știe ce. În baia de la parter găsi o periută de dinți cu DICK³⁶ scris pe ea. Dick era numele domnului Rapeloew. Owen încercă să urineze pe perii periutei domnului Rapeloew, asta vru să facă, dar cârnăciorul îi era prea tare și nici un strop nu vru să iasă, nici măcar un singur strop. Așa că, în schimb, scuipe pe peri, frecă perii să intre scuipatul între ei și așază periuta înapoi în suportul ei. În bucătărie, aruncă un pahar cu apă peste arzătoarele cu aprindere electrică de la aragaz. Apoi luă un platou mare de porțelan din dulap.

— Au spus că a apucat-o barza, vorbi Owen, ținând platoul deasupra capului. Probabil că are un copil, fiindcă el a spus că a apucat-o barza.

Apoi aruncă platoul într-un colț al bucătăriei, unde acesta se sparse în mii de bucăți. O dată făcută și asta, părăsise casa. Orice ar fi fost înăuntrul lui, ceea ce-i întărise cârnăciorul și ce-l făcuse să i se pară că ochii-i sunt prea mari pentru orbitele în care se aflau, fusese alungat de sunetul scos de platoul spart, fusese stors asemenea unui coș și, dacă n-ar fi fost atât de îngrijorați pentru doamna Rapeloew, părinții lui ar fi observat cu siguranță că nu era ceva în regulă cu el. Astfel stând lucrurile însă, presupuseseră probabil că pur și simplu era și el îngrijorat pentru doamna R. În săptămâna următoare, dormise puțin, și somnul pe care-l putuse prinde îi fusese bătuit de vise urâte. Într-unui din ele, doamna Rapeloew se întorcea de la spital cu copilul adus de barză în brațe, numai că acest copil era negru și era mort. Owen fusese extenuat de remuș-cări și rușine (niciodată nu fusese, totuși, la un pas de-a se confesa; ce să-i fi răspuns, pentru Dumnezeu, mamei sale baptiste atunci când l-ar fi întrebat ce-l posedase?), și, totuși, nu uită niciodată plăcerea oarbă pe care o simțise atunci când stătuse în baie cu pantalonii în vine și încercase să urineze pe periuta de dinți a domnului Rapeloew, sau florii care-l trecuseră când se spărsese platoul. Dacă ar fi fost mai mare, credea că ar fi ejaculat în chiloți. Puritatea stătea în cei lipsiți de simțuri; plăcerea se afla în sunetul cioburilor; corolarul tuturor era scaldă torporoasă și extatică în remușcare pentru că făcuse acestea și teama că ar fi putut fi prins. Domnul Rapeloew spusese că o apucase barza, dar, în acea seară, când tatăl lui Owen venise acasă, îi spusese că, de fapt, o apucase razna. Că i se spărsese un vas de sânge în cap doamnei Rapeloew și că asta însemna că o luase razna.

Iar acum, iată că i se întâmpla din nou, pas cu pas.

Poate că, de data asta, voi ejacula, gândi el. Va fi în orice caz ceva de o amploare cu mult mai mare decât încercarea de-a mă pișa pe periuta de dinți a domnului Rapeloew. Apoi, când își întoarse și el căciula cu cozorocul la spate: Are la bază, totuși, același concept.

— Owen? vocea lui Kurtz. Ești prezent, fiule? Dacă nu-mi răspunzi chiar acum, voi presupune fie că nu poți, fie că...

³⁶Diminutiv de la Richard, dar și, în argou, penis

— Șefii', aici sunt.

Stăpân pe voce. Cu ochiul minții, văzu un băiețel transpirat care ținea deasupra capului un platou de porțelan.

— Băieți, sunteți pregătiți să dați șuturi în niște funduri intergalactice? spuse el.

Un răgnet afirmativ care incluse un *Da' cum dracu' să nu?* și un *Să-i sfâșiem*.

— Ce vreți să ascultați pentru început, băieți? *Imnul Detașamentului*, și *Imnul*, și *Nenorocițu' de Stones*, chiar acum!

— Dacă vrea cineva să se retragă, să vorbească acum.

Tăcere pe canalul radio. Pe o altă frecvență de undă pe care Owen nu voia să mai intre, omuleții cenușii implorau cu voci celebre. Aparatul de zbor Kiowa OH-58 se afla în dreapta, sub ei. Owen nu avea nevoie de binoclu să-l vadă și pe Kurtz cu căciula întoarsă la spate, să vadă că-l vede și el. Ziarul se afla încă în poala lui, dar acum, din cine știe ce motiv, era împăturat într-un triunghi. Șase ani de zile, Owen Underhill nu avusese nevoie de o a doua șansă, ceea ce era un lucru bun, deoarece Kurtz nu oferea așa ceva – adânc înlăuntrul său, Owen bănuia că știuse întotdeauna lucrul acesta. Oricum, se va gândi la asta mai târziu. Dacă avea să fie nevoie. Un ultim gând coerent se aprinse în mintea lui — *Tu ești cancerul, Kurtz*, tu – apoi dispăru și acesta. În locul lui, apăru un întuneric pacific și de nepătruns.

— Grup Blue, aici Cârma Blue Boy. Răspunde-ți-mi. Deschideți focul la o sută cincizeci de metri, încercați să nu loviți Blue Boy dacă se poate, dar pe nenorociții ăștia-i vom secera de la rădăcină. Conk, pune Imnul.

Gene Conklin răsuci un buton și vârî un CD în casetofonul de pe podeaua lui Blue Boy Doi. Owen, care nu se mai afla deja în propriul corp, se aplecă înainte în Cârma Blue Boy și dădu volumul la maximum.

Mick Jagger, solistul vocal de la Rolling Stones, îi umplu căștile. Owen își ridică mâna, îl văzu pe Kurtz salutându-l – dacă era sarcastic sau sincer acest salut, Owen nici nu știa și nici nu-i păsa – apoi își lăsă mâna jos. În vreme ce Jagger cânta în forță, în vreme ce cânta Imnul lor, acela pe care-l ascultau totdeauna când acționau în forță, elicopterele coborâră, strânsură rândurile și se avântară asupra țintei.

8

Omuleții cenușii – cei care mai rămăseseră în viață – stăteau în umbra navei lor, care se afla la capătul culoarului de copaci pe care aceasta îi dărmase în urma prăbușirii. Nu schițară nici un gest că ar încerca să fugă sau să se ascundă; de fapt, jumătate dintre ei făcură câțiva pași înainte pe picioarele lor goale și lipsite de degete, lipăind prin zăpada topită, prin noroi și prin puful radiant al mușchilor roșietici-aurii. Aceștia stăteau cu fața către elicopterele de atac ce se apropiau în formație, cu mâinile terminate în degete lungi ridicate în aer, ca să arate că sunt neînarmați. Ochii lor imenși și negri sclipeau în lumina fadă a zilei.

Elicopterele nu încetinară, cu toate că toți piloții auziră pentru scurtă vreme ultima transmisiune în căști: *Vă rugăm, nu ne faceți vreun rău, suntem neajutorați, suntem pe moarte*. Alături de acestea, încolăcită asemenea cozii unui porc, se auzi vocea lui Mick Jagger:

— *Please allow me to introduce myself, I'm a man of wealth and taste; I've been around for many a long year, stolen many man's soul and faith..*³⁷

³⁷Dați-mi, vă rog, voie să mă prezint, sunt un om bogat și stilat; umblu pe

Elicopterele executară un zbor de survol la fel de rapid cum s-ar întoarce în echer, la linia de treizeci și cinci de metri, o formație aflată în marș la Cupa Rozelor³⁸, apoi mitralierele de calibru 50 deschiseră focul. Gloanțele secerară zăpada, loviră crengile moarte ale copacilor deja răniți, iscară scânteii palide în marginea imensei nave. Se înfipseră în adunătura de omuleți cenușii cu brațele ridicate în aer și-i sfârtecară. Brațe se desprinseră de rudimentarele lor corpuri, împrôscând un fel de sevă roz. Capete explodară aidoma unor dovleci, stropind nava din spate și corpurile celorlalți omuleți cu o substanță roșietică – nu era sânge, ci chestia aceea igrasioasă – ca și când le-ar fi fost pline capetele de ea... Nu aveau capete cu adevărat, ci hidoase coșuri industriale. Mai mulți fură tăiați în două pe la mijloc și căzură la pământ cu brațele încă ridicate a predare. Căzând, corpurile lor își schimbă culoarea într-un alb-murdar și părură să fiarbă.

Mick Jagger mărturisi:

— *I was around when Jesus Christ had His moment of doubt and pain...*³⁹

Câțiva cenușii aflați încă sub aripa navei se întoarseră ca pentru a fugi, dar nu avură unde. Cei mai mulți dintre ei fură doborâți imediat. Ultimii câțiva supraviețuitori — poate patru în total – se retraseră în umbrele rare. Părea că fac ceva, păreau să pună ceva la cale, iar Owen avu o premoniție îngrozitoare.

— Îi pot nimeri! se auzi un pâraie în radio.

Era vocea lui Deforest din Blue Boy Patru. Aproape găfâia de nerăbdare. Și, anticipând ordinul lui Owen de-a-i da bice, aparatul Chinook coborî până aproape la nivelul solului, ridicând cu elicele zăpada și apa murdă în rafale negre, culcând vegetația pitică la pământ.

— Nu, negativ, pune-i capăt, retrage-te, reintră în formație la plus patruzeci! strigă Owen și-l lovi pe Tony peste umăr.

Tony, care arăta puțin cam ciudat prin masca transparentă ce-i acoperea gura și nasul, trase de manetă spre el și ridică aparatul – Cârna Blue Boy – în aerul zbuciumat. Chiar și în pofida muzicii – bongo-urile înnebunite, vocile de fundal făcând *Hoo-hoo*, „Sympathy for the Devil”⁴⁰ nu fusese cântată până la capăt nici măcar o sigură dată, nu încă, cel puțin – Owen își auzea echipajul mormăind. Aparatul Kiowa, observă el, luase deja puțină distanță de formație. Oricât ar fi fost de ciudat în gândire, Kurtz nu era deloc prost. Și avea niște instincte desăvârșite.

— A, șefu'... Deforest pârând nu doar dezamăgit, ci de-a binele încins.

— Repet, repet, reintră în formație, Grup Blue, reintră...

Explozia îl proiectă în spătarul scaunului și aruncă aparatul Chinook în sus, ca pe o jucărie. Prin tunetul care urmă, îl auzi pe Tony Edwards înjurând și luptându-se cu maneta. Se auzeau strigăte din spatele lor, dar, deși majoritatea echipajului fusese rănit, îl pierduseră doar pe Pinky Bryson, care ieșise din formație să arunce o privire mai atentă și care se prăbușise când fusese lovit de unda de șoc a exploziei.

— Am reușit, am reușit, am reușit, se tângui Tony, dar Owen fu de părere că de-abia după alte treizeci de secunde reuși de fapt Tony să redreseze elicopterul, treizeci de secunde care-i părură a fi ore. În

pământ de ani fără șir, am sfâșiat multe inimi și multe credințe...

³⁸Eveniment cu precădere sportiv care se desfășoară sub numele de Turnirul Rozelor în Pasadena, California, încă din 1890.

³⁹Eram prin preajmă când Iisus Cristos și-a trăit clipa de-ndoială și durere...

⁴⁰„Compașiune pentru diavol”

sistemul audio, Imnul se întrerupsese, un lucru ce nu spunea nimic bun despre Conk și băieții din Blue Boy Doi.

Tony întoarse Cârma Blue Boy, iar Owen observă că parbrizul Perpex era crăpat în două locuri. În urma lor, cineva încă mai striga – Mac Cavanaugh, avea să se afle, reușise cumva să-și piardă două degete.

— Sfinte rahat, mormăi Tony. Apoi: Ne-ai salvat șuncile, șefu'. Mulțam.

Owen de-abia îl auzi. Se uita în urmă la rămășițele navei, care era acum împrăștiată în cel puțin trei bucăți. Era greu să fii sigur, fiindcă încă mai zburau fragmente prin aerul care devenise de un roșu-portocaliu cețos. Era puțin mai ușor de observat rămășițele elicopterului lui Deforest. Zăcea înclinat pe-o rână în noroiul din care, în jurul lui, ieșeau bule. De partea ușii laterale, în apă, plutea o bucată lungă de elice, asemeni unei gigantice lopeți de canoe. La vreo patruzeci de metri mai departe, dintr-o minge galben-albicioasă de foc, se iveau și mai multe elice înnegrite și îndoite. Acela era Blue Boy Doi al lui Conklin.

Un gâlgâit și un bip dinspre aparatul radio. Era Blakey din Blue Boy Trei.

— Șefu', hei, șefu', văd...

— Trei, aici Cârma. Vreau să...

— Cârma, aici Trei, văd supraviețuitori, repet, *văd supraviețuitori ai Blue Boy Patru*, cel puțin trei... nu, patru... cobor să...

— Negativ, Blue Boy Trei, nu cobori deloc. Reintră în formație la plus patruzeci – renunță, în formație la plus *unu*-patruzeci, unu-patru-zero, chiar acum!

— Ă, dar, domnule... șefu', vreau să zic... Îl văd pe Friedman, a luat dracului *foc*...

— Joe Blakey, ascultă la mine.

Vocea tăioasă a lui Kurtz era inconfundabilă, Kurtz cel care scăpase de drăcovenia aceea roșie în timp util. *Aproape, gândi Owen, ca și când ar fi știut ce avea să se întâmple.*

— Cară-ți curu' de-acolo chiar acum sau îți promit că, într-o săptămână, o să aduni cu lopata căcat de cămilă pe-o temperatură toridă acolo unde pileala-i ilegală. *Terminat.*

Nu se mai auzi nimic de la Blue Boy Trei. Cele trei elicoptere de atac rămase întregi se retraseră la punctul de întâlnire, la plus o sută patruzeci de metri. Owen se uita la spirala furioasă și ascendentă de fungi Ripley, întrebându-se dacă știuse Kurtz despre explozie sau o intuise doar, întrebându-se dacă el și cu Blakey părăsiseră zona în timp util. Fiindcă omuleții erau, desigur, infecțioși; orice ar fi susținut ei, erau infecțioși. Owen nu știa dacă asta justifica ceea ce tocmai făcuseră, dar presupunea că supraviețuitorii din Blue Boy Patru al lui Ray Deforest erau acum cel mai probabil niște morți ambulanți. Sau, și mai rău: oameni în viață în curs de mutație. Se transformau în Dumnezeu știe ce.

— Owen. Radioul.

Tony se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— Owen.

Suspinând, Owen comută pe canalul securizat al lui Kurtz.

— Aici sunt, șefu'.

Kurtz ședea în aparatul Kiowa cu căciula de hârtie încă așezată în poală. El și cu Freddy purtau măștile; la fel și ceilalți băieți din grupul de atac. Era posibil ca și sârmanii soldați de la sol încă să le poarte. Măștile

nu erau probabil necesare, dar Kurtz, care nu avea nici o intenție să contracteze Ripley dacă putea evita acest lucru, era calul de prăsilă. Printre alte lucruri, se presupunea că trebuie să le ofere celorlalți un exemplu. Pe lângă asta, îi oferea un avantaj. Cât despre Freddy Johnson... ei bine, avea niște planuri care-l includeau pe Freddy. – Aici sunt, șefu', îi spuse Underhill în căști.

— Ai tras bine, ai zburat și mai bine și ai gândit la superlativ. Ai salvat niște vieți. Noi doi ne-am întors la vechile coordonate. Ne-am întors pe poziții de egalitate. Ai priceput?

— Am priceput, șefu'. Am priceput și apreciez gestul.

Iar dacă-i dai crezare, gândi Kurtz, ești chiar mai prost decât pari.

10

În spatele lui Owen, Cavanaugh încă scotea niște sunete, dar volumul era acum în scădere. Nu se auzea nimic din partea lui Joe Blakey, care poate tocmai începea să priceapă implicațiile acelui vârtej străveziu roșu-auriu, pe care poate că reușiseră, sau poate că nu, să-l evite.

— Totu-i bine, bătrâne? întrebă Kurtz.

— Avem niște răniți, răspunse Owen, dar în rest totu-i roz. Le-am dat puțin de lucru curățătorilor, totuși; am lăsat în urmă un dezastru.

Râsetul de cioroi al lui Kurtz se declanșă puternic din nou în căștile lui Owen.

11

— Freddy.

— Da, șefu'.

— Trebuie să fim cu ochii pe Owen Underhill.

— Bine.

— Dacă e nevoie să părăsim zona în pripă – să abandonăm operațiunea Imperial Valley – Underhill rămâne aici.

Freddy Johnson nu spuse nimic, dădu doar din cap și conduse elicopterul. Cuminte băiețel. Știa de care parte a liniei îi era locul, spre deosebire de alții.

Kurtz se întoarse din nou spre el.

— Freddy, du-ne înapoi la magazinașul ăla uitat de Dumnezeu și nu te zgârci cu viteza. Vreau să ajung acolo cu cel puțin cincisprezece minute înainte de Owen și de Joe Blakey. Înainte cu douăzeci de minute, dacă se poate.

— Da, șefii'.

— Și vreau o legătură prin satelit securizată cu Cheyenne Mountain.

— Se face. la cinci minute.

— Fă-le să fie trei, bătrâne. Fă-le trei.

Kurtz se lăsă pe spate și se uită la pădurea de pini cum zboară pe sub ei. Atât de mulți copaci, atât de multă sălbăticie și deloc puține ființe umane – cele mai multe dintre ele purtând în această parte a anului haine portocalii. Peste o săptămână – poate peste șaptezeci și două de ore – s-ar putea să fie toată zona la fel de stearpă ca și munții de pe lună. Păcat, dar, dacă era un lucru de care nu se puteau plânge cei din Maine că le lipsește, erau pădurile.

Kurtz roti căciula de hârtie pe un deget. Dacă era posibil, voia să-l vadă pe Owen Underhill purtând-o după ce va fi încetat să mai respire.

— Nu voia decât să vadă dacă se schimbaseră ceva, spuse Kurtz cu

voce scăzută.

Freddy Johnson, care știa pe care parte-i era unsă felia, nu spuse nimic.

12

La jumătatea drumului spre magazinul lui Gosselin și când micuțul și iutele aparat Kiowa al lui Kurtz se mai vedea doar ca o pată mică ce putea sau nu să existe cu adevărat, ochii lui Owen se fixară pe mâna dreaptă a lui Tony Edwards, care stătea crispată pe o ramură a manetei în formă de Y a elicopterului Chinook. La rădăcina unghiei de la degetul mare, la fel de vizibilă ca o dâră de nisip, se vedea o linie curbată de un roșu-auriu. Owen se uită la propriile mâini, inspectându-le la fel de atent cum i le inspecta doamna Jankowski la ora de Igienă Personală, în anii aceia de demult când familia Rapeloew le era încă vecină. Nu vedea nimic încă, nu pe mâinile lui, dar Tony era deja însemnat, iar Owen bănuia că și lui îi va veni rândul cât de curând.

Familia Underhill fusese baptistă, așa că Owen cunoștea povestea lui Cain și a lui Abel. *Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine*, a spus Dumnezeu, și l-a trimis pe Cain să trăiască în țara lui Nod, la este de Eden. Să trăiască împreună cu oamenii cei josnici, potrivit spuselor mamei sale. Dar, înainte să fie Cain trimis să rătăcească, Dumnezeu îl însemnase, ca să-l recunoască până și oamenii josnici ai lui Nod ce hram purta. Iar acum, observând vâna aceea roșu-aurie de pe unghia degetului mare al lui Eddie și căutând-o pe propriile lui mâini și încheieturi, Owen credea că știe ce culoare avusese semnul lui Cain.

CAPITOLUL UNSPREZECE CĂLĂTORIA ÎMBLÂNZITORULUI DE OUĂ

1

Sinuciderea, descoperise Henry, avea glas. Voia să se explice. Problema era că nu prea vorbea limba lui; cădea des în propria ei pășărească. Dar asta nu conta; simplul fapt că vorbea era îndeajuns. O dată ce Henry îi permise sinuciderii să glăsuiască, viața lui se îmbunătăți considerabil. Avu chiar nopți în care dormi din nou (nu fură multe astfel de nopți, dar fură destule) și nu mai avu o zi cu adevărat proastă.

Până astăzi.

Pe *snowmobile*-ul Arctic Cat se aflase corpul lui Jonesy, dar ființa dinlăuntrul vechiului său prieten era plină de imagini și de dorințe străine. S-ar fi putut ca Jonesy să se afle încă înăuntru undeva — Henry spera să fie așa — dar, dacă era așa, se afla acum prea adânc înăuntru, era prea mic și lipsit de forță ca să mai poată schimba ceva. Curând, Jonesy avea să dispară complet, iar asta avea să fie cel mai probabil spre ușurarea lui.

Henry se temuse că ființa aflată acum la cârma corpului lui Jonesy îl va simți, dar trecuse pe lângă el fără să încetinească. Își continuase drumul către Pete. O dată afacerea încheiată acolo, ce urma? Încotro avea să se îndrepte mai departe? Henry nu voia să se gândească la asta, nu voia să-i pese.

Într-un sfârșit, porni din nou către cabană, nu fiindcă ar mai fi rămas ceva la Bivuac, ci fiindcă nu avea unde altundeva să meargă. Când ajunse la poarta deasupra căreia atârna o pancartă cu un singur cuvânt scris pe

ea - CLARENDON - scui pă în măn ușa un alt dinte. Se uită la el, apoi îl aruncă. Ninsorea se opri se, dar cerul era încă întunecat și el credea că vântul începea din nou să se întetească. Spuseseră cumva la radio ceva despre o furtună cu vânt puternic? Nu-și amintea și nici nu era sigur dacă asta mai avea vreo importanță.

Undeva, la vest de el, o explozie extrem de puternică scutură ziua. Henry se uită tâmp în acea direcție, dar nu văzu nimic. Fie se prăbușise, fie explodase ceva. Cel puțin, câteva dintre vocile sâcâitoare îi dispărură din minte. Habar nu avea dacă acest fapt avea vreo legătură cu explozia, habar nu avea dacă trebuia să-i pese. Păși prin poarta deschisă, mergând pe urmele de zăpadă tasată făcute de Arctic Cat când plecase, și se apropie de Bivuac.

Generatorul de electricitate bolborosea constant. Deasupra lespezii de granit servindu-le de covoraș, ușa era deschisă. Henry rămase pe loc o clipă și examinează lespede. La început crezu că vede sânge pe ea, dar sângele, fie el proaspăt sau uscat, nu avea nuanța aceea inimitabilă roșu-aurie. Nu, avea în față un soi de excrescență organică. Mușchi sau, poate, fungi. Și încă altceva...

Henry își lăsă capul pe spate, își lărgi nările și adulmecă prudent - în minte i se trezi amintirea vie și absurdă în același timp a ieșirii pe care o făcuse cu o lună în urmă împreună cu fosta lui soție la restaurantul Maurice's, își aminti mirosul vinului pe care tocmai li-l turnase *sommelier*-ul în pahare, și-o aminti pe Rhonda șezând de parte cealaltă a mesei și spunându-și: *Noi mirosim vinul, iar câinii-și miros unul altuia curul - lucrurile nu sunt chiar atât de diferite*. Apoi, într-o străfulgerare, îi revenise amintirea laptelui scurgându-se pe bărbia tatălui său. Zâmbise către Rhonda, ea-i zâmbise înapoi, iar el se gândise ce mare ușurare va fi pentru el moartea și că, dacă avea de gând s-o facă, ar fi fost mai bine s-o facă repede.

Ceea ce mirosi acum nu fu mirosul vinului, ci un iz mlăștinos și sulfuros. Preț de o clipă nu-l putu identifica, apoi își dădu seama: femeia care-i făcuse pe ei să aibă accidentul. Simțea acolo și mirosul viscerelor ei putrede.

Henry călcă pe lespede de granit, conștient că se întorsese în acest loc pentru ultima dată, simțind greutatea tuturor anilor trecuți - râsetele, discuțiile, berile, ocazionalele droguri, bătaia cu mâncare din '96 (sau fusese oare '97), împușcăturile, mirosul acela acru de cordită și sânge care se confunda cu sezonul de vânătoare la cerbi și căprioare, mirosul morții, și al prieteniei, și al sclipirii copilăriei.

Stând acolo, adulmecă din nou. Se simțea mult mai puternic și acum era mai mult chimic decât organic, poate pentru că era atât de dens. Aruncă o privire înăuntru la cabană. Văzu pe podea și mai multă substanță din-aceea scămoasă, igrasioasă, dar încă se mai distingeau scândurile de lemn. Pe covorul Navajo, totuși, crescuse atât de deasă, că de-abia mai distingeai desenul. Fără-ndoială, chestia aceea se simțea mai bine la căldură și, totuși, ritmul în care se dezvoltă era înfricoșător.

Henry vru să facă un pas înăuntru, apoi se răzgândi. Se dădu în schimb cu doi-trei pași înapoi din față ușii și rămase acolo în zăpadă, perfect conștient de sângele care-i curgea din nări și de găurile din gingii unde avusese dinți când se trezise în acea dimineață. Dacă producea chestia aceea mlăștinoasă un soi de virus cu transmisie pe calea aerului, ca ebola sau hanța, probabil că se prăjise deja, și orice-ar mai fi făcut s-ar fi asemănat cu închiderea ușii de la grajd după ce-a fost furat calul. Însă nu era cazul să-și asume riscuri nedorite, nu-i așa?

Se întoarse pe călcăie și ocoli Bivuacul spre partea Viroagei, mergând în continuare pe urmele tasate ale Arctic Cat-ului, ca să nu se

scufunde în zăpada proaspăt așternută.

2

Și ușa șopronului era deschisă. Henry îl vedea pe Jonesy, da, îl vedea limpede ca la lumina zilei, Jonesy făcând o pauză în ușa înainte să intre să ia *snowmobile*-ul, Jonesy ținându-se de canatul ușii cu o mână relaxată, Jonesy ascultând... ascultând ce?

Ascultând nimicul. Nu croncănea nici o cioară, nu bombănea nici o gaită, nu ciocănea nici o ciocănitore, nu foșnea nici o veveriță. Nu se auzea decât vântul și zgomotul înfundat scos de zăpada căzând din pini și molizi pe stratul proaspăt așternut dedesubt. Toate vietățile din zonă dispăruseră, migraseră asemenea unor animale caricaturale din-tr-un film de desene animate de Gary Larson.

Rămase în loc pentru o clipă, încercând să-și amintească interiorul șopronului. Pete s-ar fi descurcat mai bine – Pete ar fi stat în același loc cu ochii închiși și cu degetul fluturând în aer, apoi ți-ar fi spus unde se afla fiecare lucru, până la cel mai mic borcan cu șuruburi – dar, în cazul de față, Henry credea că se va descurca și fără talentul deosebit al lui Pete. Tocmai ieri venise în șopron în căutarea unei unelte cu care să deschidă ușa unui dulap care se blocase din pricina lemnului umflat. Văzuse atunci lucrul pe care-l căuta acum.

Henry inspiră și expiră rapid de câteva ori, aerisindu-și bine plămânii, apoi își apăsă puternic mâna peste gură și peste nas și pași înăuntru. Rămase în loc pentru o clipă, așteptând să i se obișnuiască ochii cu lumina difuză. Nu voia să fie luat prins surprindere de ceva dacă putea evita acest lucru.

Când văzu clar din nou, traversă pieziș locul unde se aflase *snowmobile*-ul. Pe podea nu se vedea aici decât un desen suprapus de pete de ulei, dar se observau câteva urme de jeg roșu-auriu pe prelată verde care acoperise Cat-ul și care era acum aruncată în lături.

Masa de lucru era în dezordine – un borcan cu cuie și un altul cu șuruburi erau răsturnate, așa încât ceea ce fusese păstrat cu grijă separat se amestecase acum laolaltă; un suport pentru pipă care-i aparținuse lui Lamar Clarendon fusese aruncat pe jos și spart; toate sertarele fixate în lățimea mesei fuseseră trase afară și lăsate așa. Unul dintre ei, Beaver sau Jonesy, trecuse prin șopron ca o tornadă, căutând ceva.

Jonesy a fost.

Mda. Poate că Henry nu avea să știe niciodată ce căutase, dar cel care căutase fusese Jonesy, asta o *știa*, iar lucrul căutat fusese în mod evident foarte important pentru el sau pentru amândoi. Henry se întreabă dacă-l găsisese. Poate că nu avea să știe nici asta niciodată. Între timp, ce căuta el se afla perfect la vedere în colțul îndepărtat al încăperii, atârnat de un cui deasupra unui morman de cutii cu vopsea și de pistoale de vopsit.

Ținându-și încă mâna la gură și la nas, fără să respire, Henry traversă interiorul șopronului. Atârânănd de elasticele care-și pierduseră aproape în întregime capsele se aflau cel puțin patru măști de zugrăvit care-ți acopereau gura și nasul. Le luă pe toate și se întoarse la timp să observe ceva mișcându-se în spatele ușii. Își opri un suspin, dar bătaile inimii i se accelerară și, dintr-o dată, cantitatea dublă de aer inhalată care-l ținuse până acum i se păru prea încinsă și prea grea. Și nici măcar nu se afla nimic acolo, fusese doar în imaginația lui. Apoi observă că, da, *era* ceva acolo. Lumina intra prin ușa deschisă; alte câteva raze intrau pe singura fereastră murdară de deasupra mesei, iar Henry se speria se la propriu de

umbra sa.

Părăsi șopronul din patru pași mari. Măștile de zugrăvit îi bălângăneau în mâna dreaptă. Ținu aerul stătut în plămâni până ce mai făcu patru pași de-a lungul urmelor *snowmobile*-ului, apoi îi dădu drumul într-o izbucnire explozivă. Se înclină în față cu mâinile sprijinite pe coapse, chiar deasupra genunchilor. În fața ochilor îi apăreau și-i dispăreau stoluri de puncte negre.

Dinspre est se auzeau pârâituri estompate de focuri de armă. Nu erau puști de vânătoare; era un zgomot prea puternic și prea rapid pentru puștile de vânătoare. Erau arme automate. În mintea lui Henry apăru o viziune la fel de clară ca amintirea laptelui scurgându-i-se pe bărbie tatălui său sau ca Barry Newman fugind din biroul lui ca și când ar fi purtat pantofi cu propulsoare. Văzu căprioarele și cerbii, văzu ratonii, și marmotele, și câinii sălbăticiți, și iepurii fiind rețezați de gloanțe cu zecile și cu sutele în vreme ce încercau să scape din ceea ce era evident acum o zonă contaminată; văzu zăpada înroșindu-se de sângele lor inocent (și posibil contaminat). Această viziune îl duru într-un fel neașteptat, îl împunse până într-un loc care nu era mort, ci doar moțăia. Locul care rezonase atât de puternic la plânsetul lui Duddits, declanșând o vibrație armonică ce te făcea să ți se pară că-ți va exploda capul.

Henry se îndreptă de spate, văzu sânge proaspăt pe mănua stângă și strigă: – A, *drace!* către cer cu o voce furioasă și în același timp distrată. Își acoperise gura și nasul, făcuse rost de măști și avea de gând să poarte cel puțin două când va intra în casă, dar uitase complet de rana din coapsă, cea cu care se alese când se răsturnase Scout-ul. Dacă existase ceva contaminant în șopron, ceva răspândit de fungi, erau șanse mari să se afle acum în interiorul lui. Nu că ar fi fost cine știe ce măsurile de precauție pe care, *totuși*, și le luase. Henry își închipui o pancartă, mesajul scris cu litere mari și roșii spunând: PERICOL DE CONTAMINARE! VĂ RUGĂM, ȚINEȚI-VĂ RĂSUFLAREA ȘI ACOPERIȚI-VĂ CU MÂNA ORICE ZGÂRIETURĂ!

Scoase un râs grohăit și porni iarăși spre cabană. Ei bine, pentru Dumnezeu, Maude, oricum nu-și plănuise să trăiască pentru totdeauna.

Departa înspre est, focurile de armă continuau să pârâie.

3

Stând din nou în fața ușii Bivuacului, Henry căută în buzunarul din spate al pantalonilor o batistă, deși nu se aștepta să găsească nimic... și nici nu găsi. Două dintre punctele de atracție cărora nu li se făcea reclamă atunci când venea vorba de petrecerea timpului în pădure erau că puteai să urinezi unde voiai și că te puteai înclina în față să tragi claxonul de fiecare dată când aveai nevoie să-ți sufli nasul. Era o satisfacție primară să lași urina și mucozitățile să zboare din tine... pentru bărbați, cel puțin. Când te gândeai la asta, ți se părea un soi de minune cu ochi albaștri că femeile puteau discerne și iubi părțile lor bune, ca să nu mai vorbim de celelalte părți.

Își dădu jos haina, cămașa de dedesubt și helanca termică de sub cămașă. Ultimul strat de haine consta dintr-un tricou al echipei Red Sox din Boston, inscripționat pe spate cu GARCIAPARRA 5. Henry și-l dădu și pe acesta jos, îl strânse într-o bandană și îl legă peste lacrima însiropată în sânge de pe cracul stâng al blugilor lui, gândindu-se încă o dată că închidea ușa grajdului după ce-a fost furat calul. Totuși, trebuia să completezi spațiile punctate, nu-i așa? Da, trebuia să le completezi și să o faci scriind frumos și lizibil. După aceste principii se ghida viața. Chiar și

atunci când se îndrepta spre capăt, se părea.

Îmbracă celelalte haine înapoi, acoperindu-și bustul cu pielea încrețită de frig, apoi își puse pe față două dintre măștile de zugrăvit sub formă de lacrimă. Se gândi să le pună și pe celelalte două peste urechi, își închipui benzile elastice petrecute în cruce pe partea din spate a capului său, asemenea bretelelor unei banduliere, și izbucni în hohote de râs. Ce urma? Cu ultima mască să-și acopere un ochi?

— Dacă e să mă infecteze, mă infectează, spuse, reamintindu-și în același timp că nu strică să fii grijuliu; o doză mică de grijă n-a rănit pe nimeni niciodată, obișnuia să spună bătrânul Lamar.

Înăuntrul Bivuacului, fungii (sau mucegaiul, sau ce-o fi fost) avansaseră apreciabil chiar și în scurtul răstimp cât stătuse Henry în șopron. Covorul Navajo era acum acoperit dintr-o parte într-alta, și nu se mai vedea deloc desenul. Se vedeau urme pe canapea, pe tejgheaua dintre bucătărie și sufragerie, și pe tăblia celor trei scaune aflate lângă tejghea în partea dinspre sufragerie. O vână sinuoasă de puf roșu-auriu urca pe unul dintre picioarele mesei din sufragerie, ca și când ar fi urmărit traiectoria unei scurgeri de lichid, iar Henry își aminti de felul în care se adună furnicile până și la cea mai mică bucățică de zahăr. Lucrul poate cel mai neliniștitor era puful roșu-auriu aranjat în formă de pânză de păianjen deasupra covorului Navajo. Henry se uită prostrat la el pentru mai multe secunde înainte să-și dea seama ce era de fapt: amuleta indiană a lui Lamar Clarendon, capcana pentru vise. Henry nu credea că va afla vreodată cu exactitate ce se întâmplase acolo, dar era sigur de un lucru: capcana indiană prinsese un adevărat coșmar de data aceasta.

Sper că nu ai de gând să mergi mai departe, nu? Nu acum, după ce ai văzut cât de rapid crește! Jonesy părea în regulă când a trecut pe lângă tine, dar nu era în regulă, și știi foarte bine asta. Ai simțit-o. Așa că... sper că nu ai de gând să mergi mai departe, nu?

— Ba da, spuse Henry. Cele două măști îi săltară pe față când vorbi. Dacă va pune stăpânire pe mine... păi, va trebui doar să-mi iau viața.

Arborând o expresie asemenea celei a lui Stubb din *Moby-Dick*, Henry păși mai adânc în interiorul cabanei.

4

Cu o singură excepție, fungii creșteau în fuioare și maldăre. Excepția se afla în fața băii, unde se afla un adevărat deal de fungi, tot împletit la un loc și înălțându-se în sus pe pragul ușii, unind cele două canaturi până la o înălțime de cel puțin un metru douăzeci. Maldărul acesta de înălțimea unui delușor părea că se ridică pe o bază cenușie și spongioasă. Pe partea dinspre sufragerie, materia cenușie se despicase în două, formând un Y care-i trezi lui Henry imaginea neplăcută a două picioare deformate. Ca și când ar fi murit cineva în pragul ușii de la baie și fungii ar fi crescut pe cadavrul lui. Henry își aminti de un articol care-i captase atenția în timpul facultății de medicină când răsfoia o revistă de specialitate în căutarea altor articole. Conținea fotografii, dintre care una era un instantaneu oribil de autopsie pe care nu-l uitase cu adevărat niciodată. Reprezenta cadavrul gol al victimei unei crime aruncat în pădure și descoperit aproximativ după patru zile. Ciuperci otrăvitoare îi crescuseră la ceafă, în cutele de la încheietura genunchilor și în despicătura dintre fese.

Patru zile, desigur. Cabana însă fusese curată dimineață, cu doar...

Henry se uită la ceas și văzu că se opriese la douăsprezece fără douăzeci de minute. Funcționa acum după Absolut Nici o Oră Standard Estică.

Se întoarse și aruncă o privire în spatele ușii, convins dintr-o dată că-l pândea ceva de acolo.

Mnu. Nimic, doar pușca de vânătoare Garand a lui Jonesy, sprijinită de perete.

Henry dădu să se întoarcă în față, dar se întoarse înapoi. Garand-ul părea curat, așa că-l ridică. Era încărcat, avea siguranța pusă, un glonț era pe țeava. Perfect. Henry și-l atârână de umăr și se întoarse înapoi către maldărul roșu neplăcut crescând în fața ușii de la baie. Mirosul de eter, amestecat cu ceva sulfuros și chiar și mai neplăcut, era puternic aici. Traversă încet cameră spre baie, forțându-se la fiecare pas să continue, temându-se (și fiind din ce în ce mai convins) că umflătura roșie cu excrescențele sub formă de picioare era tot ce mai rămăsese din prietenul lui, Beaver. Dintr-o clipă într-alta va recunoaște rămășițele răvășite ale părului lung și negru al lui Beav sau bocancii săi Doc Marten, cei pe care Beaver îi numea „declarațiile lui de solidaritate cu lesbienele”. Beav își formase ideea că bocancii Doc Marten erau semnul secret după care se recunoșteau lesbienele între ele, și nimeni nu-l putuse convinge de contrariu. La fel de convins fusese și că oamenii purtând numele de Rothchild și Goldfarb conduc lumea, o conduc probabil dintr-un buncăr săpat adânc în piatră, în Colorado. Beaver, a cărui expresie preferată de surpriză fusese „trage-mi-o, Freddy”.

Nu putea fi sigur însă că umflătura de la intrarea în baie fusese cândva Beav și nici chiar dacă fusese cineva, în definitiv. Nu exista decât acea formă sugestivă. Ceva sclipi în masa spongioasă și Henry se aplecă mai aproape, întrebându-se în acest timp dacă îi creșteau bucăți microscopice de fungi pe suprafețele ude și neprotejate ale ochilor. Lucrul pe care-l observase se dovedi a fi, de fapt, clanta de la ușă. Puțin într-o parte, purtând propriul puf roșietic-auriu, se afla o rolă de bandă izolantă. Își aminti dezordinea de pe masa de lucru din șopron, își aminti de sertarele lăsate deschise. Asta căutase Jonesy acolo? O rolă de bandă blestemată? Ceva în capul lui – poate declicul, poate nu – îi spusese că asta era. Dar de ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

În ultimele aproximativ cinci luni de zile, cele în care gândurile sinucigașe îl vizitau din ce în ce mai frecvent și rămâneau pentru perioade din ce în ce mai lungi de timp, sporovăind în pășăreasca lor, curiozitatea îl părăsise aproape complet pe Henry. Acum îl străbătea frivol, ca și când s-ar fi trezit înfometată. El însă nu avea cu ce s-o hrănească. Vrusese cumva Jonesy să izoleze ușa cu banda? Da? La ce folos? Cu siguranță că știa și el și Beav că nu avea să funcționeze împotriva fungilor, care nu trebuiau decât să-și strecoare degetele pe sub ușă.

Henry se uită înăuntru la baie și scoase un horcăit profund de uimire. Indiferent ce nebunie respingătoare se petrecuse, începuse și se încheiase acolo înăuntru – nu se îndoia de lucrul acesta. Încăperea era o peșteră roșietică, dalele albastre erau aproape în întregime acoperite de aluviunile de materie igrasioasă. Urcase pe piciorul chiuvetei și pe vasul de toaletă. Capacul toaletei era ridicat și proptit de rezervorul spart de apă, și, deși nu era sigur – era prea multă excrescență ca să fie sigur – credea că și colacul fusese rupt și vârat înăuntru în bideu. Perdeaua de la duș era acum de un roșu-auriu compact, nicidecum de albastru ei translucid obișnuit; mare parte din ea fusese ruptă din ineale (și acolo crescuseră mărgelile vegetale roșietice-aurii) și stătea aruncată în cadă.

Leșind de dincolo de marginea căzii, și ea acoperită de fungi, se vedea un picior încălțat într-un bocanc. Bocancul era un Doc Marten, Henry era sigur de asta. Se părea că-l găsisese în sfârșit pe Beaver. Dintr-o dată îl năpădiră amintiri din ziua în care-l salvaseră pe Duddits, amintiri

atât de vii și clare încât ar fi putut avea loc chiar ieri. Beaver îmbrăcat în geaca lui veche și ciudată de piele, Beaver luând de pe jos sufertașul lui Duddits și spunând: *Îți place serialul ăsta de desene animate? Dar nu-și schimbă niciodată hainele!* Apoi spunând...

— Trage-mi-o, Freddy, spuse Henry către baia năpădită de fungi. Asta a spus, asta spunea *întotdeauna*.

Lacrimile-i curgeau din ochi și i se prelingeau în jos pe obraji. Dacă fungii își doreau umezeală – și judecând după jungla ce creștea din rezervorul de la toaletă, umezeala le plăcea foarte mult – puteau ateriza pe el să dea o petrecere.

Lui Henry nu-i păsa prea mult. Avea pușca lui Jonesy. Puteau să se înfrupte din el fungii, dar el se va asigura că nu va mai fi prin preajmă când vor ajunge la desert. Asta dacă avea să fie nevoie.

Și probabil că avea să fie.

5

Era sigur că văzuse un maldăr de cârpe în șopron. Henry se întrebă dacă se meargă să le aducă. Ar fi putut să le aștearnă pe pardoseala băii, ar fi putut călca pe ele și ar fi putut arunca o privire mai atentă în cadă. Dar la ce folos? Știa că Beaver era cel de acolo și nu simțea nici un pic dorința să-și revadă vechiul prieten, autor al unor expresii inteligente precum *pupă-mă-n cur*, fiind năpădit de fungi roșii, așa cum fusese năpădit cadavrul din acea fotografie de demult de o colonie de ciuperci otrăvitoare. Dacă i-ar fi oferit răspunsuri la întrebările lui referitoare la ce se întâmplase acolo, atunci, da, poate. Dar lui Henry nu i se părea foarte probabil acest lucru.

Ce-și dorea cel mai mult era să iasă de acolo. Fungii erau înfiorători, însă nu asta era tot. Mai era și senzația chiar mai înfiorătoare că nu era singur.

Henry se dădu în spate de lângă ușa de la baie. Pe masa din sufragerie se afla o carte în ediție de buzunar; pe coperta ei se vedeau dansând câțiva diavoli cu coada bifurcată. Una din cărțile lui Jo-nesy, fără-ndoială, și deja creștea și pe ea o colonie de jeg roșu-auriu.

Deveni conștient de un sunet nechezat venind dinspre vest, un sunet care se transformă curând într-un tunet puternic. Elicoptere; de data aceasta, nu doar unul singur. Multe. De felul celor mari. După sunet, părea că zboară la joasă altitudine, iar Henry își feri capul fără să-și dea seama. Imagini din zeci de filme despre războiul din Vietnam îi umplură mintea și, pe moment, fu sigur că elicopterele vor deschide focul, ciuruind cabana. Sau poate că o vor arunca în aer cu napalm.

Aparatele trecură în zbor fără să facă nici una, nici alta, dar mai lipsi puțin să zguduie ceștile și farfuriile de pe rafturile din bucătărie. Henry se îndreptă de spate pe măsură ce sunetul se îndepărta, transformându-se pentru început într-un huruit, apoi într-un zbârnâit inofensiv. Poate că se duceau să ia și ele parte la măcelărirea animalelor la capătul dinspre est al regiunii Jefferson. Așa să facă. El, unul, avea de gând să iasă dracului de-acolo și să...

Ce? Ce să facă mai departe?

În vreme ce frământa această întrebare în minte, se auzi ceva dinspre unul din dormitoare de la parter. Un foșnet. Urmă un moment de liniște, un moment îndeajuns de lung pentru ca Henry să se convingă că-i juca iarăși feste imaginația încinsă. Apoi se auzi o serie de ciocănituri și de ciripituri, asemănătoare cu sunetele unei jucării mecanice – o maimuță de tinichea sau un papagal, poate – pe punctul de-a claca.

Întreg corpul i se acoperi cu piele de găină. Saliva i se uscă în gură. Părul de pe ceafă începu să i se ridice în mănunchiuri.

Cară-te de aici, fugi!

Înainte să apuce să asculte această voce și să-i dea voie să se înstăpânească pe conștiința lui, străbătu sufrageria spre ușa dormitorului cu pași largi, dând jos de pe umăr în acest timp Garand-ul. Adrenalina i se vărsă în sânge și lumea i se înfățișă mai luminoasă. Percepția selectivă, acel dar nemărturisit al celor aflați în siguranță și confort, se năru și Henry văzu până-n cel mai mic detaliu: dâra de sânge ducând de la dormitor la baie, un pantof de casă abandonat, mucegaiul acela roșu crescând pe perete sub forma unei palme. După aceea, călcă dincolo de ușă.

Se afla pe pat, indiferent ce era acel lucru; lui Henry i se păru a fi un fel de nevăstuică sau de marmotă cu picioarele amputate și cu o coadă lungă și însângerată atârând în urma ei aidoma unui sac placental. Numai că nici un animal pe care-l văzuse vreodată – poate doar cu excepția țiparului de Moray pe care-l văzuse la Acvariul Marin de la Boston – nu avea asemenea ochi mari, disproporționați și negri. Mai era o asemănare cu țiparul de Moray: când deschise linia rudimentară ce-i servea drept gură, vietatea scoase la iveală un cuib de colți înghesuiți, la fel de lungi și de subțiri ca acele cu gămălie.

În spatele vietății, pulsând pe cearșaful înmuiat în sânge, se aflau peste o sută de ouă portocalii cu maro. Aveau dimensiunea unor bile mari de marmură și erau acoperite cu bale mucilaginoase de culoare închisă. În interiorul fiecăruia, Henry văzu mișcându-se câte o umbră de mărimea unui fir de păr.

Vietatea-nevăstuică se ridică asemenea unui șarpe ridicându-se din coșul unui îmblânzitor de șerpi și ciripi către el. Se încovoia pe pat – pe patul lui Jonesy – dar părea că nu se poate mișca prea mult. Ochii ei negri, lucioși sclipiră. Coada ei (doar că Henry era de părere că s-ar putea să fie de fapt un tentacul ucigaș) biciui încoace și-n colo, apoi vietatea se așeză peste cât mai multe ouă putu, ca și când și le-ar fi protejat.

Henry își dădu seama că repeta același cuvânt, *nu*, îl repeta întruna într-un mormăit monoton, asemenea unui nevrotic fără scăpare, care fusese umplut cu calmante Thorazine. Își sprijini arma în umăr, ochi și urmări prin cătare capul respingător în formă de ic al vietății, în vreme ce acesta se smucea și se ferea. *Știe ce țin în mână, știe cel puțin atâta lucru*, gândi Henry cu sânge rece, apoi apăsă pe trăgaci.

Trăsese de aproape și vietatea nici nu încercă prea tare să scape; fie o epuizase depunerea ouălor, fie nu se simțea foarte bine în frig – cu ușa principală deschisă, în Bivuac se făcuse, într-adevăr, destul de frig. Focul de armă răsună puternic în încăperea îngustă, iar capul ridicat în aer al vietății se dezintegrează într-un lichid ce stropi peretele din spate în fâșii și cheaguri. Sângele ei avea aceeași culoare roșie-aurie ca și fungii. Trupul decapitat căzu din pat pe un morman de haine străine lui Henry: o haină maro, o vestă portocalie de semnalizare, o pereche de blugi cu manșete (nici unul dintre ei nu purtase vreodată blugi cu manșete; în școala generală, cei care purtau așa ceva erau etichetați drept labagii). Mai multe ouă căzură din pat o dată cu cadavrul vietății. Cele mai multe aterizară fie pe mormanul de haine, fie pe maldărul de cărți al lui Jonesy, și rămaseră intacte, altele însă căzură pe podea și se sparseră. O materie cețoasă asemenea albușului se scurse din ele, cam câte o lingură din fiecare ou. În acest lichid se aflau firele acelea de păr, zvârcolindu-se, și torsionându-se, și părând că se uită fix la Henry cu niște ochi negri de mărimea vârfului de ac. Simplul fapt că se uita la ele îl făcu pe Henry să-i vină să strige.

Se întoarce și ieși împleticit din cameră pe niște picioare la fel de pline de simțuri ca picioarele unei mese. Se simțea ca o marionetă manipulată de cineva cu intenții bune, dar care tocmai a început să învețe meseria. Nu avu nici o idee unde se ducea până ce nu ajunse în bucătărie și se aplecă spre du-lăpiorul de sub chiuvetă.

— *I am the eggman, I am the eggman, I am the walrus!*

*Goo-goo-joo!*⁴¹

Nu cântă aceste cuvinte: le declamă într-o voce triumfală pe care nu știa că o deținea în repertoriu. Era vocea unui cabotin din secolul nouăsprezece. Acest gând declanșa imaginea – Dumnezeu știe de ce – lui Edwin Booth îmbrăcat în d'Artagnan, cu pene la căciulă și tot tacâmul, citând din versurile lui John Lennon, iar Henry scoase două silabe umoristice puternice – *Ha! Ha!*

Înnebunesc, își spuse... dar nu făcea nimic. Îl prefera pe d'Artagnan recitând „I Am the Walrus”⁴² imaginii sângelui acelei vietăți împrăștiat pe perete sau bocancului Doc Marten acoperit cu mucegai ieșind din cadă, sau, chiar mai rău, ouălor spărgându-se și dând naștere unor fire de păr zvârcolitoare cu ochi. Atâția ochi care-l priveau...

Dădu la o parte detergentul pentru vase și găleata pentru curățat podelele, și iat-o, cutia galbenă cu lichid combustibil Sparx pentru grătar. Păpușarul ageamiu care-i preluase controlul îi întinse brațul cu mișcări sincopate, apoi îi forță palma să se strângă pe cutia de Sparx. O luă cu el când traversă iarăși sufrageria, în drum însă se opri să ia și cutia cu chibrituri de pe polița șemineului.

— *I am he and you are me and we are all together!*⁴³ declamă și păși voios în dormitorul lui Jonesy, înainte ca persoana speriată din mintea lui să poată prelua frâiele, să-l întoarcă din drum și să-l determine s-o ia la sănătoasa. Acea persoană își dorea să-l determine să fugă până ce avea să cadă lipsit de cunoștință la pământ. Sau până avea să moară de oboseală.

Și ouăle de pe pat începuseră să se crape. Două duzini sau poate mai multe de fire de păr din acelea se târau deja pe cearșaful îmbibat în sânge sau se zbăteau deja pe perna lui Jonesy. Unul dintre ele își ridică miezul de cap și ciripi spre Henry, un sunet aproape prea subțire și ascuțit ca să fie auzit.

Totuși, nepermițându-și vreo pauză, dacă avea să ia o pauză nu avea să se mai pună din nou în mișcare (în nici o altă direcție decât către ușă, desigur), Henry făcu doi pași spre capătul de la picioare al patului. Unul dintre firele de păr veni alunecând pe podea către el, mișcându-se cu ajutorul cozii asemenea unui spermatozoid văzut la microscop.

Henry îl calcă, în același timp deschizând cu un deget capacul de plastic al cutiei. Îndreptă pulverizatorul spre pat și strânse, îndoindu-și încheietura mâini în stânga și-n dreapta, asigurându-se că stropea destul lichid combustibil și pe podea. Când lichidul atinse vietățile subțiri ca părul, acestea scoaseră țipete ascuțite și scâncite, asemenea puilor de pisică nou-născuți.

— Îmblânzitorul de ouă... Îmblânzitorul de ouă... *morsa!*

Călcă pe încă un fir de păr și observă că un al treilea îi atârna pe un crac al blugilor, ținându-se cu coada lui de bici și încercând să-l muște prin material cu dinții lui încă moi.

⁴¹Sunt îmblânzitorul de ouă, sunt îmblânzitorul de ouă, eu sunt morsa!
Bi-bi-bine lucrat!

⁴²*I Am the Walrus* („Eu sunt morsa”) melodie a formație Beatles, scrisă de John Lennon și Paul McCartney

⁴³Eu sunt el și tu ești eu și suntem cu toții la un loc!

— Îmblânzitorul de ouă, murmură Henry și-l dădu jos cu talpa bocancului din celălalt picior. Când încercă să se îndepărteze, îl călcă.

Deveni pe dată conștient că era ud learcă de sudoare, că mustea din vârful capului până la degetele de la picioare; dacă avea să iasă în frigul de afară în starea de acum (și va trebui să facă asta; nu putea rămâne în loc), probabil că se va îmbolnăvi de moarte.

— *Can 't stay here, can 't take no rest!*⁴⁴ strigă Henry pe noua sa voce triumfală.

Deschise cutia cu chibrituri, dar mâinile îi tremurau atât de tare, că scăpă jumătate din ea pe jos. Și mai mulți viermi filiformi se târau spre el. Poate că nu știau prea multe, dar știau cu siguranță că el e dușmanul; asta știau.

Henry prinse un chibrit între degete, îl ridică în aer, își propti degetul mare de vârful lui. Un truc pe care-l învățase de la Pete în vremurile de demult. Prietenii te-nvață întotdeauna lucrurile cele mai folositoare, nu-i așa? Cum să-i oferi vechiului tău prieten Beaver o înmormântare vikingă, de exemplu, și cum să scapi în același timp și de șerpișorii aceia gălăgioși.

— *Îmblânzitorul de ouă!*

Scăpără vârful chibritului și acesta se aprinse. Mirosul de sulf ars se asemena cu mirosul care-l întâmpinase la intrarea în cabană, se asemena cu mirosul bășinilor femeii aceleia corpolente.

— *Morsa!*

Azvărlă chibritul la capătul dinspre picioare al patului, unde se afla o cuvertură îmboțită îmbibată acum cu lichid combustibil. Pentru o clipă, flacăra pâlpâi albastră în jurul bețișorului, iar Henry își spuse că se va stinge. Apoi se auzi un *flum* moale și pe cuvertură răsări o modestă coroană de flăcări galbene.

— *Bi-bi-bine lucrat!*

Flăcările se târără pe cearșaf în sus, înnegrind sângele îmbibată în el. Ajunse la amalgamul de ouă acoperite în vâscozități, le gustă și i se părură bune. Se auzi o serie de pocnituri groase când ouăle începură să explodeze. Se auziră și mai multe scâncete când viermii începură să ardă. Sfârșituri când lichidul începu să se scurgă din ouăle sparte.

Henry ieși cu spatele din cameră, împrôscând lichid combustibil în urma lui. Când ajunse în mijlocul covorului Navajo, cutia se goli. O aruncă, scăpără un alt chibrit și-l azvărlă. De data aceasta, *flum!*-ul se auzi imediat și flăcările izbucniră portocalii. Căldura îl lovi în fața strălucind de transpirație și simți o pornire subită – puternică și, în același timp, jucăușă – de-a-și arunca măștile de zugrăvit de pe față și de-a păși hotărât în flăcări. Bun găsit, căldură; bun găsit, vară; bun găsit, întuneric, prieten vechi.

Îl opri un lucru la fel de simplu cum era și de puternic. Dacă avea să tragă acum cuiul de la grenadă, suferința cauzată de trezirea neplăcută la viață a tuturor emoțiilor sale latente n-ar mai fi avut o noimă. Nu va ști niciodată ce se întâmplase aici, dar ar putea cel puțin căpăta niște răspunsuri de la cei care pilotau elicopterele și trăgeau în animale. Asta doar dacă nu-l vor împușca și pe el, desigur.

În fața ușii, Henry fu năpădit de o amintire atât de vie, încât inima începu să-i plângă în piept: Beaver îngenunchind în fața lui Duddits, care încearcă să-și încalțe pantofii sport de-a-ndoaselea. *Lasă-mă să te-ajut cu ăla, omule*, spune Beaver, iar Duddits, uitându-se la el cu o perplexitate cu ochii larg deschiși pe care nu puteai decât s-o îndrăgești, îi răspunde: *A 'uț e?*

⁴⁴Nu pot rămâne în loc, nu mă pot *odihni* deloc!

Henry începu din nou să plângă.

— Adio, Beav, spuse. Te iubesc, omule – ți-o zic din toată inima.

După aceea păși afară, în frig.

6

Merse până în spatele Bivuacului, acolo unde se găsea stiva de lemne. Lângă ea se afla o altă prelată, mai veche, de un negru-spălăcit. Era înghețată de pământ și Henry trebui să tragă tare cu ambele mâini ca s-o desprindă. Sub ea se aflau în dezordine niște tălpici pentru zăpadă, patine și schiuri. Se mai afla și un burghiu de zăpadă antidiluvian.

Uitându-se la acest morman repugnant de echipament pentru iarnă, demult intrat în hibernare, Henry își dădu pe dată seama cât era de obosit... numai că *obosit* era un cuvânt mult prea blând. Tocmai făcuse cincisprezece kilometri pe jos, în mare parte în pas alert. Mai fusese implicat și într-un accident de mașină și mai descoperise cadavrul unui prieten din copilărie. Credea că și ceilalți doi prieteni din copilărie erau la fel de pierduți pentru el.

Dacă n-aș fi avut tendințe sinucigașe încă de la început, acum aș fi nebun de legat, gândi el, apoi râse. Îi făcea bine să râdă, dar nu-i reducea deloc din oboseală. Chiar și așa, trebuia să se care de aici. Trebuia să găsească persoanele investite cu autoritate și să le spună ce se întâmplase aici. S-ar putea ca ei să știe deja – judecând după gălăgia pe care o făceau, cu siguranță știau ceva, chiar dacă modul lor de-a face față situației îl neliniștea pe Henry – dar s-ar putea ca ei să nu știe de existența nevăstuicilor. Și de ouă. El, Henry Devlin, le va spune – cine să știe mai bine ca el? La urma urmei, el era îmblânzitorul de ouă.

Șireturile din piele netăbăcită ale tălpicilor pentru zăpadă fuseseră roase de atâția șoareci, încât nu mai rămăseseră decât niște rame goale. După o căutare laborioasă, totuși, Henry găsi o pereche de schiuri fond butucănoase care arătau ca și când ar fi fost la modă prin 1954 sau pe-acolo. Clamele erau ruginite, dar, când le apăsă cu ambele degete mari, reuși să le miște îndeajuns să-și vâre bocancii și să-i prindă bine.

Din interiorul cabanei se auzeau pârâituri constante. Henry puse o mână pe peretele din lemn și simți căldura. Sub streășină se afla un mănunchi de bețe de schi de diferite dimensiuni, cu mânerle îngropate într-un ghemotoc de pânză de păianjen murdară. Lui Henry nu-i venea să atingă pânza de păianjen – amintirea ouălor și a zbaterilor puilor vietăților-nevăstuici era încă prea proaspătă – dar avea cel puțin mânușile trase pe mâini. Mătură pânza de păianjen și căută cu mișcări pripite printre bețele de schi. Vedea deja scânteii dansând în fereastra de lângă capul său.

Găsi o pereche de bețe doar cu puțin mai scurte decât îi trebuiau la statura lui înaltă și schie neîndemânatic spre colțul clădirii. Se simțea, cu vechile schiuri în picioare și cu pușca lui Jonesy atârnată de umăr, ca un soldat nazist dintr-un film de Alistair MacLean. Când se întoarse cu spatele, fereastra lângă care stătuse el se sparse cu un bubuit surprinzător de puternic – ca și când ar fi aruncat cineva un bol mare de sticlă de la etajul al doilea al unei clădiri. Henry își strânse umerii și simți cioburile cum i se lovesc de haină. Câteva îi aterizară în păr. Îi trecu prin minte că, dacă i-ar mai fi luat alte douăzeci sau treizeci de secunde să caute printre schiuri și bețe, explozia acelei ferestre i-ar fi curățat mare parte din față.

Se uită în sus către cer, își duse palmele de-o parte și de cealaltă a

obrajilor, asemenea lui Al Jolson⁴⁵, și spuse:

— Cineva acolo sus mă iubește! Uraa!

Flăcările ieșeau acum pe fereastră, lingeau suprafața de sub streșină, iar Henry auzea și alte lucruri spărgându-se în cabană pe măsură ce coeficientul de încălzire se ridica. Cabana tatălui lui Lamar Clarendon, construită imediat după al doilea război mondial, ardea acum din temelii. Era cu siguranță un vis.

Henry schie în jurul casei, ținându-se departe de ea, urmărind cum șiroaie de scântei se ridicau din horn și se în vârtejeau către norii cu burțile coborâte. Încă se mai auzeau focuri de armă dinspre est. Cineva îi scosese din pepeni, cu siguranță. Îi scosese din pepeni și din încă ceva. Mai fusese și explozia aceea din vest – ce Dumnezeu fusese și aia?

Nu avea cum ști. Dacă va ajunge întreg la alți oameni, poate că-i vor spune ei.

— Dacă nu hotărâsc să mă radă și pe mine pur și simplu, spuse el.

Vocea îi ieși ca un croncănit uscat; atunci își dădu seama că aproape murea de sete. Se aplecă cu grijă (nu mai stătuse pe schiuri, de orice fel, de zece ani sau chiar mai mult), luă câtă zăpadă putu în căușul palmelor împreunate și-și umplu gura cu ea. Așteptă să se topească și să i se prelingă pe gât în jos. Senzația era divină. Henry Devlin, psihiatru și autor ocazional al unui studiu despre Soluția Hemingway, un bărbat care fusese cândva un băiețuș virgin și care era acum un tip înalt cu alură de tocilar, ai cărui ochelari îi alunecau întotdeauna spre vârful nasului, al cărui păr încărunțea, ai cărui prieteni fie muriseră, fie dispăruseră, fie se schimbaseră, acest bărbat stătea în poarta deschisă a unui loc unde nu avea să se mai întoarcă vreodată, stătea pe schiuri și mânca zăpadă cum ar mânca un copil înghețată Sno-Cone la Circul Shrine, stătea acolo și se uita cum ardea ultimul adăpost plăcut din viața sa. Flăcările străbătură prin șindrila de cedru. Zăpada moale se transforma în apă aburindă și se scurgea prin jgheburile ruginite. Brațe de foc apăreau și dispăreau în cadrul ușii deschise, asemenea unor gazde entuziaste făcându-le semn nou-veniți-lor să se grăbească, să se grăbească, la naiba, aduceți-vă cururile înăuntru înainte să ardă din temelii întreaga cabană. Covorașul de puf roșu-auriu care crescuse pe lespedea de granit se prăjise, își pierduse culoarea, căpătase o nuanță cenușie.

— Bine, murmură Henry cu răsuflarea tăiată. Își încleșta ritmic pumnii pe mânerle betelor de schi fără să-și dea seama. Bine, asta-i bine.

Rămase în acea postură pentru următoarele cincisprezece minute și, când nu mai putu suporta spectacolul, se întoarse cu spatele la flăcări și porni înapoi pe drumul pe care venise.

7

Nu-l mai anima nici o grabă. Avea de făcut treizeci și cinci de kilometri (*35,7 ca să fie exact*, își spuse) și, dacă nu avea să accelereze pasul, nu avea să ajungă până la capăt. Mergea tot pe urmele de zăpadă tasată ale *snowmobile*-ului și se oprea să se odihnească mai des decât se oprise când venise din direcția cealaltă.

A, dar atunci eram mai tânăr, gândi cu doar o urmă de ironie.

Se uită la ceas de două ori, uitând că în regiunea Jefferson era acum Absolut Nici o Oră Standard Estică. Singurul reper fiind covorul stabil de

⁴⁵ Al Jolson (1886-1950) – actor și cântăreț american care a jucat în *The Jazz Singer* (1927), primul film cu sunet sincron.

nori de deasupra capului său, tot ce știa era că încă nu se înnoptase. Era după-amiază, sigur, dar dacă era devreme sau târziu, asta nu știa. Într-o altă după-amiază, foamea i-ar fi servit drept reper, nu însă și astăzi. Nu și după ce văzuse vietatea din patul lui Jonesy, și ouăle, și firele de păr cu ochii lor negri ieșiți în evidență. Nu și după ce văzuse piciorul ieșind din cadă. I se părea că nu va mai putea mânca niciodată... și, dacă va mânca totuși, nu va putea niciodată mânca ceva având cea mai mică urmă de roșu. Cât despre ciuperci? Nu, mulțam.

Schiatul, cel puțin pe astfel de schiuri fond butucănoase, se asemena foarte mult cu mersul pe bicicletă, descoperi el: nu-l uitai niciodată. Căzu o singură dată, când urca primul deal, schiurile alune-cându-i de sub picioare, dar el nu făcu decât să se aplece năucit în direcția opusă și, în afară de o sperietură bunicică, nu păți nimic. Credea că nu mai fuseseră cernite schiurile de când cultivatorul de arahide era președinte⁴⁶, dar, dacă se păstra pe urmele tasate și adânci ale *snowmobile*-ului, nu avea să pățească nimic. Se minună de desenul de urme lăsat de animale pe Deep Cut Road – nu mai văzuse niciodată atâtea la un loc. Câteva animale merseseră de-a lungul drumului, dar cele mai multe urme îl străbăteau dinspre vest spre est. Deep Cut-ul cotea puțin către nord-vest, iar nordul era limpede un punct cardinal pe care animalele din zonă voiau să-l evite.

Am plecat în călătorie, își spuse. Poate că va scrie cineva, cândva, un poem epic despre asta: „Călătoria lui Henry”.

— Mda, spuse el. „Timpul încetini și realitatea se-ndoi; îmblânzitorul de ouă merse fără a se opri.”

Râse de aceste cuvinte și, din cauza gâtului său uscat, râsul se transformă într-o tuse sacadată. Se opri pe marginea urmelor de *snowmobile*, mai luă în căușul palmelor împreunate încă o dată zăpadă și o înghiți pe toată.

— E gustoasă... și-ți face și bine! proclamă el. Zăpada! Servită acum nu doar la micul dejun!

Se uită spre cer și asta-l costă. Pentru o clipă fu cuprins de amețeli și crezu că va cădea pe spate. Apoi, senzația de vertij se retrase. Norii de pe cer păreau mai întunecați. Venea ninsoarea? Venea noaptea? Veneau amândouă în același timp? Îl dureau genunchii și gleznelor din pricina mersului pe schiuri, iar brațele-l dureau chiar și mai tare cum mânuise bețele. Pernele cu mușchi de pe piept dureau însă cel mai tare. Acceptase deja ca sigur gândul că nu va ajunge la magazinul lui Gosselin până la lăsarea întunericului; acum, stând pe marginea drumului și mâncând și mai multă zăpadă, îi trecu prin minte că s-ar putea să nu mai ajungă deloc acolo.

Își desfăcu bandana făcută din tricoul Red Sox pe care o legase în jurul piciorului și spaima îl asaltă când observă o dără stacojie strălucitoare pe pantaloni. Inima îi bătu atât de tare, încât îi apărură puncte albe în fața ochilor, puncte adunate în stoluri, puncte pulsatile. Își întinse degetele tremu-rânde către pata roșie.

Ce crezi că poți face? își spuse în batjocură. Crezi c-o poți lua de acolo ca și când ar fi o bucată de ață sau o scamă?

Ceea ce și făcu, fiindcă era o bucată de ață: una roșie, de la logo-ul cusut pe tricou. O aruncă și o privi cum plutește până ce se așeză pe zăpadă. Apoi strânse din nou tricoul peste ruptura din pantaloni. Pentru o persoană care, cu doar patru ore în urmă, trecea în revistă toate modalitățile de-a-și pune capăt zilelor – ștreangul și lațul, cada și punga

⁴⁶James Earl Carter Jr. (cunoscut ca „Jimmy Carter”), al 39-lea președinte american între anii 1977-1981

de plastic, balustrada unui pod și mereu-popu-lara Soluție Hemingway, cunoscută în unele secții de poliție drept Ultimul Salut al Polițistului – se speriasse destul de tare pentru o clipă sau două.

Fiindcă nu vreau să mor în felul ăla, își spuse. *Nu vreau să fiu mâncat de viu de...*

— De ciupercile otrăvitoare de pe Planeta X, spuse.

Îmblânzitorul de ouă se puse în mișcare din nou.

8

Lumea înconjurătoare se împuțină, așa cum se întâmplă de fiecare dată când ne apropiem de istovire și nu ne-am terminat munca, sau când suntem aproape gata cu ea. Viața lui Henry se redusese la patru mișcări simple și repetitive: sus-josul brațelor împingându-se în bețe și împingerea schiurilor prin zăpadă. Durerile și suferințele lui dispăruseră, cel puțin pentru moment, atunci când el intră într-o cu totul altă zonă. Își mai amintea să fi pățit ceva pe departe asemănător cu asta o singură dată, în anii de liceu, când juca pe postul de mijlocăș-atacant în echipa de baschet Tigers din Derry. În timpul unui meci crucial din semifinale, trei dintre jucătorii lor cei mai buni fuseseră scoși din joc din cine știe ce motive, la nici trei minute după începerea celui de-al treilea sfert de joc. Antrenorul îl lăsase pe Henry să joace până la sfârșitul partidei – nu primise nici o penalizare; fluierul sunase doar pentru a anunța pauzele și loviturile libere. Reușise, dar, când se fluierase pentru ultima dată, punându-se astfel capăt partidei (Tigers pierduseră cu surle și trâmbițe), el plutea într-un soi de vis fericit. Pe la jumătatea coridorului spre vestiarul băieților, picioarele îi cedaseră și se prăbușise cu un zâmbet nătâng încă pe față, în vreme ce coechipierii lui, îmbrăcați încă în costumația roșie din deplasare, râdeau, și-i făceau galerie, și aplaudau, și fluierau.

Aici nu era nimeni care să aplaude sau care să fluiera; nu era decât pârâitul bâlbâit al armelor de foc auzindu-se dinspre est. Încetase parcă puțin acum, dar era încă destul de puternic.

Mai de rău augur erau rarele împușcături dinaintea lui. De la magazinul lui Gosselin, poate? Era greu de spus.

Se auzi cântând melodia formației Rolling Stones care-i plăcea cel mai puțin, „Sympathy for the Devil” (*Made damn sure that Pilate washed his hands and sealed His fate*⁴⁷, mulțumim mult de tot, ați fost un public minunat în seara asta) și se convinse să se oprească atunci când își dădu seama că melodia se amestecase de-a binelea cu amintirile pe care le avea de când fusese Jonesy în spital, ale felului în care arătase Jonesy în martie trecut, nu doar emaciat, ci într-un fel împuținat, ca și când esența ființei lui s-ar fi retras în sine ca să formeze un scut protector în jurul corpului său luat prin surprindere și maltratat. Jonesy se uitase la Henry ca la un om conștient că urmează să moară și, deși nu murise, Henry își dădu acum seama că mai mult sau mai puțin atunci deveniseră cu adevărat serioase gândurile lui sinucigașe. Galeriei schimbătoare de imagini care-l bântuise în crucea nopții – laptele albastru-albicios scurgându-se pe bărbia tatălui său, tremuratul feselor enorme ale lui Barry New-man în vreme ce acesta părase biroul lui, Richie Grenadeau întinzând un excrement de câine spre un Douglas Cavell plângăreț și aproape gol, spunându-i să-l mănânce, spunându-i că trebuie să-l

⁴⁷M-am asigurat a dracu' de bine că Pilat și-a spălat mâinile și că l-a pecetluit soarta

mănânce - se adăugase atunci imaginea feței uscate și a privirilor confuze ale lui Jonesy, Jonesy care fusese schilodit în mijlocul străzii netam-nesam, Jonesy care păruse mai mult decât dispus să-și încalțe bocancii de călătorie și să părăsească orașul. Medicii spusese că starea i se stabilizase, dar Henry citise în ochii vechiului său prieten mai degrabă adjectivul „critică” lângă substantivul „stare”. Compasiune pentru diavol? Să fim serioși. Nu exista bine, nu exista diavol, nu exista compasiune. Și, o dată ce-ți dădeai seama de lucrurile astea, dădeai de belea. Zilele tale de client viabil și solvabil în marele bâlci care era Kulture Amerika erau numărate.

Se auzi cântând din nou - *But what s puzzling you is the nature of the game*⁴⁸ - și se convinse să se oprească. Ce altceva să cânte, atunci? Ceva absolut tâmpit. Tâmpit, și lipsit de sens, și savuros, ceva ce să mustească de Kulture Amerika. Ce zici de melodia aia a celor de la Pointer Sisters? Aia-i o melodie potrivită.

Uitându-se în jos la schiurile alunecând împleticit și la urmele orizontale lăsate de snowmobile, începu să cânte. Curând, mormăia întruna într-o șoaptă monotonă, fără inflexiuni, în vreme ce transpirația îi înmuia hainele și mucozitățile îi curgeau din nas și-i înghețau pe buza de sus:

— *I know we can make it, I know we can, we can work it out, yes we can-can yes we can yes we can...*⁴⁹

Mai bine. Cu mult mai bine. Toți acei *yes we can-can* erau la fel de Amerikan Kulture asemenea unei camionete Ford parcate în fața unei săli de popice, asemenea unei lichidări de stoc la magazinul de lenjerie JCPenney sau asemenea unei vedete de muzică rock moartă în cada de la baie.

9

Așadar, ajunse într-un sfârșit la adăpostul unde-i lăsase pe Pete și pe femeie. Pete nu mai era acolo. Nu mai era nici urmă de el.

Acoperișul din tablă zincată ruginită se prăbușise, și Henry îl ridică și se uită sub el ca sub o plapumă metalică să se asigure că Pete nu era acolo. Nu era, în schimb era femeia. Se târâse sau fusese mutată din locul unde se aflase când plecase el spre Bivuac. Și, undeva pe drum, contractase o formă severă de moarte. Hainele și fața ei erau acoperite cu mucegaiul de culoarea ruginii care sufocase și cabana. Henry observă un lucru interesant: în vreme ce excrescențele de pe ea se simțeau destul de bine (mai ales în nările și în singurul ei ochi aflat la vedere, în care se dezvoltase o adevărată junglă), cele ce se îndepărtaseră de ea, transformându-i corpul într-un fel de epicentru solar, întâmpinau dificultăți. Fungii din spatele ei, din partea în care nu dogorea căldura focului, căpătaseră o nuanță cenușie și își opriseră expansiunea. Cei din fața ei o duceau un pic mai bine - avuseseră parte de căldură și de o porțiune de pământ unde zăpada se topise și unde se putuse dezvolta în voie - dar vârfurile cârceilor căpătau încet griul-prăfos al cenușii vulcanice.

Henry era aproape convins că fungii sucombau.

La fel se întâmpla și cu lumina zilei - nu încăpea acum nici urmă de îndoială în această privință. Henry lăsa să cadă bucata de tablă ruginită și

⁴⁸Pe tine te deconcertează însă natura jocului

⁴⁹Știu că putem reuși, știu că putem, o putem scoate la capăt, da o putem-putem, da putem, da putem...

ondulată la loc peste cadavrul lui Becky Shue și peste rămășițele spuzite ale focului. Apoi se uită iarăși la urmele lăsate de *snowmobile*, dorindu-și așa cum își dorise și la cabană s-o fi avut pe Natty Bumpo cu el ca să-i explice lucrurile pe care le vedea el. Sau să-l fi avut pe prietenul lui Jonesy, Hercule Poirot, cel cu micile celule cenușii.

Urmele făceau o cotitură spre acoperișul prăbușit al adăpostului, înainte să-și continue drumul înspre nord, către magazinul lui Gosselin. Acolo se mai vedea o urmă tasată în zăpadă care aducea aproape perfect cu silueta unui corp uman. De-o parte și de cealaltă a siluetei se vedeau bucăți rotunde de iarbă unde zăpada se topise.

— Ce părere ai, Hercule? întrebă Henry. Ce-nseamnă asta, *mon ami*? Hercule însă nu spuse nimic.

Henry începu din nou să cânte în șoaptă și se aplecă mai aproape de una dintre urmele rotunde, fără să-și dea seama că renunțase la Pointer Sisters și se întorsese înapoi la Rolling Stones.

Lumina era destul de puternică să-i permită să vadă că, la stânga siluetei din zăpadă, erau trei gropițe, și-și aduse aminte de peticul de pe cotul drept al hainei lui Pete. Pete îi spusese cu o mândrie suspectă că iubita lui i-l cususe, susținând că nu se cădea să plece la vânătoare cu jacheta ruptă. Henry își aminti că i se păruse trist și comic în același timp felul cum Pete pusese cu generozitate temeliile unui viitor fericit bazându-se pe acel unic gest de amabilitate... un gest care, în definitiv, avea mai mult de-a face cu felul în care fusese crescută domnișoara amintită decât cu sentimentele pe care le-ar fi nutrit pentru iubitul ei amator de bere.

Nu că ar fi contat foarte mult această distincție. Ce conta era că Henry reușise în sfârșit să ducă la capăt o deducție sadea. Pete se târâse de sub acoperișul prăbușit. Jonesy – sau ceea ce-l stăpânea acum pe Jonesy, norul – trecuse pe acolo, cotise spre rămășițele adăpostului și-l ridicase pe Pete.

De ce?

Henry nu știa.

Nu toate petele din silueta tasată în zăpadă a prietenului său schilodit, prieten care se târâse de sub bucata de tablă împingându-se în coate, erau pete din-acelea igrasioase. Unele erau pete de sânge uscat. Pete fusese rănit. Se tăiasse oare când se prăbușise acoperișul? Doar asta să fie?

Henry observă o dâră sinuoasă pornind de la adâncitura făcută în zăpadă de corpul lui Pete. La capătul ei se afla ceea ce el confundă la început cu un băț ars în întregime. O privire mai îndeaproape îl făcu să-și schimbe părerea. Era de fapt una dintre vietățile acelea aducând a nevăstuică; aceasta era arsă și era moartă, și-și schimba culoarea în cenușiu acolo pe unde nu o mușcase focul. Henry o mută mai încolo cu vârful bocancului. Sub ea se afla un mănunchi mic de ceva înghețat. Ouă, din nou. Probabil că le depusese chiar și în momentul morții.

Henry, străbătut de fiori, astupă cu zăpadă și ouăle și cadavrul micului monstru. Își desfăcu în-cropeala de bandaj pentru a mai arunca o privire la rana din picior. În timp ce făcea asta, își dădu seama ce cântec îi ieșea de pe buze. Se opri din cântat. Zăpadă proaspătă, doar câțiva fulgi ușori și răzleți, începu să coboare alene.

— De ce continuu să cânt asta? întrebă el. De ce continuă cântecul ăla împruțit să-mi revină în minte?

Nu se așteptă la vreun răspuns; acestea erau întrebări pe care le rostea cu glas tare mai mult pentru alinarea pe care i-o aducea să-și audă propria voce (locul acesta era un loc al morții, poate era chiar bântuit), dar un răspuns primi, totuși.

— Pentru că e cântecul *nostru*. E Imnul Detașamentului, cel pe care-l ascultăm totdeauna când acționăm în forță. Suntem băieții lui Cruise.

Cruise? Auzise bine? Cruise, ca și Tom Cruise? Poate nu exact așa.

Focurile de armă dinspre est erau mai răzlețe acum. Masacrul animalelor se apropia de sfârșit. Rămâneau însă oamenii, un șir lung de pușcași, vânători care purtau haine verzi sau negre în loc de portocalii, și care ascultau acel cântec întruna, în vreme ce-și făceau meseria, ridicând nota de plată pe casa de marcat a unui măcelar imaginar: *I rode a tank, held a general's rank, when the blitzkrieg raged and the bodies stank... Pleased to meet you, hope you guess my name.*⁵⁰

Ce se întâmpla, de fapt, aici? Nu în sălbatică, minunată, dusa cu pluta Lume de Afară, ci în lăuntru proprii minți? Avusese scurte străfulgerări de cunoaștere de când se știa – de când îl știa pe Duddits, în orice caz – dar niciodată nu fuseseră ca acum. Ce era acum? Avea timp să examineze acest nou și puternic fel de-a vedea linia?

Nu. Nu, nu, nu.

Și, ca și când l-ar fi zeflemisit, cântecul îi răsună în minte: *generals rank, bodies stank*.

— Duddits! exclamă el în după-amiaza diafană, muribundă; fulgi leneși cădeau precum penele dintr-o pernă spartă. Un gând se luptă să se nască, dar era prea mare, era prea mare.

— *Duddits!* strigă din nou cu vocea lui triumfală de îmblânzitor de ouă și-atunci înțelese totuși un lucru: luxul sinuciderii îi fusese refuzat. Acesta era cei mai groaznic lucru dintre toate, fiindcă aceste gânduri ciudate – *I shouted out who killed the Kennedys*⁵¹ – îl sfârșeau în bucăți. Începu din nou să lăcrimeze, năucit și speriat, singur în mijlocul pădurii. Toți prietenii lui, cu excepția lui Jonesy, erau morți, iar Jonesy se afla în spital. Era o vedetă de cinema și se afla în spital alături de Dl Cenușiu.

— Ce-nseamnă *asta!* gemu Henry. Își lovi tâmpilele cu palmele (simțea că i se umflă capul încontinuu) și bețele de schi ruginite și vechi se bălăngăniră inutile la capătul curelelor cu care erau prinse de încheieturile lui, asemenea unor elice propulsoare rupte. *O, Cristoase, ce-nseamnă ASTA?*

Doar cântecul i se oferi ca răspuns: *Pleased to meet you! Hope you guess my name!*

Doar zăpada: roșie de la sângele animalelor măcelărite, care zăceau pretutindeni, un pogrom de la Dachau cu căprioare și cerbi, cu ratoni și iepuri, cu nevăstuici, și urși, și marmote...

Henry țiță, se ținu de cap și țiță atât de tare și de puternic încât, pentru o clipă, fu sigur că va leșina. Apoi, amețeața îi trecu și mintea păru că i se limpezește, cel puțin pentru moment. Nu-i rămase decât o imagine sclipitoare a lui Duddits așa cum arătase când îl întâlniseră pentru prima dată, Duddits nu în lumina unei ierni gen Blitzkrieg ca-n acel cântec al Stones-ilor, ci în lumina pacifică a unei după-amiezi înnorate de octombrie, Duddits uitându-se în sus la ei cu ochii aceia oblici și într-un fel înțelepți de chinez. Duddits a fost momentul nostru de culme, îi spusese el lui Pete.

— A'uț e? spuse Henry acum. A'uț di'as?

Mda, a'uț di'as. Întoarce-i invers, încălță-i cum se cuvine, a'uț di'as.

Zâmbind timid (deși obrajii îi erau încă udați de lacrimile care începeau să înghețe), Henry porni din nou la drum pe schiuri, de-a lungul

⁵⁰Am condus și-un tanc, galoane de general am purtat, când Blitzkrieg-ul era în toi și cadavrele puteau... Mă bucur de cunoștință, sper să-mi ghiciți numele.

⁵¹Am strigat în gura mare numele celui care i-a ucis pe soții Kennedy.

10

Zece minute mai târziu, ajunse la epava răsturnată a Scout-ului. Realiză pe dată două lucruri: că-i era totuși o foame de lup și că acolo înăuntru se găsea mâncare. Văzuse urmele care mergeau către și veneau dinspre Scout și nu avusese nevoie de Natty Bumppo ca să știe că Pete o părăsise pe femeie și că se întorsese la mașină. Nu avusese nevoie nici de Hercule Poirot ca să știe că mâncarea pe care o cumpăraseră de la magazin – în cea mai mare parte, cel puțin – se afla încă în mașină. Știa foarte bine după ce se întorsese Pete de fapt.

Alunecă pe schiuri de partea pasagerului după urmele lăsate de Pete și se opri chiar când aproape i se dezlegară schiurile. Vântul nu sufla de partea aceasta a mașinii și ceea ce scrisese Pete în zăpadă cât timp își băuse cele două beri încă se mai putea citi: DUDDITS, scris de mai multe ori. Uitându-se la numele de pe zăpadă, Henry fu străbătut de fiori. Era ca și când ar fi venit la mormântul unei ființe iubite și ar fi auzit o voce răzbătând din pământ.

11

În interiorul Scout-ului se aflau cioburi de sticlă. Și sânge. Fiindcă cel mai mult sânge era pe bancheta din spate, Henry fu sigur că nu fusese vărsat în timpul accidentului; Pete se tăiasse când revenise la mașină. Cel mai interesant lucru i se păru lui Henry că nu se vedea nici urmă de puf roșu-auriu. Acesta se dezvoltă cu rapiditate, astfel încât concluzia logică era că Pete nu fusese infectat când se întorsese după bere. După aceea, poate, dar atunci nu.

Luă pâinea, untul de arahide, laptele și baxul cu suc de portocale. Apoi ieși cu spatele din Scout și se așeză, sprijinindu-se cu spatele de portbagajul întors cu susul în jos, uitându-se la zăpada proaspătă cum se cerne și înghițind pâine cu unt de arahide cât de repede putea, folosindu-se de degetul arătător pe rol de cuțit și lingându-l după fiecare ungere a feliei. Untul de arahide era gustos, iar sucul de portocale se termină din două înghițituri lungi, dar nu-i ajunse să se sature.

— Ceea la ce te gândești tu, declamă în după-amiaza târzie, este grotesc. Ca să nu mai spun că e *roșie*. E mâncare roșie.

Roșie sau nu, *se gândea* la ea, și nu putea fi chiar *atât* de grotesc acest gând; Henry era, la urma urmei, un om care-și petrecuse nopți nesfârșite gândindu-se la pistoale, și la funii, și la pungi de plastic. Toate acestea i se păreau acum naive, dar fuseseră gândurile *lui*, fără-ndoială. Așa că...

— Așa că dați-mi voie să închei, stimate doamne și stimați domni ai Asociației Americane de Psihiatrie, citându-l pe răposatul Joseph „Beaver” Clarendon: „Am spus futu-i și-am aruncat un bănuț în coșul Crucii Roșii. Iar dacă asta nu vă place, să-mi sugeți cariciul.” Mulțumesc foarte mult.

Încheindu-și astfel discursul către Asociația Americană de Psihiatrie, Henry se târî înapoi în Scout, reușind pentru a doua oară să nu se taie în cioburi, și luă pachetul ambalat în hârtie de măcelar (2.79 \$ scria pe el cu caligrafia tremurată a bătrânului Gosselin). Ieși din nou cu spatele și cu pachetul în buzunar, apoi îl luă în mână și-i rupse ața. Înăuntru se aflau nouă chiftele durdulii de carne pentru hot dog. Erau chiftele din carne roșie de vită.

Preț de o clipă, mintea lui încercă să-i arate imaginea reptilei fără picioare zvârcolindu-se pe patul lui Jonesy și uitându-se la el cu ochii ei negri și goi, dar o alungă cu viteza și cu ușurința unui om ale cărui instincte de supraviețuire nu au amorsat niciodată.

Carnea era deja prăjită; totuși, mai trecu flacăra brichetei sale cu butan pe sub fiecare chiflă până ce se încălziră puțin, apoi le înveli în Pâine Minune și le înfulecă. Zâmbi tot timpul cât mănăcă, conștient de cât de ridicol ar părea unei persoane străine. Ei bine, nu se spunea cumva că psihiatrii ajung într-un sfârșit la fel de nebuni ca și pacienții lor, dacă nu chiar și mai rău?

Important era că își pusese burta la cale. Și mai important era că toate gândurile și frânturile de imagini lipsite de logică spălaseră putina din mintea lui. La fel făcuse și cântecul. Spera ca nici una din mizeriile alea să nu se mai întoarcă vreodată. Niciodată, te rog, Dumnezeu.

Mai înghiți niște lapte, râgâi, apoi își lăsă capul pe spate și închise ochii. Nu avea, totuși, de gând să adoarmă; pădurile astea erau minunate, întunecate și adânci, iar el mai avea de parcurs douăzeci virgulă patru kilometri până să poată adormi.

Își aminti că Pete spusese ceva despre niște zvonuri pe care le auzise la magazinul lui Gosselin – vânători dispăruți, lumini în cer – și-și aminti cât de ușor le trecuse cu vederea Marele Psihiatru American, comparându-le cu isteria satanistă din statul Washington, comparându-le cu isteria de abuzuri din Delaware. Se jucase de-a DI Stoorce-Creiere Știe-Tot cu gura și cu partea din față a minții, în vreme ce partea din spate a minții lui continuase să se joace cu ideea sinuciderii asemenea unui copil mic care și-a descoperit degetele de la picioare în timp ce făcea baie. Fusesse foarte convingător, ar fi putut participa la orice dezbatere televizată care-și propunea să discute preț de șaiszeci de minute despre interdependența dintre inconștient și necunoscut, însă lucrurile suferiseră mutații. Acum, el devenise un vânător dispărut. De asemenea, văzuse lucruri pe care nu le găsești pe Internet chiar dacă motorul de căutare pe care-l folosești are o mare rază de acoperire.

Ședea acolo cu capul pe spate, cu ochii închiși, cu burta plină. Garand-ul lui Jonesy stătea proptit de unul dintre cauciucurile Scout-ului. Zăpada îl mângâia pe obraji și pe frunte asemenea unor lăbuțe de pisică.

— A sosit momentul, se întâmplă ce-au așteptat toți nătărăii, spuse el. Întâlnire de gradul trei. La dracu, poate chiar de gradul patru sau cinci. Iartă-mă că te-am luat peste picior, Pete. Aveai dreptate, și eu greșeam. La dracu, e chiar mai rău decât atât. *Bătrânul Gosselin* avea dreptate, și eu greșeam. La atât mi-a servit educația primită la Harvard.

O dată ce rosti acestea cu voce tare, lucrurile începură să capete un sens. Fie aterizase ceva, fie se prăbușise. Forțele Armate ripostaseră cu acordul guvernului Statelor Unite. Anunțaseră acest lucru lumii? Probabil că nu, nu era stilul lor, dar Henry avea o bănuială că vor trebui s-o facă în scurt timp. Nu puteau vâri întreaga regiune Jefferson în Hangarul 57.

Știe el ceva pe deasupra? Poate, și poate că era ceva ce oamenii responsabili cu elicopterele și patrurile de pușcași nu știau. Aceștia credeau în mod clar că au de-a face cu o contaminare, dar Henry credea că aceasta nu era atât de periculoasă pe cât părea. Virusul prindea, înflorea... dar apoi murea. Până și parazitul din femeie murise. Nu era momentul potrivit din an și era un loc prost ales pentru a cultiva o epidermofitie plantară interstelară, dacă acesta era cazul. Toate acestea colportau convingător pentru o aterizare forțată... dar cum rămânea cu luminile din cer? Cum rămânea cu implanturile? Ani la rândul, oamenii care susțineau că fuseseră răpiți de extraterestri pretindeau și că fuseseră dezbrăcați... examinați... forțați să se supună unor implanturi... toate

acestea erau niște idei atât de freudiene, încât aproape că-ți stârneau râsul...

Henry își dădu seama că-l prindea somnul și tresări atât de tare, că pachetul desfăcut de carne pentru hotdog îi căzu din poală pe zăpadă. Nu, nu-l prindea somnul pur și simplu; moțăia. Ziua se golise deja de și mai multă lumină, iar lumea înconjurătoare căpătase o nuanță ardezică mată. Picioarele-i erau pistruiate cu zăpadă proaspătă. Dacă ar fi moțait mai departe, ar fi început să sforăie.

Se scutură de zăpadă și se ridică în picioare, crispându-se când mușchii strigară în protest. Se uită la carnea căzută în zăpadă cu un sentiment parcă de repulsie, apoi se aplecă, o împachetă la loc și o vârî într-unui din buzunarele hainei. S-ar putea să înceapă să-i facă din nou cu ochiul mai târziu. Spera din toată inima să nu se întâmple asta, dar nu puteai fi sigur niciodată.

— Jonesy e-n spital, spuse brusc. Habar nu avea ce voia să spună.

— Jonesy e-n spital cu Dl Cenușiu. Acolo trebuie să rămână. E la terapie intensivă.

O nebunie. O nebunie exprimată în cuvinte. Își prinse schiurile de bocanci din nou, se rugă să nu i se blocheze spatele cât timp stătea aplecat, apoi se împinse în bețe și alunecă din nou în continuarea urmelor, zăpada începând acum să se îndesească în jurul lui, iar ziua întunecându-se.

Când își dădu seama că-și amintise să ia carnea pentru hot dog, dar uitase pușca lui Jonesy (ca să nu mai pomenească de pușca lui), avansase prea mult ca să se mai întoarcă din drum.

12

Se opri la ceea ce s-ar fi putut să fie trei sferturi de oră mai târziu, uitându-se tâmp cu ochii strânși la urmele Arctic Cat-ului. Nu mai rămăsese decât o licărire din lumina acelei zile, dar era îndeajuns să-și dea seama că urmele – ce mai rămăsese din ele – coteau brusc la dreapta și intrau în pădure.

Intrau în afurisita de *pădure*. De ce intrase Jonesy (și Pete, dacă era și Pete cu el) în pădure? Ce logică avea asta, când Deep Cut-ul continua drept și la vedere, o stradelă albă printre copacii din ce în ce mai întunecați?

— Deep Cut-ul merge spre nord-vest, spuse, stând în loc cu schiurile îndreptate unul spre celălalt și cu pachetul de hot dog ivindu-i-se din buzunarul hainei. Drumul spre magazinul lui Gosselin – cel asfaltat – nu poate fi la mai mult de patru kilometri jumate de aici. Jonesy știe asta. *Pete* știe asta. Și totuși... *snowmobile*-ul merge... Își ridică brațele asemenea brațelor unui ceas, estimând. *Snowmobile*-ul merge aproape drept spre *nord*. De ce?

Poate că știa răspunsul. Cerul era mai luminos în direcția magazinului lui Gosselin, de parcă acolo ar fi fost montată o mulțime de becuri. Auzea hruitul elicopterelor, când mai tare, cât mai încet, dar mereu din aceeași direcție. Pe măsură ce se apropia, se aștepta să audă zgomotul și altor mașinării grele: camioane de aprovizionare, generatoare poate. Dinspre est încă se mai auzeau pâraiturile îndepărtate ale focurilor de armă, dar marea desfășurare de forțe se afla în mod clar în direcția pe care mergea el.

— Au ridicat o bază de operațiuni la magazinul lui Gosselin, spuse Henry. Iar Jonesy nu vrea să ajungă acolo.

Ideea acesta i se părea lui Henry a fi biletul câștigător. Doar că... nu

mai era nici un Jonesy, nu-i așa? Nu mai era decât norul vesperal.

— Nu-i adevărat, spuse. Jonesy-i încă acolo. Jonesy-i în spital cu Dl Cenușiu. Asta-i norul: Dl Cenușiu.

Apoi, trimitând la nimic (cel puțin din câte-și dădea el seama):

— A'uț e? A'uț di'as?

Henry se uită în sus, în zăpada cernută (era cu mult mai puțin grăbită ca ninsoarea de dinainte, cel puțin până acum, dar începea să se împovăreze), ca și când ar fi crezut că acolo, undeva, se afla un Dumnezeu care-l studia cu acribia curată, chiar dacă distantă, a unui om de știință care se uită la un parameci cum se răsuțește.

— Despre ce dracu' vorbesc? Ai vreo idee?

Nici vorbă de răspuns, doar o veche amintire. El, Pete, Beaver și cu soția lui Jonesy păstrasera un secret în martie trecut. Carla fusese de părere că Jonesy era mai bine să nu știe că i se oprise inima de două ori, prima dată imediat după ce-l urcaseră paramedicii în ambulanță și a doua oară la scurt timp după ce ajunsese la spital. Jonesy știa că fusese aproape să dea colțul, dar nu (cel puțin din câte știa Henry) și cât de aproape. Iar dacă Jonesy suferise vreo experiență gen Kübler-Ross de pătrundere în tunelul-cu-luminița-la-capăt, fie o ținuse pentru el, fie o uitase datorită deselor doze de anestezice și de analgezice care-i fuseseră administrate.

Un tunet veni spre el dinspre sud cu o viteză înfricoșătoare și Henry se aplecă, ducându-și mâinile la urechi, în vreme ce o escadrilă de avioane de luptă cu turboreactoare, judecând după sunet, străbătu norii de deasupra lui. Nu văzu nimic, dar, când tunetul turboreactoarelor dispăru la fel de repede cum apăruse, se îndreptă din spate cu pulsul bătându-i tare în tâmpile. Oau! Cristoase! Îi trecu prin gând că un astfel de vacarm trebuie să fi produs și bazele aeriene din jurul Irakului în zilele de dinainte de operațiunea Furtună în Deșert.

Bubuitul acela puternic. Însemna asta oare că Statele Unite ale Americii tocmai intraseră în război împotriva unor ființe dintr-o altă lume? Trăia cumva într-un roman de H. G. Wells? Henry simți un fâlfâit puternic și apăsător sub stern. Dacă așa era, acest dușman s-ar putea să aibă ceva mai mult decât doar vreo câteva sute de rachete Scud ruginite de producție sovietică pe care să i le arunce în cap Unchiului Sammy ca ripostă.

Dă uitării asta. Nu poți face nimic în privința asta. Ce te așteaptă pe tine de-aici înainte, asta-i întrebarea. Ce te așteaptă?

Uruitul avioanelor se transformase deja într-un murmur. Bănuia că, totuși, aveau să se întoarcă. Și poate vor aduce și niște prieteni cu ele.

— Două cărări care se despart într-o pădure înzăpezită, nu așa trebuie pusă problema? Ceva de genul ăsta, oricum.

Să meargă mai departe pe urmele *snowmobile*-ului nu era cu adevărat o opțiune. Avea să le piardă în întunericul de peste o oră, și, oricum, această nouă cădere de zăpadă avea să le șteargă. Se va trezi rătăcind dezorientat... așa cum era foarte probabil și Jonesy acum.

Suspînând, Henry întoarse spatele urmelor de *snowmobile* și continuă să meargă de-a lungul drumului.

Pe când se apropia de locul unde Deep Cut se unea cu șoseaua cu două benzi de circulație cunoscută sub numele de Swanny Pond, Henry era aproape prea obosit să stea în picioare, darămite să mai și schieze. Își simțea mușchii din coapse ca și când ar fi fost niște plicuri de ceai ude.

Nici măcar luminile de la orizontul nord-vestic, acum cu mult mai puternice, sau sunetul motoarelor și al elicopterelor nu-i mai ofereau mult confort. În fața lui se afla un ultim deal abrupt și lung. De partea cealaltă, Deep Cut ajungea la sfârșit și începea Swanny Pond. Acolo, s-ar putea să întâlnească mașini, mai cu seamă dacă începuseră să aibă loc mișcări de trupe.

— Haide, spuse. Haide, haide, haide. Rămase, totuși, unde se afla pentru încă o vreme. Nu voia să treacă dealul. Mai bine sub deal, decât peste deal⁵², spuse el.

Acestea păreau să aibă o însemnătate, dar probabil că nu erau decât un alt *non sequitur* idiot. Pe lângă asta, nu avea unde altundeva se duce.

Se aplecă și mai luă niște zăpadă – în întuneric, zăpada din mâinile făcute căuș arăta ca o față de pernă mică. Înghiți un vârf de limbă nu pentru că i-ar fi fost sete, ci pentru că *nu* voia să se pună din nou în mișcare. Luminile venind dinspre magazinul lui Gosselin erau mai blânde ca luminile pe care el și cu Pete le văzuseră jucându-se pe cer (*S-au întors!* strigase Becky, asemenea fetei șezând în fața televizorului din filmul acela vechi al lui Steven Spielberg), însă lui Henry îi plăceau cumva chiar mai puțin. Toate motoarele și generatoarele acelea păreau cumva... înfometate.

— Ai dreptate, iepurilă, spuse.

Apoi, fiindcă într-adevăr *nu* avea altă opțiune, porni în susul ultimului deal care stătea între el și o șosea în toată puterea cuvântului.

14

Se opri în vârful dealului, respirând sacadat și aplecat peste bețele de schiat. Vântul sufla mai puternic aici sus și părea că-i pătrunde fără opreliști prin haine. Piciorul îl durea acolo unde fusese împuns de semnalizator și Henry se întrebă din nou dacă nu cumva adăpostea o colonie mică de ciuperci roșii-aurii sub bandajul improvizat. Era prea întuneric să se uite și, dat fiind faptul că singura veste bună ar fi fost să nu primească nici o veste, poate că așa era mai bine.

— Timpul încetini și realitatea se-ndoi; împlânzitorul de ouă merse fără' a se opri.

Nu mai rămăsese pic de savoare în cântecelul ăsta, așa că porni în josul dealului către răspântia în formă de T unde se sfârșea Deep Cut-ul.

Versantul acesta al dealului era mai abrupt și, curând, Henry mai mult schia decât umbla. Prinse viteză. Nu știa dacă ceea ce simțea era teroare, amuzament sau un amalgam nesănătos al acestor două. Un lucru era sigur: mergea prea repede, având în vedere gradul scăzut, aproape inexistent, de vizibilitate și îndemânarea lui, care era la fel de ruginită ca și clemele ce-i țineau schiurile prinse de bocanci. Copacii treceau fantomaticii pe lângă el, iar lui îi trecu subit prin gând că toate problemele lui se puteau rezolva dintr-o singură lovitură. Nu Soluția Hemingway era cea valabilă, până la urmă. Ieșirea din această situație putea fi numită Soluția Bono.

Căciula îi fu suflată de vânt de pe cap. Se întinse după ea într-un gest reflex, unul dintre bețe fluturând în fața lui doar pe jumătate vizibil în întuneric, și dintr-odată se trezi fără echilibru. Avea să facă o tumbă în zăpadă. Poate că ăsta era un lucru bun, atâta timp cât nu avea să-și rupă blestematul de picior. Căderea îl va opri din avânt, cel puțin. Va trebui

⁵²Joc de cuvinte: *underhill* = sub deal și, în același timp, numele lui Owen Underhill; și *overhill* = peste deal

apoi doar să se ridice și să...

Lumini apărură din întuneric, reflectoare mari montate pe un autocamion și, înainte ca vederea lui să se piardă într-o ceață orbitoare, Henry observă că, ceva ce semăna cu o camionetă cu platformă, era parcat de-a curmezișul Deep Cut Road-ului. Reflectoarele aveau fără îndoială senzori de mișcare. În fața lor se formase un cordon de oameni.

— STAI! îi comandă o voce înfricoșătoare amplificată. Ar fi putut fi vocea lui Dumnezeu. STAI SAU TRAGEM!

Henry căzu la pământ tare și strâmb. Schiurile îi căzură din picioare. O gleznă i se îndoi destul de dureros să-l facă să strige. Își pierdu un băț; celălalt se rupse pe la jumătate. Aerul îi ieși din plămâni într-o expirație completă, sacadată și înghețată. Alunecă, zăpada adunându-i-se între picioarele larg deschise, apoi se opri. Membrele i se așezaseră îndoite într-o formă ce aducea cu zvastica.

Începu să-și recupereze vederea și auzi zgomot de pași prin zăpadă. Se opinti și reuși să se ridice în șezut. Încă nu-și dădea seama dacă-și rupsese sau nu ceva.

Șase bărbați se aflau la vreo trei sute de metri în josul dealului de unde se afla el. Umbrele lor erau incredibil de elongate și de fragile pe zăpada proaspătă, fină ca praful de diamante. Purtau cu toții canadiene. Aveau cu toții măști transparente care le acopereau gura și nasul – acestea păreau mai eficiente ca măștile de zăgărit pe care le găsisese el în șopronul *snowmobile*-ului, însă avea o bănuială că îndeplineau același rol.

Bărbații purtau, de asemenea, și arme automate, toate îndreptate spre el. Acum, lui Henry i se părea mai mult un noroc că uitase Garand-ul lui Jonesy și propria sa pușcă Winchester la mașină. Dacă ar fi deținut o armă, deja ar fi putut avea în plus cu o duzină, sau chiar mai mult, de găuri în corp.

— Nu cred că sunt contaminat, croncăni el. Nu știu de ce vă temeți, dar nu cred...

— ÎN PICIOARE!

Vocea lui Dumnezeu, din nou. Venind dinspre camionetă. Bărbații din fața lui obturau cel puțin din strălucirea luminii și Henry putu vedea și mai mulți oameni la poalele dealului, acolo unde se întâlneau drumurile. Cu toții aveau arme, mai puțin cel cu portavocea.

— Nu cred că dacă pot...

— ÎN PICIOARE *ACUM!* comandă Dumnezeu și unul dintre bărbații din fața lui făcu o expresivă mișcare scurtă și zvâcnită cu vârful țevii de la pușcă.

Henry se ridică sacadat în picioare. Îi tremurau picioarele și glezna pe care și-o scrântise gema, dar toate rezistau cu stoicism, cel puțin pentru moment. *Astfel se încheie călătoria împlânzitorului de ouă*, gândi el și începu să râdă. Bărbații din fața lui se uitară unul la celălalt îngrijați și, cu toate că-și îndreptară din nou armele către el, Henry se simți bine să asiste fie și numai la această scurtă demonstrație a emoțiilor umane.

În strălucirea eclatantă a reflectoarelor montate pe platforma camionetei, Henry văzu ceva zăcând în zăpadă – îi căzuse din buzunar când alunecase. Încet, știind că riscă să fie împușcat, se aplecă.

— NU ATINGE AIA! strigă Dumnezeu prin portavocea Lui din cabina camionetei și, acum, până și bărbații din josul dealului ridicară armele, un scurt bun găsit, întuneric, prieten vechi, pândindu-l din fiecare vârf de țeavă.

— la o gură de căcat și dă colțu', spuse Henry – una dintre eforturile cele mai reușite ale lui Beav – și ridică pachetul. Îl întinse către bărbații înarmați și mascați din fața lui, zâmbind.

— Vin în pace în numele întregii umanități, spuse. Cine vrea un hot dog?

CAPITOLUL DOISPREZECE JONESY IN SPITAL

1

Era un vis.

Nu dădea impresia unui vis, dar asta trebuia să fie. În primul rând, pentru că mai trăise ziua de cincisprezece martie o dată, iar lui i se părea o nedreptate monstruoasă să mai fie nevoit s-o trăiască iarăși. În al doilea rând, pentru că-și putea aminti tot soiul de lucruri petrecute în cele opt luni scurse între mijlocul lui martie și mijlocul lui noiembrie – cum îi ajutase pe copii la temele de casă, cum vorbea Carla la telefon cu prietenele ei (multe cunoscute la ședințele Narcoticilor Anonimi), cum ținuse un curs la Harvard... și-și amintea și lunile de gimnastică recuperatorie, desigur. Toate aplecările nesfârșite, toate țipetele obositoare scoase atunci când încheieturile i se flexionau din nou, ah, atât de îndărătnice. Își amintea cum îi spusese lui Jeannie Morin, terapeutul lui, că nu mai rezistă. Ea îi spusese că va rezista. Lacrimile de pe fața lui, zâmbetul larg de pe-a ei (zâmbetul acela odios de școlăriță) și, în final, faptul că s-a dovedit că avusese dreptate. Rezista, el era motorașul care rezista, însă ce preț a trebuit să plătească acel motoraș!

Își amintea toate aceste lucruri și multe altele: cum coborâse din pat pentru prima dată, cum se ștersese la fund pentru prima dată, noaptea aceea din primele zile ale lui mai, când se dusese la culcare spunându-și: *Am să trec și peste asta* pentru prima dată, noaptea aceea din ultimele zile ale lui mai, când el și cu Carla făcuseră dragoste pentru prima dată de când avusese el accidentului, după care-i spusese o glumă veche: *Cum se fut porcii spinoși? Cu mare grijă*. Își amintea că se uitase la focurile de artificii de Ziua Eroilor, cu șoldul și partea de sus a coapsei durându-l ca dracu'; își amintea că mâncase pepene verde de Patru Iulie, scuipând semințele în iarbă și uitându-se la Carla și la surorile ei cum jucau badminton, cu șoldul și partea de sus a piciorului încă durându-l, dar nu chiar atât de rău; își amintea că-l sunase Henry în septembrie – „Doar ca să te verific”, spusese – și că discutaseră despre tot soiul de lucruri, inclusiv despre excursia anuală de vânătoare la Bivuac din noiembrie viitor. „Sigur că vin”, îi spusese Jonesy, fără să știe cât de puțin îi va plăcea să țină un Garând în mâini. Vorbiseră despre slujbele lor (Jonesy ținuse cursuri în ultimele trei săptămâni ale sesiunii de vară, mișcându-se pe atunci în ținuturi deja destul de sprintene), vorbiseră despre familiile lor, despre cărțile pe care le citiseră și despre filmele pe care le văzuseră; Henry îi spusese din nou, așa cum o făcuse și în ianuarie, că Pete bea prea mult. Jonesy, trecut deja printr-un război împotriva abuzului de medicamente cu soția sa, nu vruse să discute despre asta, dar, când Henry îi comunicase sugestia lui Beaver de a trece prin Derry pentru a-l vedea pe Duddits Cavell la finele săptămânii lor de vânătoare, Jonesy aprobase entuziasmat ideea. Trecuse prea mult timp și nu se compara nimic cu o pastilă de Duddits ca să-nvese-lești o persoană. De asemenea...

— Henry? Întrebase el. Ne-am făcut planuri să-l vizităm pe Duddits, nu-i așa? Trebuia să mergem de Ziua Sfântului Patrick. Nu-mi amintesc asta, dar am găsit-o scrisă pe agenda de birou.

— Mda, îi răspunsese Henry. Că tot ai adus vorba, așa e.

— S-a zis cu norocul irlandezilor, hă?

Ca rezultat al acestor amintiri, Jonesy era convins că ziua de cincisprezece martie avusese deja loc. Existau tot felul de dovezi care susțineau această ipoteză, calendarul de pe biroul său fiind Proba A. Și, totuși, iată-le din nou, iată acele lde încurcă-lume... iar acum, oh, la dracu', cât de corect ți se părea *asta?* acum părea că ziua de cincisprezece e mai vine ca niciodată.

Înainte, amintirea acelei zile se încețoșa pe la zece dimineața. Se afluase în birou, bându-și cafeaua și adunând un morman de cărți pe care să le ducă în biroul său de la Departamentul de Istorie, unde se găsea o masă de LECTURĂ GRATUITĂ PE BAZA CARNETULUI DE STUDENT. Nu fusese fericit, dar nu-și putea aduce aminte pentru nimic în lume de ce. Potrivit aceleiași agende de birou pe care găsisese însemnarea întâlnirii neonorate din șaptesprezece martie de-a merge și de-a-l vizita pe Duddits, avusese și o întâlnire pentru cincisprezece martie cu un student pe nume David Defuniak. Jonesy nu-și amintea care fusese subiectul acelei întâlniri, dar găsisese mai târziu un bilețel de la unul dintre asistenții lui din anii terminali cu privire la un eseu întârziat al lui Defuniak – repercusiunile pe termen scurt ale Cuceririi Normande – așa că presupunea că acesta trebuie să fi fost subiectul. Totuși, ce-l putea face nefericit pe profesorul asociat Gary Jonesy la un eseu compensatoriu?

Nefericit sau nu, fredonase ceva, fredonase, apoi murmurase cuvintele, care aproape că nu aveau sens: *Yes we can, yes we can-can, great gosh a 'mighty yes we can-can*. După aceasta, mai păstra câteva frânturi de amintire – cum îi urase lui Colleen, secretara Departamentului, o zi frumoasă a Sfântului Paddy, cum cumpăraseră un *Phoenix* de Boston din tonomatul pentru ziare de la ieșirea din clădire, cum aruncase un bănuț în cutia de saxofon a unui chelios când aproape ajunsese dincolo de pod, de partea Cambridge-ului, fiindu-i milă de chelios fiindcă purta un sveter subțire, iar vântul care sufla dinspre hotelul Charles era tăios – dar, în mare parte, ceea ce-și amintea din perioada de după ce făcuse mormanul cu cărțile pentru donație era întunericul. Cunoștința îi revenise în spital, o dată cu vocea aceea murmurată dintr-o cameră vecină: *Vă rog, opriți-vă, nu mai suport, faceți-mi o injecție, unde-i Marcy, o vreau pe Marcy*. Sau poate că spusese *unde-i Jonesy, îl vreau pe Jonesy*. Vocea bătrânei morți insinuante. Moartea care se prefăcea a fi un pacient. Moartea care-i pierduse urma – sigur, era posibil asta, spitalul era mare, era înțesat până la refuz cu durere, transpira agonie prin toți porii – iar acum, bătrâna moarte insinuantă încerca să-l găsească din nou. Încerca să-l păcălească. Încerca să-l convingă să se predea singur.

De data aceasta, însă, întreg acel întuneric bine venit care formase substanța accidentului dispăruse. De data aceasta nu-i urează lui Colleen doar o Zi a Sfântului Paddy fericită, îi mai spune și o glumă: *Cum îi mai spui unui medic proctolog din Jamaica? Un Pokemon*. Iese din clădire, acest viitor sine – șinele lui din *noiembrie* – călătorind în capul său din martie asemenea unui pasager clandestin. Viitorul lui sine aude șinele din martie gândind: *Ce zi frumoasă s-a dovedit a fi*, în vreme ce pornește pe jos spre întâlnirea sa cu destinul din Cambridge. Încearcă să-i spună sinelui din martie că asta-i o idee proastă, o idee *grotesc* de proastă, că se poate scuti de luni întregi de agonie doar chemând un taxi sau luând troleibuzul, dar nu poate pătrunde până la el. Poate că toate poveștile științifico-fantastice despre călătoria în timp pe care le-a citit când era adolescent aveau dreptate: trecutul nu se poate schimba, oricât de mult ai încerca.

Traversează podul și, chiar dacă vântul e răcoros, el se bucură de

soarele care-i luminează fața și de felul în care razele lui se sparg într-un milion de cioburi sclipitoare în ferestrele hotelului Charles. Cântă o secvență din „Here Comes the Sun”, apoi se întoarce la Pointer Sisters: *Yes we can-can, great gosh a 'mighty*. Își leagă servieta pe ritmul melodiei. Înăuntru are sandvișul. Cu maioneză. Mmm, spusese Henry. ARAZ, spusese Henry.

Iată și saxofonistul și, surpriză: nu se află la capărul podului Mass Ave, ci mai departe, lângă campusul MIT⁵³, în fața unuia dintre acele ciudate mici restaurante indiene. Tremură din cauza frigului, e chel și are niște tăieturi pe scalp care spun că n-a fost făcut să fie bărbier. Judecând după felul în care cântă piesa „These Foolish Things” se poate presupune că n-a fost făcut nici să fie cântăreț, iar Jonesy vrea să-i spună să se facă tâmplar, sau actor, sau terorist, orice în afară de muzician. În schimb, Jonesy chiar îl încurajează, aruncând în cutia (care e drapată în catifea purpurie scămoșată) tipului nu bănuțul pe care și-l amintea, ci un întreg pumn de mărunțiș – lucrurile astea nechibzuite⁵⁴, chiar așa. Dă vina pe prima strălucire caldă a soarelui după o iarnă friguroasă; dă vina pe cât de bine se rezolvase situația lui Defuniak.

Saxofonistul își rotește ochii după Jonesy, mulțumindu-i, dar continuând să cânte. Jonesy se gândește la o altă glumă: *Cum îi mai spui unui saxofonist cu carte de credit? Un optimist.*

Merge mai departe, legănându-și servieta, neplecând urechea la Jonesy cel dinlăuntru, cel care a înotat contra curentului dinspre luna noiembrie asemenea unui somon călător în timp. *„Hei, Jonesy, oprește-te. Câteva secunde ar trebui să fie destul. Leagă-ți șireturile sau ceva. (Degeaba, poartă mocasini. Curând va purta și un corset de ghips.) La intersecția de colo se va întâmpla, cea la care s-a oprit taxiul, intersecția dintre Mass Ave și Prospect. Pe-acolo va trece un bătrân, un profesor de istorie epuizat, conducând un Lincoln Town albastru-închis, și te va izbi ca pe-o pernă.”*

Dar nu ajută la nimic. Oricât de tare ar striga, nu ajută la nimic. Liniile de telefon sunt la pământ. Nu te poți întoarce în timp, nu-ți poți omorî bunicul, nu-l poți împușca pe Lee Harvey Oswald când acesta îngenunchează la fereastra de la etajul șase al Depozitului de Carte Școlară din Texas, cu puiul la cuptor congelat într-o farfurie de carton lângă el și cu arma comandată prin poștă ațintită spre stradă, nu te poți opri pe tine însuși să traversezi intersecția străzii Mass Ave cu Prospect, ducându-ți servieta în mână și un exemplar al ziarului *Phoenix* – pe care nu-l vei citi niciodată – la subsioară. *Ne cerem scuze, domnule, dar liniile au căzut la pământ undeva în regiunea Jefferson, e-o curvăsărie pe cinste acolo, apelul dumneavoastră nu poate fi preluat...*

Apoi, oh, Doamne, asta da noutate – mesajul este preluat! Când ajunge la colțul străzii, când stă acolo la curbă, pe punctul de-a păși pe trecerea de pietoni, atunci este preluat apelul!

— Cum? spune, și bărbatul care stă lângă el, primul om care s-a aplecat asupra lui într-un trecut care acum ar putea fi în sfârșit șters, se uită la el contrariat și spune: *„Eu n-am spus nimic”,* ca și când ar mai fi o a treia persoană cu ei. Jonesy de-abia îl aude, fiindcă este o a treia persoană, înlăun-trul lui este o voce, una care seamănă suspect de mult cu a lui, o voce care strigă la el să rămână pe trotuar, să nu pășească în stradă...

⁵³Acronim pentru *Massachusetts Institute of Technology* (Institutul Tehnologic din Massachusetts)

⁵⁴aluzie la titlul melodiei de dinainte „These Foolish Things” („Lucrurile astea nechibzuite”)

Apoi aude pe cineva plângând. Se uită de partea cealaltă a străzii Prosper și, oh, Doamne, acolo se află *Duddits*, Duddits Cavell dezbrăcat, cu excepția scutecelor și, pe toată fața, e mânjit cu ceva maro. Seamănă cu ciocolata, dar Jonesy știe ce e de fapt. E *căcat de câine*, bastardul ăla de Richie l-a făcut să-l mănânce, până la urmă, iar oamenii de acolo trec nepăsători, ignorându-l, ca și când Duddits nici n-ar fi acolo.

— Duddits! strigă Jonesy. Duddits, stai pe loc, omule, vin la tine!

Și se năpustește în stradă fără să se asigure, pasagerul dinlăuntrul lui neputând face altceva decât să meargă o dată cu el, înțelegând în cele din urmă că exact așa și exact din acest motiv avusese loc accidentul – bătrânul, da, bătrânul cu Alzheimer în fază incipientă nu avea ce să caute la volanul unei mașini, sigur, dar aceasta fusese doar o parte din motivul accidentului. Cealaltă parte, ascunsă până acum în întunecimea care împresurase accidentul, era aceasta: îl văzuse pe Duddits și o luase pur și simplu din loc, uitând să se asigure.

Mai vede și altceva: un desen imens, ceva asemenea unei capcane pentru vise care unește la un loc toți anii trăiți până să-l întâlnească pentru prima dată pe Duddits Cavell, în 1978, ceva care unește în același timp și viitorul.

Lumina soarelui clipocește pe suprafața unui parbriz; observă asta cu coada ochiului său stâng. Se apropie o mașină, se apropie prea repede. Bărbatul care stătuse alături de el pe trotuar în curbă, domnul *Eu-N-am-Spus-Nimic*, strigă: „Păzea, amice, păzea!”, dar Jonesy de-abia-l aude. Fiindcă, în spatele lui Duddits, pe trotuar, se află un cerb, un cerb mare și frumos, aproape la fel de mare ca un om. Apoi, cu puțin înainte să-l lovească mașina, Jonesy vede că cerbul *este* un om, un bărbat purtând o căciulă portocalie și o vestă de semnalizare, portocalie și ea. Pe umărul lui, aidoma unei mascote hidoase, se află o vietate fără picioare, cu ochi enormi și negri, semănând cu o nevăstuică. Coada ei – sau poate că e un tentacul – este încolăcită în jurul gâtului bărbatului. *Cum dracu' am putut crede că-i un cerb?* gândește Jonesy, după care-l izbește Lincoln-ul. Aude un pocnet amarnic și înfundat când i se rupe șoldul.

2

Nici urmă de întuneric, nu de data aceasta; la bine și la rău, au fost montați stâlpi de iluminat pe Alea Amintirii. Cu toate acestea, imaginile sunt confuze, ca și când editorul de imagine ar fi băut prea mult la prânz și a uitat cum trebuia să se desfășoare acțiunea poveștii. În parte, asta se întâmplă și din cauza felului ciudat în care timpul a fost mutilat: se pare că trăiește trecutul, prezentul și viitorul, toate deodată.

Așa călătorim noi, spune o voce, și Jonesy își dă seama că e vocea pe care a auzit-o plângând după Marcy, cerând o injecție. *O dată ce viteza de accelerație depășește un anumit nivel, toate călătoriile se transformă în călătorii în timp. Amintirea stă la temelia oricărei călătorii.*

Bărbatul de la colț, domnul *Eu-N-am-Spus-Nimic*, se apleacă asupra lui, îl întreabă dacă e bine, vede că nu e, apoi se uită în sus și spune: „Cine are un telefon celular? Tipul ăsta are nevoie de-o ambulanță.” Când își înalță capul, Jonesy observă că bărbatul are o tăietură mică sub bărbie, bunul domn *Eu-N-am-Spus-Nimic* și-a făcut-o probabil dimineață, fără ca măcar să-și dea seama. *Ce dulce!* gândește Jonesy, apoi filmul sare și iată un tip bătrân îmbrăcat într-un pardesiu negru ponosit și purtând o pălărie de fetru – să-l numim pe tembelul acesta în vârstă bunul domn Ce-am-Făcut. Se plimbă fără încetare, punând această întrebare tuturor. Spune că s-a uitat altundeva pentru o clipă și atunci a simțit o

zdruncinătură – ce-am făcut? Spune că nu i-au plăcut niciodată mașinile mari – ce-am făcut? Spune că nu-și amintește numele companiei de asigurări, dar că-și spun singuri Oamenii Mâinilor Ajutătoare – ce-am făcut? Se vede o pată acolo unde se întâlnesc crăcii pantalonilor lui, iar Jonesy stă întins în stradă și nu-și poate reprima un soi de milă exasperantă pentru bășinosul ăsta bătrân – și-ar dori să-i poată spune: *Dacă vrei să știi ce-ai făcut, uită-te la pantalonii tăi. Ai făcut treaba mică, Q-E-futu-i-D.*

Filmul sare din nou. Acum sunt și mai mulți oameni adunați în jurul lui. Par foarte înalți și Jonesy se gândește că e ca și când ai asista la o înmormântare văzând totul din perspectiva celui din sicriu. Asta-l face să-și amintească o poveste scrisă de Ray Bradbury, crede că se cheamă „The Crowd”⁵⁵, în care, oamenii care se adună la locul accidentelor – întotdeauna aceiași – îți hotărăsc soarta prin ceea ce spun. Dacă stau în jurul tău și murmură că nu-i chiar așa de rău, a avut noroc c-a cotit mașina în ultima clipă, vei supraviețui. Dacă, pe de altă parte, oamenii care compun mulțimea încep să spună lucruri de genul: *Arată rău sau Nu cred că va supraviețui*, vei muri. Întotdeauna aceiași oameni. Întotdeauna aceleași chipuri goale, avide. Curioșii care trebuie neapărat să vadă sângele și să audă gemetele rănitului.

În ciorchinele de oameni dimprejurul lui, exact în spatele bunului domn Eu-N-am-Spus-Nimic, Jonesy îl vede pe Duddits Cavell, acum complet îmbrăcat și curat – fără mustăți din căcat de câine, cu alte cuvinte. Și McCarthy e acolo. *Să-l numim bunul domn Iată-Eu-Stau-la-Ușă-și-Bat*, gândește Jonesy. Și mai e cineva. Un om cenușiu. Doar că nu e deloc om, nu cu adevărat; era extraterestrul care stătea în spatele lui în vreme ce el, Jonesy, se afla la ușa băii. Ochi imenși și negri domină o față care nu are altfel nici o altă trăsătură. Pielea lui pungită de elefant, atârânănd în pliuri, e mai întinsă acum; bunul domn ET-Telefonează-Acasă n-a început încă să cedeze mediului înconjurător. Dar o va face. În curând, lumea aceasta-l va topi ca acidul.

Ți-a explodat capul, încearcă Jonesy să-i spună omului cenușiu, dar nici un cuvânt nu-i iese de pe buze; gura nu vrea să i se deschidă. Și, totuși, bunul domn ET-Telefonează-Acasă pare să-l audă, fiindcă acel cap cenușiu se înclină ușor.

E pe moarte, spune cineva și, înainte ca filmul să sară din nou, Jonesy îl aude pe bunul domn Ce-am-Făcut, cel care l-a lovit și i-a sfărâmat șoldul asemenea unei farfurii de porțelan nimerite într-un poligon de tir, mărturisind cuiva *Oamenii obișnuiau să-mi spună că semăn cu Lawrence Welk.*

3

Se află inconștient într-o ambulanță, dar se poate vedea, trăiește o experiență extracorporală adevărată și, mai e ceva nou, ceva ce nimeni nu s-a deranjat să-i spună mai târziu: intră în stare V-tah atunci când medicii îi taie pantalonii, scoțând la iveală un șold care arată ca și când i-ar fi montat cineva două clante mari și distorsionate dedesubt. V-tah, știe cu exactitate ce înseamnă asta, fiindcă el și cu Carla nu pierd niciodată un episod din *Spitalul de urgență*, se uită chiar și la reluările de pe TNT. Iată că sosesc lamelele defibrilatorului, iată și mucozitățile acelea. Unul dintre paramedici poartă un crucifix de aur la gât; acesta îi atinge lui Jonesy nasul când bunul domn Paramedic se apleacă peste

⁵⁵ „Mulțimea”

ceea ce de fapt este un cadavru. Sfinte futai, *a murit în ambulanță!* De ce nu i-a spus nimeni niciodată că a murit în ambulanță? Au crezut că poate nu l-ar interesa, că le va răspunde: Hă-hă, am fost pe-acolo, am făcut asta, am și tricou inscripționat?

— Merge! strigă celălalt paramedic și, chiar înainte să-l lovească șocul electric, șoferul se uită în spate și el observă că e mama lui Duddits. Elixirul vieții îl lovește apoi, iar corpul lui tresare, carnea lui albă vibrează pe oase, cum ar spune Pete, și, deși Jonesy cel care se uită la scenă *nu* are corp, simte la fel de bine electricitatea, un *bum* mare și tare, care-i aprinde sistemul nervos asemenea unor artificii. Lăudat fie Iisus, în genunchi cu tine, aleluia.

Partea din el care se află pe targă saltă asemenea unui pește scos din apă, apoi se liniștește. Paramedicul stând pe vine în spatele Robertei Cavell se uită la consola aparatului și spune:

— O, omule, nu, linie dreaptă, mai dă-i o șarjă.

Și, când celălalt individ îi dă, filmul sare, iar Jonesy se află într-o sală de operație.

Nu, stai, nu-i exact. O *parte* a lui se află în sala de operație, dar cealaltă parte se află în spatele unui geam și se uită înăuntru în sală. Mai sunt doi doctori aici, dar nu manifestă nici un pic de interes față de eforturile depuse de echipa de operare pentru a-l monta din nou laolaltă pe Jonesy-Dumpty. Aceștia încing un joc de cărți. Deasupra capetelor lor, fluturând în briza de aer adusă prin gaura de încălzire, se află capcana pentru vise de la Bivuac.

Jonesy nu simte nici o dorință să vadă ce se întâmplă în spatele geamului – nu-i place craterul însângerat iscat acolo unde i-a fost șoldul și nici strălucirea diafană a fragmentelor de os care ies din el. Deși, în starea lui acorporală de acum nu are un stomac care să-i dea starea de greață, îi este, totuși, greață.

În spatele lui, unul dintre doctorii jucători de cărți spune: *Duddits a determinat felul în care ne-am modelat. El a fost momentul nostru de culme.* La care, celălalt răspunde: *Crezi?* Iar Jonesy își dă seama că medicii sunt Henry și Pete.

Se întoarce spre ei și nu mai pare a fi acorporal, fiindcă observă o umbră din reflecția sa în geamul ce dă în sala operatorie. Nu mai e Jonesy. Nu mai e *uman*. Pielea lui e cenușie și ochii lui sunt becuri negre ieșite din fața lui fără nas. A devenit unul dintre *ei*, unul dintre...

Unul dintre omuleții cenușii, gândește el. *Așa ni se spune. Unii ne spun și cioroi-spațiali.*

Deschide gura cu gândul de-a pronunța măcar o parte din aceste lucruri sau poate pentru a-i cere vechiului său prieten ajutorul – întotdeauna s-au ajutat reciproc, dacă au putut – dar filmul sare din nou (dracu să-l ia pe editorul de imagine, să bea el în timpul serviciului) și se află în pat, se află într-un pat de spital într-o cameră de spital, și cineva strigă: *Unde-i Jonesy, îl vreau pe Jonesy.*

Ai văzut? își spune cu o satisfacție săracă, *am știut de la început că voia să spună Jonesy, nu Marcy. E chemarea morții, a Morții, iar eu trebuie să păstrez tăcerea dacă vreau să nu mă găsească; m-a ocolit în mulțime, m-a prins de mânecă în ambulanță și iarăși m-a pierdut, iar acum a venit la spital sub înfățișarea unui pacient.*

Vă rog, opriți-vă, mormăie bătrâna și vicleana dnă Moarte pe acel ton hidos de monotonie lingușitoare, *nu mai suport, faceți-mi o injecție, unde-i Jonesy, îl vreau pe Jonesy.*

Voi sta în pat până când va înceta, gândește Jonesy, *oricum nu mă pot ridica, mi s-a implantat aproape un kilogram de metal în șold și vor trece câteva zile până să mă pot ridica, poate o săptămână.*

Dar, spre oroarea lui, își dă seama că *se ridică*, aruncând la o parte cuverturile și dându-se jos din pat, și, deși simte cusăturile de pe șold și de-a curmezișul abdomenului întinându-se și tăieturile deschizându-se, scurgând pe picior în jos ceea ce fără îndoială e sânge donat, scurgându-l în părul pubian, umezindu-l, traversează încăperea fără să șchiopăteze, printr-un mănunchi de lumină solară care-i proiectează pe podea o umbră trecătoare, dar foarte umană (nici urmă de omuleții cenușii acum, măcar de asta poate fi fericit, fiindcă omuleții cenușii s-au pârlit) și ajunge la ușă. Se plimbă nevăzut în josul unui coridor, trece pe lângă o targa pe roțile cu o ploscă așezată pe ea, trece pe lângă două sore medicale care discută și râd uitându-se la niște fotografii, trecându-și-le de la una la cealaltă, și se îndreaptă spre vocea aceea tărăgănată. Nu se poate opri și-și dă seama că se află în nor. Nu în norul vesperal, totuși, așa cum l-au simțit Pete și cu Henry; norul acesta e cenușiu, iar el plutește înlăuntrul lui, o particulă indivizibilă care nu poate fi schimbată de către nor, și Jonesy gândește: *Eu reprezint ceea ce ei căutau. Nu știu cum e posibil așa ceva, dar eu reprezint exact ceea ce ei căutau. Fiindcă... nu mă poate schimba norul?*

Da, într-un fel.

Trece pe lângă trei uși deschise. A patra e închisă. Pe ea se află o tăbliță pe care scrie: INTRAȚI, NU EXISTĂ NICI O INFECȚIE AICI, IL N'Y A PAS D'INFECTION ICI.

Minți, gândește Jonesy. *Cruise, sau Curtis, sau cum l-o fi chemând s-ar putea să fie nebun, dar are dreptate într-o singură privință: există infecție.*

Sângele i se scurge pe picioare din abundență, partea de jos a pijamalei sale e deja de un stacojiu-aprins (*Atenție, oameni buni, bulionul a-nceput să curgă gărlă*, obișnuia să spună bătrânul comentator de box), dar nu simte absolut nici o durere. Și nu se teme nici de o infecție. El este unic și norul nu poate decât să-l posede, nu și să-l schimbe. Deschide ușa și intră.

4

Dacă e surprins să-l vadă pe omul cenușiu cu ochi mari și negri întins în patul de spital? Nici pomeneală. Când s-a întors pe călcâie și l-a văzut pe tipul ăsta stând în spatele lui la Bivuac, prostovanului i-a explodat capul. Acea a fost, în ciuda tuturor lucrurilor, o ilustrare a dracu' de reușită a unei dureri de cap ca-n reclamele la Excedrin. I-ar băga pe toți în spital. Totuși, capul individului arată bine acum; medicina modernă e minunată.

Încăperea geme de fungi, e pavoazăată cu excrescențe roșii-aurii. Acestea au crescut pe podea, pe pervazul geamului, pe șipcile jaluzelelor; și-au țesut pânza pe suprafața aplicei de pe tavan și pe sticla cu glucoză (Jonesy presupune că e vorba de glucoză) atârnată lângă pat; mustăți scurte roșii-aurii atârnă de clanța de la ușă și de manivela de la capătul patului.

Când se apropie de ființa cenușie cu cearșaful tras până peste pieptul îngust și spân, observă pe noptieră doar o singură carte poștală cu urări de însănătoșire grabnică. FĂ-TE BINE CURÂND! scrie deasupra unui desen în tușă tristă reprezentând o țestoasă c-un leucoplast Band-Aid lipit pe carapace. Iar dedesubt: DE LA STEVEN SPIELBERG ȘI DE LA TOȚI PRIETENII TĂI DIN HOLLYWOOD.

Asta-i un vis, eplin de tropi onirici și de glumițe cu circuit închis, gândește Jonesy, dar nu e prea convins. Mintea lui amestecă lucrurile, le

trituează, le face mai ușor de înghițit, iar asta e ceva specific viselor; trecutul, prezentul și viitorul au fost cu toate fierte la un loc, ceea ce e iarăși un procedeu oniric, dar Jonesy știe că ar greși dacă ar trata totul ca nimic altceva decât un basm fragmentat născut din subconștientul lui. Cel puțin o parte din el e aieva.

Ochii negri bulbucăți se uită la el. Cearșaful începe acum să se miște și formează niște umflături lângă ființa din pat. Ceea ce iese de sub el este vietatea-nevăstuică roșietică ce i-a făcut felul lui Beav. Se uită fix la el cu aceiași ochi negri sticloși când se mișcă ajutându-se de coadă până pe pernă, unde se încolăcește lângă acel cap cenușiu îngust. Nu-i de mirare că s-a simțit McCarthy puțin deranjat la stomac, gândește Jonesy.

Sângele continuă să-i curgă pe picioare, lipicios ca mierea și fierbinte ca febra. Se scurge pe podea și ai fi tentat să crezi că va da naștere curând unei colonii proprii din acel mucegai roșietic, sau fungi, sau ce-o fi el, că va da naștere unei adevărate jungle, dar Jonesy e de altă părere. El este unic. Norul îl poate poseda, dar nu-l poate schimba.

Nu joci, nu câștigi, gândește, apoi, imediat: *Șșș, șșș, ține asta pentru tine.*

Creatura cenușie își ridică mâna într-un fel de salut. Are trei degete lungi terminate în unghii profirii. Puroi galben și gros supurează de sub ele. Și mai multă astfel de substanță sclipește opac în pliurile pielii și la colțurile ochilor ei – ale creaturii.

Ai dreptate, chiar că ai nevoie de-o injecție, spune Jonesy. *O doză mică de Drano sau Lysol, ceva de genul ăsta. Să te scoată din min...*

Atunci îl izbește un gând îngrozitor; pentru o clipă, e atât de puternic încât nu se poate opune forței care-l trage către pat. Apoi încep să i se miște din nou picioarele, lăsând urme mari și roșii în spate.

Nu ai de gând să-mi bei sângele, nu-i așa? Cum ar face un vampir?

Ființa din pat zâmbește fără să zâmbească. *Noi suntem, atât cât mă pot exprima în terminologia voastră, vegetarieni.*

Mda, atunci cum rămâne cu Bowser⁵⁶ de colo? Jonesy arată spre nevăstuica fără picioare, iar aceasta dezvelește într-un rânjec grotesc o gură plină de dinți subțiri ca acele. *Și Bowser e vegetarian?*

Știi bine că nu e, spune ființa cenușie, fără ca dunga ei de gură să se miște – timpul ăsta-i un ventriloc a dracu' de bun, trebuie să-i recunoști meritele; s-ar descurca de minune la *Catskills*⁵⁷. *Știi însă și că nu trebuie să te temi de el.*

De ce? Cu ce sunt eu mai diferit?

Ființa cenușie muribundă (sigur că e muribundă, corpul ei cedează, se descompune din interior) nu răspunde, iar Jonesy gândește încă o dată: *Nu joci, nu câștigi*. Are o bănuială că acesta e un gând pe care prietenul lui cenușiu ar da orice să-l poată citi, dar nu are nici o șansă; capacitatea de-a-și ascunde gândurile este încă un motiv pentru care e diferit, unic, iar Jonesy nu poate spune decât *vive la différence* (nu că o și spune).

Cu ce sunt eu mai diferit?

Cine-i Duddits? Întreabă ființa cenușie și, când Jonesy nu-i răspunde, ființa zâmbește încă o dată, fără să-și miște creștătura gurii. *Poftim, spune ființa cenușie. Amândoi avem întrebări la care celălalt nu vrea să răspundă. Le lăsăm deoparte, ce zici? Le așezăm cu fața în jos. Ele vor fi... cum se numește? Cum se numește asta la jocul de cărți?*

Așii din mânecă, spune Jonesy. Acum simte mirosul putreziciunii

⁵⁶Personaj (broască țestoasă) într-un joc video Nintendo

⁵⁷Complex turistic și de recreere deschis pe întreaga perioadă a anului în statul New York, unde se organizează multe spectacole de divertisment

ființei acesteia. E mirosul pe care l-a adus McCarthy cu el la cabană, mirosul sprayului cu eter. Își spune încă o dată că ar fi trebuit să-l împuște pe fiul ăla de cățea care repeta întruna oh, Dumnezeuule, oh, Doamne, ar fi trebuit să-l împuște înainte să intre înăuntru, unde era cald. Să fi lăsat colonia dinăuntru lui să moară în vreme ce cadavrul se răcea în spatele ascunzișului lui din bătrânul arțar.

Așii din mânecă, da, spune ființa cenușie. Capcana pentru vise se află acum aici, e suspendată de tavan și se rotește ușor deasupra capului ființei cenușii. *Lucrurile astea pe care nu vrem să le știe celălalt, le vom pune deoparte pentru mai târziu. Le vârâm în mânecă.*

Ce dorești de la mine?

Creatura cenușie se uită la Jonesy fără să clipească. Din câte-și dă Jonesy seama, nici nu poate clipi; nu are nici pleoape, nici gene.

Niuna, *nici pleoape, nici gene*, spune ființa, doar că e vocea lui Pete cea pe care o aude Jonesy. *Întotdeauna niuna, niciodată nici una. Cine-i Duddits?*

Jonesy e atât de surprins să audă vocea lui Pete, încât aproape-i răspunde la întrebare... ceea ce, desigur, e și intenția ființei: să-i dezechilibreze atenția surprinzându-l. Ființa asta-i vicleană, fie și muribundă. Ar face bine să-și țină garda ridicată. Îi trimite amicului său cenușiu o imagine a unei vaci maro mari, cu o pancartă atârându-i la gât. Pe pancartă scrie: VACA DUDDITS.

Iarăși, individul cenușiu zâmbește fără să zâmbească, zâmbește în interiorul minții lui Jonesy. *Vaca Duddits, spune. Nu prea cred.*

De unde ești? Îl întreabă Jonesy.

De pe Planeta X. Venim de pe-o planetă pe cale de extincție ca să mâncăm pizza la Domino's, ca să facem cumpărături în rate cu avans zero și ca să învățăm ușor limba italiană după metoda Berlitz. De data aceasta, vocea lui Henry. Apoi, domnul ET-Telefonează-Acasă se întoarce la propria voce... doar că, își dă seama Jonesy obosit și deloc surprins, vocea ființei e vocea lui, vocea lui Jonesy. Și știe ce i-ar spune Henry: că are o halucinație pe cinste, pricinuită de moartea lui Beaver.

Acum n-ar mai spune asta, nici pe departe, gândește Jonesy. Nici pomeneală. Acum e împlânzitorul de ouă, și împlânzitorul de ouă cunoaște mai bine situația.

Henry? Va muri curând, individul cenușiu spune cu indiferență. Mâna lui se întinde peste plapumă; cele trei degete lungi și cenușii prind mâna lui Jonesy. Pielea ființei e caldă și uscată.

Ce vrei să spui? Întreabă Jonesy, temându-se pentru Henry... dar ființa muribundă din pat nu răspunde. E un alt as vârât în mânecă, așa că Jonesy joacă cu o carte din mână: *De ce m-ai chemat aici?*

Creatura cenușie exprimă surpriză, deși fața ei tot nu se mișcă. *Nimeni nu-și dorește să moară singur, spune. Vreau doar să am pe cineva alături. Știu, o să ne uităm la televizor.*

Nu vreau...

Vreau neapărat să văd un film. O să-ți placă și ție. Se numește Compasiune pentru Omuleții Cenușii. *Bowser! Dă-mi telecomanda!*

Bowser îi oferă lui Jonesy ceva ce pare o privire răuvoitoare, apoi alunecă jos de pe pernă, coada lui flexibilă scoțând un foșnet uscat asemenea unui șarpe care se târăște peste un bolovan. Pe masă se află o telecomandă, și ea năpădită de funghi. Bowser o apucă, se întoarce și alunecă înapoi către creatura cenușie cu ea între dinți. Ființa cenușie îi dă drumul mâinii lui Jonesy (atingerea ei nu e revoltătoare, dar faptul că l-a lăsat e, totuși, o ușurare), ia telecomanda, o îndreaptă spre televizor și apasă pe butonul ON. Imaginea care apare – ușor încețoșată, dar deloc obturată de puful ușor ce crește pe ecran – reprezintă șopronul din

spatele cabanei. În mijlocul ecranului se află o siluetă ascunsă sub o prelată verde. Și, chiar înainte să se deschidă ușa și să se vadă intrând, Jonesy înțelege că aceste lucruri au avut deja loc. Vedeta din *Compasiune pentru Omuleții Cenușii* este Gary Jones.

Ei bine, vorbește creatura muribundă din pat, din locul comod al mijlocului minții sale, am ratat genericul, dar, de fapt, filmul de-abia a-nceput.

Exact de asta se teme Jonesy.

5

Ușa șopronului se deschide și Jonesy intră înăuntru. Și ce mai pestriț e el, îmbrăcat așa cu propria sa haină, cu mânușile lui Beaver și cu una dintre vechile căciuli ale lui Lamar! Pentru o clipă, Jonesy cel care se uită la televizor în camera de spital (și-a luat scaunul pentru vizitatori și șede acum lângă patul D-lui Cenușiu) crede că Jonesy cel din șopronul *snowmobile*-ului de la Bivuac a fost, totuși, infectat, și că mușchiul acela roșu crește peste tot pe corpul lui. Apoi își amintește că Dl Cenușiu a explodat chiar în fața lui – i-a explodat capul, în orice caz – și că Jonesy îi poartă rămășițele.

Doar că n-ai explodat, spune el. Ai... ce ai făcut? Ți-ai împrăștiat semințele?

Șșș! spune Dl Cenușiu, iar Bowser își dezvălește formidabila gură plină de dinți, ca și când i-ar spune lui Jonesy să nu mai fie nepoliticos. *Ador cântecul ăsta, tu nu?*

Coloana sonoră aparține formației Rolling Stones, cu „Sympathy for the Devil”, destul de potrivită, având în vedere că acesta e și numele filmului (*debutul meu în cinematografie*, gândește Jonesy, *stai să-l vadă Carla și copiii*), dar, de fapt, lui Jonesy nu-i place; din cine știe ce motiv, îl întristează.

Cum poate să-ți placă? întreabă el, ignorând dinții dezveliți ai lui Bowser – Bowser nu reprezintă un pericol pentru el, amândoi știu acest lucru. *Cum poate? Asta ascultau în vreme ce vă măcelăreau?*

Întotdeauna ne măcelăresc, spune Dl Cenușiu. *Tăci, acum, uită-te la film; partea asta curge încet, dar devine mai bună pe parcurs.*

Jonesy își împreunează mâinile în poala lui roșie – sângerarea pare să se fi oprit, cel puțin – și se uită la *Compasiune pentru Omuleții Cenușii*, în rolul principal cu unicul și inimitabilul Gary Jones.

6

Unicul și inimitabilul Gary Jones trage prelată de pe *snowmobile*, găsește din priviri bateria pe masa de lucru, într-o cutie de carton, și o montează, având grijă să atașeze cablurile la terminalele corecte. Cu acestea se epuiză în mare bagajul lui de cunoștințe tehnice – e profesor de istorie, nu mecanic, iar atribuțiile lui de meșter al casei se limitează la a-i convinge pe copii să se uite la History Channel din când în când, în loc de *Xena*. Cheia e în contact, iar luminile de la bord se aprind când o întoarce – a montat bine bateria, totuși – dar motorul nu pornește. Nici măcar nu tușește. Starterul scoate un fel de *bru-brum* și asta-i tot.

— O, Doamne, o, Dumnezeuule, scăpa-m-ar treaba mare, spune el, pronunțând cuvintele îngălate pe-un ton monoton. Nu e sigur că ar putea da dovadă de prea multe emoții acum, chiar dacă și-ar dori asta. E un fan al filmelor de groază, a văzut *Invasion of the Body Snatchers* de douăzeci

și cinci de ori (a văzut până și jalnicul *remake*, cel cu Donald Sutherland), așa că știe ce se petrece aici. Corpul i-a fost prădat, i-a fost prădat în sensul propriu al cuvântului și cât se poate de complet. Cu toate acestea, nu va exista nici o armată de *zombies*, nici măcar un pluton. El e unic. Simte că și Pete, Henry și cu Beav sunt unici (*a fost* unic, în cazul lui Beav), dar el e cel mai unic dintre ei. O astfel de formulare se spune că nu e corectă – asemenea brânzei Fermierului din Dell, unicul se presupune că nu are egal – dar acesta e un caz în care regula nu se aplică. Pete și Beaver au fost unici, Henry e și mai unic, iar el, Jonesy, este cel mai unic. Iată, joacă până și în propriul său film de cinematograf! *Asta-i* cea mai unică treabă! cum ar spune fiul lui cel mare.

Individul cenușiu din patul de spital se uită de la televizor, unde Jonesy I șede călare pe Arctic Cat, spre scaunul pe care stă Jonesy II îmbrăcat în pijamaua îmbibată în sânge.

Ce-mi ascunzi? îl întreabă DI Cenușiu.

Nimic.

De ce vezi întruna un perete de cărămidă? Ce-i 19, pe lângă un număr prim? Cine a spus „La dra-cu' cu Tigers”? Ce-nseamnă asta? Ce-i peretele de cărămidă? Când e peretele de cărămidă? Ce înseamnă el, de continui să-l vezi?

Simte cum DI Cenușiu încearcă să-l descoasă, dar, pentru moment, acel sâmbure dur e la loc sigur. Poate fi posedat, dar nu poate fi schimbat. Nu poate fi nici deschis pe de-a-ntregul, se pare. Nu încă, cel puțin.

Jonesy își duce degetul la buze și-i întoarce individului cenușiu cuvintele: *Taci, uită-te la film.*

Îl studiază cu bășicile negre ale ochilor lui (sunt ochi de insectă, crede Jonesy, ochi de călugăriță), și Jonesy îl simte insistând pentru un alt minut sau două să-l descoasă. Apoi, senzația dispare. Nu se grăbește; mai devreme sau mai târziu îi va dizolva scutul dimprejurul acelui ultim sâmbure care e Jo-nesy cel pur și neinvadat, și atunci va ști tot ce vrea să știe.

Între timp, se uită la film. Și când Bowser se târăște în poala lui Jonesy – Bowser cel cu dinții ascuțiți și cu mirosul eteric de antigel – Jonesy de-abia își dă seama.

Jonesy I, Jonesy din Șopron (doar că acela e acum de fapt DI Cenușiu) își întinde tentaculele minții. Sunt multe minți către care se poate întinde, sar și se întrepătrund asemenea transmisiunilor radio noaptea târziu, și găsește destul de ușor una care să conțină informațiile de care are nevoie. E ca și când ai deschide un fișier pe calculatorul de acasă și ai găsi un minunat film tridimensional plin de detalii în locul cuvintelor.

Sursa D-lui Cenușiu este Emil „Stancă” Brodsky, din Menlo Park, New Jersey. Brodsky e sergent tehnician în Armată, spiridușul parcului auto. Doar că aici, ca parte a Echipei Tactice de Ripostă a lui Kurtz, sergentul tehnician Brodsky nu are rang. Nimeni nu are. Se adresează superiorilor cu șefu' și celor de rang inferior (nu sunt prea mulți din aceștia la picnicul de față) cu hei, tu! Dacă nu poate face diferența între aceștia, amice sau prietene sunt la fel de bune.

Avioane cu turboreactoare survolează zona, dar nu sunt multe (vor putea face toate fotografiile de care au nevoie cu cel mai apropiat satelit de pe orbita terestră dacă se va curăța vreodată cerul de nori), și, oricum, acestea nu intră în atribuțiile lui Brodsky. Avioanele decolează de la baza Gărzii Naționale Aeriene din Bangor, iar el se află aici, în regiunea Jefferson. Treaba lui Brodsky sunt elicopterele și camioanele din parcul auto (de la prânz, toate drumurile din partea aceasta a statului au fost închise și nu circulă decât camioanele verzi-oliv, cu semnele distinctive ascunse). Îi intră în atribuții și să pornească cel puțin patru generatoare

care să ofere electricitatea necesară taberei în continuă expansiune din jurul magazinului lui Gosselin. Necesitățile includ senzori de mișcare, stâlpi de iluminat, reflectoare de supraveghere și improvizația de teatru de operațiuni care se pune la punct în grabă într-o rulotă Windstar.

Kurtz a fost destul de elocvent când a spus că lumina e foarte importantă – vrea ca tot locul să fie la fel luminos ca ziua pe tot timpul nopții. Cei mai mulți stâlpi de iluminat se ridică în jurul grajdului și a ceea ce înainte erau țarcul și padocul animalelor din spatele grajdului. Pe locul unde, cândva, cele patruzeci de vaci de lapte ale lui Reggie Gosselin își făceau veacul, au fost ridicate două corturi. Cel mai mare are pe acoperișul verde un însemn: COMANDAMENTUL. Celălalt cort e roșu și fără însemne. Nu sunt sobe cu kerosen înăuntrul lui, cum sunt în cel mare, nu e nevoie de ele acolo. Aceasta e morga provizorie, pricepe Jonesy. Acum, nu sunt decât trei cadavre acolo (unul e al unui bancher care a încercat să fugă, nesăbuitul de el), dar curând s-ar putea să fie mai multe. Asta doar dacă nu va avea loc vreun accident care să facă dificilă sau imposibilă colectarea cadavrelor. Pentru Kurtz, șeful, un astfel de accident ar rezolva o mulțime de probleme.

Toate acestea sunt amănunte secundare. Pe Jonesy I îl interesează doar Emil Brodsky din Menlo Park.

Brodsky se luptă să traverseze repede terenul înzăpezit, înnoroiat, ars, dintre zona de aterizare a elicopterelor și padocul unde cei identificați pozitiv cu Ripley urmează să fie ținuți (deja sunt câțiva acolo, umblă de colo-colo arborând mine uimite de proaspeți prizonieri, țipă după gardieni, le cer țigări și informații și aduc amenințări zadarnice). Emil Brodsky e bondoc și tuns militărește, și are fața de *bulldog* a unuia făcut să fumeze trabucuri ieftine (de fapt, Jonesy știe, Brodsky e un catolic pios care n-a fumat niciodată). E la fel de ocupat acum ca un tapetar cu un singur braț. Are căști la urechi și în fața buzelor îi atârână un microfon de transmisionist. Păstrează legătura radio cu transportul de combustibil care vine pe Interstatala 95 – situația convoiului e critică, fiindcă elicopterele aflate în misiune se vor întoarce zburând la joasă înălțime – dar discută în același timp și cu Cambry, care pășește alături de el, despre centrul de control și supraveghere pe care Kurtz vrea să-l aibă pregătit până la nouă seara, miezul nopții cel târziu. Misiunea aceasta se va încheia în patruzeci și opt de ore, așa circulă zvonul, dar cine dracu' știe cu siguranță? Potrivit zvonurilor, prima lor țintă, Blue Boy, a fost deja eliminată, dar Brodsky nu știe cum de poate fi cineva sigur de asta, având în vedere că elicopterele de atac nu s-au întors încă. Și, oricum, treaba lor e simplă aici: să aducă indicatorul până la unsprezece și apoi să apese toate butoanele.

Și, o, pentru toți zeii din lume, dintr-odată sunt *trei* de Jonesy: cel care se uită la televizor în camera de spital înțesată de fungi, cel din șopronul *snowmobile*-ului... și Jonesy III, care apare pe dată în capul de catolic tuns militărește al lui Emil Brodsky. Brodsky se oprește în loc și se uită pur și simplu spre cerul albicios.

Cambry face în continuare trei sau patru pași singur, înainte să-și dea seama că Stancă a înțepenit, că stă în loc în mijlocul pășunii noroioase. În mijlocul acestei forfote frenetice – bărbați care aleargă, elicoptere care plutesc în aer, motoare care sunt turate – el stă în loc, asemenea unui robot cu bateria descărcată.

— Șefu'? întreabă Cambry. Vă simțiți bine?

Brodsky nu răspunde... cel puțin lui Cambry. Lui Jonesy I – Jonesy din Șopron – îi spune: *Deschide capota de la motor și arată-mi bujiile.*

Jonesy întâmpină niște dificultăți în găsirea clapetei care deschide capota, dar îi dă Brodsky indicații. Apoi Jonesy se apleacă asupra

motorului mic, uitându-se nu pentru sine, ci transformându-și ochii în niște camere de luat vederi cu rezoluție mare și trimițând apoi imaginile către Brodsky.

— Șefu'? întreabă Cambry cu o îngrijorare crescândă. Ce-i, șefu'? Care-i problema?

— Nu-i nimic, spune Brodsky răspicat. Își coboară căștile în jurul gâtului; pălăvrăgeala din ele îi distrage atenția. Acordă-mi o clipă să mă gândesc.

Și, către Jonesy: *Cineva a scos bujiile. Uită-te prin jur... mda, iată-le. Pe capătul mesei.*

Pe capătul mesei de lucru se află un borcan de maioneză pe jumătate plin cu benzină. Capacul a fost găurit pentru aerare – două împunsături cu vârful șurubelniței – pentru a împiedica acumularea vaporilor. Scufundate în el asemenea unor exponate prezervate în formaldehidă se află două bujii marca Champion.

Cu voce tare, Brodsky spune:

— Usucă-le bine.

Iar când Cambry îl întreabă:

— Ce să usc bine?

Brodsky îi spune să-și închidă clapa.

Jonesy pescuiește bujiile, le usucă, apoi le montează la indicațiile lui Brodsky. *Încearcă acum*, spune Brodsky, de data aceasta fără a-și mișca buzele, și *snowmobile*-ul pornește cu un răcnet. *Verifică și nivelul combustibilului.*

Jonesy se execută și spune mulțumesc.

— Nici o problemă, șefu', spune Brodsky și o ia iarăși sprinten din loc. Cambry trebuie să grăbească puțin pasul ca să-l prindă din urmă. Observă privirea ușor uimită a lui Stancă atunci când acesta își vede căștile acum în jurul gâtului.

— Ce dracu' a fost aia? întreabă Cambry.

— Nimic, spune Brodsky – dar a fost ceva, desigur; a dracu' să fie dacă n-a fost ceva. A discutat. O conversație. O... consultație? Mda, asta-i. Doar că nu-și mai amintește care a fost subiectul ei. Ce-și amintește *precis* e înștiințarea pe care au primit-o dimineață, înainte de ivirea zorilor, când echipa își făcea înviorarea. Una dintre directivele venite direct de la Kurtz a fost aceea de-a raporta orice ciudățenie. Era asta ceva ciudat? Ce a fost de fapt mai precis?

— Am avut o crampă cerebrală, cred, spune Brodsky. Prea multe lucruri de făcut și prea puțin timp să le fac. Haide, fiule, ține pasul cu mine.

Cambry ține pasul. Brodsky își reia conversația divizată – convoiul de acolo, Cambry de aici – dar își mai amintește ceva, o a treia conversație, una care acum e încheiată. Ciudat sau nu? Probabil că nu, hotărăște Brodsky. Cu siguranță nu e ceva despre care i-ar putea vorbi acelui bastard incompetent de Perlmutter – în ceea ce-l privește pe Pearly, dacă un lucru nu se află listat pe nelipsita sa mapă, el nu există. Kurtz? Niciodată. Îl respectă pe acest bătrân mârlan, dar, mai mult decât atât, se teme de el. Cu toții se tem de el. Kurtz e deștept, Kurtz e curajos, dar Kurtz e în același timp și a junglei cea mai nebună fiară. Lui Brodsky nu-i place să umble nici măcar pe acolo pe unde umbra lui Kurtz a atins pământul.

Underhill? I-ar putea vorbi lui Owen Underhill?

Poate... dar poate nu. În astfel de cazuri, poți nimeri în hazna fără ca măcar să cunoști motivul. A auzit voci în minte pentru o clipă sau două – o voce, în orice caz – dar acum se simte bine. Și, totuși...

La Bivuac, Jonesy iese în trombă din șopron și gonește în sus pe

Deep Cut Road. Îl simte pe Henry când trece pe lângă el – Henry care se ascunde după un copac, mușcând de-a binelea din mușchiul de pe trunchi ca să-și înăbușe strigătele – dar ascunde cu succes ceea ce știe de norul care înconjoară acel ultim bastion al conștiinței lui de sine. E foarte probabil că se află ultima dată în apropierea vechiului său prieten, care nu va reuși niciodată să iasă cu viață din aceste păduri.

Jonesy își dorește să-și fi luat rămas bun.

7

Nu știi cine a făcut filmul ăsta, spune Jonesy, dar nu cred că trebuie să se ostenească să-și calce fracul pentru premiile Oscar. De fapt...

Se uită în jur și nu vede decât copaci acoperiți cu zăpadă. Se uită înainte din nou și nu vede altceva decât Deep Cut Road-ul desfășurându-se în fața lui și *snowmobile*-ul vibrându-i între coapse. N-a existat niciodată spitalul, n-a existat niciodată Dl Cenușiu. Acelea n-au existat decât într-un vis.

Însă nu e așa. *Există* o încăpere. Nu-i o încăpere de spital, totuși. Nu există pat, nu există televizor, nu există stâlp pentru perfuzii. Nu există aproape nimic, de fapt; doar un afișier. Pe el sunt lipite două lucruri: o hartă a nordului Noii Anglii, cu unele rute însemnate – rutele camioanelor Fraților Tracker – și o fotografie Polaroid a unei adolescente care-și ține fusta ridicată ca să-și arate smocul auriu de păr pubian. El se uită afară la Deep Cut Road prin fereastră. E vorba, Jonesy e aproape sigur, de fereastra din camera de spital. Camera de spital însă nu a fost potrivită. A trebuit să iasă din acea cameră, fiindcă...

În camera de spital nu eram în siguranță, gândește Jonesy... de parcă aici e în siguranță, de parcă ar putea fi undeva în siguranță. Și, totuși... aici e, poate, mai în siguranță. Acesta este ultimul lui refugiu, iar el și l-a decorat cu fotografia pe care credea că au sperat cu toții s-o vadă arunci când s-au apropiat de geamul biroului în 1978. Tina Jean Sloppinger sau cum o fi chemat-o.

Unele din lucrurile pe care le-am văzut au fost adevărate... amintiri valide recuperate, ar spune Henry. Chiar am crezut că l-am văzut pe Duddits în acea zi. De aceea am pășit în stradă fără să mă asigur. Cât despre Dl Cenușiu... asta sunt eu acum. Nu-i așa? Cu excepția părții ăsteia din mine care se află în încăperea asta prăfoasă, goală și neinteresantă, cu prezervative folosite pe podea și cu fotografia fetei pe afișier, sunt în întregime Dl Cenușiu. Nu ăsta-i adevărul?

Nici un răspuns. Ceea ce e exact răspunsul de care el are de fapt nevoie.

Dar cum s-a întâmplat? Cum am ajuns aici? Și de ce? În ce scop?

Tot nici un răspuns, iar, la aceste întrebări, nu-și poate oferi nici el singur unul. E doar fericit că are un loc unde încă mai poate fi el însuși și e consternat de cât de ușor a fost deposedat de tot restul vieții. Își dorește din nou, cu totală sinceritate amară, să-l fi împușcat pe McCarthy.

8

O explozie imensă sfâșie ziua și, deși sursa ei trebuia să fie la câțiva kilometri buni, fu totuși destul de puternică să scuture zăpada în mici avalanșe de pe copaci. Silueta de pe *snowmobile* nici măcar nu se uită în jur. Era vorba de navă. Soldații o aruncaseră în aer. Birumii dispăruseră.

Câteva minute mai târziu, adăpostul prăbușit apăru în dreapta

câmpului său vizual. Zăcând în fața lui pe zăpadă, cu un bocanc încă prins sub acoperișul de tablă, era Pete. Părea mort, dar nu era. Să faci pe mortul nu era o opțiune, nu în acest joc; îl auzea pe Pete cum gândește. Și, când se apropie de el călare pe *snowmobile* și când scoase din viteză, Pete își ridică fruntea și-și dezveli dinții rămași într-un zâmbet lipsit de umor. Brațul stâng al canadienei lui era înnegrit și topit. La mâna dreaptă se părea că-i mai rămăseseră doar două degete sănătoase. Peste tot pe unde îi ieșea la iveală, pielea îi era tatuată cu birus.

— Nu ești Jonesy, spuse Pete. Ce i-ai făcut lui Jonesy?

— Urcă, Pete, spuse Dl Cenușiu.

— Nu vreau să merg niciunde cu tine.

Pete își ridică mâna dreaptă – degete amortite,

Înghesuiala de birus roșu-auriu – și se șterse la frunte.

— Pleacă dracu' de-aici. Ia-ți poneiul și di, căluț!

Dl Cenușiu lăsa în jos capul care-i aparținuse cândva lui Jonesy (Jonesy care se uita la toate acestea prin fereastra văgăunii sale din depozitul Fraților Tracker, incapabil să ajute sau să schimbe ceva) și se uită fix la Pete. Pete începu să țipe când birusul ce-i creștea pe tot corpul se contractă, rădăcinile materiei asteia săpând și mai adânc în mușchii și în nervii lui. Bocancul prins sub acoperișul de tablă prăbușit se smuci și se eliberă, iar Pete, încă strigând, se ridică într-o poziție fetală. Sânge proaspăt începu să-i curgă din gură și din nas. Când strigă din nou, îi mai săriră doi dinți din gură.

— Urcă, Pete.

Lăcrimând, ținându-și mâna hăcuită la piept, Pete încercă să se ridice în picioare. Prima încercare fu un eșec; se lungi din nou în zăpadă. Dl Cenușiu nu spuse nimic despre asta; șezu pur și simplu pe Arctic Cat și se uită.

Jonesy simți durerea, și disperarea, și teama uzată a lui Pete. Teamă, dintre toate, era cea mai rea, așa că se hotărî să riște.

Pete.

Doar o șoaptă, dar Pete îl auzi. Își ridică privirea; fața îi era pierdută în pâlcurile de fungi – în ceea ce Dl Cenușiu numea birus. Când își linse buzele, Jonesy observă că-i creșteau și pe limbă. Pușchele extraterestre. Cândva, Pete Moore dorise să devină astronaut. Cândva, se luase de niște băieți mai mari pentru cineva care era mai mic și mai slab. Merita un tratament mai bun decât acesta.

Nu joci, nu câștigi.

Pete aproape zâmbi. Un gest frumos și în același timp sfâșietor. De data aceasta reuși să se ridice în picioare și se împletici încet spre *snowmobile*.

În biroul părăsit în care fusese exilat, Jonesy observă clanța începând să se rotească într-o parte și-n cealaltă. *Ce înseamnă aia?* Întrebă Dl Cenușiu. *Ce înseamnă nu joci, nu câștigi? Ce cauți acolo înăuntru? Hai înapoi la spital, să ne uităm împreună la televizor, nu vrei? Totuși, cum de-ai ajuns acolo înăuntru?*

Fu rândul lui Jonesy să nu răspundă și făcu asta cu o mare plăcere.

O să intru eu, spuse Dl Cenușiu. *Când o să fiu pregătit, o să intru. Poate crezi că poți ține ușa închisă de mine, dar te înșeli.*

Jonesy păstră tăcerea – nu era nevoie să provoace creatura care, în momentul de față, îi stăpânea corpul – dar el *nu* credea că se înșală. Pe de altă parte, nu îndrăznea să fugă; ar fi fost înghițit de viu dacă ar fi încercat. Nu era decât un sâmbure într-un nor, o bucată de mâncare nedigerată în intestinele unui extraterestru.

Era mai bine să nu facă valuri.

Pete se urcă pe *snowmobile* în spatele D-lui Cenușiu și-și petrecu brațele în jurul mijlocului lui Jonesy. Zece minute mai târziu, trecură de Scout-ul răsturnat și Jonesy înțelese ce-i făcuse pe Pete și pe Henry să întârzie atât de mult pe drumul de întoarcere de la magazin. Era o minune că scăpaseră amândoi cu viață. Ar fi vrut să arunce o privire mai atentă, dar Dl Cenușiu nu încetini, continuă să accelereze și să facă tălpile Cat-ului să salte, alunecând pe creasta dintre cele două făgașe umplute cu zăpadă ale drumului.

La vreo cinci kilometri dincolo de Scout ajunseră în vârful unei ridicături de pământ, și Jonesy văzu un glob strălucitor de lumină galben-alburie atârând la mai puțin de treizeci de centimetri deasupra drumului, așteptându-i. Părea la fel de încins ca flacăra de la aparatul unui sudor, dar, desigur, nu era așa; zăpada aflată la doar câțiva centimetri sub ea nu se topise. Era mai mult ca sigur una din luminile pe care le văzuse el și cu Beaver jucându-se în nori, deasupra animalelor fugind dinspre Viroagă.

Ai dreptate, spuse Dl Cenușiu. *E ceea ce voi oamenii numiți un proiector. Acesta e unul dintre ultimele. Poate chiar ultimul.*

Jonesy nu spuse nimic, se uită doar pe fereastra celulei-sale-birou. Simțea brațele lui Pete în jurul mijlocului său ținându-se acum mai mult din instinct, așa cum se ține la box de oponent un luptător aproape terminat ca să nu cadă la podea. Capul sprijinindu-se pe spatele lui era greu ca un bolovan. Pete era acum un sol fertil pentru birus și birusului îi plăcea de el; toate lucrurile înconjurătoare erau reci, iar Pete era cald. Se părea că Dl Cenușiu avea nevoie de el pentru ceva anume – pentru ce, Jonesy habar nu avea.

Proiectorul îi conduse în susul drumului pentru încă aproximativ un kilometru, apoi viră în pădure. Se strecură printre doi pini mari și apoi îi așteptă, rotindu-se deasupra zăpezii. Jonesy îl auzi pe Dl Cenușiu cum îi spune lui Pete să se țină cât poate de tare.

Arctic Cat-ul sălta și mârâia, croindu-și drum în sus pe o pantă ușoară, tălpile lui afundându-se în zăpada pe care, apoi, o arunca în lături. O dată intrați sub baldachinul copacilor, zăpada fu mai puțină, în unele locuri nu se vedea chiar deloc. În acele locuri, tălpile *snowmobile*-ului țiuiau furioase, frecându-se de pământul înghețat, care era în cea mai mare parte piatră sub un strat subțire de praf și ace de brad. Se îndreptau acum spre nord.

Zece minute mai târziu, săriră cu putere peste o bucată proeminentă de granit și Pete căzu pe spate. Dl Cenușiu puse frână și opri motorul. Și proiectorul se opri, rotindu-se deasupra zăpezii. Lui Jonesy i se părea că luminează acum mai pal.

— Ridică-te, spuse Dl Cenușiu. Se întorsese în șa, uitându-se la Pete.

— Nu pot, spuse Pete. Sunt terminat, amice. Sunt...

Apoi, Pete începu să urle și să se zvârcolească din nou pe pământ, cu picioarele zvâcnind, cu mâinile – una arsă, cealaltă ciopârțită – tresărind.

Oprește-te! țipă Jonesy. *Îl omori!*

Dl Cenușiu nu-i acordă nici un pic de atenție, rămase doar în postura în care se afla: ușor aplecat de mijloc, uitându-se la Pete cu o răbdare ucigașă, rece, în vreme ce birusul se crispa și trăgea de carnea lui Pete. Într-un sfârșit, Jonesy simți că Dl Cenușiu renunță. Pete se ridică, tremurând, în picioare. Pe un obraz se vedea o tăietură proaspătă care deja mustea de birus. Ochii lui erau uluiți și obosiți, și înotau în lacrimi. Urcă la loc pe *snowmobile* și mâinile i se petrecută pentru a doua oară în

jurul mijlocului lui Jonesy.

Ține-te de haina mea, îi șopti Jonesy și, când Dl Cenușiu se întoarse în față și băgă maneta în viteză, îl simți pe Pete revenindu-și. *Nu joci, nu câștigi, corect?*

Nu câștigi, fu Pete de acord, dar fără vlagă.

Dl Cenușiu nu le acordă nici o atenție de data aceasta. Proiectorul, mai puțin luminos, dar încă făcând rotații rapide, porni spre nord din nou... sau în direcția unde Jonesy bănuia că e nordul. Când *snowmobile*-ul se strecura printre copaci, buturugi groase de tufișuri și stânci ieșite din pământ, îl cam părăsise simțul de orientare. Din spatele lor se auzea un pârâit constant de focuri de armă. Suna ca și când ar fi organizat cineva o vânătoare de curcani.

10

Cam cu o jumătate de oră mai târziu, Jonesy descoperi în cele din urmă de ce îl luase Dl Cenușiu pe Pete cu el. Chiar în acel moment, proiectorul, a cărui sclipire se diminuase până la o umbră anemică a ceea ce fusese la început, se stinse de-a binelea. Dispăru cu un sunet ocluziv moale – ca și când ar fi spart o pungă de hârtie. Un soi de reziduuri căzură la pământ.

Se aflau în mijlocul necunoscutului pe o coamă de deal brodată cu pomi. Înaintea lor se afla o vale înzăpezită și împădurită; de partea cealaltă a văii se vedeau dealuri erodate și tufișuri cu crengi îngălate, unde nu scliffea nici măcar o luminiță. Și, ca oala să aibă și capac, ziua se risipea către apus.

Iată c-am intrat într-o altă mizerie pe cinste, gândi Jonesy, dar nu simți nici urmă de consternare din parte D-lui Cenușiu. Dl Cenușiu opri *snowmobile*-ul eliberând regulatorul, după care rămase pur și simplu pe loc.

Nordul, spuse Dl Cenușiu. Nu i se adresase lui Jonesy.

Pete răspunse cu voce tare; avea vocea obosită și slabă.

— De unde să știu eu? Nu văd nici măcar în ce parte apune soarele, pentru numele lui Dumnezeu. Pe lângă asta, unul dintre ochi mi-e de-a binelea futut.

Dl Cenușiu roti capul lui Jonesy și Jonesy văzu că ochiul stâng al lui Pete dispăruse. Pleoapa-i fusese ridicată mult în sus, dând feței lui o mină prost încropită de surpriză. Din orbita goală îi ieșea o junglă întreagă de biruși. Fâșiile mai lungi atârnavă în jos, gâdilând obrazul țepos al lui Pete. Alte fâșii i se infiltraseră printre firele rare de păr în pâraie luxuriante roșii-aurii.

Știi.

— Poate că știu, spuse Pete. Și poate că nu vreau să-ți indic direcția.

De ce nu?

— Fiindcă mă îndoiesc că ceea ce-ți dorești tu e sănătos pentru noi ceilalți, labagiule, spuse Pete, și Jonesy simți o undă absurdă de mândrie.

Jonesy observă excrescențele din orbita goală a lui Pete crispându-se. Pete țipă și se prinse de față. Pentru o clipă – scurtă și, totuși, mult prea lungă – Jonesy își imaginează în detaliu cârceii roșii-aurii întinzându-se din ochiul acela defunct spre creierul lui Pete, unde se ramifică asemenea unor degete puternice apucând un burete cenușiu.

Haide, Pete, spune-i! strigă Jonesy. *Pentru numele lui Dumnezeu, spune-i!*

Birusul redeveni stabil. Mâna lui Pete căzu de la fața care acum era de paloarea unui cadavru acolo pe unde nu era roșie-aurie.

— Unde ești, Jonesy? Întrebă el. E loc pentru doi acolo?

Răspunsul în variantă scurtă era, desigur, nu. Jonesy nu înțelegea ce i se întâmplase, dar știa că supraviețuirea lui – acel ultim sâmbure anatomic – depindea cumva de rămânerea lui acolo unde se afla acum. Doar să deschidă ușa și ar fi pierdut pe vecie.

Pete dădu din cap.

— Așa mă gândeam și eu, spuse, apoi vorbi către celălalt: Numai să nu mă mai rănești, amice.

DI Cenușiu nu făcuse decât să stea și să se uite la Pete cu ochii lui Jonesy, fără să facă vreo promisiune.

Pete suspină, apoi își ridică mâna stângă pârlită și întinse un deget. Își închise ochii și începu să fluture degetul înainte și înapoi, înainte și înapoi. Și, în vreme ce făcea asta, Jonesy se apropie de cunoașterea completă. Care fusese numele acelei fetițe? Rinkenhauer, nu-i așa? Da. Nu-și amintea prenumele, dar o împleticeală ca Rinkenhauer era greu de uitat. Și ea frecventase școala Mary M. Snowe, alias Academia Retardaților, deși până atunci Duddits evoluase până la școala profesională. Cât despre Pete? Pete fusese întotdeauna bun să-și amintească diverse lucruri, dar după ce Duddits...

Jonesy își aminti perfect cuvintele cum stătea acolo așa, șezând pe vine în celula lui mică și mizeră, uitându-se pe geam la lumea care-i fusese furată... doar că nu erau deloc cuvinte, erau numai acele vocale deschise, atât de ciudat de frumoase:

Eezi inia, Ite? Vezi linia, Pete?

Pete, cu chipul plin de o uimire visătoare, surprinsă, spusese că da, o vedea. Și făcuse șmecheria cu degetul, mișcarea aceea, așa cum o făcea acum.

Degetul se opri, vârful lui încă tremurând des, asemenea capătului unei sonde de căutat ape subterane. Apoi arătă spre creastă pe o traiectorie ușor mișcată spre dreapta față de traiectoria actuală a *snowmobile*-ului.

— Acolo, spuse și-și lăsă mâna să cadă. Spre nord. Ia ca reper stânca aceea, cea din mijlocul căreia crește un pin. O vezi?

Da, o văd. DI Cenușiu se întoarse în față și băgă în viteză. Jonesy se întrebă în treacăt cât combustibil mai era în rezervor.

— Pot coborî acum?

Vrând să spună, desigur, dacă poate muri acum.

Nu.

Și porniră din nou, Pete ținându-se fără forță de haina lui Jonesy.

11

Ajunseră la stâncă, urcară până în vârful celui mai înalt deal de după ea, unde DI Cenușiu se opri din nou ca noul lui proiector să-i poată direcționa mai departe. Pete îi direcționa și-și continuă drumul, mergând acum pe o direcție puțin cotită spre vest. Lumina zilei continua să sărăcească. Auziră elicoptere într-un rând – cel puțin două, cel mult patru – venind spre ei. DI Cenușiu conduse *snowmobile*-ul direct printr-o tufă deasă, nepăsându-i de crengile care plesniră fața lui Jonesy, făcând sângele să țâșnească din obraji și de la o sprânceană. Pete căzu iarăși din scaun. DI Cenușiu opri motorul Cat-ului, apoi îl trase pe Pete, care gemea în se-miconștientă, sub cel mai des tufiș. Acolo așteptară până ce trecură elicopterele pe deasupra lor. Jonesy îl simți pe DI Cenușiu întinzându-se spre un membru al echipajului și scanându-l rapid, verificând probabil informațiile pe care acesta le avea cu ce-i spusese Pete. Când elicopterele

dispărură înspre sud-est, îndreptându-se aparent spre bază, Dl Cenușiu reporni *snowmobile*-ul și-și continuară drumul. Începuse din nou să ningă.

O oră mai târziu, se opriră pe o altă creastă și Pete căzu iarăși de pe Cat, de data aceasta pe o parte. Își ridică fruntea, dar cea mai mare parte a feței lui dispăruse îngropată sub o barbă de vegetație. Încercă să vorbească și nu reuși; gura îi era înțesată, limba îi era îngropată sub un covor luxuriant de birus.

Nu pot, omule. Nu pot, nu mai pot, te rog, lasă-mă în pace.

— Da, spuse Dl Cenușiu. Cred că ți-ai îndeplinit menirea.

Pete! strigă Jonesy. Apoi, către Dl Cenușiu: *Nu, nu, n-o face!*

Dl Cenușiu nu-l băgă în seamă, desigur. Pentru o clipă, Jonesy văzu o înțelegere tacită în singurul ochi rămas al lui Pete. Și ușurare. În acea clipă, mai putu încă să ajungă la mintea lui Pete – prietenul său din copilărie, cel care îi aștepta întotdeauna dincolo de poarta Școlii Generale din Derry cu o mână făcută căuș peste gură, ascunzând o țigară care de fapt nu exista, cel care voia să devină astronaut și voia să vadă întreaga lume de pe orbita Pământului, unul dintre cei patru care-l ajutaseră pe Duddits să scape de băieții cei mari.

Numai pentru o clipă. Apoi simți ceva sărind din mintea D-lui Cenușiu și vegetația care creștea pe Pete nu se încleștă doar, ci se și *strânse*. Se auzi un pocnet tenebros când craniul lui Pete se sparse în mai multe locuri. Fața lui – ce mai rămăsese din ea – se trase înăuntru ca suptă, îmbătrânindu-l dintr-o singură mișcare. Apoi, căzu cu capul înainte și zăpada începu să se așeze pe spatele canadienei lui.

Bastardule.

Dl Cenușiu, nepăsător la înjurătura și la mânia lui Jonesy, nu răspunse. Se întoarse din nou cu fața înainte. Vântul înțetit se opri pentru o clipă când făcu asta și o gaură se căscă în perdeaua de zăpadă. Cam la opt kilometri față de locul unde se aflau ei acum, Jonesy văzu lumini mișcătoare – nu proiectoare, ci reflectoare. Multe. Camioane care rulau în convoi pe autostradă. Camioane și atât, presupuse el. Această parte a Maine-ului aparținea acum armatei.

Și te caută cu toții pe tine, cretinule, scuipe el în vreme ce *snowmobile*-ul se puse din nou în mișcare. Zăpada se închise la loc în urma lor, blocând vederea pe care o avuseseră pentru scurtă vreme asupra camioanelor, însă Jonesy știa că Dl Cenușiu nu va întâmpina nici o dificultate să găsească autostrada. Pete îl adusese până aici, într-o parte a zonei de carantină de unde Jonesy presupunea că nu se așteptau probleme majore. Se baza pe Jonesy să-l ducă mai departe, fiindcă Jonesy era diferit. În principal, pentru că era imun la birus. Birusul, din cine știe ce motiv, nu-l plăcea.

N-o să scapi niciodată de aici, spuse Jonesy.

O să scap, spuse Dl Cenușiu. *Întotdeauna murim și întotdeauna trăim. Întotdeauna pierdem și întotdeauna câștigăm. Că-ți place sau nu, Jonesy, noi reprezentăm viitorul.*

Dacă-i adevărat, asta e atunci cel mai bun motiv pe care l-am auzit pentru a trăi în trecut, răspunse Jonesy, dar nu veni nici un răspuns din partea D-lui Cenușiu. Dl Cenușiu ca entitate, conștiință, dispăruse, se absorbise înapoi în nor. Mai rămăsese din el doar atât cât să-l facă pe Jonesy să conducă *snowmobile*-ul spre autostradă. Iar Jonesy, purtat fără speranțe în cine știe ce misiune avea ființa asta, își găsi o consolare fragilă în două lucruri. Unul era că Dl Cenușiu nu știa cum să ajungă la ultima parte din el, partea minusculă care trăia în biroul Fraților Trucker din amintirea lui. Al doilea era că Dl Cenușiu nu știa despre Duddits – despre nu joci, nu câștigi.

Jonesy intenționa să se asigure că Dl Cenușiu nu va afla despre

aceste lucruri.

Nu încă, cel puțin.

CAPITOLUL TREISPREZECE LA MAGAZINUL LUI GOSSELIN

1

Pentru Archie Perlmutter, șef de promoție la liceu (subiectul discursului: „Bucuriile și responsabilitățile democrației”), fost vultur cercetaș, prezbiterian convins și absolvent al Academiei Militare de la West Point, Magazinul Sătesc al lui Gosselin nu mai părea real. Alimentat acum cu destulă electricitate să servească unui întreg oraș de mici dimensiuni, semăna cu decorul unui film. Și nu chiar orice film, ci un film monstru, gen James Cameron, unde numai contravaloarea serviciilor de *catering* ar putea hrăni populația din Haiti vreme de doi ani. Nici măcar ninsoarea din ce în ce mai deasă nu ia prea mult din strălucirea luminilor și nici nu schimbă impresia că întreaga coșmelie, de la pereții scorojiți la cele două hornuri de sobă cu lemne ieșind strâmb prin acoperiș și până la unica pompă de benzină ruginită din față, ar fi un banal decor.

Acesta ar fi Actul I, gândi Pearly, în vreme ce pășea vioi cu mapa strânsă la subsioară (Archie Perlmutter crezuse întotdeauna că are o fire în mare parte de artist... dar și de comerciant). Ne este prezentat un magazin sătesc izolat. Bătrânii șed în jurul sobei – nu la cea mică din biroul lui Gosselin, ci la cea mare, chiar din magazin – în vreme ce zăpada cade din abundență afară. Discută despre lumini din cer... despre vânători dispăruți... declarații cu privire la omuleți mici și cenușii pitiți pretutindeni prin pădure. Proprietarul magazinului – să-i spunem Bătrânul Rossiter – pufnește neîncrezător. „Pe Dumnezeu' mio, nu sînteți decît o grămadă de babe clevetitoare!” spune el, și exact atunci întreg locul e inundat de această lumină puternică (vezi Întâlnire de gradul trei), când un OZN aterizează la sol! Extratereștri însetați de sânge curg din navă, trăgând cu armele lor cu raze mortale! Seamănă cu Ziua Independenței, doar că, aici e clenciul, în pădure!

Lângă el, Melrose, ajutorul de bucătar (care era gradul lui cel mai apropiat de ceva oficial în această micuță aventură) se chinuia să țină pasul. Purta adidași în picioare, nu pantofi sau bocanci – Perlmutter îl scosese din Spago's, care era numele pe care-l dăduseră soldații cortului bucătarului – și aluneca încontinuu. Bărbați (și câteva femei) treceau neconținut pe lângă ei, mergând cel mai des în pereche. Mulți vorbeau în microfoanele-lavaliere sau în *walkie-talkie*. Senzația că acesta era un platou de filmare și nu un loc real era întărită de rulote, de campere, de elicopterele funcționând în gol (vremea în înrăutățire le adusese pe toate înapoi) și de bubuitul continuu al motoarelor și al generatoarelor.

— De ce vrea să mă vadă? întrebă din nou Melrose cu răsuflarea tăiată și mai plângăreț ca niciodată.

Tocmai treceau pe lângă padoc și pe lângă țarc spre o parte a grajdului lui Gosselin. Bătrânul și rablagitul gard (trecuseră zece ani sau mai bine de când nu mai fusese ținut un cal adevărat în țarc sau de când nu mai fusese exersat unul în padoc) fusese întărit cu șiruri alternative de sârmă ghimpată și sârmă simplă. Prin sârma simplă trecea electricitate, probabil nu letală, dar destul de mare să te dea de pământ, în convulsii... iar voltajul putea fi ridicat la niveluri letale dacă băștinașii deveneau agitați. În spatele acestor sârme, uitându-se la ei, se aflau douăzeci sau

treizeci de oameni, bătrânul Gosselin era printre ei (în versiunea lui James Cameron a filmului, Gosselin ar fi jucat de un bătrân bolovănos cum e Bruce Dern). Să fi fost mai devreme, oamenii din spatele sârmei ar fi strigat, proferând amenințări și cereri furioase, dar, de când văzuseră ce pățise bancherul acela din Massachusetts care încercase să fugă, ciocurile li se sigilasera bine, sărmanii de ei. Să vezi pe cineva fiind împușcat în cap îți cam lua mulți de *futu-i!* din gură. Și mai era și faptul că, acum, toți militarii purtau măști care le acopereau gura și nasul. Aceasta îți lua din gură cu siguranță și ceilalți *futu-i!* rămași.

— Șefii'?

"Aproape plângăreț" îi făcuse loc lui „plângăreț *de-a dreptul*".

Vederea unor cetățeni americani în spatele sârmei ghimpate se pare că adăugase ceva neliniștii lui Melrose.

— Șefu', spune-mi - de ce vrea să mă vadă tipu' ăl mare? Tipu' ăl mare nici n-ar trebui să știe că există ajutor de bucătar.

— Nu știu, răspunse Pearly.

Acesta era adevărul.

În fața lor, la capătul a ceea ce fusese numit Aleea Spărgătorului de Ouă, se afla Owen Underhill și un individ de la parcul auto. Individul de la parcul auto aproape că striga în urechea lui Underhill ca să se facă auzit peste zarva elicopterelor funcționând în gol. Cu siguranță, gândi Perlmutter, că vor opri motoarele curând; nimic nu avea să se ridice în aer în rahatul ăsta, un sezon timpuriu al viscozelor pe care Kurtz îl numea „darul nostru de la Dumnezeu". Când spunea astfel de lucruri, nu puteai ști sigur dacă vorbea serios sau dacă era doar ironic. Întotdeauna părea că vorbește serios... Însă, uneori, râdea singur. Felul de râs care-l neliniștea pe Archie Perlmutter. În film, Kurtz ar fi jucat de James Woods. Sau poate de Christopher Walken. Nici unul dintre ei nu semăna cu Kurtz, dar semănase George C. Scott cu Patton? Caz închis.

Perlmutter se întoarse brusc spre Underhill. Melrose încercă să-l urmeze și căzu în fund, înjurând. Perlmutter îl atinse pe Underhill pe umăr și speră atunci când celălalt bărbat se întoarse ca masca să fi permis măcar parțial să se observe mina sa surprinsă. Owen Underhill arăta ca și când ar fi îmbătrânit cu zece ani de când pusese piciorul jos din autobuzul Departamentului Școlar din Millinocket.

Aplecându-se înainte, Pearly strigă contra vântului:

— Kurtz în cincisprezece! Nu uita!

Underhill făcu un gest iute ca să spună că nu va uita și se întoarse spre individul de la parcul auto. Perlmutter și-l aminti acum; Brodsky îl chema. Oamenii îi spuneau Stancă.

Postul de comandă al lui Kurtz, un Winnebago monstruos de mare (dacă acesta ar fi fost un platou de filmare, Winnebago-ul ar fi fost casa de departe de casă a vedetei principale, sau, poate, a lui Jimmy Cameron), se afla în față. Pearly grăbi pasul, mergând semeț cu fața în *flic-flic-flic*-ul zăpezii. Melrose merse cât putu de tare în urma lui, scuturându-și halatul de zăpadă.

— Haide, Skipper, se rugă el. Chiar n-ai nici o idee?

— Nu, spuse Perlmutter.

Chiar nu avea habar de ce ar dori Kurtz să vorbească cu ajutorul de bucătar, când operațiunea era în toiul desfășurării ei. Dar amândoi știau că nu putea fi ceva de bine.

urechea lui și spuse:

— Povestește-mi încă o dată. Nu în întregime, doar partea pe care tu o numești futaiul-minții.

Brotsky nu se împotrivi, dar îi trebuia în jur de zece secunde ca să-și pună gândurile în ordine. Owen i le acordă. Trebuia să se vadă cu Kurtz, să facă rapoarte după aceea – echipă mare; munți de hârțogării – și Dumnezeu știe ce alte misiuni scârboase va mai trebui să îndeplinească după aceea, dar ceva îi spunea că treaba aceasta era importantă.

Dacă-i va spune sau nu lui Kurtz, rămânea de văzut.

Într-un sfârșit, Brotsky îi întoarse capul lui Owen, își apropie propriul filtru al măștii de urechea lui și începu să vorbească. Povestea fu puțin mai detaliată de data aceasta, dar în esență era aceeași. Se plimba pe câmpul de lângă magazin, vorbind cu Cambry, care era lângă el, și, în același timp, și cu un convoi care transporta rezerve de combustibil și care se apropia, când, dintr-o dată, simțise ca și când îi fusese răpită mintea. Se aflase într-un șopron îngrămădit alături de cineva pe care nu-l putea vedea clar. Bărbatul voia să pornească un *snowmobile* și nu reușea. Voia ca Stancă să-i spună ce nu era în regulă cu el.

— I-am cerut să deschidă capota de la motor! strigă Brotsky în urechea lui Owen. L-a deschis, apoi mi s-a părut că văd prin ochii lui... dar cu *mintea* mea, înțelegi?

Owen scutură din cap.

— Mi-am dat seama imediat care era problema; cineva scosese bujiile. Așa că i-am spus individului să se uite primprejur, ceea ce a și făcut. Ceea ce am făcut amândoi. Și le-am găsit într-un borcan cu benzină pe masă. Tata făcea la fel cu bujiile de la Lawnboy, mașina lui de tuns iarba, și de la mașina de însămânțat când venea frigul.

Brotsky făcu o pauză, rușinat în mod evident fie de lucrurile pe care le spunea, fie de felul în care își închipuia că acestea sună. Owen, care era fascinat, îi făcu semn să continue.

— Nu mai am multe de povestit. I-am spus să le scoată, să le uște și să le monteze. Cum am făcut de un milion de ori când am ajutat pe cineva la ceva... doar că nu mă aflam *acolo* – eram *aici*. Nimic nu avea loc.

Owen spuse:

— Ce-a urmat?

Strigă să fie auzit peste zgomotul motoarelor, însă conversația lor rămase la fel de privată ca și discuția dintre un preot și enoriașul lui în confesional.

— A pornit din prima. I-am spus să verifice și nivelul benzinei din rezervor, dacă tot se apucase de treabă, iar rezervorul era plin. Mi-a mulțumit. Brotsky își scutură capul mirat. Eu i-am spus: Nici o problemă, șefu'. Apoi, cumva, am intrat înapoi în mințile mele și am continuat să merg. Crezi că sunt nebun?

— Nu. Dar vreau să nu mai spui nimănui povestea asta pentru moment.

Sub mască, buzele lui Brotsky se lungiră într-un rânj.

— O, omule, nici asta nu-i o problemă. Voiam doar... ei bine, trebuie să raportăm toate lucrurile ciudate, ăsta e ordinul, și am crezut...

Rapid, fără să-i dea timp de gândit lui Brotsky, Owen izbucni:

— Cum îl chema?

— Jonesy Trei, răspunse Stancă și ochii i se căscară surprinși. Sfinte căcat! Habar nu aveam că știu asta.

— O fi vreun fel de nume indian? Ca Sonny Șase Ucigași sau Ron Nouă Luni?

— S-ar putea, dar... Brotsky se opri, gândindu-se, apoi răbufni: A fost

îngrozitor! Nu când se întâmpla, ci după aceea... când îmi aduceam aminte... a fost ca și când... Își coborî vocea: Ca și când aș fi fost violat, domnule.

— Nu te mai gândi, spuse Owen. Probabil că ai și altceva de făcut. Brodsky zâmbi.

— Doar câteva mii.

— Atunci, treci la treabă.

— Bine.

Brodsky făcu un pas în spate, apoi se întoarse. Owen se uita spre țarcul care, cândva, găzduise cai și care acum găzduia oameni. Cei mai mulți deținuți se aflau în grajd. Toți cei aproape două duzini, mai puțin unul, dintre cei de afară stăteau ghemuiți într-o mulțime compactă, ca și când astfel situația ar fi fost mai ușor de îndurat. Cel care stătea de-o parte era un țâr de om, înalt și slab, care purta ochelari mari ce-l făceau să semene cu o bufniță. Brodsky se uită de la bufnița damnată la Underhill.

— N-o să mă bagi la bucluc pentru asta, nu-i așa? N-o să mă trimiți la psihiatru?

Nu știa, desigur, amândoi nu știau că tipul slab cu ochelari demodați cu ramă de corn *era* un psihiatru.

— Nici o..., începu Owen.

Înainte să poată încheia, se auzi un foc de armă din interiorul Winnebago-ului lui Kurtz și cineva începu să strige.

— Șefu'? șopti Brodsky. Owen nu-l auzi din cauza motoarelor; îi citi cuvântul pe buze. Și: Oh, futu-i.

— Pleacă, Stancă, spuse Owen. Nu te privește pe tine.

Brodsky se uită la el încă o clipă, udându-și buzele pe sub mască. Owen clătină din cap, încercând să inspire un aer de încredere, de comandă, de totu-i-sub-control. Poate că funcționează, fiindcă Brodsky clătină înapoi din cap și plecă.

Dinspre Winnebago-ul pe ușa căruia atârna un însemn scris de mână (PÂNĂ AICI AJUNGE CERBUL⁵⁸) strigătele continuă. Când Owen porni în acea direcție, bărbatul stând departe de ceilalți în țarc îi vorbi:

— Hei! Hei, tu! Stai o clipă, vreau să-ți vorbesc!

Pun pariu, gândi Underhill, fără să încetinească pasul. *Pun pariu că ai un monstru de poveste de spus și o mie de motive pentru care trebuie să ți se dea drumul de aici chiar acum.*

— Overhill? Nu, *Underhill*. Așa te cheamă, nu? Sigur că da. Trebuie să-ți vorbesc – e important pentru amândoi.

Owen se opri în ciuda strigătelor dinspre Winnebago, care se spărgeau acum în suspine de durere. Nu era de bine, dar cel puțin nu fusese nimeni omorât. Se uită mai atent la bărbatul cu ochelari. Era slab ca o așchie și tremura, deși era îmbrăcat într-o canadiană.

— E important pentru Rita, strigă slăbănogul peste bubuitul continuu al motoarelor. Și pentru Katrina. Rostirea acestor nume păru să-i dea speranțe tipului cu alură de tocilar, ca și când le culesese de pe jos asemenea unor pietre dintr-o fântână adâncă, dar, șocat fiind să audă numele soției și fiicei sale rostite de un străin, Owen abia observă asta. Pornirea de-a merge la bărbat și de-a-l întreba de unde știa aceste nume era puternică, însă acum nu avea timp de pierdut... avea o întâlnire. Și doar fiindcă nu fusese nimeni ucis încă nu însemna că nimeni nu avea să fie ucis.

Owen mai aruncă o privire bărbatului din spatele gardului de sârmă, reținându-i chipul, după care se grăbi spre Winnebago-ul cu acel însemn

⁵⁸Buck (în original) – cerb, dar și „bătrâne!”, în jargonul lui Kurtz

Perlmutter citise *Inima întunericului*, văzuse *Apocalipsa acum* şi îşi spusese de mai multe ori că numele de Kurtz era pur şi simplu prea potrivit. Ar fi pariat o sută de dolari (o sumă mare pentru un artist fără salariu ca el) că acesta nu era numele adevărat al şefului – că numele adevărat al şefului era Arthur Holsapple sau Dagwood Elgart, poate chiar Paddy Maloney. Kurtz, însă? Puţin probabil. Era mai mult ca sigur o dovadă de grandomanie, la fel ca pistolul calibru 45 cu mâner de perle al lui George Patton. Oamenii, dintre care câţiva fuseseră cu Kurtz în Furtună în Deşert (Archie Perlmutter nu avea un trecut atât de îndepărtat), credeau că e nebun de legat, la fel credea şi Perlmutter... nebun așa cum fusese şi Patton. Nebun ca o vulpe, cu alte cuvinte. Când se bărbiera dimineata, probabil că se uita la reflecția lui din oglindă și repeta „Oroarea, oroarea” pe același ton șoptit ca Marlon Brando.

Așa încât, Pearly se simțea neliniștit, dar nu *neobișnuit* de neliniștit, în vreme ce-l escorta pe ajutorul de bucătar Melrose în rulota de comandă supraîncălzită. Iar Kurtz arăta destul de bine. Comandantul operațiunilor ședea în sufragerie într-un balansoar. Își scosese halatul – atârna pe ușa prin care intraseră Perlmutter și Melrose – și-i primi în izmene. De un mâner al șezlongului atârna de curea pistolul lui, nu unul de calibru 45 cu mâner de perle, ci un pistol automat de nouă milimetri.

Toată aparatura electronică funcționa la maximum. Pe biroul lui Kurtz, faxul murmură încontinuu, adunând munți de hârtie. La fiecare cincisprezece secunde sau cam așa, computerul iMac al lui Kurtz striga „Aveți un mesaj!” cu vocea lui veselă de robot. Trei radiouri, toate cu volumul redus, bârâiau și săreau din cauza paraziților. Fixate pe peretele din imitație de pin din spatele biroului se aflau două fotografii înrămate. Asemenea însemnului de pe ușa, fotografiile îl însoțeau pretutindeni pe Kurtz. Cea din stânga, intitulată INVESTIȚIE, reprezenta un băiețel angelic într-o uniformă de cercetaș, cu mâna dreaptă ridicată în salutul cercetaș cu trei degete. Cea din dreapta, etichetată: DIVIDENDE, era o fotografie aeriană a Berlinului, făcută în primăvara lui 1945. Două sau trei clădiri mai stăteau încă în picioare, dar aparatul prinsese în cea mai mare parte mormane informe de cărămidă spartă și de moloz.

Kurtz își flutură mâna spre birou.

— Nu băgați aia în seamă, băieți – nu-i decât zgomot. Freddy Johnson se ocupă de asta, dar l-am trimis la popotă să înfulece ceva. l-am spus să nu se grăbească, să servească toate patru felurile, supă de coaie, șerbet de otravă, fiindcă situația prezentă... băieții mei, situația prezentă este aproape... *STABILIZATĂ!*

Le oferi un rânjă feroce à la FDR⁵⁹.

Și începuse să se legene în șezlong. Lângă el, pistolul se balansa în teaca de la capătul curelei ca un pendul.

Melrose întoarse ferit zâmbetul lui Kurtz. Perlmutter făcu la fel cu mai puțină fereală. Îl dibuise pe Kurtz, sigur că da; șeful lui era un existențialist avid... și ar fi fost mai bine să crezi fiecare cuvânt al expresiei. O expresie *extraordinară*. O educație în artele liberale nu te ajuta cine știe cât într-o carieră militară, dar te ajuta puțin. O exprimare adecvată situației era un astfel de ajutor.

⁵⁹Franklin Delano Roosevelt (1882-1945) – al 32-lea președinte al Statelor Unite, singurul președinte ales de trei ori (1936, 1940 și 1944

— Singurul ordin pe care i l-am dat locotenentului Johnson – hopa, nu se spun gradele... *bunului meu prieten* Freddy Johnson am vrut să spun – a fost să-și spună rugăciunea înainte să înfulece. Voi vă rugați, băieți?

Melrose afirmă din cap la fel de ferit cum zâmbise; Perlmutter făcu la fel, îngăduitor. Era sigur că, asemenea numelui său, des pomenita sa credință în Dumnezeu era praf în ochi.

Kurtz se legănă, uitându-se fericit la cei doi bărbați cărora li se topea zăpada de pe încălțări și se aduna în bălți pe podea.

— Cele mai bune rugăciuni sunt rugăciunile copiilor, spuse el. Simplitatea lor, știți? „Dumnezeu e mare, Dumnezeu e bun, să-i mulțumim pentru mâncare.” Nu-i așa că-i simplu? Nu-i așa că-i frumos?

— Da, șe..., începu Pearly.

— Taci dracului din gură, câine, spuse Kurtz voios.

Se legănă mai departe. Pistolul se balansa mai departe înainte și-napoi, la capătul curelei. Kurtz se uită de la Pearly la Melrose.

— Ce crezi *tu*, băiețas? E o mică rugăciune frumoasă sau e o mică rugăciune frumoasă?

— Da, să tră...

— Sau *Allah akhbar*, cum spun prietenii noștri arabi; „nu există alt Dumnezeu decât Dumnezeu”. Ce poate fi mai simplu de atât? Taie pizza chiar pe mijloc, dacă înțelegeți expresia.

Nu-i răspunseră. Kurtz se legăna mai repede acum, și pistolul se balansa mai repede, iar Perlmutter începu să se simtă puțin cam angoasat, cum se simțise mai devreme în această zi, înainte să sosească Underhill și să-l calmeze pe Kurtz. Probabil că și ăsta nu era decât praf în ochi, dar...

— Sau Moise la tufișul arzător! strigă Kurtz. Fața lui descărnată și cam cabalină se aprinse de un zâmbet prostesc. – „Cu cine vorbesc?” a întrebat Moise, iar Dumnezeu îi răspunde cu vechea: „Sunt ceea ce sunt și asta e tot ce sunt, bla-bla-bla.” Ce mai poți, Dumnezeul ăsta, hă, d-le Melrose, *chiar* te-ai referit la emisarii noștri din Marele Tărâm de Dincolo cu „cioroi-spațiali”?

Lui Melrose îi căzu fața.

— Răspunde-mi, bătrâne.

— Domnule, să trăiți, eu...

— Spune-mi „să trăiți” din nou când fierul e cald, d-le Melrose, și-ți vei petrece următoarele două zile de naștere în estacadă, mă înțelegi? Prins-ai aluzia?

— Da, șefu'.

Melrose deveni foarte atent; avea fața albă, cu excepția petelor roșii din obraji provocate de căldură, pete tăiate perfect în două de curelușele măștii.

— Acum, *te-ai* referit sau nu la vizitatorii noștri cu „cioroi-spațiali”?

— Să trăiți, s-ar putea să fi spus în trecere ceva...

Mișcându-se cu o viteză de care Perlmutter nu-l credea capabil (fu aproape ca un efect special într-un film de James Cameron), Kurtz smulse pistolul de nouă milimetri din tocul care se balansa, îl aținti fără prea mare dificultate și trase. Jumătatea de sus a adidasului din piciorul stâng al lui Melrose explodează. Bucăți de material zburară prin aer. Sânge și bucăți de carne îi stropiră pantalonii lui Perlmutter.

N-am văzut așa ceva, gândi Pearly. *Asta n-a avut loc.*

Însă Melrose țipa; se uita la piciorul său stâng distrus cu o privire agonică incredulă și țipa din toți rărunchii. Perlmutter văzu oasele de acolo și simți că-i vine să vomite.

Kurtz nu se ridică din șezlong atât de repede cum luase pistolul din toc – pe asta, cel puțin, Perlmutter apucă s-o vadă petrecându-se – dar fu,

totuși, o mișcare rapidă. *Înfricoșător* de rapidă.

Îl apucă pe Melrose de umăr și se uită foarte intens la fața contorsionată a ajutorului de bucătar.

— Termină cu behăitul ăsta, băiețuș.

Melrose behăi mai departe. Sângele îi curgea în *valuri* din picior, iar partea cu degetele i se părea lui Pearly că poate fi tăiată de partea cu călcâiul.

Lui Pearly i se înceteșoșă privirea și ameți. Cu întreaga sa voință, forță perdeaua de ceață să se ridice. Dacă ar fi leșinat acum, Dumnezeu știe ce i-ar fi făcut Kurtz. Perlmutter auzise povești și pe nouăzeci la sută dintre ele nu le crezuse, spunându-și că erau fie exagerări, fie propagandă dirijată a lui Kurtz, menită să definească imaginea lui de nebun sadea.

Acum sunt de altă părere, gândi Perlmutter. *Nu e o făcătură de mit; e chiar mitul în persoană.*

Kurtz, mișcându-se cu o precizie simandicoasă, aproape chirurgicală, sprijini vârful pistolului în mijlocul frunții albe ca brânza a lui Melrose.

— Încetează cu smiorcăitul ăsta de femeiușcă, bătrâne, sau o să-l fac eu să înceteze. Aici e un loc sensibil al craniului, după cum cred că până și un american nu prea strălucit ca tine trebuie cu siguranță să știe.

Melrose își înghiți cumva strigătele, le transformă în suspine tăcute în fundul gâtului. Asta păru să-l mulțumească pe Kurtz.

— Asta doar ca să mă auzi, bătrâne. *Trebuie* să mă auzi, fiindcă trebuie să împrăștii vorba. Cred, lăudat fie Domnul, că piciorul tău, ce-a mai rămas din el, va comunica limpede *conceptul* de bază, dar propria ta gură sacră trebuie să răspândească detaliile. Așa că, mă ascuți? Ascuți detaliile?

Încă suspinând, ochii ieșindu-i din orbite ca niște bile mari și albastre, Melrose reuși să dea afirmativ din cap.

Rapid ca un șarpe în atac, capul lui Kurtz se întoarse și Perlmutter văzu clar fața bărbatului. Nebunia era imprimată în trăsături la fel de limpezi ca tatuajele unui războinic. În acel moment, tot ceea ce crezuse Perlmutter vreodată despre superiorul lui se prăbuși la pământ.

— Tu ce zici, bătrâne? Mă ascuți? Fiindcă și tu ești un mesager. Cu toții suntem mesageri.

Pearly aprobă din cap. Ușa se deschise și văzu, cu o ușurare inefabilă, că nou-venitul era Owen Underhill. Ochii lui Kurtz zburară la el.

— Owen! Prietinu' mio vechi! Un alt martor! Altul, lăudat fie Domnul, un alt mesager. Mă ascuți? Vei purta cuvântul în lume din acest loc al fericirii?

Lipsit de expresivitate ca un jucător de pocher într-un meci cu miză mare, Underhill aprobă din cap.

— Bine! Bine!

Kurtz își întoarse atenția spre Melrose.

— Citez din *Manualul de Ordine Interioară*, Ajutor de Bucătar Melrose, Partea 16, Secțiunea 4, Paragraful 3: „Folosirea epitetelor improprii, fie ele de natură rasială, etnică sau sexuală, e contrapro-ductivă moralei și se opune statutului îndeplinirii serviciului militar. Când folosirea este dovedită, vinovatul va fi pedepsit imediat de curtea marțială sau, pe teren, de personalul superior corespunzător”, închei citatul. Personal superior corespunzător, ăsta-s eu, folosirea epitetelor improprii, ăsta ești tu. Înțelegi, Melrose? Prins-ai aluzia?

Melrose, plângând în hohote, încercă să vorbească, dar Kurtz îi reteză vorba. În ușă, Owen Underhill continuă să stea nemișcat în vreme ce zăpada i se topea pe umeri și i se prelingea pe filtrul transparent al măștii, asemenea transpirației. Ochii lui rămaseră fixați asupra lui Kurtz.

— Acum, Ajutor de Bucătar Melrose, ceea ce ți-am citat în prezența

acestor... acestor martori, lăudat fie Domnul, se numește „ordin de conduită” și înseamnă că nu ai voie să denigrezi spaniolii, negrii, nemții sau indienii. Mai înseamnă, după cum e cazul acum, și că nu ai voie să denigrezi cioroii-spațiali, înțelegi lucrul *ăsta*?

Melrose încercă să aprobe din cap, când i se tăiară picioarele, pe punctul de-a leșina. Perlmutter îl prinse de umeri și-l îndreptă la loc, rugându-se ca Melrose să nu clacheze înainte ca întâlnirea să se fi sfârșit. Dumnezeu știe ce i-ar fi făcut Kurtz lui Melrose dacă ar fi avut Melrose curajul să stingă luminile înainte să-i citească el actul conclusiv.

— O să-i exterminăm pe invadatorii ăștia bășinoși, prieteni, și, dacă se mai întorc vreodată pe Terra Firma, o să le rupem capetele lor cenușii și-o să ne căcăm în gâturile lor cenușii; dacă vor insista, o să folosim propria lor tehnologie, pe care suntem deja aproape să punem mâna, împotriva lor, întorcându-ne în locul lor de baștină în propriile lor nave sau în nave asemănătoare cu ale lor, construite de General Electric sau DuPont și, lăudat fie Domnul Microsoft, o dată ajunși acolo, o să le ardem orașele, sau cuiburile, sau nenorocitele de mușuroaie, orice ar fi în ce trăiesc ei, o să aruncăm bombe cu napalm în lanurile lor chihlimbarii de cereale și o să aruncăm bombe atomice în munții lor maiestuoși și purpurii, lăudat fie Domnul, *Allah akhbar*, o să turnăm pișatul american de foc în lacurile și oceanele lor... Însă o să le facem pe toate într-o manieră *justă* și *potrivită* și fără discernământ de *rasă*, sau *gen*, sau *etnie*, sau *apartenență religioasă*. O să facem toate astea pentru că au venit în cartierul greșit și au bătut la o nenorocită de ușă greșită. Nu suntem în Germania anului 1938 sau în Oxford Mississippi din 1963. Acum, d-le Melrose, crezi că poți răspândi acest mesaj?

Melrose își ridică ochii spre hainele lui albe și ude, și genunchii i se înmuiară. Perlmutter îl prinse încă o dată de umeri într-un efort de-a-l ține în picioare, dar era o cauză pierdută de data aceasta; Melrose căzu.

— Pearly, șopti Kurtz și, când ochii aceia albaștri arzători căzură asupra lui, Perlmutter crezu că nu mai fusese niciodată în viața lui atât de speriat. Vezica și-o simțea ca pe o pungă caldă și grea înăuntrul organismului, o pungă, nimic altceva decât să-și verse conținutul în halatul lui. Fu convins că, dacă avea să vadă Kurtz o pată întunecată în continuă expansiune pe cracul aghiotantului său, l-ar putea împușca imediat, dată fiind actuala lui stare psihică...Însă asta nu păru să-l ajute la ceva. De fapt, nu făcu decât să înrăutățească situația.

— Da, să... șefu'?

— Va răspândi vorba? Va fi un mesager bun? Crezi că a reținut destul sau crezi că era prea preocupat de blestematul ăla de *picior*!

— Eu... eu... Îl văzu pe Underhill în ușă făcându-i un semn imperceptibil cu capul și Pearly prinse curaj. Da, șefu'; cred că v-a auzit perfect.

Kurtz păru la început surprins de vehemența lui Perlmutter, apoi fu mulțumit. Se întoarse spre Underhill.

— Tu ce spui, Owen? Crezi că va răspândi vorba?

— Îhî, spuse Underhill. Asta dacă-l duci la infirmerie înainte să moară prin sângerare pe covorul tău.

Colțurile buzelor lui Kurtz se ridicară și bărbatul lătră:

— Ai grijă de asta, Pearly, ce dracu?

— Imediat, spuse Perlmutter, pornind spre ușă. O dată trecut de Kurtz, îi aruncă lui Underhill o privire de mulțumiri fervente pe care Underhill fie nu o observă, fie alese să nu o bage în seamă.

— Repede, d-le Perlmutter. Owen, vreau să discut cu tine *mano a mano*, cum spun irlandezii. Pășii peste corpul lui Melrose fără să se uite în jos la el și intră vioi în chicinetă. Cafea? A făcut-o Freddy, așa că nu jur

că-i potabilă... nu, nu pot *jura*, dar...

— O cafea ar fi bună, spuse Owen Underhill. Tu toarnă, iar eu o să încerc să opresc sângerarea sărmanului ăsta.

Kurtz rămase lângă aparatul Mr. Coffee de pe tejghea și se uită la Underhill cu o privire dubitativă întunecat-sclipitoare.

— Chiar crezi că e nevoie de așa ceva?

Atunci ieși Perlmutter. Niciodată în viața lui nu i se mai păruse că seamănă ieșirea într-o furtună atât de mult cu o evadare.

4

Henry stătea lângă gard (fără să atingă sârmele; văzuse ce se întâmpla când făceai asta), așteptând ca Underhill – așa-l chema, totuși – să iasă din ceea ce trebuia să fie postul de comandă, dar, când se deschise ușa, ieși val-vârtej afară unul dintre ceilalți pe care-i văzuse intrând. O dată ajuns la baza scărilor, individul începu să alerge. Tipul era înalt și avea una din acele fețe serioase pe care Henry le asocia cu managementul secund. Fața lui părea acum îngrozită și bărbatul aproape că pică la pământ înainte să intre perfect în ritm cu picioarele. Henry înțelegea foarte bine senzația.

Managerul secund reuși să-și păstreze echilibrul după prima alunecare, dar, la jumătatea distanței până la două semirulote care fuseseră unite, picioarele îi zburară de sub el și căzu în fund. Mapa pe care o ducea alunecă asemenea unui tobogan pentru spiriduși.

Henry întinse brațele și aplaudă cât putu de tare. Probabil nu destul de tare să fie auzit peste zarva tuturor motoarelor, așa că își duse palmele pânne la gură și strigă:

— *Bravo, picioare de caca! Să ne uităm la reluare!*

Managerul secund se ridică fără să se uite la el, recuperându-și mapa, și-și continuă fuga spre cele două semirulote.

Lângă gard, la vreo optsprezece metri de Henry, se afla un grup de opt sau nouă indivizi. Acum, unul dintre ei, un ins pântecos îmbrăcat într-o canadiană portocalie umflată care-l făcea să semene cu Pillsbury Dough Boy, veni lângă el.

— Nu cred că e bine să faci asta, amice. Făcu o pauză, apoi își coborî vocea: Mi-au împușcat cumnatul.

Da. Henry vedea scena în mintea bărbatului. Cumnatul bărbatului pântecos, pântecos și el, pomenind de avocatul lui, de drepturile lui, de slujba lui la o anume companie de investiții din Boston. Soldații dând din cap, spunându-i că era doar ceva temporar, că situația se normaliza și că urma să fie clarificată până în zori, în toată această vreme împingându-i pe cei doi vânători supraponderali către grajdul care deja conținea o captură consistentă și, dintr-o dată, cumnatul scăpase, fugind spre parcul auto, și bum-bum, se lasă cortina.

Bărbatul pântecos îi povestea lui Henry câteva dintre acestea, fața lui palidă era serioasă în lumina nou-ridicaților stâlpi de iluminat, și Henry îl întrerupse.

— Ce crezi că ne vor face nouă, celor rămași?

Bărbatul pântecos se uită la Henry șocat, apoi făcu un pas în spate, ca și când s-ar fi temut că Henry avea ceva contagios. Destul de comic, când te gândeai la asta, fiindcă aveau *cu toții* ceva contagios sau, cel puțin, această echipă de curățători finanțați de guvern *credeau* că sunt contagioși, însă, într-un sfârșit, totul era o apă și-un pământ.

— Nu poți fi serios, spuse bărbatul pântecos. Apoi, aproape îngăduitor: Suntem în America, să știi.

— Chiar așa? Ai văzut o grămadă de semne caracteristice, nu-i așa?

— Ei doar... sunt sigur că ei doar... Henry așteaptă interesat, dar bărbatul nu mai spuse nimic, cel puțin nu în această idee. Acela a fost un foc de armă, nu-i așa? Întrebă bărbatul pântecos. Și cred că am auzit și niște țipete.

Din cele două rulote alipite ieșiră doi oameni grăbiți, cu o targă între ei. Urmându-i marcat de repulsie era managerul secund, cu mapa în continuare ținută sigur sub braț.

— Zic că ai intuit bine.

Henry și bărbatul pântecos se uitară cum purtătorii targii se grăbiră să urce scările Winnebago-ului. Când dl Manager Secund fu cel mai aproape de gard, Henry strigă spre el:

— Ce mai faci, picioare de caca? Te distrezi?

Bărbatul pântecos se crispă. Tipul cu mapa îi aruncă lui Henry o singură privire severă, după care merse obosit spre Winnebago.

— Asta e doar... e doar un fel de situație de urgență, spuse pântecosul. Se va clarifica totul până mâine dimineață, sunt sigur.

— Nu și pentru cumnatul tău, spuse Henry.

Bărbatul pântecos se uită la el cu gura vârată în gulerul canadienei și tremurând ușor. Apoi se întoarse la ceilalți oameni, a căror păreri fără îndoială corespundeau mai mult cu ale lui. Henry își îndreaptă atenția înapoi spre Winnebago și se puse din nou să aștepte să iasă Underhill. Avea o bănuială că Underhill era singura lui speranță... Însă, oricare ar fi fost îndoielile lui Underhill față de această operațiune, speranța era destul de subțire. Iar Henry nu avea decât o singură carte de jucat. Cartea era Jonesy. Ei nu știau despre Jonesy.

Întrebarea era dacă să-i spună lui Underhill. Henry se temea îngrozitor de tare că nu va rezolva nimic spunându-i.

5

La vreo cinci minute după ce dl Manager Secundar îi urmăse pe purtătorii de targă în 'Bago, ieșiră toți trei, de data aceasta ducând un al patrulea pe targă, în lumina puternică, fața rănitului era atât de palidă, încât părea vânătă. Henry fu ușurat să vadă că nu era Underhill, fiindcă Underhill era diferit de toți maniacii ăștia.

Trecură zece minute. Underhill tot nu ieșise din postul de comandă. Henry așteaptă în ninsoarea din ce în ce mai deasă. Deținuții (asta erau ei, deținuți, și era spre binele lor să nu-și facă iluzii) erau păziți de soldați și, într-un sfârșit, unul dintre aceștia se apropie de el. Bărbații care fuseseră postați la intersecția lui Deep Cut cu Swanny Pond îl orbiseră aproape de tot pe Henry cu reflectoarele, așa că nu-l recunoaște pe acesta după chip. Henry fu în același timp mulțumit și profund mișcat să observe că și mințile aveau trăsături la fel de distinctive ca o gură frumoasă, un nas rupt sau un ochi vânăt. Acesta era unul dintre bărbații de acolo, cel care-l lovise în fund cu patul puștii când hotărâse el că Henry nu mergea spre camion destul de repede. Orice s-ar fi întâmplat cu mintea lui Henry era ceva deplasat; nu prindea numele individului, dar știa că numele fratelui lui era Frankie și că, în liceu, Frankie fusese acuzat și achitat de viol. Mai erau și alte lucruri – un amalgam indistinct, asemenea unor lucruri aruncate într-un coș. Henry își dădu seama că asista la curgerea unui adevărat râu al conștiinței și la toate lucrurile care pluteau duse de ape. Ce arunca totul în trivial era prozaismul întregii situații.

— Hei, tu de colo, spuse soldatul destul de afabil. Uite-l pe deștept. Vrei un hot dog, deșteptule?

Râse.

— Am deja unul, spuse Henry, zâmbind și el. La care Beaver vorbi prin gura lui, așa cum se întâmpla adesea: Vezi-ți de laba ta, Freddy. Soldatul încetă să râdă.

— Să vedem cât de deștept o să mai fii peste douăsprezece ore, spuse el. Imaginea care se ivi, născută din apele râului care curgea printre urechile bărbatului acesta, reprezenta un camion plin cu cadavre, cu membre albicioase încârligate la un loc. Ți-a crescut Ripley, deșteptule?

Henry gândi: *birusul. La asta se referă. Îi spune birus, de fapt. Jonesy știe asta.*

Henry nu răspunse și soldatul se îndepărtă cu atitudinea mândră a unuia care a câștigat meciul la puncte. Curios, Henry își adună întreaga putere de concentrare și vizualiză o pușcă – Garand-ul lui Jonesy, de fapt. Gândi: *Am o armă. O să te împușc cu ea imediat ce-o să te întorci cu spatele, cretinule.*

Soldatul se întoarse din bust, atitudinea mândră dispărând pe urmele rânjetului și ale râsetului. O înlocui o privire de îndoială și de suspiciune.

— Ce-ai spus, deșteptule? Ai spus ceva?

— Mă întrebam doar dacă ai primit și tu o parte din fata aia – știi care, cea pe care a violat-o Frankie. Te-a lăsat și pe tine pentru câteva secunde?

Pentru o clipă, fața soldatului căpătă o mină tâmpă, surprinsă. Apoi se umplu la loc cu furie neagră de italian. Își ridică arma. Lui Henry, vârful ei i se părea a fi un zâmbet. Își trase în jos fermoarul jachetei și o ținu deschisă în ninsoarea deasă.

— Haide, spuse și râse. Haide, Rambo, și fă-ți datoria.

Fratele lui Frankie mai ținu arma ațintită asupra lui Henry încă o clipă, apoi Henry simți furia bărbatului scăzând. Fusesse cât pe ce – îl văzuse pe soldat gândindu-se la ce să mai spună, văzu o poveste plauzibilă – dar întârziase prea mult și partea din față a creierului său reuși să recapete controlul asupra bestiei roșii. Era totul atât de familiar pentru el. Cei ca Richie Grenadeau nu mureau niciodată, nu cu adevărat. Ei erau dinții de dragon ai lumii.

— Măine, spuse soldatul. Până mâine mai e mult timp, deșteptule.

De data aceasta Henry îl lăsa să plece – nu mai întărrăta bestia roșie, deși Dumnezeu îi era martor că i-ar fi fost atât de ușor. Învățase ceva, totuși... sau promise confirmare la ceva ce bănuia deja. Soldatul îi auzise gândurile, dar nu foarte clar. Dacă i le-ar fi auzit clar, s-ar fi întors mult mai repede. Și nici nu-l întrebase de unde știa el de fratele lui, Frankie. Fiindcă, la un anumit nivel, soldatul știa ce știa și Henry: că fuseseră infectați cu telepatie, toți cei de acolo care puteau umbla pe picioare – se îmbolnăviseră de ea așa cum te-ai îmbolnăvi de un virus slab.

— Doar că eu m-am îmbolnăvit mai grav, spuse el, trăgându-și fermoarul la loc. La fel stăteau lucrurile și cu Pete, și cu Beaver, și cu Jonesy. Pete și cu Beav erau însă morți acum, iar Jonesy... Jonesy...

— Jonesy s-a îmbolnăvit cel mai grav, spuse Henry.

Și unde era Jonesy acum?

În sud... Jonesy pornise spre sud. Prețioasa zonă de carantină a tipilor ăstora fusesse spartă. Henry bănuia că prevăzuseră o astfel de eventualitate. Nu-i îngrijora. Credeau că una sau două breșe nu contau.

Henry credea că se înșelau.

Owen stătea în picioare cu o cană de cafea în mână, așteptând ca cei de la infirmerie să plece cu povara lor, cu Melrose, al cărui plâns cu suspine fusese cu milostenie redus la niște balmăjeli și gemete de o injecție cu morfină. Pearly îi urmă, după care Owen rămase singur cu Kurtz.

Kurtz ședea în șezlong, uitându-se în sus la Owen Underhill, cu capul îndoit într-o expresie de amuzament curios. Nebunul dezlănțuit dispăruse, fusese înlăturat asemenea unei măști de Halloween.

— Mă gândesc la un număr, spuse Kurtz. Care e?

— Șaptesprezece, spuse Owen. Îl văd cu cifre roșii. Ca pe marginea unei arme.

Kurtz aprobă din cap, satisfăcut.

— Acum încearcă tu să-mi trimiți mie un număr.

Owen vizualiză un semn de limitare a vitezei: 90 km/h.

— Nouă, spuse Kurtz după o clipă. Negru pe alb.

— Destul de aproape, șefu'.

Kurtz bău niște cafea. El o avea într-o cană pe care scria ÎL IUBESC PE BUNICU'. Owen luă o înghițitură sincer satisfăcut. Era o noapte mizerabilă și o treabă mizerabilă, iar cafeaua făcută de Freddy nu era tocmai rea.

Kurtz avusese timp să-și îmbrace halatul. Acum căută în buzunarul din interior și scoase o bandană mare. Se uită la ea o clipă, apoi se lăsă pe genunchi cu o grimasă (nu era un secret că bătrânul suferea de artrită) și începu să șteargă petele de sânge lăsate de Melrose. Owen, care credea că nu mai poate fi șocat o dată ajuns până aici, fu totuși șocat.

— Să trăiți... O, futu-i. Șefu'...

— O clipă, spuse Kurtz fără să se uite în sus. Se mișcă de la o pată la alta, la fel de conștiincios ca o femeie de serviciu. Tata a spus mereu că trebuie să-ți cureți singur mizeria. Fiindcă s-ar putea să te pună pe gânduri data viitoare. Cum îl chema pe tata, bătrâne?

Owen îl căută și prinse o frântură, cum ai vedea cu coada ochiului o bucată de chilot sub rochia unei femei.

— Paul?

— Patrick, de fapt... dar pe aproape. Anderson crede că e un val și că acum își extinde forța. Un val telepatic. Ești de acord că e un concept formidabil, Owen?

— Da.

Kurtz scutură capul fără să se uite în sus, ștergând, curățând.

— Mai formidabil în concept decât în fapt, oricum – ești și acum de acord?

Owen râse. Bătrânul nu-și pierduse capacitatea de-a te surprinde. *Nu joacă cu întreg pachetul de cărți*, spuneau oamenii despre indivizii instabili psihic. Problema lui Kurtz, credea Owen, era că juca cu *mai multe* decât cu un singur pachet. Avea cu câțiva ași mai mult. Și cu câțiva doieri, de asemenea, iar toată lumea știe că doierii sunt tari.

— Stai jos, Owen. Bea-ți cafeaua stând pe cur ca orice om normal și lasă-mă să termin treaba. Trebuie s-o fac.

Owen credea că probabil așa era. Se așeză și-și bău cafeaua. Cinci minute trecură astfel, apoi Kurtz se ridică înapoi în picioare, strâmbându-se de durere. Ținând simandicos bandana de un colț, o duse în chichinetă, o aruncă în tomberon și se întoarse la șezlong. Luă o înghițitură de cafea, făcu o grimasă și așeză cana deoparte.

— E rece.

Owen se ridică.

— Îți aduc alta mai...

— Nu. Stai jos. Trebuie să discutăm.

Owen se așază.

— Am avut o mică dispută acolo, la navă, noi doi, nu-i așa?

— N-aș numi-o...

— Nu, știu că n-ai numi-o, dar eu știu ce a fost și la fel de bine știi și tu. Când se încinge situația, se încing și temperamentele. Dar am depășit asta acum. *Trebuie* s-o fi depășit fiindcă eu sunt ofițerul aflat la comandă, iar tu ești secundul meu și încă mai avem de terminat treaba asta împreună. Putem coopera să facem asta?

— Da, să trăiți. ... Iarăși îi scăpase, futu-i. Șefu', vreau să zic.

Kurtz îl cadorisi cu un zâmbet înghețat.

— Mi-am pierdut controlul cu puțin în urmă. – Fermecător, franc, privire limpede și sincer. Acestea îl prostiseră pe Owen vreme de mulți ani. Acum nu-l mai prostiră. – Mă descurcam bine, compuneam aceeași caricatură – două părți de Patton, o parte de Rasputin, adăugați apă, amestecați și serviți – când, pur și simplu... uau! mi-am pierdut cumpătul. Cred că sunt nebun, tu nu crezi?

Cu grijă, cu grijă. Exista telepatie în cameră, telepatie pur-sânge, și Owen nu avea habar cât de adânc putea Kurtz să-l citească.

— Da, să trăiți. Puțin, să trăiți.

Kurtz scutură capul casual.

— Da. Puțin. Asta-i o descriere destul de exactă. Fac asta de multă vreme – oamenii ca mine sunt necesari, dar greu de găsit, și trebuie să fii puțin nebun ca să termini treaba ca lumea și nu doar s-o fușerești. E-o linie subțire, acea linie subțire despre care psihologilor le place să vorbească din fotolii, și n-a mai existat niciodată în istoria omenirii o operațiune de curățire ca aceasta de acum... presupunând, desigur, că povestea lui Hercule curățind grajdurile regelui Augias e doar un mit. Nu-ți cer compasiunea, ci înțelegerea. Dacă ne înțelegem reciproc, vom scoate la capăt această misiune, cu siguranță cea mai grea pe care am avut-o vreodată de îndeplinit. Dacă nu ne înțelegem... Kurtz ridică din umeri. Dacă nu ne înțelegem, va trebui s-o termin cu tine. Mă urmărești?

Owen se îndoia că-l urmărea, dar înțelegea unde voia Kurtz să bată și aprobă din cap. Citise că există un soi de păsări care trăiesc în gura crocodililor, spre suferința acestora. Presupunea că, acum, el era o asemenea pasăre. Kurtz voia să-l facă să creadă că fusese iertat că pusese pe canalul comun vocile extraterestre – sub imperiul momentului, așa cum Kurtz însuși îi distrusese piciorul lui Melrose sub imperiul momentului. Ce se întâmplase atunci, în urmă cu șase ani, în Bosnia? Nu era un argument acum. Poate că era adevărat. Și poate că se săturase crocodilul de ciocănitul insistent al păsării și se pregătea să-și închidă maxilarele. Owen nu prinse nici un crâmpei de adevăr din mintea lui Kurtz, și, oricum ar fi fost, asta îl îndemna să fie grijuliu. Să fie grijuliu și gata să-și ia zborul.

Kurtz caută iarăși în buzunarul halatului și scoase un ceas de buzunar fără sclipire.

— Acesta a fost al bunicului meu și încă funcționează perfect, spuse el. Fiindcă e mecanic, bănuiesc – nu e pe curent. Ceasul meu electronic, pe altă parte, e tot DDOPR.

— Și al meu.

Buzele lui Kurtz se crispară într-un zâmbet.

— Întâlnește-te cu Perlmutter când ai timp și când crezi că te ține stomacul să-l vezi. Pe lângă multele sale îndatoriri și activități, și-a găsit timp în după-amiaza asta să comande trei sute de ceasuri mecanice Timexes. Asta se întâmpla chiar înainte ca ninsoarea să întrerupă misiunile de survol. Pearly e-a dracu' de eficient. Sper doar să depășească

ideea că trăiește într-un film.

— S-ar putea să-i fi venit ideea în noaptea asta, șefu'.

— Poate.

Kurtz medită. Underhill așteaptă.

— Prietenașul meu, ar trebui să bem whisky. În noaptea asta avem un fel de priveghi irlandez.

— Chiar așa?

— Ahă. Drăgăstosu' mio *phooka* o să să-ntoarcă cu copitili în degrab'.

Owen își ridică sprâncenele.

— Da. Iar în momentul acela, mantia lui magică de invizibilitate îi va fi luată. Atunci va deveni un cal mort ca oricare altul, un cal mort în care să dea toți oamenii cu picioarele. În primul rând, politicienii, care se pricep cel mai bine la asta.

— Nu te înțeleg.

Kurtz se mai uită o dată la ceasul vechi de buzunar, pe care-l cumpărase probabil de la un amanet... sau îl furase de pe un cadavru. Underhill nu s-ar fi îndoit de nici una dintre astea două.

— E ora șapte. În aproximativ patruzeci de ore, președintele va ține un discurs în fața Adunării Generale ONU. Acest discurs va fi ascultat și văzut de mai mulți oameni ca orice alt discurs din istoria omenirii. Va fi parte din cea mai mare *poveste* din istoria rasei umane... și va fi cea mai mare abureală de când Dumnezeu Atotputernicul a creat cosmosul și a rotit planetele cu vârful degetului Lui.

— Care-i abureala?

— E-o poveste frumoasă, Owen. Asemenea celor mai bune minciuni, conține mari bucăți de adevăr. Președintele va spune unei lumi fascinate, unei lumi așteptând fiecare cuvânt cu răsuflarea întretăiată, lăudat fie Iisus, că o navă echipată cu ființe de pe o altă planetă s-a prăbușit în nordul statului Maine fie pe șase, fie pe șapte noiembrie a acestui an. Țăsta e adevărul. Va spune că n-am fost luați complet pe nepregătite, dat fiind că noi și președinții celorlalte țări care alcătuiesc Consiliul de Securitate ONU știm de cel puțin zece ani că extratereștrii ne spionează. Iarăși un adevăr, doar că unii dintre noi cei din America știm de prietenii noștri din vidul cosmic de prin ultimii ani ai deceniului patru. Mai știm și că soldați sovietici au distrus o navă cu omuleți cenușii deasupra Siberiei, în 1974... deși, până în ziua de azi, rusnacy nu știu că noi știm. Aceea a fost probabil o alarmă falsă, doar o misiune de încercare. Au fost multe de-astea. Cenușii s-au purtat cu foarte mare grijă în primele contacte pe care le-au întreprins, ceea ce sugerează clar că-i speriem destul de tare.

Owen ascultă cu o fascinație bolnăvicioasă care spera să nu i se citească pe față sau la suprafața gândurilor, unde Kurtz s-ar fi putut să aibă încă acces.

Din buzunarul interior, Kurtz scoase un pachet stâlcit de țigară Marlboro. Întinse pachetul spre Owen, care refuză mai întâi cu o mișcare a capului, apoi luă unul din cele patru fire rămase. Kurtz luă și el unul, apoi le aprinse pe amândouă.

— Amestec adevărul și abureala la un loc, spuse Kurtz, după ce trase o dată vârtos din țigară și apoi expiră. S-ar putea să nu fie cea mai potrivită cale de-a continua. Să ne limităm la abureală, ce zici?

Owen nu spuse nimic. Fuma rar în ultima vreme și primul fum tras în piept îl ameți, dar gustul era minunat.

— Președintele va spune că guvernul Statelor Unite a introdus în carantină zona în care s-a prăbușit nava și regiunile înconjurătoare din trei motive. Primul e de ordin pur logistic: din pricina locației izolate a regiunii Jefferson și a populației scăzute la număr, *se putea* introduce zona în carantină. Dacă ar fi aterizat omuleții cenușii în Brooklyn sau chiar

În Long Island, carantinarea n-ar fi fost posibilă. Al doilea motiv e că nu suntem siguri asupra intențiilor extraterestrilor. Al treilea motiv, și, în cele din urmă, cel mai persuasiv, e că extraterestrii sunt purtători ai unei substanțe infecțioase pe care personalul medical de la fața locului o numește „fungul Ripley”. În vreme ce vizitatorii extraterestri ne-au asigurat cu patos că nu sunt infecțioși, au adus cu ei o substanță *puternic* infecțioasă. Președintele va mai spune lumii îngrozite că *fungii* s-ar părea că sunt de fapt inteligența manipulatoare, iar omuleții cenușii doar un mediu incubator. Va arăta o imagine a unui omuleț cenușiu explodând de-a dreptul *în* fungii Ripley. Pelicula a fost ușor modificată pentru a clarifica imaginile, dar e în esență autentică.

Minți, gândi Owen. Pelicula e în întregime un fals, de la un capăt la celălalt, un fals la fel de autentic ca porcăria aia cu Autopsia unui extraterestru. De ce minți? Fiindcă poți. Răspunsul e chiar atât de simplu, nu-i așa? Fiindcă, pentru tine, o minciună iese mai natural decât adevărul.

— Bine, mint, spuse Kurtz, fără tragere de inimă. – Îi aruncă lui Owen o privire ascuțită și furtivă, înainte să-și coboare ochii din nou la țigară. – Dar faptele sunt adevărate și se pot proba. Unii dintre ei *chiar* explodează și se transformă într-un puf de păpădie roșu. Puful e Ripley. Dacă inhalezi destul, într-o perioadă pe care nu o putem încă prezice – ar putea fi o oră sau două zile – plămânii și creierul ți se transformă în salată de Ripley. Începi să arăți ca o bucată de oțetar otrăvit umblător. Apoi mori. Nu se va spune nimic despre scurta noastră aventură de astăzi. Potrivit versiunii prezidențiale, nava, care se pare că a fost puternic avariata în timpul prăbușirii, fie a fost aruncată în aer de echipajul ei, fie s-a autodistrus. Toți omuleții cenușii au fost omorâți în explozie. Ripley, după o răspândire slabă, moare și el, fiindcă se pare că nu supraviețuiește pe vreme răcoroasă. Rușii pot susține această idee, că tot veni vorba. Au murit, de asemenea, și foarte multe animale, infectate și ele.

— Iar populația umană din regiunea Jefferson?

— Președintele va spune că în jur de trei sute de oameni – aproximativ șaptezeci de localnici și vreo două sute treizeci de vânători – se află în prezent sub supraveghere, în vederea depistării fungilor Ripley. Va spune că, în vreme ce unii par să fie infestați, par, de asemenea, să răspundă pozitiv contracarării infecției cu antibiotice standard gen Ceftin și Augmentin.

— Iar acum, să dăm cuvântul sponsorului nostru, spuse Owen.

Kurtz râse, încântat.

— Cândva mai târziu se va anunța că Ripley pare puțin mai rezistent la antibiotice de cum s-a crezut la început și că au murit câțiva pacienți. Numele pe care le vom da vor fi desigur numele celor care au murit *cu adevărat*, fie ca rezultat al fungilor Ripley, fie datorită nenorocitelor de implanturi. Știi cum numesc oamenii implanturile?

— Da, nevăstuici de căcat. Va pomeni președintele de ele?

— Nici pomeneală. Tipii aflați la cârmă sunt de părere că nevăstuicile de căcat ar fi puțin cam prea șocante pentru John Q. Public⁶⁰. La fel cum ar fi desigur și detaliile privind soluția pe care am găsit-o noi aici, la magazinul lui Gosselin, acest locșor rustic de recreere și refacere.

— *Soluția finală*, îi poți spune, vorbi Owen.

Își fumase țigara până la filtru și acum o stinse în fundul ceștii sale goale de cafea.

Ochii lui Kurtz se ridicară spre ai lui și-i întâlniră fără să clipească.

⁶⁰Nume generic pe care oficialitățile l-au dat – neoficial! – contribuabililor în America. Un fel de „Icsulescu” la noi

— Da, îi poți spune așa. O să ștergem de pe fața pământului aproximativ trei sute cincizeci de oameni – cei mai mulți bărbați, măcar atât, dar nu bag mâna în foc că nu va include operațiunea de curățare și câteva femei și câțiva copii. Jumătatea plină a paharului, desigur, e că vom apăra rasa umană de o epidemie și, foarte posibil, de o subjugare. Nu-i o jumătate a paharului de trecut cu vederea.

Gândul lui Owen – *Sunt sigur că lui Hitler i-ar plăcea explicația asta* – fu de neoprit, dar îl acoperi cât mai bine putu și nu simți că l-ar fi auzit sau simțit Kurtz. Desigur, era imposibil să fii sigur; Kurtz era viclean.

— Câți oameni am reținut? Întrebă Kurtz.

— Vreo șaptezeci. Și mai sunt de două ori atâția pe drum înapoi dinspre Kineo; vor ajunge în jurul orei nouă, dacă nu se înrăutățește și mai tare vremea.

Se aștepta o înrăutățire, dar nu până după miezul nopții.

Kurtz dădea din cap.

— Îhî. Plus vreo cincizeci din nord, șaptezeci sau cam așa ceva de la St. Cap's și celelalte cătune din sud... și oamenii noștri. Să nu-i uităm pe ei. Măștile par să funcționeze, dar am detectat deja patru cazuri de Ripley la controlul medical. Băieții, desigur, nu știu.

— Ești sigur de asta?

— Dă-mi voie să reformulez, spuse Kurtz. Judecând după comportamentul lor, nu am nici un *motiv* să cred că băieții știu. E bine așa?

Owen ridică din umeri.

— *Povestea*, continuă Kurtz, va fi că deținuții sunt transportați cu avionul spre un stabiliment medical strict secret, un fel de Zona 51, unde vor fi supuși unor alte controale și, dacă va fi nevoie, unor tratamente îndelungate. Nu va mai exista o altă declarație oficială cu privire la ei – asta dacă totul decurge conform planului – dar vor exista de-a lungul următorilor ani zvonuri controlate: infecțiile recidivează în pofida celor mai competente eforturi medicale... nebunie... mutații fizice grotești, care e mai bine să rămână nedescrise... și, într-un sfârșit, moartea vine ca o eliberare. Departe de-a fi revoltat, publicul va fi ușurat.

— În vreme ce, cu adevărat...

Voia să-l audă pe Kurtz spunând-o, dar ar fi trebuit să-și dea seama. Nu existau microfoane sau camere de luat vederi aici (cu excepția, poate, a celor dintre urechile lui Kurtz), însă precauția curgea prin sângele șefului său. Își ridică o mână, își transformă degetul mare și arătătorul într-un pistol, și flutură degetul mare de trei ori. Ochii lui nu-i slăbiră nici o clipă în tot acest timp pe ai lui Owen.

Ochi de crocodil, gândi Owen.

— Pe toți? Întrebă Owen. Și pe cei care nu sunt detectați Ripley-pozitivi, ca și pe cei care sunt? Unde ajungem astfel? Și la soldații care se dovedesc Ripley-negativi?

— Puștii care sunt în regulă acum vor rămâne în regulă, spuse Kurtz. Cei cu urme de Ripley au fost cu toții neatenți. Unul dintre ei... ei bine, acolo afară este o fetiță mică, de vreo patru ani, drăguță de-ți vine s-o mănânci. Aproape că te aștepți s-o vezi începând să danseze step pe podeaua grajdului și să cânte „On the Good Ship *Lollipop*”.

Kurtz era sigur că fusese comic, iar Owen presupunea că, într-un anume fel, chiar fusese, însă Owen însuși era copleșit de un val de oroare intensă. *Acolo afară este un copil de patru ani*, gândi el. *Are doar patru ani, ce zici de asta?*

— E frumușică și e nemaipomenită, spunea Kurtz. Urme vizibile de Ripley pe interiorul încheieturii de la mână, îi crește sub breton, în crește la colțul unui ochi. Locurile comune. Oricum, soldatul ăsta i-a oferit un

baton de ciocolată, ca și când fetița ar fi fost o kosovară lipită pământului și moartă de foame, iar ea l-a sărutat. Dulce ca mierea, un adevărat moment Kodak, doar că soldatului îi crește acum o urmă de ruj care nu e ruj pe obraz. – Kurtz făcu o grimasă. – Se tăia ușor la bărbierit, de-abia se vedea tăietura, dar numai de atât a fost nevoie. A pățit-o ca și ceilalți. Regulile nu se schimbă, Owen; neglijența te omoară. Norocul îți poate surâde o vreme, dar într-un sfârșit tot acolo ajungi. Neglijența te omoară. Cei mai mulți dintre oamenii noștri, sunt încântat să pot spune, vor scăpa teferi de aici. Ne vom supune tot restul vieții unor programatice controale medicale, ca să nu mai pomenesc de ocazionalele controale surpriză, dar privește jumătatea plină a paharului – îți vor detecta cancerul la colon mai din timp.

— Civillii care par sănătoși? Cum rămâne cu ei?

Kurtz se aplecă înainte, trăind acum clipa lui cea mai charismatică, momentele de cea mai zdravănă sănătate mentală și cele mai persuasive. Trebuia să te simți flatat de asta; să fii unul dintre puținii norocoși care-l văd pe Kurtz fără masca lui de toate zilele („două părți de Patton, o parte de Rasputin, adăugați apă, amestecați și serviți”). Avusese efect asupra lui Owen înainte, dar nu și acum. Nu Rasputin era masca; *aceasta* era masca.

Chiar și așa, acum – aici era marea șmecherie – Owen nu era pe de-a întregul sigur.

— Owen, Owen, Owen! Folosește-ți creierul – creierul ăla bun pe care ți l-a dat Dumnezeu! Pe ai noștri în putem monitoriza fără să trezim suspiciuni sau să deschidem ușa unei panici la nivel mondial – va fi și așa destulă panică după ce proaspăt alesul nostru președinte va omorî calul *phooka*. Nu am face așa ceva la trei sute de civili. Și ce-ar fi dacă i-am transporta cu adevărat cu avionul în New Mexico, dacă i-am instala în cine știe ce sătuc-model pentru următorii cincizeci sau șaptezeci de ani pe cheltuiala contribuabililor? Ce dacă unul sau mai mulți ar evada? Și ce dacă – și cred că de asta se tem de fapt tipii inteligenți — după un anumit timp, Ripley suferă mutații? Dacă, în loc să moară încet, se transformă în ceva cu mult mai infecțios și cu mult mai invulnerabil la factorii ambientali care-i cauzează moartea aici, în Maine? Dacă Ripley are inteligență, e periculos. Chiar dacă nu are, ce zici dacă le folosește omuleților cenușii ca un fel de semnal luminos, o pancartă rutieră interstelară evidențiind planeta noastră – miam-miam, haideți la masă, tipii ăștia-s tare gustoși... și sunt destui pentru toți?

— Vrei să zici că e mai bine mai devreme decât mai târziu?

Kurtz se lăsa pe spate în scaun și i se lumină fața.

— Asta-i. Asta-i miezul dur.

Ei bine, gândi Owen, o fi el miezul, dar despre duritate nu prea am discutat. Îi păzim doar pe ai noștri. Suntem nemiloși dacă trebuie, dar până și Kurtz îi păzește pe băiețașii lui. Civillii, pe de altă parte, sunt doar civili. Dacă trebuie să le dai foc, se transformă în cărbuni destul de ușor.

— Dacă te îndoiești c-ar exista un Dumnezeu și că și-ar petrece cel puțin o parte a timpului purtând de grijă bunului și bătrânului *Homo sapiens*, poate ar trebui să te uiți puțin la cum s-au potrivit lucrurile, spuse Kurtz. – Proiectoarele au apărut primele și au fost observate – una din declarații este cea a proprietarului magazinului – Reginald Gosselin însuși. Apoi au sosit omuleții cenușii în singura parte a anului când se află cu adevărat *oamenii* în pădurile astea blestemate și doi dintre ei au văzut nava prăbușindu-se.

— Țăla *da* noroc.

— Un dat de la Dumnezeu, asta a fost. Nava lor s-a prăbușit, prezența lor e certificată, temperatura scăzută îi omoară atât pe ei, cât și

mătreata galactică pe care au adus-o cu ei.

Numără faptele pe degetele lui lungi, genele albe clipind. Dar asta nu-i tot. Practică niște implanturi și blestemățiile nu funcționează – departe de-a întreține o relație armonioasă cu gazdele, se canibalizează și le omoară.

— Exterminarea animalelor a decurs bine – am distrus în jur de o sută de mii de mamifere și deja s-a încins un grătar regesc la granița cu comitatul Castle. Primăvara sau vara ar fi trebuit să ne facem griji cu privire la insectele care ar fi putut purta fungul Ripley în afara zonei, nu și acum. Nu în luna noiembrie.

— Unele animale trebuie să fi scăpat.

— Și animale, și oameni, e posibil. Dar Ripley se extinde încet. O să ne descurcăm cu asta, fiindcă am curățat marea majoritate a gazdelor infectate, fiindcă nava a fost distrusă și fiindcă ceea ce ne-au adus mai mult mocnește decât arde învăpăiat. Noi le-am dat un simplu mesaj: fie veniți cu gânduri de pace, fie veniți cu armele încărcate, dar nu mai încercați așa ceva altă dată, fiindcă nu ține. Nu credem că vor mai veni, cel puțin pentru o vreme. S-au jucat de-a șoarecele și pisica jumătate de secol înainte să ajungă aici. Singurul nostru regret e că nu am păstrat nava pentru cercetătorii științifici... dar, oricum, s-ar putea să fi fost prea infestată de Ripley. Știi care a fost marea noastră temere? Că fie omuleții cenușii, fie Ripley ar putea găsi o Mary Tifoidă⁶¹, cineva care să-i poarte și să-i răspândească fără ca el/ea însăși/însuși să se contamineze.

— Ești sigur că nu există o asemenea persoană?

— Sunt aproape sigur. Dacă există... păi, pentru asta am instituit cordonul de soldați. Kurtz zâmbi. Ne-am epuizat norocul, soldat. Șansele sunt împotriva unei Mary Tifoide, omuleții cenușii sunt morți și toate cazurile de Ripley sunt limitate la regiunea Jefferson. Noroc sau Dumnezeu. Alege.

Kurtz își lăsa capul în față și se ciupi de șaua nasului, asemenea unui om care suferă de o infecție a sinusurilor. Când își ridică din nou capul, ochii îi înotau în lacrimi. *Lacrimi de crocodil*, gândi Owen, dar, de fapt, nu era sigur. Și nu avea deloc acces la mintea lui Kurtz. Fie unda telepatică se micșorase prea mult pentru a mai putea citi gândurile, fie găsise Kurtz o modalitate de-a închide ușa. Totuși, când vorbi Kurtz, Owen fu aproape sigur că-l aude pe adevăratul Kurtz, ființa umană, și nu pe crocodilul Tick-Tock.

— Aici se încheie totul pentru mine, Owen. O dată ce treaba e gata, voi ieși la pensie. Va mai fi de lucru aici pentru alte patru zile, cred – poate pentru o săptămână, dacă furtuna e atât de rea cum se spune – și va fi ceva dezgustător, dar adevăratul coșmar va avea loc mâine dimineață. O să rezist până la sfârșit, cred, dar după aceea... ei bine, sunt bun de pensionare și o să îi las pe ei să aleagă: fie mă mențin în funcțiune, fie mă omoară. Cred că mă vor menține, fiindcă știu unde sunt îngropate multe cadavre – asta-i o lecție pe care am învățat-o de la J. Edgar Hoover – dar aproape că am ajuns să nu-mi mai pese. Această misiune nu va fi cea mai urâtă din cele în care am fost implicat, în Haiti am terminat opt sute într-o singură oră – în 1989 a fost asta, și încă mai visez cu cele întâmplare acolo — doar că acum e mai rău. De departe. Fiindcă sărmanii ăia săraci cu duhul din grajd, și din padoc, și din țarc... ăia sunt *americani*. Oameni care conduc Chevvies, își fac cumpărăturile la Kmart și nu pierd nici un episod din *Spitalul de urgență*. Gândul că voi

⁶¹Typhoid Mary – după Mary Mallone, persoană purtătoare de febră tifoidă; prin extindere = o persoană care contaminează persoanele înconjurătoare cu ceva nedorit sau mortal

împuşca americani, că voi *masacra* americani... asta-mi întoarce stomacul pe dos. O voi face doar pentru că trebuie făcută ca să poată ajunge afacerea asta la un capăt şi pentru că cei mai mulţi dintre ei oricum ar muri şi încă într-un fel cu mult mai oribil. *Capish*⁶²?

Owen Underhill nu spuse nimic. Credea că se abţine de la orice expresie facială, așa cum trebuia, dar orice ar fi spus ar fi dat în vileag oroarea sa viscerală. *Ştiuse* că momentul acesta va veni, dar chiar să-l trăiască...

Cu ochiul minţii văzu soldaţii înaintând spre gard prin zăpadă, auzi portavocile chemând deţinuţii din grajd. Nu luase niciodată parte la o astfel de misiune, nu fusese în Haiti, dar ştia cum trebuia să se desfăşoare. Ştia cum *urma* să se desfăşoare.

Kurtz îl privea îndeaproape.

— Nu pot spune că te-am iertat complet pentru cascadoria aia prostească pe care ai făcut-o în după-amiaza asta, e deja de domeniul trecutului, dar îmi eşti dator, bătrâne. N-am nevoie de puteri extrasenzoriale ca să-mi dau seama ce crezi despre ce-ţi spun eu şi nu-mi voi răci gura spunându-ţi să te maturizezi şi să dai nas cu realitatea. Tot ce-ţi spun e că am nevoie de tine. Trebuie să mă ajuţi măcar de data asta.

Ochii înecaţi în lacrimi. Tresărirea slabă, aproape imperceptibilă, de la un colţ al buzelor. Era uşor să uiţi că, în urmă cu doar zece minute, Kurtz distrusese piciorul unui om.

Owen gândi: *Dacă-l ajut la asta, nu contează dacă apăsă sau nu trăgaciul, voi fi la fel de damnat ca oamenii care i-au încolonat pe evrei spre duşurile de la Bergen-Belsen.*

— Dacă începem la unsprezece, vom fi gata la unsprezece şi jumătate, spuse Kurtz. La prânz, cel mai târziu. Apoi lăsăm totul în urmă.

— Mai puţin visele.

— Da. Mai puţin visele. O să mă ajuţi, Owen?

Owen aprobă cu o simplă aplecare a capului. Ajunsese până aici şi nu avea de gând să dea acum drumul frânghiei, indiferent dacă urma sau nu să fie damnat. În cel mai bun caz, ar putea face totul să fie mai blând... atât de blând cât poate fi orice masacru.

Mai târziu va fi uimit de absurditatea letală a acestei idei, dar atunci când erai alături de Kurtz, faţă în faţă cu el, şi când privirea lui ţi-o susţinea pe a ta, gândirea în perspectivă era o glumă. Nebunia lui era probabil cu mult mai infecţioasă ca Ripley, la urma urmei.

— Bine. Kurtz se lăsă din nou în şezlong, părând uşurat şi stors de forţe. Scoase din nou ţigările, se uită în pachet, după care îl întinse: Mai sunt două. Mă ajuţi?

Owen scutură capul.

— De data asta, nu, şefu'.

— Atunci ieşi de-aici. Dacă simţi nevoia, mişcă-ţi fundu' pân' la infirmerie şi ia nişte somnifere Sonata.

— Nu cred că-mi trebuie, spuse Owen.

Va avea nevoie, desigur – deja simţea nevoia – dar nu voia să ia pastilele. Mai bine să stea treaz.

— Prea bine, atunci. Pleacă.

Kurtz îl lăsă să ajungă până la uşă.

— Şi, Owen?

Owen se întoarce, încheindu-şi fermoarul canadienei. Acum auzea vântul de afară. Se întetea, începea să sufle de-a binelea, așa cum nu o făcuse în timpul relativ nevinovatei Alberta Clipper care străbătuse zona

⁶²Anglicizare a italianescului *capisci?* = *înţelegi?* – folosit adesea datorită conotaţiilor sale mafiote.

În acea dimineață.

— Mulțam, spuse Kurtz. O ultimă lacrimă absurd de mare i se scurse din ochiul stâng și i se prelinse pe obraz. Kurtz păru să nu observe. În acel moment, Owen îl iubi și-l compătimi. Asta, în ciuda tuturor lucrurilor, printre care și conștiința greșelii pe care o făcea. Mulțumesc, bătrâne.

7

Henry stătea în picioare în ninsoarea întetită, întors cu spatele spre direcția din care sufla vântul și uitându-se peste umăr la Winnebago, așteptând ca Underhill să iasă. Era singur – furtuna îi alungase pe ceilalți în grajd, unde exista un radiator. Zvonurile probabil că începeau deja să se dezvolte la căldură, bănuia Henry. Mai bine niște zvonuri, decât adevărul din fața ochilor lor.

Se scărpină la picior, își dădu seama ce făcea, apoi se uită înjur, întorcându-se pe călcâie în câteva cercuri. Nici un prizonier; nici un gardian. Chiar și în ninsoarea întetită, tabăra era la fel de luminată ca în toiul zilei și el vedea clar în toate direcțiile. Pentru acum, cel puțin, era singur.

Henry se aplecă și desfăcu tricoul legat acolo unde semnalizatorul îi deschisese o rană. Căscă apoi ruptura din pantaloni. Bărbații care-l luaseră în custodie procedaseră la fel în spatele camionului unde mai adunaseră deja alți cinci refugiați (în drum spre magazinul lui Gosselin mai culeseră încă trei). Atunci fusese curat.

Acum nu era. O vână roșie subțire creștea pe mijlocul rănii în care sângele se închegase. Dacă n-ar fi știut ce căuta, ar fi putut-o confunda cu o dâră proaspătă de sânge.

Birus, gândi el. Ah, futu-i. Noapte bună, dna Calabash, oriunde-ai fi.

O sclipire de lumină pâlpâi în susul câmpului lui vizual. Henry se îndreptă de spate și-l văzu pe Underhill tocmai închizând ușa de la Winnebago. Henry legă cămașa la loc peste gaura din pantaloni, după care se apropie de gard. O voce îl întrebă în gând ce va face dacă-l va striga pe Underhill și bărbatul își va continua doar drumul. Aceași voce voia să știe, de asemenea, dacă intenționa cu adevărat să renunțe la Jonesy.

Îl privi pe Underhill venind obosit spre el, luminat de reflectoarele de veghe, cu capul ferit de ninsoare și de vântul intensificat.

8

Ușa se închise. Kurtz rămase uitându-se la ea, fumând și legănându-se încet în șezlong. Cât crezuse Owen din vorbăria lui? Owen era inteligent, Owen era un supraviețuitor, Owen nu era lipsit de idealism... și Kurtz era de părere că Owen îl crezuse pe de-a întregul, fără ca nimic să rămână pe delături. Fiindcă, în cele din urmă, cei mai mulți ajungeau să creadă ceea ce doreau să creadă. Și John Dillinger fusese un supraviețuitor, cel mai șiret dintre desperadoșii din anii treizeci, însă tot mersese la Teatrul Biograf cu Arma Sage. Spectacolul fusese *Melodramă de Manhattan* și, când se terminase, agenții federali îl împușcaseră pe Dillinger pe aleea de lângă teatru asemenea unui câine, ceea ce și era. Anna Sage crezuse și ea ceea ce-și dorise să creadă, însă tot îi deportaseră curul înapoi în Polonia.

Nimeni nu avea să părăsească Magazinul lui Gosselin mâine, cu excepția cadrelor sale loiale – cei doisprezece bărbați și cele două femei

care alcătuiau Imperial Valley. Owen Underhill nu se va afla printre ei, deși ar fi putut. Până să-i pună Owen pe omuleții cenușii pe canalul comun, Kurtz fusese sigur că se va afla. Însă lucrurile se schimbaseră. Așa spusese Buddha și, în privința acestui lucru cel puțin, bătrânul chinezoi păgân vorbise adevărul.

— M-ai dezamăgit, bătrâne, spuse Kurtz. Își coborâse masca pentru a putea fuma și, când începu să vorbească, aceasta săltă pe gâtul lui cenușiu. M-ai dezamăgit.

Kurtz îl păsuse pe Owen Underhill când îl dezamăgise prima dată. A doua oară însă?

— Niciodată, spuse Kurtz. Niciodată cât trăiesc.

CAPITOLUL PAISPREZECE MERGÂND SPRE SUD

1

DI Cenușiu coborî cu *snowmobile*-ul în albia unui pârau mic și înghețat. Conduse înspre nord de-a lungul acestuia kilometrul rămas până la I-95. La două-trei sute de metri de luminile autovehiculelor armatei (nu erau decât puține acum, înaintând încet prin ninsoarea întetită), se opri pentru destul timp să consulte acea parte a minții lui Jonesy pe care ea – creatura – o putea accesa. Erau munți de dosare care nu aveau loc în micul birou-fortăreață a lui Jonesy, iar DI Cenușiu găsi destul de ușor ceea ce căuta. Nu exista un buton de la care să se stingă farul Arctic Cat-ului. DI Cenușiu îl dădu jos pe Jonesy de pe *snowmobile*, căută o piatră, o ridică folosindu-se de mâna dreaptă a lui Jonesy și reduse farul la întuneric. Apoi se urcă înapoi în scaun și porni mai departe. Rezerva de combustibil a Cat-ului era aproape epuizată, dar asta nu era o problemă; vehiculul își îndeplinise menirea.

Tubul prin care trecea pâraul pe sub autostradă era destul de mare să încapă *snowmobile*-ul, dar nu destul să încapă și cel care-l conducea. DI Cenușiu se dădu din nou jos. Stând alături de *snowmobile*, îi tură acestuia motorul și-l trimise săltând și balansându-se în tub. Mașinăria făcu mai mult de trei metri înainte să se oprească, dar ajungea atât ca să nu fie observat de sus dacă s-ar fi curățat cerul și ar fi dat cale liberă aparatelor de survol să-și facă treaba.

DI Cenușiu îl făcu pe Jonesy să urce pe acostamentul autostrăzii. Se opri cu puțin înainte de balustradă și se culcă pe spate. Acolo era puțin mai protejat de suflarea năprasnică a vântului. Urcușul acesta îi eliberase o ultimă șarjă de adrenalină în sânge, și Jonesy își simți răpitorul contemplând-o, savurând-o așa cum el însuși ar fi savurat un cocteil sau o băutură caldă după ce tocmai ar fi vizionat un meci de fotbal într-o după-amiază luminoasă de octombrie.

Își dădu seama fără a fi surprins deloc că-l ura pe DI Cenușiu.

Apoi, DI Cenușiu ca entitate – ca lucru care poate fi urât – dispăru din nou, fiind înlocuit de norul pe care Jonesy îl întâlnise pentru prima dată în cabană, când îi explodase creaturii capul. Hoinărea pe afară, așa cum plecase în căutarea lui Emil Stancă. Avusese nevoie de Brodsky fiindcă nu găsise în fișierele lui Jonesy informații cu privire la pornirea *snowmobile*-ului. Acum avea nevoie de altceva. Un mijloc de transport era cea mai logică presupunere.

Cine rămânea în urmă? Cine rămânea să păzească biroul unde se refugiase ultima fărâmbă din Jonesy – Jonesy care fusese alungat din

propriul lui corp asemenea unei scame aruncate din buzunar? Norul, desigur; chestia aceea pe care o inspirase el. Chestia aceea care ar fi trebuit să-l omoare, dar care, din cine știe ce motiv, nu-l omorâse.

Norul nu gândea, nu așa cum gândea DI Cenușiu. Stăpânul casei (care acum era DI Cenușiu, nu DI Jonesy) plecase, lăsând totul sub controlul termostatelor: frigiderul, aparatul de gătit. Și, în caz de probleme, mai era și detectorul de fum și alarma antispargere, care forma automat numărul de la poliție.

Totuși, DI Cenușiu fiind plecat, el ar putea ieși din birou. Nu ca să-și recâștige controlul; dacă ar fi încercat asta, norul vesperal l-ar denunța și DI Cenușiu s-ar întoarce pe dată din expediția lui de căutare. Jonesy ar fi cu siguranță surprins înainte să se poată întoarce la adăpostul biroul Fraților Tracker, cel cu afișierul, și cu podelele prăfuite, și cu singura fereastră opacizată care dădea spre lumea de afară... numai că, în mizeria de pe fereastră, se vedeau patru semilune de curățenie, nu-i așa? Semilune, acolo unde, cândva, își lipiseră frunțile patru băieți, sperând să vadă fotografia care era acum prinsă pe afișier: Tina Jean Schlossinger ținându-și fusta ridicată.

Nu, redobândirea controlului era cu mult peste puterile sale și ar fi fost spre binele lui să accepte acest fapt, așa crunt cum era.

Ar putea însă ajunge la fișiere.

Avea vreun rost să riște? Ar câștiga ceva? Poate că da, dacă ar ști ce dorește DI Cenușiu. Desigur, altceva decât un mijloc de transport. Și că tot veni vorba: unde voia el să ajungă?

Răspunsul fu surprinzător fiindcă fu rostit de vocea lui Duddits: *O. 'Omu' eu 'iu vea ă mea 'ă spe su.*

Domnul Cenușiu vrea să meargă spre sud.

Jonesy se depărtă de fereastra murdară care dădea spre lumea de afară. Oricum, nu avea acum prea multe de văzut acolo; doar zăpadă, și întuneric, și copaci spectrali. Ninsoarea de dimineață fusese aperitivul; acesta era meniul principal.

Domnul Cenușiu vrea să meargă spre sud.

Cât de departe? Și de ce? Care era scopul principal?

În privința acestora, Duddits nu spuse nimic.

Jonesy se întoarce și fu surprins să vadă că harta rutieră și fotografia fetei nu se mai aflau pe afișier. Unde fuseseră acestea se aflau acum patru instantanee color cu patru băieți. Fiecare avea același fundal, Școala Generală din Derry, și aceeași notație dedesubt: ZILE DE ȘCOALĂ, 1978. Jonesy însuși se afla în stânga, cu fața tăiată în două de un rânjet care-i unea urechile și care-i frânse acum inima. Beav era lângă el, rânjetul lui Beav scoțând la iveală dintele lipsă din față, rezultat al unei căzături la patinaj, care fusese înlocuit cu un dinte artificial cam cu un an mai târziu... Înainte de liceu, oricum. Pete, cu fața lui lată, măslinie, și cu părul rușinos de scurt tuns, ca să-i facă pe plac tatălui său, care spunea că nu luptase în Coreea ca să-și vadă copiii arătând ca niște hipioți. Și Henry de partea cealaltă, Henry cu ochelarii lui groși care-l făceau pe Jonesy să se gândească la Danny Dunn, Detectivul Puști, vedeta poveștilor polițiste pe care le citise el în copilărie.

Beaver, Pete, Henry. Îi iubise... Cât de nedrept și de brusc se frânsese lunga lor prietenie! Nu, nu era deloc corect...

Dintr-o dată, fotografia lui Beaver Clarendon învie, sperându-l de moarte. Ochii lui Beav se căscară și băiatul vorbi pe un tot scăzut:

— Îi era retezat capul, ți-amintești? Se afla în șanț și ochii-i erau plini de noroi. Ce curvăserie! Vreau să zic: Cristoase-păroase.

O, Dumnezeuule, gândi Jonesy când își aminti – singurul lucru pe care-l uitase... sau îl reprimase cu privire la acea primă excursie de vânatoare

la Bivuac. Îl reprimaseră cu toții? Poate că da. *Probabil* că da. Fiindcă, în anii scurși de atunci discutaseră despre toate lucrurile din copilăria lor, își împărtășiseră toate amintirile... mai puțin aceasta.

Îi era retezat capul... ochii-i erau plini de noroi.

Ceva li se întâmplase atunci, ceva ce avea de-a face cu ceea ce i se întâmpla lui acum.

De-aș ști doar despre ce e vorba, gândi Jonesy. De-aș ști...

2

Andy Janas se pierduse de celelalte trei camioane din micuțul convoi – le-o luase înainte fiindcă ei nu erau obișnuiți să conducă pe o asemenea vreme, iar el era. Crescuse în nordul statului Minnesota, așa încât era *de-la-sine-înțeleș* că se obișnuise. Se afla singur într-unul din cele mai bune vehicule Chevrolet ale armatei, o camionetă cu tracțiune integrală modificată; în noaptea aceasta, chiar folosea tracțiunea integrală. Taică-său nu crescuse proști.

Chiar și așa, autostrada era aproape complet liberă; trecuseră pe lângă el două pluguri pentru zăpadă ale armatei în urmă cu doar o oră (le va ajunge din urmă curând, bănuia, iar atunci va încetini viteza și va merge în urma lor asemenea unui băiețel cuminte) și nu se adunaseră mai mult de câțiva centimetri pe șosea de atunci. Problema era vântul, care ridica puful albicios și transforma drumul într-o apariție fantomatică. Îl ghidau, totuși, marcajele reflectorizante. Trucul pe care ceilalți prostovani nu-l știau era că trebuie să ții ochii pe marcajele reflectorizante de pe balustrada acostamentului... sau, poate, camioanele și Humvee-urile din convoi aveau farurile de pe capotă ridicate prea tare ca să observe cum trebuie reflectorizantele. Plus că, atunci când vântul viscolea zăpada, până și reflectorizantele dispăreau; nenorocita de lume se albea complet și trebuia atunci să ridici piciorul de pe pedala de accelerație până ce se calma din nou vântul, și, între timp, trebuia doar să te menții pe direcție. Nu avea să pățească nimic; dacă se întâmpla totuși ceva, avea contact radio și, în urma lui, veneau alte pluguri pentru curățat zăpada, cele care păstrau latura dinspre sud a autostrăzii deschisă pe tot parcursul dintre Presque Isle și Millinocket.

În spatele camionetei lui se aflau două pachete ambalate în trei rânduri de folie. Într-unui se găseau cadavrele a două căprioare ucise de Ripley. În celălalt – pe acesta, Janas îl considera repugnant de la moderat la serios – se găsea cadavrul unui omuleț cenușiu care se transforma încet într-un fel de supă roșie-portocalie. Amândouă pachetele erau destinate doctorilor de la Baza Blue, care se stabiliseră într-un loc numit...

Janas se uită la parasolarul din partea șoferului. Acolo, prins cu o bandă elastică, se afla o bucată de hârtie și un pix. Mâzgălite pe hârtie erau MAG. GOSSELIN, VAR. 16, SPRE STÂNGA.

Va ajunge acolo într-o oră. Poate mai puțin. Doctorii-i vor spune cu siguranță că au toate mostrele animaliere de care au nevoie și cadavrele căprioarelor vor fi arse, dar s-ar putea să aibă nevoie de omulețul cenușiu, dacă mititelul nu s-a transformat deja complet în terci. S-ar putea ca frigul să încetinească un pic acest proces, însă asta, de fapt, nu-l privea chiar deloc pe Andy Janas. Grija lui era să ajungă la destinație, după care să aștepte să fie întrebat cu privire la partea de nord – cea mai liniștită – a zonei de carantină de către cel îndreptățit să pună întrebări. Cât va aștepta, va bea o cafea fierbinte și va mânca o farfurie mare de omletă. Dacă se va afla prin preajmă persoana potrivită, poate că se va și lăuda puțin, ca să aibă cafeaua gust mai bun. Ast-ar fi ceva. Să facă

puține valuri, după care să se retragă și să

trage pe dreapta

Janas se încruntă, își scutură capul, se scărpină la ureche de parcă l-ar fi mușcat ceva – un țânțar, poate. Blestematul de vânt suflă destul de puternic să-i scuture camioneta. Autostrada dispăru, la fel și marcajele reflectorizante. Se văzu din nou prizonierul unui alb complet și nu se îndoia deloc că asta-i speria cât toți dracii pe ceilalți băieți, nu și pe el însă, el era dl Gemenii-Minnesota-Se-Ocupă-de-Tot, trebuie doar să ridice piciorul de pe accelerație (nu te atinge de frâne; când conduci printr-o furtună de zăpadă, frâna era cea mai sigură cale pe care o știa el de-a face dintr-o cursă liniștită una nenorocită), condu încet și așteaptă să

trage pe dreapta

— Hă?

Se uită la radio, dar nu se auzea nimic de-acolo; doar electricitate statică și vorbărie estompată de fundal.

trage pe dreapta

— *Au!* strigă Janas și se prinse de cap, care-l dureau dintr-o dată groaznic de tare. Camioneta de un verde-oliv devie, derapă, apoi își recăpătă controlul când mâinile lui prinseră de volan. Piciorul încă nu apăsa accelerația și acul vitezometrului cobora cu viteză.

Plugurile pentru dezăpezit croiseră o potecă pe mijlocul șoselei cu două benzi. Acum, Janas roti volanul și intră în stratul mai mare de zăpadă din partea dreaptă, roțile camionetei ridicând o ceață de zăpadă pe care vântul o îndepărtă imediat. Marcajele reflectorizante erau foarte luminoase, sclipeau în întuneric asemenea ochilor de pisică.

trage pe dreapta

Janas țipă de durere. De undeva de foarte departe se auzi strigând:

— Bine, bine, așa fac! Încetează numai! Nu te mai *lua* de mine!

Cu ochii înlăcrimați, văzu o siluetă întunecată crescând în dimensiuni de partea cealaltă a balustradei, la nici doi metri în față. Când farurile luminară în plin forma, observă că era vorba de un bărbat îmbrăcat într-o canadiană.

Andy Janas își simți mâinile străine de el. I se păreau a fi niște mânuși în care se aflau mâinile altcuiva. Era o senzație ciudată și total neplăcută. Mâinile rotiră volanul mult spre dreapta fără absolut nici un ajutor din partea lui și camioneta se opri pe marginea șoselei în fața bărbatului îmbrăcat în canadiană.

3

Acum era momentul, acum când atenția D-lui Cenușiu era distrasă complet. Jonesy era de părere că, dacă se va gândi prea mult la ce voia să facă, își va pierde curajul, așa că nu se gândi. Trecu direct la fapte, trăgând zăvorul de la ușa biroului cu podul palmei și smucind de ușă să se deschidă.

Nu intrase niciodată în depozitul Fraților Tracker când fusese mic (iar acesta fusese doborât la pământ încă de la furtuna cea mare din '85), însă fu destul de sigur că niciodată nu arătase așa cum îl vedea el acum. Dincolo de biroul acela întunecos se afla o încăpere atât de mare că Jonesy nu-i vedea capătul. Deasupra capului lui se aflau nenumărate tuburi cu neon. Sub ele, depozitate în șiruri enorme, se aflau milioane de cutii de carton.

Nu, gândi Jonesy. Nu milioane. Trilioane.

Da, probabil că trilioane era mai propriu spus. Mii de culoare înguste

se deschideau printre ele. Jonesy se afla pe marginea propriului depozit al eternității, iar gândul de-a găsi ceva anume aici era absurd. Dacă s-ar aventura mai departe de ușa ascunzătorii sale din birou, s-ar pierde cât ai clipi. Dl Cenușiu n-ar trebui să se mai complice cu el; Jonesy ar rătăci până ce-ar muri, pierdut într-un copleșitor tărâm al cutiilor de carton.

Nu-i adevărat. Nu m-aș putea rătăci aici mai mult decât m-aș putea rătăci în propria mea baie. Nici măcar nu trebuie să mă zbat să găsesc ceea ce caut. Acesta e depozitul meu. Bun venit în propriul tău cap, băietane.

Acest concept era atât de cuprinzător, încât îl făcu să se simtă slăbit... doar că nu-și permitea să se simtă slăbit sau să ezite acum. Dl Cenușiu, preferatul invadator al tuturor din Marele Tărâm de Dincolo, nu va fi preocupat de șoferul camionetei pentru multă vreme. Dacă avea de gând să mute unele din fișierele acestea într-un loc sigur, trebuia s-o facă chiar acum. Întrebarea era, pe care să le aleagă?

Duddits, șopti mintea lui. Toată trășenia asta are de-a face cu Duddits. Știi că e așa. Ți-a stat mintea la el mult în ultima vreme. Și ceilalți s-au gândit la el. Duddits e cel care te-a ținut pe tine, și pe Henry, și pe Pete, și pe Beaver împreună — ați știut întotdeauna asta, dar acum tu mai știi ceva. Nu-i așa?

Da. Știa că accidentul din martie avusese loc pentru că el crezuse că-l vede pe Duddits fiind încă o dată luat în batjocură de Richie Grenadeau și de prietenii lui. Doar că „batjocură” era un cuvânt absurd de nepotrivit pentru ceea ce se întâmplase în spatele depozitului Fraților Tracker în acea zi, nu-i așa? *Tortură* era cuvântul potrivit. Când văzuse tortura aceea pusă din nou în scenă, se năpustise în stradă fără să se asigure și...

Îi era retezat capul, spuse Beaver pe neașteptate din difuzoarele montate pe tavanul depozitului, cu o voce atât de puternică și de pripită, încât îl făcu pe Jonesy să-și aplece capul. *Se afla în șanț și ochii-i erau plini de noroi. Mai devreme sau mai târziu, fiecare criminal plătește prețul faptei sale. Ce curvăsărie!*

Capul lui Richie. Capul lui Richie Grenadeau. Iar Jonesy nu avea timp pentru așa ceva. Comitea o infracțiune în *propria lui* minte chiar acum și ar face mai bine să se miște mai repede.

Când se uitase pentru prima dată la această enormă încăpăre de depozitare, toate cutiile fuseseră curate și fără nici un semn pe ele. Acum observă că cele din capătul rândului cel mai aproape de el erau marcate cu un creion chimic: DUDDITS. Era chiar atât de surprinzător? De fortuit? Chiar deloc. La urma urmei, erau *toate* amintirile lui, împăturite cu grijă și depozitate în fiecare din trilionul acela de cutii, iar când venea vorba de amintiri, o minte sănătoasă putea să le acceseze cu ușurință cam pe toate.

Am nevoie de ceva cu care să le car, gândi Jonesy și, când se uită în jur, nu fu deloc surprins să vadă un cărucior manual de culoare roșu-aprins. Locul acesta era magic, un loc pe care-l poți modifica pe măsură ce-ți vin ideile, și cel mai grozav lucru în privința asta, credea Jonesy, era că fiecare om avea unul la fel.

Mișcându-se cu viteză, depozită câteva dintre cutiile etichetate DUDDITS pe cărucior și le duse în pas alert în biroul Fraților Tracker. Le aruncă acolo pe podea, basculând căruciorul. O muncă dezordonată, dar se putea ocupa de Controlul Tehnic de Calitate mai târziu.

Ieși din nou în fugă, încercând să-l simtă pe Dl Cenușiu, dar Dl Cenușiu se afla încă împreună cu șoferul camionetei... Janas, așa-l chema. Mai era norul, dar acesta nu-l simțea. Era la fel de prostovan ca și... ei bine, era prostovan ca niște fungi.

Jonesy termină de transportat și celelalte cutii DUDDITS, apoi observă că și următoarea stivă primise etichete scrise în creion chimic. Pe cutiile acestea scria DERRY și erau prea multe ca să le ia pe toate. Întrebarea era dacă avea sau nu nevoie de vreuna dintre ele.

Medită la aceasta în vreme ce împinse al doilea transport de cutii-amintiri în birou. Sigur că se aflau lângă cutiile despre Duddits cele despre Derry; memoria era și procesul și arta asocierii. Întrebarea dacă amintirile legate de Derry aveau vreo importanță rămânea. De unde să știe răspunsul la asta dacă nu știa nici măcar ce-și dorea DI Cenușiu?

Numai că *știa*.

Domnul Cenușiu vrea să meargă spre sud.

Derry se afla în sud.

Jonesy porni din nou cu pas vioi spre depozitul memoriei sale, împingând căruciorul înaintea lui. Va lua atât de multe cutii DERRY câte va putea duce și spera să fie cele potrivite. Spera și să-l poată simți din timp pe DI Cenușiu când se va întoarce. Fiindcă, dacă va fi prins aici afară, va fi stropșit asemenea unei muște.

4

Janas se uită îngrozit cum mâna sa dreaptă se întinse și deschise ușa din partea șoferului a camionetei sale, lăsând frigul, zăpada și vântul neînduplecat să intre înăuntru.

— Nu mă mai face să sufăr, domnule, te rog n-o mai face, poți urca dacă vrei să te duc undeva, dar nu mă mai face să sufăr, *capul* meu...

Ceva trecu dintr-o dată cu viteză prin mintea lui Andy Janas. Era un fel de vârtej cu ochi. Îl simți aruncând o privire iscoditoare asupra ordinelor lui, asupra așteptatei sale sosiri la Baza Blue... și asupra lucrurilor pe care le știa despre Derry, care erau inexistente. Ordinele pe care le primise îl făcuseră să treacă prin Bangor; nu fusese în Derry niciodată în viață.

Simți vârtejul retrăgându-se și trăi un moment de ușurare delirantă – *Nu am ce-i trebuie, mă va lăsa în pace* – apoi înțelese că ființa din mintea lui nu avea nici o intenție să-l lase în pace. Avea nevoie de camionetă, pentru început. Trebuia, în continuare, să-l reducă la tăcere.

Janas opuse o scurtă, dar energică rezistență. Această neașteptată reacție îi oferii lui Jonesy timp să ia cel puțin un morman de cutii marcate DERRY. Apoi, DI Cenușiu reluă din nou locul la cârma comenzilor corpului lui Janas.

Janas își văzu mâna țâșnind în sus către parasolarul din partea șoferului. Prinse pixul și-l luă de acolo, rupând banda elastică.

Nu! strigă Janas, dar era prea târziu. Văzu o strălucire fulgerătoare când mâna care ținea pixul asemenea unui pumnal îi înfipse pixul în ochiul holbat. Se auzi un pocnet, iar el începu să se miște înainte și înapoi în spatele volanului, asemenea unei marionete prost manevrate, pumnul lui înfigând din ce în ce mai adânc pixul, până la însemnul de la jumătatea lui, apoi până la însemnul de trei sferturi, globul lui ocular spart scurgându-se acum pe obraz asemenea unei lacrimi oribile. Vârful atinse ceva ce părea a fi un cartilagiu subțire, se blocă pentru o clipă, apoi pătrunse în carnea creierului său.

Bastardule, gândeți el, ce ești, bas...

Avu loc o ultimă străfulgerare sclipitoare de lumină în interiorul minții lui, apoi totul se întunecă. Janas căzu în față peste volan. Claxonul camionetei începu să țipe.

DI Cenușiu nu aflate multe de la Janas – în cea mai mare parte, datorită acelei neașteptate lupte pentru control din final – însă un lucru pe care îl aflate limpede era că Janas nu era singur. Coloana de transportoare din care făcuse și el parte fusese dispersată din pricina furtunii, încă mergeau cu toții spre același loc, pe care Janas îl numise în minte atât cu numele de Baza Blue, cât și cu Magazinul lui Gosselin. Acolo era un om de care Janas se temea, cel aflat la conducere, însă D-lui Cenușiu nu-i păsa deloc de Kurtz cel Înfricoșător/șefu'/Abe cel Nebun. Și nici nu trebuia să-i pese, din moment ce nu avea nici cea mai mică intenție să se apropie de magazinul lui Gosselin. Locul acesta era diferit, iar această specie, deși sensibilă doar pe sfert, alcătuită în mare parte din emoții, era diferită și ea. *Lupta*. DI Cenușiu nu avea habar de ce, dar asta era situația.

Mai bine să termine treaba repede. Și, în acest scop, tocmai descoperise un excelent sistem de livrare.

Folosindu-se de mâinile lui Jonesy, DI Cenușiu îl trase pe Janas din spatele volanului și-l duse lângă acostament. Aruncă trupul neînsuflețit peste balustradă, nederanjându-se să se uite cum se rostogolește în râpă până la matca înghețată a pâ râului. Se întoarse la camionetă, se uită fix la cele două mormane împachetate în plastic din spate și dădu din cap. Cadavrele animalelor erau inutile. Celălalt, însă... acela-i va fi de folos. Era bogat în ce-i trebuia lui.

Se uită subit în sus, ochii lui Jonesy lărgindu-se în ninsoarea viscolită. Proprietarul acestui corp ieșise din adăpost. Era vulnerabil. Bine, fiindcă acea conștiință începuse să-l enerveze, era doar o bombăneală continuă (uneori ridicându-se până la un guițat panicat) pe nivelul inferior al procesului său intelectual.

DI Cenușiu rămase pe loc încă o clipă, încercând să-și golească mintea, dorindu-și ca Jonesy să nu aibă nici cel mai mic avertisment... apoi se năpusti.

Nu știa la ce se așteptase, însă nu se așteptase la asta.

Nu la această lumină albă orbitoare.

Jonesy aproape că fu prins afară. *Ar fi fost* prin afară, dacă n-ar fi existat tuburile cu neon cu care-și luminase depozitul mental. Poate că locul acesta nu exista cu adevărat, dar pentru el era cât se poate de real, iar asta-l făcu destul de real și pentru DI Cenușiu atunci când DI Cenușiu sosi.

Jonesy, care împingea căruciorul plin cu cutii marcate DERRY, îl văzu pe DI Cenușiu apărând ca prin magie la capătul unui coridor dintre stivele de cutii. Era rudimentul de umanoid care stătuse în spatele lui la Bivuac, ființa pe care o vizitase în spital. Ochii aceia negri și fazi erau în sfârșit vii, *înfometați*. Se furișase, îl prinsese în afara refugiului său din birou și voia să-l prindă.

Atunci, însă, umflătura lui de cap dădu înapoi și, înainte ca mâna lui cu trei degete să i se ducă protector la ochi (nu avea pleoape, nici măcar gene), Jonesy văzu o expresie pe crochiul cenușiu al feței sale care trebuie să fi fost dezorientare. Poate chiar durere. Fusese acolo afară, în întunericul înzăpezit, ocupat să scape de cadavrul șoferului. Intrase aici

nepregătit pentru strălucirea aceasta de supermagazin. Mai văzu și altceva: invadatorul împrumutase expresia surprinsă de la gazdă. Preț de o clipă, DI Cenușiu fu o caricatură oribilă a lui Jonesy însuși.

Momentul de derută al creaturii îi oferă lui Jonesy exact atâta timp cât avea nevoie. Împingând căruciorul înaintea lui aproape fără să-și dea seama ce face și simțindu-se ca o prințesă captivă dintr-un basm tembel, fugi în birou. Îl simți mai mult decât îl văzu pe DI Cenușiu întinzând spre el mâinile lui cu trei degete (pielea cenușie avea un aspect nesănătos, asemenea unei bucăți vechi de carne negătită) și trânti ușa biroului înainte ca acestea să-l ajungă. Se lovi cu șoldul rănit de cărucior când se întoarse – accepta faptul că se află în interiorul minții sale, însă chiar și așa, tot ce se întâmpla era în întregime real – și reuși să tragă zăvorul înainte ca DI Cenușiu să răsucescă clanța și să forțeze intrarea. Jonesy apăsă butonul de siguranță din mijlocul clanței, pentru a fi mai liniștit. Fusesse acolo butonul acesta și înainte sau îl adăugase el? Nu-și amintea.

Jonesy păși înapoi, transpirând, și, de data aceasta, se lovi cu fundul de mânerul căruciorului. În fața sa, clanța se roti stânga-dreapta, stânga-dreapta. DI Cenușiu era acolo afară, stăpân pe restul minții sale – și la fel și pe corpul său – însă nu putea intra înăuntru la el. Nu putea forța ușa, nu avea forța necesară de-a o sparge, nu avea înțelepciunea necesară de-a folosi un șperaclu.

De ce? Cum de era posibil?

— Duddits, șopti el. Nu joci, nu câștigi.

Clanța tremură.

— Lasă-mă să intru! mârâi DI Cenușiu și lui Jonesy nu i se păru vocea unui emisar dintr-o altă galaxie, ci vocea oricui i s-a refuzat lucrul pe care și-l dorea și care acum e supărat. Să fie asta pentru că interpreta comportamentul D-lui Cenușiu cu ajutorul termenilor pe care el, Jonesy, îi înțelegea? Umaniza extraterestru? Îl *traducea*?

— *Lasă-mă... să... INTRU!*

Jonesy răspunse fără să se gândească prea mult:

— Pe slăninuța mea că nu-ți deschid.

Și se gândi: *La care, tu răspunzi: „Atunci o să suflu... și-o să SUFLU... și-o să-ți DĂRĂM casa!”*

Însă DI Cenușiu nu făcu decât să scuture clanța mai tare ca înainte. Nu era obișnuit să i se opună astfel (sau în oricare alt fel, bănuia Jonesy) rezistență și era foarte supărat. Opoziția scurtă manifestată de Janas îl uluise, dar acum avea de-a face cu o rezistență de o cu totul altă factură.

— Unde ești? strigă DI Cenușiu furios. Cum poți sta acolo înăuntru? Haide afară!

Jonesy nu răspunse, stătu doar în picioare în mijlocul cutiilor răsturnate, ascultând. Era aproape sigur că DI Cenușiu nu putea intra, însă era mai bine să nu-l provoace.

Și, după încă o repriză de scuturat de clanță, îl simți pe DI Cenușiu îndepărtându-se.

Jonesy se duse la fereastră, pășind în drum peste cutiile răsturnate marcate DUDDITS și DERRY, și se uită afară în noaptea albă de nea.

DI Cenușiu urcă iarăși trupul lui Jonesy în spatele volanului camionetei, trânti portiera și apăsă accelerația. Camioneta țâșni înainte, după care pierdu aderența. Toate cele patru roți derapară și camioneta alunecă în balustrada protectoare cu un scârțâit puternic.

— *Futu-îl* țipă DI Cenușiu, accesând dosarul înjurăturilor lui Jonesy

aproape fără să-și dea seama. Cristoase-păroase! Pupă-mi așezătoarea! Puță-n rață! Mușcă-mi scrotu'!

Apoi se opri și accesă fișierul abilităților de șofer al lui Jonesy. Jonesy deținea câteva informații cu privire la condusul pe o asemenea vreme, dar nici nu se comparau cu cele pe care le deținuse Janas. Janas nu mai era, însă, toate fișierele lui se șterseseră. Trebuia să se mulțumească cu ce știa Jonesy. Important era să iasă din ceea la ce Janas se gândea cu numele de „Zona K”. În afara Zonei K nu mai era nici un pericol. Janas fusese convins de acest lucru.

Piciorul lui Jonesy apăsă din nou pedala de accelerație, de data aceasta cu mai multă blândețe. Camioneta se puse în mișcare. Mâinile lui Jonesy redresară Chevrolet-ul înapoi pe drumul inform trasat de pluguri.

Sub bord, radioul prinse viață.

— Tubby Unu, aici Tubby Patru. Am observat un motor ieșit de pe traseu și răsturnat pe linia mediană. Recepționezi?

DI Cenușiu consultă fișierele. Cunoștințele lui Jonesy despre tipicul comunicațiilor militare erau schematic, prinse din zbor în cea mai mare parte din cărți și din ceva numit *filme*, însă s-ar putea să-i ajungă. Luă microfonul, căută butonul pe care Jonesy credea că se află pe o parte a aparatului, îl găsi, îl apăsă.

— Recepționat, spuse.

Își va da seama Tubby Patru că Tubby Unu nu mai era Andy Janas? Judecând după fișierele lui Jonesy, DI Cenușiu se îndoia.

— Câțiva dintre noi mergem acolo, să vedem da-că-l putem repune pe șosea. Are blestemăția de *haleală*, mă recepționezi?

DI Cenușiu apăsă butonul.

— Are blestemăția de *haleală*, recepționat.

O pauză mai lungă, destul de lungă să se întrebe dacă nu spusese ceva greșit, dacă nu căzuse într-un fel de capcană, apoi radioul spuse:

— Va trebui să așteptăm celelalte pluguri, cred. Poate-ar trebui ca tu să-ți continui drumul, încheiat.

Tubby Patru părea scârbit. Fișierele lui Jonesy sugerau ideea că această reacție s-ar explica prin faptul că Janas, datorită îndemânării lui deosebite la condus, avansase prea mult ca să-i mai poată ajuta. Acestea erau numai vești bune. Oricum și-ar fi continuat drumul, însă era bine că avea autorizația oficială a lui Tubby Patru, dacă așa ceva fusese.

Verifică fișierele lui Jonesy (pe care le vedea acum așa cum le vedea *chiar* Jonesy – cutii într-o încăpere vastă) și spuse:

— Recepționat. Tubby Unu, încheiat.

După care, ca și când tocmai își amintise:

— Vă urez o noapte frumoasă.

Chestia aceea albă era oribilă. Perfidă. Cu toate astea, DI Cenușiu riscă să conducă puțin mai repede. Atâta vreme cât se afla în zona controlată de forțele armate ale lui Kurtz cel înfricoșător, s-ar putea să fie încă vulnerabil. O dată ieșit din pânză, însă, își va putea duce treaba la îndeplinire foarte repede.

Ce-i trebuia lui avea legătură cu un loc numit Derry și, când DI Cenușiu intră din nou în imensul depozit, descoperi un lucru uimitor: gazda lui îndărătnică fie știuse acest lucru, fie îl simțise, fiindcă fișierele legate de Derry le mutase Jonesy atunci când DI Cenușiu se întorsese și aproape-l prinsese.

DI Cenușiu căută subit anxios printre cutiile rămase, apoi se relaxa.

Ce-i trebuia se afla încă acolo.

Zăcând pe-o parte, lângă o cutie care conținea cele mai importante informații, se afla o altă cutie, una foarte mică și foarte prăfuită. Cuvântul

DUDDITS era scris pe o latură, în creion negru. Dacă mai erau și alte cutii-Duddits, atunci acestea fuseseră mutate. Numai aceasta fusese trecută cu vederea.

Mai mult din curiozitate decât din altceva (împrumutase și curiozitatea din depozitul de emoții al lui Jonesy), Dl Cenușiu o deschise. Înăuntru se afla un recipient de un galben-intens, făcut din plastic. Siluete bizare se zbenguiau pe el, siluete pe care fișierele lui Jonesy le numeau atât cu numele de *desene animate*, cât și cu *Scooby-Doos*. Pe o parte se afla un abțibild pe care scria: APARTIN LUI DOUGLAS CAVELL, MAPLE LANENR. 19, DERRY, MAINE. DACĂ BĂIATUL CĂRUIA ÎI APARTIN S-A PIERDUT, SUNAȚI LA

Acestea erau urmate de niște numere prea șterse ca să poată fi citite, probabil un sistem codat de comunicare pe care Jonesy nu și-l mai amintea. Dl Cenușiu aruncă în lături recipientul de plastic galben, menit probabil păstrării mâncării. Poate că nu avea nici o însemnătate... deși, dacă așa stăteau lucrurile, de ce-și riscase Jonesy viața ca să ducă celelalte cutii-DUDDITS (precum și câteva dintre cele însemnate DERRY) într-un loc sigur?

DUDDITS = PRIETEN DIN COPILĂRIE. Dl Cenușiu știa asta de la prima întâlnire cu Jonesy în „spital”... și, dacă ar fi știut cât de sâcâitor urma acesta să devină, ar fi șters chiar atunci conștiința gazdei sale. Nici cuvântul COPILĂRIE și nici PRIETEN nu aveau vreo însemnătate pentru Dl Cenușiu, însă înțelegea ce însemnau. Ce nu înțelegea era în ce fel putea prietenul din copilărie al lui Jonesy să aibă de-a face cu ce se petrecea în noaptea aceasta.

Îi trecu prin minte o eventualitate: gazda lui înnebunise. Faptul că fusese gonit din propriul corp îi răpise mințile și luase pur și simplu cutiile cele mai apropiate de ușa uimitoarei sale fortărețe, investindu-le în nebunia lui cu o importanță pe care, de fapt, nu o aveau.

— Jonesy, spuse Dl Cenușiu, rostind numele cu corzile vocale ale lui Jonesy. Creaturile acestea erau niște genii ale mecanicii (desigur, așa și trebuiau să fie, pentru a putea supraviețui într-o lume atât de friguroasă), însă procesele lor mentale erau ciudate și schiloade: cogitări ruginite scufundate în bazine corosive de emoții. Nu aveau nici o abilitate telepatică; telepatia pasageră pe care o experimentau acum grație virusului și a kim-urilor („proiectoare”, așa cum le numeau ei) îi uimeau și-i speriau. D-lui Cenușiu îi venea greu să creadă că nu-și distruseseră încă propria specie. Creaturile neputând să articuleze gânduri adevărate erau maniace – iar acest fapt era cu siguranță dincolo de orice contestare.

Între timp, nu primi nici un răspuns de la creatura din acea cameră ciudată, inexpugnabilă.

— Jonesy.

Nimic. Însă Jonesy îl asculta. Dl Cenușiu era sigur de asta.

— Nu e nevoie să suferi așa, Jonesy. Acceptă-ne drept ceea ce suntem – nu invadatori, ci supraviețuitori. Amici.

Dl Cenușiu scrută nenumăratele cutii. Pentru o creatură care nu gândește prea mult, Jonesy deținea o suprafață de depozitare enormă. Întrebare pentru o altă zi: la ce le trebuia unor creaturi cu gândirea atât de limitată un loc de refugiu atât de mare? Avea ceva de-a face cu masca lor emotivă ultrapigmentată? Emoțiile erau supărătoare. Găsea că emoțiile lui Jonesy erau *foarte* supărătoare. Erau întotdeauna de găsit. Întotdeauna erau la datorie. Și erau atât de *multe*.

— Război... foamete... exterminare etnică... omoruri în numele păcii... masacrul păgânilor în numele lui Iisus... homosexuali omorâți în

bătaie... gândaci în sticle, sticle care stau pe rachete ațintite spre fiecare mare oraș din lume... haide, Jonesy, gândindu-ne la antraxul de tip patru, ce mai înseamnă puțin birus între prieteni? Cristoase-păroase, oricum veți muri cu toții peste cincizeci de ani! Vi se întâmplă un lucru *bun*). Relaxați-vă și bucurați-vă!

— L-ai făcut pe tipul ăla să-și bage pixul în ochi.

Țâfnos, dar mai bine așa decât nimic. Vântul suflă o rafală, camioneta derapă și DI Cenușiu o redresă folosindu-se de priceperea lui Jonesy. Vizibilitatea era aproape nulă; scăzuse viteza la treizeci de kilometri pe oră și ar face mai bine să oprească pe dreapta pentru o vreme, o dată ieșit din pânda lui Kurtz. Între timp, va pălăvrăgi cu gazda lui. DI Cenușiu se îndoia că-l va convinge pe Jonesy să iasă din cameră, dar pălăvrăgind trecea măcar vremea.

— Trebuia s-o fac, amice. Aveam nevoie de mașină. Eu sunt ultimul rămas.

— Iar tu nu pierzi niciodată.

— Corect, fu DI Cenușiu de acord.

— Însă n-ai fost niciodată într-o situație ca asta, nu-i așa? N-ai mai întâlnit încă pe cineva la care să nu poți ajunge.

Îl lua cumva Jonesy peste picior? DI Cenușiu simți o undă de mânie. Apoi Jonesy spuse ceva ce DI Cenușiu deja gândise:

— Poate că ar fi trebuit să mă omori în spital. Sau acela n-a fost decât un vis?

DI Cenușiu, nesigur pe semnificația cuvântului *vis*, nu se deranjă să răspundă. Să aibă acest rebel baricadat în ceea ce trebuia deja să fie mintea D-lui Cenușiu și doar a lui era incredibil de supărător. Pentru început, nu-i plăcea să i se spună „DI Cenușiu” – nu concorda cu imaginea de sine sau cu imaginea speciei-inteligență din care făcea el parte; nu-i plăcea să se gândească la el ca la un „el”, fiindcă el avea ambele sexe și nici unul. Chiar și-așa, acum era prizonierul acestor concepte și așa va rămâne atâta vreme cât miezul dur al lui Jonesy rămânea neabsorbit. Un gând îngrozitor îi trecu D-lui Cenușiu prin minte: ce se întâmpla în cazul în care conceptele *lui* nu aveau nici o semnificație?

Ura să fie în această poziție.

— Cine-i Duddits, Jonesy?

Nici un răspuns.

— Cine-i Richie? De ce era un rahat? De ce l-ați omorât?

— *Nu* l-am omorât!

Îi tremură puțin vocea mentală. Ah, pasărea asta-i scăpase din gură. Și iată un lucru interesant: DI Cenușiu vorbise la singular, iar el îi luase vorbele la plural⁶³.

— Dar l-ai omorât. Sau așa crezi tu.

— E-o minciună.

— Ce naiv din partea ta să spui asta. Am acces la amintirile tale, sunt chiar aici într-una din cutiile tale. În cutie e zăpadă. Zăpadă și un mocasin. Din piele de căprioară maro. Ieși și uită-te.

Pentru o clipă electrică chiar crezu că Jonesy va da curs invitației. Dacă avea să facă asta, DI Cenușiu îl va trage de-ndată înapoi la spital. Jonesy aproape că se văzu la televizor murind. Un final fericit pentru un film pe care-l urmăriseră împreună. Apoi, adio, D-le Cenușiu. Va rămâne doar ceea ce el numea „norul”.

DI Cenușiu se uită exaltat la clanță, îndemnând-o să se răsucească. Nu se răsuci.

⁶³În limba engleză, persoana a III-a are și la singular și la plural aceeași formă („you”). Acestei ambiguități i-a căzut Jonesy în capcană

— Haide-afară.

Nimic.

— L-ai omorât pe Richie, lașule! Tu și cu prietenii tăi. Tu... l-ai *visat* până la moarte.

Și, deși DI Cenușiu nu știa ce sunt acelea vise, știa că avea acum dreptate. Sau că Jonesy credea că acesta era adevărul.

Nimic.

— Hai afară! Hai afară și... Căută printre amintirile lui Jonesy. Multe dintre ele se aflau în cutii marcate cu FILME, iar DI Cenușiu culese de acolo ceva ce i se păru a fi o replică destul de percutantă: ... și luptă ca un bărbat.

Nimic.

Bastardule, gândi DI Cenușiu, aruncând din nou o piatră în bazinul de emoții al gazdei sale. *Fiu de cățea. Nemernic încăpățânat. Pupă-mi așezătoarea, nemernic încăpățânat.*

În zilele când Jonesy era Jonesy, își exprima des mânia dând cu pumnul în ceva. DI Cenușiu făcu asta acum, lovind cu pumnul lui Jonesy în mijlocul volanului destul de tare să activeze claxonul.

— Spune-mi! Nu despre Richie, nu despre Dud-dits, ci despre *tine!* Ceva te face diferit. Vreau să știu ce e acest lucru.

Nici un răspuns.

— E ascuns în mânecă - așa e?

Nu răspunse nici acum, însă DI Cenușiu îl auzi pe Jonesy mișcându-și picioarele în spatele ușii. Și, poate, inspirând pe furiș. DI Cenușiu zâmbi cu buzele lui Jonesy.

— Vorbește-mi, Jonesy - să jucăm cărți, ne va trece timpul mai ușor. Cine a fost Richie, în afară de Numărul 19? De ce erai nervos pe el? Fiindcă era un Tiger⁶⁴? Un Tiger din Derry? Cum stăteau lucrurile? Cine-i Duddits?

Nimic.

Camioneta avansa mai încet ca niciodată prin furtuna de zăpadă, farurile fiind aproape inutile împotriva peretelui involburat de zăpadă. Vocea D-lui Cenușiu era slabă, perfidă.

— Ți-a scăpat una dintre cutiile-Duddits, amice, știi asta? În cutie e-o altă cutie, se pare - e galbenă. Sunt niște Schooby-Dooci pe ea. Ce sunt Scooby-Dooci? Nu sunt oameni adevărați, nu-i așa? Sunt filme? Sunt programe de televiziune? Vrei cutia? Hai afară, Jonesy. Ieși și-ți dau cutia.

DI Cenușiu ridică piciorul de pe accelerație și permise camionetei să acosteze încet pe partea stângă a șoselei, în zăpada înaltă. Ceva se petrecea acolo, iar el voia să-și canalizeze întreaga atenție asupra acestui fapt. Nu reușise să-l scoată pe Jonesy cu forța din bastionul lui... dar o bătălie sau un război nu se câștigă doar prin forță.

Camioneta rămase la relanti lângă acostament în mijlocul a ceea ce era acum un viscol în toată puterea cuvântului. DI Cenușiu își închise ochii. Îndată fu în depozitul puternic luminat al amintirilor lui Jonesy. În spatele lui, sub tuburile cu neon, se aflau kilometri întregi de cutii stivuite. În fața lui se afla ușa închisă, scorjită și murdară și, din cine știe ce motiv, foarte, foarte rezistentă. DI Cenușiu își așeză mâinile sale cu trei degete pe ea și începu să vorbească pe un ton scăzut, care era în același timp intim și expeditiv.

— Cine-i Duddits? De ce l-ai sunat după ce l-ai omorât pe Richie? Lasă-mă să intru, trebuie să discutăm. De ce ai luat câteva dintre cutiile cu Derry? Ce nu vrei ca eu să văd? Nu contează, am ce-mi trebuie, lasă-mă să intru, Jonesy, mai bine acum decât mai târziu.

⁶⁴Tiger = tigrul, dar și numele echipei locale de fotbal din Derry

Avea să funcționeze. Simți ochii goi ai lui Jonesy, văzu mâna lui Jonesy îndreptându-se spre clanță și spre încuietoare.

— Noi întotdeauna câștigăm, spuse DI Cenușiu.

Ședea în spatele volanului, ținând închiși ochii lui Jonesy, și, într-un alt univers, vântul țipă și scutură camioneta pe arcurile de suspensie.

— Deschide ușa, Jonesy, deschide-o acum.

Tăcere. Apoi, de la mai puțin de cinci centimetri depărtare și la fel de surprinzător asemenea unei găleți pline cu apă rece aruncată pe pielea caldă:

— Mâncar-ai căcat și dar-ai ortu' popii.

DI Cenușiu se lăsă pe spate atât de violent încât spatele capului lui Jonesy se izbi de luneta camionetei. Durerea izbucnită imediat îl luă prin surprindere, o a doua surpriză neașteptată.

Lovi cu pumnul din nou, apoi lovi și cu celălalt pumn, după care mai lovi o dată cu primul; izbea volanul, făcând claxonul să emită parcă un semnal Morse. El, o creatură în mare parte lipsită de emoții, făcând parte dintr-o specie cu mult mai mare lipsită și ea de emoții, el fusese răpit de sucul emotiv al gazdei sale – nu-l sorbea doar, ci se îmbăia în el. Și, încă o dată, simți că aceasta se întâmpla doar pentru că Jonesy încă exista, o tumoare inimitabilă în ceea ce ar fi trebuit să fie o conștiință liniștită și nedisparată.

DI Cenușiu lovi volanul, urând această ejaculare emotivă – ceea ce mintea lui Jonesy numea *accés de furie* — dar și plăcându-i. Îi plăcea sunetul pe ca-re-l scotea claxonul atunci când îl lovea cu pumnul lui Jonesy, îi plăcea cum zvâcnea sângele în tâmpilele lui Jonesy, îi plăcea cum i se acceleraseră bătăile inimii lui Jonesy și îi plăcea vocea răgușită a lui Jonesy atunci când striga: „Cretin afurisit! Cretin afurisit!", fără încetare.

Și, chiar în toiul acestei furii, o parte lucidă a ființei lui își dădu seama care era adevăratul pericol. Întotdeauna aterizau undeva, întotdeauna transformau lumile pe care le vizitau după imaginea lor. Întotdeauna se întâmplase așa și așa trebuia să se întâmple întotdeauna.

Acum însă...

S-a întâmplat ceva cu mine, gândi DI Cenușiu, conștient chiar din momentul în care realizează că era un gând specific lui Jonesy. *Încep să mă umanizez.*

Faptul că acest gând nu era complet lipsit de atracții îl umplu pe DI Cenușiu de oroare.

8

Jonesy își reveni dintr-o moțăială în care singurul sunet era vocea potolită și ritmică de cântec de leagăn a D-lui Cenușiu și observă că mâinile i se odihneau pe încuietoarele ușii de la birou, gata s-o răsucească pe cea de jos și să tragă zăvorul celei de sus. Fiul ăsta de cățea încerca să-l hipnotizeze și se descurcase destul de bine până acum.

— Întotdeauna câștigăm, spuse vocea din partea cealaltă a ușii. Era o voce liniștitoare, ceea ce era plăcut să auzi după o zi atât de obositoare, însă era și incredibil de stăpână pe sine. Uzurpatorul nu avea odihnă până ce nu câștiga totul... era o ființă care lua totul ca aparținându-i din oficiu. — Deschide ușa, Jonesy, deschide-o acum.

Preț de o clipă aproape făcu asta. Era treaz din nou, însă, totuși, aproape că o făcu. Apoi își aminti două sunete: pocnetul înfundat al craniului lui Pete atunci când se strânsese chestia aceea roșie în jurul lui și pocnetul lichid pe care-l scosese ochiul lui Janas atunci când îl

pătrunsese vârful pixului.

Jonesy își dădu seama că nu fusese câtuși de puțin treaz, nu cu adevărat. Acum însă era.

Acum era.

Luându-și mâinile de pe zăvor și apropiindu-și buzele de ușă, spuse:

— Mâncar-ai căcat și dar-ai ortu' popii! – cu cel mai clar glas.

Îl simți pe DI Cenușiu dând în spate. Simți chiar durere atunci când DI Cenușiu se lovi cu capul de luneta mașinii, și de ce să n-o simtă? Era vorba de centrul lui nervoși, la urma urmei. Ca să nu mai pomenim că al lui era și capul. Puține lucruri în viață îi produsese atâta plăcere cât această surpriză revoltată a D-lui Cenușiu și-și dădu vag seama ce știa deja DI Cenușiu: prezența extraterestră din capul lui era acum mai umană.

Dacă ai putea să te întorci la o prezență fizică, ai mai fi DI Cenușiu? se întrebă Jonesy. Nu credea că ar mai fi. DI Roz poate, dar nu DI Cenușiu.

Nu știa dacă timpul ar mai fi încercat încă o dată schema aceasta a la Monsieur Mesmer, însă Jonesy se hotărî să nu-și asume nici un risc. Se întoarse și merse la fereastra biroului, răsturnând una dintre cutii și pășind peste celelalte. Cristoase, ce tare-l durea șoldul! Era o nebunie să simți o atare durere când ești închis în propria-ți minte (minte care, îl asigurase cândva Henry, nu are nervi deloc, nu o dată ajuns la materia cenușie), însă durerea era prezentă, asta era sigur. Citise undeva că celor cărora li se amputa un membru trăiau uneori oribile agonii și că membrele inexistente îi mâncau îngrozitor; probabil că acesta era cazul și acum.

Imaginea văzută pe fereastră se întorsese la imaginea suprasolicitantă a parcurii năpădite de buruieni, cu două făgașe săpate de roți, care se afla în fața depozitului Fraților Tracker în anul 1978. Cerul era alb, acoperit de nori; se părea că, atunci când fereastra lui dădea spre trecut, timpul era înțepenit pe la ora după-amiezii. Singurul lucru pe care-l comunica priveliștea aceasta era că, atâta vreme cât stătea și o privea, Jonesy se afla la cea mai mare distanță de DI Cenușiu pe care o putea atinge.

Bănuia că ar *putea* schimba priveliștea, dacă-și dorea cu adevărat asta; s-ar putea uita afară și ar putea vedea ce vedea DI Cenușiu în acel moment cu ochii lui Gary Jones. Totuși, nu simțea nici o dorință să facă asta. Nu avea la ce se uita în afara furtunii de zăpadă, nu avea ce simți altceva decât furia furată de la el a D-lui Cenușiu.

Gândește-te la altceva, își spuse.

Ce?

Nu știu — orice. De ce nu...

Pe birou, telefonul începu să sune, iar asta era ceva ciudat fie și măsurat după criteriul oferit de *Alice în Țara Minunilor*, fiindcă, în urmă cu câteva minute, nu existase nici un telefon în încăpere și nici măcar un birou pe care să se afle acesta. Prezervativele folosite dispăruseră de pe jos. Podeaua era încă murdară, însă praful dispăruse. Se părea că exista un fel de om de serviciu în mintea sa, un maniac al curățeniei care hotărâse că Jonesy va sta acolo o vreme considerabil de lungă și, în consecință, locul trebuie să fie curat cel puțin la limita maximei toleranțe. Găsea acest concept nemaipomenit, iar implicațiile pe care le avea i se păreau deprimante.

Pe birou, telefonul țipă din nou. Jonesy ridică receptorul și spuse:

— Alo?

Vocea lui Beaver îi trimise un fior rece bolnăvicios și oribil pe șira spinării. Un apel telefonic de la un om mort – era materie pentru filmele care-i plăceau lui. Care-i *plăcuseră*, în orice caz.

— Îi era retezat capul, Jonesy. Se afla în șanț și ochii-i erau plini de noroi.

Se auzi un clic, apoi tăcere mormântală. Jonesy închise telefonul și se duse din nou la fereastră. Parcare dispăruse. *Derry* dispăruse. Se uita la Bivuac sub un cer pal-clar de dimineața devreme. Acoperișul era negru, nu verde, ceea ce însemna că acesta era Bivuacul așa cum fusese înainte de 1982, când ei patru, școlarii voinici (ei bine, Henry nu fusese niciodată o persoană „voinică”), îl ajutaseră pe tatăl lui Beav să pună țiglele verzi pe care cabana încă le mai avea.

Doar că Jonesy nu avea nevoie de asemenea repere ca să știe în ce vreme se afla. Nu avea nevoie nici să-i spună cineva că țiglele cele verzi nu mai existau, că Henry dăduse foc cabanei din temelii. Într-o clipă, ușa se va deschide și Beaver va fugi afară. Era 1978, anul în care începuse cu adevărat totul, și, într-o clipă, Beaver va fugi afară, îmbrăcat doar în boxeri și în jacheta lui de motociclist cu multe fermoare, cu bandanele portocalii suflate de vânt. Era 1978, erau tineri... și tocmai se schimbaseră. Nu mai era același rahat, altă zi. Aceasta era ziua în care-și dăduseră seama cât de *mult* se schimbaseră.

Jonesy se uită pe fereastră fascinat.

Ușa se deschise.

Beaver Clarendon, la paisprezece ani, ieși afară în fugă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE HENRY ȘI OWEN

1

Henry îl privi pe Underhill venind obosit spre el în lumina becurilor de control. Capul lui Underhill era înclinat în față, să se apere de zăpadă și de vântul intensificat. Henry își deschise gura să-l strige, însă, înainte s-o poată face, fu copleșit, aproape *doborât*, simțindu-l pe Jonesy. Apoi răsări o amintire, care-l obtură pe Underhill și această lume puternic luminată și înzăpezită. Dintr-o dată, era din nou anul 1978, nu octombrie, ci noiembrie, și vedea *sânge*, vedea sânge pe papură, vedea cioburi de sticlă într-o apă mlăștinoasă, apoi auzi trântitul unei uși.

2

Henry se trezește dintr-un vis confuz și îngrozitor – sânge, cioburi de sticlă, mirosul bogat de benzină și cauciuc ars – din pricina unei uși trântite și a unui val de aer rece. Se ridică în capul oaselor și-l vede pe Pete ridicându-se și el. Pieptul spân al lui Pete e acoperit cu piele de găină. Ei doi se află pe podea, în sacii de dormit, fiindcă au pierdut la aruncarea cu banul. Beav și cu Jonesy au primit patul (mai târziu, se va construi un al treilea dormitor la Bivuac, însă acum nu sunt decât două, iar La-mar are unul doar pentru el, consfințit prin dreptul sfânt al adulților), doar că acum Jonesy e singur în pat, și se ridică și el, părând confuz și speriat.

Scooby-ooby-Doo, unde ești tu? gândește Henry fără vreun motiv precis, întinzându-se după ochelarii de pe pervazul ferestrei. Încă simte în nări mirosul de benzină și cauciucuri arse. *Avem treabă de făcut acu'...*

— Accident, spune Jonesy răgușit și dă cuvertura la o parte. E în bustul gol însă, asemenea lui Henry și lui Pete, a dormit cu șosetele și cu

izmenele pe el.

— Mda, s-a prăbușit în apă, zice Pete, mina lui spunând că habar nu are despre ce vorbește. Henry, tu i-ai găsit pantoful...

— Mocasinul..., spune Henry, însă *nici* el nu are habar despre ce vorbește. Nici nu vrea să știe.

— Beav, spune Jonesy și coboară din pat dintr-o săritură împrăștiată. Unul dintre picioarele lui vârâte în șosete îl calcă pe Pete pe o mână.

— *Au!* strigă acesta. M-ai călcat, împiedicatule, *uită-te pe unde...*

— Taci, taci, spune Henry, prinzându-l pe Pete de umeri și scuturându-l. Să nu-l trezești pe domnul Clarendon!

Ceea ce e ușor de făcut, fiindcă ușa dormitorului băieților e deschisă. La fel și ușa din partea opusă dormitorului a camerei centrale, ușa care dă afară din cabană. Nu-i de mirare că le e frig; trage curentul la greu. Acum că Henry și-a recăpătat vederea (așa își spune el), observă capcana pentru vise din sufragerie dansând în briza rece de noiembrie ce intră pe ușa deschisă.

— Unde-i Duddits? întreabă Jonesy cu o voce uimită, gen „încă-mai-visez”. A ieșit împreună cu Beaver?

— E-n Derry, prostule, spune Henry, ridicându-se și îmbrăcându-și helanca termică. Și nu crede că Jonesy e prost, nu întrutotul; și el simte că Duddits tocmai a fost alături de ei.

E din cauza visului, gândește. Duddits a fost în vis. Ședea pe terasament. Plângea. Îi părea rău. N-a vrut să facă asta. Dacă a vrut-o cineva, atunci noi suntem aceia.

Încă se mai aude un plânset. Îl aude venind prin ușa din față, adus de briză. Nu e plânsul lui Duddits, totuși; e al lui Beav.

Părăsesc încăperea în coloană, îmbrăcând pe drum diverse haine, fără să le pese de papuci, care i-ar reține prea mult.

Un lucru le e favorabil: judecând după orașul de tinichea al cutiilor de bere de pe masa din bucătărie (plus suburbia aferentă de pe măsuța pentru cafea), va fi nevoie de mai mult decât de câteva uși deschise și de câțiva copii care șoptesc să-l trezească pe tatăl lui Beaver.

Pragul de granit e înghețat sub picioarele lui Henry învelite doar în șosete, e rece așa cum, în felul ciudat la care nu ne gândim niciodată, trebuie să fie rece și moartea, însă el de-abia dacă observă.

Îl vede imediat pe Beaver. Se află la rădăcina arțarului în care se află adăpostul; stă în genunchi, ca și când s-ar ruga. Are picioarele goale, observă Henry. E îmbrăcat în jacheta de motociclist; de la manșetele mânecilor și până la umeri, fluturând asemenea podoabelor unui pirat, se văd bandanele portocalii pe care tatăl și-a convins fiul să le poarte atunci când Beaver a insistat prostește să îmbrace în pădure o asemenea blestemăție de jachetă total nepotrivită pentru vânătoare. Echipamentul arată destul de haios, însă nu e nimic haios la chipul ridicat spre crengile aproape goale ale arțarului. Obrajii lui Beav șiroiesc de lacrimi.

Henry începe să alerge. Pete și cu Jonesy îl urmează îndeaproape, cu râsuflare ieșindu-le în vaporii albi datorită aerului răcoros al dimineții. Pământul presărat cu ace de brad de sub picioarele lui Henry e aproape la fel de tare și de rece ca și pragul de granit.

Se lasă pe genunchi lângă Beaver, speriat și cumva uimit în bine de acele lacrimi. Fiindcă Beav nu lăcrimează pur și simplu, așa cum eroului dintr-un film i s-ar permite să verse o lacrimă sau două când îi moare câinele sau prietena; lacrimile lui Beav curg asemenea cascadei Niagara. Din nas îi curg două funii transparente de mucozități sclipitoare. *Astfel* de lucruri nu vezi în filme.

— Scârbos, spune Pete.

Henry se uită la el dojenitor, dar apoi observă că Pete nu se uită la

Beaver, ci dincolo de el, la o baltă împrăștiată de vomă. În ea se observă boabe din porumbul mâncat aseară (Lamar Clarendon crede cu tărie în avantajele mâncării la conservă atunci când vine vorba de gătitul în tabără) și fâșii din carnea de pui fript mâncată tot aseară. Stomacul lui Henry face o mișcare amplă și prost venită. Și, chiar atunci când e pe cale de-a se domoli, Jonesy borăște. Sunetul se aseamănă cu un râgâit prelung și lichid. Voma e maro.

— *Scârbos!*

Pete aproape că strigă de data aceasta.

Beaver nu pare să bage de seamă.

— Henry! spune el. Ochii lui, scufundați sub lentile pereche de lacrimi, sunt imenși și înfricoșați. Par să se uite ținută în spatele chipului lui Henry, în presupusele camere private aflate în spatele frunții.

— Beav, e-n regulă. Ai avut un vis urât.

— Sigur, un vis urât.

Vocea lui Jonesy e groasă, gâtul lui e încă capitonat cu vomă.

Încearcă să și-l curețe scoțând un sunet gros, *trepidant*, care e cumva chiar mai rău decât ceea ce tocmai a ieșit din el, apoi se apleacă și scuipă. Și-a sprijinit mâinile pe picioarele îmbrăcate în izmene, iar spatele său gol e acoperit cu piele de găină.

Beav nu-l ia în seamă pe Jonesy, nici pe Pete când acesta îngenunchează de cealaltă parte a lui și așază un braț stânenit, stângaci în jurul umerilor lui Beav. Beav continuă să se uite doar la Henry.

— Îi era retezat capul, șoptește Beaver.

Și Jonesy se lasă pe genunchi și, acum, toți trei îl împresoară pe Beav; Henry și Pete pe cele două părți, Jonesy în față. Pe bărbia lui Jonesy se află vomă. Duce mâna să se șteargă, însă Beaver i-o apucă înainte să ajungă la bărbie. Băieții stau îngenuncheați sub arțar și, dintr-o dată, sunt un singur tot. E scurt, acest sentiment de fuziune, însă e la fel de viu ca și visul pe care l-au avut. *Este visul*, dar acum, că sunt cu toții treji, senzația e filtrată prin rațiune și nu pot refuza să creadă în existența lui. La Jonesy se uită acum Beav cu ochii aceia înlăcrimați și înfricoșați. Îi strânge mâna.

— Se afla în șanț și ochii-i erau plini de noroi.

— Mda, șoptește Jonesy cu o voce uimită și tremurată. O, lisuse, chiar așa era.

— A spus c-o să ne mai vedem, v-amintiți? întreabă Pete. Unul câte unul sau toți la un loc. Așa a spus.

Henry aude lucrurile acestea de foarte de departe, fiindcă s-a întors în vis. Înapoi la locul accidentului. La poalele presărate cu gunoarie ale terasamentului, acolo unde se află o bucată jilavă de mlaștină, născută dintr-un canal de scurgere înfundat. Cunoaște locul, e pe Route 7, vechiul drum Derry-Newport. Zăcând cu susul în jos în noroi și beznă se află o mașină cuprinsă de flăcări. Aerul e îmbibat cu mirosul de carburant și cauciucuri arse. Duddits plânge. Șede la jumătatea pantei mizerabile, ținându-și sufertașul galben cu Scooby-Doo la piept și plângând în hohote.

O mână iese pe una dintre ferestrele mașinii răsturnate. E slabă, unghiile sunt vopsite într-un roșu de măr candel. Ceilalți doi ocupanți ai mașinii au fost aruncați afară, unul dintre ei la nouăzeci de metri blestemați depărtare. Acesta zace cu fața în jos, însă Henry îl recunoaște după buclele ude și blonde. *E Duncan, cel care m-a amenințat: N-o să spuneți nimic nimănui, fiindcă-o să fiți a dracu' de morți.* Doar că Duncan e cel care a sfârșit-o mort.

Ceva plutește până lângă glezna lui Henry.

— Nu-l ridică! spune Pete grăbit, însă Henry îl ridică. E un mocasin maro din piele de căprioară. De-abia are timp să observe asta, că Beaver

și Jonesy strigă într-un cor îngrozitor de subțire. Stau la un loc, amândoi îmbrăcați în haine de vânătoare: Jonesy în noua lui canadiană de un portocaliu-deschis, cumpărată de la Sears special pentru excursia aceasta (de o doamnă Jonesy încă înlăcrimată, convinsă definitiv că fiul ei va fi omorât în pădure de glonțul unui vânător, că va sfârși în floarea vârstei), Beaver în jacheta lui roasă de motociclist (*Ce de fermoare!* a spus mama lui Duddits admirativ, câștigând astfel dragostea și admirația lui Beaver pentru vecie) cu bandanele portocalii legate la mâneci de sus până jos. Nu se uită la al treilea cadavru, cel zăcând chiar în ușa șoferului, însă Henry aruncă o privire, doar pentru o clipă (ținând încă mocasinul în mână, asemenea unei canoe mici și umflate de apă), fiindcă ceva e îngrozitor și profund nelalocul lui în privința cadavrului, atât de nelalocul lui, încât, pentru o clipă, nu poate spune despre ce e vorba. Apoi își dă seama că nu mai e nimic deasupra gulerului jachetei de licean a cadavrului. Beaver și cu Jonesy strigă fiindcă au văzut ceea ce *ar trebui* să se afle deasupra lui. Au văzut capul lui Richie Grenadeau zăcând cu fața în sus, holbându-se spre cer dintr-un tufiș de papură pătat cu sânge. Henry știe de-ndată că e vorba de Richie. Deși banda de leucoplast nu se mai află pe șaua nasului, nu încapă nici o îndoială că acesta e cel care a încercat să-l facă pe Duddits să mănânce o bucată de excrement în spatele depozitului Fraților Tracker. Duds stă acolo sus, pe terasament, plângând întruna, acel plânset care-ți pătrunde în cap asemenea unei dureri de sinusuri și, dacă va mai continua mult, îl va înnebuni pe Henry. Lasă mocasinul să-i cadă din mână și merge anevoie în spatele mașinii arzânde, unde stau îmbrățișați Beaver și cu Jonesy.

— Beaver! *Beav!* strigă Henry, dar, până nu se întinde și nu-l scutură tare, Beaver continuă să se uite fix, ca hipnotizat, la capul retezat.

În cele din urmă, totuși, Beaver se uită la el.

— Îi e retezat capul, spune, ca și când n-ar fi evident asta. Henry, *capul* lui...

— Uită de capul lui, ai grijă de Duddits! Fă-l să înceteze cu plânsetul ăla blestemat!

— Mda, spune Pete. Se uită la capul lui Richie, la acea ultimă privire moartă, apoi își întoarce capul, buzele schimonosindu-i-se. Mă scoate dracului din pepeni.

— E ca scârțâitul cretei pe tablă, murmură Jonesy. Deasupra noii lui canadiene portocalii, pielea feței a căpătat culoarea brânzei învechite. Fă-l să tacă, Beav.

— H-H-H...

— Nu te fofila, cântă-i blestematu' ăla de *cântec!* strigă Henry. Simte apa mlăștinoasă mustindu-i printre degete. Cântecele de leagăn, blestematul de *cântec de leagăn!*

Pentru o clipă, Beav pare că tot nu înțelege, apoi privirea i se mai curăță puțin și spune:

— Oh!

Se duce împiedicat spre terasament, unde șade Duddits, strângând tare la piept sufertașul galbenaprins și țipând așa cum a țipat în ziua în care l-au întâlnit. Henry observă ceva ce de-abia are timp să conștientizeze: în jurul nărilor lui Duddits se află sânge închegat și, pe umărul lui stâng, vede un bandaj. Ceva iese din mijlocul acestuia, ceva ce seamănă cu o bucată de plastic alb.

— Duddits, spune Beav, urcând terasamentul. Duddits, dragule, nu face asta. Nu mai plânge, nu te mai uita la asta, nu e pentru ochii tăi, e-atât de-a dracului de scârbos...

La început, Duddits nu reacționează, continuă doar să strige. Henry gândește: *A plâns până ce i-a dat sângele pe nas, așa se explică*

sângerarea, însă ce-i chestia aia albă care-i iese din umăr?

Jonesy și-a ridicat de-a dreptul mâinile și și-a acoperit urechile. Peter și-a pus o mână pe vârful capului, ca și când l-ar fi ținut să nu explodeze. Apoi Beaver îl ia pe Duddits în brațe, așa cum a făcut și cu câteva săptămâni în urmă, și începe să cânte cu vocea aceea înaltă și clară, care nu ți-ar veni niciodată să crezi că poate ieși dintr-un pipiriu ca el.

— *Vis de-argint e a copilului bărcuță, aproape și departe ea plutește...*

Și, oh, miracol, oh, binecuvântat miracol, Duddits tace.

Vorbind doar cu jumătate de gură, Pete spune:

— Unde suntem, Henry? Unde mama dracului *suntem*?

— Într-un vis, spune Henry și, dintr-o dată, toți patru se află sub arțarul de la Bivuac, îngenuncheați împreună, îmbrăcați în izmene și tremurând de frig.

— Cum? spune Jonesy. Se retrage ca să se șteargă la gură și, când legătura dintre ei se rupe, realitatea își reintră complet în drepturi. – Ce-ai spus, Henry?

Henry simte replierea minților lor, o simte de-a dreptul, și gândește: *N-am fost meniți să fim așa, nici unul dintre noi. Uneori e mai bine să fii singur.*

Da, singur. Singur cu gândurile tale.

— Am avut un vis urât, spune Beaver. Pare să-și explice sieși asta mai mult decât celorlalți. Încet, ca și când *încă* ar mai visa, trage fermoarul unui buzunar, caută înăuntru și scoate la iveală o bomboană pe băț Tootsie Pop. În loc s-o despacheteze, Beaver vâra vârful bățului între buze și începe să-l miște dintr-un colț în celălalt al gurii, mușcându-l și rozându-l încet. Am visat că...

— Nu contează, spune Henry și-și împinge ochelarii pe nas în sus. Știm cu toții ce-ai visat.

Trebuie să știm, doar am fost acolo; aceste cuvinte tremură pe buzele lui, dar le ține numai pentru sine. Nu are decât paisprezece ani, însă e destul de înțelept să știe că, o dată spuse, lucrurile nu mai pot fi retrase. *Ce-ai dat prima dată, aia e,* spun ei când joacă remi sau Optari Nebuni și au o mână proastă. Dacă va pronunța aceste cuvinte, vor trebui să facă față situației. Dacă nu, atunci poate că... poate că pur și simplu aceasta va dispărea.

— Nu cred că a fost visul tău, oricum, spune Pete. Cred că a fost visul lui Duddits și că noi toți...

— Mă doare-n cot *ce crezi tu,* spune Jonesy, vocea lui fiind atât de aspră, că-i uimește pe toți. A fost un *vis* și-l voi da uitării. Îl vom da uitării *cu toții*, nu-i așa, Henry?

Henry aprobă din cap de-ndată.

— Haideți să intrăm înapoi în cabană, spune Pete. Pare extrem de ușurat. Îmi îngheață pi...

— Un ultim lucru, totuși, spune Henry, și se uită cu toții la el timorați. Fiindcă, atunci când au nevoie de un conducător, acesta e Henry. *Și, dacă nu vă convine felul în care procedez,* gândește el indignat, *poate să-mi ia locul oricine vrea. Fiindcă nu-i o treabă ușoară asta, credeți-mă.*

— Ce e? întreabă Beaver, vrând să spună: *Acum ce mai e?*

— Când vom merge mai târziu la magazinul lui Gosselin, cineva-i va da un telefon lui Duddits. În caz că e supărat.

Nici unul nu răspunde la asta, sunt reduși cu toții la tăcere, uimiți de gândul de-a da un telefon prietenului lor retardat. Lui Henry îi trece prin minte că e foarte posibil ca Duddits să nu fi primit niciodată un telefon; acesta va fi primul.

— Să știi, probabil c-ai dreptate, încuviință Pete..., după care-și

astupă gura cu palmele asemenea cuiva care a spus un lucru incriminator.

Beaver, gol cu excepția boxerilor lui ridicoli și a jachetei și mai ridicole chiar, tremură acum puternic. Bomboana Tootsie Pop tremură și ea la capătul bățului ros.

— Într-o zi o să te-neci cu o chestie d-aia, îi spune Henry.

— Mda, asta-mi spune și mama. Putem intra? Îngheț.

Pornesc înapoi spre Bivuac, locul unde prietenia lor se va sfârși chiar din această zi în douăzeci și trei de ani.

— Credeți că Richie Grenadeau e mort de-adevăratelelea? Întrebă Beaver.

— Nu știu și nici nu-mi pasă, spune Jonesy. Se uită la Henry. O să-l sunăm pe Duddits, bine? Am o cartelă telefonică și putem pune costul apelului în contul numărului meu.

— Propriul tău număr telefonic, spune Pete. Nemernic norocos ce ești. Te răsfăță ai tăi, nu glumă, Gary.

Spunându-i Gary te pui de-obicei bine cu el, însă nu și în dimineața aceasta – Jonesy e prea furat de gânduri.

— L-am primit de ziua mea și *eu* plătesc, din alocația mea, apelurile interurbane, așa că nu face mare caz. Și, la urma urmei, asta n-a avut niciodată loc – *n-a avut niciodată loc*, ați priceput?

Aprobă cu toții. N-a avut niciodată loc. Futu-i, n-a avut nicio...

3

O pală de vânt îl împinse pe Henry în față, aproape să atingă gardul electrificat. Își reveni în simțiri, scăpă scuturându-se de amintire ca și de o haină veche. N-ar fi putut veni într-un moment mai nepotrivit (desigur, unele amintiri nu veneau *niciodată* la timpul potrivit). Îl așteptase pe Underhill, îi înghețaseră mădulele și așteptase venirea singurei lui șanse de-a ieși de acolo, însă, cât timp el visa cu ochii deschiși, Underhill ar fi putut trece chiar pe lângă el, lăsându-l să plutească în derivă fără vâsle pe râul ăsta de căcat.

Doar că Underhill nu trecuse de el. Stătea de partea cealaltă a gardului cu mâinile în buzunare, uitându-se la Henry. Fulgii de zăpadă care aterizau pe filtrul transparent, ca de insectă, al măștii pe care o purta, erau topiți de respirația lui caldă și se prelingeau pe suprafața măștii asemenea...

Asemenea lacrimilor lui Beaver în ziua aceea, gândi Henry.

— Ai face bine să intri în grajd alături de ceilalți, spuse Underhill. Te transformi într-un om de zăpadă aici afară.

Limba i se lipise lui Henry de cerul gurii. Viața lui depindea aproape numai de ce-i va spune acestui bărbat și nu putea găsi nici un mod de-a începe. Nu putea nici măcar să-și dezlege limba.

De ce să te obosești? Întrebă vocea lui lăuntrică – vocea întunericului, prietenul său vechi. *Sincer și fără ocolișuri, de ce să te obosești? De ce nu-i lași pur și simplu să-ți facă ceea ce oricum aveai de gând să-ți faci singur?*

Fiindcă nu mai era vorba doar de el. Chiar și așa, nu putea vorbi.

Underhill rămase pe loc încă o clipă, uitându-se la el. Își ținea mâinile în buzunare. Gluga îi era dată pe spate, scoțând la iveală părul lui scurt, de un blond-închis. Zăpada se topea pe masca sa, mască pe care o purtau soldații, nu și deținuții însă, fiindcă deținuții nu mai aveau nevoie de așa ceva; pentru deținuți, ca și pentru omuleții cenușii, exista o soluție finală.

Henry se forță să vorbească și nu putu – nu putu. Oh, Dumnezeu, Jonesy ar fi trebuit să fie aici, nu el; Jonesy se descurcase întotdeauna mai bine la discursuri. Underhill va pleca, lăsându-l pe el cu o grămadă de „s-ar fi putut să” în brațe.

Însă Underhill rămase locului încă o clipă.

— Nu mă surprinde că-mi știi numele, domnule... Henreid? Te cheamă Henreid?

— Devlin. Acela pe care l-ați intuit e prenumele. Mă numesc Henry Devlin.

Mișcându-se foarte grijuliu, Henry își întinse mâna printr-o gaură dintre un șir de sârmă ghimpată și unul de sârmă electricată. După ce Underhill nu făcu nimic altceva decât să se uite la ea fără nici o expresie preț de cinci secunde sau cam așa ceva, Henry își retrase mâna în partea sa a acestei lumi proaspăt constituite, simțindu-se ridicol și spunându-și să nu fie chiar atât de idiot, că nu era ca și când ar fi fost ignorat cu bună știință la o petrecere cu cocteiluri.

O dată acest lucru încheiat, Underhill dădu din cap mulțumit, ca și când chiar *ar fi fost* la o petrecere cu cocteiluri, și nu aici, în mijlocul unei furtuni țipătoare, luminați de nou instalatele lumini de supraveghere.

— Îmi știi numele fiindcă prezența extraterestră din regiunea Jefferson a produs un efect telepatic de frecvență scăzută. Underhill zâmbi. Sună prostește când o enunți cu voce tare, nu-i așa? Dar e adevărat. Efectul e trecător, inofensiv și prea superficial ca să ajute la altceva decât la niște jocuri de societate, iar pentru astea suntem puțin cam prea ocupați în seara asta.

Limba lui Henry se dezlegă în cele din urmă, ca prin miracol.

— Nu ați venit până aici prin furtună doar fiindcă am știut numele *dumneavoastră*, spuse Henry. Ați venit fiindcă am știut numele *soției* dumneavoastră. Și cel al fiicei dumneavoastră.

Zâmbetul lui Underhill nu tresări.

— Poate că așa e, spuse. În orice caz, cred că a sosit vremea să ne retragem amândoi și să ne odihnim – a fost o zi lungă.

Underhill începu să umble, însă traseul pe care o luă îl duse de-a lungul gardului, către celălalt parc de rulote și campere. Henry ținu pasul cu el, deși trebuia să se muncească pentru asta; se depusese zăpada de aproape patruzeci de centimetri, vântul o viscolea, și nimeni nu o tasase sub picioare aici, de partea oamenilor fără de viață.

— Domnule Underhill. Owen. Stai o clipă și ascultă-mă. Am ceva important să-ți spun.

Underhill continuă să umble de-a lungul potecii de partea sa a gardului (care era *și ea* o parte a oamenilor fără de viață; știa Underhill asta?), cu capul aplecat din cauza vântului, încă arborând zâmbetul acela vag vesel. Lucrul cel mai îngrozitor, știa Henry, era că Underhill *voia* să se oprească. Doar că el, Henry, nu-i dăduse încă un motiv pentru a face asta.

— Kurtz e nebun, spuse Henry. Încă ținea pasul, dar gâfâia acum tare, picioarele lui extenuate țipau din nou. E nebun ca o vulpe.

Underhill continuă să umble cu capul aplecat și cu zâmbetul acela firav la locul lui, sub masca idi-oată. Ca o schimbare, mergea mai repede. În curând, Henry va trebui să alerge ca să țină pasul cu el. Asta, dacă mai putea.

— O să năvăliți cu mitralierele pe noi, gâfâi Henry. Cadavrele voi fi duse în grajd... grajdul va fi stropit cu benzină... probabil de la propria pompă a lui Moș Gosselin, de ce să irosiți banii guvernamentali?... apoi *fluf*, praf și pulbere... două sute... patru sute... va mirosi ca un picnic cu

porc la proțap al VFW⁶⁵ din iad...

Zâmbetul lui Underhill dispăru și grăbi și mai tare pasul. Henry găsi cumva forța să țină ritmul, respirând convulsiv și croindu-și drum cu greu prin nămeții de zăpadă care-i ajungeau până la genunchi. Vântul îl lovea tăios în față. Asemenea unei lame de brici.

— Însă Owen... așa te cheamă, corect?... Owen... ți-amintești poezioara aia veche... cea care începe așa: „Puricii mari... au purici mici... care-i mușcă... și-așa mai departe... și tot mai departe *ad infinitum*?”... asta se întâmplă aici și asta ești tu... fiindcă Kurtz are propriul lui plan... ajutorul lui, cred că-l cheamă Johnson...

Underhill îi aruncă o privire scurtă și tăioasă, apoi pași mai vioi ca înainte. Henry reuși cumva să țină pasul, dar nu credea că va rezista multă vreme. Îl prinsese un junghi de coapsă. Îl simțea fierbinte și devenea din ce în ce mai fierbinte.

— Acea poziție trebuia... să fie a ta... trebuia să te ocupi de partea a doua a curățeniei... Imperial Valley, acesta e... numele de cod... Îți spune ceva?

Henry observă că nu-i spunea. Probabil că nu-i spusese nimic Kurtz lui Underhill despre operațiunea care va șterge de pe fața pământului cea mai mare parte a Grupului Blue. Imperial Valley nu-i pomenise absolut nimic lui Owen Underhill, iar acum, pe lângă junghi, Henry simți un fel de bandă de fier peste piept, o bandă care-l strângea și-l tot strângea.

— Oprește-te... lisuse, Underhill... nu poți să...?

Underhill continuă doar să grăbească pasul. Underhill voia să-și păstreze puținele ultime iluzii. Cine-l putea învinui pentru asta?

— Johnson... alți câțiva... cel puțin una e femeie... ai fi putut fi și tu dacă n-ai fi dat-o-n bară... ai trecut linia, așa gândește el... și nu e nici măcar prima dată... ai mai făcut-o o dată, într-un loc care seamănă la nume cu Bossa Nova...

Acestea îi atraseră lui Henry o privire imediată și ascuțită. Progresă? Poate.

— La sfârșit cred că... până și Johnson va muri... numai Kurtz va pleca viu de aici... ceilalți... nimic altceva decât un morman de cenușă și oase... telepatia ta futută nu-ți... spune *asta*, nu-i așa?... micul tău truc de salon cu cititul gândurilor... nu va putea niciodată... să ajungă până... *aici*...

Junghiul din coapsă se extinse și-i cuprinse subsioara dreaptă ca o gheară. În același timp, alunecă și căzu cu capul înainte într-un nămete de zăpadă. Plămânii îi cerură nervoși aer și, în schimb, primiră o mână mare de zăpadă prăfoasă.

Henry se ridică anevoie în genunchi, tușind și înecându-se, și văzu spatele lui Underhill dispărând în peretele de zăpadă spulberată. Fără să știe ce va spune, știind doar că era ultima lui ocazie, strigă:

— Ai încercat să te piși pe perișorul de dinți a domnului Rapeloew și, când n-ai reușit, ai spart platoul! Ai spart platoul și ai fugit! *Așa cum fugi și acum, laș futut ce ești!*

Înainte de-abia vizibil în ninsoare, Owen Underhill se opri.

Pentru o clipă, rămase doar locul cu spatele la Henry, care, stând în genunchi în zăpadă, cu apa înghețată care i se scurgea pe fața încinsă,

⁶⁵Acronim pentru Veterans of Foreign Wars (veteranii războaielor desfășurate pe front străin)

gâfâia asemenea unui câine. Henry era conștient într-un fel în același timp străin și urgent că zgârietura de pe picior în care-i creștea birus începuse să-l mănânce.

Într-un sfârșit, Underhill se întoarse pe călcâie și veni înapoi lângă el.

— De unde știi de familia Rapeloew? Telepatia se disipează. Nu ai cum pătrunde atât de adânc.

— Știu multe, spuse Henry. Se ridică în picioare și rămase așa, gâfâind și tușind. Fiindcă e adânc înfaptă în mine. Sunt diferit. Prietenii mei și cu mine, am fost cu toții diferiți. Am fost patru la număr. Doi au murit. Eu sunt aici. Al patrulea... Domnule Underhill, al patrulea e problema pe care o aveți. Nu eu, nu oamenii pe care-i țineți în grajd sau cei pe care încă-i mai aduceți, nu Grupul Blue sau operațiunea Imperial Valley a lui Kurtz. Doar el.

Henry ridică din umeri, nedorind să rostească numele – de Jonesy fusese el cel mai apropiat; Beaver și Pete fuseseră minunați, însă doar Jonesy îl putea însoți la fiecare gând, la fiecare carte, la fiecare idee; doar Jonesy avea abilitatea de-a visa pe lângă linii, în aceeași măsură în care vedea linia. Însă Jonesy era pierdut, nu-i așa? Henry era destul de sigur de asta. Mai fusese acolo, o bucățică din Jonesy mai *fusese* când norul vespéral trecuse pe lângă el, dar, până acum, vechiul lui prieten trebuie să fi fost deja devorat de viu. Poate că inima lui încă mai bătea și poate că ochii lui încă mai vedeau, dar ființa lăuntrică a lui Jonesy era la fel de moartă ca și Pete și Beav.

— Jonesy e problema voastră, domnule Underhill. Gary Jones din Brookline, Massachusetts.

— Și Kurtz e o problemă.

Underhill vorbi prea încet ca să fie auzit peste țipătul vântului, însă Henry îl auzi totuși – îl auzi în gând.

Underhill se uită în jur. Henry îi urmări privirea și văzu câțiva bărbați fugind în josul încropelii de bulevard dintre campere și rulote – nimeni nu era prin preajmă. Totuși, întreaga zonă din jurul magazinului și grajdului era luminată fără milă și, în pofida vântului, auzea motoarele turate, auzea răgnetul bâlbâit al generatoarelor și auzea oamenii strigând. Cineva dădea ordine prin megafon. Impresia generală era stranie, ca și când ei doi ar fi fost izolați de furtună într-un loc plin de fantome. Oamenii care alergau chiar *arătau* a fantome, cum apăreau și dispăreau așa din valurile dansante de ninsoare.

— Nu putem sta de vorbă aici, spuse Underhill. Ascultă-mă și nu mă face să repet nici măcar un singur cuvânt, bătrâne.

În mintea lui Henry, unde existau acum atât de multe informații, încât cele mai multe se amestecau într-un fel de tocană indistinctă, un gând de-al lui Owen se ridică dintr-o dată clar și simplu: *Bătrâne. E cuvântul lui. Nu-mi vine să cred că am folosit cuvântul lui.*

— Ascult, spuse Henry.

Șopronul se afla departe de locul de detenție, atât de departe de grajd cât se putea și, deși pe dinafară era la fel de puternic luminat ca tot restul acestei tabere de concentrare diavolești, pe dinăuntru era întunecat și mirosea dulce a fân vechi. Și a altceva, ceva puțin mai acru.

Patru bărbați și o femeie stăteau rezemați cu spatele de peretele șopronului. Erau cu toții îmbrăcați în haine portocalii de vânătoare și-și treceau un joint de la unul la celălalt. Șopronul avea doar două ferestre, una dădea spre țarcul de animale, cealaltă dădea către gardul

împrejmuitoare și către pădurea din spatele lui. Sticla era murdară și lăsa doar puțin să pătrundă înăuntru din lumina nemiloasă a becurilor cu sodiu. În întunecime, fețele prizonierilor fumători de iarbă păreau cenușii, deja moarte.

— Vrei un fum? Întrebă cel cu joint-ul. Vorbi cu o voce forțată, reținută, ținând fumul în plămâni, însă întinse joint-ul destul de darnic. Era un monstru de țigară, observă Henry, lungă cât o *panatela*⁶⁶.

— Nu. Vreau doar să ieșiți cu toții de aici.

Se uitară la el, fără să înțeleagă. Femeia era soția celui care acum ținea joint-ul. Bărbatul din stânga era cumnatul ei. Ceilalți doi erau doar alți participanți la distracție.

— Întoarceți-vă la grajd, spuse Henry.

— Nici vorbă, spuse unul dintre ceilalți bărbați. E prea mare înghesuială acolo. Nouă ne place să fim mai comozi. Și, având în vedere că noi am fost primii aici, îți sugerez ca, dacă nu vrei să fii sociabil, *tu* să fii cel care să...

— Am priceput, spuse Henry. Așeză o mână peste tricoul legat în jurul piciorului. Birus. *Ei* îi spun Ripley. Unii dintre voi s-ar putea să-l aveți... cred că tu-l ai, Charles...

Arătă spre al cincilea bărbat, chel și umflat din cauza canadienei.

— Nu! strigă Charles, însă ceilalți se îndepărtau deja de el, cel cu trabucul cambogian (numele lui era Darren Chiles și era din Newton, Massachusetts) având grijă să nu-și scape luleaua.

— Ba da, îl ai, spuse Henry. La greu. La fel și tu, Mona. Mona? Nu, Marsha. Te cheamă Marsha.

— Nu-i adevărat! spuse ea.

Se ridică, apăsându-se cu spatele de peretele șopronului și uitându-se la Henry cu doi ochi mari, îngroziți. Ochi de cerb. În curând, toți cerbii de aici vor muri și, o dată cu ei, va muri și Marsha. Henry speră ca ea să nu-i poată citi gândul acesta.

— Sunt curată, domnule, toți cei de aici suntem curați, mai puțin *tu*!

Se uită la soțul ei, care nu era masiv, dar era mai mare ca Henry. Cu toții erau mai mari ca el, de fapt. Nu mai înalți, poate, dar mai masivi.

— Dă-l afară, Dare.

— Sunt două feluri de Ripley, spuse Henry, pronunțând ritos ceea ce era doar o bănuială pentru el... Însă, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât căpăta mai multă logică. Le puteți spune Ripley Prim și Ripley Secund. Sunt destul de sigur că, dacă nu ați primit o doză mare – prin ceva ce-ați mâncat sau inhalat sau ceva ce-a prins viață într-o rană deschisă – vă puteți însănătoși. Îl puteți învinge.

Acum, se uitau cu toții la el cu ochii aceia mari de cerb, și Henry avu un moment de disperare trecătoare. De ce n-a putut beneficia de-o sinucidere frumoasă și liniștită?

— Eu am Ripley Prim, spuse el.

Desfăcu tricoul. Nici unul dintre ei nu aruncă mai mult de-o privire furtivă la ruptura din jeansii pătați cu zăpadă ai lui Henry, însă el se uită intens, pentru toți. Rana produsă de semnalizator se umpluse de birus. Unele fâșii erau lungi de opt centimetri, cu vârfurile fluturând asemenea unor alge atinse de-un val. Simțea rădăcinile materiei ăsteia pătrunzând neîncetat din ce în ce mai adânc, mâncându-l, și spumegând, și sâsâind. Încercând să gândească. Asta era cea mai urâtă parte – *încerca să gândească*.

Oamenii mergeau acum spre ușa șopronului, iar Henry se aștepta s-o zbughească afară de-ndată ce vor simți o undă curată de aer rece. În

⁶⁶Panatela = țigară lungă și subțire (sp.)

schimb, se opriră.

— Domnule, ne poți ajuta? întrebă Marsha cu o voce copilărească, tremurată. Darren, soțul ei, își puse brațul în jurul umerilor ei.

— Nu știi, spuse Henry. Probabil că nu... dar cine știe. Plecați, acum. Voi ieși de-aici într-o jumătate de oră, poate mai puțin, însă probabil că e mai bine să stați în grajd alături de ceilalți.

— De ce? întrebă Darren Chiles din Newton.

Iar Henry, care avea doar umbra unei idei – nimic ce să aducă a plan – spuse:

— Nu știi. Pur și simplu așa cred că e mai bine.

Oamenii ieșiră, lăsându-l pe Henry stăpân pe șopron.

6

Sub fereastra care dădea spre gardul împrejmuit se afla o căpiță veche de fân. Darren Chiles ședea pe ea atunci când intrase Henry (fiind cel cu drogul, Chiles își atribuisese cel mai comod loc); acolo se așeză acum Henry. Stătu cu mâinile pe genunchi, simțindu-se dintr-o dată somnoros, în ciuda vocilor ce-i mișunau prin minte și a mâncărimii adânci și ramificate din piciorul stâng (începea să-i crească și-n gură, acolo unde-și pierduse un dinte).

Îl auzi pe Underhill venind înainte ca Underhill să vorbească, de fapt, de partea cealaltă a geamului; auzi apropierea minții lui.

— Sunt la adăpost de vânt și aproape complet în umbra clădirii, spuse Underhill. Fumez o țigară. Dacă vine cineva, tu nu ești acolo.

— Bine.

— Dacă mă minți, plec și n-o să-mi mai vorbești niciodată în viața ta scurtă, cu voce tare sau... altfel.

— Bine.

— Cum ai scăpat de oamenii de acolo dinăuntru?

— De ce? – Henry ar fi spus că e prea obosit ca să fie și nervos, dar se părea că nu așa stăteau lucrurile. – A fost un fel de test împrăștiat?

— Nu fi prost.

— Le-am spus că am Ripley Prim, ceea ce-i adevărat. S-au împrăștiat cât ai clipi. Henry făcu o pauză. Și tu-l ai, nu-i așa?

— Ce te face să crezi asta?

Henry nu simți nici o încordare în vocea lui Underhill și, ca psihiatru, era obișnuit să recunoască semnele. Orice altceva ar mai fi putut fi Underhill, Henry avea o bănuială că era totuși un om cu o minte extrem de lucidă, iar asta era un pas în direcția potrivită. *Pe lângă asta*, gândi el, *nu-l poate răni să înțeleagă că nu are nimic de pierdut cu adevărat.*

— Ți-a crescut în jurul unghiilor, nu-i așa? Și puțin într-o ureche.

— I-ai da de ceasul morții pe cei din Vegas, amice.

Henry văzu mâna lui Underhill ridicându-se, ținând o țigară între două degete înmănușate. Bănuia că vântul va sfârși fumând cea mai mare parte a acelei țigări.

— lei Ripley Prim direct de la sursă. Sunt destul de sigur că Ripley Secund se ia atingând ceva pe care deja cresc fungii – un copac, mușchi, cerbi sau căprioare, o altă persoană. lei asta așa cum te-ai urzica. Astea nu sunt lucruri pe care personalul vostru medical să nu le știe. Din câte-mi dau seama, de la ei am luat informațiile. Capul mi-e ca o antenă parabolică ce captează toate undele, fără să blocheze nimic. Jumătate din aceste lucruri nu știu de unde provin și nici nu contează. Acum, ascultă ceva ce medicii voștri nu știu. Cenușii numesc excrescența roșietică *birus*, un cuvânt care înseamnă „materia vieții”. În unele circumstanțe,

versiunea primă a birusului poate genera implanturi.

— Nevăstuicile de căcat, vrei să spui.

— Nevăstuici de căcat, asta-i bună. Îmi place. Iau naștere din birus, apoi se reproduc depunând ouă. Se înmulțesc, depun mai multe ouă, se înmulțesc din nou. Oricum, așa ar trebui să se întâmple. Aici, cele mai multe dintre ouă mor. Habar nu am dacă e din cauza vremii reci, a atmosferei sau dintr-o altă cauză. Însă, în mediul nostru de viață, Underhill, totul se reduce la birus. Altceva care să funcționeze nu au.

— Materia vieții.

— Îhî, dar ascultă: cenușiii au mari probleme aici, ceea ce explică și de ce au așteptat atât de mult – o jumătate de secol – înainte să treacă la acțiune. Nevăstuicile, de pildă. Ar trebui să fie sa-profite... știi ce înseamnă asta?

— Henry... așa te cheamă, corect? Henry?... Henry, ce-mi spui tu acum are vreo greutate în înțelegerea situației noastre acru...

— Are o greutate *enormă* în înțelegerea situației noastre actuale. Și, doar dacă nu-ți dorești să deții o mare parte din responsabilitatea dispariției vieții de pe Naveta Spațială Pământ – cu excepția unei inextricabile plante agățătoare kuzu interstelare, desigur – te sfătuiesc să taci și să ascuți.

O pauză. Apoi:

— Te ascult.

— Saprofitele sunt paraziți benigni. Trăiesc în intestinalele noastre și înghițim mereu altele o dată cu unele produse lactate. O dată cu laptele dulce pe care îl bem, de exemplu, sau o dată cu iaurtul. Le oferim gângăniilor un loc unde să trăiască și ele ne dau ceva drept răsplată. În cazul bacteriilor lactice, o digestie îmbunătățită. Nevăstuicile, în condiții normale – normale într-o altă lume, bănuiesc, unde relația dintre organisme vii și mediul de viață diferă într-un fel pe care nici nu încerc să mi-l închipui – cresc până la niște dimensiuni nu mai mari decât căușul unei lingurițe pentru ceai. Cred că, în cazul femelelor, pot anihila sistemul reproducător, dar nu omoară. Nu în mod normal. Pur și simplu trăiesc în intestine. Asta ar trebui să fie relația. Doar că ele ne mai și transformă în niște televizoare. Noi suntem, astfel, postul Omulețul Cenușiu TV.

— Iar tu știi toate astea pentru că trăiește una în tine? Nu se simți nici urmă de repulsie în vocea lui Underhill, însă Henry o simți cu claritate pulsând ca un tentacul în mintea bărbatului. Trăiește în tine una dintre acele, deschid-închid ghilimelele, nevăstuici normale?

— Nu.

Cel puțin, gândi el, așa cred.

— Atunci de unde știi lucrurile pe care le știi? Le inventezi poate pe măsură ce vorbești? Încerci cumva să-ți dobândești un bilet de ieșire de aici?

— De unde știu e lucrul cel mai lipsit de importanță, Owen, dar tu știi că nu mint. Îmi poți citi gândurile.

— Știu că tu *crezi* că nu minți. La câtă putere de citit gânduri să mă mai aștept?

— Nu știu. La mai multă, probabil, dacă se răspândește birusul, dar nu vei ajunge la puterea mea.

— Fiindcă tu ești diferit.

Scepticism; atât în vocea, cât și în gândurile lui Underhill.

— Amice, habar n-am avut cât sunt de diferit până astăzi. Dar să lăsăm asta de-o parte pentru moment. Acum, vreau doar să înțelegi că cenușiii au intrat aici într-o oală mare cu căcat. Pentru prima dată poate în istoria lor, se văd angajați într-o luptă pentru control. Mai întâi, pentru că, intrând înăuntrul oamenilor, nevăstuicile nu devin saprofite, ci paraziți

violenți. Nu se mai opresc din mâncat și nu se mai opresc din *crescut*. Sunt un cancer, Underhill.

Apoi, virusul. Se dezvoltă bine în alte lumi, dar foarte slab la noi, cel puțin până acum. Oamenii de știință și experții medicali care supraveghează acest rodeo cred că frigul îi încetinește creșterea, dar eu nu cred că asta e, sau nu e asta chiar totul. Nu sunt sigur, pentru că *ei* nu știu, dar...

— Oau, oau. Se văzu pentru scurtă vreme o flacără rotundă atunci când Underhill își aprinse altă țigară pe care s-o fumeze tot vântul. Nu te referi la tipii din corpul medical, nu-i așa?

— Nu.

— Crezi că ai o legătură cu omuleții cenușii. O legătură telepatică.

— Așa cred... cu unul dintre ei. Printr-un intermediar.

— Jonesy ăsta de care mi-ai vorbit?

— Owen, nu știu. Nu cu siguranță. Ideea e că *pierd meciul*. Eu, tu, cei care au fost cu tine la Blue Boy astăzi, s-ar putea să nu mai ajungem să sărbătorim Crăciunul. N-o să te mint în privința asta. Noi am primit doze mari, concentrate. Dar...

— L-am luat și eu, sigur, spuse Underhill. Și Edwards – a apărut pe el ca prin magie.

— Dar, chiar dacă te ia cu totul în stăpânire, nu cred că-l poți împrăștia prea mult. *Nu e chiar atât de contagios*. Sunt câțiva oameni în grajd care nu-l vor lua niciodată, indiferent printre cât de multe persoane infectate cu virus stau. Iar cei care-l prind, totuși, asemenea unei răceli, fac Birus Secund... sau Ripley, dacă-ți place mai mult numele ăsta.

— Să rămânem la birus.

— Bine. S-ar putea să-l poată da altor câțiva oameni, care vor avea o versiune foarte slabă, pe care am putea-o numi Birus Trei. S-ar putea ca și de aici să poată fi dat mai departe, însă cred că o dată ajuns la Birus Patru ai avea nevoie de-un microscop sau de un test sangvin ca să-l detectezi. Apoi dispare.

Acum urmează rezumatul, așa că fii atent.

Punctul unu. Cenușii – probabil nimic mai mult decât niște sisteme de implementare a virusului – au murit deja. Cei pe care nu i-a ucis mediul înconjurător, așa cum, într-un sfârșit, microbii au omorât marțienii în *Războiul lumilor*, au fost spulberați de armele voastre. Toți cu excepția unuia, adică, cel de la care – mda, așa trebuie să fie – am luat eu informațiile astea. Deși nu mai există nici el în forma lui fizică.

Punctul doi. Nevăstuicile nu-și îndeplinesc menirea. Asemenea tuturor cancerelor, se autodevo-rează în cele din urmă. Nevăstuicile care scapă din intestinul subțire sau din cel gros mor repede în mediul înconjurător, mediu pe care-l găsesc ostil.

Punctul trei. Nici virusul nu-și îndeplinește menirea, nu foarte bine, dar, dacă i s-ar oferi o ocazie, timp să se ascundă și să crească, ar putea suferi mutații. Ar învăța să se integreze. Poate să conducă.

— O să-l ștergem de pe fața pământului, spuse Underhill. O să transformăm întreaga regiune Jefferson într-o cicatrice cauterizată.

Lui Henry îi veni să strige de frustrare și probabil că o parte din această pornire răzbătu până la Underhill. Se auzi un bufnet când Underhill tresări, lovind peretele șubred al șopronului cu spatele.

— Nu contează ce faceți voi aici, spuse Henry. Oamenii pe care-i aveți aici nu pot împrăștia virusul, iar virusul nu se poate împrăștia singur. Dacă oamenii ăștia și-ar demonta corturile și ar pleca chiar acum, mediul înconjurător și-ar putea purta singur de grijă și ar elimina această bazaconie ca pe-o ecuație nedorită. Cred că cenușii au aterizat în felul acesta pentru că nu le venea dracului să creadă că așa ceva e posibil.

Cred că a fost o misiune sinucigașă având la conducere o versiune cenușie a lui Dom' Kurtz al tău. Pur și simplu nu pot înțelege că au ratat. „Întotdeauna câștigăm”, gândesc ei.

— De unde știi...

— Apoi, în ultimul minut, Underhill – poate în ultima *secundă* – unul dintre ei a găsit un om care era ciudat de diferit de toți ceilalți cu care cenușii, nevăstuicile și birusul au avut contact. El e Mary Tifoida voastră. Și a ieșit deja din zona de carantină, făcând inutile toate eforturile voastre de aici.

— Gary Jones.

— Jonesy, corect.

— Ce-l face diferit?

Indiferent de cât de puțin își dorea să meargă în această direcție, Henry își dădu seama că trebuie să-i ofere ceva lui Underhill.

— El și cu mine și cu ceilalți doi prieteni – cei care au murit – am cunoscut cândva pe cineva care era *foarte* diferit. Un telepat prin natura sa, fără ajutor din partea birusului. El ne-a făcut ceva. Dacă l-am fi întâlnit când am fi fost cu puțin mai mari, nu cred că ne-ar mai fi putut face așa ceva, însă l-am întâlnit când eram deosebit de... vulnerabili, cred că s-ar spune... la ceea ce avea el. Apoi, cu mulți ani mai târziu, lui Jonesy i s-a mai întâmplat ceva, ceva ce nu avea nimic de-a face cu... cu acest băiat deosebit.

Acesta însă nu era adevărul, presupunea Henry; deși Jonesy fusese lovit și aproape ucis în Cambridge, și Duddits, din cunoștințele lui Henry, nu fusese niciodată în viață la sud de Derry, Duds avusese cumva o contribuție la ultima, cruciala schimbare a lui Jonesy. Contribuise și la această schimbare. O *știa*.

— Și eu trebuie să... ce? Să cred toate astea pur și simplu? Să le-nghit ca pe un sirop împotriva tusei?

În întinericul dulceag al șopronului, buzele lui Henry se depărtară într-un rânjel lipsit de umor.

— Owen, spuse el, tu *deja* mă crezi. Sunt telepat, ți-amintești? Cel mai tare din parcare. Întrebarea, totuși...întrebarea este...

Henry rosti întrebarea în gând.

7

Stând dincolo de gardul împrejmuitor al taberei, lângă peretele din spate al vechiului șopron, înghețându-i măduva în oase, cu masca respiratorie lăsată în jos în jurul gâtului ca să poată fuma câteva țigări pe care nu și le dorea (își luase un pachet nou de la magazia de aprovizionare), Owen ar fi spus că niciodată în toată viața lui nu-i venise mai puțin ca acum să râdă... dar, când bărbatul din șopron răspunse la atât de rezonabilă lui întrebare cu o sinceritate atât de grăbită – *tu deja mă crezi... sunt telepat, ți-amintești?* – un râset îi fu totuși smuls de pe buze. Kurtz spusese că, dacă telepatia devenea permanentă și s-ar fi împrăștiat, societatea așa cum o știau ei se va prăbuși. Owen înțelesese conceptul, dar acum îl înțelegea și la un nivel visceral.

— Întrebarea, totuși...întrebarea este...

Ce avem de gând să facem în privința asta?

Obosit cum era, Owen nu găsea decât un singur răspuns la această întrebare.

— Trebuie să mergem pe urmele lui Jones, presupun. Ar ajuta la ceva? Avem suficient timp?

— Cred că da. Deocamdată.

Owen încercă să citească ce se afla în spatele răspunsului lui Henry, folosindu-se de propriile lui puteri mai slabe, și nu reuși. Chiar și-așa, era sigur că cele mai multe dintre lucrurile pe care i le spusese bărbatul acesta erau adevărate. *Fie asta, fie el crede că sunt adevărate*, gândi Owen. *Dumnezeu știe că și eu vreau să cred că sunt adevărate. Orice scuză e bună pentru a pleca de aici înainte să înceapă măcelul.*

— Nu, spuse Henry și, pentru prima dată, lui Owen i se păru că pare neliniștit, sigur pe el doar pe jumătate. Nici un măcel. Kurtz nu va omorî între două sute și opt sute de oameni. Oameni care, în cele din urmă, nu schimbă cu nimic termenii acestei socoteli. Sunt doar – Cristoase, nu sunt decât trecători nevinovați!

Owen nu fu pe de-a-ntregul surprins să descopere că-i place neliniștea noului său prieten; Dumnezeu îi era martor că și Henry îl neliniștise pe el.

— Ce propui? Ținând cont că tu însuși ai spus că doar amicul tău Jonesy contează.

— Da, dar...

Se blocă. Vocea mentală a lui Henry era puțin mai sigură pe ea, însă numai puțin. *N-am vrut să spun să plecăm și să-i lăsăm să moară.*

— N-o să plecăm niciunde, spuse Owen. O să fugim ca doi șobolani dintr-un pătut de porumb.

Aruncă a treia țigară după un ultim fum pufăit și se uită cum îl duse vântul. Dincolo de șopron, perdele de zăpadă fluturau prin țarcul gol de animale, acumulând mormane imense lângă peretele grajdului. Era o nebunie să pleci undeva pe o asemenea vreme. *Am avea nevoie de un Sno-Cat, cel puțin pentru început*, gândi Owen. *Până spre miezul nopții, chiar și o mașină cu tracțiune integrală s-ar putea să nu fie de ajuns. Nu în viscolul ăsta.*

— Omoară-l pe Kurtz, spuse Henry. Țasta-i răspunsul. Ne va fi mai ușor să scăpăm dacă nu va fi cine să dea ordine, și va întârzia... curățirea biologică.

Owen râse sec.

— Faci totul să pară atât de ușor, spuse el. Zero-Zero-Underhill, licență pentru ucis.

Aprinse o a cincia țigară, făcându-și mâinile căuș în jurul brichetei și al vârfului țigării. În pofida mânușilor, degetele îi amortiseră. *Ar fi bine să ajungem repede la o concluzie*, gândi el. *Înainte să mor înghețat.*

— Ce-i așa mare lucru? Întrebă Henry, dar știa foarte bine care era acesta; Owen îl simțea (și-l auzea cu jumătate de ureche) cum încearcă să nu vadă problema, dorindu-și ca lucrurile să nu ajungă mai grave decât erau deja. Intri pur și simplu și-l împuști.

— Nu ține. Owen îi trimise lui Henry o secvență scurtă: Freddy Johnson (și alți membri ai așa-nu-mitei echipe Imperial Valley) supraveghind Winnebago-ul lui Kurtz. De asemenea, are microfoane peste tot. Dacă se întâmplă ceva, tipii duri vin într-o grabă. Poate că *l-aș* nimeri. Probabil că nu, fiindcă se păzește la fel de temeinic ca și un *jefe* columbian al cocainei, mai ales când e în exercițiul funcțiunii, dar există o posibilitate. Îmi place să cred că nu mă descurc nici eu prost. Însă ar fi o misiune sinucigașă. Dacă l-a recrutat pe Freddy Johnson, atunci probabil că îi are și pe Kate Gallagher și Marvell Richardson... pe Carl Friedman... pe Jocelyn McAvory. Băieți duri și fete dure, Henry. Eu îl omor pe Kurtz, ei mă omoară pe mine, barosanul care conduce acest spectacol de sub muntele Cheyenne trimite un alt curățător, o clonă a lui Kurtz care va continua treaba de unde a lăsat-o el. Sau poate c-o aleg pe Kate pe acest post. E destul de nebună, Dumnezeu mi-e martor. Oamenii din grajd s-ar putea să câștige vreo doisprezece ore în care să fiarbă în suc propriu, dar,

Într-un sfârșit, totuși vor arde. Singura diferență e că, în loc să ai ocazia să străbați voios viscolul alături de mine, frumosule, vei arde alături de ceilalți. Amicul tău, între timp – tipul ăsta, Jonesy – își va continua drumul spre... spre ce?

— Informația asta ar fi prudent s-o țin doar pentru mine, pentru moment.

Owen, chiar și-așa, încercă să sape după ea cu forța telepatică pe care o deținea. O clipă, prinse o imagine încețoșată și uluitoare – o clădire înaltă și albă în zăpadă, cilindrică, asemenea unui siloz — apoi dispăru, înlocuită de imaginea unui cal alb care semăna aproape perfect cu un inorog trecând de-o pancartă. Pe pancartă se aflau litere roșii care alcătuiau BANBURY CROSS sub o săgeată dreaptă.

Mormăi amuzat și exasperat.

— Mă bruiezi.

— Poți să-i spui și așa. Sau poți s-o iei ca pe o tehnică pe care ar fi mai bine s-o înveți dacă vrei să păstrezi secretă conversația noastră.

— Îhî.

Owen nu era complet nemulțumit de ceea ce tocmai se întâmplase. Pentru început, o tehnică de bruiaj era un lucru bun pe care să-l știi folosi. Apoi, Henry *chiar* știa unde mergea prietenul lui infectat – să-l numim Jonesy Tifoidul. Owen văzuse o imagine fugară a locului în mintea lui Henry.

— Henry, vreau să mă ascuți.

— Bine.

— Uite care e cel mai simplu și cel mai sigur lucru pe care-l putem face, tu și cu mine. Întâi, dacă timpul nu e un factor extrem de crucial, trebuie să dormim puțin amândoi.

— Mi-ar prinde bine asta. Sunt aproape mort.

— Apoi, în jurul orei trei, eu încep să dau din picioare. Toată instalația va fi în alertă maximă până când nu va mai exista o instalație, dar, dacă ochiul Fratelui cel Mare se deschide puțin mai mult, atunci o va face între patru și șase dimineața. O să creez o diversiune și o să scurtcircuitez gardul – asta-i partea cea mai ușoară, de fapt. Pot ajunge aici cu un Sno-Cat la cinci minute după ce rahatul lovește elicele...

Telepatia avea unele avantaje abreviatoare față de comunicarea verbală, descoperirea Owen. Îi trimise lui Henry chiar în timp ce vorbea imaginea unui elicopter MH-6 Little Bird și a unor soldați fugind spre el.

— ... și duși suntem.

— Și să-l lăsăm pe Kurtz cu un grajd plin de civili nevinovați pe care intenționează să-i transforme în friptură crocantă. Ca să nu mai amintesc de Grupul Blue. Câți sunt, încă vreo două-trei sute de oameni?

Owen, care fusese militar cu normă întreagă de la vârsta de nouăsprezece ani și unul dintre subalternii lui Kurtz în ultimii opt ani, trimise două cuvinte prin canalul mental pe care-l stabiliseră între ei: *Pierderi colaterale.*

În spatele geamului murdar, silueta difuză care era Henry Devlin se agită, apoi rămase locului.

Nu, trimise înapoi.

Și Owen își dădu seama, spre marea lui oroare, că Henry era de părere că are. Frânturi din acea idee – ar fi fost o prea mare generozitate s-o numești plan – străbătură mintea lui Owen asemenea strălucitoarelor fragmente ale cozii unei comete. Îi tăiară răsuflarea. Țigara îi căzu nebăgată în seamă dintre degete și fu dusă de vânt.

Ești nebun.

Nu, nu sunt. Avem nevoie de-o diversiune ca să scăpăm, deja știi asta. Aceasta e diversiunea.

Oricum vor fi omorâți!

Unii vor fi. Poate că cei mai mulți vor fi. Însă există o șansă. Ce șansă de scăpare au într-un grajd cuprins de flăcări?

Cu voce tare, Henry spuse:

— Și mai e Kurtz. Dacă are vreo câteva sute de evadați de care să-și facă griji – dintre care mulți vor fi fericiți să spună primilor reporteri întâlniți în cale că guvernul lovit de panică al Statelor Unite a reiterat masacrul My Lai chiar aici, pe pământ american – va fi cu mult mai puțin îngrijorat de noi.

Nu-l cunoști pe Abe Kurtz, gândi Owen. Nu știi de Linia Kurtz. Desigur, nici el nu știuse. Nu cu adevărat. Nu până astăzi.

Totuși, propunerea lui Henry avea, într-un fel nebunesc, logică. Și conținea cel puțin un element expiator. În vreme ce acest nesfârșit paisprezece noiembrie mășăluia spre miezul nopții și în vreme ce șansele de-a supraviețui până la sfârșitul săptămânii se subțiau, Owen nu fu uimit să descopere că ideea expierii avea atracțiile ei.

— Henry.

— Da, Owen. Sunt aici.

— Am avut deja remușcări cu privire la ce am făcut în casa Rapeloew-rilor în acea zi.

— Știu.

— Și, totuși, am continuat să repet fapta aceea mereu și mereu. Cât de deplasat poate fi așa ceva?

Henry, excelent psiholog chiar și după ce gândurile lui se întorseseră spre sinucidere, nu spuse nimic. Deplasarea era un comportament uman normal. Trist, dar adevărat.

— Prea bine, spuse Owen în cele din urmă. Te las să cumperi tu casa, dar eu o voi decora. Batem palma?

— Batem, răspunse Henry imediat.

— Chiar mă poți învăța tehnica aia de bruiaj? Cred că o să am nevoie de ea.

— Sunt destul de sigur că pot.

— Bine. Ascultă.

Owen vorbi următoarele trei minute, uneori cu voce tare, alteori de la minte la minte. Cei doi bărbați ajunseseră la un punct când deja nu mai făceau diferența între felurile de comunicare; gândurile și vorbele se împletiseră.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE DERRY

1

E cald în magazinul lui Gosselin – e atât de cald! Transpirația iese pe fața lui Jonesy în broboane de-ndată și, pe când ei patru ajung la telefonul public (care e aproape de soba cu lemne, ca să vezi), i se rostogolește pe obraji și își simte subsuorile ca ierburile de junglă după o ploaie

torențială... nu că are deja cine știe ce păr acolo, nu la paisprezece ani. *Ai vrea tu, cum îi place lui Pete să spună.*

Așa că e cald, iar el e încă prins în parte în mrejele visului, care nu a dispărut așa cum dispar de obicei visele rele (încă mai miroase benzina și cauciucul ars, încă-l mai vede pe Henry ținând mocasinul acela... și capul, încă mai vede îngrozitorul cap retezat al lui Richie Grenadeau), și, pe deasupra, operatoarea înrăutățește și mai mult lucrurile, dovedindu-se o nemernică. Când Jonesy îi dă numele familiei Cavell, cel pe care-l formează des să întrebe dacă pot veni în vizită (Roberta și Alfie răspund întotdeauna da, însă politicos e să ceri permisiune, au fost cu toții învățați asta acasă), operatoarea întreabă:

— Părinții tăi știu că suni interurban?

Cuvintele nu ies într-un accent târăgănat de yankeu, ci în tonul ușor franțuzit al cuiva care a crescut în această parte a lumii, unde Letoumeau și Bissonette sunt nume mai frecvente ca Smith sau Jones. Franțuji zgârie-brânză, le spune tatăl lui Pete. Iar acum, el vorbește cu unul din aceștia la telefon, Dumnezeu să-l ajute.

— Îmi dau voie să sun dacă achit eu costul, spune Jonesy.

Măi să fie, ar fi trebui să-și dea seama că *el* va fi cel care va da de fapt telefonul. Își coboară fermoarul jachetei. Dumnezeuule, fierbe aerul aici! Cum de reușesc bătrânii ăia pierde-vară să stea în jurul sobei depășește puterea de înțelegere a lui Jonesy. Propriii lui prieteni stau aproape de el, ceea ce e probabil de înțeles – vor să știe cum se desfășoară lucrurile – dar, totuși, Jonesy își dorește ca ei să se dea puțin mai în spate. Faptul că stau atât de aproape îl face să-i fie și mai cald.

— Și, dacă i-aș suna, *mon fils*, pe *mère et père* ai tăi, ar zice același lucru?

— Sigur, spuse Jonesy. Transpirația îi curge într-un ochi și și-o șterge ca pe-o lacrimă. Tata e la lucru, dar mama ar trebui să fie acasă.

Nouă-patru-nouă, șase-șase-cinci-opt. Sper doar să vă grăbiți, fiindcă...

— O s'te ere' pe cuvânt de dat' ast, spune ea, părând dezamăgită.

Jonesy își dă jos haina, trecând receptorul de la o ureche la cealaltă ca să-și elibereze mâna, și o lasă să se odihnească pe podea. Ceilalți sunt încă îmbrăcați în hainele lor; Beav, de fapt, nici măcar nu și-a tras jos fermoarul jachetei lui â la Fonzie. Cum de suportă căldura, Jonesy nu poate înțelege. Până și *mirosurile* îl deranjează: muștar Musterole, și fa-sole, și petrosin, și cafea, și saramură din butoiul cu murături. De obicei îi plac mirosurile de la magazinul lui Gosselin, dar astăzi îl fac pe Jonesy să-și vină să dea la boboci.

Legătura telefonică face un clic în urechea lui. Atât de *încet*. Prietenii lui se apropie prea mult de telefonul agățat de peretele din spate, înghesuindu-l. Două sau trei rânduri mai încolo, Lamar se uită fix la raftul cu fulgi de cereale și se freacă pe frunte asemenea unui om pe care-l doare capul. Având în vedere câtă bere a stins aseară, gândește Jonesy, o durere de cap ar fi ceva normal. Și pe el începe să-l doară capul, o durere de cap cu care berea nu are nici o legătură, doar că e atât de a dracului de *cald* aici înă...

Se îndreaptă puțin de spate.

— Sună, le spune prietenilor lui și-și dorește imediat să-și fi ținut gura, fiindcă ei se apropie mai tare ca înainte. Respirația lui Pete e-a dracului de *îngrozitoare*, și Jonesy gândește: *Ce faci, Petesky? Te speli pe dinți o dată pe an, fie că e nevoie, fie că nu?*

Telefonul e ridicat la al treilea apel.

— Da, alo?

E Roberta, dar pare distantă și supărată, mai degrabă decât veselă, cum e de obicei. Nu că ar fi greu să-ți dai seama de ce; în fundal îl aude

pe Duddits ținând prelung. Jonesy știe că Alfie și Roberta nu simt acel plânset așa cum îl simt el și cu prietenii lui – ei sunt adulți. Dar ei sunt în același timp și părinții lui, simt *câtva* din el, și se îndoiește că aceasta a fost dimineața preferată a doamnei Cavell.

Cristoase, cum de poate fi atât de *cald* aici? Cu ce-au aprins, totuși, focul în soba aia cretină în dimineața aceasta? Cu plutoniu?

— Vorbește, cine-i?

E nerăbdătoare, ceva iarăși total necaracteristic doamnei Cavell. Dacă înveți ceva când ești mama unei persoane speciale cum e Duddits, le-a spus băieților de mai multe ori, atunci acest lucru e să fii răbdătoare. În dimineața asta, totuși, nu e răbdătoare. În dimineața aceasta pare aproape furioasă, lucru de neconceput.

— Dacă vindeți ceva, nu pot vorbi cu dumneavoastră. Sunt ocupată acum și...

Duddits în fundal, suflând trompeta și văicărindu-se. *Ești ocupată, nici vorbă*, gândește Jonesy. *Face așa de la răsăritul soarelui și acum trebuie să-ți fi ieșit din sărite destul de tare.*

Henry îl lovește în coaste pe Jonesy cu cotul și-i face un semn cu mâna – *Haide! Grăbește-te!* – și, deși îl doare, cotul primit e totuși un lucru bun. Dacă femeia îi va închide, Jonesy va trebui din nou să aibă de-a face cu nemernica aceea de operatoare.

— Doamnă Cavell – Roberta? Eu sunt, Jonesy.

— Jonesy? Îi simte profunda ușurare; și-a dorit atât de mult ca prietenii lui Duddits să sune, încât aproape crede că își închipuie totul. Chiar tu ești?

— Mda, spune el. Eu și ceilalți.

Ține receptorul ridicat.

— Bună, doamnă Cavell, spune Henry.

— Hei, ce mai faceți? e contribuția lui Pete.

— Salut, frumoaso, spune Beaver cu un rânjel de albatros. E oarecum îndrăgostit de Roberta din ziua în care au întâlnit-o.

Lamar Clarendon se uită spre ei când aude vocea fiului său, se strâmbă, apoi se întoarce la contemplarea cutiilor de Cheerios și Shredded Wheat. *Dați-i bătaie*, i-a zis Lamar lui Beaver atunci când acesta i-a spus că vor să-l sune pe Duddits. *Nu șt 'u de ce-aș' vrea să vorbit' cu cap-dă-bezea ăla, da '-i banu' vost ce-l aruncat' pe geam.*

Când Jonesy duce receptorul înapoi la ureche, Roberta Cavell tocmai spune:

— ... v-ați întors în Derry? Credeam că sunteți la vânătoare în Kineo sau pe-undeva.

— Încă suntem acolo, spune Jonesy.

Se uită în jur la prietenii lui și e uimit să vadă că ei nu transpiră aproape deloc – o peliculă subțire pe fruntea lui Henry, câteva picături deasupra buzei de sus a lui Pete și atâta tot. A naibii de ciudățos.

— Ne-am spus doar că... ăă... ar fi bine să sunăm.

— Ați știut.

Vocea ei e plată – nu neprietenoasă, ci neîntrebătoare.

— Mm... Se trage de cămașa de flanelă, ca să-și răcorească pieptul. Mda.

Sunt sute de întrebări pe care cei mai mulți le-ar pune în acest moment, începând probabil cu: *De unde-ai știut? Ce-i cu el, pentru numele lui Dumnezeu?* Dar Roberta nu face parte dintre „cei mai mulți” și a avut deja mare parte dintr-o lună să observe cum se comportă băieții cu fiul ei. Ceea ce spune ea e doar:

— Așteaptă, Jonesy. Îl aduc.

Jonesy așteaptă. În depărtare, încă-l mai aude pe Duddits

văicărindu-se și pe Roberta vorbindu-i. Încercând să-l convingă să vină la telefon. Folosind ceea ce deja sunt cuvinte magice în casa Cavell: *Jonesy, Beaver, Pete, Henry*. Plânsetul se apropie și, chiar prin telefon, Jonesy simte cum îi pătrunde în creier, un cuțit bont care sapă și rupe îl loc să taie. *Iach!* Plânsetul lui Duddits face cotul primit de la Henry să pară o mângâiere de dragoste. Între timp, bătrâna sevă de junglă îi curge în râuri pe gât în jos. Ochii lui se fixează asupra celor două însemne de deasupra telefonului, VĂ RUGĂM LIMITAȚI-VĂ APELURILE LA 5 MIN., e primul, NU SUNT TOLERATE ÎNJURĂTURILE, e celălalt. Sub acestea, cineva a scrijelit: Cine dracu spune asta? Apoi îl aude pe Duddits la aparat; acele îngrozitoare strigăte ascuțite îi intră direct în urechi. Jonesy se strâmbă din cauza lor, dar, în pofida durerii, îi e imposibil să se supere pe Duds. Aici sunt patru, toți la un loc. Acolo el e unul, e singur, și ce „unu” ciudat mai e! Dumnezeu l-a lovit și l-a binecuvântat în același timp; îl ametește pe Jonesy numai să se gândească la asta.

— Duddits, spune el. Duddits, noi suntem. Jonesy...

Îi înmânează receptorul lui Henry.

— Salut, Duddits, sunt Henry...

Henry îi dă receptorul lui Pete.

— Salut, Duds, sunt Pete, nu mai plânge acum, e-n regulă...

Pete îi dă telefonul lui Beaver, care se uită în jur, apoi trage receptorul spre colț cât de mult îi permite cordonul. Acoperindu-și gura cu mâna ca să nu-l audă bătrânii de lângă sobă (ca să nu mai pomenească de bătrânul lui, desigur), cântă primele două versuri ale cântecului de leagăn. Apoi tace, ascultă. După o clipă, le face celorlalți un semn cu degetul mare și arătătorul unite într-un cerc. Apoi îi dă receptorul înapoi lui Henry.

— Duds? Sunt Henry din nou. A fost un vis, Duddits. N-a fost adevărat. Bine? N-a fost adevărat și s-a *terminat*. Doar...

Henry ascultă. Jonesy folosește ocazia să-și dea jos cămașa de flanelă. Tricoul de dedesubt e ud leoarcă.

Sunt miliarde de lucruri pe lumea asta pe care Jonesy nu le știe – ce fel de legătură există între el și prietenii lui și Duddits, pentru început – dar știe că nu mai poate sta mult timp în magazinul lui Gosselin. I se pare că nu se uită doar la blestemata aia de sobă, ci că se află de-a dreptul *înăuntrul* ei. Bășinoșii ăia bătrâni din jurul tablei de dame trebuie să aibă gheață în oase.

Henry dă din cap.

— Așa e, asemenea unui film înfricoșător. Ascultă, încruntându-se. Nu, n-ai făcut asta. Nici unul dintre noi n-am făcut-o. Nu l-am rănit. Nu am rănit pe nici unul dintre ei.

Și, așa pur și simplu – bingo – Jonesy știe că ei au făcut-o. N-au vrut cu adevărat s-o facă, dar au făcut-o. Erau speriați că Richie s-ar putea ține de promisiunea de-a se revanșa... așa că au acționat ei primii.

Pete întinde mâna și Henry spune:

— Pete vrea să-ți vorbească, Dud.

Îi dă telefonul lui Pete și Pete îi spune lui Duddits să uite, să se calmeze, se vor întoarce curând acasă și vor juca cu toții un joc, se vor distra, se vor da dracului de *ceasul morții*, dar, între timp...

Jonesy își ridică ochii și vede că unul dintre însemnele de deasupra telefonului s-a schimbat. Cel din stânga încă mai spune: VĂ RUGĂM LIMITAȚI-VĂ APELURILE LA 5 MIN., dar cel din dreapta acum spune: DE CE NU IEȘI AFARĂ E MAI RĂCOARE. Iar asta-i o idee bună, o idee *atât* de bună. Nu are nici un motiv să n-o facă – problema Duddits se pare că este sub control.

Dar, înainte să poată trece la acțiune, Pete îi întinde telefonul, spunându-i:

— Vrea să-ți vorbească ție, Jonesy.

Pentru o clipă aproape c-o ia la fugă, spunându-și la dracu' cu Duddits, la dracu' cu ei toți. Însă ei sunt prietenii lui, împreună au prins același vis îngrozitor, au făcut ceva ce nu voiau să facă

(mincinos, mincinos împuțit ai vrut, chiar ai vrut)

iar ochii lor îl fac să stea pe loc în ciuda căldurii, care acum se încleștează în jurul pieptului său asemenea unei pături sufocante. Ochii lor insistă că el face parte din problemă și că nu trebuie să plece cât timp Duddits e încă la telefon. Nu așa se joacă acest joc.

E visul nostru și nu s-a încheiat încă, insistă ochii lor – ai lui Henry mai mult decât alții. Îl trăim din ziua în care l-am găsit în spatele depozitului Fraților Tracker, ingenuncheat și aproape gol. El vede linia și acum o vedem și noi, unii dintre noi vor vedea întotdeauna linia. O vom vedea până în ziua morții noastre.

Mai este și altceva în ochii lor, ceva ce-i va bântui fără de veste până în ziua morții lor și care-și va arunca umbra până și peste zilele lor cele mai fericite. Teama lucrului pe care l-au făcut. A lucrului pe care l-au făcut în partea pe care nu și-o amintesc din visul pe care l-au avut cu toții.

Asta-l ține acolo unde se află și-l face să ia receptorul, deși se sufocă, se prăjește, se *topește* dracului de căldură.

— Duddits, spune el și până și *vocea* i se pare că-i e încinsă. E în regulă, cu adevărat. O să ți-l dau din nou pe Henry, e super-cald aici înăuntru și trebuie să iau o gură de aer proas...

Duddits îl întrerupe, vocea lui e puternică și grăbită:

— *U-eși-fa'ă! Onsi, u-eși-fa'ă! Eu'iu! Eu'iu! 'Omu' EU'IU!*

Au înțeles întotdeauna bolboroseala lui de prima dată, iar Jonesy o înțelege și acum: *Nu ieși afară! Jonesy, nu ieși afară! Cenușiu! Cenușiu! Domnul CENUȘIU!*

Gura lui Jonesy se deschide fără voie. Se uită dincolo de soba plutind în valuri de căldură, în josul culoarului unde tatăl mahmur al lui Beaver examinează apatic fasolea la conservă, dincolo de doamna Gosselin de la bătrâna casă de marcat și afară pe fereastra din față. Fereastra aceea e murdară și e plină de abțibilduri făcând reclamă la orice, de la țigări Winston și răcoritoare Moosehead Ale până la prânzuri oferite de biserici și la picnicurile de 4 Iulie care au avut loc pe când cultivatorul de arahide era încă președinte... Însă mai e destulă sticlă rămasă prin care să se uite și să vadă arătarea care-l așteaptă afară. E ființa care a venit în spatele lui când încerca să țină închisă ușa de la baie, ființa care i-a răpit corpul. O siluetă cenușie dezbrăcată care stă pe picioarele ei fără degete lângă pompa de benzină Citgo, holbându-se la el cu ochii ei negri. Iar Jonesy gândește: *Nu-s cu-adevărat așa, dar așa-i vedem noi.*

Ca și când ar sublinia asta, Dl Cenușiu își ridică una dintre mâini și și-o lasă apoi jos. Din vârful celor trei degete, picături mici, roșii-aurii, plutesc spre cer asemenea unor scaieți.

Birus, gândește Jonesy.

Ca și când ar fi un cuvânt magic într-o poveste, totul îngheață în loc. Magazinul lui Gosselin devine o felie de viață statică. Apoi, culoarea păăsește lucrurile și se transformă într-o fotografie cu tonuri sepia. Prietenii lui devin transparenți și dispar în fața ochilor lui. Doar două lucruri mai par încă reale: receptorul negru și greu al telefonului public și căldura. Căldura sufocantă.

— *T-Eu'și-TT!* strigă Duddits în urechea lui. Jonesy aude o inspirație lungă, sacadată pe care și-o amintește atât de bine; e vorba de Duddits pregătindu-se să rostească vorbele cât mai clar posibil. – *Ounzy! Ounzy,*

ește-te! Trezește-te! Jonesy, trezește-te!

Jonesy își ridică fruntea și, pentru o clipă, nu văzu nimic. Părul, greu și îmbibat cu transpirație, îi atârna în ochi. Îl dădu la o parte, sperând să vadă propriul său dormitor – fie cel de la Bivuac, fie, și mai bine, cel de acasă, din Brookline – dar nu avu un asemenea noroc. Încă se afla în biroul Fraților Tracker. Adormise cu capul pe birou și visase despre cum îl sunaseră pe Duddits cu mulți ani în urmă. Partea aceasta fusese destul de reală, nu însă și acest lucru era că înăbușitoare. Dacă făcuse ceva vreodată bătrânul Gosselin, atunci își păstrase întotdeauna magazinul în răcoare; în privința asta era un zgârcit. Căldura i se strecurase în vis fiindcă era cald aici, Cristoase, erau probabil patruzeci de grade, poate chiar cincizeci.

A luat-o razna cazanul, gândi și se ridică. Sau poate-a luat foc locul ăsta. În orice caz, trebuie să ies afară. Înainte să mă prăjesc.

Jonesy ocoli biroul, de-abia observând că acesta se schimbase, de-abia simțind ceva mângâindu-i creștetul capului când se grăbi spre ușă. Întindea o mână către clanță și cealaltă către încuietoare, când își aminti de Duddits cel din vis, spunându-i să nu iasă afară, că acolo era Dl Cenușiu, pândindu-l.

Și acolo era. Chiar dincolo de ușă. Așteptând în depozitul amintirilor sale, care-i aparținea acum în totalitate.

Jonesy își întinse degetele transpirate pe lemnul ușii. Părul îi căzu din nou peste ochi, dar el nu băgă de seamă.

— D-le Cenușiu, șopti el. Ești acolo afară? Ești, nu-i așa?

Nici un răspuns, însă Dl Cenușiu era acolo, sigur. Stătea cu rudimentul lui de cap spân înclinat într-o parte și cu ochii negri sticloși fixați asupra clanței, așteptând s-o vadă răsucindu-se. Așteptând ca Jonesy să iasă în grabă pe ușă. Și-apoi...?

Adio, sâcâitoare gânduri omenești. Adio, derutante și deranjante emoții omenești.

Adio, Jonesy.

— Dl Cenușiu, încerci să mă scoți afară cu fumul?

Tot nici un răspuns. Jonesy nu avea nevoie de unul. Dl Cenușiu avea acces la toate butoanele, nu-i așa? Inclusiv la cele care controlau temperatura lui. Cât de sus o ridicase? Jonesy nu știa, dar știa că încă urca. Banda din jurul pieptului lui era mai caldă și mai grea ca înainte și de-abia putea respira. Tâmpilele îi pulsau.

Fereastra. Ce spui de fereastră?

Simțind unda unei speranțe, Jonesy se întoarse în acea direcție, cu spatele la ușă. Fereastra era întunecată acum – iar parcare din fața depozitului Fraților Tracker era îngropată sub dune schimbătoare de zăpadă. Niciodată, nici când era copil, nu i se păruse zăpada mai tentantă ca acum lui Jonesy. Se văzu sărind pe fereastră asemenea lui Errol Flynn într-un film vechi cu pirați, se văzu luând în piept zăpada și aruncându-se în nămeți, spălându-și fața încinsă în binecuvântata răcoare albă...

Da, iar apoi senzația mâinilor D-lui Cenușiu închizându-se în jurul gâtului lui. Mâinile acelea aveau doar câte trei degete fiecare, dar erau puternice; l-ar strânge de gât până l-ar sufoca într-o clipită. Numai să întredeschidă fereastra, numai să încerce să lase niște aer rece de noapte să intre, și Dl Cenușiu va fi imediat înăuntru și se va năpusti asupra lui asemenea unui vampir. Fiindcă acea parte a Lumii lui Jonesy nu era

securizată. Acea parte era teritoriu ocupat.

Alegerea lui Hobson. Iese prost orice ai face.

— Ieși afară. Dl Cenușiu vorbi într-un sfârșit prin ușă și o făcu cu propria voce a lui Jonesy. Voi termina repede. Nu-ți dorești să te prăjești acolo... sau îți dorești asta?

Jonesy văzu imediat biroul din fața geamului, biroul care nici măcar nu fusese acolo când intrase prima dată în încăperea. Înainte să adoarmă, el fusese o bucată de mobilier simplă din lemn, genul de lucru cu preț minim pe care-l cumperi dintr-un magazin când ești cu bugetul la limită. Cândva – nu-și amintea cu precizie când – apăruse pe el un telefon. Un telefon simplu și negru, la fel de utilitar și de lipsit de prețiozități ca biroul însuși.

Acum, văzu el, biroul era un model mai masiv din stejar, geamănul celui din camera lui de lucru din Brookline. Iar telefonul era un Trimline albastru, asemenea celui din biroul lui de la Jay. Își șterse cu palma de pe frunte o peliculă groasă de transpirație caldă ca urina și, când făcu aceasta, văzu ce atinsese cu vârful capului.

Era vorba de capcana pentru vise.

Capcana pentru vise de la Bivuac.

— Sfinte rahat, șopti el. *Decorez încăperea.*

Sigur că o decora, de ce nu? Nu-și decorau celulele până și deținuții de pe culoarul morții? Iar dacă putea adăuga un birou, și o capcană pentru vise, și un telefon Trimline în somn, atunci poate că...

Jonesy închise ochii și se concentră. Încercă să aducă la viață o imagine a biroului din Brookline. Pentru o clipă, aceasta-i dădu de furcă, fiindcă interveni o întrebare: dacă amintirile lui se aflau acolo afară, cum de le mai avea și aici înăuntru? Răspunsul, își dădu el seama, era foarte simplu. Amintirile se aflau încă în mintea lui, acolo unde fuseseră mereu. Cutiile de carton din depozit erau ceea ce Henry ar numi o externalizare, felul în care el vizualizează toate lucrurile la care are acces Dl Cenușiu.

Nu contează. Fii atent la ce trebuie făcut. Biroul din Brookline.

Vizualizează biroul din Brookline.

— Ce faci? chestionă Dl Cenușiu. Siguranța lui de sine îi părăsise vocea. Ce puțin-n-rață faci acolo?

Jonesy zâmbi puțin auzind expresia – nu se putu abține – dar ținu tare de imagine. Nu de imaginea biroului în ansamblu, ci a unui anume perete al acestuia... cel de lângă ușa care dădea în micuța baie... da, iată-l. Termostatul marca Honeywell. Ce trebuia să spună acum? Exista vreun cuvânt magic precum *alakazam*?

Mda.

Cu ochii încă închiși și cu o urmă de zâmbet încă pe fața îmbrobodită de transpirație, Jonesy șopti:

— Duddits.

Își deschise ochii și se uită la peretele prăfos și anodin.

Termostatul se afla acolo.

— Oprește-te! strigă Dl Cenușiu, și Jonesy fu uimit de familiaritatea acelei voci chiar atunci când traversă încăperea; era ca și când ar fi ascultat una din propriile sale rare certuri (dezordinea infernală a camerei copiilor era un subiect predilect) înregistrată pe bandă magnetică. – Oprește-te imediat! *Asta trebuie să înceteze!*

— Pupă-mă-n cur, frumosule, replică Jonesy și rânji. De câte ori își doriseră copiii lui să-i spună ceva de genul acesta, atunci când începea

tărăboiul? În acea clipă îi trecu prin minte un gând neplăcut. Probabil că nu va revedea niciodată interiorul apartamentului din Brookline, dar, dacă-l va vedea, o va face cu ochii care-i aparțineau acum D-lui Cenușiu. Obrazul pe care-l vor săruta copiii lui („Auu, zgârie, tati!” va spune Misha) va fi atunci obrazul D-lui Cenușiu. Buzele pe care le va săruta Carla vor fi mai mult ca sigur buzele D-lui Cenușiu. Și, în pat, când ea-l va prinde și-l va conduce înăuntrul ei...

Jonesy tresări, apoi se întinse spre termostat... care, văzu el, era setat la 50. Era singurul din lume care putea urca atât de mult, fără-ndoială. Roti butonul înapoi cu jumătate, neștiind la ce să se aștepte, și fu încântat să simtă o suflare fugară de aer rece pe obraji și pe sprâncene. Își îndreptă fața mulțumit mai în sus, ca să prindă briza mai în plin, și observă grătarul unei găuri de aerisire montate sus în perete. Încă un adaus proaspăt.

— Cum reușești asta? strigă Dl Cenușiu prin ușă. De ce nu absoarbe corpul tău birusul? Cum de încă mai exiști?

Jonesy izbucni în râs. Pur și simplu nu se putea abține.

— Încetează, spuse Dl Cenușiu și tonul lui era acum mai tăios. Era tonul pe care îl folosisese el când îi dăduse Cariei ultimatumul: dezintoxicare sau divorț, iubire, tu alegi. Pot face mai mult decât să ridic temperatura, să știi. Pot să te ard de viu. Sau să te fac să orbești.

Jonesy își aminti pixul intrând în ochiul lui Andy Janas – acel pocnet îngrozitor și cărnos – și tresări. Totuși, recunoștea o minciună când îi ajungea la urechi. *Tu ești ultimul, iar eu sunt mecanismul tău de livrare, gândi Jonesy. N-o să-ți distrugi prea tare mașinăria. Nu până nu ți-ai încheiat misiunea, oricum.*

Merse încet înapoi lângă ușă, amintindu-și să aibă grijă... fiindcă, așa cum spusese Gollum despre Bilbo Baggins, era șiret, prețiosul, aha, foarte șiret.

— D-le Cenușiu? întrebă el încet.

Nici un răspuns.

— D-le Cenușiu, cum arăți acum? Cum arătai când erai tu însuți? Nu mai ești chiar atât de cenușiu, ci puțin mai roz? Ai cu vreo două degete mai mult la mâini? Ai câteva fire de păr pe cap? Încep să-ți crească degete, și coite între picioare?

Nici un răspuns.

— Începi să semeni cu mine, D-le Cenușiu? Să *gândești* ca mine? Și nu-ți place, așa-i? Sau îți place?

Tot nici un răspuns, și Jonesy își dădu seama că Dl Cenușiu dispăruse. Se întoarse și se grăbi spre fereastră, observând alte noi schimbări: o xilografură pe un perete, o reproducere după un Van Gogh pe altul – *Gălbenelele*, un cadou de Crăciun de la Henry – și, pe birou, *perpetuum mobile* Magic 8-Ball pe care-l avea pe biroul de acasă. Voia să vadă ce pune la cale Dl Cenușiu, să afle ce-i mai captase acum atenția.

Pentru început, interiorul camionetei se schimbase. În locul camionetei tărcate bej-verzui din dotarea armatei (cu mapa plină de hârtii și formulare pe scaunul pasagerului, cu radioul țuitor de sub bord), se afla acum într-o limuzină de lux Dodge Ram cu scaune îmbrăcate în velură cenușie și cu aproximativ la fel de multe butoane ca un avion cu turboreactor. Pe compartimentul pentru mânuși se afla un abtibild pe care scria ÎMI V CIOBĂNESCU SCOTIAN. Ciobănescul respectiv încă era de

față și își făcea simțită prezența, dormind pe covorașul din partea locului din dreapta, cu coada perfect încolăcită în jurul corpului. Era un mascul pe nume Lad. Jonesy simți că are acces la numele și la soarta pe care stăpânul lui Lad o avusese, dar de ce-ar vrea așa ceva? Undeva la nord de situarea lor prezentă, camioneta de armată a lui Janas se afla scoasă de pe șosea, iar șoferul acestei mașini zăcea lângă ea. Jonesy nu avea habar de ce Dl Cenușiu lăsase câinele în viață.

Apoi, Lad își înălță coada și se băși, iar Jonesy înțelese.

5

Descoperi că, uitându-se pe fereastra biroului Fraților Tracker și concentrându-se, se putea uita prin propriii lui ochi. Ninsoarea cădea mai abundent ca înainte, însă, asemenea autovehiculelor Armatei, Dodge-ul era echipat cu tracțiune integrală și-și croia drum destul de ușor. Mergând în direcția opusă, înspre nord, către regiunea Jefferson, se vedea un lanț de faruri înălțate cu mult deasupra șoselei: convoiul de camioane al armatei. Apoi, pe partea cealaltă, un semn reflectorizant – litere albe, fundal verde – se ivi din zăpada viscolită, DERRY LA 5 INTRĂRI MAI DEPARTE.

Plugurile de dezăpezit ale municipalității lucraseră și, deși de-abia dacă exista trafic (n-ar fi fost prea mare trafic nici pe o noapte senină), autostrada era folosibilă. Dl Cenușiu mări viteza Ram-ului până la șaiszeci și cinci de kilometri pe oră. Trecură de trei intrări pe care Jonesy și le amintea bine din copilărie (STRADA KANSAS, AEROPORT, UPMILE HILL/ PARCUL STRAWFORD), apoi Dl Cenușiu încetini.

Dintr-o dată, Jonesy crezu că înțelege.

Se uită la cutiile pe care le târâse înăuntru biroului, cele mai multe însemnate DUDDITS, câteva însemnate DERRY. Cele din urmă le luase ca măsură de prevedere. Dl Cenușiu credea că încă deține amintirile de care avea nevoie – *informațiile* de care avea nevoie – dar, dacă Jonesy bănuia bine unde mergeau (iar asta avea perfectă logică), Dl Cenușiu va avea parte de o surpriză. Jonesy nu știa dacă să se bucure sau să fie speriat și descoperi că era amândouă.

Iată o pancartă verde pe care scria INTRAREA 25 – STRADA WITCHAM. Mâna lui acționă semnalizatorul Ram-ului.

O dată ajuns în intersecție, roți volanul la stânga, pe Witcham, îl roți apoi la stânga din nou, un kilometru mai departe, pe strada Carter. Carter urca într-un unghi abrupt, îndreptându-se către Upmile Hill și strada Kansas pe cealaltă parte a ceea ce fusese cândva o creastă împădurită și înaltă, locul unui înfloritor sat al indienilor Micmac. Strada nu mai fusese curățată de câteva ore, dar tracțiunea integrală făcea față situației. Ram-ul își croia drum printre mormanele acoperite cu zăpadă de pe-o parte și cealaltă a drumului – mașini parcate pe marginea șoselei în pofida restricțiilor municipalității pe vreme grea.

La jumătatea drumului, Dl Cenușiu trase din nou de volan, de data aceasta intrând pe o stradă și mai îngustă, numită Carter Lookout. Ram-ul derapă, partea din spate legănându-se. Lad se uită în sus scurt, gemu, după care-și așază la loc nasul pe covoraș în vreme ce cauciucurile prinseră aderență, mușcând din zăpadă și ducând mai departe Ram-ul.

Jonesy stătu la fereastra care dădea spre lumea de afară, fascinat, așteptând ca Dl Cenușiu să descopere... ei bine, să descopere.

La început, Dl Cenușiu nu fu uimit când farurile de sus ale Ram-ului

nu scoaseră nimic altceva la iveală în vârful pantei decât ninsoarea zbuciumată. Era convins că va vedea în câteva clipe, sigur că va vedea... doar câteva clipe și va vedea turnul mare și alb care stătea acolo panoramând coborârea spre strada Kansas, turnul pe care ferestrele urcau într-o spirală. Peste doar câteva clipe...

Numai că acum *nu mai erau* alte câteva clipe. Ram-ul își croise cu dinții drum către vârful a ceea ce se numise cândva Dealul Turnului de Apă. Aici, Carter Lookout – și alte trei sau patru alei asemănătoare – se sfârșeau într-un cerc larg. Ajunseseră la cel mai înalt, cel mai deschis loc din Derry. Vântul urla ca ielele, suflând cu o viteză constantă de optzeci de kilometri pe oră, cu rafale care ajungeau până la o sută sau chiar o sută douăzeci. În lumina farurilor Ram-ului, zăpada cădea la orizontală, o furtună de pumnale.

DI Cenușiu rămase nemișcat. Mâinile lui Jonesy se desprinseseră de pe volan și căzură pe-o parte și pe cealaltă a corpului lui, aidoma unor păsări împușcate în plin zbor. În cele din urmă, îngăimă:

— Unde e?

Mâna stângă se ridică, căută pe apucate mânerul de deschidere al portierei și-l trase într-un sfârșit în sus. Își legănă un picior afară, apoi, când vântul răgnind îi fură portiera din mână, căzu pe genunchii lui Jonesy. Se ridică și se împletici spre capota din față a mașinii, jacheta fluturându-i în jurul corpului și cracii pantalonilor zbatându-se asemenea pânzelor unei caravele. Mușcătura vântului era cu mult sub zero (în biroul Fraților Tracker, temperatura scăzu de la răcoros la frig într-un răstimp de câteva secunde), însă norului vesperal care popula acum în mare parte creierul lui Jonesy și care-i stăpânea corpul nu-i păsa aproape deloc.

— *Unde e?* strigă DI Cenușiu în suflarea vâjăită a furtunii. *Unde dracu-i TURNUL DE APĂ?*

Jonesy nu trebui să strige; furtună sau nu, DI Cenușiu ar auzi până și o șoaptă.

— Ha-ha, D-le Cenușiu, spuse el. Asta-i gluma secolului. Se pare că s-a-ntors roata. Turnul de Apă nu mai există din 1985.

6

Jonesy gândi că, dacă DI Cenușiu ar fi rămas locului, ar fi făcut o criză de preșcolar cum scrie la carte, poate chiar s-ar fi tăvălit pe jos prin zăpadă și ar fi dat din picioare; în ciuda eforturilor sale susținute de a nu face asta, DI Cenușiu era năpădit de întreaga încărcătură emotivă a lui Jonesy, era la fel de incapabil să se înfrâneze acum că pornise țintă la drum, asemenea unui alcoolic care ține în mână cheia barului McDougal's.

În loc să aibă o criză sau o cădere nervoasă, avântă corpul lui Jonesy dincolo de vârful golaș al dealului către pedestalul scund de piatră, acolo unde se așteptase să găsească rezerva de apă a orașului: șapte sute de mii de galoane de apă, mai exact. Căzu în zăpadă, se opinti înapoi în picioare, șchiopătă înainte datorită șoldului rănit al lui Jonesy, căzu din nou și se ridică din nou, în tot acest timp scuipând în viscol litanie de înjurături copilărești ale lui Beaver: puță-n-rață, pupă-mi așezătoarea, molfăie-mi grăsimea, mușcă-mi scrotu', cacă-te-n căciula-ți puturoasă și poart-o cu cozorocu' la spate, Bruce. Rostite de Beaver (sau de Henry, sau de Pete), acestea fuseseră întotdeauna amuzante. Aici, pe vârful acesta pustiu de deal, strigate în urechea furtunii de acest monstru împiedicat care aducea cu o ființă umană, erau îngrozitoare.

El, ea, creatura, ce-o fi fost DI Cenușiu, ajunse într-un sfârșit la

pedestalul care se vedea destul de limpede în lumina împrăștiată de farurile Ramului. Fusese construit de statul unui copil, de vreun metru jumătate, din stânca simplă din care fuseseră ridicate atât de multe ziduri de piatră din Noua Anglie. Pe el se vedeau două siluete dăltuite în bronz, un băiat și o fată cu mâinile împreunate și cu capetele aplecate, ca în rugăciune sau durere.

Piedestalul era acoperit aproape în întregime de nămeții de zăpadă, însă partea de sus a plăcii comemorative bătută în cuie de peretele din față era încă vizibilă. Dl Cenușiu căzu pe genunchii lui Jonesy, dădu zăpada la o parte și citi acestea:

CELOR PIERDUȚI ÎN FURTUNĂ
31 MAI 1985
ȘI COPIILOR
TUTUROR COPIILOR
CU DRAGOSTE, DIN PARTEA LUI BILL,
BEN, BEV, EDDIE, RICHIE, STAN, MIKE
CLUBUL PERDANȚILOR

Scris cu spray-ul în litere roșii tremurate, la fel de bine vizibil în lumina farurilor, se afla și mesajul următor:

PENNYWISE TRĂIEȘTE

Dl Cenușiu stătu îngenunchiat uitându-se la acestea pentru aproape cinci minute, ignorând amorțeala din membrele lui Jonesy. (Și de ce i-ar fi păsat? Jonesy nu era decât o banală mașină de închiriat: condu-o cât de tare dorești și stinge-ți țigara pe podea.) Încerca să înțeleagă ce înseamnă. Furtună? Copii? Pierduți? Cine sau ce era Pennywise? Și mai important: *unde era Turnul de Apă*, cel despre care amintirile lui Jonesy susțineau că se află acolo?

Într-un sfârșit, se ridică, șchiopătă spre mașină, intră și porni încălzirea. În valul puternic de aer cald, corpul lui Jonesy începu să tremure. Cât ai clipi, Dl Cenușiu se afla din nou în fața ușii închise de la birou, cerând o explicație.

— De ce pari atât de furios? Întrebă Jonesy cu calm, zâmbind însă. Simțea asta Dl Cenușiu? Te așteptai să te ajut? Fii serios, amice – nu cunosc detaliile, dar am o idee destul de clară asupra planului de ansamblu: peste douăzeci de ani, întreaga planetă va fi o minge mare și roșietică, așa-i? Gata cu gaura din stratul de ozon, dar gata și cu oamenii.

— Faci pe deșteptul cu mine? Să nu-ndrăznești!

Jonesy reprimă impulsul de a-l împinge pe Dl Cenușiu până în pragul unei alte crize nervoase. Nu credea că musafirul lui nepoftit putea sparge ușa dintre ei, oricât de furios ar fi, însă ce rost avea să supună acest lucru unei încercări? Și, pe lângă asta, Jonesy era extenuat emoțional, nervii îi erau încordați și gura îi era plină de un gust de cupru ars.

— Cum poate să nu fie aici?

Dl Cenușiu lovi cu mâna mijlocul volanului. Claxonul strigă. Lad, ciobănescul scoțian, își înalță capul și se uită la bărbatul din spatele volanului cu doi ochi mari, înfricoșați.

— Nu mă poți minți! Am toate amintirile tale!

— Păi... câteva am *reușit* să le iau. Ți-amintești?

— Pe care? Spune-mi.

— De ce ți-aș spune? Întrebă Jonesy. Tu ce vei face pentru mine în schimb?

Dl Cenușiu se cufundă în tăcere. Jonesy îl simți frunzărind diverse

dosare. Apoi, dintr-o dată, diferite mirosuri începură să pătrundă în cameră pe sub ușă și prin sistemul de aerisire. Erau mirosurile lui preferate: popcorn, cafea, ciorba de pește a mamei lui. Stomacul începu imediat să-i ghiorăie.

— Sigur, nu-ți pot promite ciorba de pește a mamei tale, spuse DI Cenușiu. Dar te voi hrăni. Iar tu ești înfometat, nu-i așa?

— Având în vedere că-mi comanzi corpul și că înfuleci ca din troacă din emoțiile mele, ar fi o minune să nu-mi fie foame, răspunse Jonesy.

— La sud de-aici există un local – Sysart's. Potrivit amintirilor tale, e deschis douăzeci și patru de ore pe zi, ceea ce e un fel de-a spune „tot timpul”. Sau minți și în privința asta?

— Nu am mințit niciodată, răspunse Jonesy. Cum spui și tu: nu pot minți. Tu ești la cârmă, tu deții banca de date a amintirilor, tu deții totul, cu excepția lucrurilor de aici dinăuntru.

— Unde *este* înăuntru? Cum de poate *exista* un înăuntru?

— Nu știi, spuse Jonesy cu sinceritate. De unde să știi că mă vei hrăni?

— Fiindcă *trebuie* s-o fac, spuse DI Cenușiu de dincolo de ușă și Jonesy își dădu seama că și DI Cenușiu vorbea cu sinceritate. Dacă nu alimentezi mașina cu benzină din când în când, motorul se oprește. Dar, dacă-mi satisfaci curiozitatea, o să-ți dau să mănânci ce-ți place. Dacă nu...

Mirosurile venind pe sub ușă se schimbă, devenind odorurile verzui, repulsive de broccoli și de varză de Bruxelles.

— Preabine, spuse Jonesy. O să-ți spun ce pot, iar tu o să-mi dai la Dysart's clătite și șuncă. Mic dejun douăzeci și patru de ore pe zi, să știi. Batem palma?

— Batem. Deschide ușa și o batem.

Lui Jonesy îi fu smuls un zâmbet – era prima încercare de glumă a D-lui Cenușiu și nici nu era una chiar proastă. Se uită în oglinda retrovizoare și văzu un zâmbet identic pe buzele care nu-i mai aparțineau. *Asta* era puțin înspăimântător.

— Cred că o să sărim peste partea practică a bătutului de palmă, spuse el.

— Spune-mi.

— Da, însă mai am un avertisment – dacă nu-ți ții promisiunea, nu vei mai avea ocazia să faci alta.

— O să țin minte.

Mașina rămase locului pe vârful Dealului Turnului de Apă, legănându-se ușor pe arcurile de suspensie, farurile trimițând trâmbe circulare de lumină înzăpezită, iar Jonesy îi spuse D-lui Cenușiu ce știa. Era, credea el, locul potrivit pentru o poveste înfricoșătoare.

8

Anii 1984 și 1985 fuseseră ani nefaști pentru orașelul Derry. În vara lui 1984, trei adolescenți din localitate aruncaseră un homosexual în Canal, omorându-l. În cele zece luni care urmaseră, șase copii fuseseră uciși, se pare că de către un psihopat care se deghiza uneori în clown.

— Cine-i John Wayne Gacy ăsta? Întrebă DI Cenușiu. El a omorât copiii?

— Nu, e doar cineva din vestul mijlociu care avea un *modus operandi* asemănător, spuse Jonesy. Nu înțelegi multe dintre conexiunile pe care le face mintea mea, nu-i așa? Pariez că nu prea sunt poeți acolo de unde vii tu.

DI Cenușiu nu răspunse la această remarcă. Jonesy se îndoia că el știa ce e acela un poet. Sau că-i păsa.

— În orice caz, spuse Jonesy, ultimul lucru rău care s-a întâmplat a fost un fel de uragan monstru. A lovit în 31 mai 1985. Au murit mai bine de șaizeci de oameni. Turnul de Apă a fost dărâmat. S-a rostogolit pe deal în jos până pe strada Kansas.

Arătă spre dreapta mașinii, unde pământul dispărea în pantă în întuneric.

— Aproape trei sferturi de milion de galoane de apă s-au scurs în jos pe dealul Upmile, apoi spre centrul orașului, care, mai mult sau mai puțin, s-a prăbușit. Eu eram la facultate pe atunci. Furtuna a avut loc în timpul săptămânii examenelor de sfârșit de semestru. M-a sunat tata și mi-a povestit despre ea, dar sigur că știam deja – era o știre de importanță națională.

Jonesy se opri, gândindu-se, uitându-se prin biroul care acum nu mai era gol și murdar, ci frumos mobilat (subconștientul lui adăugase atât canapeaua pe care o avea el acasă, cât și fotoliul Eames pe care-l văzuse în catalogul Muzeului de Artă Modernă, un fotoliu minunat, dar cu mult peste posibilitățile lui financiare) și cu adevărat plăcut... cu siguranță mai plăcut decât lumea viscolită cu care trebuia să se confrunte uzurpatorul corpului său.

— Și Henry era la studii. Pete hoinărea pe Coasta de Vest, preocupat de mișcarea hippie la care aderase. Beaver frecventa un colegiu din sudul statului. A absolvit în hașis și jocuri video, așa spunea el mai târziu.

Numai Duddits fusese aici în Derry când avusese loc marea furtună... Însă Jonesy descoperi că nu voia să rostească numele lui Duddits.

DI Cenușiu nu spuse nimic, dar Jonesy simți destul de limpede neliniștea lui. D-lui Cenușiu nu-i păsa decât de Turnul de Apă. Și de modul în care-l prostise Jonesy.

— Ascultă, D-le Cenușiu, dacă a fost vorba de vreo prostire, atunci te-ai prostit singur. Am luat doar câteva dintre cutiile DERRY, doar atât, și le-am adus aici când tu erai ocupat să-l omori pe acel sărman soldat.

— Sărmanii de soldați au coborât cu aeronavele din cer și au masacrat toți semenii mei pe care i-au găsit.

— Scutește-mă. Nici voi nu ați venit aici ca să ne faceți primirea în Clubul de Carte Galactic.

— Ar fi schimbat cu ceva situația dacă am fi venit pentru asta?

— Poți să mă scutești și de situațiile astea ipotetice, spuse Jonesy. După ceea ce i-ai făcut lui Pete și tipului din armată, mă pot lipsi de o discuție intelectuală cu tine.

— Facem ceea ce avem de făcut.

— S-ar putea, dar, dacă te aștepți să te ajut, ești nebun.

Câinele se uita la Jonesy cu și mai mare neliniște, aparent neobișnuit cu stăpâni care poartă discuții animate cu ei înșiși.

— Turnul de Apă s-a prăbușit în 1985 – acum șaisprezece ani – iar tu ai furat această amintire?

— Teoretic, da, chiar dacă nu cred că ai avea mare noroc într-o sală de judecată, având în vedere că amintirile erau ale mele încă de la început.

— Ce altceva ai mai furat?

— Asta e treaba mea și grija ta.

Se auzi o bătaie puternică și necontrolată în ușă. Jonesy își aminti încă o dată de povestea *Celor trei purceluși*. Suflă și suflă, D-le Cenușiu; bucură-te de plăcerea îndoielnică a furiei.

Însă DI Cenușiu se părea că plecase din spatele ușii.

— D-le Cenușiu? strigă Jonesy. Hei, nu pleca ofuscat, te rog!

Jonesy bănuia că Dl Cenușiu s-ar putea afla într-o altă căutare de informații. Turnul de Apă dispăruse, dar Derry încă era acolo; *ergo*, apa furnizată locuitorilor, trebuia să vină *de undeva*. Cunoștea Jonesy locația acestui „unde”?

Nu o știa. Își amintea vag că băuse multă apă îmbuteliată în vară, la întoarcerea acasă de la facultate, dar asta era tot. În cele din urmă, apa începuse să curgă din nou la robinete, dar ce însemna asta pentru un flăcău de douăzeci și unu de ani, a cărui grijă primordială fusese cum să ajungă sub fusta lui Mary Shratt? Apa curgea, tu o beai. Nu te-ntrebai de unde venea, atâta vreme cât nu-ți provoca vomitări sau diaree.

Frustrarea D-lui Cenușiu o simțea? Sau era doar imaginația lui? Jonesy spera cu sinceritate să nu fie imaginația sa de vină.

El își făcuse temele... fusese ceea ce ei patru, în vremurile bune ale tinereților lor ratate, ar fi numit cu siguranță „un pișorcos împruțit”.

9

Roberta Cavell se trezi dintr-un vis neplăcut și se uită spre dreapta, aproape așteptându-se să vadă doar întuneric. Însă cifrele albastre, reconfortante, încă mai străluceau pe cadranul ceasului de lângă pat, așa încât nu căzuse curentul. Acesta era un lucru destul de uimitor, având în vedere cât de tare sufla vântul.

1:04 spuneau cifrele albastre. Roberta aprinse veioza — să se folosească de ea cât încă mai putea — și bău niște apă din pahar. Vântul o trezise? Visul rău? Fusese rău, sigur, ceva despre extraterestri cu raze mortale de care fugeau toți oamenii, dar nu credea că asta era pricina.

Apoi, vântul scăzu în intensitate și femeia auzi ce o trezise: vocea lui Duddits de la parter. Duddits... *cântând*? Era posibil așa ceva? Nu-și închi-puia cum, având în vedere după-amiaza și seara îngrozitoare prin care trecuseră amândoi.

— *liivăă mo!* repetase el cea mai mare parte a orelor dintre două și cinci - *Beaver mort!* Duddits, de neconsolat, ajungând în cele din urmă să-și provoace o sângerare nazală. Femeia se temea de acestea. Când începea Duddits să sângereze, uneori îi era imposibil să facă să-i oprească scurgerea iară să-l ducă la spital. De data aceasta *reușise* să o oprească, punându-i dopuri de vată în nări și strângându-l de șaua nasului, între ochi. Îl sunase pe doctorul Briscoe să-l întrebe dacă-i poate da lui Duddits una din tabletele lui galbene de Valium, dar doctorul Briscoe era plecat în Nasau, ne pare rău. Mai era un medic, un oarecare purtător de halat alb care nu-l văzuse niciodată pe Duddits, dar Roberta nici măcar nu se deranjase să-l sune. Îi dăduse pur și simplu Valium-ul, îi badijonase buzele uscate și subțiri și interiorul gurii cu una dintre acele comprese de glicerina cu gust de lămâie care-i plăceau lui atât de mult - îi apăreau mereu ulceratii în interiorul gurii. Chiar și după tratamentul chemoterapeutic, acestea persistau. Iar tratamentul *se încheiase*. Nici unul dintre doctori - nici Briscoe, nici vreun altul - nu recunoștea asta, așa încât drena de plastic rămăsese la locul ei, chiar dacă tratamentul se încheiase. Roberta nu va mai lăsa să-i treacă băiatul prin acel iad din nou.

O dată ce Duddits își luase pastila, ea se băgase în pat cu el, îl ținuse în brațe (având grijă la partea lui stângă, unde era ascunsă drena sub un bandaj) și-i cântase. Nu-i cântase cântecul de leagăn al lui Beaver, totuși. Nu astăzi.

Într-un sfârșit, începuse să se liniștească și, când crezuse că adormise, ea îi scosese cu blândețe dopurile de vată din nări. Al doilea se înțepenise puțin și ochii lui Duddits se deschiseseră — ce frumoasă tentă

verzuie! Ochii erau adevăratul lui dar, gândea ea câteodată, nu cealaltă chestie... faptul că vedea linia și tot ce se lega de asta.

— Amma?

— Da, Duddits.

— Iiivăă'n ai?

Asta-i provocă atâta durere! La fel și amintirea absurdei jachete de piele a lui Beaver, care lui îi plăcuse atât de mult și pe care o purtase până la franjurire. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, de *oricine* altcineva, în afară de unul dintre cei patru prieteni din copilărie ai lui, s-ar fi îndoit de premoniția lui Duddits. Dar, dacă Duddits spunea că Beaver era mort, atunci cu siguranță așa era.

— Da, iubire, sunt sigură că-i în rai. Culcă-te, acum.

Preț de încă o clipă lungă, acei ochi verzi continuă să se uite într-ai ei, iar ea crezuse că va începe din nou să plângă – chiar așa, o lacrimă, mare și perfectă, *se prelinse* pe obrazul lui întuleiat. Îi era atât de greu să se bărbiească acum, uneori chiar și aparatul Norelco îi producea mici tăieturi care sângerau ore în șir. Apoi, ochii i se închiseseră la loc și ea ieșise din cameră pe vârful degetelor.

După lăsarea întunericului, când îi pregătea terciul de ovăz (toate, cu excepția celor mai ușoare mâncăruri, îl făceau să vomite, un alt semn că sfârșitul era aproape), întreg coșmarul o luă de la capăt. Însământată deja de știrile din ce în ce mai ciudate despre regiunea Jefferson, alergase iarăși în camera lui cu inima bubuindu-i în piept. Duddits stătea din nou în șezut, dând din cap dintr-o parte în cealaltă, într-un gest copilăresc de negare. Sângerarea îi repornise și, la fiecare smucitură, picături stacojii zburau în aer. Îi murdăreau fața de pernă, fotografia autografată a lui Austin Powers („*Mișto, puicuțo!*” scria pe partea de jos) și sticlutele de pe masă: apă de gură, Compazine, Percocet, multivitaminele care păreau să nu ajute la nimic, borcanul înalt cu compresele cu gust de lămâie.

De data aceasta pretindea că murise Pete, scumpul (și nu prea luminatul la minte) Peter Moore. Dumnezeu mare, putea fi adevărat? În parte? În întregime?

A doua criză de suferință isterică nu durase la fel de mult ca prima, probabil fiindcă Duddits era deja obosit. Reușise să oprească sângerarea din nou – norocul ei – și-i schimbase așternuturile, ajutându-l mai întâi să ajungă la scaunul de lângă fereastră. Acolo șezuse, uitându-se afară la furtuna reîmprospătată, suspinând din când în când, uneori scoțând oftaturi grele, lichide, care o făceau pe Roberta să sufere. Suferea și numai *uitându-se* la el: cât era de slab, cât era de palid, cât era de *chel*. Îi dăduse căciula cu Red Sox, semnată pe cozoroc de marele Pedro Martinez (*primești atâtea lucruri frumoase când ești pe moarte*, medita ea câteodată), spunându-și că trebuie să-i fie rece acolo, atât de aproape de geam, dar, pentru prima dată, Duddits nu voise să și-o pună în cap. O ținuse doar în poală și se uitase afară în întuneric cu ochii lui mari și nefericiți.

În cele din urmă, îl dusesese înapoi în pat, de unde, încă o dată, ochii lui verzi se uitară în sus spre ea cu toată strălucirea lor teribilă, muribundă.

— Iiit'n ai, uuu?

— Sunt sigur că este.

Nu voise să plângă, cu disperare nu voise – l-ar fi putut porni din nou – dar simțise lacrimile umezindu-i ochii. Capul îi gemea de ele, iar interiorul nasului ei mirosea a mare de fiecare dată când inspira.

— E liit uu liivă?

— Da, iubire.

— O ăd liivă ii liit-n ai?

— Da, o să-i vezi. Sigur că da. Dar mai e mult până atunci.

Ochii lui se închiseseră. Roberta șezuse lângă el pe pat, uitându-se în jos la mâinile ei, simțindu-se mai tristă ca niciodată, mai singură ca niciodată.

Acum se grăbi la parter și, da, cânta, sigur că da. Fiindcă vorbea atât de fluent limba Duddits (și de ce nu? fusese a doua ei limbă pentru mai bine de treizeci de ani), traduse silabele rostogolinde fără să-și pună prea mult capul la contribuție: *Scooby-Dooby-Doo, unde ești tu? Avem niște treabă de făcut acu'. Îți tot spun, Scooby-Doo, ne trebuie o mână de ajutor acu'.*

Intră în camera lui, neștiind la ce să se aștepte. Cu siguranță, nu la ce găsi acolo: fiecare lumină strălucea, iar Duddits era complet îmbrăcat pentru prima dată de la cea mai recentă (și, foarte probabil, ultima, potrivit doctorului Briscoe) atenuare a bolii. Îmbrăcase pantalonii lui preferați de catifea cu dungi, vesta lui scurtă peste tricoul cu Grinch și-și pusese căciula cu Red Sox. Ședea în scaunul de lângă fereastră și se uita afară în noapte. Acum nu se încrunta; și nici nu lăcrima. Se uita afară în furtună cu o poftă care-i lumina privirea și care pe ea o ducea cu gândul la zilele dinainte de apariția bolii, care își anunțase venirea prin niște simptome discrete, ușor de trecut cu vederea: cât de obosit și de vlăguit devenea după o repriză scurtă de Frisbee în curtea din spate, cât erau de mari vânățăile căpătate fie și de la loviturile cele mai mici și cât de greu îi treceau. Așa arăta când...

Dar nu se putea gândi. Era prea tulburată să gândească.

— Duddits! Duddie, ce...

— Amma! U e-i uetahu eu?

Mama! Unde-i sufertașul meu?

— În bucătărie, dar, Duddie, e toiu! noptii. Ninge afară! Nu te...

Duci nicăieri, se încheia propoziția aceea, desigur, dar cuvintele nu voiau să i se dezlipească de pe limbă. Ochii lui erau atât de sclipitori, atât de vii. Probabil că ar fi trebuit să fie bucuroasă să vadă lumina aceea atât de puternică în ochii lui, acea energie, însă, de fapt, era îngrozită.

— Veu uetahu eu! Veu uetahu eu!

Vreau sufertașul meu! Vreau sufertașul meu!

— Nu, Duddits. Încearcă să fie severă. Trebuie să te dezbraci și să intri înapoi în pat. Asta trebuie să faci și asta e *tot* ce trebuie să faci. Haide. Te voi ajuta eu.

Dar, când se apropie, el își ridică brațele și și le împreună peste pieptul îngust, cu palma mâinii drepte apăsată peste obrazul stâng, palma celei stângi peste obrazul drept. Încă din fragedă copilărie, acest gest era tot ce putea el face ca să exprime încăpățănare. De obicei, era destul, și așa fu și acum. Nu voia să-l supere din nou, poate chiar să provoace o nouă sângerare. Dar nu avea de gând să-i pregătească prânzul în sufertașul Scooby la ora unu și cincisprezece minute dimineața. Absolut deloc.

Se retrase pe o parte a patului și se așeză. Camera era caldă, dar ei îi era frig, chiar și în capotul ei greu de flanel. Duddits își coborî încet brațele, uitându-se la ea cu băgare de seamă.

— Poți să te ridici dacă vrei, spuse, dar de ce? Ai avut un vis, Duddie? Un vis urât?

Poate că avusese un vis, dar nu unul urât. Nu când arbora privirea aceea înflăcărată pe care ea *acum* o recunoscuse destul de bine: așa arătase destul de des în anii optzeci, în anii fericiți de dinainte ca Henry, Pete, Beaver și Jonesy să plece pe căi separate, sunând din ce în ce mai rar și venind să-l vadă chiar și mai rar, pe măsură ce se grăbeau spre viețile lor de adulți și-l uitau pe cel care era sortit să rămână în urmă.

Era privirea pe care o avea când simțurile lui speciale îi spuneau că îi veneau prietenii la joacă. Uneori plecau cu toții în Parcul Strawford sau la Mlaștină (nu aveau voie să meargă acolo, dar mergeau, atât ea, cât și Alfie știau că merg acolo, iar una din excursiile lor acolo îi aduseseră pe prima pagină a ziarului). Uneori, Alfie sau una dintre mamele sau tații lor îi duceau la terenul de minigolf de la aeroport sau la Orășelul Copiilor din Newport și, în acele zile, ea îi împacheta întotdeauna lui Duddits sandvișuri, prăjituri și un termos cu lapte în sufertașul cu Scooby-Doo.

Crede că vin prietenii lui. Cei la care se gândește trebuie să fie Henry și Jonesy, fiindcă el spune că Pete și cu Beav...

Dintr-o dată, o imagine îngrozitoare îi veni în minte stând acolo pe patul lui Duddits, cu mâinile împreunate în poală. Se văzu deschizând ușa datorită unor ciocănituri care se aud la ora neînsuflețită de trei dimineața, nedorind s-o deschidă, dar neputându-se abține să n-o facă. Și, dincolo de ea, se află cei doi prieteni morți, nu ceilalți doi vii. Beaver și cu Pete erau acolo, reîntorși la copilăria pe care o trăiau în ziua în care îi întâlnise pentru prima dată, în ziua în care-l salvaseră pe Duddie din Dumnezeu știe ce capcană blestemată și-l aduseseră acasă în siguranță. Ochiul minții ei văzu că Beaver purta jacheta aceea cu multe fermoare și Pete purta sveterul cu guler rotund de care era atât de mândru, cel pe al cărui buzunar din stânga de la piept scria NASA. Îi văzu reci și palizi, ochii lor purtând sclipirea ștearsă, neagră ca strugurii, a cadavrelor. Îl văzu pe Beaver pășind înainte – nu-i adresa nici un zâmbet acum, acum n-o recunoștea; când Joe Beaver Clarendon întinde mâinile palide ca burta unui pește, are un singur scop. *Am venit după Duddits, doamnă Cavell. Noi suntem morți și acum și el este.*

Își strânse palmele și mai tare, când un fior îi străbătu corpul. Duddits nu observă; se uita pe fereastră interesat și anxios. Și, foarte încet, începu din nou să cânte.

— Ooby-OOby-Ooo, u esti u? Aem teabă e făcut au'...

10

— D-le Cenușiu?

Nici un răspuns. Jonesy stătea lângă ușa a ceea ce acum, mai mult ca sigur, era biroul *lui*, nu mai rămăsese nici o urmă din biroul Fraților Tracker, cu excepția mizeriei de pe ferestre (ilustrata amatoricesc pornografică a fetei cu fusta ridicată fusese înlocuită de *Gălbenelele* lui Van Gogh), simțindu-se din ce în ce mai neliniștit. Ce căuta nenorocitul acela?

— D-le Cenușiu, unde ești?

Nici un răspuns nici de data asta, dar avea un sentiment că Dl Cenușiu se întorcea... și că era fericit. Bastardul ăla era *fericit*.

Lui Jonesy nu-i plăcea asta deloc.

— Ascultă, spuse Jonesy. Ținea mâinile încă apăsate pe ușa sanctuarului său; fruntea stătea și ea acum apăsată de ea. Am o propunere pentru tine, prietene – ești deja pe jumătate uman; de ce nu te naturalizezi complet? Putem coexista, bănuiesc, și-o să-ți prezint împrejurimile. Înghețata e bună, berea e chiar și mai bună. Ce spui?

Presupunea că Dl Cenușiu se simțea tentat, așa cum doar o creatură esențialmente lipsită de formă se simte tentată când i se oferă o formă – o schimbare exact ca-n povești.

Nu era tentat destul, totuși.

Se auzi rotirea starterului, mugetul motorului mașinii.

— Unde mergem, tovarășe? Presupunând că putem coborî de pe

Dealul Turnului de Apă, desigur!

Nici un răspuns, doar senzația aceea neliniștitoare că DI Cenușiu căutase ceva... și că găsisese.

Jonesy se grăbi să traverseze încăperea spre geam și se uită afară la timp să vadă farurile mașinii măturând monumentul ridicat în memoria celor pierduți. Placa comemorativă dispăruse din nou sub zăpadă, ceea ce însemna că stătuseră pe loc o vreme destul de lungă.

Încet, cu grijă, croindu-și acum drum prin troienele înalte, Dodge Ram-ul porni coborârea spre poalele dealului.

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau din nou pe autostradă, îndreptându-se încă o dată spre sud.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE EROI

1

Owen nu-l putu trezi pe Henry strigându-l cu voce tare, bărbatul era prea adânc cufundat într-un somn provocat de extenuare, așa că îl strigă cu mintea. Descoperi că aceasta era tot mai ușor de făcut pe măsură ce birusul continua să se răspândească. Creștea acum pe trei dintre degetele mâinii sale drepte și aproape-i astupase urechea stângă cu materia lui spongioasă, dătătoare de mâncărimi. Își pierduse și vreo doi dinți, deși nimic nu părea să-i crească în locurile goale din gingii, cel puțin nu încă.

Kurtz și Freddy rămăseseră neatinși, grație instinctelor perfect acordate ale lui Kurtz, dar echipajele celor două elicoptere de atac participante la operațiunea Blue Boy, al lui Owen și al lui Joe Bla-key, erau năpădite de birus. De când vorbise cu Henry în șopron, Owen auzise vocile compatrioților lui chemându-se reciproc printr-un spațiu vid până atunci nebănuit. Ascundeau pentru moment infecția, așa cum făcea și el; hainele grele de iarnă le erau de ajutor. Dar asta nu le va mai merge pentru multă vreme și nu știau ce aveau să se facă apoi.

În această privință, Owen presupunea că e norocos. El, cel puțin, avea ceva de care să-și lege speranțele.

Stând afară, în spatele șopronului și dincolo de sârma electrificată, fumând o altă țigară pe care nu și-o dorea, Owen porni în căutarea lui Henry și-l găsi croindu-și drum în sus pe-o pantă abruptă, năpădită de buruieni. Deasupra lui se auzea zgomotul copiilor jucând base-ball sau softball. Henry era un băiat, un adolescent, și striga numele cuiva – Janey? Jolie? Nu conta. Văsa, însă Owen avea nevoie de el în lumea reală. Îl lăsase să doarmă cât de mult putuse (aproape cu o oră mai mult decât avusese intenția), dar, dacă aveau de gând să pună caravana asta pe roate, acum era momentul.

Henry, îl strigă.

Adolescentul se uită în jur, speriat. Mai erau niște băieți cu el; trei – nu, erau patru: unul scruta interiorul unui soi de canal. Erau indistincți, greu de văzut, iar lui Owen nu-i păsa de ei, oricum. Henry era cel pe care-l dorea; cel de acum, nu versiunea aceasta plină de coșuri și speriată. Owen voia bărbatul care era acum.

Henry, trezește-te.

Nu, e-acolo înăuntru. Trebuie s-o scoatem afară. Trebuie...

Nu-mi pasă nici cât un cur de șoarece de ea, oricine-ar fi ea.

Trezește-te.

Nu, eu...

A sosit vremea, Henry, trezește-te. Trezește-te. Trezește

2

— *te în mă-ta!*

Henry se ridică cu un suspin adânc, nesigur cine era sau unde se afla. Era o senzație neplăcută, dar putea fi și mai neplăcută: nu știa *când* se afla. Avea optsprezece ani sau aproape treizeci și opt sau era undeva între aceste două vârste? Simțea miros de iarbă, auzea pocnetul unei bâte lovind mingea (o bătă de softball; jucaseră fetele, fete în tricouri galbene) și încă-l auzea pe Pete strigând: *E-aici înăuntru! Băieți, cred că-i aici înăuntru!*

— Pete a văzut-o, a văzut linia, murmură Henry. Nu știa cu precizie despre ce vorbea. Visul se disipa deja, imaginile lui vii erau înlocuite de ceva întunecat. Ceva ce trebuia să facă sau să încerce să facă. Simțea miros de fân și, mai subtil, aroma dulce-amăruie a urinei.

Domnule, ne puteți ajuta?

Ochi mari de cerb. Marsha, așa o chemase. Lucrurile începeau să se focalizeze. *Probabil că nu*, îi răspunsese, după care adăugase: *dar poate.*

Trezește-te, Henry! E patru fără un sfert, e vremea să-ți scoți mâna din cur și s-o bagi în mânuși.

Vocea aceea era puternică și mai apropiată decât celelalte, le copleșea și le alunga; era asemenea unei voci auzite la walkman când bateriile sunt proaspete și volumul e dat la maximum. Vocea lui Owen Underhill. El era Henry Devlin. Și, dacă aveau de gând să facă ceva, acum era momentul.

Henry se ridică, crispându-se la durerea din picioare, din spate, din umeri, din gât. Unde mușchii nu i se înțepeniseră, birusul într-o continuă extindere îl mânca infernal. Se simți bătrân de o sută de ani până când făcu primul pas spre fereastra murdară, apoi hotărî că se simțea mai degrabă de o sută zece.

3

Owen văzu silueta bărbatului apărând în spatele geamului și dădu din cap, ușurat. Henry umbla ca Matusalem într-una din zilele lui proaste, dar Owen avea ceva ce l-ar fi ajutat să rezolve problema asta, cel puțin temporar. Îl furase de la nou-nouța infirmerie, care era atât de aglomerată, că nimeni nu-l observase intrând sau ieșind. Și, în tot acest timp, își protejase partea din față a minții cu cele două mantre pe care le învățase de la Henry: *Ride a cock horse to Banbury Cross* și *Yes we can-can, yes we can, yes we can-can, great gosh a'mighty*. Până acum, se pare că funcționaseră – promise câteva priviri chiorâș, dar nici o întrebare. Până și vremea evolua spre folosul lor, furtuna continuând să răgnească neabătută.

Îi vedea acum fața lui Henry la fereastră, un oval estompat și pal uitându-se de afară la el.

Nu știi ce să spun, trimise Henry. *Omule, abia pot umbla.*

Te ajut eu la asta. Dă-te la o parte de lângă fereastră.

Henry se feri fără să mai pună vreo întrebare.

Într-un buzunar al canadienei lui, Owen avea cutiuța de metal

(USMC⁶⁷ era ștampilat pe capacul de oțel) în care-și ținea el diversele acte de identificare când se afla în exercițiul funcțiunii – cutia era un cadou din partea lui Kurtz însuși după misiunea de la Santo Domingo de anul trecut, o ironie subtilă, în celălalt buzunar se aflau trei pietre pe care le cu-lesese de sub propriul său elicopter, unde depunerea de zăpadă era subțire.

Luă una dintre ele – o bucată de granit de Maine de dimensiuni respectabile – apoi făcu o pauză și fu îngrozit când o imagine luminoasă îi umplu mintea. Mac Cavanaugh, colegul din Cârma Blue Boy care-și pierduse două degete în misiune, ședea într-una dintre semirulotele din tabără. Alături de el se afla Frank Bellson, din Blue Boy Trei al lui Blakey, celălalt aparat de luptă care ajunsese cu bine înapoi la bază. Unul dintre ei aprinsese o lanternă cu opt baterii și o așezase în picioare aidoma unei lumânări electrice. Lumina ei galbenă străpungea întunericul. Acestea aveau loc chiar acum, la nici o sută cincizeci de metri de locul unde se afla Owen cu o piatră într-o mână și cu cutia lui de oțel în cealaltă. Cavanaugh și cu Bellson ședeau unul lângă celălalt pe podeaua rulotei. Amândoi purtau ceea ce păreau a fi bărbi dese și roșii. Excrescențe luxuriante ieșiseră de sub bandajele dedesubtul cioturilor degetelor lui Cavanaugh. Țineau armele automate de serviciu cu vârful țevii vârât în gură. Privirile le erau împletite. La fel și mințile. Bellson număra invers: *Cinci... patru... trei...*

— Băieți, nu! strigă Owen, dar nu simți că vreunul dintre ei l-ar fi auzit; legătura lor era prea puternică, era pecetluită de forța hotărâtoare a unor bărbați care ajunseseră la o concluzie imuabilă. Ei vor fi primii de sub comanda lui Kurtz care să facă gestul ultim în seara zilei aceleia; Owen nu credea că vor fi și cei din urmă.

Owen? Era Henry. Owen, ce se...

Apoi se conectă la ceea ce vedea Owen și tăcu, oripilat.

... doi... unu.

Două împușcături de armă, înfundate de tunetul vântului și cele patru generatoare electrice marca Zimmer. Două trombe de sânge și țesutul cerebral apărând ca prin magie deasupra capetelor lui Cavanaugh și al lui Bellson în lumina difuză. Owen și cu Henry văzură piciorul drept al lui Bellson zbatându-se pentru ultima dată. Lovi lanterna la baza ei și, pentru o clipă, văzură fețele distorsionate, năpădite de birus ale lui Cavanaugh și Bellson. Apoi, când lanterna se rostogoli până sub patul rulotei, împrăștiind cercuri luminoase pe peretele de aluminiu, imaginea se întunecă, asemenea imaginii de la televizor când aparatul este scos din priză.

— Cristoase, șopti Owen. Cristoase mare.

Henry apăruse din nou dincolo de fereastră. Owen îi făcu semn să se dea în spate, apoi aruncă piatra. Distanța era mică, însă rată, totuși, prima încercare, piatra lovind și ricoșând în plăcile bătute de vreme din stânga țintei, fără să producă vreo daună. Luă a doua piatră, trase adânc și temeinic aer în piept și aruncă. Aceasta sparse sticla.

Ai o scrisoare, Henry. Vine poșta.

Proiectă cutia de oțel prin gaura din sticlă.

Săltă pe podeaua șopronului. Henry luă cutia și desfăcu încuietoarea. Înăuntru se aflau patru pachetele înfășurate în folie.

⁶⁷Acronim pentru United States Marine Corps (cadavrul unui soldat din Marina Statelor Unite)

Ce-s astea?

Rachete de buzunar stenice, răspunse Owen. Cum stai cu inima?

Bine, din câte știu eu.

Perfect, fiindcă porcăriile alea fac cocaina să pară Valium. Sunt câte două în fiecare pachetel. Ia trei. Păstrează-le pe celelalte.

N-am pic de apă.

Owen încropi o imagine clară – partea dinspre sud a unui cal îndreptat spre nord. *Molfăie-le, frumosule — ți-au mai rămas câțiva dinți, nu-i așa?* Cuvintele acestea ascundeau o mânie nedisimulată pe care, la început, Henry nu o înțelese, apoi, însă, sigur că se dumiri. Dacă exista ceva ce-ar fi trebuit să înțeleagă în dimineața aceasta aflată la început, aceea era ușurința cu care-ți puteai pierde prietenii când nici nu te așteptai.

Pilulele erau albe, nemarcate cu numele nici unei companii farmaceutice și îngrozitor de amare când i se topiră în gură. Gâtul i se contractă într-un acces ca de vomă când le înghiți.

Efectul fu aproape instantaneu. Pe când își vâra cutia USMC a lui Owen în buzunarul pantalonilor, bățile inimii lui își dublă frecvența. Pe când pași iarăși spre fereastră, acestea se triplaseră. Ochiul îi pulsau parcă în orbite la fiecare nou zvâcnet. Nu era o senzație de disconfort, totuși; o găsi chiar plăcută. Nici urmă de somnolență, iar durerile păreau să se fi volatilizat.

— Eii! strigă el. Ar trebui să încerce și Popey câteva conserve din porcăria *asta!*

Și râse, atât fiindcă acum i se părea foarte ciudat – arhaic, aproape – să vorbească cu voce tare, cât și fiindcă se simțea foarte bine.

Păstrează liniștea, vrei?

Bine! BINE!

Până și *gândurile* păreau să-i fi căpătat o forță nouă, cristalină, iar Henry nu credea că asta era un joc al imaginației sale. Deși luminile din spatele vechiului șopron pentru alimente erau mai puține ca în restul taberei, erau suficient de puternice să-i permită să-l vadă pe Owen crispându-se și ducându-și o mână la tâmplă, de parcă i-ar fi strigat cineva în urechi.

Scuze, trimise el.

Nu face nimic. Doar că ești atât de puternic! Tre' să fii acoperit complet de porcăria aia.

Că tot veni Vorba, nu sunt, retrimise Henry. O sclipire a visului îi reveni în minte: ei patru stând pe panta aceea înverzită. Nu, ei *cinci*, fiindcă și Duddits fusese cu ei.

Henry — ți-amintești unde am spus că mă vei găsi?

Colțul dinspre sud al taberei. În direcția opusă șopronului, mergând pe diagonală. Dar...

Nici un dar. Acolo o să mă găsești. Dacă vrei să ieși de-aici, ar fi bine să fii și tu acolo. E... Făcu o pauză, câtă vreme își verifică Owen ceasul. Încă funcționa, probabil că era mecanic, gândi Henry. ... patru fără două minute. Îți pun la dispoziție o jumătate de oră, apoi, dacă oamenii din grajd n-au început să se miște, voi scurtcircuita gardul.

S-ar putea să nu-mi ajungă o jumătate de oră, protestă Henry. Deși stătea locului, uitându-se la silueta lui Owen din ninsoarea viscolită, respira luctuos, asemenea cuiva prins într-o cursă. Inima lui părea că este prinsă într-o cursă.

Va trebui să-ți ajungă, trimise Owen. *Gardul are dispozitiv de alarmă. Vor izbucni sirenele. Vor lumina și mai multe reflectoare. Va fi alertă generală. Își voi oferi cinci minute după ce rahatul va fi lovit elicele — atât cât numeri până la trei sute, adică — și, dacă nu apari, voi pleca*

voios singur.

N-o să-l găsești niciodată pe Jonesy fără mine.

Asta nu înseamnă că trebuie să rămân aici să mor alături de tine, Henry. Cu calm. Ca și când i-ar fi vorbit unui copil mic: Dacă nu ajungi în cinci minute la locul unde voi fi eu, oricum nu va mai exista vreo șansă pentru nici unul dintre noi.

Acei doi oameni care tocmai s-au sinucis... nu sunt singurii ajunși în halul ăsta.

Știu.

Henry prinse o scurtă sclipire mentală a unui autobuz școlar galben cu DEP. ȘCOLAR MILLINOCKET scris pe-o latură. Uitându-se pe fereastră, se vedeau două zgâtii de cranii rânjite. Erau colegii lui Owen Underhill, își dădu Henry seama. Cei alături de care sosise acesta ieri dimineață. Oameni care erau fie pe moarte, fie deja morți.

Uită de ei, răspunse Owen. Acum trebuie să ne preocupăm de subminarea autorității lui Kurtz. În special de grupul Imperial Valley. Dacă acesta există, ai face bine să știi că vor executa ordinele și că sunt bine antrenați. Iar antrenamentul prevalează întotdeauna asupra confuziei — acesta e scopul antrenamentului. Dacă rămâi prin preajmă, te vor prăji și te vor rumeni. Ai cinci minute la dispoziție de-ndată ce se declanșează alarma. Cât numeri până la trei sute.

Cu greu îți putea plăcea logica lui Owen, însă era de necontestat.

Prea bine, spuse Henry. Cinci minute.

Oricum, din principiu n-ar trebui să-ți bagi nasul în așa ceva, îi spuse Owen. Gândul acesta ajunsese la Henry coagulat într-un filigran complex de emoții: frustrare, vină, inevitabila spaimă – în cazul lui Owen Underhill, nu spaima de moarte, ci de ratare. Dacă e adevărat ce spui tu, atunci totul depinde de noi, dacă ieșim sau nu teferi de aici. Iar tu, care probabil că riști viața întregii lumi din cauza a o sută de picioare dintr-un grajd...

Nu așa ar acționa șeful tău, corect?

Owen avu o reacție surprinsă – fără cuvinte, în mintea lui Henry apăru doar un „!” ca-n benzile desenate. Apoi, chiar și peste urletul și geamătul neîncetat al vântului, îl auzi pe Owen râzând.

Am mușcat-o, frumosule.

Oricum, o să-i pun în mișcare. O să le ofer motivația necesară.

Știu c-o să-ncerci. Henry nu vedea chipul lui Owen, dar îl simți zâmbind. Apoi, Owen începu să vorbească cu voce tare:

— După aceea ce facem? Spune-mi din nou.

De ce?

— Poate pentru că și soldații au nevoie de o motivație, mai ales atunci când nu respectă ordinele. Și lasă telepatia deoparte pentru moment – vreau s-o spui cu voce tare. Vreau să aud cuvintele rostite.

Henry se uită la bărbatul care tremura de partea cealaltă a gardului și spuse:

— După aceea o să devenim eroi. Nu fiindcă așa vrem noi, ci pentru că nu avem de ales.

Afară, în ninsoare și vânt, Owen aproba din cap. Aproba din cap și zâmbea.

— De ce nu? zise el. De ce mama dracului nu?

În mintea lui, clipocind, Henry văzu imaginea unui băiețel care ține un platou ridicat deasupra capului. Bărbatul voia ca băiețelul să lase jos platoul – acel platou care-l bântuise atât de mult de-a lungul anilor și care va rămâne în eternitate spart.

Lipsit de vise încă din copilărie, lipsit deci și de sănătate mentală, Kurtz se trezi așa cum se trezea mereu: într-o clipă fiind nicăieri, în cealaltă fiind complet treaz și conștient de existența lucrurilor înconjurătoare. Era viu, aleluia, oh, da, era încă o dată în puterea vieții. Își roti capul și se uită la ceas, dar blestemăția aia se întrerupsese din nou, în ciuda carcasei antimagnetice, licărind 12-12-12, asemenea unui bâlbâit blocat la rostirea unui cuvânt. Aprinse veioza de lângă pat și ridică ceasul de buzunar de pe noptieră. Patru-zero-opt.

Kurtz îl așează la loc, își aruncă picioarele goale pe podea și se ridică. Primul lucru de care deveni conștient fu vântul, care încă sufla asemenea unui câine suferind. Al doilea lucru fu că zarva îndepărtată de voci din mintea lui dispăruse complet. Dispăruse telepatia și asta-l bucura pe Kurtz. Îl ofensase într-un fel esențial, profund, așa cum îl ofensau anumite practici sexuale. Gândul că-i putea intra cineva în *minte*, că putea vizita partea superioară a minții lui... acel gând fusese îngrozitor. Omuleții cenușii meritaseră și numai pentru asta să fie distruși, pentru că aduseseră cu ei acest dar dezgustător. Slavă Domnului că se dovedise a fi ceva efemer.

Se dezbracă de șortul gri și rămase gol în fața oglinzii de pe ușa dormitorului, plimbându-și ochii de jos în sus, pornind de la picioare (unde începuseră să se vadă primele șerpuiuri ale venelor vineții) și sfârșind cu podoaba capilară, unde părul lui încărunțit forma un tufiș dezordonat. Avea șaizeci de ani, dar nu arăta foarte rău; venele acelea sparte de pe picioare erau partea cea mai rea. Poseda și un bagaj genital dat dracului, deși nu se folosisese niciodată de el; femeile erau, în cea mai mare parte, creaturi viclene incapabile de loialitate. Sorbeau vitalitatea unui bărbat. Adânc, într-un cotlon secret al inimii lui, lipsită de sănătate sufletească, unde până și nebunia îi era franjuriată, aplatizată și total neinteresantă, Kurtz era de părere că până și sexul era DDOPR. Chiar și atunci când era practicat pentru procreare, rezultatul era de obicei o tumoare pe creier nu prea diferită de nevăstuicile de căcat.

De la podoaba capilară, Kurtz își coborî din nou, încet, privirea, căutând și cea mai mică pată roșie-tică, cea mai mică iritație. Nici o urmă. Se întoarse pe călcâie, se uită cât de bine putu întorcându-și capul spre spate, și tot nu văzu nimic. Lărgi des-părțitura dintre fese, se uită atent acolo, își vârî degetul până la a doua falangă în anus și nu simți nimic altceva decât carne.

— Sunt curat, spuse cu vocea scăzută în vreme ce-și spăla rapid mâinile în micuța baie a Winnebago-ului. Curat ca-n palmă.

Îmbracă la loc șortul, apoi se așează pe covoraș ca să-și ia ciorapii. Era curat, lăudat fie Domnul, era curat. Ce cuvânt perfect: *Curat!* Neplăcutul sentiment al telepatiei – asemenea unui corp transpirat atingându-se de alt corp transpirat – dispăruse. Nu contractase nici cea mai mică urmă de Ripley; își verificase până și limba și gingiile.

Așadar, ce-l trezise? De ce i se declanșaseră în minte sirenele de alarmă?

Fiindcă telepatia nu era *singura* formă de percepție extrasenzorială. Fiindcă, mult înainte ca omuleții cenușii să afle de existența unui asemenea loc cum era Pământul, uitat demult în cel mai pră-fos și cel mai rar vizitat colț al imensei biblioteci interstelare, existase un lucru minor numit instinct, specialitatea *Homo sap*-ilor purtători de uniforme asemenea lui.

— Presimțirea, spuse Kurtz. Buna și vechea presimțire larg răspândită în America.

Își îmbracă pantalonii. Apoi, cu pieptul gol încă, ridică aparatul de emisie-recepție care se afla pe noptieră, lângă ceasul de buzunar (acum era patrușaisprezece; cum părea că se *grăbește* timpul, asemenea unei mașini fără frâne avântându-se în josul unui deal, spre o intersecție aglomerată). Aparatul era o unealtă digitală specială, codată și cică de nebruiat... Însă o privire rapidă către presupusul lui ceas digital antimagnetic îl făcu să realizeze că nici un aparat nu era „anti-” ceva.

Apăsă butonul EMISIE/ALARMĂ de două ori. Freddy Johnson răspunse imediat, părând nu *foarte* somnoros... oh, dar acum că sosise vremea zdrobirii, cât de tare tânjea Kurtz (care se născuse Robert Coots, nume, nume, ce-nseamnă un nume) după Underhill. *Owen, Owen*, gândi el, *de ce-ai avut o scăpare chiar acum când am nevoie de tine mai mult, fiule?*

— Șefu'?

— Imperial Valley se pune în mișcare la șase. Repet, Imperial Valley la zero-șase sute, răspunde și confirmă.

Trebuie să audă cu urechile lui confirmarea imposibilului; la dracu', Owen n-ar fi stat pe gânduri nici în visele lui cele mai proaste. Îi oferi lui Fred-dy cel mult patruzeci de secunde să-și tragă sufletul, înainte să-i spună:

— Închide-ți clapa, fiu de cățea.

Tăcere șocată din partea lui Freddy.

— Ceva fierbe. Nu știu ce, dar m-am trezit dintr-un somn profund în tipătul alarmei. Acum, v-am ales pe voi, băieți și fete, cu un motiv anume, iar dacă încă mai vrei să respiri la vremea prânzului, ai face bine să te pui în mișcare. Spune-i lui Gallagher să intre pe poziție. Confirmă, Freddy.

— Confirm, șefu'. Un lucru ar trebui să știți — avem trei cazuri de sinucidere, din câte informații dețin. S-ar putea să fie mai multe.

Kurtz nu fu nici surprins, nici indignat. În alte împrejurări, sinuciderea n-ar fi doar un lucru comun acceptat, ci chiar nobil – gestul ultim al unui adevărat gentleman.

— Cei din elicoptere?

— Afirmativ.

— Nici unul din Imperial Valley.

— Nu, șefii', nici unul din Imperial Valley.

— Bine. Mușamalizează, bătrâne. Avem probleme. Nu știu care sunt acestea, dar știu că sunt pe vine. Cu surle și trâmbițe.

Kurtz aruncă aparatul pe masă și continuă să se îmbrace. Voia încă o țigară, dar le terminase pe toate.

6

Cândva, în grajdul bătrânului Gosselin se aflase o cireadă destul de mare de vaci și, deși interiorul, așa cum se prezenta acum, n-ar fi întrunit standardele USDA⁶⁸, clădirea era totuși într-o stare bună. Soldații montaseră înăuntru câteva becuri de mare voltaj care aruncau o lumină sclipitoare asupra staulelor, asupra separeuri lor din camera de muls și asupra păturelor din pod și de la parter. Montaseră, de asemenea, și câteva radiatoare, iar grajdul vălurea de o căldură pulsatilă, aproape febrilă. Henry își trase în jos fermoarul de la haină imediat ce păși înăuntru și, totuși, simți transpirația ieșindu-i prin pielea de pe față. Bănuia că și pilulele primite de la Owen aveau o contribuție în direcția aceasta – mai luase una după ce ieșise din șopron.

⁶⁸Acronim pentru United States Department of Agriculture (Ministerul Agriculturii din Statele Unite)

Prima lui observație când se uită în jur fu cât de asemănător era grajdul cu numeroasele tabere de refugiați pe care le văzuse: ale sârbilor bosniaci din Mecedonia, ale rebelilor haitieni după debarcarea Marinei Unchiului Zăhărel în Port-au-Prince, ale exilaților africani care-și părăsiseră țările natale din cauza bolilor, foametei, războiului civil sau a unei combinații a acestora trei. Te obișnuiai să vezi asemenea lucruri la știrile de la televizor, dar în acel caz, imaginile veneau întotdeauna de foarte departe; oroarea cu care se uita cineva la ele era aproape de cinism. Acesta însă nu era un loc în care nu intrai decât cu pașaport. Aceasta era o fermă de vaci din Noua Anglie. Oamenii înghesuiți aici nu purtau zdrențe și danșichiuri murdare, ci canadiene marca Bean's, pantaloni bufanți (perfecti pentru cartușele de rezervă) din Republica Bananieră, lenjerie intimă marca Fruit of the Loom. Aspectul era același, totuși. Singura diferență pe care o observă era cât de nedumeriți încă mai păreau cu toții. Așa ceva nu se putea întâmpla în țara serviciului telefonic la distanță Sprint Nickel Nights.

Rezidenții acestui loc acopereau în mare parte podeaua din mijloc, pe care fusese împrăștiat fân (peste care ei își așezaseră jachetele). Dormeau în grămezi mici sau grupuri de familie. Mai erau câțiva în pătule și încă trei sau patru în fiecare dintre staule. Încăperea era plină de sforăituri și gâlgâieli, și de gemetele celor care visau urât. Undeva, un copil plângea. Există și un sistem de amplificare Muzak prin care se difuza muzică: lui Henry, acesta i se părea cel mai bizar dintre lucruri. Chiar în acest moment, sufletele damnate care moțăiau în grajdul bătrânului Gosselin ascultau Orchestra Fred Waring interpretând suav la vioară o versiune greoaie a „Unei Seri Magice”.

Anxios cum era, toate ieșeau puternic în evidență cu o claritate sclipitoare, exclamatoare. *Câte jachete și căciuli portocalii!* gândi el. *Măi, să fie! E Halloween-ul în iad!*

Era, desigur, și o cantitate suficientă de materie roșie-aurie. Henry o văzu crescând în pete pe obraji, în urechi, printre degete; văzu, de asemenea, pete crescând pe bârne și pe cablurile electrice ale numeroaselor becuri atârând din tavan. Mirosul predominant era cel de fân, însă lui Henry nu-i fu greu să discearnă dedesubt mirosul alcoolului etilic amestecat cu un strop de sulf. Asemenea sforăielilor, se auzeau și o mulțime de bășini – păreau șase sau șapte muzicieni complet netaleantați încercând să sufle în tube și saxofoane. În alte condiții, ar fi fost amuzant... sau poate chiar în condițiile acestea, pentru o persoană care nu văzuse vietatea aceea ca nevăstuica zbătându-se și sâsâind pe patul însângerat al lui Jonesy.

Câți dintre ei incumbă chestiile alea? se întrebă Henry. Răspunsul nu conta, credea el, fiindcă ne-văstuicile erau cât se poate de inofensive. Poate că ar reuși să supraviețuiască fără gazdele lor în grajdul acesta, dar afară, în furtună, unde vântul sufla viscolind zăpada și unde temperatura era sub zero grade, n-ar fi avut nici o șansă.

Trebuia să le vorbească acestor oameni...

Nu, nu era bine spus. Ce trebuia să facă era să-i sperie de să le sară inima din piept. Trebuia să-i facă să se miște în ciuda căldurii de aici și a frigului de afară. Înainte fuseseră vaci acolo; vaci erau și acum. El trebuia să le transforme din nou în oameni – oameni speriați, supărați din cale-afară. Putea face asta, dar nu singur. Iar ceasul ticăia. Owen Underhill îi dăduse o jumătate de oră. Henry estima că un sfert din acest răstimp se scursese deja.

Am nevoie de un megafon, gândi el. *Asta-i primul pas.*

Se uită în jur, ochi un bărbat corpulent și chelios care dormea pe o rână la stânga ușii care dădea în camera de mulș și se îndreptă într-acolo

să-l vadă mai bine. *Credea* că e unul dintre cei pe care-i dăduse afară din șopron, dar nu era sigur. Când era vorba de vânători, bărbații corpolenți și chelioși erau ca gaura din covrig.

Însă era chiar Charles, iar birusul reîmpodobește ceea ce bunul Charles fără-ndoială că numea „magnetul lui de atras puicuțe”. *Cine are nevoie de tratamentul antichelire Rogaine când ai o astfel de alternativă?* gândi Henry, apoi rânji.

Charles era numai bun pentru ce avea el în gând; chiar mai mult, Marsha dormea în apropiere, ținându-l pe Darren de mână, domnul Joint-Uriaș-din-Newton. Birusul cobora acum pe obrazul fin al Marshei. Soțul ei era încă neatins, dar cumnatul lui – Bill, așa-l chema? – era plin ochi cu birus. *Cel-mai-arătos*, gândi Henry.

Îngenunche lângă Bill, îi luă mâna presărată cu birus și pătrunse cu vocea în jungla încârligată a viselor lui rele. *Trezește-te, Bill. Fuguța-sus. Trebuie să ieșim de aici. Și, dacă mă ajuți, putem face asta. Trezește-te, Bill.*

Trezește-te și fii erou.

7

Se întâmplă cu o viteză uluitoare.

Henry simți mintea lui Bill ridicându-se spre a sa, scăpată din brațele coșmarurilor care o încorsetaseră, întinzându-se spre Henry așa cum s-ar întinde un om pe cale de înec spre salvamarul care a venit înot să-l salveze. Mințile lor se îmbinară asemenea tampoanelor a două vagoane.

Nu vorbi, nu încerca să vorbești, îi spuse Henry. *Ascultă, doar. Avem nevoie de Marsha și de Charles. Noi patru ar trebui să fim îndeajuns. Ce...*

Nu avem timp, Bill. Să mergem.

Bill scutură mâna cumnatei sale. Ochii Marshei se deschiseră pe dată, de parcă numai asta ar fi așteptat, iar Henry simți toate indicatoarele din mintea sa mai adăugând o cifră numărătoare. Femeia nu adăpostea la fel de multe excrescențe ca și Bill, însă, poate, avea un talent nativ mai mare. Luă mâna lui Charles fără a pune vreo întrebare. Henry bănuia că femeia deja intuise ce se petrecea și ce trebuia făcut. Din fericire, intuise și nevoia de-a se grăbi. Oamenii armatei aveau de gând să-i omoare pe cei de aici, după care voiau să-i arunce la lada de gunoi.

Charles se ridică rapid în șezut; ochii larg deschiși îi ieșeau din orbitele adipoase. Se ridică în picioare de parcă l-ar fi îmbrâncit cineva. Toți patru stăteau acum în picioare, ținându-se de mâini asemenea participanților la o ședință de spiritism... ceea ce, reflectă Henry, nu era foarte departe de natura situației prezente.

Dați-mi mie puterile voastre, le spuse, iar ei i le dădură. Avea impresia că ține o baghetă magică în mână.

Ascultați-mă, strigă el.

Capetele se ridicară; unii se treziră din somnuri profunde ca și când ar fi fost electrocuțați.

Ascultați-mă și dați-mi putere... Împuterniciți-mă! Mă înțelegeți? Împuterniciți-mă! E singura voastră șansă, așa că ÎMPUTERNICIȚI-MĂ!

Făcură ce le ceru la fel de instinctual ca o persoană fluierând o melodie sau ținând ritmul cu bătaia din picior. Dacă le-ar fi lăsat timp să se gândească la cererea lui, le-ar fi fost probabil mai greu să răspundă, poate chiar imposibil, dar nu le lăsă. Cei mai mulți dintre ei dormiseră, iar

el îi surprinsese pe cei infectați, pe telepatici, pe cei cu mințile larg deschise.

Deschizându-se și el din instinct, Henry le trimise o serie de imagini: soldați cu măști pe față împresurând grajdul, unii purtând arme, alții purtând în spate recipiente conectate la furtunuri lungi. Transformă chipurile soldaților în caricaturi inspirând cruzime, cum apar pe prima pagină a ziarelor. La o comandă amplificată prin portavoce, din furtunuri ieșiră jerbe de foc lichid: napalm. Pereții și acoperișul grajdului luară de-ndată foc.

Henry mută imaginea înăuntrul grajdului, trimițând secvențe cu oameni țipând și agitându-se. Foc lichid picură prin găurile acoperișului cuprins de flăcări și aprinse fânul din pătule. Iată aici un bărbat cu părul în flăcări; iată colo o femeie cu o canadiană arzândă încă împodobită cu biletele de telescaun de la Sugarloaf și Ragged Mountain.

Se uitau acum cu toții la Henry – la Henry și la prietenii lui cu care se ținea de mână. Doar telepaticii recepționau imaginile, însă poate mai bine de șaiszeci la sută dintre cei din grajd erau infectați și chiar și cei sănătoși fură cuprinși de starea de panică; valul mare ia toate bărcile în spinare.

Strângând tare mâna lui Bill cu una din mâinile sale și pe a Marshei cu cealaltă, Henry schimbă imaginile la cadrul exterior din nou. Foc; soldați dispuși în cerc în jurul grajdului; o voce amplificată strigând soldaților să se asigure că nimeni nu scapă cu viață.

Deținuții stăteau acum în picioare, vociferând din ce în ce mai tare cu glasuri speriate (mai puțin telepaticii puternici; ei doar se uitau fix la el, cu ochii lor spectrali încastrați în fețele lor năpădite de virus). El le arată grajdul arzând asemenea unei torțe în noaptea stăpânită de ninsoare, vântul transformând infernul acesta într-o explozie, într-o furtună de foc, iar furtunurile scui pătoare de napalm continuau să curgă, și vocea amplificată continua să îndemne: "*AȚI AUZIT BINE, OAMENI BUNI, ARDEȚI-I PE TOȚI, NU LĂSAȚI NICI UNUL SĂ SCAPE CU VIAȚĂ, EI SUNT CANCERUL, IAR NOI SUNTEM LEACUL!*"

Imaginația scoase acum toată seva la suprafață, hrănindu-se din sine însuși cu un fel de frenezie. Henry trimise imagini ale puținilor oameni care reușiseră să găsească o ieșire sau care se strecura-seră afară pe ferestre. Mulți dintre aceștia erau cuprinși de flăcări. Unul era o femeie cu un copil strâns la piept. Soldații îi mitraliară pe toți, mai puțin pe femeie și pe copil, care fură transformați în torțe de napalm în vreme ce alergau.

— *Nu!* strigară mai multe femei la unison, iar Henry realizează cu un soi de mirare bolnăvicioasă că toți, chiar și cei care nu aveau copii, își văzuseră propriile chipuri în locul celui al femeii arzânde.

Erau în picioare acum, se înghesuiau unii în ceilalți aidoma vitelor în timpul unei furtuni cu fulgere. Trebuia să-i pună în mișcare înainte ca ei să aibă timp să reconsidere situația, poate chiar să se răzgândească.

Adunând forța minților unite cu a sa, Henry le trimise o imagine a magazinului.

ACOLO! strigă spre ei. E SINGURA VOASTRĂ ȘANSĂ! PRIN MAGAZIN, DACĂ PUTEȚI; DĂRĂMAȚI GARDUL, DACĂ-I ÎNCUIATĂ UȘA! NU VĂ OPRIȚI, NU EZITAȚI! AJUNGEȚI ÎN PĂDURE! ASCUNDEȚI- VĂ ÎN PĂDURE! AU DE GÂND SĂ ARDĂ LOCUL ĂSTA, GRAJDUL ȘI PE TOȚI CEI DINĂUNTRU, IAR PĂDUREA E SINGURA VOASTRĂ SCĂPARE! ACUM, ACUM!

Adânc în străfundurile imaginației sale, plutind pe aripile pilulelor primite de la Owen și trimițând cu toată puterea lui – imagini ale probabilei siguranțe de acolo, ale morții sigure de aici, imagini la fel de simple ca și cele din cărțile de colorat ale copiilor – era doar vag conștient că începuse să repete cu voce tare:

— *Acum, acum, acum.*

Marsha Chiles îi urmă exemplul, la fel făcu apoi și cumnatul ei, apoi Charles, apoi bărbatul cu magnetul-de-atras-puicuțe suprapopulat de birus.

— *Acum! Acum! Acum!*

Deși era imun la birus și, în consecință, deloc mai telepat decât orice animal normal, Darren nu era imun la tensiunea crescândă și se alătură și el corului.

— *Acum! Acum! Acum!*

Sări de la o persoană la alta și de la un grup la altul, o infecție cu transfer pe bază de panică mai contagioasă ca birusul:

— *Acum! Acum! Acum!*

Grajdul tremura de voci. Pumnii se ridicau la unison, ca la un concert rock.

— *ACUM! ACUM! ACUM!*

Henry le permise să preia scandarea și s-o amplifice, ridicând și el pumnul fără să-și dea seama, proiectându-și dureros brațul în aer atâta cât îi permitea lungimea lui, chiar în vreme ce-și reamintea să nu se lase prins în ciclonul de minți căruia-i dăduse naștere: când *ei* se vor duce înspre nord, el va merge înspre sud. Aștepta să se ajungă la un punct de la care întoarcerea să fie imposibilă – punctul aprinderii, al combustiei spontane.

Acesta sosi.

— *Acum, șopti el.*

Adună mintea Marshei, a lui Bill, a lui Charlie... și apoi și cele ale oamenilor care erau aproape și care se agățaseră de-a lui într-un mod aparte. Le alipi, le comprimă, apoi proiectă acel unic cuvânt asemenea unui glonț de argint asupra minților celor trei sute șaptesprezece oameni din grajdul bătrânului Gosselin:

ACUM.

Fu un moment de tăcere absolută înainte ca ușa infernului să se deschidă larg.

8

Chiar înainte de amurg, două duzini de pichete (erau mai degrabă niște toalete ambulante, cu pisoarele și bideurile smulse) cu câte două santinele în fiecare fuseseră montate la anumite intervale de-a lungul gardului împrejmuitoare. Pichetele acestea erau dotate cu radiatoare, care împrăstiau o lumină letargică în spațiul îngust; din această cauză, gărzile nu aveau nici o intenție să iasă afară. Din când în când, unul dintre ei deschidea ușa ca să lase să intre o pală de aer proaspăt aducător de zăpadă, dar mai departe de atât nu mergeau gărzile întru expunerea lor la lumea de afară. Cei mai mulți dintre ei erau soldați antrenați pentru menținerea păcii, fără capacitatea viscerală de-a pricepe cât de mare era miza acestui joc, așa încât nu făceau decât să-și împărtășească povești despre sex, mașini, goluri, sex, familiile lor, viitorul lor, sex, experiențe legate de băutură, și droguri, și sex. Nu-l observaseră pe Owen Underhill venind în două rânduri la șopron (ar fi fost perfect vizibil atât de la Pichetul 9, cât și de la Pichetul 10) și erau ultimii care știau că se pune la cale o revoltă de proporții maxime.

Șapte alți soldați, băieți care stătuseră pe lângă Kurtz o vreme mai îndelungată și care, așadar, aveau pielea puțin mai tăbăcită, se aflau în spatele magazinului, lângă soba cu lemne, jucând cărți în același birou unde Owen îi pusese lui Kurtz să asculte casetele cu *ne nous blessez pas*

În urmă cu aproximativ două secole. Șase dintre jucătorii de cărți erau santinele. Al șaptelea era colegul lui Stancă Brodsky, Gene Cambry. Cambry nu reușise să adoarmă. Motivul era ascuns sub o brățară confecționată din pânză elastică. Nu știa, oricum, cât timp îi va mai fi de folos brățara, fiindcă materia roșietică de sub ea se extindea. Dacă nu avea grijă, cineva ar putea-o vedea... după care, în loc să joace cărți în birou, s-ar putea vedea în grajd alături de toți acei John Q.

Oare ar fi măcar singurul? Ray Parsons avea o bucată mare de vată într-o ureche. El spunea că e din cauza unei otalgii, dar cum să fii sigur? Ted Trezewski avea un bandaj pe unul din brațele lui cărnose și pretindea că se zgâriase când întindea sârma ghimpată cu mult mai devreme în acea zi. Poate că era adevărat. George Udall, superiorul direct al lui Stancă în vremuri mai normale, purta o căciulă împletită pe capul lui chel; blestemăția aceea îl făcea să arate ca un rapper alb în vârstă. Poate că nu era nimic altceva sub ea decât pielea scalpului, însă era prea cald aici înăuntru pentru a purta căciulă, nu-i așa? Mai ales una împletită.

— Dă cu banul, spuse Howie Everett.

— Anunță, spuse Danny O'Brian.

Parsons anunță; la fel și Udall. Cambry de-abia auzi. În mintea lui se ivi o imagine a unei femei strângând la piept un copil. În vreme ce se împleticea să traverseze padocul înzăpezit, un soldat o transformă într-o torță de napalm. Cambry se crispa, îngrozit, spunându-și că imaginea aceasta îi fusese servită de propria sa conștiință vinovată.

— Gene? întrebă Al Coleman. Ai de gând să anunți sau...

— Ce-i aia? întrebă Howie încruntat.

— Ce-i ce? spuse Ted Trezewski.

— Dacă ascuți cu atenție, o s-auzi, replică Howie.

Leah tâmpit: Cambry auzi în gând această încheiere nerostită. O dată ce le fusese supusă atenției, zarva de voci căpătă consistență, înălțându-se pe deasupra vântului, căpătând cu rapiditate putere și stăruință.

— *Acum! Acum! Acum! Acum! ACUM!*

Venea dinspre grajd, chiar din spatele lor.

— Ce drăcovenie împielită-i asta? întrebă Udall pe un ton meditativ, clipind deasupra mesei pliante pe care se afla amalgamul de cărți de jos, scrumiere, jetoane și bani. Gene Cambry înțelese pe dată că, la urma urmei, nu se afla nimic altceva decât piele sub căciula aceea de lână. Udall fusese pus la conducerea acestui mic grup, dar nu avea nici o idee cu privire la ce se întâmpla. Nu vedea pumnii ridicați în aer, nu auzea puternica voce-a-gândului care dădea tonul acestei psalmodieri.

Cambry observă panică pe chipurile lui Parsons, Everett și Coleman. Și ei vedeau lucrurile acelea. Pe când cei neinfecțați păreau doar nedumeriți, pe ei îi năpădi înțelegerea.

— Nenorociții-o să scape, spuse Cambry.

— Nu fi prost, Gene, spuse George Udall. Nu știu ce-i așteaptă. Pe lângă asta, sunt *civili*. Scapă doar de puțin stre...

Cambry nu mai auzi restul din cauza unui singur cuvânt - **ACUM** - care-i fulgeră prin creier asemenea unui ferăstrău electric. Ray Parsons și Al Co-leman se crispară. Howie Everett strigă de durere, ducându-și mâinile la tâmpile, genunchii lovindu-i-se de dedesubtul mesei și împrăștiind peste tot jetoane și cărți de jos. O bancnotă de un dolar ateriză pe plita sobei încinse și luă foc.

— Oh, fute-o buhă, uite ce-ai fă..., începu Ted.

— Vin, spuse Cambry. Vin după *noi*.

Parsons, Everett și Coleman plonjară după carabinele M-4 sprijinite de cuierul bătrânului Gosse-lin. Ceilalți se uitară la ei surprinși, încă

rămași cu trei pași în spate... apoi, când deținuții loviră ușile grajdului, se auzi o bubuitură prelungă. Ușile acelea fuseseră închise din exterior cu lacăte mari de fier din dotarea armatei. Acestea rezistară, dar lemnul îmbătrânit cedă, despicându-se și împrăș-când așchii.

Prizonierii ieșiră în șuvoi prin spărtură, strigând "*Acum! Acum!*" în suflarea înzăpezită a vântului și călcând câțiva dintre semenii lor în picioare.

Și Cambry sări de pe scaun, luă una dintre armele cu foc automat, după care aceasta îi fu smulsă din mâini.

— Asta-i a mea, nenorocitul, mârâi Ted Trezewski.

Erau mai puțin de optsprezece metri între ușile spulberate ale grajdului și spatele magazinului. Ceata de oameni goni de-a lungul acestei distanțe, strigând: „*ACUM! ACUM! ACUM!*”

Masa de pocher se răsturnă cu un bufnet, împrăștiind mizerii peste tot. Alarma externă se declanșă când primii deținuți se loviră de gardul cu două rânduri de sârmă și fie se prăjiră, fie se agățară asemenea peștilor în ghimpii supradimensionați. Câteva clipe mai târziu, țipătului pulsabil al alarmei i se alătură o sirenă sincopată, alarma Cartierului General căreia i se spunea uneori Situația Triplu Șase, sfârșitul lumii. Din toaletele ambulante de plastic servind drept pichete, fețe surprinse și speriate se uitau uluite pe furiș afară.

— Grajdul! strigă cineva. Concentrați-vă asupra grajdului! E-o evadare!

Santinelele tropotiră în zăpadă, mulți dintre ei desculți, mișcându-se de-a lungul părții exterioare a gardului, neștiind că fusese scurtcircuitat de greutatea a mai mult de optzeci de vânători kamikaze, cu toții strigând „*ACUM*” din toți răunchii, chiar și când începură să tremure, și să se prăjească, și să moară.

Nimeni nu observă bărbatul singur – înalt, costeliv, purtând o pereche demodată de ochelari cu rame de corn – care porni din spatele grajdului și merse în diagonală prin nămeții din padoc. Deși Henry nu putea nici vedea, nici simți pe cineva acordându-i atenție, începu să fugă. Se simțea îngrozitor de expus în luminile strălucitoare, iar cacofonia sirenei și a alarmei externe îl făcea să se simtă panicat și pe jumătate nerod... se simțea așa cum îl făcuse să se simtă plânsetul lui Duddits, în acea zi, în spatele depozitului Fraților Tracker.

Se ruga lui Dumnezeu să-l aștepte Underhill. Nu-și dădea seama unde se afla, zăpada era prea mare ca să poată vedea până în capătul celălalt al padocului, dar va ajunge în curând acolo și arunci va afla.

Kurtz era îmbrăcat aproape complet, cu excepția unui bocanc, când se declanșă alarma și când luminile de urgență se aprinseră, inundând această bucată de pământ uitată de Dumnezeu cu și mai multă strălucire. Nu fu surprins, nici consternat, simți doar un amestec de ușurare și întristare. Ușurare pentru că, orice ar fi fost ceea ce-i rosesse nervii, scosese acum capul la iveală. Întristare fiindcă blestemata asta de mizerie nu mai așteptase vreo două ore. Încă două ore și și-ar fi reglat conturile în toată afacerea asta.

Deschise brutal ușa Winnebago-ului cu mâna dreaptă, încă ținând celălalt bocanc cu stânga. Un răget sălbatic se auzea dinspre grajd, genul de strigăt războinic la care inima lui vibra în pofida tuturor lucrurilor. Suflarea puternică a vântului scăzu puțin, dar nu destul; era o conspirație generală, se părea. De undeva din rândurile bine hrănite, timorate,

repetându-și nu-se-poate-întâmpla-aici ale civililor, se ridicase un Spartacus — cine s-ar fi putut gândi la așa ceva?

Blestemata de telepatie-i de vină, gândi el. Instinctele lui, întotdeauna excelente, îi spuneau că aceasta era o problemă serioasă, că asista la o răsturnare de situație la scară cu adevărat mare, dar el, cu toate acestea, zâmbea. *Blestemata de telepatie trebuie să fie de vină. Au adulmecat ce se va întâmpla... și cineva s-a hotărât să facă ceva în privința asta.*

Chiar sub ochii lui, o ceată pestriță de oameni, cei mai mulți îmbrăcați în canadiene și purtând căciuli portocalii, ieși anevoie prin porțile diforme și sfărmate ale grajdului. Unul căzu într-o scândură ruptă și fu străpuns asemenea unui vampir. Unii se împiedică, căzură în zăpadă și fură călcați în picioare. Toate becurile erau acum aprinse. Kurtz se simțea aidoma unuia care șade în primul rând la un meci de box. Vedea absolut tot.

Pâlcuri de evadați, cincizeci sau șaiszeci în fiecare dintre ele, se desprinseseră ordonate din ceată, asemenea unor grupe de soldați la instructaj, și se năpustiră în gard pe ambele părți ale magazinașului acela infect. Fie nu știau că trecea o cantitate mortală de electricitate prin fire, fie nu le păsa. Ceilalți, corpul principal al cetei, se năpustiră direct asupra părții din spate a magazinului. Acela era locul cel mai vulnerabil din perimetru, dar asta nu conta. Kurtz credea că revolta va reuși.

În nici unul din planurile lui de siguranță nici măcar nu luase în calcul un asemenea scenariu: două sau trei sute de luptători supraponderali de noiembrie pornind un atac *banzai* gen n-ai-curaj-nu-câștigi. Nu se așteptase niciodată ca ei să facă altceva decât să stea cuminți locului, cerând o judecată dreaptă până în clipa în care aveau să fie puși pe grătar.

— Nu-i rău, băieții mei, spuse Kurtz.

Mirosi altceva începând să ardă – probabil blestemata lui de carieră – dar sfârșitul oricum se apropia, iar el își alesese o operațiune dată dracului cu care să-și facă ieșirea din scenă, nu-i așa? Din câte știa Kurtz, omuleții cenușii din spațiul extraterestru erau de o importanță strict secundară. Dacă el ar fi hotărât importanța evenimentelor, titlurile din capul paginilor ar fi spus: SURPRIZĂ! AMERICANII NOII ERE DAU DOVADĂ DE PUȚIN CURAJ! Remarcabil. Aproape că era păcat să-i dobori la pământ.

Sirena Cartierului General își înălța și-și cobora glasul în noaptea albită de zăpadă. Primul val de oameni lovi peretele din spate al magazinului. Kurtz aproape că văzu întreaga construcție tremurând.

— Blestemata asta de telepatie, spuse Kurtz, rânjind.

Îi vedea pe oamenii lui reacționând, în primul val fiind cei de la pichete, alții venind dinspre parcul auto, dinspre administrație și dinspre semirulotele care serveau drept cazărmi. Apoi, zâmbetul de pe buzele lui Kurtz începu să se șteargă, fiind înlocuit de o expresie de nedumerire.

— Împușcați-i, spuse. De ce nu-i împușcați?

Unii îi împușcau, dar nu destui – nici pe departe destui. Lui Kurtz i se păru că simte mirosul panicii. Oamenii lui nu trăgeau fiindcă făceau pe ei de frică. Sau fiindcă știau că urmau ei la malaxor.

— Blestemata asta de telepatie, repetă el și, dintr-o dată, un foc de armă automată se declanșă în magazin. Ferestrele biroului unde el și cu Owen Underhill ținuseră prima consfătuire se aprinseseră într-o clipocire repetată de lumini strălucitoare. Două dintre ele fură sparte. Un bărbat încercă să iasă pe una dintre acestea și Kurtz avu timp să-l recunoască pe George Udall înainte ca George să fie prins de picior și tras înapoi

înăuntru.

Oamenii din birou se luptau cel puțin, acesta însă era un lucru elementar; acolo înăuntru se ducea o luptă pentru propriile vieți. Puștanii care veniseră în fugă în cea mai mare parte încă mai fugeau. Kurtz se gândi să lase bocancul din mână și să-și ia pistolul de nouă milimetri. Să împuște câțiva dintre sperioșii ăștia. Să-și depășească, de fapt, limitele. Totul se dădă în jurul lui, de ce n-ar face-o?

Din cauza lui Underhill, de aceea. Owen Underhill jucase un rol în crearea acestei debandade. Kurtz știa asta așa de bine cum își știa și propriul nume. Treaba asta putea a încălcare de linie, iar să încalce linia era una din specialitățile lui Owen Underhill.

Alte împușcături din biroul lui Gosselin... strigăte de durere... apoi chiote triumfale. Ostrogoții ăștia, genii într-ale calculatoarelor, băutori de Evian, mâncători de salate, își atinseseră obiectivul. Kurtz închise ușa Winnebago-ului în mijlocul acestei scene și se grăbi înapoi în dormitor să-l sune pe Freddy Johnson. Încă mai ținea bocancul în mână.

10

Cambry stătea în genunchi în spatele biroului lui Moș Gosselin când primul val de prizonieri își croi drum cu forța înăuntru al magazinului. Deschidea sertarele, căuta disperat o armă. Faptul că nu găsi nici una îi salvă mai mult ca sigur viața.

— *ACUM! ACUM! ACUM!* strigară prizonierii care se apropiau. Se auzi o bufnitură monstruoasă în peretele din spate al magazinului, ca și când ar fi intrat o mașină în el. De afară, Cambry auzea un pârlit succulent când primii deținuți intrară în gard. Luminile din birou începură să clipească.

— Rămâneți împreună, oameni buni! strigă Danny O'Brian. Pentru numele lui Iisus, rămâneți împreună...

Ușa din spate ieși din balamale cu atâta putere, că fu proiectată de-a binelea de-a lungul camerei, apărându-i pe primii oameni care strigau și care se înghesuiau la ieșirea din față. Cambry se feri, cu mâinile împreunate la ceafă, când ușa ateriză într-o parte pe biroul sub care se afla el.

Sunetul armelor comutate pe foc automat era asurzitor în camera îngustă, acoperind până și țipetele răniților, însă Cambry înțelese că nu trăgeau cu toții. Trezewski, Udall și O'Brian trăgeau, dar Coleman, Everett și Ray Parsons stăteau doar cu armele sprijinite de piept și cu niște expresii uimite pe fețe.

Din adăpostul lui fortuit, Gene Cambry văzu prizonieri avansând în încăpere, îi văzu pe primii dintre ei fiind nimeriți de gloanțe și căzând asemenea unor sperietori de ciori; le văzu sângele mânjind pereții și reclamele la supa de fasole și directiva OSHA. Îl văzu pe George Udall aruncându-și arma în doi oameni mătăhăloși îmbrăcați în portocaliu, apoi întorcându-se pe călcâie și fugind spre una dintre ferestre. George reuși să iasă pe jumătate și fu tras înapoi înăuntru; un bărbat cu Ripley cres-cându-i pe obraz, asemenea unui semn de mamă, își înfipse dinții în gamba lui George, ca și când ar fi fost un copan de curcan, în vreme ce alt om îl tăie pe George la cap, mișcându-i corpul prea tare la stânga. Aerul din încăpere era albastru din pricina fumului de cordită, dar reuși să-l vadă pe Al Coleman aruncându-și arma și preluând litania – „*Acum! Acum! Acum!*”. Și-l văzu și pe Ray Parsons, în mod normal cel mai cuminte dintre ei, în-torcându-și arma spre Danny O'Brian și zburându-i creierii.

Problema era simplă acum. Meciul se ținea între infectați și cei imuni.

Biroul fu lovit și trimis lângă perete. Ușa căzu peste Cambry și, înainte să se poată ridica, oamenii prinseră să fugă, călcând peste ușă, strivindu-l. Se simțea asemenea unui cowboy care a căzut din șă în timpul unei învălmășeli. *O să mor sub chestia asta*, gândi el, apoi, pentru o clipă, apăsarea uciga-șă dispăru. Se împinse în genunchi, ajutându-se de mușchii îmbibați în adrenalină, și ușa căzu de pe el în partea stângă, luându-și rămas bun cu un ghiont răutăcios al clanței în șoldul lui. Cineva îi servi o lovitură cu piciorul în coaste, un alt bocanc îi juli urechea dreaptă, apoi reuși să se ridice. Camera era îngreunată de fum, vibra de urlete și țipete. Patru sau cinci vânători corpolenți fură izbiți de soba cu lemne, care se desprinsese de burlan și se prăbuși într-o rână, vărsând bucăți înflăcărâte de arțar pe podea. Bani și cărțile de jos se aprinseră. Se simți mirosul greu al jetoanelor de plastic pentru pocher topindu-se. *Alea era ale lui Ray*, gândi Cambry fără coerență. *Le avea și în Golf. Și în Bosnia.*

Rămase în picioare, ignorat în debandada generală. Evadații nu aveau nevoie să folosească ușa dintre birou și magazin; întregul perete – nimic altceva în realitate decât un panou despărțitor șubred – fusese doborât la pământ. Și bucăți din acesta luau foc de la soba răsturnată.

— Acum, șopti Gene Cambry. Acum.

Îl văzu pe Ray Parsons fugind alături de ceilalți spre partea din față a magazinului, cu Howie Everett urmându-l din spate. Howie apucă o franzelă de pâine fugind pe culoarul din mijloc.

Un tip bătrân și deșirat, cu o căciulă lălâie în cap și cu un pardesiu în spate, fu împins în față peste soba răsturnată, apoi fu călcat în picioare. Cambry îi auzi strigătele ascuțite, guițate, când fața i se lipi de plită și apoi începu să fiarbă.

Îl auzi și *îl simți*.

— *Acum!* strigă Cambry, cedând și alăturându-se celorlalți. *Acum!*

Făcu un salt mare peste flăcările crescânde izbucnind din sobă și fugi, cufundându-și mica lui minte în mintea cea mare.

Oricum ai fi privit lucrurile, Operațiunea Blue Boy se încheiase.

11

Henry se opri la trei sferturi din drumul pe care-l parcurgea prin padoc, gâfâind după aer și strân-gându-se de pieptul zbuciumat. În spate se afla Armaghedonul la purtător pe care-l dezlănțuise; înainte nu vedea altceva decât întuneric. Blestematul ăla de Underhill îl abandonase, îl...

Încetișor, frumosule — încetișor.

Luminile clipiră de două ori. Henry se uitase în direcția greșită, asta era tot; Owen parcase cu puțin mai la stânga colțului sud-vestic al padocului. Henry vedea acum cu claritate silueta Sno-Cat-ului. Din spatele lui răzbăteau țipete, urlete, ordine, împușcături. Nu atâtea împușcături câte se așteptase el, dar nu avea timp acum să se-ntrebe de ce.

Grăbește-te! strigă Owen. *Trebuie să plecăm de-aici!*

Vin cât pot de repede – așteaptă.

Henry se puse din nou în mișcare. Orice ar fi fost în pilulele stenice ale lui Owen, începea deja să-și slăbească efectul, iar picioarele lui se îngreunară. Coapsa îl mânca nebunește, la fel și gura. Simțea materia aceea acoperindu-i limba. Era ca pișcătura unei băuturi carbogazoase care nu mai dispărea.

Owen tăiașe gardul – atât sârma ghimpată, cât și cea dreaptă. Acum stătea în față Sno-Cat-ului (era alb ca să se camufleze în zăpadă, așa că

nu era de mirare că nu-l văzuse Henry), cu o armă automată sprijinită de sold, încercând să se uite în toate direcțiile deodată. Mulțimea de lumini îi proiectau șase umbre pe pământ; acestea radiau de la bocanci aidoma unor indicatoare de ceas suprealiste.

Owen îl prinse pe Henry pe după umeri. *Ești bine?*

Henry aprobă din cap. Când Owen începu să-l tragă spre Sno-Cat, se auzi o explozie puternică, răsunătoare, ca și când ar fi aruncat cineva în aer cel mai mare scrin din lume. Henry se feri, se împiedică în propriile picioare și ar fi căzut dacă nu l-ar fi susținut Owen.

Ce...?

Gaz lichefiat. Poate și benzină. Privește.

Owen îl prinse de umeri și-l întoarse. Henry văzu în noaptea albă de zăpadă o trombă înaltă de foc. Bucăți din magazin – scânduri, țigle, cutii de Cheerios în flăcări, suluri arzânde de hârtie igienică – se ridicară spre cer. Câțiva dintre soldați se uitau la acestea hipnotizați. Alții fugeau spre pădure. Fugeau în urmărirea prizonierilor, presupunea Henry, deși le auzea panica în minte – *Fugiți! Fugiți! Acum! Acum!* – și pur și simplu nu-i putea da crezare. Mai târziu, când va avea timp să gândească, va înțelege că mulți dintre soldați evadau și ei. Acum nu înțelege nimic. Evenimentele se succedau prea repede.

Owen îl întoarse din nou și-l îmbrânci în scaunul din dreapta al Sno-Cat-ului, împingându-l printr-o perdea ce ținea loc de ușă, care mirosea puternic a ulei de motor. Era nesperat de cald în cabina Sno-Cat-ului. Un radio prins de bordul rudimentar bâ-zâia și scrâșnea.

Singurul lucru pe care-l înțelegea Henry cu claritate era panica din acele voci. Îl umpleau de o bucurie sălbatică – era mai fericit de cum fusese de când băgaseră toți patru spaima lui Dumnezeu în Richie Grenadeau și în prietenii lui buni de nimic. Și chiar așa ceva conducea operațiunea aceasta, din câte-și dădea seama Henry: o ceată de Richie Grenadeau adulți, înarmați cu puști în locul bucăților de excrement uscat de câine.

Se afla ceva între scaune, o cutie pe care clipeau două luminițe chihlimbarii. Când se aplecă Henry curios asupra ei, Owen Underhill trase de prelată atârând în chip de ușă lângă scaunul șoferului și se aruncă în Cat. Respira din greu și zâmbea uitându-se la magazinul incendiat.

— Ai grijă cu aia, frate, spuse. Ai grijă la butoane.

Henry înălță cutia, care avea dimensiunile mult iubitului sufertaș Scooby-Doo al lui Duddits. Butoanele de care pomenise Owen se aflau sub luminile clipitoare.

— La ce folosesc?

Owen răsuci cheia în contact și motorul Sno-Cat-ului se trezi imediat la viață. Mașinăria avea schimbător de viteză manual, iar Owen trase de manetă și băgă în viteză întâi. Încă zâmbea. În lumina puternică ce pătrundea prin parbrizul Sno-Cat-ului, Henry văzu acum fire roșii-portocalii de birus crescând sub fiecare dintre ochii bărbatului, asemenea unui machiaj. Și în sprâncene se vedea birus.

— E prea multă lumină în locul ăsta, spuse el. O să mai stingem câteva din becuri.

Roti Cat-ul într-un cerc uimitor de perfect; parcă erau într-o ambarcațiune cu motor. Henry se prăbuși pe spate în scaun, ținând în poală cutia cu becuțele clipitoare. I se părea că, dacă n-ar mai umbla următorii cinci ani, i-ar ajunge să se pună pe picioare.

Owen se uită spre el în timp ce conducea Sno-Cat-ul în diagonală spre șanțul împrejmuț de nămeți de zăpadă și care era Swanny Pond Road.

— Ai reușit, spuse. M-am îndoit că vei reuși, recunosc cu sinceritate,

dar ți-a ieșit blestemăția asta ca la carte.

— Ți-am spus – sunt un expert în arta motivațională.

Pe lângă asta, trimise el, *cei mai mulți dintre ei vor muri oricum.*

Nu contează. Le-ai oferit o șansă. Iar acum...

Se auziră alte împușcături, dar numai când auzi un glonț ricoșând în metalul de deasupra capetelor lor își dădu Henry seama că tirul era îndreptat asupra lor. Se auzi un zăngănit când un alt glonț ricoșă într-una din șenilele Sno-Cat-ului și Henry se feri... ca și când *asta* i-ar fi ajutat la ceva.

Încă zâmbind, Owen arată cu o mână înmănușă-tă spre partea lui dreaptă. Henry se uită cu ochii întredeschiși într-acolo, în vreme ce alte două gloanțe cilindrice ricoșară în caroseria teșită, de cutie de medicament, a Sno-Cat-ului. Henry se aplecă de spate de ambele dăți; Owen nici măcar nu păru să bage de seamă.

Henry văzu un pâlc de rulote, unele purtând nume scrijelite pe ele ca Sysco sau Scott Paper. În fața rulotelor se afla o colonie de case pe roți și, în fața celei mai mari, un Winnebago care-i părea lui Henry a fi un conac pe roți, se aflau șase sau șapte oameni, cu toții trăgând spre Sno-Cat. Deși raza despărțitoare era mare și ninsoarea încă deasă, prea multe gloanțe își nimereau ținta. Alți oameni, unii doar parțial îmbrăcați (o matahală fugea prin zăpadă, expunând un piept gol care ar fi arătat bine pe un supererou dintr-o carte cu benzi desenate), se alăturau grupului. În mijlocul lor se afla un bărbat înalt, cu părul cărunț. Lângă el stătea un tip îndesat. Când se uită la el, bărbatul cel slab ridică arma și trase aparent fără să-și fixeze traiectoria. Se auzi un *buum* și Henry simți ceva trecând chiar prin fața nasului său, un obiect mic, bâzâind ciudat.

Owen râse de-a dreptul.

— Slăbănogul cu părul cărunț e Kurtz. El conduce operațiunea. Ce bine trage nenorocitu'!

Alte gloanțe se loviră de șenilele și de caroseria Cat-ului. Henry simți încă o dată prezența în cabină a lucrului acela zumzăitor, grăbit, apoi, dintr-o dată, radioul tăcu. Distanța dintre ei și trăgătorii adunați în jurul Winnebago-ului creștea, însă acest lucru nu părea să conteze. În ceea ce-l privea pe Henry, puteau trage *toți* nenorociții ăia. Totul se reducea la cât timp le va lua până ce unul își va nimeri ținta... și, totuși, Owen *părea fericit*. Lui Henry îi trecu prin minte că se înfrățise cu cineva cu și mai multe tendințe sinucigașe ca el.

— Tipul de lângă Kurtz e Freddy Johnson. Mușchetarii ăia sunt cu toții băieții lui Kurtz, cei care trebuiau să... hopa, ai grijă!

Un alt ricoșeu, o altă albină de oțel tânguitoare – trecând printre ei, de data asta – și, dintr-o dată, măciulia manetei schimbătorului de viteze dispăru. Owen izbucni în râs.

— Kurtz! strigă el. Măi, să fie! Mai are doi ani până la pensionarea obligatorie și încă țintește ca Annie Oakley! Lovi cu pumnul în maneta de direcție. Ajunge. Distracția-i distracție și treaba-i treabă. Stinge-le luminile, frumosule.

— Hă?

Încă rânjind, Owen arată febril cu degetul spre cutia cu becuțele chihlimbarii clipitoare pe ea. Fâșiile curbate de birus de sub ochii lui i se păreau acum lui Henry a fi un machiaj de războinic.

— Apasă butoanele, vecine. Apasă butoanele și trage storurile.

prin magie – lumea dispăru, și Kurtz se transfigură. Tipătul vântului tăios, răpăitul ninsorii, urletul sirenei, bătăile alarmei – toate dispăruseră. Kurtz nu mai simțea prezența lui Freddy Johnson lângă el și a celorlalți membri ai grupului Imperial Valley din jurul lui. Se fixă asupra Sno-Cat-ului care se îndepărta și doar asupra lui. Îl vedea pe Owen Underhill în scaunul din stânga, îl vedea chiar și prin carcasa de oțel a cabinei, ca și când el, Abe Kurtz, ar fi fost dintr-o dată dotat cu vederea cu raze X a lui Superman. Distanța era incredibil de mare, dar asta nu conta. Următorul tir pe care-l va trage va nimeri exact în ceafa de trădător, de om care încalcă linia, a lui Owen Underhill. Își ridică arma, reperă ținta...

Exploziile sfâșiară noaptea, una dintre ele destul de aproape încât să-i lovească pe Kurtz și pe oamenii lui cu unda ei de șoc. O rulotă pe care scria INTEL INSIDE se ridică în aer, se răsuci și se prăbuși peste Spago's, cortul bucătarului.

— Sfinte Cristoase! strigă unul dintre bărbați.

Nu se stinseră toate luminile – o jumătate de oră nu era mult, și Owen avusese timp să atașeze doar la două generatoare încărcături explozive (murmurând într-una „*Banbury Cross, Banbury Cross, ride a cock horse to Banbury Cross* ” cu voce scăzută), dar, dintr-o dată, Sno-Cat-ul gonind cu viteză fu înghițit de umbre străbătute de focuri de armă, iar Kurtz își aruncă pușca în zăpadă fără să o fi descărcat.

— Fute-o buhă, spuse el fără inflexiuni. Încetați focul. Încetați focul, tăntălăilor. Încetați, pentru numele lui Dumnezeu. Înăuntru. Intrați cu toții, mai puțin Freddy. Împreunați-vă mâinile și rugați-vă la Dumnezeu, Atotputernicul Tată, să ne scoată cururile din groapa în care am intrat. Vino aici, Freddy. În pas vioi.

Cealaltă, aproape o duzină, tropăiră-n sus pe scările Winnebago-ului, uitându-se neliniștiți la generatoarele arzânde, la cortul în flăcări al bucătarului (deja se aprinsese și cortul de la aprovizionare de vizavi; aveau să urmeze infirmeria și morga). Jumătate dintre stâlpii de iluminat din tabără erau dezactivați.

Kurtz își petrecu brațul pe după umerii lui Freddy Johnson și-l conduse douăzeci de pași în ninsoarea viscolită, pe care-o ridica acum vântul și-o purta în valuri asemănătoare cu un abur misterios. Chiar în fața celor doi bărbați, magazinul lui Gosselin – ce mai rămăsese din el – ardea din temelii. Grajdul luase deja foc. Ușile lui sfărâmate erau larg deschise.

— Freddy, îl iubești pe Iisus? Spune-mi adevărul.

Freddy mai trecuse prin asta înainte. Era o mantra. Șeful își curăța sufletul.

— Îl iubesc, șefu'.

— Juri că-i adevărat ce spui? Kurtz se uită tăios. Se uita prin el, mai mult ca sigur. Își făcea planuri de siguranță, dacă asemenea creaturi instinctuale se poate spune că plănuiesc vreodată ceva. Ești dispus să arzi în hăul etern al iadului dacă minți?

— Jur că e adevărat.

— Îl iubești mult, nu-i așa?

— Mult, șefu'.

— Mai mult ca pe grup? Mai mult decât să intri în forță și să duci treaba la bun sfârșit? O pauză. Mai mult decât mă iubești pe mine?

Nu erau întrebări la care să răspunzi greșit dacă voiai să mai trăiești. Din fericire, nici nu erau întrebări grele.

— A dispărut telepatia, Freddy?

— Am simțit ceva, nu știu dacă a fost vorba chiar de telepatie, am auzit voci în minte...

Kurtz aproba din cap. Flăcări roșii-aurii ca fungii Ripley izbucniră prin acoperișul grajdului.

— ... dar au dispărut.

— Alții din grup?

— Cei din Imperial Valley, vreți să spuneți?

Freddy arată cu capul spre Winnebago.

— Cine altcineva ar mai conta, Secția de Pompieri Cinci Plus Doi? Da, de ei vorbesc?

— Sunt curați, șefu'.

— Asta-i bine, da-i în același timp și rău. Freddy, avem nevoie de vreo doi americani infectați. Și când spun *avem*, mă refer la tine și la mine. Vreau niște americani care să fie *înghițiți* de porcăria aia roșie, mă înțelegi?

— Înțeleg.

Ce nu înțelegea Freddy era motivul, dar, pentru moment, motivul nu conta. Îl vedea pe Kurtz luând frâiele în mână, luând vădit frâiele în mână, iar asta era o ușurare. Freddy se uită neliniștit la magazinul arzând, la grajdul arzând, la cortul arzând al bucătarului. Situația era DDOPR.

Sau poate că nu. Nu și dacă prelua Kurtz frâiele.

— Blestemata aia de telepatie e răspunzătoare de cea mai mare parte a dezastrului ăstuia, spuse Kurtz meditativ, dar nu telepatia a *declanșat-o*. A fost o țeapă trasă exclusiv de mâna unui om, lăudat fie Iisus. Cine l-a trădat pe Iisus, Freddy? Cine i-a dat sărutul acela de trădător?

Freddy citise Biblia; mai mult pentru că i-o dăduse Kurtz să o citească.

— Iuda Iscarioteanul, șefu'.

Kurtz scutura vânjos din cap. Ochii i se mișcau în toate direcțiile, măsurând dimensiunile dezastrului, calculând repercusiunile, care vor fi drastic reduse de furtună.

— Corect, bătrâne. Iuda l-a trădat pe Iisus și Owen Philip Underhill ne-a trădat pe noi. Iuda a primit treizeci de arginți. Nu-i o recompensă prea mare, nu crezi?

— Nu, șefu'.

Oferi acest răspuns parțial întors cu fața de la Kurtz, fiindcă se declanșase ceva în interiorul comandantului său. O mână de oțel se încleștă pe umărul lui și-l întoarse. Ochii lui Kurtz erau larg deschiși și înfocați. Genele albe îi făceau să pară a fi ochii unei fantome.

— Uită-te la mine când îți vorbesc, spuse Kurtz. Uită-te la mine când îți vorbesc. – Kurtz își așeză mâna liberă pe mânerul pistolului de nouă milimetri. – Sau o să-ți spulber mațele pe zăpadă. Am trecut printr-o noapte grea, așa că *n-o face și mai grea, potaie, mă înțelegi? Prins-ai aluzia?*

Johnson era o persoană rezistentă din punct de vedere fizic, dar acum simți ceva mișcându-i-se în stomac și încercând să iasă afară.

— Da, șefu', îmi pare rău.

— Se acceptă. Dumnezeu iubește și iartă, iar noi trebuie să facem la fel. Nu știu câți arginți a primit Owen, dar îți spun un lucru: o să-l prindem, o să-i crăcănăm buclele și-o să-i facem băiatului o minunăție de a doua gaură a curului. Mă urmărești?

— Da.

Nu-și dorea nimic mai mult Freddy decât să găsească și să nimicească persoana care întorsese vechea lui lume ordonată cu susu-n jos.

— Cât credeți că e de responsabil Owen pentru ce s-a-ntâmplat aici, șefu'?

— Destul, răspunse Kurtz cu seninătate. Am o bănuială că mă duc la fund, Freddy...

— Nu, șefu'.

— ... dar n-o să merg singur.

Cu brațul încă petrecut pe după umerii lui Freddy, Kurtz începu să-și conducă noul secund spre 'Bago. Pari de foc scunzi și subțiri indicau locul unde se aflau generatoarele arzânde. Underhill făcuse asta; unul dintre propriii băieți ai lui Kurtz. Lui Freddy încă-i era greu să creadă, dar începuse, cu toate acestea, să se încingă. *Câți arginți, Owen? Câți ai primit, trădătorule?*

Kurtz se opri la baza scărilor.

— Care dintre camarazii aceștia vrei să conducă o misiune de cercetare și distrugere, Freddy?

— Gallagher, șefu'.

— Kate?

— Da.

— E canibală, Freddy? Persoana pe care o împuternicim trebuie să fie un canibal.

— Ea-i înghite cruzi și fără sare, șefu'.

— Bine, spuse Kurtz. Fiindcă o să fie o treabă murdară. Am nevoie de doi Pozitivi Ripley, tipi din echipa Blue Boy dacă se poate. Pe ceilalți... ca pe animale, Freddy. Imperial Valley are acum o misiune de căutare și distrugere. Gallagher și ceilalți trebuie să doboare cât mai mulți pot. De acum și până mâine la ora 12:00 e deschis sezonul de hră-nire. După aceea, fiecare va fi pe cont propriu. Cu excepția noastră, Freddy. Lumina flăcărilor îi schimbă fața lui Kurtz în birus, iar ochii în ochi de nevăstuică. O să-l vânam pe Owen Underhill și-o să-l învățăm să-l iubească pe Domnul.

Kurtz urcă scările Winnebago-ului, pășind sigur pe zăpada tasată și alunecoasă asemenea unui țap de munte. Freddy Johnson îl urmă.

13

Sno-Cat-ul plonjă în jos pe terasament către Swanny Pond Road cu destulă viteză să-i facă stomacul lui Henry să se crispeze. Se roti pe loc, apoi porni spre sud. Owen apăsă ambreiajul și acționă schimbătorul de viteze dintr-o treaptă în cealaltă, până ce Cat-ul gonia cât putea de tare. Datorită fulgilor care veneau spre parbriz asemenea unor asteroizi, lui Henry i se părea că merg cu o viteză aproximativ egală cu cea a unei rachete. Estima de fapt că merg cu șaptezeci și cinci de kilometri la oră. În ritmul acesta, vor acumula distanță față de magazinul lui Gosselin, însă avea o bănuială că Jonesy se mișca mult mai repede.

Autostrada e înaintea noastră? întrebă Owen. *Așa e, nu?*

Da. La vreo șase kilometri.

Va trebui să schimbăm mijlocul de transport o dată ajunși acolo.

Dacă putem, nu rănim pe nimeni. Și nu omorâm pe nimeni.

Henry... nu știu cum să-ți explic situația, dar nu ne aflăm într-o partidă de baschet la liceu.

— Nu rănim pe nimeni. Nu ucidem pe nimeni. Cel puțin nu atunci când schimbăm mijlocul de transport. Fie ești de acord, fie îmi fac ieșirea din scenă chiar în acest moment.

Owen se uită la el.

— Chiar ai face asta, nu-i așa? Ai da dracului ceea ce a pregătit prietenul tău lumii ăsteia.

— Prietenul meu nu e responsabil pentru situația asta. A fost răpit.

— Bine. Nimeni nu va fi rănit când schimbăm mașina. Dacă putem. Și nimeni nu va fi omorât. Poate doar noi. Acum, încotro mergem?

Derry.

Acolo-i el? Ultimul extraterestru, supraviețuitorul?

Așa cred. În orice caz, am un prieten în Derry care ne poate ajuta. El vede linia.

Ce linie?

— Nu contează, spuse Henry și gândi: *E complicat.*

— Cum adică: complicat? Și nu joci, nu câștigi – ce-i asta?

O să-ți povestesc în drum spre sud. Dacă pot. Sno-Cat-ul rulă către șoseaua interstatală, o capsulă precedată de strălucirea farurilor ei.

— Spune-mi din nou ce vom face, zise Owen.

— Vom salva lumea.

— Și spune-mi ce face asta din noi – simt nevoia să o aud.

— Ne face eroi, spuse Henry.

Apoi își lăsă capul pe spate și închise ochii. În câteva secunde, adormi.

Partea a III-a QUABBIN

Când pe scări în sus mergeam
Am întâlnit un om ce nu-l vedeam;
Nici azi nu l-am văzut pe-afară!
Și sper, eu sper să nu apară.
Hughes Mearns

CAPITOLUL OPTSPREZECE ÎNCEPE URMĂRIREA

1

Jonesy nu știa cât era ceasul când panoul verde de semnalizare cu DYSART'S scris pe el licări în întunecimea ninsă – ceasul de bord al Ram-ului era dat peste cap, pâlپând doar 12:00 A.M. Întruna – dar era încă întuneric și încă ninge din greu. La ieșirea din Derry, plugurile pierdeau bătălia cu zăpada. Ram-ul furat era „un despicător destul de bun”, cum ar fi spus bunicul lui Jonesy, dar și el pierdea bătălia, alunecând și făcând piruete din ce în ce mai des în zăpada mare, croindu-și din ce în ce mai greu drum prin noianele de zăpadă. Jonesy nu știa unde voia Dl Cenușiu să meargă, dar nu credea că va ajunge acolo. Nu prin furtuna asta, nu cu mașina asta.

Radioul funcționa, dar nu foarte bine; până acum, tot ce se auzise fusese șters, bruiat de electricitate statică. Nu auzi nici ora exactă, dar prinse un buletin meteo. Viscolul se transformase în ploaie la sud de Portland, dar, de la Augusta la Brunswick, spunea radioul, precipitațiile erau un amestec înșelător de zloată și chiciură. Multe așezări umane rămăseseră fără curent electric și nimic care nu avea lanțuri la roți nu se mișca din loc. Lui Jonesy îi conveneau de minune aceste vești.

Când DI Cenușiu trase de volan ca să întoarcă mașina spre rampa ce ducea la panoul verde de semnalizare, Ram-ul alunecă într-o parte, ridicând nori mari de zăpadă. Jonesy știa că probabil ar fi alunecat spre rampa de acostare și-apoi în șanț dacă el ar fi fost la volan, dar nu el conducea. Deși nu era încă imun la emoțiile lui Jonesy, DI Cenușiu părea mai puțin înclinat să intre în panică în situații de stres. În loc să se lupte orbește să redreseze mașina, DI Cenușiu o lăsă să alunece, păstrând direcția până ce se opri, apoi întoarse roțile la loc pe direcția cea bună. Câinele care dormea la picioarele scaunului de lângă șofer nu se trezi, iar pulsul lui Jonesy de-abia dacă accelerează puțin. Dacă ar fi fost la volan, Jonesy știa bine, inima i-ar fi bătut în piept ca la curse. Însă, desigur, pe o asemenea vreme, primul lui gând ar fi fost să bage mașina în garaj. DI Cenușiu opri la semnul de oprire obligatorie din vârful rampei, deși Route 9 era un pustiu ondulatoriu în ambele direcții. Peste drum de rampă se afla o parcare enormă, puternic luminată de becuri cu sodiu; în strălucirea lor, furtuna viscolită părea că se mișcă asemenea respirației înghețate a unei enorme bestii invizibile. Într-o noapte obișnuită, Jonesy era convins de asta, parcare a ceea ar fi fost plină de semitrailere diesel cu motoarele mergând la ralanti, autovehicule Kenworth, și Mack, și Jimmy-Pete, cu luminile verzi și chihlimbarii din cabine strălucind. În seara aceasta, zona era aproape deșartă, cu excepția porțiunii denumite **TERMEN ÎNDELUNGAT VORBIȚI CU MANAGERUL AVEȚI NEVOIE DE BILET**. Acolo se afla o duzină sau mai mult de camioane cu marginile cizelate de rafalele de zăpadă. Înăuntrul lor, șoferii probabil că mâncau, jucau *pinball*, se uitau la televizoarele Spank-O-Vision în salonul camionagiilor sau încercau să doarmă în mizerabilul dormitor comun din clădirea din spate, unde cu zece dolari îți puteai rezerva un pat de companie, o pătură curată și o privire panoramică a unui perete din zgură. Cu toții aveau fără îndoială aceleași două gânduri: *Când o pot lua din loc? Și: Cât o să mă coste?*

DI Cenușiu apăsă accelerația și chiar dacă apăsă încetitor, așa cum îl sfătuiau dosarele lui Jonesy cu privire la condusul pe timp de iarnă, toate cele patru roți ale mașinii se rotiră, iar mașina începu să se clatine într-o parte și-n cealaltă, săpând șanțuri în zăpadă.

Haide! făcu Jonesy galerie de unde se afla el, la fereastra biroului. Haide, îngroap-o! Îngroap-o până la podea! Fiindcă, atunci când ai îngropat roțile unei mașini cu tracțiune integrală, chiar că ești îngropat!

Apoi roțile prinseră aderență – mai întâi cele din față, unde Ram-ul era ajutat de greutatea motorului – apoi și cele din spate. Ram-ul traversează anevoie Route 9 către marcajul **INTRARE**. În spatele acestuia se afla un altul: **BUN VENIT LA CEA MAI BUNĂ PARCARE PENTRU CAMIOANE DIN NOUA ANGLIE**. Apoi, farurile mașinii descoperiră un al treilea marcaj, acoperit de zăpadă, dar încă lizibil: **LA DRACU, BUN VENIT LA CEA MAI BUNĂ PARCARE PENTRU CAMIOANE DE PE FAȚA PĂMÂNTULUI**.

Asta-i cea mai bună parcare pentru camioane de pe fața pământului? întrebă DI Cenușiu.

Desigur, spuse Jonesy. Apoi – nu se putu opri – izbucni în râs.

De ce faci așa? De ce scoți sunetul acela?

Jonesy realizează un lucru uluitor, în același timp înduioșător și îngrozitor: DI Cenușiu zâmbea cu buzele lui. Nu mult, puțin doar, dar era totuși un zâmbet. *Nu știe cu adevărat ce e acela râs*, gândi Jonesy. Sigur, nu știuse nici ce era aceea mânie, dar se dovedise a fi un învățăcel foarte sânguinos; putea acum face o adevărată criză de nervi.

M-a amuzat ce-ai spus.

Ce-i „amuzat”, de fapt?

Jonesy nu știa cum să răspundă la această întrebare. Își dorea ca DI Cenușiu să experimenteze întreaga gamă a emoțiilor umane, bănuind că umanizarea uzurpatorului său ar putea fi singura sa șansă de supraviețuire – am întâlnit dușmanul și el suntem noi, spusese cândva Pogo. Însă cum puteai explica termenul „amuzant” unui mănunchi de spori dintr-o altă lume? Și, pe deasupra, ce *era* de fapt amuzant că Dysart's se proclama drept cea mai bună parcare pentru camioane de pe fața pământului?

Acum mai treceau pe lângă un semn, unul pe care niște săgeți arătau spre stânga și spre dreapta. MATAHALE scria sub săgeata care indica stânga. Iar PITICANII sub cea care indica dreapta.

Care suntem noi? Întrebă DI Cenușiu, oprindu-se la semn.

Jonesy l-ar fi putut face să lupte pentru această informație, dar care ar fi fost folosul? *Noi suntem piticani*, spuse el, iar DI Cenușiu viră Ram-ul la dreapta. Cauciucurile se rotiră în gol puțin, după care mașina o luă din loc. Lad își înălță capul, dădu drumul unei alte bășini lungi și aromate, apoi scânci. Partea din spate a corpului i se umflase, pielea dilatându-i-se; oricine n-ar fi știut care era situația, l-ar fi confundat cu o cățea pe cale să fete un pui de dimensiuni apreciabile.

Erau în jur de douăzeci și cinci de mașini parcate în lotul piticaniilor, cele îngropate cel mai tare în zăpadă aparțineau personalului de întreținere – mecanicilor (dintre care unul sau doi erau permanent de serviciu), ospătărițelor, bucătarilor. Autovehiculul cel mai curat de zăpadă de acolo, observă Jonesy cu interesul treaz, era o mașină albastră a Poliției Statale, cu zăpada adunată în jurul girofarurilor de pe capotă. Să fie arestat, ar face-o breșă în planurile D-lui Cenușiu; pe de altă parte, Jonesy fusese deja prezent la locul a trei crime, dacă puneai la socoteală cabina Ram-ului. Nu fuseseră martori la primele două crime și probabil că nu rămăseseră nici amprente; aici însă? Sigur. Erau destule. Se vedea într-o curte de judecată spunând: *Dar, domnule Judecător, extraterestru din mine a comis crimele. DI Cenușiu a fost.* O altă glumă pe care DI Cenușiu nu o va putea înțelege.

Somitatea aceasta (cenușie), între timp, scotocise iarăși amintirile lui. *Bășini Stătute*, spuse el. *De ce numești locul ăsta Bășini Stătute când semnul spune clar Dysart's?*

Așa-l numea Lamar, spuse Jonesy, amintindu-și mic dejunurile lungi și distractive luate aici, de obicei în drum spre sau dinspre Bivuac. Iar asta devenise parte din tradiție, nu-i așa? *Și tata-i spunea așa.*

E amuzant?

*Oarecum, bănuiesc. E-un calambur, o glumă bazată pe asemănarea dintre sunete*⁶⁹. *Calambur numim cea mai josnică formă de umor.*

DI Cenușiu parcă în rândul cel mai aproape de insula luminată a restaurantului, dar cât mai departe de mașina poliției. Jonesy nu știa dacă DI Cenușiu înțelegea sau nu semnificația girofarurilor de pe capota mașinii. Se întinse spre butonul farurilor Ram-ului și-l apășă. Se întinse spre cheile de contact, apoi se opri și eliberă câteva râsete puternice: „Ha! Ha! Ha! Ha!”

Cum te face să te simți? Întrebă Jonesy, nu foarte curios de răspuns. Înțelegător, poate.

— Nicicum, spuse sec DI Cenușiu și roti cheile în contact. Apoi, însă, stând acolo în întuneric, cu vântul șuierând pe lângă cabina mașinii, o făcu din nou, puțin mai convinși: *Ha! Ha, ha, ha!* În refugiul său din birou,

⁶⁹Calamburul constă aici în asemănarea dintre Dry Farts (Bășini Stătute) și numele localului, Dysart's. Pronunția e asemănătoare

Jonesy fu străbătut de fiori. Era un sunet lugubru, ca o fantomă care încearcă să-și aducă aminte cum era să fii în viață.

Nici lui Lad nu-i plăcu. Scânci din nou, uitându-se nesigur la bărbatul din spatele volanului mașinii care-i aparținea stăpânului său.

3

Owen îl scutura pe Henry să se trezească și Henry făcu un gest de alungare. I se părea că se culcase doar cu câteva secunde în urmă. I se părea că mădulele-i fuseseră încorsetate în ciment.

— Henry.

— Aici sunt.

Îl mânca piciorul stâng. Gura îl mânca și mai tare; blestematul ăla de birus îi creștea acum și pe buze. Îl luă jos cu degetul arătător, surprins de cât de ușor se desprinsese. Asemenea unei cruste.

— Ascultă la mine. Și uită-te în față. Poți să te uiți?

Henry se uită înspre drumul care, acum, era cețos și bântuit de zăpadă – Owen parcase Sno-Cat-ul pe marginea șoselei și stinsese farurile. Din depărtare, se auzeau voci mentale în întuneric, echivalentul auditiv al vocilor din jurul unui foc de tabără. Henry se duse spre ele. Erau patru băbrați tineri, fără vreun grad în...

Grupul Blue, șopti Owen. De data aceasta noi suntem Grupul Blue.

Patru tineri fără vreun grad în Grupul Blue, încercând să nu se lase speriați... Încercând să fie tari... voci în întuneric... câteva voci din jurul unui mic foc de tabără în întuneric...

La lumina focului, Henry descoperi că vede puțin: zăpadă, desigur, și câteva lumini galbene pâlpâitoare luminând o rampă de intrare pe autostradă. Vede în lumina unui panou electronic și capacul unei cutii de carton pentru pizza. Fusesse transformat într-o tavă. Pe el se aflau biscuiți Saltine, câteva bucăți de brânză și o baionetă. Baioneta aparținea celui pe nume Smitty și o foloseau cu toții să taie brânza. Cu cât se uita Henry mai mult, cu atât vedea mai bine. Ca și când i s-ar fi obișnuit ochii cu întunericul, însă mai era ceva: ceea ce vedea avea o profunzime amețitoare, ca și când, dintr-o dată, lumea fizică avea nu trei dimensiuni, ci patru sau cinci. Era ușor de înțeles de ce: vedea prin patru perechi de ochi, cu toți deodată. Erau înghesuiți la un loc în...

Humvee, spuse Owen, mulțumit. E-un împuștit de Humvee, Henry! Modificat și echipat pentru zăpadă! Pariez pe orice că așa e!

Tinerii ședeau aproape unul de altul, da, dar totuși în patru locuri diferite, uitându-se la lumea de afară din patru perspective diferite și cu patru perechi de ochi cu diferite grade de penetrare, pornind de la ochii ascuțiți de vultur (Dana din Maybrook, New York) și ajungând la cei de-abia adaptați întunericului. Cu toate acestea, creierul lui Henry procesa toate imaginile, așa cum o multitudine de instantanee mișcate dau naștere imaginii de film. Totuși, nu era ca un film, nici ca o înșelătoare imagine tridimensională. Era un fel cu totul nou de-a vedea, genul care poate genera un fel cu totul nou de-a gândi.

Dacă se-mprăștie porcăria asta, gândi Henry, atât îngrozit, cât și puternic impresionat, dacă se-mprăștie...

Îl lovi Owen cu cotul în coaste.

— Poate-ți păstrezi meditațiile pentru altă dată, spuse el. Uită-te dincolo de drum.

Henry se uită, folosindu-se de privirea sa deosebită, cvadruplă, și dându-și seama prea târziu că făcuse mai mult decât doar să se uite; le mișcase globii oculari ca să se poată uita el în partea îndepărtată a

autostrăzii. Unde văzu clipind și mai multe lumini în furtună.

— E-un baraj, murmură Owen. Una din polițele de asigurare ale lui Kurtz. Amândouă ieșirile sunt blocate, nimic nu se mișcă pe șosea fără autorizație. Vreau Humvee-ul, e cel mai bun vehicul pe-o vreme căcăcioasă ca asta, dar nu vreau să atrag atenția tipilor de partea cealaltă a drumului. Putem face asta?

Henry examinează situația cu ochii lor, mișcându-i. Descoperi că, imediat ce nu se mai uitau cu toții la același lucru, simțul vederii ubicue în patru sau cinci dimensiuni îl părăsea, lăsându-l cu o senzație de greață împrăștiată, cu care corpul lui nu se putea împăca. Însă acum *le mișca* ochii. Nu mult, doar irișii, însă...

Cred că, dacă ne unim forțele, putem, îi spuse Henry. Hai cu mine. Și nu mai vorbi cu voce tare. Intră-n mintea mea. Leagă-te de-a mea.

Dintr-o dată, mintea lui Henry fu mai consistentă. Viziunea lui mentală se clarifică din nou, dar, de data aceasta, perspectiva nu mai fu atât de profundă. Doar două perechi de ochi în loc de patru: ai lui și ai lui Owen.

Owen băgă în viteza întâi și înaintă cu farurile stinse. Mârâitul slab al motorului se pierdea în urletul constant al vântului și, pe măsură ce scurtau distanța, Henry simți legătura cu mințile de dinainte strângându-se.

Sfinte rahat, spuse Owen, jumătate râzând și jumătate suspinând.

Ce-i? Care-i problema?

Tu ești, omule — parc-am fi pe-un covor fermecat. Cristoase, dar știu că ești puternic!

Dacă spui că eu sunt puternic, stai să-l întâlnești pe Jonesy.

Owen opri Sno-Cat-ul sub creasta unui delușor. Dincolo de el se afla șoseaua. Ca să nu mai pomenim și de Bernie, Dana, Tommy și Smitty, care ședeau în Humvee-ul lor în vârful sudic al rampei, mâncând brânză și biscuiți de pe tava aceea improvizată. El și cu Owen erau destul de ascunși. Cei patru bărbați nu erau infectați cu virus și nu știau că sunt spionați.

Gata? Întrebă Henry.

Așa cred. Cealaltă persoană din mintea lui Henry, relaxat ca leguma din poveste pe când Kurtz și cu ceilalți trăgeau în ei, era acum agitat.

Preia tu conducerea, Henry. Eu voi fi doar copilot în această misiune.

Pornim.

Ceea ce făcu apoi Henry, o făcu instinctiv, unin-du-i la un loc pe cei patru din Humvee nu cu imagini ale morții și distrugerii, ci imitându-l pe Kurtz. Ca să facă asta, își trase seva atât din energia lui Owen Underhill – mult mai mare decât a sa în acest moment – cât și din cunoștințele precise ale lui Owen Underhill despre comandantul lui. Procesul unirii îi provocă o senzație vie de satisfacție. Și de ușurare. Să miște ochii bărbaților aceia era un lucru; să-i anihileze, preluându-i complet, era cu totul altceva. Și nici nu erau infectați cu virus. Să fi fost, ar fi putut fi imuni. Slavă Domnului că nu erau nici una, nici alta.

E-un Sno-Cat dincolo de deal, în partea voastră dreaptă, flăcăi, spuse Kurtz. *Vreau să-l aduceți la bază. Chiar acum, dacă nu vă deranjează – fără întrebări, fără comentarii, treceți doar la treabă. N-o să vă fie la fel de comod în el ca și-n Humvee, dar cred c-o să-ncăpeți cu toții, lăudat fie Iisus. Mișcați-vă cocoșele acum, binecuvântați să fiți.*

Henry îi văzu ieșind din Humvee, cu fețele calme și șterse... mai puțin ochii. Ieși și el, apoi îl văzu pe Owen încă șezând în scaunul șoferului, cu ochii larg deschiși. Buzele i se mișcau, alcătuind cuvintele în minte: *Mișcați-vă cocoșele acum, binecuvântați să fiți.*

Owen! Ieși afară!

Owen se uită în jur speriat, apoi dădu din cap și se împinse afară prin prelata atârând la ușa șoferului.

4

Henry căzu în genunchi, se ridică și se uită obosit în întunericul despletit. Nu mai era mult de mers, slavă Cerului, dar nu credea că se mai poate munci alți șase metri prin zăpada nămețită, ca să nu mai pomenim de o sută patruzeci. *Îmblânzitorul de ouă merse făr' a se opri*, gândi el, apoi: *Am reușit. As-ta-i răspunsul, sigur. M-am exclus, iar acum sunt în iad. Sunt îmblânzitorul de ouă în...*

Brațul lui Owen se înlănțui în jurul lui... numai că-l înlănțui cu mai mult decât cu brațul. Il hrănea pe Henry cu forța lui.

Mulțu...

Îmi mulțumești mai târziu. Tot mai târziu o să și dormi. Pentru acum, ține-ți ochii pe minge.

Nu exista nici o minge. Nu existau decât Bernie, Dana, Rommy și Smitty mășăluind prin zăpadă, un șir de somnambuli îmbrăcați în salopete și canadiene cu glugă. Mășăluiră spre est de Swanny Pond Road către Sno-Cat, în vreme ce Owen și cu Henry se împleticeau spre vest, către Humvee-ul abandonat. Brânza și biscuiții Saltine fuseseră și ele abandonate, își dădu Henry seama, și stomacul i se scofâlci.

Apoi, Humvee-ul fu chiar în fața lor. Își vor continua drumul cu el, mai întâi cu farurile stinse, cu viteză scăzută și-n liniște-liniște-liniște, ocolind luminile galbene de la poalele rampei și, dacă vor avea noroc, tipii care păzeau partea de nord a rampei nici nu vor ști că au trecut de ei.

Dacă ne văd, i-am putea face să uite? întrebă Owen. *Să le provocăm - oh, știu eu - să le provocăm amnezie?*

Henry își dădu seama că probabil vor putea face asta.

Owen?

Ce-i?

Dacă situația va scăpa de sub control, totul se va schimba. Totul.

Urmă o pauză, cât timp Owen se gândi la asta. Henry nu vorbea despre cunoaștere, moneda pe care băteau superiorii lui Kurtz în lanțul trofic; vorbea despre abilități care aparent depășeau puterea superficială de-a citi gândurile.

Știu, răspunse în cele din urmă.

5

Merșeră spre sud în Humvee, spre sud în inima furtunii. Henry Devlin încă înfuleca biscuiți și brânză, când extenuarea stinse luminile în mintea sa suprasolicitată.

Adormi cu firmituri pe buze.

Și visă despre Josie Rinkenhauer.

6

La o jumătate de oră după ce luă foc, grajdul bătrânului Reggie Gosselin nu mai era decât un ochi de dragon muribund în noaptea dogoritoare, un ochi din ce în ce mai opac și mai pal în orbita neagră a zăpezii topite. Din pădurea de la est de Swanny Pond Road se auzi un poc-poc-poc de foc de armă, des la început, apoi pierzând atât din ritm,

cât și din intensitate, în vreme ce membrii grupului Imperial Valley (grupul Imperial Valley al lui Kate Gallagher acum) îi urmăreau pe deținuții evadați. Era o vânătoare de curcani în care nu mulți dintre curcani aveau să scape cu viață. Aveau să scape destui cât să împrăștie vorba, poate, destui cât să-i pună pe toți în alarmă, însă asta era grija zilei de mâine.

În vreme ce aveau loc acestea – de asemenea, în vreme ce trădătorul de Owen Underhill se îndepărta din ce în ce mai mult de ei – Kurtz și Freddy Johnson stăteau în postul de comandă (doar că, bănuia Freddy, acesta nu era acum mai mult decât un Winnebago din nou; senzația aceea de putere și importanță dispăruse), aruncând cărți de joc într-o căciulă.

Fără o urmă de telepatie în el, însă la fel de atent ca-ntotdeauna la oamenii din subordinea lui – că aceștia se redusese la un singur om nu mai conta deloc – Kurtz se uită la Freddy și spuse:

— Grăbește-te cumpătat, bătrâne, asta încă-i o vorbă înțeleaptă.

— Da, șefu', spuse Freddy fără entuziasm.

Kurtz aruncă doiarul de treflă. Acesta flutură prin aer și ateriză în căciulă. Kurtz exultă ca un copil și se pregăti să arunce din nou. Se auzi o bătaie în ușa 'Bago-ului. Freddy se întoarse într-acolo și Kurtz îl fixă cu o privire dezaprobatoare. Freddy se întoarse înapoi și-l urmări pe Kurtz aruncând încă o carte. Aceasta porni în direcția potrivită, după care zbură prea departe și ateriză pe cozorocul căciulii. Kurtz îngăimă ceva cu voce scăzută, apoi făcu un semn cu capul către ușă. Freddy, spunând în gând o rugăciune de mulțumire, merse să deschidă. Pe ultima treaptă se afla Jocelyn McAvory, una din cele două femei din Imperial Valley. Vocea cu un accent moale de Tennessee; fața de sub părul tuns băiețește era dură ca piatra. Ținea de curea un spectaculos aruncător de flăcări neînregistrat. Freddy se întrebă de unde făcuse rost de așa ceva, apoi hotărî că răspunsul nu conta. O mulțime de lucruri încetaseră să mai conteze, cele mai multe în aproximativ ultima oră.

— Joss, spuse Freddy. Care-i problema care te macină?

— Aduc doi Pozitivi Ripley, cum mi s-a ordonat. Se auziră alte împușcături dinspre pădure, iar

Freddy văzu ochii femeii mișcându-se scurt în acea direcție. Voia să se întoarcă înapoi dincolo de drum, voia să-și satisfacă plăcerea înainte ca jocul să se termine. Freddy cunoștea sentimentul.

— Trimite-i înăuntru, fetițo, spuse Kurtz. Încă stătea lângă căciula de pe podea (podeaua care încă mai era vag pătată cu sângele ajutorului de bucătar Melrose), încă ținând pachetul de cărți în mână, însă ochii-i erau aprinși de interes. Să vedem pe cine-ai găsit.

Jocelyn făcu o mișcare cu arma. O voce de la baza scării mormăi:

— Urcați dracului. Nu mă faceți s-o mai spun o dată.

Primul bărbat care trecu de Jocelyn era înalt și foarte negru. Pe unul din obraji avea o tăietură și încă una pe gât. Amândouă tăieturile se umpluseră de Ripley. Îi mai apăruse Ripley și în cutele din sprâncene. Freddy îi recunoștea chipul, dar nu-și amintea cum îl chema. Bătrânul, desigur, le știa pe amândouă, Freddy bănuia că acesta-și amintea numele tuturor oamenilor pe care-i comandase, atât ale celor vii, cât și ale celor morți.

— Cambry! spuse Kurtz, ochii luminându-i-se chiar și mai tare. Apropiindu-se de Cambry, azvârli cărțile de joc în căciulă, păru că-i va da mâna să i-o strângă, se răzgândi și bătu în loc un salut. Gene Cambry nu-i răspunse. Părea ursuz și dezorientat. Bun venit în Liga Dreptății din America.

— L-am prins fugind prin pădure împreună cu deținuții pe care

trebuia să-i păzească, spuse Jocelyn McAvory. Chipul ei era lipsit de expresivitate; întregul ei dispreț se citea doar în glas.

— Și de ce nu? întrebă Cambry. Se uită la Kurtz. Oricum urma să mă omorâți. Să ne omorâți pe toți. Nu te obose să minți. Îți citesc asta în gânduri.

Kurtz nu fu deranjat chiar deloc de această remarcă. Își frecă mâinile și-i zâmbi lui Cambry prietenos.

— Fă-ți treaba cum trebuie și poa' că mă *răzgândesc*, bătrâne. Inimile-au fost făcute să fie frânte și gândurile au fost făcute să se răzgândească, ăsta-i un mare adevăr Dumnezeiesc. Pe cine mai ai pentru mine, Joss?

Freddy se uită cu uimire la al doilea chip. De asemenea, cu plăcere. Ripley nu și-ar fi putut găsi un adăpost mai potrivit, după umila sa părere. Nimeni nu-l plăcea pe nemernicul ăsta, oricum.

— Să trăiți... șefu'... nu știu de ce mă aflu aici... eram în urmărirea regulamentară a evadaților, când... când... Îmi cer scuze, trebuie s-o spun, când *curva* asta lingușitoare m-a scos din zona de acțiune și...

— Fugea împreună cu ei, spuse McAvoy pe un ton plictisit. Fugea împreună cu ei și e infectat până-n gaura curului.

— Minciună! spuse bărbatul din ușă. Minciună sfruntată! Sunt complet curat! Sută la sută...

McAvoy smulse căciula împletită pe care o purta pe cap al doilea prizonier. Părul rar și blond al bărbatului era mult mai des acum și părea că fusese vopsit.

— Pot să vă explic, să trăiți, spuse Archie Perlmutter, vocea pierindu-i chiar în timp ce vorbea. Asta e... să vedeți... Apoi îi pieri cu totul.

Kurtz încercă să afișeze o expresie încurajatoare, dar își pusese din nou masca pe față – cu toții și le pusese – și aceasta dădu zâmbetului lui de îmbărbătare o expresie sinistră, ca zâmbetul unui molestator de copii care invită un puști înăuntru pentru o bucată de plăcintă.

— Pearly, totul va fi bine, spuse Kurtz. Facem doar o mică excursie, asta-i tot. Vrem să găsim pe cineva, pe cineva pe care-l cunoști și tu...

— Pe Owen Underhill, șopti Perlmutter.

— Corect, bătrâne, spuse Kurtz. Se întoarse spre McAvory: Adu-i soldatului acestuia mapa, Mc-Avory. Sunt sigur că se va simți mai bine imediat ce-și va avea mapa. Apoi îți vei putea continua vânătoarea, ceea ce sunt sigur că arzi de nerăbdare să faci.

— Da, șefu'.

— Întâi însă, privește aici – e-un truc simplu pe care l-am învățat în Kansas.

Kurtz împrăștie cărțile. În vântul nebunesc ce intra prin ușă, acestea zburară în toate direcțiile. Doar una ateriză cu fața în sus în căciulă, însă aceasta era asul de treflă.

7

DI Cenușiu ridică meniul, uitându-se la lucrurile înșirate pe el – biftec, sfeclă, pui prăjit, plăcintă cu ciocolată – cu interes și fără să înțeleagă aproape nimic. Jonesy își dădu seama că aceasta nu era pur și simplu pentru că nu știa ce gust avea mâncare; DI Cenușiu nu știa ce *însemna* ea. Cum de era posibil? Esențializând lucrurile, DI Cenușiu nu era nimic altceva decât un fung cu un coeficient de inteligență ridicat.

Iată că venea chelnerița, mișcându-se sub apăsarea unui păr bogat, blond-cenușiu. Insigna de pe pieptul ei deloc de neremarcată spunea BUN VENIT

LA DYSART'S, EU SUNT CHELNERIȚA DVS. DARLENE.

— Bună, iubire, ce să-ți aduc?

— Aș vrea omletă cu șuncă. Crocantă, nu înăbușită.

— Pâine prăjită?

— Ce zici de niște cătilte?

Femeia ridică din sprâncene și se uită la el pe deasupra carnețelului. În spatele ei, în colț, polițistul mânca un sandwich soios și vorbea cu bucătarul.

— Scuze, călțite am vrut să spun.

Sprâncenele i se ridicară și mai sus. Nedumerirea ei era elementară și clipea în fața minții ei asemenea unui semn cu neon în fereastra unui restaurant: era tembel tipul ăsta sau își bătea doar joc de ea?

La fereastra biroului său, zâmbind, lui Jonesy i se făcu milă.

— *Clătite*, spuse Dl Cenușiu.

— Îhî. Mă gândeam eu. Vrei și cafea la ele?

— Te rog.

Își închise rapid carnețelul și dădu să plece. Dl Cenușiu fu cât ai clipi din nou la ușa închisă a biroului lui Jonesy și era iarăși furios.

Cum ai putut face asta? întrebă el. *Cum ai putut face asta de acolo dinăuntru?* Se auzi o lovitură viguroasă când Dl Cenușiu lovi ușa. Era mai mult decât furios, își dădu Jonesy seama. Era și speriat. Fiindcă, dacă Jonesy putea interveni în orice fel, totul era pus în pericol.

Nu știi, spuse Jonesy cât se poate de sincer. *Dar n-o lua în nume de rău. Bucură-te de mâncare. M-am jucat doar cu tine puțin.*

De ce? Încă era furios. Încă bea din fântâna emoțiilor lui Jonesy și, oricât ar fi negat, îi plăcea s-o facă. *De ce ai face una ca asta?*

Ia-o ca pe-o răzbunare pentru că ai încercat să mă prăjești în birou câtă vreme dormeam, spuse Jonesy.

Fiindcă restaurantul parcerii pentru camioane era aproape pustiu, Darlene se întoarse cu mâncarea cât ai clipi. Jonesy se gândi să preia controlul corzilor vocale atâta cât să spună ceva scandalos (*Darlene, pot să iau o gură din părul tău?* fură cuvintele care-i trecură prin minte), apoi se răzgândi.

Îi așază farfuria în față, îi aruncă o privire circumspectă, apoi se îndepărtă. Dl Cenușiu, uitându-se la grămada galbenă de ouă și la bucățile negre de șuncă (nu doar crocante, ci aproape arse, potrivit bunei tradiții de la Dysart's) cu ochii lui Jonesy, era la fel de circumspect.

Dă-i drumul, spuse Jonesy. Stătea la fereastra biroului, privind și așteptând amuzat și curios. Era posibil ca șunca și ouăle să-l omoare pe Dl Cenușiu? Probabil că nu, dar i-ar putea provoca hoțului ăstuia nenorocit puțin rău la stomac. *Dă-i drumul, D-le Cenușiu, mănâncă. Bon-appétit, sta-ți-ar în gât.*

Dl Cenușiu consultă dosarele lui Jonesy cu privire la folosirea corectă a tacâmurilor, apoi ridică o bucată mică de omletă cu vârful furculiței și o vârî în gura lui Jonesy.

Ce urmă fu atât uimitor, cât și comic. Dl Cenușiu înfulecă totul în mușcături mari, oprindu-se doar să înece clătitele în înlocuitor de sirop de arțar. Îi plăcură toate, dar în mod special șunca.

Carne! Îl auzi Jonesy exultând – aproape că era vocea uneia dintre creaturile acelea din filmele prostești cu monștri din anii treizeci. *Carne! Carne! ăsta-i gustul cărnii!*

Comic... dar, poate, nu chiar *atât* de comic, la urma urmei. Poate îngrozitor, într-un fel. Strigătul unui vampir nou-născut.

Dl Cenușiu se uită în jur, se asigură că nu este privit (polițaiul ataca acum o bucată mare de plăcintă cu cireșe), apoi ridică farfuria și linse unsoarea de pe ea cu mișcări ample ale limbii lui Jonesy. Termină lingând

siropul lipicios de pe vârfurile degetelor.

Darlene se întoarse, mai turnă niște cafea, se uită la farfuriile goale.

— Măi să fie, meriți o medalie, spuse. Mai vrei ceva?

— Mai vreau șuncă, spuse Dl Cenușiu. Consultă dosarele lui Jonesy pentru exprimarea corectă, apoi adăugă: Porție dublă.

Sper să mori înecat cu ea, gândi Jonesy, acum însă fără prea mari speranțe.

— Tre' să pui lemne pe foc, spuse Darlene, o remarcă pe care Dl Cenușiu nu o înțelese și a cărei explicație nu se obosi s-o caute în dosarele lui Jonesy. Puse două pliculețe de zahăr în cafea, se uită în jur să nu fie văzut, apoi turnă conținutul unui al treilea direct în gură. Ochii lui Jonesy se închiseră pe jumătate pentru o clipă, când Dl Cenușiu se cufundă fericit în minunăția dulceții.

Poți avea așa ceva oricând vrei, spuse Jonesy prin ușă. Acum credea că știe cum se simțise Satan când îl duse pe Iisus pe vârful muntelui și-l ademenise cu toate viciile lumii. Nu era un sentiment plăcut; nu era nici foarte neplăcut; își făcea doar treaba, își vindea doar marfa.

Doar că... fii atent. Se simțise *cu adevărat* bine, fiindcă știa că dobândește teren. Nu făcea chiar gaură în cer, dar îi clătina cel puțin poziția D-lui Cenușiu. Îl făcea să transpire broboane mici din sângele dorinței.

Nu te mai opune, îl sfătui Jonesy. Devino pământean. Ai ani întregi la dispoziție să experimentezi simțurile mele. Sunt destul de ascuțite; nu am încă patruzeci de ani.

Nici un răspuns din partea D-lui Cenușiu. Se uită în jur, nu văzu pe nimeni privind în direcția lui, turnă înlocuitor de sirop de arțar în cafea, amestecă și se uită din nou în jur după porția sa suplimentară de șuncă. Jonesy suspină. Parcă ar fi privit un musulman habotnic care a ajuns cumva într-o vacanță la Las Vegas.

De partea cealaltă a restaurantului se afla o arcadă deasupra căreia scria pe o tablă SALONUL ȘI DUȘURILE CAMIONAGIILOR. În scurtul culoar de după aceasta, se afla un șir de telefoane publice. Mai mulți șoferi se aflau acolo, explicând fără-ndoială soțiilor și șefilor că nu vor ajunge la timp, că fuseseră opriți din drum în Maine de o neașteptată furtună, că se află la Parcare Dysart's (*cunoscută inițialilor sub numele de Bășini Stătute*, gândi Jonesy), la sud de Derry și că e foarte probabil că vor rămâne aici cel puțin până mâine la prânz.

Jonesy se întoarse de la fereastra biroului care dădea spre parcare pentru tiruri și se uită la masa de lucru, acum aflată în vechea și confortabila lui dezordine. Acolo se afla telefonul, aparatul Trimline albastru. L-ar putea oare suna pe Henry de la el? Mai era Henry măcar în viață? Jonesy credea că este. Credea că, dacă ar fi murit Henry, ar fi simțit-o chiar în momentul trecerii lui în neființă – ar fi fost mai multe umbre în cameră, poate. *Elvis a părăsit clădirea*, spunea des Beaver când citea un nume cunoscut la necrologuri. *Ce nenorocire pișăcioasă*. Jonesy nu credea că Henry părăsise clădirea încă. Era posibil ca Henry chiar să pună ceva la cale.

D-lui Cenușiu nu-i rămase a doua porție de șuncă în gât, dar, când stomacul îi fu cuprins dintr-o dată de crampe, scoase un țipăt de uimire. *M-ai otrăvit!*

Calmează-te, spuse Jonesy. *E nevoie să faci doar puțin loc, prietene. Să fac loc? Ce vrei să...*

Se opri când o altă crampă îl prinse de viscere.

Vreau să spun că ar fi mai bine să ne grăbim spre toaletă, zise Jonesy. Dumnezeu mare, chiar nu ați învățat nimic despre anatomia umană din toate răpirile pe care le-ați făcut în anii șaiszeci?

Darlene lăsase nota de plată pe masă și DI Cenușiu o ridică.

Lasă-i cincisprezece la sută pe masă, spuse Jonesy. Acesta e bacșişul ei.

Cât e cincisprezece la sută?

Jonesy răsuflă din greu. Aceștia erau stăpânii universului de care ne-au învățat filmele să ne temem? Cuceritori nemiloși de pe stele-ndepărtate, care nu știau cum să se cace și cum să calculeze un bacșiş?

O altă crampă, plus o bășină destul de silențioasă. Mirosea, dar nu a eter. *Mulțumesc cerului pentru micile favoruri, gândi Jonesy. Apoi, către DI Cenușiu: Arată-mi nota de plată.*

Jonesy se uită la fițuica verde prin fereastra de la birou.

Lasă-i un gologan jumătate. Și, când DI Cenușiu păru neîncrezător: Țasta-i un sfat bun, prietene. Dacă dai mai mult te va ține minte drept clientul cu cel mai mare bacșiş. Dă-i mai puțin, și-o să te țină minte ca pe-un zgârie-brânză.

Îl simți pe DI Cenușiu căutând semnificația lui *zgârie-brânză* în dosarele lui. Apoi, fără vreo altă împotrivire, lăsă un dolar și două monede de douăzeci și cinci de cenți pe masă. O dată asta rezolvată, se îndreptă spre casa de marcat, care se afla în drum spre toaleta bărbaților.

Polițistul se muncea cu plăcinta – cu mișcări oarecum suspect de încete, gândi Jonesy – și, când trecură pe lângă el, Jonesy îl simți pe DI Cenușiu dizolvându-se ca entitate (o entitate mai umanizată ca înainte), ieșind din el ca să arunce o privire în mintea polițistului. Nu mai rămăsese acum în propria sa minte decât norul vesperal, care supraveghea numeroasele sisteme de întreținere ale lui Jonesy.

Repede ca un fulger, Jonesy prinse telefonul de pe masă. Ezită, nesigur, pentru o clipă.

Formează doar 1-800-HENRY, gândi Jonesy.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic... apoi, în cine știe ce „undeve”, începu să sune un telefon.

9

— E ideea lui Pete, bolborosi Henry.

Owen, la volanul Humvee-ului (era o mașină mare și zgomotoasă, dar era echipată cu roți supradimensionate pentru zăpadă și despica furtuna asemenea pachebotului *QW2*), se uită la el. Henry dormea. Pleoapele lui, acum ușor acoperite cu birus, se ondulară când se mișcară pupilele de sub ele. Henry visa. *Despre ce?* se întrebă Owen. Bănuia că poate arunca o privire în mintea noului său partener, dar gestul i se părea o perversitate.

— E ideea lui Pete, repetă Henry. El a văzut-o primul. – Și suspină, un sunet atât de obosit, încât lui Owen i se făcu milă de el. Nu, hotărî el, nu voia să ia parte la ce se petrecea în mintea lui Henry. Mai era o oră până la Derry, mai mult dacă-și păstra vântul intensitatea. Mai bine să-l lase să doarmă.

În spatele Liceului Derry se află terenul de fotbal unde Richie Grenadeau și-a arătat cândva valoarea, însă Richie e de cinci ani în mormântul lui de erou adolescent, victima unui nou accident de mașină gen James Dean dintr-un oraș mic. Alți eroi s-au ridicat de atunci, și-au trăit gloria și au mers mai departe. Acum, oricum, nu e sezonul de fotbal. E primăvară și pe teren se vede ceva ce seamănă cu o conferință a păsărilor – păsări imense, roșii, cu capete negre. Graurii aceștia mutanți râd și pălăvrăgesc șezând în scaune pliante, dar dl Trask, directorul liceului, nu are probleme să se facă auzit; se află pe podiumul scenei încropite în fața lor, iar microfonul e la el.

— *Încă un lucru înainte să vă dau liber! tună el. N-o să vă spun să nu aruncați tichiile la sfârșitul ceremoniei, știu din experiență personală că aș putea la fel de bine să vorbesc în oglindă despre așa ceva...*

Râsete, urări, aplauze.

— *... dar vă spun să LE RIDICAȚI ȘI SĂ LE PREDAȚI ÎNAPOI ORI O SĂ TREBUIASCĂ SĂ LE PLĂȚIȚI!*

Se aud câteva, puține, sunete aprobatoare și câteva dezaprobatore, vocea lui Beaver Clarendon e cea mai puternică.

Dl Trask le oferă o ultimă privire panoramică.

— *Tineri domni și tinere domnișoare, membri ai Promoției '82, cred că vorbesc în numele întregului corp profesoral când spun că sunt mândru de voi. Aici se încheie repetițiile, așa încât...*

Restul se pierde, cu sau fără sistem de amplificare; graurii roșii se ridică într-o fluturare grabnică de nailon și-și iau zborul. Mâine la amiază își vor lua zborul de-a binelea; deși cei trei grauri care râd și se înghiontesc în drum spre parcare unde se află mașina lui Henry nu-și dau seama că faza de copilărie a prieteniei lor e la doar câteva ore depărtare de sfârșit. Nu-și dau seama, și asta e probabil spre binele lor.

Jonesy îi fură tichia lui Henry, și-o așază lui pe cap și o tulește spre parcare.

— Hei, prostule, dă-mi-o înapoi! țipă Henry, după care-i fură lui Beaver tichia. Beaver face ca o găină și fuge după Henry râzând.

Astfel fug ei trei peste gazon, prin spatele stadionului, robele de absolvenți fluturându-le pe lângă ginși. Jonesy are două căciuli pe cap, ciucurii legănându-se în două direcții diferite, Henry are una singură (mult prea mare; i se sprijină pe urechi), iar Beaver fuge cu capul gol, părul lui lung și negru fluturând în urma lui, cu o scobitoare ieșindu-i dintre buze.

Jonesy se uită în urmă în timp ce fuge, ironizându-l pe Henry („Haide, domnule Baschet, alergi ca o fată!”) și aproape cade peste Pete, care se uită LA CHESTII DIN DERRY, panoul de afișaj de sticlă montat la nord de intrarea în parcare. Pete, care nu absolvă anul acesta decât clasa a unsprezecea, îl prinde pe Jonesy, îl apleacă pe spate cum ai face cu o fată frumoasă în timpul tangoului și-l sărută direct pe gură. Amândouă tichiile-i cad de pe cap lui Jonesy și țipă speriat.

— Fătălăule! strigă Jonesy, ștergându-se apăsător pe buze... Însă începe, în același timp, să și râdă. Pete e o ciudățenie – se comportă liniștit uneori săptămâni la rând, un fel de Norman Normal, după care-și iese din minți și face ceva nebunesc. De obicei, gestul lui nebunesc apare după vreo două beri, dar nu și în după-amiaza asta.

— Întotdeauna mi-am dorit să fac asta, Gariella, spune Pete afectat. Acum știi care sunt adevăratele mele sentimente pentru tine.

— Fătălău nenorocit, dacă-mi dai sifilis, te-omor!

Sosește și Henry, își ia tichia din iarbă și-l plesnește pe Jonesy cu ea.

— Sunt pete de iarbă pe ea, spune. Dacă-o să trebuiască s-o plătesc, o să-ți fac mai multe decât doar să te sărut, Gariella.

— Nu face promisiuni pe care nu le poți respecta, poponarule, spune

Jonesy.

— Frumoasă Gariella, spune Henry solemn.

Beav îi ajunge cu greu din urmă, suflând obosit pe lângă scobitoare. Ia tichia lui Jonesy, se uită atent în ea și spune:

— E-o pată de spermă-n ea. Crezi că n-am văzut destule pe cearșaful meu ca să-mi dau seama?

Trage aer profund în piept și o ia la goană spre ceata de absolvenți ai Liceului Derry îmbrăcați în robe, care se îndepărtează:

— *Gary Jones se masturbează în căciula de absolvire! Hei, toată lumea, ascultați, Gary Jones se masturbează...*

Jonesy îl prinde, îl trage la pământ și se rostogolesc amândoi într-o fluturare de nailon roșu. Amândouă tichiile sunt aruncate la o parte și Henry le ridică să nu fie strivite.

— Dă-te jos de pe mine! strigă Beaver. Mă strivești! Cristoase-păroase! Pentru numele lui Dumnezeu...

— O cunoaște Duddits, spune Pete.

Și-a pierdut interesul în joacă, nu mai e cuprins de spiritul lor vesel (Pete e poate singurul dintre ei care simte marile schimbări că se apropie). Se uită din nou la panoul de afișaj.

— Și noi o cunoaștem. E cea care stătea mereu în fața Academiei Retardaților. „Bună, Duddie”, zicea.

Când spune *Bună, Duddie*, vocea lui Pete se ascute, devine pe dată feminină, într-un fel mai degrabă adorabil decât ironic. Și, deși Pete nu e un imitator foarte bun, Henry recunoaște vocea aceea imediat. Își amintește și fata, cea care avea păr blond, vaporos, și ochi căprui mari, și genunchi juliți, și o gentuță albă din plastic în care se afla prânzul și trusa cu păpuși BarbieKen. Așa le numea ea mereu, BarbieKen, ca și când ar fi fost o singură ființă.

Și Jonesy cu Beav știu pe cine imită Pete, la fel cum știe și Henry. Există o legătură între ei; există deja de mulți ani. Există și între ei și Duddits. Jonesy și cu Beav nu-și amintesc numele fetei cu păr blond, așa cum nici Henry nu și-l amintește – își amintesc doar că numele de familie e incredibil de lung și de îmbârligat. Și că are o pasiune pentru Dudster, motiv pentru care-i aștepta mereu în fața Academiei Retardaților.

Cei trei îmbrăcați în robe de absolvenți se adună în jurul lui Pete și se uită la panoul CHESTII DIN DERRY.

Ca de obicei, acesta e plin cu anunțuri – de la solduri de prăjituri și la spălătorii pentru mașini, la promoții pentru versiunea Extinsă a jocului *The Fantastiks*, la cursuri de vară ținute la Fenster, colegiul din oraș, plus o mulțime de anunțuri ale studenților scrise de mână – cumpăr asta, vând aia, am nevoie de-o cursă până la Boston după absolvire, caut coleg de cameră în Providence.

Și, taman sus în colț, fotografia unei fete zâmbitoare cu metri întregi de păr blond (împletit strâns aici, nu vaporos) și cu ochii larg deschiși, ușor nedumeriți. Nu mai e o fetiță mică – Henry se simte din ce în ce mai surprins de felul în care copiii cu care a crescut (inclusiv el însuși) sunt acum de nerecunoscut – însă ar recunoaște oricând ochii aceia întunecați și nedumeriți.

DISPĂRUTĂ, spune singurul cuvânt scris cu majuscule sub fotografie. Și, mai jos, cu litere puțin mai mici: JOSETTE RINKENHAUER A FOST VĂZUTĂ ULTIMA DATĂ PE TERENUL DE SOFTBALL DIN PARCUL

STRAWFORD ÎN 7 IUNIE 1982. Mai sunt câteva date pe lângă acestea, dar Henry nu stă să le citească. În schimb, se gândește le cât de ciudat dispar copiii în Derry – nu e deloc ca alte orașe. Acum e opt iunie, ceea ce înseamnă că fetița a dispărut doar de o zi și, totuși, anunțul acesta a fost deja împins în colțul panoului de afișaj (sau a fost mutat cu bună-știință),

ca și când cineva s-ar fi răzgândit în privința lui. Și asta nici măcar nu-i tot. Nu a existat nici un anunț în ziarul de azi – Henry știe, fiindcă l-a citit. Ei bine, l-a frunzărit în vreme ce-și mânca fulgii de porumb. *Poate-a fost îngropat undeva în spate, la rubrica locală*, se gândește și-și dă imediat seama că așa trebuie să fie. Cuvântul-cheie e *îngropat*. Multe lucruri sunt îngropate în Derry. Cum ar fi, de pildă, copiii dispăruți. Au fost multe dispariții în oraș de-a lungul anilor – băieții de față știu lucrul acesta, le-a trecut chiar prin minte în ziua când l-au întâlnit pe Duddits Cavell, dar nimeni nu discută despre asta. E ca și când dispariția câte unui copil e prețul pe care trebuie să-l plătească pentru că locuiesc într-un loc atât de plăcut și liniștit. La acest gând, Henry simte copleșindu-l o indignare crescândă, care mai întâi se infiltrează doar, apoi înlocuiește cu totul bucuria lui prostească de dinainte. *Era dulce, cu BarbieKen-ul ei. Dulce cum e Duddits*. Își amintește cum îl duceau pe Duddits la școală – toate acele plimbări – și cât de des aștepta ea în fața clădirii, Josie Rinkenhauer cu genunchii ei juliți și cu nelipsita ei gentuță din plastic: „*Bună, Duddie*”. Era dulce.

Și încă e, gândește Henry. *Este...*

— Este-n viață, spune Beaver plat. Își scoate scobitoarea roasă dintre dinți, se uită la ea și o aruncă în iarbă. E-n viață și e prin apropiere. Nu-i așa?

— Mda, spune Pete.

Încă se mai uită fascinat la fotografie, iar Henry știe la ce se gândește, aproape la același lucru la care se gândește și el: a crescut. Chiar și Josie a crescut, Josie care, într-o viață mai bună, ar fi fost iubita lui Doug Cavell.

— Dar cred că a... știți voi...

— A dat de belea, spune Jonesy.

Și-a dezbrăcat roba și acum și-o împătură pe braț.

— E prinsă, înțepenită, spune Pete visător, încă uitându-se la fotografie. Degetul lui a-nceput să se miște dintr-o parte-ntr-alta, tic-tac, tic-tac.

— Unde? întreabă Henry, însă Pete scutură din cap.

La fel face și Jonesy.

— Să-l întrebăm pe Duddits, spune brusc Beaver. Și cunosc cu toții motivul. Nu e nevoie să-l rostească. Fiindcă Duddits vede linia. Duddits

11

— ... vede linia! strigă Henry fără veste și se îndreptă smucit în scaunul Humvee-ului. Îl sperie până-n măduva oaselor pe Owen, care hoinărea liniștit cu mintea într-un loc unde nu era decât el, și furtuna, și nesfârșitul șir de reflectoare care-l anunțau că încă e pe șosea. Duddits vede linia.

Humvee-ul derapă, făcu o piruetă, după care se redresă.

— Iisuse Cristoase, omule! spuse Owen. Avertizează-mă, te rog, data viitoare înainte să strigi în gura mare!

Henry își trecu o palmă peste față, inspiră adânc, după care lăsă aerul să iasă.

— Știu unde mergem și ce avem de făcut...

— Păi, e bine...

— ... dar trebuie să-ți spun o poveste că să mă înțelegi.

Owen se uită la el.

— Tu *te* înțelegi?

— Nu complet, dar înțeleg mai mult ca înainte.

— Dă-i drumul. Mai avem o oră până la Derry. Avem suficient timp?

Henry credea că e mai mult decât suficient, mai ales când comunicai mintal. Începu cu începutul – ceea ce știa el acum că e începutul. Nu cu venirea cenușiilor, nu cu birusul sau cu nevăstuicile, ci, nici mai mult, nici mai puțin, cu patru băieți care speraseră să vadă fotografia Reginei Balului cu fusta ridicată. În vreme ce Owen conducea, mintea i se umplu cu o serie de imagini succesive, mai degrabă ca-ntr-un vis decât ca-ntr-un film. Henry îi povesti despre Duddits, despre prima lor excursie la Bivuaș și despre cum vomase Beav în zăpadă. Îi povesti lui Owen despre toate drumurile lor spre școală și despre versiunea Duddits a jocului: ei jucau, iar Duddits arunca jetoanele. Îi povesti despre cum îl duseseră pe Duddits să-l vadă pe Moș Crăciun – în ce dezastru se transformase acea excursie! Și despre cum văzuseră fotografia lui Josie Rinkenhauer pe panoul de afișaj CHESTII DIN DERRY în ziua de dinainte să absolve liceul cei trei băieți mai mari. Owen îi văzu mergând la Duddits acasă, pe Maple Lane, în mașina lui Henry, cu robele și tichiile împachetate pe bancheta din spate; îi văzu spunându-le bună domnului și doamnei Cavell, care se aflau în sufragerie alături de un bărbat cenușiu la față, îmbrăcat într-o salopetă de la Derry Gas și alături de o femeie care plângea – Roberta Cavell și-a petrecut brațul pe după umerii Ellenei Rinkenhauer și-i spune că totul va fi bine, că Dumnezeu nu va permite să i se întâmple ceva rău micuței Josie.

E puternic, gândi Owen ca-n vis. Măi să fie, e atât de puternic tipul ăsta. Cum de e posibil așa ceva?

Soții Cavell de-abia se uită la băieți, fiindcă băieții sunt oaspeți obișnuiți ai casei de pe Maple Lane nr. 19, iar soții Rinkenhauer sunt prea înfricoșați să-i observe măcar. Nici nu s-au atins de cafeaua servită de Roberta. *E-n camera lui, băieți*, spune Alfie Cavell, oferindu-le un zâmbet șters. Și Duddits, înălțându-și ochii spre ei de la figurinele lui GI Joe – le are pe toate – se ridică în picioare de îndată ce-i vede în ușă. Duddits nu umblă niciodată încălțat în pantofi în camera lui, poartă doar șoșonii sub formă de iepurași pe care i i-a dat Henry la ultima sa aniversare – îi plac șoșonii-iepurași, îi va purta până ce nu vor mai rămâne din ei decât niște cârpe roz lipite cu bandă izolantă – însă acum e încălțat în pantofi. Îi aștepta și, deși zâmbetul lui e la fel de radios ca-ntotdeauna, privirea îi e sobră. *U eem?* întreabă Duddits — *Unde mergem?* Și...

— Ați fost cu *toții* așa? șopti Owen. Credea că-i explicase deja Henry asta, dar, până acum, nu înțelesese ce voise să spună. Chiar și-nainte de asta? Îl atinse pe-o parte a feței, unde puful de birus îi creștea acum în jos spre obraz.

— Da. Nu. Nu știu. Taci, Owen. Ascultă.

Și mintea lui Owen se umplu din nou cu imaginile acelea din 1982.

12

Pe când ajung în Parcul Strawford e patru treizeci și un grup de fete îmbrăcate în tricouri galbene cu CONFECȚII DERRY scris pe ele se află pe terenul de softball, toate cu părul prins în codițe aproape identice, scoase prin gaura din spate a băscuțelor. Cele mai multe poartă aparate de corecție a danturii.

— Măi, să fie – se încurcă-n propriile lor picioare, spune Pete, și poate că așa e, însă par că se distrează cu adevărat. Henry nu se distrează deloc, stomacul îi este răscolit de senzația de neliniște, iar faptul că măcar Jonesy arată la fel ca și el, serios și speriat, îl face să se simtă mai bine. Pete și cu Beaver nu posedă o imaginație prea prodigioasă; el și cu

buna Gariella au cu ghiotura. Pentru Pete și Beav, aceasta nu e decât o aventură ca-n poveștile cu Frank și Joe Hardy, ca-n cele cu Danny Dunn. Pentru Henry însă lucrurile arată altfel. Să n-o găsească pe Josie Rinkenhauer ar fi o tragedie (fiindcă e posibil așa ceva, Henry e convins de asta), dar să o găsească moartă...

— Beav, spune el.

Beaver se uita la fete. Acum se întoarce spre Henry:

— Ce-i?

— Încă mai crezi că-i în viață?

— Ăă... – zâmbetul lui Beav se ofilește, iar el pare contrariat – nu știu, omule. Pete?

Însă Pete scutură din cap a negare.

— Așa credeam pe când eram la școală – la dracu, poza aia aproape că-mi vorbea – dar acum... ridică din umeri.

Henry se uită la Jonesy, care ridică și el din umeri, după care-și depărtează brațele: *Nu știu*'. Așa încât Henry se întoarce spre Duddits.

Duddits se uită la lume prin ceea ce el numește *oea'i ișto*, ochelarii lui mișto în Duddits-eză – ochelari cu lentile-oglină care-i acoperă și extremitățile câmpului vizual. Lui Henry *oea' i ișto* i se pare că-l fac pe Duddits să arate ca Ray Walton în *Martianul meu iubit*, însă nu i-ar spune niciodată un asemenea lucru lui Duds... sau nu l-ar gândi în prezența lui. Duds mai are pe cap și tichia lui Beaver; îi place în mod special să sufle ciucurele.

Duddits nu are percepție selectivă; pentru el, boschetarul căutând sticle reciclabile în tomberoanele de gunoi, fetele care joacă softball și veverițele care fug una după alta pe crengile copacilor sunt la fel de fascinante. Acesta este unul din lucrurile care-l fac deosebit.

— Duddits, spune Henry. Ți-amintești de-o fată care-a fost împreună cu tine la școală, la Academie, Josie o chema? Josie Rinkenhauer?

Duddits se arată curios din politețe, fiindcă îi vorbește prietenul lui, Henry, dar numele nu-i spune nimic și de ce i-ar spune? Duds nu-și amintește ce-a mâncat la micul dejun, așa încât de ce și-ar aminti o fetiță împreună cu care a fost la școală în urmă cu trei sau patru ani? Henry simte o boare de deșertăciune, care se amestecă într-un mod ciudat cu una de amuzament. La ce le-o fi stat lor capul?

— *Josie*, spune Pete, însă nici el nu pare că-și face prea multe speranțe. Te tachinam cu faptul că ea ar fi iubita ta, ți-amintești? Are ochi câprui... Îi curge o grămadă de păr blond din cap... și... Suspină, dezgustat: *Futu-i*.

— Aeaș aat, ată i, spune Duddits, fiindcă asta-i face de obicei să zâmbească: *același rahat, altă zi*. Nu dă roade, așa încât Duddits mai încearcă una: Nu-oci, nu-îstiji.

— Mda, spune Jonesy. Nu joci, nu câștigi, corect. Am putea la fel de bine să-l ducem acasă, băieți, n-o să...

— Nu, spune Beaver și se uită cu toții la el.

Ochii lui Beaver sunt aprinși de înțelegere și încurcați în același timp. Mestecă scobitoarea din gură atât de repede și atât de tare, încât aceasta-i saltă între buze asemenea unui piston.

— Capcana pentru vise, spune el.

— Capcana pentru vise? întrebă Owen. Vocea-i păru chiar și lui că vine de departe. Farurile Humvee-ului străpungeau deșertăciunea înzăpezită, nesfârșită din fața lor, care semăna cu un drum doar datorită

reflectorizantelor galbene care apăreau și dispăreau în ritm de marș sub ochii lui Owen. *Capcana pentru vise*, gândi el și, iarăși, mintea i se umplu de imagini din trecutul lui Henry, aproape înecându-l în ipostazele, și sunetele, și mirosurile acelei zile din prag de vară:

Capcana pentru vise.

14

— Capcana pentru vise, spune Beav și înțeleg cu toții despre ce e vorba, așa cum înțeleg uneori fără a fi nevoie de alte cuvinte, așa cum cred (greșit, își va da Henry seama mai târziu) că se înțeleg toți prietenii. Cu toate că nu au discutat pe șleau despre visul pe care l-a avut fiecare în timpul primei lor excursii de vânătoare la Bivuac, știu că Beaver crede că a fost provocat cumva de capcana pentru vise a lui Lamar. Nici unul nu a încercat să-l convingă de contrariu, în parte pentru că nu vor să pună la îndoială superstiția lui Beaver în legătură cu micuța, nevinovata împletitură sub formă de pânză de păianjen și, în parte, cea mai mare parte, pentru că nu vor deloc să discute despre acea zi. Acum însă înțeleg că Beaver a rostit măcar jumătate din adevăr. O capcană pentru vise i-a unit într-adevăr, dar nu cea a lui Lamar.

Duddits e capcana lor pentru vise.

— Haideți, spune Beaver cu voce slabă. Haideți, băieți, nu vă fie frică. Puneți mâna și ajutați-l.

Așa și fac, chiar dacă le este frică – puțin, în orice caz; până și lui Beaver.

Jonesy îl apucă pe Duddits de mâna lui dreaptă, care a devenit foarte pricepută cu mașinăriile de la școala profesională Voke. Duddits pare surprins, apoi zâmbește și-și adună degetele peste ale lui Jonesy. Pete apucă mâna lui stângă. Beaver și cu Henry se apropie și-și petrec brațele în jurul mijlocului lui.

Astfel stau toți cinci sub unul dintre cei mai mari și mai bătrâni stejari din Parcul Strawford, un desen de lumină de iunie și umbre împodobindu-le fețele. Sunt asemenea unor băieți care formează un cerc înaintea cine știe cărui meci important. Fetele care joacă *softball* în tricouri galben-deschis îi ignoră; la fel și veverițele; la fel și harnicul bosche-tar, care adună una câte una cutiile de sucuri răcoritoare.

Henry simte lumina pătrunzându-l și înțelege că lumina aceasta sunt prietenii lui și el însuși; o generează împreună, acea împletire minunată de lumină și umbre verzui, iar, dintre ei toți, Duddits strălucește cel mai puternic. El e mingea lor; fără el nu există nici joc, nu există nici câștig. El e capcana lor pentru vise, el îi unește într-o unică ființă. Inima lui Henry se umple cum nu se va mai umple niciodată (iar vidul rămas în urma acestei dispariții va crește și se va întuneca pe măsură ce anii îl vor împovăra), și gândește: *Totul se reduce la găsirea unei fete retardate rătăcite care probabil nu însemna nimic pentru nimeni, cu excepția părinților ei? Totul se reduce la uciderea unui bătaș zezec, la unirea minților noastre pentru a-l face să iasă de pe șosea, la faptul că am făcut asta, oh, pentru numele lui Dumnezeu, la faptul că am făcut-o în somn? Asta să fie tot? Ceva atât de mareț, ceva atât de miraculos, irosit pentru lucruri atât de mărunte? Asta să fie tot?*

Fiindcă, dacă e – gândește aceasta chiar în timpul extazului cauzat de uniunea lor – atunci care e folosul? Ce *însemnătate* mai poate avea ceva?

Apoi, acesta și toate celelalte gânduri sunt șterse de puterea experienței. Chipul lui Josie Rinkehaure se ridică înaintea lor, o imagine

instabilă, care e mai întâi compusă din patru puncte de vedere diferite și din amintiri... apoi dintr-o a cincea, când înțelege Duddits despre cine se face atâta tevdură.

Când intervine Duddits, imaginea se luminează de o sută de ori mai mult, se clarifică de o sută de ori mai mult. Henry aude pe cineva – Jonesy – suspinând; ar suspina și el însuși, dacă ar avea aerul cu care s-o facă. Fiindcă, poate că Duddits e retardat în unele privințe, dar nu și în *aceasta*; în această privință, ei sunt sărmanii, împiedicații idioti debili și Duddits e geniul.

— O, *Dumnezeule*, îl aude Henry pe Beaver strigând și în vocea lui răzbate extaz și spaimă în același timp.

Fiindcă Josie se află acolo, alături de ei. Înțelegerea lor diferită asupra vârstei ei a transformat-o într-un copil de vreo doisprezece ani, mai în vârstă decât a fost când au întâlnit-o ei prima dată așteptând în fața Academiei Retardaților, cu siguranță mai tânără decât trebuie să fie acum. S-au pus de acord asupra unei rochițe marinărești, cu dungi care se succed de la albastru la roz, la roșu, la roz și, din nou, la albastru. Ține în mână gentuța de plastic din care iese trusa ei BarbieKen, iar genunchii îi sunt splendid zgâriați. Cercei sub formă de mămăruțe apar și dispar sub lobii urechilor ei, iar Henry își spune: *O, da, mi-amintesc de ăștia*, după care cerceii se fixează în amalgamul amintirilor.

Fata deschide gura și spune: *Bună, Duddie*. Se uită în jur și spune: *Bună, băieți*.

Apoi, ca din senin, dispăre. Ca din senin, sunt cinci în loc de șase, cinci băieți mari stând sub bătrânul stejar cu ancestrala lumină de iunie tatuându-le fețele și cu strigătele de bucurie ale fetelor care joacă softball intrându-le în urechi. Pete plânge. La fel și Jonesy. Boschetarul a dispărut – a adunat probabil destul cât să-și poată cumpăra o sticlă de tărie – dar a sosit un alt bărbat, un bărbat impozant, îmbrăcat într-o canadiană în pofida căldurii de afară. obrazul lui stâng e acoperit cu o materie roșie, care-ar putea fi un semn din naștere, doar că Henry știe că nu e așa. E birus. Owen Underhill li s-a alăturat în Parcul Strawford, se uită la ei, însă asta nu e o problemă; nimeni nu vede acest vizitator din partea îndepărtată a capcanei pentru vise, cu excepția lui Henry însuși.

Duddits zâmbește, dar se uită nedumerit la lacrimile de pe obraji a doi dintre prietenii lui.

— E-e înji? îl întreabă pe Jonesy – *de ce plângi?*

— Nu contează, spune Jonesy.

Când își scoate mâna dintr-a lui Duddits, și ultimul fir al legăturii dintre ei se rupe. Jonesy își șterge fața și la fel face și Pete. Beaver scoate un râset slab, plângăcios.

— Cred că mi-am înghițit scobitoarea, spune el.

— Na, uite-o acolo, fătălăule, spune Henry și arată spre iarbă, acolo unde se află bețișorul ros.

— Țesc Osie? întreabă Duddits.

— Poți face asta, Duds? întreabă Henry.

Duddits pășește spre terenul de softball și ei îl urmează într-un grup compact, admirativ. Duds trece chiar pe lângă Owen, dar, desigur, nu-l vede; pentru Duds, Owen Underhill nu există, cel puțin nu încă. Pășește peste gazon, trece de a treia bază, trece de debitul mic de gustări. Apoi se oprește.

Lângă el, Pete gâfâie.

Duddits se întoarce și se uită la el cu ochii luminați de interes, aproape râzând. Pete ridică un deget, îl flutură înainte și-napoi, uitându-se dincolo de degetul mișcător, spre pământ. Henry îi urmărește privirea și, pentru o clipă, *crede* că vede ceva – o strălucire galbenă

scurtă și puternică în iarbă, asemenea vopselei – după care aceasta dispăre. Nu e decât Pete făcând ceea ce face când apelează la darul lui special de rememorare.

— Ezi inia, Ete? Întreabă Duddits într-un fel patern care aproape că-l face pe Henry să râdă – *Vezi linia, Pete?*

— Mda, spune Pete, cu ochii cât cepele. Futu-i, da. Se uită-n sus la ceilalți. A fost *aici*, băieți! A fost *chiar aici*!

Traversează Parcul Strawford, urmând o linie pe care doar Duddits și cu Pete o pot vedea, în vreme ce un bărbat pe care doar Henry îl poate vedea vine în urma lor. În partea de nord a parcului se află un gard subrezit de scânduri cu un însemn pe el:

D.B.&A. PROPRIETATE A CĂILOR FERATE *PĂSTRAȚI DISTANȚA!* Copiii ignoră acest însemn de ani de zile și au trecut ani întregi de când Derry, Bangor și Aroostook s-au folosit de șinele care traversează Maidanul. Copiii văd șinele când pătrund printr-o spărtură din gard; se află la poalele povârnișului, strălucind ruginite-n lumina soarelui.

Povârnișul e abrupt, e năpădit de oțetari și urzici, și, la jumătatea coborârii, găsesc gentuța de plastic a lui Josie Rinkenhauer. E învechită acum și întristător de roasă – e cârpită pe alocuri cu bandă izo-lantă – însă Henry ar recunoaște-o dintr-o mie.

Duddits sare asupra ei cu viteză, o deschide smucit, se uită prelung înăuntru.

— ArbyEN! anunță el și scoate figurinele dinăuntru.

Între timp, Pete a continuat să caute prin iarbă, aplecat de mijloc, înverșunat ca Sherlock Holmes aflat pe urmele Profesorului Moriarty. Și Pete Moore e cel care, de fapt, o găsește, uitându-se sălbatic la ceilalți de lângă o țeavă de canalizare murdară, din ciment, care iese din pământul povârnit printre vegetația bogată:

— *E-aici!* strigă Pete în delir. Cu excepția a două pete intens colorate din obraji, fața i-e la fel de albă ca hârtia. *Băieți, cred că-i aici!*

Există un sistem de canalizare și drenaj vechi și incredibil de complex sub Derry, un orașel care dăinuie pe ceea ce a fost cândva un pământ mlăștinos ocolit până și de indienii Micmac care trăiau prin preajma lui. Cea mai mare parte a sistemului de canalizare a fost construit în anii 1930, cu banii primiți prin programul Noua Afacere, și mare parte se va prăbuși în 1985, în timpul mării furtuni care va inunda orașul și va distruge Turnul de Apă. Astăzi, țevile încă mai există. Aceasta coboară vertical în pământ, imediat ce-a străpuns suprafața dealului. Josie Rinkenhauer s-a aventurat înăuntru, a căzut, după care a alunecat vreo patruzeci de metri prin frunze moarte. A alunecat asemenea unui copil pe tobogan și acum se află acolo jos. Încercările ei de-a se cățăra pe peretele unsuros, scorțos au obosit-o; a mâncat cele două sau trei prăjituri pe care le avea în buzunarele pantalonilor și pentru orele nesfârșite care-au urmat – douăsprezece, poate paisprezece – a stat doar întinsă în întunericul jilav, ascultând murmurul șters al lumii de afară în care nu se putea întoarce și așteptând să moară.

Acum, provocată de sunetul vocii lui Pete, înalță capul și strigă cu toată forța care i-a mai rămas:

— *Ajutoooooor! Nu pot ieși! Vărooog, ajutați-măă-ăăăă!*

Nici nu le trece prin gând că ar trebui să meargă

689

să anunțe un adult – poate pe ofițerul Nell, cel care patrulează aceste împrejurimi. Sunt porniți fără întoarcere s-o scoată afară; fata a devenit responsabilitatea lor. Nu-l lasă pe Duddits să se implice, și-au păstrat măcar atâta inteligență, dar ei ceilalți formează un lanț în întuneric, fără să piardă nici măcar treizeci de secunde cu alte discuții: Pete mai întâi,

apoi Beav, după care Henry, iar la urmă Jonesy, cel mai greu, servindu-le de ancoră.

În această manieră, se târăsc în întunericul cu miros de canal (mai miroase a ceva, ceva bătrân și oribil dincolo de orice imaginație) și, înainte să parcurgă trei metri, Henry găsește în noroi unul din pantofii sport ai lui Josie. Îl vâă într-unui din buzunarele din spate ale ginșilor lui, fără ca măcar să-și dea seama ce face.

Câteva clipe mai târziu, Pete strigă în urmă peste umăr:

— Oau, oprește.

Plânsetul și rugămințile de ajutor ale fetei se aud acum foarte tare, iar Pete o vede de-a dreptul șezând la poalele pantei, unde s-au adunat frunzele. Se uită fix în sus către ei, fața ei fiind un cerc alb-mânjit în întunecime.

Întind lanțul format de corpurile lor și mai departe, având mare grijă, în pofida nerăbdării lor. Jonesy și-a prins picioarele după o bucată mare de ciment spart. Josie se întinde și ea... băjbăie... nu reușește să prindă mâna întinsă de Pete. Într-un sfârșit, când pare că trebuie să-și accepte înfrângerea, fata reușește să ajungă ceva mai sus. Pete o prinde de încheietura zgâriată și murdară a mâinii.

— *Daa!* strigă el în triumf. *Te-am prins!*

O trag cu grijă în sus prin țevă spre locul unde-i așteaptă Duddits, care ține într-o mână gentuța ei și în cealaltă cele două păpuși, strigându-i lui Josie să nu-și facă griji, să nu-și facă griji că-i are pe BarbieKen. Se vedea lumina soarelui, se simte aerul curat și, pe când o ajută să iasă din țeava de canalizare...

15

Nu exista telefon în Humvee – două feluri diferite de radiouri, dar nici un telefon. Cu toate acestea, un telefon sună în forță, spulberând amintirea vie pe care Henry o țesea între ei și speriindu-i până-n măduva oaselor pe amândoi.

Owen tresări ca un om trezit dintr-un vis profund și Humvee-ul își pierdu precara aderență asupra șoselei, derapând la început, apoi făcând o piruetă lentă și greoaie, aidoma unui dinozaur care dansează.

— *Sfinte futai...*

Încercă să redreseze direcția. Volanul i se mișcă sub mâini ca uns, rotindu-se asemenea cârmei unei golete care și-a pierdut paleta de direcție. Humvee-ul alunecă în spate de-a lungul părții înșelătoare în care se transformase partea dinspre sud a Interstatalei 95 și, într-un sfârșit, se opri brusc, strâmb, în bancul de zăpadă de pe mijlocul șoselei, farurile aruncând un con de lumină în care zăpada dansa în direcția din care veniseră ei.

Țăăăă! Țăăăă! Țăăăă! Din senin.

E-n mintea mea, gândi Owen. *Eu proiectez sunetul, dar cred că se află, de fapt, în mintea mea, blestemata asta de telepa...*

Pe scaunul dintre ei se afla un pistol, un Glock. Henry îl ridică și, când făcu aceasta, țărâitul se opri. Duse vârful țevii acestuia la ureche, ținând pumnul strâns pe mânerul lui.

Desigur, gândi Owen. *E perfect logic. A primit un apel pe Glock, asta-i tot. Se-ntâmplă mereu.*

— Alo, spuse Henry.

Owen nu auzi replica, dar chipul obosit al camaradului se luminea într-un zâmbet.

— Jonesy! *Știam* că tu trebuie să fii!

Cine altcineva putea fi? se întrebă Owen retoric. Oprah Winfrey?

— Unde...

Ascultă.

— Îl voia pe Duddits, Jonesy? Din cauza asta... Ascultă din nou. Apoi: *Turnul de apă? De ce... Jonesy? Jonesy?*

Henry ținut pistolul la ureche încă o clipă, apoi se uită la el fără să pară că-și dă seama ce este de fapt. Îl așeză la loc pe scaun. Zâmbetul dispăruse.

— A închis. Cred că se întorcea celălalt. Dl Cenușiu, așa-i spune el.

— E-n viață amicul tău, dar nu pari prea fericit de asta.

Gândurile lui Henry nu păreau prea fericite, dar nu mai era nevoie acum să spună asta. Fusesse fericit la început, fericit așa cum ești întotdeauna când te țâraie pe Glock cineva de care-ți place, dar acum nu mai era fericit. De ce?

— El - *ei* - sunt la sud de Derry. S-au oprit să mănânce la o parcare pentru tiruri numită Dysart's... doar că Jonesy i-a spus Bășini Stătute, cum îi spuneam când eram mici. Cred că nici nu și-a dat seama. Părea speriat.

— Pentru viața lui? Pentru a noastră?

Henry îi aruncă lui Owen o privire sumbră.

— Spunea că se teme că Dl Cenușiu vrea să omoare un polițist ca să-i ia mașina. Cred că asta e tot ce mi-a spus. *Futu-i.*

Henry își lovi piciorul cu pumnul.

— Însă e teafăr.

— Mda, spuse Henry cu o pronunțată lipsă de entuziasm. E imun. Duddits... Înțelegi acum cum vine treaba cu Duddits?

Nu. Și mă îndoiesc că tu înțelegi, Henry... dar poate că înțeleg atât cât e nevoie.

Henry apelă din nou la limbajul gândurilor — era mai ușor. *Duddits ne-a schimbat — faptul că am fost alături de Duddits ne-a schimbat. Când a fost lovit Jonesy de acea mașină în Cambridge, a fost schimbat pentru a doua oară. Undele cerebrale ale oamenilor care trec prin experiențe la limită cu moartea se schimbă adesea, am citit un articol în revista Lancet despre asta, anul trecut. În privința lui Jonesy, schimbarea trebuie să însemne că Dl Cenușiu se poate folosi de el, fără să-l infecteze sau să-l distrugă din punct de vedere fizic. Și cred că i-a permis să nici nu se lase absorbit, cel puțin până acum.*

— Absorbit?

Cooptat. Înghițit pe nemestecate. După care, cu voce tare:

— Ne poți scoate din bancul ăsta de zăpadă?

Așa cred.

— De asta mă temeam, spuse Henry sumbru.

Owen se întoarse spre el; fața îi era verde de la luminile instrumentelor de bord.

— Ce dracu-i cu tine?

Cristoase, nu înțelegi? În câte feluri să-ți mai spun?

— El e încă *înăuntru!* Jonesy!

Pentru a treia sau a patra oară de când el și cu Henry porniseră goana, Owen fu forțat să sară peste ceea ce știa conștient, spre ceea ce știa din instinct.

— Oh, așa deci. Făcu o pauză. E-n viață. Teafăr și nevătămat. Mai dă, pe deasupra, și *apeluri telefonice*. Făcu încă o pauză. Cristoase.

Owen băgă în viteza întâi și Hummer-ul merse în față vreo douăzeci de centimetri înainte ca roțile să derapeze din nou. Băgă în marșarier și dădu cu spatele în bancul de zăpadă - *pâââr!* Partea din spate a Hummer-ului se ridică însă puțin în zăpada tasată și asta era exact ceea ce-și dorea Owen. Când va băga din nou în viteza întâi, vor ieși din bancul

de zăpadă ca dopul dintr-o sticlă. Dar mai așteaptă o clipă cu talpa bocancului apăsată pe frână. Hummer-ul, ținut la ralanti, tremura atât de tare, că scutura toată caroseria. Afară, vântul mârâia și urla, dădea naștere unor diavoli de zăpadă care patinau în josul autostrăzii pustii.

— Știi că trebuie s-o facem, nu-i așa? spuse Owen. Bineînțeles, presupunând că-l vom putea prinde din urmă. Fiindcă, indiferent de detalii, planul de ansamblu este aproape cu siguranță o contaminare totală. Iar calculul matematic...

— Știu și eu să fac calculul, spuse Henry. Șase bilioane de oameni de pe Naveta Spațială Terra în schimbul unui singur Jonesy.

— Mda, cifrele-s exacte.

— Cifrele pot minți, spuse Henry, dar vorbi fără prea multă încredere în propriile cuvinte. De-ndată ce deveneau cifrele suficient de mari, nu mai *puteau* minți. Șase bilioane era o cifră mare.

Owen ridică piciorul de pe frână și-l puse pe accelerație. Humvee-ul porni înainte – câțiva metri, de data aceasta – începu să derapeze, apoi prinse aderență și ieși huruind din bancul de zăpadă aidoma unui dinozaur. Owen întoarse mașina spre sud.

Povestește-mi ce s-a-ntâmplat după ce-ați scos-o pe copilă din țeava de scurgere.

Înainte ca Henry să dea curs invitației, unul dintre radiourile de sub bord pârâi. Vocea care se auzi apoi fu puternică și limpede – proprietarul ei s-ar fi putut afla chiar acolo, alături de ei în Hummer.

— Owen? Ești acolo, bătrâne?

Kurtz.

16

Le luă aproape o jumătate de oră să străbată primii douăzeci și șapte de kilometri la sud de Baza Blue (*de fosta* Bază Blue), însă Kurtz nu era îngrijorat. Dumnezeu le va purta de grijă, era suficient de sigur de acest lucru.

Îi conducea Freddy Johnson (cvartetul vesel era înghesuit într-un alt Humvee echipat pentru zăpadă). Perlmutter ședea în scaunul pasagerului, încătușat de mânerul de la ușă. Cambry era încătușat la fel, în spate. Kurtz ședea în spatele lui Freddy, Cambry în spatele lui Pearly. Kurtz se întreba dacă acești doi băiețași mână-n mână cu presa conspirau telepatic. Că mult le folosea, dacă făceau asta. Kurtz și cu Freddy aveau amândoi geamurile deschise, deși făceau să fie în Humvee mai frig ca-n șopronul babacului în ianuarie; încălzirea era dată la maximum, dar, pur și simplu, nu ținea pasul. Geamurile deschise erau necesare, totuși. Fără ele, aerul din Hummer ar fi devenit cu iuțeală irespirabil, la fel de sulfuros ca și cel dintr-o mină de cărbuni dezafectată. Doar că mirosul de suprafață nu era sulf, ci eter. Părea că mare parte din el venea dinspre Perlmutter. Bărbatul își tot schimba poziția în scaun, uneori gemând slab, cu răsuflarea tăiată. Cambry era plin de Ripley; creștea acesta pe el ca grâul pe câmp după o ploaie primăvărată; și mirosea și el – Kurtz simțea asta chiar dacă avea masca pe față. Pearly era însă împușitul-șef, cum își tot schimba el poziția pe scaun, încercând să se bă-șească fără zgomot (pufăit printre buze, numiseră ei tehnica aceasta în zilele îndepărtate ale copilăriei lui Kurtz), prefăcându-se că mirosul acela sufocant nu venea de la el. Pe Gene Cambry creștea Ripley; Kurtz bănuia că pe Pearly, slăvit fie de Dumnezeu, creștea cu totul altceva.

Cât îi stătea lui în puteri, Kurtz ascundea aceste gânduri după o mantra proprie: *Davis și Roberts, Davis și Roberts, Davis și Roberts.*

— Vrei, te rog, să-ncetezi cu-aia? Întrebă Cambry din dreapta lui Kurtz. Mă scoți din minți.

— Și pe mine, spuse Perlmutter.

Își schimbă poziția și-i scăpă un *pfffft* înfundat.

Sunetul scos de-o jucărie de gumă care se dezumflă, poate.

— O, omule, Pearly! strigă Freddy. Lăsa geamul și mai jos, dând drumul înăuntru unui vârtej de zăpadă și aer rece. Humvee-ul alunecă și Kurtz se încordă, însă mașina reveni apoi pe direcție. Vrei, *te rog*, să-ncetezi cu-mpuțitul ăla de parfum anal?

— Îmi cer respectuos iertare, spuse Perlmutter înțepat. Dacă insinuați că am scos un vânt, atunci va trebui să vă spun...

— Nu insinuez *nimic*, spuse Freddy. Îți spun să încetezi să mai împuți aerul de-aici sau...

Din moment ce nu era nici o modalitate de-a încheia satisfăcător această amenințare – pentru moment, aveau nevoie de doi telepatici, unul principal și altul de rezervă – Kurtz interveni cu calm:

— Povestea lui Edward Davis și a lui Franklin Roberts e o poveste instructivă, fiindcă demonstrează că nu există cu adevărat nimic nou sub soare. S-a petrecut în Kansas, demult, când Kansas-ul *era* într-adevăr Kansas...

Kurtz, un povestitor destul de bun, îi purta înapoi în timp în Kansas, pe vremea conflictului coreean. Ed Davis și Franklin Roberts avuseseră în proprietate ferme mici asemănătoare nu departe de Emporia și nu departe de ferma aflată în proprietatea familiei Kurtz (care nu se prea numise Kurtz). Davis, fiind încă de la început nu prea apropiat de el, deveni din ce în ce mai sigur că vecinul lui, Roberts cel neobrăzat, își plănuise să-i fure ferma. Roberts răspândea vorbe despre el prin oraș, pretindea Ed Davis. Roberts îi otrăvea recoltele, Roberts exercita numeroase presiuni asupra Băncii din Emporia de-a declara prescrisă ipoteca pusă fermei Davis.

Ceea ce făcuse Ed Davis, spuse Kurtz, fusese că prinsese un raton turbat și-l băgase în cotețul de găini – *în propriul lui* coteț de găini. Ratonul omorâse găinile pe apucate și, când îl istovise măcelul, laudat fie Dumnezeu, Fermierul Davis spulberase creierii din capul dungat-negru-gri al domnului Raton.

Bărbații erau tăcuți în interiorul răcoros al Humvee-ului, ascultând.

Ed Davis urcase toate găinile și puii morți – și ratonul mort – în spatele camionetei lui International Harvester și condusese până pe proprietatea vecinului lui și, la lumina lunii, aruncase cadavrele lor în amândouă fântânile lui Franklin Roberts – atât în fântâna de rezervă, cât și în cea de uz casnic. Apoi, în noaptea următoare, beat criță și râzând din toți răunchii, Davis își sunase dușmanul la telefon și-i spusese ce făcuse. *O fo' dăstul dă cald azi, nu-așa?* îl întrebasese nebunul, râzând atât de tare, că de-abia-l înțelesese Franklin Roberts. *Pă care dintre ele aț' băut-o tu și cu fetili tale, Roberts? Apa dă raton sau cea dă pui? Io nu-ț' po' zâce fiin'că nu-mi amintesc ce-am aruncat și-n care puț! Ce păcat!*

Colțul stâng al gurii lui Gene Cambry tremura, asemenea gurii unuia care-a suferit un grav atac cerebral. Ripley-ul care-i creștea pe despicătura dintre sprâncene era acum atât de avansat, încât dl Cambry arăta ca un om căruia-i fusese tăiată fruntea prin mijloc.

— Ce vrei să spui? Întrebă el. Vrei să spui că eu și cu Pearly nu suntem prea diferiți de doi pui infectați cu rabie?

— Ai grijă cum îi vorbești șefului, Cambry, spuse Freddy. Masca i se mișcă sus-jos pe față.

— Ei, omule, *să-l ia dracu'* pe șef. Misiunea asta s-a *încheiat!*

Freddy ridică o mână ca și când ar fi vrut să-l plesnească pe Cambry

peste spătarul scaunului. Cambry își apropie fața colțoasă, marcată de spaimă, ca să scurteze distanța.

— Haide, Bubby. Sau poate vrei să-ți verifici palma mai întâi, să te asiguri că nu ai nici o tăietură. Fiindcă nu-i nevoie decât de-o tăietură mică.

Mâna lui Freddy flutură prin aer pentru o clipă, după care se așează din nou pe volan.

— Și, fiindcă tot am ajuns aici, Freddy, ai face bine să-ți păzești spatele. Dacă crezi că *șeful* va lăsa vreun martor să trăiască, ești nebun.

— Nebun, da, spuse Kurtz cu căldură și chicoti. Mulți fermieri înnebunesc; sau înnebuneau, înainte să apară Willie Nelson și concertele „Farm Aid”, Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul. Cred că stresul vieții e de vină. Sărmanul Ed Davis a ajuns în Organizația Veteranilor – a luptat în Mondialul Doi, știi? – și nu la mult timp după chestia cu fântânile, Frank Roberts și-a vândut ferma, s-a mutat în Wichita și s-a angajat ca reporter pentru agenția Allis-Chalmers. Nici unul dintre puțuri n-a fost poluat, desigur. A chemat un inspector de protecția mediului să facă niște teste, iar inspectorul a spus că apa e potabilă. Turbarea, în orice caz, nu se răspândește prin apă, a spus el. Mă întreb dacă la fel stau lucrurile și cu Ripley.

— Spune-i cel puțin pe numele adevărat, aproape scuiă Cambry. Care e *birus*.

— Birus sau Ripley, tot acolo ești, spuse Kurtz. Tipii ăștia încearcă să ne otrăvească puțurile. Să polueze lichidele noastre prețioase, cum a spus cineva cândva.

— Nu-ți pasă câtuși de puțin de așa ceva! scuiă Pearly – Freddy chiar tresări la auzul veninului din vocea lui Perlmutter. Nu-ți pasă decât să-l prinzi pe Underhill. Făcu o pauză, apoi adăugă cu o voce plângărească: Chiar *ești* nebun, *șefu*!

— Owen! strigă Kurtz, tăios ca o veveriță cu fălci. Aproape-am uitat de el! Unde se află, prieteni?

— Înaintea noastră, spuse Cambry taciturn. Blocat într-un nenorocit de banc de zăpadă.

— *Incredibili* strigă Kurtz. Ne apropiem!

— Nu te entuziasma. Tocmai scoate mașina de acolo. Are un Hammer, ca și noi. Poți trece cu așa ceva chiar și prin inima iadului dacă știi ce faci. Iar el pare că știe.

— Păcat. Am câștigat cât de cât teren?

— Nu mult, spuse Pearly, apoi se mișcă în scaun, făcu o grimasă și eliberă din nou gaze.

— *Fuuutu-î*, spuse Freddy, slab.

— Dă-mi mie microfonul, Freddy. Canalul comun. Prietenului nostru Owen îi place canalul comun.

Freddy îi întinse microfonul în spate, ajustă butonul aparatului de pe bord, și spuse:

— Fă o încercare, *șefu*!

Kurtz eliberă butonul de pe-o parte a microfonului.

— Owen? Ești acolo, bătrâne?

Tăcere, electricitate statică și urletul monoton al vântului. Kurtz era pe cale să elibereze butonul TRIMITE și să încerce din nou, când îi răspunse Owen – limpede și puternic, bruiat puțin de electricitate statică, dar fără distorsiuni. Mina lui Kurtz nu se schimbă – menținu aceeași expresie de interes afabil – dar inima își intensifică ritmul băților.

— Aici sunt.

— Mă bucur să te aud, bătrâne! Mă bucur! Estimez că ne-ai devansat cu optzeci de kilometri. Tocmai am trecut de Intrarea 39, așa încât cred că

estimez bine, tu ce zici?

De fapt, tocmai trecuseră de Intrarea 36, iar Kurtz credea că erau considerabil mai aproape de el decât cu optzeci de kilometri. Patruzeci, poate.

Tăcere de partea cealaltă a firului.

— Trage pe dreapta, bătrâne, îl sfătui Kurtz pe Owen pe tonul lui cel mai afabil, cel mai ne-nebun. Încă nu-i târziu să scoți ceva bun din dezastrul ăsta. Carierele ni s-au dus de râpă, nu mai încape îndoială în privința asta, bănuiesc – sunt ca niște pui morți aruncați într-un puț otrăvit – dar, dacă tu ai o misiune anume, dă-mi voie și mie să iau parte la ea. Sunt un om bătrân, fiule, și tot ce-mi doresc e să scot ceva oarecum decent din...

— Termină cu prostiile, Kurtz. Tare și limpede, ieșind din toate cele șase difuzoare ale Hum vee-ului, iar Cambry avu curajul până să și *râdă*. Kurtz îl săgetă cu o privire dezgustată. În alte împrejurări, acea privire i-ar fi schimbat lui Cambry culoarea pielii din negru în cenușiu din pricina ororii, dar acum nu erau alte împrejurări, alte împrejurări fuseseră eliminate din discuție, iar Kurtz simți un fulger necaracteristic lui de frică. Una era să cunoști pur intelectual faptul că lucrurile se întorseseră cu curu-n sus; alta era când realitatea te lovea în viscere asemenea unei încărcături mari de metal.

— Owen... băiețuș...

— Ascultă-mă, Kurtz. Nu știu dacă mai ai vreo celulă sănătoasă în creier, dar, dacă mai este, sper că-mi acordă atenție. Sunt alături de-un bărbat numit Henry Devlin. Înaintea noastră – cu o sută șazeci de kilometri înaintea noastră probabil – se află un prieten de-al lui pe nume Gary Jones. Doar că nu mai e el. A fost răpit de-o formă de viață inteligentă extraterestră care-și spune Dl Cenușiu.

Gary... Cenușiu⁷⁰, gândi Kurtz. *Îi veți recunoaște anagramându-le numele.*

— Nimic din ce s-a petrecut în regiunea Jefferson nu are vreo importanță, spuse vocea din difuzoare. Măcelul plănuit de tine e redundant, Kurtz – fie că-i omori, fie că îi lași să moară singuri, ei tot nu reprezintă o amenințare.

— Ai auzit? Întrebă Perlmutter isteric. Nici o amenințare! Nici o...

— Taci, spuse Freddy și-l lovi cu dosul palmei. Kurtz de-abia observă. Seda țeapăn pe bancheta din spate, cu ochii sclipindu-i. Redundant? Owen Underhill îi spunea că misiunea cea mai importantă din viața lui fusese *redundantă¹*?

— ... mediul nostru de viață, mă înțelegi? Nu pot trăi în acest ecosistem. *Cu excepția lui Cenușiu*. Fiindcă a avut norocul să găsească o gazdă care e fundamental diferită. Așa deci, iată situația. Dacă ai susținut vreodată cu tărie ceva, Kurtz – dacă încă mai susții ceva – *o să încetezi să ne mai urmărești și-o să ne lași să ne ocupăm de afacerea asta*. Lasă-ne să ne ocupăm de dl Jones și de Dl Cenușiu. S-ar putea să ne poți prinde din urmă, dar e extrem de îndoielnic că-i vei putea prinde și pe ei. Sunt mult prea înainte. Iar noi credem că Gary are un plan. Ceva ce *va da* roade.

— Owen, ești surmenat, spuse Kurtz. Trage pe dreapta. Orice-ar trebui făcut, o să o facem împreună. O să...

— Dacă-ți pasă, o să renunți, spuse Owen. Vocea lui era egală. Asta-i tot. Trag linie. Terminat.

— Nu face asta, bătrâne! strigă Kurtz. Nu face asta, îți interzic s-o faci!

⁷⁰În limba engleză, Dl Cenușiu este Mr. Gray, care, anagramat, dă Gary

Se auzi un clic foarte puternic, după care, dinspre difuzoare, veni o tăcere țiuitoare.

— A închis, spuse Perlmutter. A scos microfonul. A închis butonul de recepție. A dispărut.

— Dar ai auzit ce-a spus, nu-i așa? întrebă Cambry. Misiunea asta nu are sens. Pune-i capăt.

O venă zvâcni în mijlocul frunții lui Kurtz.

— De parcă l-aș putea crede pe cuvânt, *orice* ar spune, după ce-a făcut în tabără, nu cu mult timp în urmă.

— *Dar spunea adevărul!* zbieră Cambry. Se întoarse pentru prima dată complet către Kurtz; ochii lui larg deschiși aveau pe la colțuri ciorchini burețoși de Ripley, sau de birus, sau oricum altcumva ai vrea să-i spui. Saliva lui îl stropi pe Kurtz pe obraji, pe frunte, pe masca sa respiratorie, *I-am auzit gândurile! I le-a auzit și Pearly! SPUNEA PURUL ADEVĂR! SPUNEA...*

Mișcându-se încă o dată cu o viteză ciudată, Kurtz își scoase din teaca de la brâu pistolul de nouă milimetri și trase. Explozia fu asurzitoare. Freddy țipă surprins și smuci din nou de volan, făcând Humvee-ul să derapeze pieziș prin zăpadă. Perlmutter strigă, întorcându-și fața îngrozită, pistriuată-n roșu, ca să se uite spre bancheta din spate. Pentru Cambry, sfârșitul fusese milostiv – creierii-i ieșiră pe la ceafă, trecură prin luneta mașinii și-i fură furați de furtună într-un răstimp cât i-ar fi trebuit lui să ridice mâna în protest.

N-ai intuit asta, nu-i așa, bătrâne? gândi Kurtz. *Nu ți-a fost de folos chiar deloc telepatia acum, nu-i așa?*

— Nu, spuse Pearly mâhnit. Nu poți fi niciodată sigur în privința cuiva care nu știe ce va face până-n momentul când chiar o face. Nu poți fi niciodată sigur cu un nebun.

Mașina își revenise din derapaj. Freddy era un șofer excelent, chiar și atunci când era speriat până-n măduva oaselor.

Kurtz îndreptă pistolul spre Perlmutter.

— Mai spune-mi o dată nebun. Haide, să te-aud.

— Nebun, spuse imediat Pearly. Buzele i se întinseră într-un zâmbet, deschizându-se de-asupra unui șirag de dinți în care acum erau mai multe goluri. Nebun-nebun-nebun. Doar n-o să mă-mpuști pentru asta. Ți-ai împușcat rezerva și mai mult nu-ți permiți.

Vocea i se ridica periculos de tare. Cadavrul lui Cambry se sprijinea de portieră; șuvițe de păr îi fluturau în jurul capului lui deformat, în suflul rece al vântului care intra prin geam.

— Taci, Pearly, spuse Kurtz. Se simțea mai bine acum, își recăpătase controlul. Țin-te bine de mapă și taci. Freddy?

— Da, șefu'.

— Te ții bine?

— Până la capăt, șefu'.

— Owen Underhill e-un trădător, Freddy, poți să zici un lăudat fie Domnul pentru asta?

— Lăudat fie Domnul!

Freddy ședea drept ca tras în țeapă în spatele volanului, holbându-se în ninsoare, la conurile de lumină aruncate de farurile Humvee-ului.

— Owen Underhill și-a trădat țara și semenii. El...

— Te-a trădat pe *tine*, spuse Perlmutter, aproape șoptit.

— Așa-i, Pearly, și-ar fi bine să nu-ți supraestimezi importanța, fiule, asta-i un lucru pe care n-ar trebui să-l faci, fiindcă nu poți ști ce-o să facă în continuare un nebun, chiar tu ai spus asta.

Kurtz se uită la ceafa lată a lui Freddy.

— O să-l doborâm pe Owen Underhill – pe el și pe Devlin ăsta, amicul

lui, dacă Devlin încă-i cu el. Înțeles?

— Înțeles, șefu'.

— Între timp, hai să scăpăm de lesturi, ce zici?

Kurtz scoase din buzunar cheia de la cătușe. Se întinse în spatele lui Cambry, căută pe orbecăite cu mâna prin vâscozitatea pe cale de răcire care nu ieșise pe geam și, într-un sfârșit, găsi mânerul. Descuie cătușele și, aproximativ după cinci secunde, domnul Cambry, lăudat fie Domnul, se alătură lanțului trofic.

Freddy, între timp, își dusesese o mână între picioare, acolo unde-l mânca de moarte. Îl mânca și la subsioară, de fapt, iar...

Își întoarse ușor capul și-l văzu pe Perlmutter holbându-se la el – ochi mari și negri pe-un chip palid, presărat cu pete roșii.

— La ce te mai uiți și *tu?* întrebă Freddy.

Perlmutter se întoarse înapoi în față, fără să mai spună altceva. Se uită prin parbriz la noaptea de afară.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE URMĂRIREA CONTINUĂ

1

D-lui Cenușiu îi plăcea să se adape cu emoțiile oamenilor, D-lui Cenușiu îi plăcea mâncarea oamenilor, dar D-lui Cenușiu în mod sigur nu-i plăcea să golească intestinele lui Jonesy. Refuză să se uite la materiile excrete, își ridică pur și simplu pantalonii și-i încheie cu mâinile tremurânde.

Iisuse, n-ai de gând să te ștergi la fund? întrebă Jonesy. *Trage măcar blestemata aia de apă!*

DI Cenușiu nu-și dorea însă altceva decât să iasă din rezervă. Rămase în toaletă doar atât cât să-și treacă mâinile pe sub apa dintr-o chiuvetă, după care se îndreptă spre ieșire.

Jonesy nu fu tocmai surprins să-l vadă pe polițist împingând ușa și intrând.

— Ai uitat să-ți tragi șlițul, amice, spuse polițistul.

— Oh. Chiar așa. Mulțumesc, domnule ofițer.

— Vii din nord, nu-i așa? Cică-i mare tamtam pe-acolo; așa zice la radio. Asta doar atunci când se-aude ceva, desigur. Cică-i extratereștri.

— Nu vin decât de la Derry, spuse DI Cenușiu. N-am de unde ști.

— Ce te scoate-afară într-o noapte ca asta, dacă pot întreba?

Spune că-i vorba de-un prieten bolnav, gândi Jonesy, dar simți un fior de disperare. Nici nu voia să asiste la scena aceasta, darămite să ia parte la ea.

— E bolnav un prieten, spuse DI Cenușiu.

— Chiar așa. Păi, domnule, aș vrea atunci să vă văd permisul de conducere și talo...

Atunci, ochii polițistului se goliră de orice expresie. Merse cu pași mari și greoi spre peretele pe care atârna însemnul DUȘURILE SUNT DOAR PENTRU CAMIONAGII. Rămase locului pentru o clipă, tremurând, încercând să opună rezistență... după care începu să-și izbească de dale capul în smucituri ample. La prima lovitură îi căzu căciula. La a treia, începu să-i curgă bulionul, la-nceput stropind doar dalele bej, apoi mănjindu-le cu șiroaie întunecate.

Și, fiindcă nu putea face nimic să oprească asta, Jonesy se împletici spre telefonul de pe birou.

Nu avea ton. Fie atunci când mâna a doua porție de șuncă, fie atunci

când se căca pentru prima dată ca o ființă umană, Dl Cenușiu tăiase firul. Jonesy trebuia să se descurce pe cont propriu.

2

În pofida groazei care-l cuprinsese – sau poate datorită ei – Jonesy izbucni în râs în vreme ce mâinile-i ștergeau sângele de pe peretele faianțat cu un prosop inscripționat cu numele localului. Dl Cenușiu consultase cunoștințele lui Jonesy cu privire la ascunderea și/sau scoaterea din circulație a unui cadavru și descoperise că acestea sunt cu toptanul. Fiind de-o viață întreagă un bun cunoscător al filmelor de groază, al romanelor de suspans și al celor polițiste, Jonesy era, într-un anumit sens, un expert aproape desăvârșit. Chiar și acum, în vreme ce Dl Cenușiu aruncă prosopul însângerat pe piepșii verzui ai uniformei polițistului (jacheta fusese folosită să-i înfășoare capul grav mutilat), într-o parte a minții lui Jonesy se derula secvența scoaterii din circulație a cadavrului lui Freddy Miles în *Talentatul domn Ripley*, filmul și cartea Patriciei Highsmith laolaltă. I se mai derulau în minte și alte filme, suprapuse unele peste altele, așa încât, încercând să le urmărească în profunzime, Jonesy se simți amețit, așa cum se simțea când urmărea cu privirea o prelingere de apă. Și nici măcar nu asta era partea cea mai urâtă. Cu ajutorul lui Jonesy, talentatul Domn Cenușiu descoperise ceva ce-i plăcea chiar mai mult decât șunca prăjită, chiar mai mult decât să se adape din fântâna furiei lui Jonesy. Dl Cenușiu descoperise crima.

3

În spatele dușurilor se afla un vestiar. În spatele vestiarului se afla un coridor care ducea la dormitorul camionagiilor. Coridorul era pustiu. La capătul lui se afla o ușă care dădea în spatele clădirii, unde se afla o fundătură în care vântul troienise zăpada. Două tomberoane mari și verzi ieșeau de sub noiane. Un felinar arunca o lumină palidă și dădea naștere unor umbre alungite. Dl Cenușiu, care învăța repede, căută cheile de la mașină prin buzunarele polițistului și le găsi. Îi luă și pistolul și-l vârî într-unui din buzunarele cu fermoar ale cana-dienei lui Jonesy. Dl Cenușiu folosi prosopul pătat cu sânge să nu lase ușa spre fundătură să se închidă, după care târî cadavrul în spatele unuia dintre tomberoane.

Totul, de la sinuciderea oribil forțată a polițistului până la reintrarea lui Jonesy pe coridorul din dos luă mai puțin de zece minute. Trupul lui Jonesy părea ușor și agil, toată oboseala dispăruse, cel puțin pentru acum: el și Dl Cenușiu se bucurau de un alt puseu euforic pe bază de adrenalină. De cel puțin o parte din această afacere murdară Gary Ambrose Jones era responsabil. Nu doar cunoștințele despre scoaterea din circulație a unui cadavru, ci și pornirile însetate de sânge ale id-ului de sub glazura gândului că „totul nu-i decât ficțiune”. Dl Cenușiu se afla la volan – Jonesy cel puțin nu se simțea împovărat de ideea că el e criminalul direct – Jonesy însă era motorul.

Poate că merităm să fim nimiciți, gândi Jonesy în vreme ce Dl Cenușiu străbătu încăperea cu dușuri pe drumul de întoarcere (uitându-se cu ochii lui Jonesy după pete de sânge și săltând cheile polițistului într-una din palmele lui Jonesy fără să se oprească din mers). Poate că merităm să fim transformați în nimic altceva decât o mână de spori roșii suflați de vânt. Asta ne-arfi cea mai ușoară pedeapsă, Domnul fie cu noi.

Femeia cu trăsături obosite care lucra la casa de marcat îl întrebă dacă-l văzuse pe polițist.

— Sigur că l-am văzut, spuse Jonesy. l-am arătat carnetul de conducere și talonul de înregistrare al mașinii, că tot veni vorba.

— Or venit o groază de copoi pe-aici în după-amiaza asta, spuse casierita. Cu toată furtuna asta cu tot. Sunt cu toții scoși din sărite. La fel sunt și ceilalți oameni. Dacă vreau să văd ființe de pe-o altă planetă, închiriez o casetă video. Ai aflat ceva nou?

— La radio spun că nu e decât o alarmă falsă, răspunse el, trăgând în sus fermoarul jachetei. Se uită la ferestrele care dădeau din restaurant în parcare, verificând ceea ce văzuse deja: datorită combinației dintre gheața de pe sticlă și zăpada de afară, nu era nici un pic de vizibilitate. Nimeni de aici dinăuntru nu-l va vedea la volanul cărei mașini se va afla când va pleca.

— Mda? Chiar așa?

Ușurarea o făcea să pară mai puțin obosită. Mai tânără.

— Mda. Să nu te-aștepți să iasă amicul tău curând, iubire. A spus că trebuie să scape de-o povară serioasă.

O încruntare îi zbârci pielea dintre sprâncene.

— A spus el asta?

— Noapte bună. O Zi a Recunoștinței fericită. Crăciun Fericit. La Mulți Ani.

O parte din replicile acestea, spera Jonesy, îi aparțineau lui. Încerca să răzbată la suprafață.

Înainte să poată vedea dacă *fusesse* observat, priveliștea din fața ferestrei de la biroul lui se roti când DI Cenușiu îi întoarse ochii de la casa de marcat. Cinci minute mai târziu, mergea din nou spre sud, pe autostradă, lanțurile de la roțile mașinii polițistului zăngănind, permițându-i să păstreze o viteză constantă de șaiszeci și cinci de kilometri pe oră.

Jonesy îl simți pe DI Cenușiu întinzându-se mental, încercând să-l prindă pe Henry. Îi putea atinge mintea, dar nu putea intra în ea – asemenea lui Jonesy, Henry era într-un anumit fel diferit. Nici o problemă; mai era și bărbatul alături de care mergea Henry, Overhill sau Underhill. De la el reuși DI Cenușiu să primească informații destul de precise. Erau cu o sută cincisprezece kilometri în urma lor, poate cu mai mult... și ieșeau de pe autostradă? Da, se îndreptau spre Derry.

DI Cenușiu se întinse în urmă și mai tare și mai descoperi niște urmăritori. Trei... Însă Jonesy simți că scopul principal al acestui grup nu era DI Cenușiu, ci Overhill /Underhill. Găsi acest lucru în același timp incredibil și inexplicabil, însă părea să fie adevărat. Iar D-lui Cenușiu părea să-i placă acest lucru foarte mult. Nici măcar nu se mai obosi să găsească motivul pentru care Overhill /Underhill și cu Henry se opreau din drum.

Principală grijă a D-lui Cenușiu era să schimbe autovehiculul, să facă rost de un plug pentru dezăpezit, asta dacă-i vor permite cunoștințele lui Jonesy într-ale șoferiei să-l conducă. Operațiunea aceasta ar însemna o altă crimă, ceea ce însă nu mai însemna nimic, acum că DI Cenușiu devenea din ce în ce mai uman.

DI Cenușiu tocmai își făcuse încălzirea.

Owen Underhill stă pe dâmb foarte aproape de țeava care iese din iarbă și-i vede pe băieți ajutând-o pe fetița – Josie – murdară și cu privirea speriată să iasă la lumina zilei. Îl vede pe Duddits (un tânăr masiv, cu umeri lați ca ai unui jucător de fotbal american și cu păr blond spălăcit ca al unui fante de cinema) sărind s-o îmbrățișeze, sărutând-o zgomotos pe fața ei murdară. Aude primele cuvinte rostite de fetiță:

— Vreau s-o văd pe mami mea.

Băieților le convine; nu trebuie să sune la poliție, nu trebuie să sune după o ambulanță. O ajută pur și simplu să urce dâmbul, să treacă prin gaura din gardul de scândură, să traverseze Parcul Strawford (fetele îmbrăcate în galben au fost înlocuite de fete îmbrăcate în verde; nici ele, nici antrenorul lor nu acordă atenție băieților și trofeului lor mizerabil, cu părul atârând în șuvițe innoroiate) și-apoi să ajungă de pe strada Kansas pe Maple Lane. Știu cu toții unde se află mami lui Josie. La fel știu și unde se află tati ei.

Acolo nu se află însă doar soții Rinkenhauer. Când ajung băieții înapoi, pe ambele părți ale șoselei din fața casei familie Cavell se află mașini. Roberta a fost cea care a propus să-i sune pe părinții prietenilor și ai colegilor de clasă ai lui Josie. O vor căuta pe copilă singuri, vor împânzi orașul cu afișe pe care să scrie DISPĂRUTĂ, le spune ea. Nu le vor pune în locuri umbrite, ferite de ochii oamenilor (fiindcă acolo tind să ajungă în Derry afișele care anunță dispariția copiilor), ci acolo unde să fie *imposibil* să nu fie văzute. Pornirea Robertei ajunge să aprindă flacăra speranței în ochii Ellenei și ai lui Hector Rinkenhauer.

Și ceilalți părinți răspund chemării – ca și când nu așteptaseră decât să fie instigați. Începuse să-i sune la scurtă vreme după ce Duddits și prietenii lui au tăbărit afară pe ușa (să se joace, a presupus Roberta, să se joace undeva prin apropiere, fiindcă hârbul lui Henry încă e parcat în fața casei) și, pe când se întorc băieții, sunt aproape două duzini de oameni înghesuiți în sufrageria soților Cavell, bând cafea și fumând. Bărbatul care tocmai le vorbește e-un tip pe care Henry l-a mai văzut înainte, un avocat pe nume Dave Bocklin. Fiul lui, Kendall, se joacă uneori cu Duddits. Și Ken Bocklin suferă de sindromul Down și este un tip destul de interesant, dar nu seamănă deloc cu Duds. Să fim serioși, totuși – cine seamănă?

Băieții rămân la intrarea în sufragerie, cu Josie între ei. Și acum, ea ține în mână gentuța galbenă în care BarbieKen sunt îndesați cu grijă. Chiar dacă fața îi este aproape curată, fiindcă Beaver, văzând toate mașinile de afară, s-a ocupat puțin de ea înainte de-a intra folosindu-se de batistă. („Sincer să fiu, m-a făcut să mă simt ciudat”, se confesează Beaver mai târziu, după ce-a trecut toată curveselia. „Iată-mă curățând o fată care are corpul unui iepuraș Playboy și, exagerând puțin, creierul unui cosaș.”) La început, nimeni nu-i vede, cu excepția domnului Bocklin, iar domnul Bocklin nu pare să-și dea seama la ce se uită, fiindcă nu se oprește din vorbit.

— Așadar, ce avem de făcut, oameni buni, e să ne împărțim în câteva echipe, să zicem că-n fiecare... fiecare echipă vor fi câte trei cupluri... și-o să... o să... Domnul Bocklin își pierde ritmul asemenea unei jucării căreia trebuie să-i întorci cheița, după care rămâne acolo, în fața televizorului soților Cavell, holbându-se. Printre părinții adunați la repezeală laolaltă, care nu înțeleg ce poate să i se fi întâmplat – plănuia lucrurile cu atâta stăpânire de sine – se produce un foșnet neliniștit.

— Josie, spune el cu o voce plată, lipsită de inflexiuni, complet diferită de obșnuitul său tuncet încrezător din sala de judecată.

— Da, spune Hector Rinkenhauer, așa o cheamă. Care-i problema,

Dave? Ești...

— Josie, spune Dave din nou și ridică o mână tremurândă. Lui Henry (deci, și lui Owen, care vede scena prin ochii lui Henry) i se pare că seamănă cu Fantoma Crăciunului ce încă N-a Venit arătând spre mormântul lui Ebenezer Scrooge.

Se întorc o pereche de ochi... două... patru... ochii lui Alfie Cavell, imenși și necrezători după ochelari... și, într-un sfârșit, se întorc și ochii doamnei Rinkenhauer.

— Bună, mamă, spune Josie neafectată. Își ridică gentuța. Duddits mi i-a găsit pe BarbieKen. Eu eram prinsă-ntr-un...

Restul cuvintelor rostite de biata fetiță e acoperit de țipătul de fericire al femeii. Henry n-a mai auzit niciodată în viața lui un asemenea țipăt și, deși e minunat, e, în același timp, și îngrozitor.

— Trage-mi-o, Freddy, spune Beaver... Încet, pe sub mustață.

Jonesy îl ține pe Duddits, care s-a speriat de țipăt.

Pete se uită la Henry și dă ușor din cap: *Ne-am descurcat onorabil.*

Henry îi răspunde cu aceeași aplecare din cap. *Mda, ne-am descurcat.*

S-ar putea să nu fie momentul lor de culme, dar cu siguranță e prin apropiere. Și, în vreme ce doamna Rinkenhauer o strânge în brațe pe fiica ei, plângând acum, Henry îl trage pe Duddits de braț. Când acesta se întoarce spre el, Henry îl sărută afectuos pe obraz. *Bunul și bătrânul Duddits*, gândește Henry. *Bunul și bătrânul...*

6

— Uite-acolo e, Owen, spuse Henry liniștit. Intrarea 27.

Imaginea lui Owen despre sufrageria soților Cavell dispăru ca un balon din săpun spart și se uită spre indicatorul încețoșat: PĂSTRAȚI BANDA DOI PENTRU INTRAREA 27 – STRADA KANSAS. Încă mai auzea în urechi ecoul strigătelor de fericire și surpriză ale femeii.

— Ești bine? Întrebă Henry.

— Mda. Cel puțin, așa bănuiesc.

Conduse mașina în sus pe rampa intrării, Humvee-ul croindu-și drum prin zăpadă. Ceasul încastrat în bord murise cum murise și ceasul de mână al lui Henry, însă el avea impresia că vede cum începe să se lumineze de ziuă.

— O iau la stânga sau la dreapta în capătul rampei? Spune-mi acum, fiindcă nu vreau să risc oprind mașina.

— Stânga, stânga.

Owen legănă Hummer-ul spre stânga sub un semafor de semnalizare, reuși să-l redreseze când amenință să derapeze, după care continuă drumul spre sud, pe strada Kansas. Aceasta fusese curățată de zăpadă, și nu cu mult timp în urmă, însă deja vântul o acoperea la loc.

— Ninsoarea se rărește, spuse Henry.

— Mda, da' vântu-i mai năprasnic ca un bici. De-abia aștepti să-l înlănești, nu-i așa? Pe Duddits.

Henry rânji.

— Am puține emoții în privința asta, dar ai dreptate. Își scutură capul. Duddits, omule... Duddits te face pur și simplu să te simți bine. E-un fenomen. O să te convingi singur. Îmi doresc doar să nu fi trebuit să dăm buzna în felul ăsta tocmai când se crapă de ziuă.

Owen ridică din umeri. *Nu pot face nimic în privința asta*, spunea gestul.

— S-au mutat aici, în partea de vest a orașului, de patru ani, cred, iar

eu n-am fost nici măcar o dată să-i văd. Și, fără ca măcar să-și dea seama, continuă cu vocea minții: *S-au mutat după ce-a murit Alfie.*

Ai fost... Apoi, în locul cuvintelor, trimise o imagine: oameni îmbrăcați în negru sub umbrele, de asemenea, negre. Un cimitir în ploaie. Un sicriu pe estacadă, pe capac fiind sculptate cuvintele ODIHNEȘTE-TE ÎN PACE, ALFIE.

Nu, spuse Henry, rușinat. Nici unul dintre noi n-a fost.

?

Însă Henry nu știa de ce nu fuseseră, deși îi trecu prin minte o propoziție: *Degetul care se mișcă scrie; și, o dată scris ce e de scris, merge mai departe.* Duddits fusese o parte importantă (bănuia că termenul pe care-l căuta de fapt era *vitală*) a copilăriei lor. Și, o dată legătura aceasta ruptă, întoarcerea ar fi însemnat suferință. Una era să suferi, alta era însă să suferi *de pomană*. Acum înțelegea ceva. Imaginile pe care le asocia cu depresia și cu hotărârea din ce în ce mai imuabilă a sinuciderii lui – scurgerea de lapte pe barba tatălui lui, Barry Newman luptându-se să-și scoată fundul imens pe ușa biroului lui – ascunseseră mereu o altă, mult mai puternică, imagine: capcana pentru vise. Nu cumva aceasta fusese adevărata sursă a disperării sale? Grandoarea conceptului de capcană pentru vise îmbinată cu banalitatea celor cărora le fusese atribuit conceptul? Folosindu-l pe Duddits s-o găsească pe Josie Rinkenhauer fusese ca și când, descoperind fizica cuantică, o folosești să construiești un joc video. Chiar mai rău: să descoperi că, de fapt, doar la atât poate folosi fizica cuantică. Desigur, făcuseră o faptă bună – fără ei, Josie Rinkenhauer ar fi murit în țeava aceea asemenea unui șobolan într-un jgheab. Însă – să fim serioși – nu salvaseră tocmai un viitor câștigător al Premiului Nobel...

Nu pot urmări tot ce ți-a trecut acum prin minte, spuse Owen, dintr-o dată existând adânc în mintea lui Henry, dar pare a dracu' de arogant. Pe care stradă?

Înțepat, Henry se uită la el.

— N-am venit să-l vizităm în ultima vreme, e bine? Nu ne putem limita doar la atât?

— Bine, spuse Owen.

— Dar i-am trimis cu toții felicitări de Crăciun, e bine? În fiecare an am făcut asta; așa știu că s-au mutat pe strada Dearborn, la numărul 41, pe strada Dearborn, Derry de Vest, ia-o la dreapta după trei străzi.

— Bine. Calmează-te.

— Trage-i-o lu' mă-ta și mori.

— Henry.

— Am pierdut pur și simplu legătura. Se mai întâmplă. Poate că nu s-a întâmplat unui domn Perfecțiune ca onorabilul de tine, dar nouă celorlalți... celorlalți...

Henry se uită în jos, văzu că avea pumnii încleștați și-i forță să se deschidă.

— Bine, am spus.

— Probabil că domnul Perfecțiune păstrează legătura cu *toți* prietenii din timpul școlii, n-am dreptate? Vă-ntâlniți probabil în fiecare an să pescuiți, să ascultați discurile cu trupa Motley Crue și să mâncați conserve Tuna Surprise, așa cum vă dădeau să mâncați la cantină.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat.

— O, mai slăbește-mă. Te comporti de parcă l-am fi *abandonat*, futu-i!

Ceea ce, desigur, în mare era exact ce-i făcuseră.

Owen nu spuse nimic. Se uita cu ochii întredeschiși la zăpada în vârtej, căutând în lumina gri palidă a dimineții timpurii indicatorul care

să anunțe strada Dearborn... și iată-l, chiar în față. Un plug care trecuse pe strada Kansas închisese intrarea pe Dearborn, însă Owen crede că Humvee-ul va putea sparge barajul de zăpadă.

— Nu-i ca și când mi l-aș fi scos complet din minte, spuse Henry. – Vru să continue pe cale mentală, după care reveni la cuvinte articulate vocal. Se expunea la prea multe dacă se gândea la Duddits. — Ne gândeam cu toții la el. De fapt, Jonesy și cu mine aveam de gând să mergem să-l vizităm în primăvara asta. Apoi a avut Jonesy accidentul și am uitat complet de vizită. Ți se pare chiar atât de ieșit din comun?

— Chiar deloc, spuse Owen înțelegător. Trase tare de volan spre dreapta, îl întoarse imediat la poziția de dinainte ca să controleze derapajul, după care apăsă pedala de accelerație până la podea. Hummer-ul lovi zidul compact de zăpadă întărită destul de tare încât să-i arunce pe amândoi în față, cât le permiteau centurile de siguranță. În clipa imediat următoare trecuseră, după ce Owen se luptase din răspuțeri cu volanul ca să evite să lovească mașinile acoperite de zăpadă parcate pe-o parte și pe cealaltă a drumului.

— N-am nevoie de-o lecție de conștiință din partea cuiva care avea de gând să facă un grătar din câteva cute de civili, mormăi Henry.

Owen apăsă frâna cu ambele picioare, aruncându-i din nou pe amândoi înainte în centurile de siguranță, de data aceasta suficient de tare să le blocheze. Humvee-ul alunecă pieziș până se opri în mijlocul străzii.

— Taci dracului din gură.

Nu vorbi despre lucruri pe care nu le înțelegi.

— Sunt șanse mari să

mă transform într-un cadavru din cauza

— ta, așa încât de ce dracu nu-ți ții blestemata asta de
văicăreală

(imagine a unui puști răsfățat cu buza de jos scoasă în afară)

— rahatul ăsta psihanalitic

numai pentru tine.

Henry se holbă la el, șocat și buimăcit. Când îi mai vorbise cineva în felul acesta? Răspunsul era, probabil, niciodată.

— Nu-mi pasă decât de un singur lucru, spuse Owen. Chipul lui era palid, și pătat și obosit. Vreau să-l găsesc pe Jonesy ăsta Tifoid al tău și să-l opresc. M-ai înțeles? Mă fut în prețioasele tale sentimente candidе, mă fut în oboseala ta și mă fut în tine. Asta-i poziția mea.

— Bine, spuse Henry.

— N-am nevoie de lecții de moralitate de la unul care-și făcea planuri să-și spulbere creierii suprae-ducați și văicăroși.

— Bine.

— Așa că trage-i-o *tu* lu' mă-ta și mori.

Tăcere înăuntrul Humvee-ului. De afară nu se auzea nimic altceva decât urletul monoton de aspirator al vântului.

Într-un sfârșit, Henry spuse:

— Uite ce-o să facem. Eu o să i-o trag lu' mă-ta, apoi o să mor; tu i-o tragi lu' mama, după care mori. Așa o să evităm cel puțin tabuul incestual.

Owen începu să zâmbească. Henry zâmbi și el.

Ce fac Jonesy și cu Dl Cenușiu? îl întreabă Owen pe Henry. *Citești vreo idee?*

Henry își udă buzele. Mâncărimea din picior se oprise în cea mai mare parte, însă limba lui avea gust de cârpă veche de cânepă.

— Nu. Sunt izolați. Cenușiu e răspunzător de asta, probabil. Iar conducătorul tău neînfricat? Se apropie, nu-i așa?

— Mda. Dacă vrem să păstrăm un avans cât de mic, trebuie să ne grăbim.

— Așa vom face, atunci.

Owen scărpină materia roșietică de pe-o parte a feței lui, se uită la bucățile de birus care i se luară pe degete, apoi se puse din nou în mișcare.

Numărul 41, ai spus?

Mda. Owen?

Ce-i?

Sunt speriat.

De Duddits?

Într-un fel, mda.

De ce?

Nu știu.

Henry se uită sumbru la Owen.

Simt că ceva nu e bine cu el.

7

Închipuirea ei de după miezul nopții devenise realitate și, când se auzi bătaia în ușă, Roberta nu reuși să se ridice în picioare. Picioarele i se păreau umplute cu apă. Noaptea trecuse, dar fusese înlocuită de o lumină palidă, morbidă de dimineață, care nu schimba cu mult situația, iar ei erau acolo afară, Pete și cu Beav, cei doi care muriseră veniseră acum după fiul ei.

Pumnul izbi din nou, asurzitor, scuturând fotografiile de pe pereți. Una dintre ele era o pagină de titlu din Derry News înrămată, fotografia arătându-i pe Duddits, prietenii lui și pe Josie Rinkenhauer, ținându-se cu toții în brațe, zâmbind cu toții ca niște zevzeci (cât de bine arăta Duddits în acea fotografie, cât de puternic și de normal), aflându-se sub titlul care spunea PUȘTI DE LICEU FAC PE DETECTIVII, GĂSESC FATA DISPĂRUTĂ.

Bum! Bum! Bum!

Nu, gândi ea, o să șed doar aici și-o să plece într-un sfârșit, trebuie să plece, fiindcă pe oamenii morți trebuie să-i inviți înăuntru, iar dacă eu șed doar nemișcată...

Apoi însă Duddits fugi pe lângă șezlongul ei – *fugea*, acum, când doar să umble îl storcea de puteri, iar ochii lui erau plini de vechea lumină sclipitoare, cât de buni fuseseră ei și câtă fericire îi aduseseră, dar acum erau *morți*, veniseră la el prin furtună și erau *morți*...

— *Duddie, nu!* strigă ea, dar el nu-i acordă pic de atenție. Trecu în goană pe lângă rama aceea veche – Duddits Cavell pe prima pagină a ziarului, Duddits Cavell un erou, minuni peste minuni – și ea auzi ce striga fiul ei chiar în momentul când acesta deschise ușa spre furtuna muribundă:

— *Ennie! Ennie! ENNIE!*

8

Henry își deschise gura – să spună ceva ce niciodată nu avea să știe, fiindcă nimic nu ieși afară. Fu ca lovit de fulger, paralizat. Acesta nu era Duddits, nu putea fi – era cine știe ce unchi sau frate mai mare bolnăvicios, palid și, judecând după aparențe, chel sub șapca Red Sox dată pe spate. Pe obraji îi creștea barba de câțiva milimetri, avea sânge încheșat în jurul nărilor și sub ochi avea cercuri întunecate. Și totuși...

— *Ennie! Ennie! Ennie!*

Străinul înalt și palid din ușă se aruncă în brațele lui Henry cu toată vechea extravaganță a lui Duddits, făcându-l să se dea în spate pe scările înzăpezite nu din cauza greutateii lui – era la fel de ușor ca laptele praf – ci pur și simplu fiindcă Henry nu fu pregătit pentru asalt. Dacă nu l-ar fi echilibrat Owen, el și cu Duddits s-ar fi prăvălit în zăpadă.

— *Ennie! Ennie!*

Râzând. Plângând. Acoperindu-l cu acele sărutări mari ca niște ventuze specifice lui Duddits, adânc în depozitul amintirilor lui, Beaver Clarendon șopti: *Dacă spuneți cuiva c-a făcut asta...* Iar Jonesy: *Mda, bine, n-o să mai fim prieteni niciodată, labagiu nenorocit.* Duddits era, nici vorbă, el îi săruta lui Henry obrajii presărați cu birus... Însă paloarea obrazilor lui Duddits, ce-nsemna asta? Era atât de slab – nu, mai mult de-atât, *pierit* – și asta ce însemna? Sângele din nările lui, mirosul ridicându-se de pe pielea lui... nu era mirosul care emana dinspre Becky Shue, nu era mirosul cabanei suprapopulate de birus, dar era totuși un miros mortal.

Iat-o și pe Roberta, stând în coridor lângă o fotografie a lui Duddits și a lui Alfie la carnavalul organizat de Zilele Orașului Derry, dându-se amândoi pe carusel, făcând caii de plastic cu priviri sălbatice să pară doar niște pitici și râzând.

N-am fost la înmormântarea lui Alfie, dar am trimis o carte poștală, gândi Henry și se disprețui.

Femeia își frământa mâinile, ochii îi erau plini de lacrimi și, deși luase proporții la piept și la șaolduri, deși părul ei îi era acum aproape complet cărunt, ea era, tot ea era, însă Duddits... oh, fir-ar să fie, *Duddits...*

Henry se uită la ea, stând cu brațele petrecute pe după vechiul prieten care încă-i mai striga numele. Îl mângâie pe Duddits pe omoplat. Părea lipsit de substanță sub apăsarea palmei lui, la fel de fragil ca osul din aripa unei păsări.

— Roberta, spuse el. Roberta, Dumnezeu! Ce-i cu el?

— LLA, spuse ea și reuși să scoată un zâmbet șters. Sună ca un detergent pentru mașina de spălat, nu-i așa? înseamnă leucemie limfocită acută. A primit diagnosticul acum nouă luni și deja nu se mai putea remedia nimic. De-atunci n-am făcut altceva decât să prelungim termenul.

— Ennie! exclamă Duddits. Vechiul lui zâmbet lălău îi lumină fața cenușie, obosită. Aeaș aat, ată i!

— Așa-i, spuse Henry și începu să plângă. Același rahat, altă zi.

— Știu de ce ai venit, spuse ea, dar n-o face. Te rog, Henry. Te implor. Nu-mi lua băiatul. E pe moarte.

9

Kurtz vru să-i ceară lui Perlmutter ultimele vești despre Underhill și noul lui prieten – Henry îl chema pe acest nou prieten, Henry Devlin – când Pearly scoase un țipăt prelung, tânguitor, cu ochii îndreptați în sus spre capota Humvee-ului. Kurtz o ajutase pe-o femeie să nască în Nicaragua (*și se mai spune că noi suntem tipii cei răi*, gândi el afectat), și acest țipăt îi aminti de țipătul acelei femei, cel auzit pe malul frumosului râu La Juvena.

— Rezistă, Pearly! strigă Kurtz. Rezistă, bătrâne! Respiră adânc, acum!

— *Fute-te-aș!* strigă Pearly. *Uite în ce m-ai băgat, pizdă murdară ce ești! FUTE-TE-AȘ!*

Kurtz nu i-o luă în nume de rău. Femeile spuneau lucruri groaznice în timpul nașterii și, cu toate că Pearly făcea cu siguranță parte din rândul bărbaților, Kurtz avea o bănuială că trecea și el prin ceva mai apropiat de naștere decât orice prin ce mai trecuse vreodată un bărbat. Știa că ar fi un gest înțelept să-l scutească pe Perlmutter de suferință...

— *Ai face bine să nu faci nimic*, mormăi Pearly. Lacrimile-i curgeau pe obraji înroșiți ca de-o barbă. Ai face bine să nu faci nimic, futangiu bătrân cu piele de șopârlă.

— Nu-ți face probleme, băiețas, îl calmă Kurtz și-i mângâie umărul tremurând.

Dinaintea lor se auzea huruitul egal al plugului pe care-l convinsese Kurtz să le deschidă calea (în vreme ce lumina cenușie începea să se strecoare iarăși în lume, viteza lor de deplasare se ridicase la amețitoare cifră de cincizeci și cinci de kilometri pe oră). Stopurile plugului străluceau aidoma unor stele roșii murdare.

Kurtz se aplecă în față, uitându-se la Perlmutter cu ochii larg deschiși, plini de interes. Era foarte frig pe bancheta din spate a Humvee-ului din pricina geamului spart, însă, pentru moment, Kurtz nu băgă de seamă asta. Partea din față a hainei lui Pearly se umfla asemenea unui balon și Kurtz își scoase încă o dată pistolul de nouă milimetri.

— Șefu, dacă plesnește...

Înainte ca Freddy să apuce să încheie, Perlmutter scoase o bășină asurzitoare. Putoarea se simți imediat și fu atotcuprinzătoare, însă Pearly părea că nu observă. Capul i se bălăngăni pe spate în scaun, cu ochii pe jumătate deschiși, o mină de ușurare sublimă citindu-i-se pe față.

— *Oh, parcă-i nenorocita mea de BUNICĂ!* strigă Freddy și lăasă geamul până jos, în pofida curentului de aer care deja străbătea autovehiculul.

Fascinat, Kurtz urmări burta umflată a lui Perlmutter cum se dezumflă. Încă nu era momentul, deci. Nu sosise încă și probabil era mai bine așa. Era posibil ca vietatea care creștea înlăuntrul măruntaielor lui Perlmutter să-i fie de folos. Nu era de dorit, dar era posibil să fie nevoie. Toate lucrurile-L slujeau pe Domnul, spunea Scriptura, și aici puteau fi incluse și nevăstuicile de căcat.

— Rezistă, soldat, spuse Kurtz, mângâind umărul lui Pearly cu o mână și așezând pistolul pe scaunul de lângă el cu cealaltă. Rezistă doar și gândește-te la Domnul.

— La dracu' cu Domnul, spuse Perlmutter revoltat, și Kurtz fu ușor uimit. N-ar fi crezut niciodată că Perlmutter poate ține atâtea blasfemii în el.

Înainte lor, stopurile plugului se luminau puternic și se mișcară spre partea din dreapta a drumului.

— O-o, spuse Kurtz.

— Ce să fac, șefu'?

— Parchează în spatele lui, spuse Kurtz. Vorbi bine dispus, dar ridică pistolul de pe scaun. Să vedem ce dorește noul nostru prieten. Deși credea că știe. Freddy, ce mai știi despre vechii noștri prieteni? îi poți citi?

Foarte nesigur, Freddy spuse:

— Doar pe Owen. Pe tipul cu care e sau pe cei pe care-i urmăresc nu. Owen a ieșit de pe șosea. E într-o casă. Vorbește cu cineva.

— O casă din Derry?

— Mda.

Iată-l și pe șoferul plugului venind anevoie prin zăpadă, încălțat în cizme verzi din cauciuc și îmbrăcat într-o canadiană bună de-un eschimos. Avea un fular de lână înfășurat în jurul gurii; capetele lui

zburau în bătaia vântului, iar Kurtz nu trebuia să fie telepatic să știe că soția sau mama i-l croșetase.

Șoferul de pe plug se aplecă prin geam și strânse din nas, simțind izul persistent de sulf și alcool etilic. Se uită îndoielnic la Freddy, la Perlmutter cel doar pe jumătate conștient, apoi la Kurtz de pe bancheta din spate, care se apleca în față și se uita la el cu ochii măriți de curiozitate. Lui Kurtz i se păru un gest prudent să-și ascundă arma sub genunchiul stâng, cel puțin pentru acum.

— Da, căpitane? întrebă Kurtz.

— Am primit un mesaj prin radio de la un tip care zice că-l cheamă Randall. Șoferul de pe plug ridică vocea să poată fi auzit peste vâjâitul vântului. Avea un accent pur de yankeu din sud-est. *Generalu'* Randall. Zicea că-mi vorbește prin satelit de la Cheyenne Mountain, din Wyomin.

— Numele nu-mi spune nimic, căpitane, zise Kurtz pe același ton voios ignorându-l complet pe Perlmutter care mormăi: „Minți, minți, minți.”

Ochii șoferului de pe plug se mutară spre el, apoi se întoarseră la Kurtz.

— Tipu' mi-a dat un cod. *Evacuare Blue*. Vă spune ceva?

— „Mă numesc Bond, James Bond, spuse Kurtz și râse. Ți joacă cineva o farsă, căpitane.

— Mi-a zis să vă transmit că partea dvs. de misiune s-a încheiat și că națiunea vă mulțumește.

— Au spus ceva de-un ceas de aur, băiețas? întrebă Kurtz, ochii scânteindu-i.

Șoferul de pe plug își udă buzele. Era interesant, credea Kurtz. Intui cu exactitate momentul când șoferul de pe plug se hotărî că are de-a face cu un nebun. Intui *cu exactitate momentul*.

— Haba' n-am d-un ceas d-aur. Voiam doar să vă zic că mai departe nu vă po' duce. Nu fără o autorizare oficială, adică.

Kurtz scoase pistolul de sub genunchi, unde-l ascunsese, și-l îndreptă spre fața șoferului de pe plug.

— Poftim autorizația, bătrâne, semnată și în trei exemplare. Ajunge?

Șoferul de pe plug se uită la pistol cu ochii lui alungiți de yankeu. Nu părea speriat în mod deosebit.

— Îhî, pare-a fi-n ordine.

Kurtz râse.

— Om bun! *Om foarte bun!* S-o luăm acum din loc. Și-ai face bine să mărești puțin viteza, Domnul să te iubească. E cineva în Derry căruia trebuie – Kurtz căută *les mots juste* și le găsi – să-i prezint raportul.

Perlmutter pe jumătate gemu, pe jumătate râse. Șoferul de pe plug se uită spre el.

— Nu-l băga în seamă; e gravid, spuse Kurtz pe un ton de confesiune. Când nici nu te aștepți, cere stridii și murături cu mărar.

— Gravid, repetă șoferul de pe plug. Vocea lui nu avea absolut nici o modulație.

— Da, dar nu-ți bate capul cu asta. Nu-i problema ta. Chestia e, bătrâne... – Kurtz se aplecă în față, vorbind cu căldură și cu patos peste țeava pistolului de nouă milimetri – că tipul pe care trebuie să-l prind se află în Derry *acum*. Mă aștept s-o pornească din nou la drum în scurtă vreme, presupun că știe că vin să-l mușc de cur...

— Ba bine că n-o ști, spuse Freddy Johnson. Se scărpină pe-o parte a gâtului, apoi își coborî mâna între picioare și se scărpină și acolo.

— ... dar, între timp, continuă Kurtz, cred că pot recupera puțin teren. Acum, vrei sau nu să-ți pui curu-n mișcare?

Șoferul de pe plug aprobă din cap și se întoarse în pas normal la

cabina plugului său. Lumina zilei era mai puternică acum. *Lumina aceasta e foarte posibil să fie lumina ultimei mele zile de viață*, își spuse Kurtz ca-ntr-o reverie duioasă.

Perlmutter începu să scoată un murmur scăzut de durere. Se păstră la început așa, apoi crescă până deveni un țipăt. Perlmutter se prinse de burtă din nou.

— Iisuse, spuse Freddy. Uită-te la pântecu' lui, șefu'. Se umflă ca pâinea pusă la dospit.

— Respirații profunde, spuse Kurtz și-i mângâie umărul lui Perlmutter cu o mână binevoitoare. Înaintea lor, plugul se pusese din nou în mișcare. Respirații profunde, băiețuș. Relaxează-te. Relaxează-te doar și gândește-te la lucruri frumoase.

10

Șaizeci și cinci de kilometri până la Derry. *Șaizeci și cinci de kilometri între mine și Owen*, gândi Kurtz. *Nu-i rău deloc. Vin după tine, bătrâne. Trebuie să te ducem la școală. Să te-nvățăm ce-ai uitat despre încălcarea Liniei Kurtz.*

Treizeci și doi de kilometri mai târziu și ei erau încă acolo – asta, potrivit atât lui Freddy, cât și lui Perlmutter, deși Freddy părea acum mai puțin sigur pe el. Pearly, în orice caz, spunea că acum discută cu mama – Owen și cu celălalt discută cu mama. Mama nu voia să-l lase să plece.

— Pe cine să lase să plece? Întrebă Kurtz.

Aproape că nu-i păsa. Mama îi reținea în Derry, permițându-le lor să micșoreze distanța dintre ei, așa încât Dumnezeu să binecuvânteze mama, indiferent cine era sau ce motive avea ea.

— Nu știu, spuse Pearly. Pântecele lui fusese relativ nemișcat de la discuția lui Kurtz cu șoferul de pe plug, dar părea extenuat. Nu văd. Mai e ceva, dar parcă n-ar exista în locul lui o minte în care să pot să arunc o privire.

— Freddy?

Freddy scutură din cap.

— Owen a dispărut pentru mine. De-abia-l mai aud pe tipul din plug. E ca și când... nu știu... aș fi pierdut semnalul radio.

Kurtz se aplecă peste scaunul din față și se uită cu atenție la Ripley-ul care-i creștea lui Freddy pe obraz. Chestia din mijloc încă era intens roșie-por-tocalie, dar pe la margini părea că-și schimbă culoarea într-un alb-cenușiu.

E pe moarte, gândi Kurtz. *Fie sistemul imunitar al lui Freddy îl omoară, fie îl omoară mediul înconjurător. Owen avea dreptate. O să fiu damnat.*

Nu că asta ar fi schimbat ceva. Linia rămânea linie, iar Owen călcase dincolo de ea.

— Tipul din plug, spuse Perlmutter pe un ton obosit.

— Ce-i cu tipul din plug, bătrâne?

Doar că nu era nevoie ca Perlmutter să răspundă. Înaintea lor, clipind în ninsoarea spulberată, se afla un indicator care spunea INTRAREA 32 – GRANDVIEW/STAȚIA DE AUTOBUZ GRANDVIEW. Plugul mări imediat viteza, ridicând în același timp lama din față. Dintr-o dată, Humvee-ul rula din nou pe zăpada alunecoasă de mai bine de treizeci de centimetri înălțime. Șoferul de pe plug nu se obosi să semnalizeze; pur și simplu, luă curba cu optzeci la oră, ridicând în urma lui o coadă bogată de zăpadă.

— Îl urmăresc? Întrebă Freddy. Îl pot scoate de pe șosea, șefu'.

Kurtz își înfrână o pornire puternică de a-i spune lui Freddy să-i dea

drumul – l-ar putea ajunge din urmă pe bastardul ăla de yankeu cu ochi alungiți și i-ar putea arăta ce pătesc cei care depășesc linia. l-ar putea administra o doză mică din tratamentul pe care-l va primi Owen Underhill. Doar că plugul era mai mare ca Hummer-ul, cu mult mai mare, și cine știe ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar angaja într-un joc de care-pe-care!

— Rămâi pe autostradă, băiețăș, spuse Kurtz, lăsându-se pe spate. Ținem ochii pe trofeu.

Totuși, urmări din priviri, cu un regret nedisimulat, cum dispărea plugul în aerul rece al acestei dimineți vântoase. Nu putea nici măcar spera ca blestematul de yankeu să fi prins o doză mare de birus de la Freddy și de la Archie Perlmutter, fiindcă drăcovenia nu mai avea forță.

Își continuă drumul, reducând viteza la treizeci și doi de kilometri datorită nămeților, însă Kurtz bănuia că situația se va îmbunătăți pe măsură ce vor ajunge tot mai spre sud. Furtuna aproape se sfârșise.

— Și felicitări, îi spuse lui Freddy.

— Hă?

Kurtz îl bătu pe umăr:

— Se pare că te vindeci.

Se întoarse spre Perlmutter:

— În privința ta, băiețăș, nu prea cred că lucrurile stau la fel de bine.

11

La o sută șaiszeci de kilometri de unde se afla Kurtz și la mai puțin de trei kilometri de răspântia drumurilor lăturalnice unde fusese descoperit Henry, noul comandant al grupului Imperial Valley – o femeie cu un aspect atrăgător auster, apropiindu-se de cincizeci de ani – stătea lângă un pin, într-o vale care primise numele de cod Valul Curățitor Unu. Valul Curățitor Unu era, cât se poate de propriu, o vale a morții. Adunate de-a lungul ei se aflau mormane de cadavre încâlcite, cele mai multe îmbrăcate în portocaliu vânătoreasc. Erau, cu toatele, mai bine de o sută. Dacă avuseseră acte de identitate, acestea le fuseseră prinse în jurul gâturilor. Cei mai mulți dintre morți aveau drept podoabe carnate de conducere, dar mai erau unii care purtau cărți de credit Visa sau Discover, carduri Crucea Roșie și permise de vânătoare. O femeie cu o gaură mare și neagră în mijlocul frunții fusese etichetată cu abonamentul de la magazinul de închiriat casete video Blockbuster Video.

Lângă cel mai mare morman de cadavre, Kate Gallagher termina de luat câteva notițe sumare pentru cel de-al doilea raport pe care-l avea de dat. Într-o mână țineau un calculator PalmPilot, o unealtă pe care Adolf Eichmann, cel mai renumit contabil al morților, ar fi râvnit-o cu siguranță. Calculatoarele PalmPilot nu funcționaseră mai devreme, dar acum, cea mai mare parte a aparaturii electronice părea să-și fi revenit la normal.

Kate avea căști la urechi și în fața măștii avea un microfon. Din când în când, cerea cuiva lămuriri sau dădea câte un ordin. Kurtz își alesese un succesor care era în același timp entuziast și eficient. Adunând numărul de cadavre de aici cu cel al celor din alte locuri, Gallagher estima că distruseseră cel puțin șaiszeci la sută dintre evadați. Civiliii luptaseră, ceea ce era cu siguranță un lucru surprinzător, dar, într-un sfârșit, cei mai mulți dintre ei se dovediseră că nu erau născuți supraviețuitori. Explicația era chiar atât de simplă.

— Hei, Katie-Kate.

Jocelyn McAvoy apăru dintre copacii din partea de sud a văii, cu gluga lăsată pe spate, cu părul tuns scurt, acoperit cu un batic verde din mătase, cu aruncătorul de flăcări atârându-i pe umăr. Pe partea din față

a canadienei ei se vedea o pată mare de sânge.

— Te-am speriat, nu-i așa? întrebă ea noul comandant.

— Poate că mi-ai ridicat pulsul cu puțin.

— Ei bine, Sectoru Patru e liber, poate că vestea asta o să-ți scadă pulsul puțin. Ochii lui McAvoy scânteiară. Am prins peste patruzeci. Jackson are numere și mai mari pentru tine; și, că tot veni vorba de dimensiuni, în momentul de față mi-ar prinde bine-o...

— Scuzați-mă? Domnișoarele?

Se întoarseră. Din tufișul acoperit de zăpadă din partea de nord a văii tocmai ieșea un grup format din vreo șase bărbați și două femei. Cei mai mulți erau îmbrăcați în portocaliu, însă conducătorul lor era un bondoc de om purtând pe sub canadiană un halat regulamentar al Grupului Blue. Încă mai purta masca transparentă, deși sub buze i se vedea o pată de Ripley care cu siguranță nu era regulamentară. Toți nou-veniții aveau arme automate.

Gallagher și McAvoy avură timp să schimbe o singură privire căscată, o privire de genul prins-cu-pantalonii-n-vine. Apoi, Jocelyn McAvoy dădu să ia aruncătorul de flăcări și Kate Gallagher dădu să ia Browning-ul pe care-l sprijinise de copac. Nici una dintre ele nu reușiră să pună mâna pe armă. Tunetul împușcăturilor fu asurzitor. McAvoy fu proiectată aproape șase metri prin aer. Unul dintre bocanci îi căzu din picior.

— *Asta-i pentru Larry!* striga una dintre femeile îmbrăcate în portocaliu. *Asta-i pentru Larry, curvelor, asta-i pentru Larry!*

12

Când împușcăturile încetară, bărbatul bondoc cu barba-cioc de Ripley regrupa oamenii lângă cadavrul întors cu fața în jos a lui Kate Gallagher, cea care se plasase a doua în clasă la Academia de la West Point, înainte să-și piardă mințile din pricina bolii care era Kurtz. Bărbatul bondoc își însușise arma ei, care era mai bună ca a lui.

— Sunt un nedeazămințit adept al democrației, spuse el, iar voi, oameni buni, puteți face ce doriți, dar eu merg spre nord acum. Nu știu cât îmi va lua să-nvăț versurile de la „O, Canada”, dar am de gând să aflu.

— Merg cu tine, spuse unul dintre bărbați și deveni curând evident că toți vor merge alături de el.

Înainte să părăsească luminișul, conducătorul se aplecă și ridică PalmPilot-ul dintr-un banc de zăpadă.

— Întotdeauna mi-am dorit așa ceva, spuse Emil „Stanca” Brodsky. Sunt în limbă după noile descoperiri ale tehnologiei.

Părăsiră valea morții mergând pe direcția din care veniseră, îndreptându-se spre nord. Din jurul lor se auzeau pocnete și rafale de armă izolate, dar, din motive obiective, și Operațiunea Valul Curățitor se încheiase.

13

DI Cenușiu mai comisese o crimă și mai furase un autovehicul, de data aceasta un plug de deszăpezire DPW. Jonesy nu văzu nimic. DI Cenușiu, ajungând aparent la concluzia că nu-l poate scoate pe Jonesy din birou (nu, cel puțin, cât timp nu-și putea dedica întregul timp și întreaga atenție acestei probleme), se hotărâse să apeleze la o șmecherie, și anume să-l separe de lumea de afară printr-un zid. Jonesy credea că știe acum cum trebuie să se fi simțit Fortunato atunci când Montessor îl

închisese după un perete de cărămidă în pivnița pentru vinuri.⁷¹

Se întâmplă nu la mult timp după ce DI Cenușiu conduse mașina polițistului înapoi pe banda unu a autostrăzii (aceasta era singura bandă disponibilă, cel puțin pentru moment, și chiar și asta era accidentată din pricina zăpezii). Jonesy se afla în acel timp în dulap, ducând la îndeplinire ceea ce lui i se părea a fi o idee absolut genială.

Îi tăiasă DI Cenușiu semnalul telefonic? Bine, va crea pur și simplu o nouă modalitate de comunicare, așa cum crease termostatul ca să răcorească încăperea când DI Cenușiu încercase să-l scoată afară cu căldura insuportabilă. Un fax ar fi lucrul potrivit, hotărî el. De ce nu? Toate instrumentele erau simbolice, doar repere vizuale care să-l ajute mai întâi să-și focalizeze atenția și apoi să-și exerseze puterile cu care era înzestrat de mai bine de douăzeci de ani. DI Cenușiu intuise aceste puteri și, după uluirea lui inițială, fusese foarte eficient în a-l împiedica pe Jonesy să le folosească. Șmecheria era să găsești poteci care să ocolească barajele D-lui Cenușiu, exact așa cum DI Cenușiu găsea mereu mijloace să-și continue drumul spre sud.

Jonesy își închise ochii și își închipui un fax asemănător cu cel pe care-l avea în biroul de la Catedra de Istorie, doar că-l așeză acum în dulapul noului său birou. Apoi, simțindu-se ca un Aladdin frecând lampa fermecată (doar că numărul dorințelor pe care și le putea pune părea infinit, atâta timp cât nu se lăsa luat de val), își mai închipui un teanc de hârtii și, lângă el, un creion Berol Black Beauty. După aceea, merse la dulap să vadă cum se descurcase.

Părea destul de bine la o primă vedere... deși creionul era puțin cam ciudat: nou-nouț și perfect ascuțit, dar ros pe toată lungimea lui. Totuși, exact așa trebuia să și arate, nu? Beaver folosisă creioane Black Beauty, și asta încă de când mersese la Școala Primară din strada Witcham. Ei ceilalți avuseseră mai comunele creioane galbene Eberhard Fabers.

Faxul arăta perfect acolo unde se afla pe podea, sub o pădure de umerase și o singură jachetă (canadiana portocaliu-intens pe care i-o cumpărase mama pentru prima lui excursie de vânătoare, după care-l făcuse să promită – cu mâna pe inimă – că o va purta *de fiecare dată când va ieși din casa*) și bâzâia într-un fel bine prevestitor.

Dezamăgirea își ceru drepturile atunci când el îngenunche în fața aparatului și citi mesajul de pe ferestruica luminată: RENUNȚĂ JONESY IEȘI AFARĂ.

Ridică receptorul și auzi vocea înregistrată pe bandă a D-lui Cenușiu:

— Renunță, Jonesy, ieși afară. Renunță, Jonesy, ieși afa...

O serie de pocnituri violente, aproape la fel de puternice ca niște bubuituri de trăsnet, îl făcură să-i scape un strigăt și să sară în picioare. Primul lui gând fu că DI Cenușiu tocmai mânuia unul din berbeculele acelea folosite de echipele SWAT, în încercarea de-a-și croi drum înăuntru.

Dar nu era vorba de ușă. Era vorba de fereastră și, într-un anumit fel, asta era chiar mai rău. DI Cenușiu montase de-a latul ferestrei obloane de-un gri industrial – de oțel, păreau. Acum nu mai era doar încarcerat; mai era și orbit.

Scrise pe interiorul lor, ușor lizibile prin sticla ferestrei, erau cuvintele: RENUNȚĂ IEȘI AFARĂ. Jonesy își aminti imediat de *Vrăjitorul din Oz* – PREDĂ-TE DOROTHY scris de-a curmezișul cerului – și vru să râdă. Nu reuși. Nimic nu era comic, nimic nu susținea o ironie. Totul era îngrozitor.

— Nu! strigă el. Ia-le jos! Ia-le jos, blestemat să fii!

Nici un răspuns. Jonesy își ridică mâinile, vrând să spargă sticla și să lovească cu pumnii în obloanele de dincolo de ea, apoi își spuse: *Ești*

⁷¹Trimitere la *Balerca de Amontillado*, povestire de E. A. Poe

*nebun? Asta-și dorește! În clipa în care-ai spart sticla, obloanele dispar și
Dl Cenușiu e-năuntru. Iar tu, amice, vei muri imediat.*

Își dădu seama că se mișcă – huruitul greoi al plugului. Cât de departe ajunseseră oare? Waterville? Augusta? Chiar mai la sud? În zona în care precipitațiile căzuseră sub formă de ploaie? Nu, probabil nu; Dl Cenușiu ar fi schimbat plugul cu ceva mai rapid dacă ar fi scăpat de zăpadă. Însă *vor* scăpa de ea, și asta curând. Fiindcă se-ndreptau spre sud.

Se-ndreptau spre cel

*La fel de bine-aș putea fi mort deja, gândi Jo-nesy, uitându-se
neconsolat la obloanele închise și la mesajul acela în doi peri scris pe ele.
La fel de bine-aș putea fi mort chiar acum.*

14

În cele din urmă, Owen fu cel care-o prinse pe Roberta Cavell de brațe și – cu un ochi pe acele grăbite ale ceasului, mult prea conștient că fiecare minut și jumătate îl aducea pe Kurtz mai aproape de ei – îi explică de ce trebuie să-l ia pe Duddits, indiferent de cât era el de bolnav. Chiar și în aceste împrejurări, Henry nu știa dacă ar fi putut pronunța expresia *soarta lumii depinde de asta* păstrându-și mina serioasă. Underhill, care-și petrecuse toată viața cu arma-n mână pentru țară, putu și chiar o pronunță.

Duddits stătea cu brațul pe după umerii lui Henry, uitându-se absorbit în jos la el, cu ochii lui verzi sclipind. Ochii aceia, cel puțin, nu se schimbaseră. Nu se schimbaseră nici sentimentul pe care-l încercaseră mereu când erau în preajma lui Duddits – că lucrurile fie erau absolut în regulă, fie vor fi curând.

Roberta se uită la Owen, chipul ei părând că îmbătrânește cu fiecare propoziție pe care o pronunța. Era ca și când se scurgea timpul din imaginea cine știe cărei fotografii malign vrăjite.

— Da, spuse ea, da, înțeleg că vreți să-l găsiți pe Jonesy – să-l prindeți – dar ce are de gând să facă? Și, dacă tot *a trecut* prin oraș, de ce nu *a făcut-o* aici?

— Doamnă, nu pot răspunde la aceste întrebări...

— 'ăz'oi, spuse Duddits pe nepusă masă. Onesy 'ea 'ăz'oi.

Război? îl întrebă Owen pe Henry mental, alarmat. *Ce război?*

Nu contează, răspunse Henry și, dintr-o dată, vocea din mintea lui Owen era difuză, greu de înțeles. *Trebuie să plecăm.*

— Doamnă. Doamnă Cavell.

Owen o apucă din nou de brațe foarte atent. Henry o iubea pe femeia aceasta foarte mult, cu toate că o ignorase cu destulă cruzime în ultimii vreo doisprezece ani, iar Owen știa de ce o iubea. Iubirea ieșea prin pielea ei asemenea unui abur dulceag.

— Trebuie să plecăm.

— Nu. Oh, vă rog, spuneți nu.

Lacrimile îi izbucniră din nou.

Nu face asta, doamnă, vru să spună Owen. *Și așa lucrurile stau destul de prost. Te rog, nu face asta.*

— Vine pe urmele noastre un bărbat. Un bărbat foarte rău. Trebuie să nu ne găsească aici când ajunge.

Chipul îndurerat, debusolat al Robertei se schimbă brusc.

— Bine, atunci. Dacă trebuie. Dar vin și eu cu voi.

— Roberta, nu, spuse Henry.

— Da! Da, pot avea grijă de el... Îi pot da pilulele... Prednisone-ul lui...

o să iau cu mine și tampoanele lui cu gust de lămâie și...

— Amma, ai aisi.

— Nu, Duddie, nu!

— Amma, ai aisi! Îi iguanză! Îi iguanză! – În siguranță! În siguranță!

Duddits devenea din ce în ce mai agitat.

— Chiar nu mai avem timp la dispoziție, spuse Owen.

— Roberta, spuse Henry. Te rog.

— Dați-mi voie să vin cu voi! strigă ea. Numai pe el îl mai am!

— Amma, spuse Duddits. Vocea lui nu era câtuși de puțin

copilărească. *Ai... A/!*

Femeia se uită la el fix. Colțurile buzelor îi căzură.

— Bine, spuse. Încă un minut. Trebuie să aduc ceva.

Merse în camera lui Duddits și reveni cu o pungă de hârtie, pe care i-o dădu lui Henry.

— Sunt pastilele lui, spuse ea. Prednisone-ul îl ia la ora nouă. Dacă uiți, începe să amețească și să-l doară pieptul. Îi poți da un Percocet dacă-ți cere, și probabil că-ți *va cere*, fiindcă-l doare când stă în frig.

Se uită la Henry cu durere, dar fără reproș. Aproape că-și dori să vadă reproș în ochii ei. Dumnezeu îi era martor că niciodată nu mai făcuse ceva care să-l rușineze atât de tare. Nu era doar fiindcă Duddits suferea de leucemie; era din cauză că suferea de atât de mult timp și că nici unul dintre ei nu știuse.

— Mai sunt și tampoanele cu gust de lămâie, dar nu-l uzi decât pe buze cu ele, fiindcă-i sângerează des gingiile în ultima vreme și tampoanele îl ustură. Am pus și vată pentru nas dacă începe să sângereze. O, mai e și cateterul. Îl vezi acolo, pe umăr?

Henry aprobă din cap. Un tub de plastic ieșind dintre faldurile de bandaj. Îl străbătu un puternic și ciudat sentiment de *déjà vu* uitându-se la el.

— Dacă sunteți în aer liber, acoperă-l... doctorul Briscoe râde de mine, dar mă tem să nu intre frigul pe acolo... ajunge dacă-l acoperi cu o basma... sau cu o batistă...

Plângea din nou, iar suspinele o scuturau.

— Roberta..., începu Henry.

Acum și el se uita la ceas.

— O să am eu grijă de el, spuse Owen. Am fost alături de taică-meu pe ultima sută de metri. Știu cum se administrează Prednisone și Percocet. Știa chiar mai multe: despre steroizi mai puternici, despre analgezice mai eficiente. Iar, spre sfârșit, despre marijuana, metadonă și, chiar la sfârșit, morfină pură, care era mai eficientă ca heroina. Morfina, cel mai fiabil inductor al morții.

O simți atunci pe femeie scrutându-i mintea; o senzație ciudată, o gădilare ca atingerea unor picioare atât de ușoare că aproape plutesc deasupra solului. O gădilare, dar una neplăcută. Femeia încerca să-și dea seama dacă era adevăr sau minciună ceea ce spusese despre tatăl lui. Acesta era micuțul dar pe care-l primise de la fiul ei extraordinar, își dădu Owen seama, și se folosea de el de atât de multă vreme, încât nici nu-și mai dădea seama că-l folosea... așa cum mesteca scobitorile prietenul lui Henry, Beaver. Nu era ceva atât de puternic precum era la Henry, dar era destul să se facă simțit, iar Owen nu mai fusese niciodată în viața lui atât de fericit că spusese adevărul.

— N-a fost, totuși, vorba de leucemie, spuse ea.

— Cancer pulmonar. Doamnă Cavell, chiar trebuie să...

— Mai trebuie să-i aduc un singur lucru.

— Roberta, nu putem..., începu Henry.

— Într-o clipită, într-o clipită.

Țâșni spre bucătărie.

Owen era pentru prima dată cu adevărat speriat.

— Kurtz, Freddy și Perlmutter – Henry, nu-mi dau seama unde se află! Am pierdut legătura cu ei!

Henry desfăcuse punga și se uită înăuntru. Ceea ce văzu acolo, deasupra cutiei cu tampoane cu glicerină cu miros de lămâie, îl paraliza. Îi răspunse lui Owen, dar vocea i se păru că-i răsună din colțul îndepărtat al cine știe cărei vâi până atunci ascunse – la dracu', *nebănuite*. Chiar *există* o asemenea vale, acum știa asta cu siguranță. Era o matcă a anilor. Nu ar (putea) susține că nu bănuise niciodată existența unei atare geografii, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum de bănuise atât de *puțini*

— Tocmai au trecut de Intrarea 29, spuse el. Se află la treizeci și doi de kilometri în spatele nostru. Poate chiar și mai puțin.

— Ce-i cu tine?

Henry vârî mâna în punga maro și scoase obiectul acela manufacturat din sfoară, atât de asemănător cu o pânză de păianjen, care atârnase deasupra patului lui Duddits de aici și deasupra celui din casa de pe Maple Lane înainte să moară Alfie.

— Duddits, de unde ai asta? Întrebă el, dar, desigur, știa răspunsul.

Capcana aceasta pentru vise era mai mică decât cea care atârnase în sufrageria de la Bivuac, dar, altfel, era geamăna ei.

— Iivăă, spuse Duddits. Nu-și dezlipise nici o clipă ochii de la Henry. De parcă încă nu-i venea pe de-a-ntregul să creadă că Henry era acolo. Iivăă-a ti's-o. E Cășun să'tăâna t'e'ută.

Deși capacitatea lui de-a citit gândurile dispărea cu repeziciune pe măsură ce corpul respingea biru-sul, Owen înțelese aceste sunete cu destulă ușurință: *Beaver mi-a trimis-o*, spusese Duddits. *De Crăciun, săptămâna trecută*. Bolnavii atacați de sindromul Down întâmpinau dificultăți în exprimarea conceptelor de trecut și viitor, iar Owen bănuia că, pentru Duddits, trecutul era întotdeauna săptămâna trecută, viitorul era întotdeauna săptămâna viitoare. Owen credea că, dacă toată lumea ar fi gândit în felul acesta, ar fi fost mult mai puțină suferință și ranchiună în lume.

Henry se uită preț de încă o clipă la micuța capcană pentru vise împletită, după care o puse la loc în punga maro, exact când Roberta se împletici grăbită înapoi în cameră. Duddits rânji larg când observă după ce se dusesse ea.

— Oooby-Doo! strigă el. Ufe'tas Ooby-Doo!

Îl luă și o sărută pe amândoi obraji.

— Owen, spuse Henry. Ochii lui sclipeau. Am o veste *extrem* de bună.

— Spune-mi.

— Bastarzii au fost forțați să facă un ocol – din pricina unui trailer răsturnat aproape de Intrarea 28. O să-i coste zece, poate douăzeci de minute.

— Slavă Cerului. Să ne folosim de ele, atunci.

Se uită la cuierul din colț. Pe el atârna o haină groasă din lână pe spatele căreia scria în litere stacojii RED SOX WINTER BALL.

— E-a ta aia, Duddits?

— Mea! spuse Duddits, zâmbind și dând din cap. Achetă. Și, când Owen se duse după ea: Ne-ai vă'ut âsin'-o e Osie. O pricepu și pe aceasta, și-i trimise un fior pe șira spinării: *Ne-ai văzut găsind-o pe Josie*.

Așa și fusese... iar Duddits îl văzuse pe el. Noaptea trecută... sau îl văzuse cumva Duddits chiar în ziua aceea, în urmă cu nouăsprezece ani? Includea oare darul lui Duddits și un fel de călătorie în timp?

Nu era momentul acum să-și pună astfel de întrebări și asta-l bucura destul de mult pe Owen.

— N-am vrut să-i împachetez sufertașul, dar sigur c-am făcut-o. Într-un final, l-am împachetat.

Roberta se uită la el – la Duddits ținând sufertașul, trecându-l dintr-o mână în cealaltă în vreme ce-și lua canadiana, dar fusese și ea un cadou din partea echipei Red Sox din Boston. Chipul lui era incredibil de palid în contrast cu albastrul intens și chiar și cu galbenul mai intens al sufertașului.

— Știam că trebuie el să plece. Și că eu trebuie să rămân. Ochii ei căutară chipul lui Henry. Te rog, chiar nu pot veni, Henry?

— Dacă vii, ai putea muri în fața ochilor lui, spuse Henry – urând duritatea vorbelor, urând, de asemenea, și felul exemplar în care-l învățase viața să apese toate butoanele potrivite. Vrei să vadă așa ceva, Roberta?

— Nu, sigur că nu. Și, ca un gând de pe urmă, rănindu-l până-n măduva inimii lui: La naiba cu tine.

Se duse la Duddits, îl împinse pe Owen în lături și ridică imediat fermoarul hainei fiului ei. După aceea îl prinse de umeri, îl trase jos și-l pironi cu privirea. Femeia asta ca o păsăruică mică și îndârjită. Fiul acesta înalt și palid, înotând în canadiană. Roberta încetase să mai plângă.

— Să fii cuminte, Duddie.

— Iu cu'in'e, amma.

— Să ascuți de Henry.

— Ine, amma. A'cu't e Ennie.

— Să nu-ți fie frig.

— Ine.

Încă era ascultător, dar mai era acum și puțin nerăbdător, dorind să pornească la drum. De câte-i amintea atitudinea aceasta lui Henry: drumuri după înghețată, drumuri să joace minigolf (Duddits se descurca suspect de bine la jocul acesta, doar Pete izbutea să-l înfrângă într-un mod oarecum constant), drumul să vadă un film; și-ntotdeauna: *să ascuți de Henry, sau să ascuți de Jonesy, sau să ascuți de prietenii tăi; întotdeauna: să fii cuminte, Duddie și iu cu 'in 'e, amma.*

Se uită la el de sus până jos.

— Te iubesc, Douglas. Ai fost mereu un fiu ascultător și te iubesc atât de tare. Haide, dă-mi un sărut.

O sărută; mâna ei ieși la iveală și-i mângâie obrazul presărat cu fire de păr. Henry de-abia suportă să se uite; dar se *uită*, se simți la fel de lipsit de forțe ca o muscă prinsă-n pânza păianjenului. Fiecare capcană pentru vise era, în același timp, o cursă întinsă necunoscutului.

Duddits îi mai dădu un sărut scurt, însă ochii lui se plimbară de la Henry la ușă. Duddits era nerăbdător să plece. Fiindcă știa că oamenii aflați pe urmele lui Henry și ale prietenului lui erau aproape? Fiindcă era o aventură, asemenea tuturor celorlalte aventuri pe care le-au trăit împreună ei cinci în zilele de demult? Amândouă? Da, probabil că amândouă. Roberta îi dădu drumul, brațele ei ridicându-se pentru ultima oară de pe fiul ei.

— Roberta, zise Henry. De ce nu ne-ai spus nici unuia dintre noi ce a pățit? De ce nu ne-ai sunat?

— De ce n-ați venit voi niciodată?

Henry ar mai fi pus el o întrebare – De ce nu-i sunase *Duddits?* – dar chiar întrebarea în sine ar fi fost o minciună. Duddits îi chemase într-o zi de martie încoace, de când avusese Jonesy accidentul. Se gândi la Pete, șezând în zăpadă lângă Scout-ul răsturnat, bând bere și scriind DUDDITS de mai multe ori în crusta de zăpadă. Duddits hoinărind și trăgând să moară în Țara de Vis, Duddits trimițând semnale și primind înapoi doar tăcere. În cele din urmă, venise unul dintre ei, dar numai pentru a-l lua de acasă cu

nimic altceva decât o pungă cu medicamente și vechiul lui sufertaș galben. Capcana pentru vise nu cunoștea blândețea. Nu-i doriseră decât binele lui Duddits, încă din acea primă zi; îl iubiseră cu sinceritate. Totuși, uite unde ajunseseră.

— Ai grijă de el, Henry. Privirea ei se mută spre Owen. Și tu. Aveți grijă de fiul meu.

Henry spuse:

— O să-ncercăm.

15

Nu aveai unde întoarce mașina pe strada Dearborn; fiecare parcare fusese blocată cu zăpadă de pluguri, în lumina din ce în ce mai puternică a dimineții, cartierul acesta letargic semăna cu un oraș din îndepărtata tundră a statului Alaska. Owen trase de maneta Hummer-ului în marșarier și conduse cu spatele în josul străzii, imensa coadă a autovehiculului bălăngănindu-se stângaci când într-o parte, când în cealaltă. Bara de protecție din oțel izbi câteva mașini înveșmântate în zăpadă parcate în curbă, se auzi un clinchet de sticlă spartă, după care străpunseră din nou barajul de zăpadă, din intersecție, făcând o piruetă bruscă pe strada Kansas, roțile îndreptându-se spre autostradă. În tot acest timp, Duddits șezu pe bancheta din spate, perfect împăcat cu situația în care intrase, cu sufertașul în poală.

Henry, de ce-a spus Duddits că Jonesy vrea război? Ce război?

Henry încercă să răspundă telepatic, dar Owen nu-l mai putu auzi. Petele de birus de pe fața lui se albiseră toate și, când se scărpină involuntar pe obraz, desprinsse cu unghiile bucăți mari de fungus. Pielea de dedesubt părea crăpată și iritată, însă nu serios afectată. *Ca și când ai scăpa de-o răceală*, se minună Henry. *Nu-i, la drept vorbind, ceva mai complicat de-atât.*

— Owen, n-a spus război.

— Război, fu Duddits de acord de pe bancheta din spate. Se aplecă înainte să se uite la panoul mare și verde pe care scria 95 SPRE SUD. – Onesy 'ea 'ăz'oi.

Sprânceană lui Owen se zbârci; fulgi de birus mort plutiră-n jos asemenea mătreței.

— Ce...

— *Apă*⁷², spuse Henry și se întinse în spate să-l mângâie pe Duddits pe genunchiul lui osos. Jonesy vrea *apă*, asta încerca el să ne spună. Doar că nu Jonesy vrea apa. Celălalt o vrea. Cel căruia Jonesy îi spune Dl Cenușiu.

16

Roberta intră în camera lui Duddits și începu să adune hainele lui aruncate pe jos – felul în care le lăsase împrăștiat o înnebunea, dar credea că nu va mai trebui să-și facă altă dată grijă în privința deranjului. Aduna hainele de-abia de cinci minute, când picioarele i se muiară și trebui să se așeze în scaunul de lângă fereastră. Vederea patului, acolo unde el ajunsesese să-și petreacă din ce în ce mai mult timp, o bântuia.

⁷²War (război) cu water (apă) se pronunță în limba engleză, aproximativ, la fel. În limbajul trunchiat al lui Duddits, aceste două cuvinte pot deveni, așadar, omonime

Lumina fadă a dimineții pe perna care încă mai păstra forma circulară a capului lui era de o cruditate inefabilă.

Henry credea că ea-l lăsase pe Duddits să plece fiindcă ei erau convinși că viitorul întregii lumi depindea cumva de găsirea lui Jonesy, de găsirea lui cât mai rapidă. Dar nu acesta era motivul. Îl lăsase să plece pentru că asta-și dorise el. Cei aflați pe patul de moarte primeau șepci de base-ball autografate; cei aflați pe patul de moarte primeau, de asemenea, permisiunea de-a face excursii cu vechii lor prieteni.

Însă-i era greu.

Îi era greu să-l piardă.

Își duse brațul plin de tricouri la față ca să ascundă vederii patul și fu izbită de mirosul lui: șampon Johnson's, săpun Dial și, mai puternic ca orice, mai *rău* ca orice, crema de arnică pe care-o folosea să-i ungă spatele și picioarele când îl dureau mușchii.

În disperarea ei, se întinse mental spre el, încercând să-l găsească alături de cei doi bărbați care veniseră ca doi morți și-l luaseră de lângă ea, dar mintea lui dispăruse.

A ridicat un zid între mine și el, gândi ea. Întreținuseră (întreținuseră adesea) propria lor relație telepatică de-a lungul anilor, diferită poate doar în mici procente de relația pe care o întrețineau aproape toate mamele cu copiii lor cu nevoi speciale (auzise cuvântul *raport* mereu la întâlnirile de într-ajutorare la care mergeau ea și cu Alfie), dar aceasta ajunsese acum la final. Duddits ridicase un zid, iar asta însemna că el știa că era pe cale să se întâmple ceva îngrozitor.

El știa.

Încă ținând tricourile lipite de față și încă inhalând mirosul lui, Roberta începu din nou să plângă.

17

Kurtz se simțise bine (*aproape* bine) până ce văzu triumphiurile reflectorizante și girofarul albastru al mașinii de poliție pulsând în lumina zgârcită a dimineții; în spatele mașinii, văzu un trailer imens zăcând pe-o rână, asemenea unui dinozaur mort. Înaintea lui, atât de încotoșmănat încât fața-i era complet invizibilă, se afla un polițist care le făcea semn spre o deviație.

— Futu-i! scuipe Kurtz.

Trebuie să-și reprime pornirea de-a scoate pistolul de nouă milimetri și să-nceapă să împuște la nimereală. Știa că asta ar echivala cu un dezastru – mai erau câțiva polițiști în jurul trailerului scos din cursă – dar el, chiar și-așa, simți totuși pornirea aceasta aproape de necontrolat. Erau atât de aproape! Și se-apropiau și mai mult, pentru numele lui Iisus Crucificatul! Iar acum, să fie opriți în felul ăsta!

— Futu-i, futu-i, *futu-i!*

— Ce vrei să fac, șefu'? Îl întrebă Freddy. Stătea impasibil în spatele volanului, dar își așezase propria armă – o pușcă automată – în poală. Dacă prind viteză, cred că ne putem strecura prin partea dreaptă. Disparem în șaizeci de secunde.

Iarăși, Kurtz trebuie să-și reprime pornirea de-a spune: *Da, calc-o, Freddy, și dacă vreunul din albastreii ăia ne-aține calea, ia-l sub roți. S-ar putea ca Freddy să treacă... dar s-ar putea să nu. Nu era un șofer așa de bun cum se crezuse, asta observase și Kurtz deja. Asemenea multor piloți, Freddy ajunsese la concluzia greșită că dibăcia lui dovedită în cer avea o dibăcie geamănă pe pământ. Și, chiar dacă ar reuși să treacă, ar fi luați în vizor. Iar asta nu putea fi acceptat, nu și după ce generalul Randall*

Boașe-Galbene anunțase-n gura mare Evacuarea Blue. Biletul lui de Scapi-de-Pușcărie-pe-Gratis fusese anulat. Acum nu mai era decât un simplu renegat.

Tre' să fac lucrul cel mai înțelept, gândi el. De asta mă plătesc bani buni.

— Fii băiat cuminte și mergi pe unde-ți arată el, spuse Kurtz. De fapt, vreau chiar să-i fac cu mâna și să-i arăt un semn de încurajare când intrăm pe deviație. După aceea, continuă spre sud și întoarce-te pe autostradă cu cea mai apropiată ocazie. Suspină. Domnul i-adoră pe conformiști. Se aplecă înainte, destul de aproape de Freddy cât să-i vadă puful albicios de Ripley din urechea lui dreaptă. Îi șopti, înfocat ca un amant: Și, dacă ne dezamăgești, băiețaș, o să-ți trag un glonte-n ceafă. Kurtz atinse locul unde ultima vertebră se întâlnea cu craniul. Chiar aici.

Mina dură, de indian, a lui Freddy nu se schimbă, însă.

— Da, șefu'.

Apoi, Kurtz îl prinsese pe nou-comatosul Perlmutter de umăr și-l scuturase până ce, într-un sfârșit, ochii lui se deschiseră încet.

— Las'mă-n pace, șefu'. Tre' să dorm.

Kurtz sprijini vârful pistolului în ceafa fostului său secund.

— Mnu. Ridică-te și strălucește, bătrâne. A sosit vremea să dai un scurt raport.

Pearly mormăise, dar se ridicase, totuși. Când deschisese gura să spună ceva, un dinte i se rostogolise pe pieptul canadienei. Dintele i se păruse perfect sănătos lui Kurtz. Uite, mamă, nici o carie.

Pearly spuse că Owen și noul lui amic încă stăteau pe loc, încă erau în Derry. Foarte bine. Miam! Nu mai era la fel de bine cincisprezece minute mai târziu, când Freddy conduse Humvee-ul în jos pe o altă rampă de intrare acoperită cu zăpadă și înapoi pe autostradă. Aceasta era Intrarea 28, aflată la doar o aruncătură de băț de ținta lor, însă și numai un kilometru ar fi fost îndeajuns să-i facă să rateze ocazia.

— S-au pus din nou în mișcare, spuse Perlmutter. Vocea lui părea sleită, obosită.

— Blestemăție!

Era plin de furie – furie bolnăvicioasă și futilă îndreptată împotriva lui Owen Underhill, cel care simboliza acum (cel puțin pentru Abe Kurtz) întreaga jalnică operațiune eșuată.

Pearly scoase un mormăit profund, o expresie a extremei disperări deșarte. Stomacul începuse să i se umfle din nou. Îl strângea cu mâinile; obrajii îi erau uzi de transpirație. Chipul lui altfel anodin, devenise acum aproape frumos din pricina durerii.

Dădu drumul acum unei alte bășini prelungi, pestilențiale, o suflare de vânt care părea să nu se mai termine. Felul în care sună îl făcu pe Kurtz să se gândească la mecanismele pe care le construisese în tabăra de vară cu o mie de ani în urmă, la zornăitoarele construite din cutii de conserve și metri întregi de sfoară ceruită. Răgete de tauri, așa le numeau ei.

Putoarea ce umplu Humvee-ul era mirosul cancerului roșiatic care dăinuia în canalele de drenare ale lui Pearly, hrănindu-se mai întâi cu dejectiile lui, apoi ajungând la materia cu adevărat gustoasă. Destul de oribil. Și totuși, exista o recompensă. Freddy se însănătoșea, iar Kurtz nu contractase nici un pic din blestematul acela de Ripley (poate că era imun; în orice caz, își scosese masca și o aruncase cu indiferență acum cincisprezece minute în spatele mașinii). Chiar și Pearly, deși fără îndoială afectat, avea valoare: era cel care avea implantat pe cur în sus un radar cu adevărat performant. Așa încât, Kurtz îl mângâie pe Perlmutter pe umăr, ignorând putoarea. Mai devreme sau mai târziu, vietatea

dinlăuntru lui va ieși afară, ceea ce va însemna foarte probabil sfârșitul utilității lui Pearly, însă Kurtz nu voia să-și facă griji în privința asta până ce va fi confruntat cu situația.

— Rezistă, spuse Kurtz afectuos. Spune-i doar să se culce la loc.

— Idiot... nenorocit... ce ești! gâfâi Perlmutter.

— Ai dreptate, fu Kurtz de acord. Cum zici tu, bătrâne.

În definitiv, chiar era un idiot nenorocit. Owen se dovedise a fi un lup laș – cine era oare cel care-l pusese să păzească turma?

Treceau acum de ieșirea 27. Kurtz se uită de-a lungul drumului și aproape i se păru că vede urmele Hummer-ului condus de Owen. Undeva la capătul acestui drum, pe stânga sau pe dreapta, se afla casa la care Owen și noul lui prieten făcuseră oprirea aceea inexplicabilă. De ce?

— S-au oprit să-l ia pe Duddits, spuse Perlmutter.

Stomacul i se dezumfla din nou și puseul groaznic de durere părea să fi trecut. Pentru moment, cel puțin.

— Duddits? Ce fel de nume mai e și ăsta?

— Nu știu. Am luat informația de la mama lui. Pe el nu-l pot vedea. El e diferit, șefu'. Parcă ar fi unul dintre omuleții cenușii, nu o ființă umană.

Kurtz se simți trecut de-un fior la auzul acestor cuvinte.

— Mama îl consideră pe tipul ăsta Duddits băiat și bărbat în același timp, spuse Pearly.

Aceasta fu cea mai neașteptată informație pe care o primise Kurtz de la el de când plecaseră de la magazinul lui Gosselin. Pentru numele lui Dumnezeu, Perlmutter părea de-a dreptul fascinat.

— Poate-i retardat mintal, spuse Freddy.

Perlmutter aruncă o privire spre Freddy.

— Ar fi o explicație. Orice-ar fi, însă, e bolnav. Pearly suspină. Știu cum se simte.

Kurtz îl mângâie din nou pe Perlmutter pe umăr.

— Fruntea sus, băiețuș. Ce-mi poți spune despre tipii pe care-i urmăresc? Despre Gary Jonesy ăsta și despre presupusul Domn Cenușiu?

Nu-i păsa prea mult de ei, dar *exista* posibilitatea ca traseul urmat de Jones – și de Cenușiu, dacă acesta exista și în afara imaginației încinse a lui Owen Underhill – să afecteze traseul urmat de Underhill, Devlin și de... Duddits?

Perlmutter scutură capul, apoi închise ochii și-și sprijini iarăși ceafa de spătarului scaunului. Scurtul lui puseu de forță și interes părea să fi trecut.

— Nimic, spuse el. Legătura e-ntreruptă.

— Poate că nici nu există una?

— Oh, ceva există, spuse Perlmutter. E-un fel de gaură neagră. Ca prin vis, spuse: Aud atât de multe voci! Deja trimit întăriri...

Venit parcă la invocarea lui Perlmutter, din partea de nord a șoselei Interstatale 95 apărură cel mai mare convoi pe care-l văzuse Kurtz în douăzeci de ani. Înaintea lui veneau două pluguri enorme, mari cât doi elefanți, umăr la umăr, cu lamele coborâte aruncând zăpadă în stânga și-n dreapta, curățând până la pavaj două benzi de circulație. În urma lor, veneau două camioane cu nisip, umăr la umăr și ele. Și în spatele camioanelor, venea un șir dublu de autovehicule cu însemnele Armatei și tunuri greoaie. Kurtz văzu siluetele acoperite ale unor trailere cu platformă și știu imediat că nu puteau fi decât purtătoare de rachete. Alte câteva trailere cu platformă purtau radare ghidate prin satelit, radare de detectare prin unde sonore sau optice și Dumnezeu știe ce altceva. Împrăștiate printre acestea, se vedeau transportoare de trupe acoperite cu prelată; farurile de pe cabinele lor împungeau lumina din ce în ce mai puternică a dimineții. Nu erau sute de oameni, ci *mii*, pregătiți cu toții

pentru Dumnezeu știe ce – pentru Al Treilea Război Mondial, pentru o luptă corp la corp cu creaturi bicefale sau poate cu insectele inteligente din *Starship Troopers*, pentru ciumă, nebunie, moarte, ziua judecății de apoi. Dacă mai acționa prin zonă vreun membru al grupului Imperial Valley condus de Katie Gallagher, Kurtz spera că va abandona curând orice acțiune și va porni degrabă spre Canada. Să ridice mâinile și să strige *Il n'y a pas d'infection ici* nu i-ar ajuta deloc, cu siguranță; schema aceasta fusese deja încercată. Totul era atât de lipsit de sens! În adâncul inimii lui, Kurtz știa că Owen avusese dreptate cel puțin în privința unui lucru: totul se sfârșise acolo, în zona de carantină. Puteau ei închide ușa grajdului, lăudat fie Domnul, dar calul fusese deja furat.

— O să închidă definitiv zona, spuse Perlmutter. Regiunea Jefferson tocmai a devenit al cincizeci și unulea stat. Și e un stat polițienesc.

— Mai poți să-l citești pe Owen?

— Da, spuse Perlmutter absent. Dar nu pentru mult timp. Și el se însănătoșește. Pierde abilitățile telepatice.

— Unde-i acum, bătrâne?

— Tocmai au trecut de Intrarea 25. Sunt cu aproximativ douăzeci și cinci de kilometri înaintea noastră. Nu mai mult de-atât.

— Vrei să accelerez puțin? Întrebă Freddy.

Rataseră ocazia de-a-i tăia calea lui Owen din cauza blestematului ăla de trailer. Ultimul lucru pe care și-l dorea Kurtz acum era să mai rateze o ocazie, derapând de pe șosea.

— Negativ, spuse el. Pentru moment, cred că trebuie să ne păstrăm poziția și să-i lăsăm să fugă.

Își încrucișă brațele pe piept și se uită la lumea drapată-n alb cum trece pe lângă ei. Acum însă, ninsoarea se oprișe și, pe măsură ce ei își vor continua drumul spre sud, condițiile de mers, fără-ndoială, se vor îmbunătăți.

Fuseseră douăzeci și patru de ore pline de evenimente. Aruncase în aer o navetă spațială extraterestră, fusese trădat de bărbatul pe care-l considerase succesorul lui cel mai potrivit, supraviețuise unei revolte populare și, colac peste pupăză, fusese eliberat de la conducere pe timp de pace de către un soldat care nu auzise niciodată o împușcătură trasă cu sete. Ochii lui Kurtz se închiseră ușor. După câteva clipe, începu să moțăie.

18

Jonesy ședea morocănos în spatele biroului de destulă vreme, uneori uitându-se la telefonul care nu mai funcționa, uneori la capcana pentru vise care atârna din tavan (se legăna în bătaia unei suflări de aer abia perceptibilă), alteori la obloanele de oțel cu care nenorocitul de Cenușiu îi obturase vederea. Și, în tot acest timp, uruitul acela constant îi vibra atât în urechi, cât și în fese, propagându-se prin scaunul pe care ședea el. Putea fi zgomotul unui cazan gălăgios, care avea nevoie de reparații, dar nu era. Era zgomotul plugului de dezăpezire croindu-și drum spre sud, tot mai spre sud. Dl Cenușiu se afla la volan, aproape singur purtând o șapcă inscripționată cu inițialele DPW furată de la victima lui cea mai recentă, strunind plugul la drum, mânuind volanul cu forța mușchilor lui Jonesy, ascultând cu urechile lui Jonesy la radioul comutat pe CB⁷³ pentru orice vești proaspete.

⁷³Acronim pentru Citizens Band (frecvență radio pentru uz larg, destinată civililor)

Așadar, Jonesy, cât ai de gând să stai pe loc, plângându-ți de milă?

Jonesy, care se tot lăsase în scaun – aproape moțând, de fapt – se îndreptă de spate la aceste cuvinte. Vocea lui Henry. Venind nu pe cale telepatică – nu mai auzea nici o voce acum, Dl Cenușiu le blocase pe toate cu excepția propriei sale voci – ci, mai degrabă, venind din propria sa minte. Chiar și așa, îl făcu să tresară.

Nu-mi plâng de milă, îmi blochez gândurile! Nu-i plăcea tonul îmbufnat, morocănos al acestui gând; exprimat pe cale vocală, fără-ndoială că ar fi ieșit sub forma unei tânguiei. Nu pot răzbate cu gândul afară, nu pot vedea ce se întâmplă afară, nu pot ieși afară. Nu știu unde ești tu, Henry, dar eu mă aflu într-o nenorocită cameră de izolare.

Ți-a furat mințile?

— Taci.

Jonesy se frecă la tâmpile.

Ți-a furat amintirile?

Nu. Sigur că nu. Până și aici înăuntru, unde o ușă cu două sisteme de închidere îl despărțea de acele bilioane de cutii etichetate, încă-și mai amintea cum făcuse haz de inteligența lui Bonnie Deal în clasa întâi (și apoi invitând-o, în clasa a șaptea, pe aceeași Bonnie la dans de Sărbătoarea Recoltei, șase ani mai târziu), cum ascultase atent când Lamar Clarendon îi învăța să joace jocul (cunoscut celor săraci cu duhul și neinițiați sub numele de *cribbage*), cum îl văzuse pe Rick McCarthy ieșind din pădure și cum crezuse el că e un cerb. Își amintea toate aceste lucruri. S-ar putea ca acest lucru să-i ofere un avantaj, dar Jonesy habar nu avea care era acesta. Poate pentru că era prea mare, prea evident.

Să rămâi blocat așa după ce-ai citit toate poveștile alea polițiste! Îl cicăli versiunea minții sale a vocii lui Henry. Ca să nu mai pomenesc și de toate filmele alea științifico-fantastice despre venirea extraterestrilor pe pământ, începând cu The Day the Earth Stood Still⁷⁴ până la The Attack of the Killer Tomatoes⁷⁵. Cunoscând toate astea, încă nu-l poți dibui pe tipul care te-a răpit? Încă nu poți urmări dâra de fum din aer și să spui unde și-a pus cortul?

Jonesy se frecă tare la tâmpile. Acesta nu era un caz de percepție extrasenzorială, era vorba de propria sa minte; de ce n-o putea face să tacă? Era prins dracului în *capcană*; care mai era acum scopul acestor cuvinte, așadar? Era un motor fără curea de transmisie, era o căruță fără cal; era Creierul lui Donovan⁷⁶, ținut într-un recipient plin cu lichid cețos și având vise inutile.

Ce-și dorește el? Începe cu asta.

Jonesy se uită la capcana pentru vise, care dansa în slabul curent de aer cald. Simți uruitul plugului, uruit destul de puternic să facă să tremure tablourile de pe pereți. Tina Jean Schlossinger, așa o chemase, și se bănuia că există o fotografie de-a ei aici înăuntru, o fotografie de-a ei ținându-și fusta ridicată, în așa fel încât îi puteau vedea pizdulica. Câți băieți la vârsta adolescenței nu avuseseră oare un asemenea vis?

Jonesy se ridică în picioare – aproape sări în picioare – și începu să pășească prin birou, schiopătând ușor doar. Furtuna încetase și nu îl mai durea șoldul așa de tare acum.

Gândește ca Hercule Poirot, își spuse. Pune la lucru celulele alea cenușii. Lasă deoparte amintirile pentru moment, gândește-te doar la Dl Cenușiu. Gândește logic. Ce-și dorește el?

⁷⁴Ziua în care Pământul s-a oprit în loc (Robert Wise, 1951)

⁷⁵Atacul roșiilor ucigașe (John De Bello, 1978)

⁷⁶Trimitere la romanul lui Curt Siodmak *Donovan 's Brain* (1943), ecranizat (printre altele) în 1953 de Felix E. Feist.

Jonesy se opri. De fapt, era evident ce-și dorea Dl Cenușiu. Mersese la Turnul de Apă – în locul în care fusese Turnul de Apă, adică – fiindcă-i trebuia apă. Nu orice apă; apă potabilă. Dar Turnul de Apă dispăruse, fusese distrus în furtuna din '85 – ha, ha, D-le Cenușiu, ți-am făcut-o – iar acum rezerva de apă a orașului Derry se afla la nord și la est, unde probabil că era imposibil de ajuns din pricina furtunii și, în orice caz, nu se afla toată într-un singur loc. Astfel încât, după ce consultase cunoștințele existente ale lui Jonesy, Dl Cenușiu se întorsese din nou spre sud. Se întorsese spre...

Dintr-o dată, totul era limpede. Forța îi pieri din picioare și se prăbuși pe covorul de pe podea, ignorând fulgerul de durere din șold.

Câinele. Lad. Mai avea câinele cu el?

— Sigur că-l are, șopti Jonesy. Sigur că-l mai are nemernicul, îi simt mirosul chiar și de-aici. Se bășește exact ca McCarthy.

Lumea aceasta se dovedise dușmănoasă birusului, iar locuitorii acestei lumi ripostaseră cu o forță surprinzătoare, forță care izvora din adâncile puțuri ale sentimentelor lor. Ghinion. Acum însă, ultimul supraviețuitor dintre omuleții cenușii avusese parte de un lanț neîntrerupt de evenimente *propice*; era ca un jucător de zaruri de la Vegas care aruncase șapte încontinuu: de patru, de șase, de opt, oh, la dracu, de doisprezece ori la rând. Dăduse peste Jonesy, Mary lui cea Tifoidă, îl invadase și-l cucerise. Dăduse peste Pete, care-l dusese unde vruse el să meargă după ce proiectorul – kim-ul – se stinsese. Dăduse apoi peste Andy Janas, cel crescut în Minnesota. Acesta transporta cadavrele a două căprioare răpuse de Ripley. Căprioarele nu-i fuseseră de folos D-lui Cenușiu... Însă Janas mai transporta și cadavrul în descompunere al unuia dintre extraterestri.

Cadavre roditoare, gândi Jonesy la întâmplare. *Cadavre roditoare, de unde vine asta?*

Nu conta. Fiindcă, următorul zar de șapte al D-lui Cenușiu fusese să dea peste Dodge Ram, peste bunul DOMN ÎMI V CIOBĂNESCUL SCOȚIAN. Ce făcuse Cenușiu atunci? Îi dăduse câinelui să mănânce din cadavrul extraterestrului? Apropiașe nasul câinelui de cadavru și-l forțase să inhaleze sporii de pe acel cadavru roditor? Nu, era mai probabil că-l făcuse să mănânce din el; haide, cățeluș, e vremea să halești. Procesul, oricare ar fi fost el, pe care-l dezvoltau nevăstuicile, pornea din intestine, nu din plămâni. Jonesy își amintea o imagine pe care și-o formase mintal cu McCarthy rătăcit prin pădure. Beaver îl întrebă: *Ce dracu'-ai mâncat? Căcat de marmotă?* Și ce-i răspunsese McCarthy? *Iarbă și mușchi... și încă altceva... nu știu sigur ce... știți, îmi era atât de foame...*

Sigur. Foame. Rătăcit, speriat și înfometat. Nu observase petele roșii de birus de pe frunzele unor tufișuri, pistrii roșii de pe mușchii verzi pe care și-i îndesase în gură, forțându-se să-i înghită deoarece, cândva, în calma lui viață anterioară de avocat amator de oh-Dumnezeule, oh-Doamne, citise că poți mânca mușchi dacă te rătăcești în pădure, că mușchii nu fac rău. Toți cei care înghițeau fragmente de birus (grăunțe de birus, atât de mici că abia le poți vedea cu ochiul liber, grăunțe care pluteau în aer) incubau câte un monstru din acela mic și năvălaș care-l sfâșiasse pe McCarthy și care apoi îl omorâse pe Beaver? Probabil că nu, așa cum nu toate femeile care fac sex neprotejat rămân însărcinate. Însă McCarthy incubase unul... la fel și Lad.

— Știe despre coșmelie, spuse Jonesy.

Desigur. Coșmelia din Ware, la vreo nouăzeci și șase de kilometri de Boston. Știa cu siguranță și povestea rusoaicei, cu toții o știau; chiar el, Jonesy, o spusese și altora. Era prea oribilă să nu fie povestită mai departe. O cunoșteau cei din Ware, cei din New Salem, cei din Cooleyville

și cei din Belchertown, Hardwick, Packardsville și Pelham. Era cunoscută în *toate* orășelele din împrejurimi. Și, vă rog să-mi spuneți, în jurul a ce sunt situate aceste orășele?

Păi, Quabbin, în jurul lui erau situate orășelele. În jurul Bazinului Quabbin. Rezerva de apă a orașului Boston și a zonei metropolitane împrejmuitoare. Câți oameni își beau apa zilnic din Bazinul Quabbin? Două milioane? Trei? Jonesy nu știa sigur, dar erau cu mult mai mulți decât cei care-o beau din rezerva din Turnul de Apă din Derry. Dl Cenușiu, aruncând la zaruri numai șapte, după încercări de secole întregi, era acum foarte aproape să câștige potul cel mare.

Două sau trei milioane de oameni. Dl Cenușiu voia să li-l prezinte pe Lad, ciobănescul scoțian, și pe noul prieten al acestuia.

Aruncat în acest nou mediu de viață, birusul avea să prindă rădăcini.

CAPITOLUL DOUĂZECI URMĂRIREA SE ÎNCHEIE

1

Spre sud, sud și iar sud.

Pe când Dl Cenușiu trecea de intrarea spre Gardiner, ultima înainte de Augusta, covorul de zăpadă era considerabil mai subțire, iar autostrada era acoperită cu moină, dar ambele benzi erau din nou deschise circulației. Sosise vremea să schimbe plugul cu ceva mai puțin bătător la ochi, în parte pentru că nu-i mai servea la nimic, dar și fiindcă-l dureau brațele lui Jonesy din pricina încordării necesare la manevrarea vehiculului supradimensionat, încordare cu care nu era obișnuit. D-lui Cenușiu nu-i păsa cine știe cât de trupul lui Jonesy (sau așa-și spune sieși; într-adevăr, era greu să nu simți cel puțin o urmă de afecțiune pentru ceva care-ți oferea asemenea plăceri neașteptate cum erau „șunca” și „crima”), dar *trebuia* să-l mai poarte încă vreo trei sute de kilometri. Presupunea că Jonesy nu era o persoană într-o formă fizică foarte bună pentru cineva ajuns la mijlocul vieții. În parte, responsabil de asta era accidentul pe care-l avusese, dar o răspundere o mai purta și slujba lui. Era un „universitar”. Drept urmare, ignorase destul de mult aspectele mai fizice ale vieții, ceea ce-l uimea pe Dl Cenușiu. Creaturile acestea erau compuse în procent de șaizeci la sută din sentimente, treizeci la sută senzații și zece la sută activitate cerebrală (iar zece la sută, medită Dl Cenușiu, probabil că era o estimare cam generoasă). Să-ți ignori corpul așa cum și-l ignorase Jonesy i se părea D-lui Cenușiu în același timp o încăpățănare și o prostie. Dar, desigur, asta nu era problema lui. Și nici a lui Jonesy. Nu mai era problema lui. Acum, Jonesy era ceea ce aparent își dorise întotdeauna să fie: nimic altceva decât un creier. Judecând după felul în care reacționase, însă, o dată ce atinsese starea aceasta, nu-i păsase cine știe cât nici de ea.

Pe podeaua plugului, acolo unde zăcea Lad într-o mizerie de chiștoace de țigară, cești din carton de cafea și o folie de împachetat sandvișuri făcută ghem, câinele scânci. Trupul lui era umflat grotesc, torsul era de dimensiunea unei butii. Curând, câinele va trage un vânt și burta i se va dezumfla din nou. Dl Cenușiu stabilise o comunicare cu birumul care creștea în interiorul câinelui, astfel încât îi putea coordona gestația.

Câinele va fi versiunea lui proprie a ceea ce gazda sa numea „rusoaica”. O dată câinele plasat, el își va fi încheiat misiunea.

Se întinse mintal în urmă, căutându-i pe ceilalți. Henry și prietenul lui, Owen, dispăruseră complet, asemenea unui post de radio care încetase să mai transmită, iar asta era îngrijorător. Mai în urmă (tocmai treceau de intrările spre Newport, la nord, cu vreo nouăzeci și cinci de kilometri de poziția actuală a D-lui Cenușiu) se afla un grup de trei oameni, dintre care unul era un contact fidel: „Pearly”. Acest Pearly, asemenea câinelui, incumba și el un birum, din care cauză DI Cenușiu îl putea citi fără probleme. Îl mai putuse citi și pe un altul din grup – „Freddy” – dar „Freddy” dispăruse acum. Murise birusul de pe el; așa spunea „Pearly”.

Iată un panoul de semnalizare verde: POPAS. Era un Burger King aici, ceea ce documentele lui Jonesy numeau în același timp „restaurant” și „bodegă fast-food”. Aveau șuncă acolo; stomacul îi ghiorăi la acest gând. Da, îi va fi greu în multe privințe să renunțe la corpul acesta. Oferea anumite plăceri, oferea în mod sigur anumite plăceri. În orice caz, acum nu avea timp pentru șuncă; acum era momentul să-și schimbe autovehiculul. Și va trebui să fie cât se poate de modest în această alegere.

Intrarea spre refugiu se bifurca; unul dintre drumuri era pentru MAȘINI MICI, celălalt pentru CAMIOANE ȘI AUTOBUZE. DI Cenușiu conduse plugul mare și portocaliu în lotul rezervat camioanelor (mușchii lui Jonesy tremurând din pricina efortului de-a răsuca volanul imens) și fu încântat să observe alte patru pluguri, identice cu al lui, parcate acolo. Intră cu botul în față într-un loc aflat la capătul șirului de mașini și opri motorul.

Îl caută pe Jonesy cu mintea. Îl găsi stând pe vine în uluitorul lui spațiu de siguranță.

— Ce pui la cale, partenere? murmură DI Cenușiu.

Nici un răspuns... dar simți că Jonesy îl ascultă.

— Ce faci?

Tot nici un răspuns. Și totuși, *ce putea face?* Era încuiat și orbit. Chiar și așa, ar fi fost spre folosul lui să nu-l subestimeze pe Jonesy... Jonesy cel cu sugestia oarecum incitantă ca el, DI Cenușiu, să dea uitării imperativul misiunii sale – necesitatea de a-și cultiva sămânța – și să se bucure pur și simplu de viața pe pământ. Din când în când, D-lui Cenușiu îi trecea prin minte câte un gând, câte o scrisoare strecurată pe sub ușă dinspre raiul lui Jonesy. Genul acesta de gânduri, potrivit documentelor lui Jonesy, se numeau „sloganuri”. Sloganurile erau simple și la subiect. Cel mai recent spunea: ȘUNCA E DOAR ÎNCEPUTUL. Iar DI Cenușiu era convins că acesta era adevărul. Chiar și în camera lui de spital (*Ce cameră de spital? Ce spital? Cine-i Marcy? Cine vrea o injecție?*), înțelegea că viața era foarte apetisantă aici. Dar imperativul misiunii era prea adânc implantat și prea greu de desconsiderat: își va lăsa sămânța în această lume și va muri. Dacă va apuca să mai mănânce și niște șuncă de-a lungul drumului, păi, cu atât mai bine.

— Cine-i Richie? A fost un Tigru? De ce l-ai omorât?

Nici un răspuns. Dar Jonesy îl asculta. Cu foarte mare atenție. DI Cenușiu ura că trebuie să-l *suporte* acolo înăuntru. Era ca și când (asemănarea îi parveni din depozitul lui Jonesy) ți s-ar fi oprit un os de pește în gât. Unul nu destul de mare să te înece, dar destul cât să te scoată din țâțâni.

— Mă aduci dracului pe culmile disperării, Jonesy.

Își trase mânușile pe mâini, acelea care-i aparținuseră proprietarului Dodge Ram-ului. Stăpânul lui Lad.

De data aceasta primi un răspuns. *Sentimentul e comun, partenere. Așa încât, de ce nu pleci undeva unde să-ți fie dorită prezența? Ia-ți picioarele-n spinare și tai-o.*

— Nu pot face asta, spuse Dl Cenușiu. Întinse mâna spre câine, iar Lad o mirosi, bucurându-l mirosul stăpânului său păstrat în mână. Dl Cenușiu îi transmise un gând de îmbărbătare, apoi coborî din plug și porni spre partea laterală a restaurantului, în spatele lui ar trebui să se găsească „parcarea angajaților”.

Henry și tipul celălalt îți suflă-n ceafă, găozule. Îți simt mirosul gazelor de eșapament. Relaxează-te, așadar. Stai atât timp cât poțtești. Comandă trei porții de șuncă.

— Ei nu mă pot simți, spuse Dl Cenușiu, aburii respirației plutindu-i în fața capului (senzația produsă de aerul rece în gură, și în gât și în plămâni era neasemuită, îl însuflețea – până și mirosul de benzină și de motorină era minunat). Dacă eu nu-i simt pe ei, nici ei nu mă pot simți pe mine.

Jonesy râse – chiar râse. Îl făcu pe Dl Cenușiu să se oprească din mers chiar lângă tomberonul de gunoi.

S-au schimbat regulile, prietenul meu. S-au oprit să-l ia pe Duddits, iar Duddits vede linia.

— Nu știi ce înseamnă asta.

Sigur că știi, găozule.

— Nu-mi mai spune așa! îi scăpă D-lui Cenușiu.

Dacă încetezi să mă mai crezi prost, poate că n-o să-ți mai spun așa.

Dl Cenușiu începu din nou să meargă, și da, aici, după colț, se aflau câteva mașini, cele mai multe dintre ele vechi și rablagite.

Duddits vede linia.

Știa ce însemna asta, sigur că da; cel pe care-l chemase Pete posedase același lucru, același *dar*, deși foarte probabil nu la fel de puternic ca al acestuia, al lui Duddits.

D-lui Cenușiu nu-i convenea ideea că lasă o urmă pe care „Duddits” o putea vedea, dar știa un lucru pe care Jonesy nu-l știa. „Pearly” credea că Henry, Owen și Duddits se aflau la doar douăzeci și cinci de kilometri de poziția actuală chiar a lui Pearly. Dacă lucrurile stăteau într-adevăr așa, Henry și Owen se aflau în urmă cu șaptezeci și trei de kilometri, undeva între Pittsfield și Waterville. Dl Cenușiu nu credea că această situație putea fi rezumată ca „simțind mirosul gazelor de eșapament ale cuiva”.

Totuși, nu era recomandat să zăbovească mult aici.

Ușa din spate a restaurantului se deschise. Un tânăr îmbrăcat într-o uniformă pe care dosarele-Jonesy o identificară drept „halat de bucătar” ieși ducând în mâini două pungi mari cu gunoi, îndreptându-se în mod vădit spre tomberon. Numele acestui tânăr era John, dar prietenii îi spuneau „Butch”. Dl Cenușiu credea că-i va produce o plăcere deosebită să-l omoare, însă „Butch” părea cu mult mai puternic ca Jonesy, nepunând la socoteală că era mai tânăr și, probabil, mai rapid. De asemenea, crima avea niște efecte secundare enervante, cel mai rău fiind cât de repede făcea o mașină furată să devină inutilă.

Hei, Butch.

Butch se opri, uitându-se la el speriat.

Care-i mașina ta?

De fapt, nu era mașina lui, ci a mamei lui, iar asta era bine. Rabla personală a lui Butch era acasă, victimă a unei baterii moarte. Venise la slujbă cu bucata mamei sale, un Subaru cu tracțiune integrală. Dl Cenușiu, ar fi spus Jonesy, mai nimerise un șapte la zaruri.

Butch îi înmâna cheile cât se poate de îndatoritor. Încă mai părea speriat („cu ochii căscați și cu coada zburlită” era felul în care-l descria Jonesy, deși Dl Cenușiu nu vedea ca bucătarul să aibă vreo coadă), însă își pierduse cunoștința. „Inconștient pe picioare”, gândi Jonesy.

N-o să-ți amintești de asta, spuse Dl Cenușiu.

— Nu, fu Butch de acord.

Te-ntorci pur și simplu la muncă.

— Că bine zici, fu Butch de acord. Își ridică pungile cu gunoi și se duse mai departe spre tomberon. Pe când își va fi terminat tura și-și va fi dat seama că a dispărut mașina mamei lui, această întreagă afacere se va fi încheiat, mai mult ca sigur.

DI Cenușiu descuie portiera Subaru-lui roșu și urcă la volan. Pe scaunul din dreapta se afla o pungă pe jumătate plină de cartofi prăjiți cu gust de carne la grătar. DI Cenușiu îi înfulecă lacom în vreme ce conduse mașina înapoi la plug. Termină lingând degetele lui Jonesy. Unsuros. Bun. Ca și șunca. Luă câinele. Cinci minute mai târziu era din nou pe autostradă.

Spre sud, sud și iar sud.

2

Noaptea tună de muzică, și râsete, și voci ridicate; aerul e umflat de mirosul crenvurștilor la grătar, ciocolatei, alunelor prăjite; cerul explodează într-un foc multicolor. Aducându-le pe toate la un loc, oferindu-le identitate, semnându-și numele pe ele ca și când ar fi autograful verii însăși, din difuzoarele montate în Parcul Strawford se aude un cântec rock-and-roll:

*Hei, frumoasă păpușică, fă o tură cu mine,
Plecăm spre Alabama cu C&C-ul.*

Iată că apare, sub cerul încins, cel mai mare cowboy din lume, un Pecos Bill de doi metri șaptezeci, înălțându-se deasupra mulțimii, copiii cu gurile murdare de înghețată căscate de uimire, cu ochii larg deschiși; părinți care râd îi ridică sau îi așază pe umerii lor ca să vadă mai bine. Pecos Bill își flutură într-o mână căciula; în cealaltă flutură un steguleț pe care scrie ZILELE ORAȘULUI DERRY 1981.

*O să mergem întruna, o să stăm
treji noaptea-ntreagă,
Dac-o să ne plictisim un pic,
o să ne luăm un pic la harță.*

— Um eee-i aa alt? întreabă Duddits.

Ține într-o mână un cornet de înghețată, dar a și uitat de el; în vreme ce se uită la cowboy-ul pe catalige plimbându-se pe sub cerul luminat de artificii, ochii lui sunt la fel de larg deschiși ca ai oricărui copil de trei ani. Într-o parte a lui Duddits stau Pete și cu Jonesy; în cealaltă, Henry și Beav. În urma cowboy-ului vine o suită de fecioare vestale (cu siguranță *câteva* dintre ele încă mai sunt fecioare, chiar și în anul acesta de grație 1981), îmbrăcate în fuste de cowboy cu paiete și încălțate cu cizme albe de cowboy, aruncând în aer bastoanele care-au cucerit Vestul.

— Nu știu cum de-i așa înalt, Duds, spune Pete râzând. Ia cu vârful degetului niște înghețată albastră din cornetul lui Duddits și o vâra în gura lui deschisă de uimire. Trebuie să fie o magie.

Râd cu toții de felul în care Duddits mestecă fără să-și dezlipească ochii de la văcarul pe catalige. Duddits e mai înalt ca ei, e chiar mai înalt ca Henry. Însă e încă doar un puști și-i face pe ei toți să fie fericiți. O magie e și el; n-o va găsi pe Josie Rinkenhauer pentru încă un an, dar o știu cu toții – e o blestemată de magie. A fost înfricoșător să-i înfrunte pe Richie Grenadeau și pe prietenii lui, însă aceea a rămas ziua cea mai

norocoasă din viața lor — cu toții gândesc așa.

*Nu mă refuza, păpușă, vino cu mine
O să facem o raită scurtă cu C&C-ul.*

— Hei, texanule! strigă Beaver, fluturând propria sa căciulă (o bască de baseball cu Derry Tigers) în sus, spre cow-boy-ul înalt. – Pupă-mi așezătoarea, uriașule! Adică, șezi pe ea *și-nvârte-te!*

Și mor cu toții de râs (e-un moment de ținut minte secole la rând, sigur, noaptea în care Beaver s-a luat de cowboy-ul pe catalige la parada Zilelor Orașului Derry, sub acel cer pe care explodau artificii), toți, mai puțin Duddits, care se uită fix, păstrând expresia aceea de mirare pietrificată, și Owen Underhill (*Owen!* gândește Henry, *cum ai ajuns aici, amice?*), care pare îngrijorat.

Owen îl scutură, Owen îi mai spune o dată să se trezească, Henry, trezește-te, trezește-te-

3

— te, pentru numele lui Dumnezeu!

Spaima din vocea lui Owen îl trezi în cele din urmă din vis pe Henry. Pentru încă o clipă el continuă să simtă mirosul de alune și vată pe băț a lui Duddits. Apoi, lumea își reintră în drepturi: cer alb, șosea acoperită cu zăpadă, un indicator verde de circulație pe care scria AUGUSTA PESTE DOUĂ INTERSECȚII. De asemenea, Owen scururându-l și, din spate, un sunet lătrat, gros și violent. Tusea lui Duddits.

— Trezește-te, Henry, *sângerează!* Vrei, te rog, să te trezești dracului...

— Sunt treaz, sunt treaz.

Își desfăcu centura de siguranță, se roti în spate, se ridică în genunchi. Mușchii suprasolicitați din coapse protestară cu un țipăt, dar Henry nu le acordă nici o atenție.

Era mai bine de cum se aștepta el. Judecând după panica din vocea lui Owen, se așteptase la un soi de hemoragie, dar nu era decât o scurgere slabă de sânge dintr-o nară și nu ieșiră decât câțiva stropi din gura lui Duddits atunci când tuși. Owen crezuse probabil că bunul și bătrânul Duds își scuipa plămânii, în vreme ce el, probabil, își curăța doar gâtul. Nu că asta n-ar fi putut fi ceva serios. În starea fizică din ce în ce mai precară a lui Duddits, orice putea fi serios; o răceală obișnuită l-ar fi putut omorî. Din momentul în care-l văzuse, Henry știuse că Duds tocmai făcuse ultimul tur și că se îndrepta spre casă, prima bază a jocului de baseball.

— Duds! îl chemă el tăios. Ceva era diferit. Ceva e diferit în *el*, Henry. Ce? Nu avea timp acum să se gândească la asta. Duddits, respiră pe nas! Pe *nas*, Duds! Așa!

Henry îi arată cum, inhalând cu nările larg deschise... și, când exală, din nări îi ieșiră bucăți mici de ceva alb. Asemenea pufului din păstăile de lăptuci sau asemenea păpădiilor ajunse la maturitate. *Birus*, gândi Henry. *Îmi creștea în nas, dar acum e mort. Năpârlesc, la propriu, de la o inspirare la alta.* Apoi înțelese diferența: mâncărimea se opri, din picior, și din gură, și din tufișul pubian. Încă-și mai simțea gura ca și când ar fi fost tapetată cu covorul vechi al cuiva, dar nu-l mai mânca.

Duddits începu să-l imite, respirând adânc pe nas, iar tusea începu să-l slăbească imediat. Henry îi luă punga de hârtie, găsi o sticlă de sirop de tuse fără alcool și-i turnă lui Duddits un capac.

— Asta o să te repare, spuse Henry.

Siguranță în gând, precum și-n cuvinte; în privința lui Duddits, felul în care pronunțai cuvintele nu era decât o parte a încercării.

Duddits bău capacul plin de Robitussin, făcu o grimasă, apoi zâmbi spre Henry. Tusea încetase, dar sângele încă-i mai curgea dintr-o nară... și pe la colțul unui ochi, observă Henry. Nu era de bine. La fel, nici paloarea lui exagerată, mult mai evidentă decât fusese înainte de-a pleca din Derry. Răceala... somnul pe care-l pierduse... toată această emoție nesănătoasă pentru cineva care e invalid... nu era de bine. I se făcea rău, iar pentru un pacient în ultima fază de LLA, până și o infecție nazală putea fi fatală.

— E bine? întrebă Owen.

— Duds? Duds e de fier. Corect, Duddits?

— Ieu fer, fu Duddits de acord și ridică o mână jalnic de slabă.

Vederea feței lui – suptă și obosită, dar încă încercând să zâmbească – îl făcu pe Henry să vrea să strige. Viața nu era corectă; acesta era un lucru pe care crezuse că-l știe de mulți ani. Acum însă trecuse cu mult de asta. Acum era monstruoasă.

— Ia să vedem ce-a pus aici de băut pentru băieții cuminiți.

Henry luă sufertașul galben.

— Oooby-Doo, spuse Duddits. Zâmbea, dar glasul lui era slab, vlăguit.

— Mda, avem niște treabă de făcut acum, fu Henry de acord și desfăcu termosul.

Îi dădu lui Duds tableta de Prednison din fiecare dimineață, deși nu se făcuse încă ora opt, după care-l întrebă dacă vrea și un Percocet. Duddits se gândi la aceasta, apoi ridică două degete. Lui Henry i se strânse inima.

— Doare destul de tare, hă? întrebă el, dându-i lui Duddits două tablete de Percocet pe deasupra scaunului dintre ei. Nu avea nevoie să audă un răspuns – cei ca Duddits nu cereau o pilulă în plus doar ca să atingă euforia.

Duddits făcu un gest legănat cu mâna – *comme ci, comme ça*. Henry și-l amintea bine; acea legănare de mână era o parte din Pete la fel de mult cum erau creioanele și scobitorile roase o parte din Beaver.

Roberta umpluse termosul lui Duddits cu lapte cu cacao, preferatul lui. Henry îi umplu o cană, o ținu o clipă când Humvee-ul alunecă pe o porțiune de drum înghețată, apoi i-o dădu. Duddits își luă tabletele.

— Unde te doare, Duds?

— Aici. Mâna la gât. Mai tare aici. Mâna la piept. Ezitând, roșindu-se puțin, apoi duse mâna între picioare. Și aici.

Infecție a tractului urinar, gândi Henry. *Oh, perfect.*

— Abete ac imt ine?

Henry scutură capul.

— Tabletele o să te facă să te simți bine. Dă-le puțin timp să-și facă efectul. Mai urmăam linia, Duddits?

Duddits aprobă convins din cap și arătă cu degetul spre parbriz. Henry se întrebă (nu pentru prima dată) ce vedea el. Îl întrebasese odată pe Pete, care-i spusese că era ceva care semăna cu un fir, deseori slab și greu de observat. *E mai bine când e galben*, spusese Pete. *Galbenul e întotdeauna mai ușor de reperat. Nu știu de ce.* Dacă Pete vedea un fir galben, poate că Duddits vedea ceva asemănător cu o dungă galbenă, poate chiar cu drumeagul cu pietre galbene al lui Dorothy.

— Să ne spui dacă o ia pe un alt drum, bine?

— Spun.

— N-o să adormi, nu-i așa?

Duddits scutură din cap. De fapt, niciodată nu arătase mai plin de viață și mai treaz ca acum; ochii-i străluceau pe chipul extenuat. Henry se gândi la cât de misterios de puternic luminează becurile înainte să se ardă.

— Dacă ți se face, *într-adevăr*, somn, spune-mi și-o să tragem pe dreapta. Îți luăm niște cafea. Avem nevoie de tine treaz.

— Ine.

Henry dădu să se întoarcă, mișcându-și corpul cu cât mai multă grijă putea, când Duddits mai spusese ceva:

— 'omu' enu'iu ea uncă.

— Vrea asta acum? spuse Henry îngăduitor.

— Cum? întrebă Owen. Pe asta n-am înțeles-o.

— Spune că Domnul Cenușiu vrea șuncă.

— Are vreo importanță?

— Nu știu. Hardughia asta are un aparat de radio normal, Owen?

Vreau să ascult niște știri.

Radioul atârna sub bord și părea proaspăt instalat. Nu făcea parte din dotarea originală a mașinii. Owen se întinse spre el, apoi apăsă frâna când un Pontiac – cu tracțiune pe față și fără lanțuri la roți – îi tăie calea. Pontiac-ul se mișcă de pe-o parte pe cealaltă a șoselei, se hotărî în cele din urmă să rămână pe drum și o țâșni înainte. Cât ai clipi, mergea cu cel puțin nouăzeci și cinci de kilometri la oră, estimează Henry, și dispăru din raza câmpului lor vizual. Owen se încruntă.

— Tu șofer, eu pasager, spuse Henry, dar, dacă tipul ăla poate face asta fără cauciucuri echipate pentru zăpadă, noi de ce nu putem? Poate n-ar fi o idee rea să o luăm și noi mai la sănătoasa.

— Hummer-urile se descurcă mai bine prin noroi decât prin zăpadă. Crede-mă pe cuvânt.

— Totuși...

— Pe lângă asta, o să trecem pe lângă tipul ăla în zece minute. Pariez pe-o dușcă de scotch bun. Va fi fie ieșit de pe șosea, fie răsturnat în mijlocul drumului. Dacă e norocos, va fi răsturnat pe partea dreaptă. Plus de asta – ăsta-i doar un detaliu tehnic – noi fugim de-o autoritate tembel constituită și nu putem salva lumea dacă suntem închiși în cine știe ce închisoare comu... *lisuse!*

Un Ford Explorer – cu tracțiune integrală, dar mergând mult prea repede pentru condițiile de trafic, poate cu o sută zece kilometri la oră – tună pe lângă ei, creând un vârtej de zăpadă zbârlit precum coada unui cocoș. Portbagajul de deasupra fusese umplut la maximum și acoperit cu o prelată albastră. Aceasta fusese prost legată și Henry putu vedea ce ascundea dedesubt: bagaje. Bănuia că mare parte din ele vor fi curând împrăștiate pe șosea.

Acum că avusese grijă de Duddits, Henry examinează foarte atent autostrada. Ceea ce văzu nu-l surprinse cu adevărat. Deși banda din partea stângă a șoselei era aproape pustie, cea din partea dreaptă se aglomera acum progresiv... și, da, se vedeau mașini ieșite din trafic pretutindeni.

Owen deschise aparatul de radio chiar atunci când îi depăși în viteză un Mercedes, ridicând în aer trombe de moină. Apăsă butonul de CĂUTARE și găsi muzică clasică, îl mai apăsă o dată, îl găsi pe Kenny G care cânta la trompetă, îl apăsă o a treia oară... și dădu peste o voce.

— ... e-o futută de hazna urât mirositoare, spuse vocea, iar Henry schimbă o privire cu Owen.

— Spus fut la, adio, remarcă Duddits de pe bancheta din spate.

— Așa-i, spuse Henry și, în vreme ce deținătorul acelei voci trase aer în piept atât de tare că se auzi în boxe: Mai mult, cred că tipu fumează și

niște iarbă.

— Mă îndoiesc că cei de la FCC⁷⁷ sunt de acord cu mine, spuse disc-jockey-ul după o inhalare prelungă și zgomotoasă, dar, dacă jumătate din ce aud eu e adevărat, FCC este ultima din preocupările mele. Ciumă interstelară dezlanțuită, frați și surori, așa circulă zvonul. Spuneți-i Zona Zero, Zona Moartă sau Zona Crepusculară, dar renunțați la orice excursie în nordul statului.

O nouă respirație prelungă și zgomotoasă.

— Marțianul Marvin a luat-o la picior, frați și surori, așa se aude dinspre Ținutul Somerset și Ținutul Castle. Ciumă, raze mortale, cei aflați în viață-i vor invidia pe morți. Trebuie să intre un spot publicitar de la Century Tire, dar la dracu' cu prostiile astea. Un sunet ca și când s-ar fi spart ceva. Plastic, judecând după sunet. Henry ascultă fascinat. Aici era din nou, aici era întinericul, prietenul lui vechi, și nu era în mintea lui, ci la blestematul de *radio*. Frați și surori, dacă vă aflați la nord de Augusta în acest moment, ascultați un sfat de la amicul vostru Dave Singuraticul de la WWVE: întoarceți-vă în sus. Și chiar *acum!* Iată că vă ofer și niște muzică pentru drumul de întoarcere.

Dave Singuraticul de la WWVE le dădu drumul să cânte celor de la The Doors, desigur. Jim Morrison cântând trăgănat melodia „The End”. Owen schimbă pe frecvența AM.

În cele din urmă, găsi un buletin de știri. Tipul care le prezenta nu părea afectat, ceea ce era un pas înainte, și spunea că nu există motiv de panică, care era un alt pas înainte. Puse în undă apoi comunicatele președintelui și ale guvernatorului de Maine, care spuneau amândoi în esență același lucru: luați-o ușor, oameni, calmați-vă. Totul e sub control. Chestii frumoase, ca un balsam, Robitussin pentru lumea politicii. Președintele urma să prezinte poporului american un raport complet la ora 11, EST.

— Va fi discursul de care-mi vorbea Kurtz, spuse Owen. Doar că s-a devansat cu o zi sau două.

— Ce discurs...

— Șșșt.

Owen arată spre radio.

O dată ce-i calmase, prezentatorul purcese apoi la alarmarea ascultătorilor, repetând multe dintre zvonurile pe care le auziseră de la jockey-ul drogat de la postul FM, doar că într-un limbaj mai politic: ciumă, invadatori inumani din spațiu, raze mortale. Apoi, vremea: rafale de ninsoare, urmate de ploaie și vânt întezit din pricina valului cald de aer (ca să nu pomenim și de marțienii ucigași) care se apropia. Se auzi un *mee-eep*, după care buletinul de știri pe care tocmai îl auziseră o luă de la capăt.

— U'te! spuse Duddits. Nu's ca 'oi, ami'testi?

Arăta cu degetul dincolo de geamul murdar. Degetul arătător, asemenea vocii lui, nu putea sta locului. Tremura acum, îi clănțăneau dinții.

Owen se uită în treacăt la Pontiac – sfârșise într-adevăr pe mijlocul înzăpezit al drumului și, deși se rostogolise complet peste cap, se afla într-o rână, iar pasagerii stăteau în jurul lui – după care se uită înapoi la Duddits. Era mai palid ca niciodată, tremura, un fir însângerat de vată îi ieșea dintr-o nară.

— Henry, se simte bine?

— Nu știu.

⁷⁷Acronim pentru Federal Communications Commission (Consiliul Federal al Comunicațiilor).

— Scoate limba.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să-ți ții ochii pe...

— Mă descurc eu, nu mă dăscăli. Scoate limba.

Henry o scoase. Owen se uită la ea și făcu o grimasă.

— Pare mai rău, da-i mai bine, probabil. Porcăria aia s-a albit.

— La fel și tăietura de la picior. La fel și fața și sprâncenele tale.

Suntem norocoși că nu l-am contractat în plămâni, sau în creieri, sau în intestine. – Făcu o pauză. Perlmutter îl are în intestine. Crește o arătare din-aia în el.

— Cât sunt de în spate, Henry?

— Aș zice vreo treizeci și doi de kilometri. Poate mai puțin. Așa încât, dac-ai putea s-o calci puțin... chiar și numai foarte puțin...

Owen o călcă, știind că la fel va face și Kurtz de-ndată ce-și va da seama că făcea acum parte dintr-un exod general și erau slabe șanse să devină o țintă atât pentru civili, cât și pentru poliția militară.

— Încă păstrezi legătura cu Pearly, spuse Owen. Chiar dacă birusul moare pe tine, încă mai ești conectat. E cumva... Ridică un deget spre bancheta din spate, unde Duddits se lăsase pe spătar. Tremuratul i se opri, cel puțin pentru moment.

— Sigur, spuse Henry. Am primit-o de la Duddits cu mult înainte ca tot tămbălăul ăsta să aibă loc. La fel au primit și Jonesy, și Pete, și Beaver. De-abia am observat. A fost doar o parte a vieților noastre.

Sigur, chiar așa. Asemenea tuturor acelor gânduri despre pungi de plastic și aruncări de pe-un pod, și despre pistoale. Doar o parte a vieții mele.

— Acum e puternic. Poate că, în timp, va scădea, dar pentru moment... Ridică din umeri. Pentru moment aud voci.

— A lui Pearly.

— Una dintre ele, fu Henry de acord. Și a altora care mai au birus în stadiu activ. În majoritate, aceștia au rămas în urmă.

— Jonesy? Prietenul tău Jonesy? Sau Dl Cenușiu?

Henry își scutură capul a negație.

— Însă *Pearly* aude ceva.

— Pearly...? Cum poate el...

— Are o forță mentală de pătrundere mai mare ca a mea în momentul de față, din pricina birumului...

— Din pricina cui?

— Vietatea din curu' lui, spuse Henry. Nevăstuica de căcat.

— Oh.

Lui Owen i se făcu pe dată rău la stomac.

— Ce aude el nu pare a fi ceva omenesc. Nu cred că e vorba de Dl Cenușiu, dar presupun că ar putea fi. Orice ar fi, asta îl ghidează.

Merseă în tăcere pentru o vreme. Traficul era destul de aglomerat și unii dintre șoferi erau nervoși (trecuseră pe lângă Explorer înainte de Augusta, era căzut în șanț, cu încărcătura de bagaje împrăștiată în jurul lui și aparent abandonat), însă Owen se socoti norocos. Furtuna ținuse mulți oameni departe de călătorii, bănuia el. Aceștia s-ar putea hotărî s-o ia din loc acum că furtuna se opri, dar el și cu Owen o luaseră înaintea valului cel mare. În multe feluri, furtuna fusese prietena lor.

— Vreau să-ți spun ceva, zise Owen într-un sfârșit.

— Nu e nevoie s-o spui. Ești chiar lângă mine – raza e scurtă – și încă-ți mai pot citi câteva dintre gânduri.

Owen se gândea că ar opri Humvee-ul pe marginea șoselei și ar coborî, dacă ar fi convins că urmărirea s-ar sfârși o dată ce-l prindea Kurtz. Dar, de fapt, nu era convins. Owen Underhill era obiectivul principal al lui Kurtz, dar acesta înțelegea că Owen nu ar fi comis un act de trădare

atât de monstruos dacă nu ar fi fost convins de altcineva s-o facă. Nu, Kurtz i-ar fi tras un glonț în cap lui Owen, după care și-ar fi continuat drumul. Alături de Owen, Henry avea cel puțin o șansă de succes. Fără el, era ca și mort. La fel și Duddits.

— Rămânem împreună, spuse Henry. Prieteni până la sfârșit, cum spune zicala.

Și, de pe bancheta din spate:

— A'em iste t'eabă e fă'ut acu'.

— Corect, Duds. Henry se întinse în spate și strânse ușor mâna rece a lui Duddits. Avem niște treabă de făcut acu'.

4

Zece minute mai târziu, Duddits oferă un exercițiu complet de vitalitate, arătându-le primul popas de pe marginea șoselei înainte de Augusta. De fapt, ajunseseră aproape de Lewiston.

— Colo! *Colo!* strigă el, apoi începu iarăși să tușească.

— Ușurel, Duddits! spuse Henry.

— Probabil că s-au oprit pentru o cafea și o gogoasă, spuse Owen. Sau poate pentru un sandviș cu șuncă.

Dar Duddits le arată să meargă în spate, spre parcare personalului. Acolo se opriă, iar Duddits coborî. Rămase locului, murmurând, pentru aproape o clipă, arătând fragil sub cerul înnorat și parcă fiecare suflare de vânt îl lovea ca o palmă.

— Henry, spuse Owen, nu știu ce i-o fi intrat pe mânecă, dar, dacă e atât de aproape Kurtz...

Apoi însă Duddits dădu din cap, se urcă la loc în Hummer și arătă spre indicatorul de ieșire. Arăta mai obosit ca niciodată, dar arăta, de asemenea, satisfăcut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost *aici?* întrebă Owen, uimit.

— Cred că și-a schimbat mașina, spuse Henry. Asta a făcut, Henry? A schimbat mașina?

Duddits aprobă amplu din cap.

— *Fu 'at!* *Fu'at!* O mașină!

— O să se deplaseze mai repede acum, spuse Henry. Trebuie să ne grăbim, Owen. Uită de Kurtz – trebuie să-l prindem pe Dl Cenușiu.

Owen se uită la Henry pentru câteva clipe... apoi își întoarse privirea pe direcția drumului.

— Ce-i cu tine? Te-ai albit complet.

— Am fost foarte prost – trebuia să-mi dau seama ce pune bastardul la cale de la început. Singurele mele scuze sunt că sunt obosit și speriat, și nici una dintre ele nu va conta dacă... Owen, *trebuie* să-l prinzi din urmă. Se îndreaptă spre vestul statului Massachusetts și trebuie să-l prinzi din urmă înainte să ajungă acolo.

Conduceau acum pe moină; era un drum mai mizerabil, dar mai puțin periculos. Owen accelerează Hummer-ul până la o sută de kilometri, mai mult nu avea curaj pentru moment.

— Încerc, spuse el. Dar, dacă nu are un accident sau o pană... Owen își scutură capul de la stânga la dreapta. Nu prea cred, amice. Chiar nu prea cred.

5

Acesta era un vis pe care-l avea des când era copil (când numele lui

fusesse Coonts), dar numai o dată sau de două ori de la ejaculările și transpirațiile adolescenței încoace. În el, fugea pe o câmpie sub o lună toamnă și se temea să se uite în spate fiindcă era pe urmele lui, *el*, monstrul. Fugea cât putea de tare, dar, desigur, asta nu ajungea, în vise „cel mai” nu ajunge niciodată. Apoi, era destul de aproape de el să-i audă respirația uscată și să-i simtă ciudatul miros uscat.

Ajunse la malul unui lac mare și nemișcat, deși nu existase nici un lac în uscatul și mizerabilul oraș din Kansas-ul copilăriei lui și, deși era foarte frumos (luna ardea în adâncimile lui aidoma unei lămpi), îl înspăimânta, fiindcă-i aținea calea, iar el nu știa să înoate.

Căzu în genunchi pe malul lacului – în această privință, visul de acum se aseamăna perfect cu acele vise din copilărie – dar, în loc să vadă reflecția *lui* în apa nemișcată, îngrozitorul bărbat sperietoare-de-ciori cu capul din sac umplut cu paie și cu mâinile grăسune îmbrăcate în mănuși albastre, de data aceasta îl văzu pe Owen Underhill, cu fața acoperită de pete. În lumina lunii, birusul semăna cu niște negi mari și negri, spongioși și amorfi.

Copil fiind, se trezise întotdeauna în acest moment (deseori cu măciuca întărită și pulsând, deși numai Dumnezeu știa de ce i-ar da un vis atât de îngrozitor o îmbățosare unui copil), dar acum, *el*, monstrul – Owen – chiar îl *atinse*, ochii reflectați în apă sclipind a reproș. Sclipind, poate, întrebători.

Fiindcă n-ai executat ordinele, bătrâne! Fiindcă ai trecut linia!

Își ridică mâna să-l respingă pe Owen, să-i înlăture mâna lui... și-și văzu în strălucirea lunii propria mână. Era *cenușie*.

Nu, își spuse, doar lumina lunii e de vină.

Avea, totuși, doar trei degete – să fie și *asta* din pricina luminii de la lună?

Mâna lui Owen atingându-l, dându-i boala lui scabroasă... și având încă tupeul să-i spună

6

șefu'. Treziți-vă, șefii!

Kurtz deschise ochii și se ridică în șezut cu un mormăit, împingând în același timp mâna lui Freddy. Aceasta se afla așezată pe genunchi, nu pe umăr, Freddy se întorsese în spate de pe scaunul lui de la volan și-l scuturase de genunchi; era, chiar și așa, un lucru intolerabil.

— Sunt treaz, sunt treaz.

Își ridică mâinile în fața ochilor să se convingă. Nu era de un roz de bebeluș, erau departe de asta, dar nu erau cenușii și fiecare avea cele cinci degete regulamentare.

— Cât e ceasul, Freddy?

— Nu știu, șefu' – că-i încă dimineată e tot ce pot spune sigur.

Desigur. Toate ceasurile erau futute. Îl lăsase până și ceasul de buzunar. Victimă a lumii moderne ca oricine altcineva, uitase să-l tragă. Lui Kurtz i se părea a fi în jur de nouă, ceea ce însemna că avusese parte de vreo două ore de odihnă. Nu era mult, dar nu avea nevoie de mult. Se simțea mai bine. Destul de bine, cu siguranță, ca să sesizeze îngrijorarea din vocea lui Freddy.

— Ce-i nou, bătrâne?

— Pearly spune că a pierdut acum legătura cu toți. Spune că Owen a fost ultimul și că acum e pierdut și el. Spune că Owen trebuie să fi reușit să suprime fungul Ripley, să trăiți.

Kurtz observă cu coada ochiului în oglinda retrovizoare rânjetul spart, genul de zâmbet „te-am-păcălit” al lui Perlmutter.

— Cum stă treaba, Archie?

— Nu-i nici o treabă, spuse Pearly, părând cu mult mai lucid decât înainte de moțăiala lui Kurtz. – Eu... șefu', mi-ar prinde *bine* un pahar de apă. Nu mi-e foame, dar...

— Cred că ne-am putea opri pentru niște apă, acceptă Kurtz. Dacă am avea o persoană de legătură, desigur. Dar, dacă i-am pierdut pe *toți* – pe tipul ăsta, Jones, ca și pe Owen și Devlin – ei bine, știi cum sunt eu, bătrâne. Mușc și când mor, și e nevoie de doi chirurghi și-un pistol ca să mă facă să-mi descleștez dinții. O să ai parte de-o zi lungă și de un gât însetat, stând acolo, în vreme ce Freddy și cu mine hoinărim pe drumurile din sud, căutând vreo urmă de-a lor... asta dacă nu ne ajuți tu. Dacă faci asta, Archie, îi ordon lui Freddy să oprească la următoarea benzinărie. Eu personal o să intru în magazinul Stop n Go sau în Seven-Eleven și-o să cumpăr cea mai mare sticlă de apă Poland Spring din frigider. Cum ți se pare că sună?

Suna bine, Kurtz își dădea seama de asta doar după felul în care Perlmutter pleoscăi mai întâi din buze, după care-și udă buzele cu limba (pe buzele și pe obrajii lui Perlmutter, Ripley era încă des, bogat, cele mai multe pete aveau culoarea căpșunelor, celelalte erau întunecate ca bulionul), dar privirea aceea mârșavă îi reveni. Ochii lui, înconjurați de cruste de Ripley, țâșniră dintr-o parte în cealaltă. Și, dintr-o dată, Kurtz înțelese ceea ce vedea. Pearly înnebunise, iubit fie de Domnul. Poate că trebuia să fii nebun ca să recunoști un alt nebun.

— I-am spus adevărul pur. Am pierdut legătura cu toți dintre ei. Atunci însă, Archie își duse degetul lângă nas și se uită iarăși viclean în oglindă.

— Dacă-i prindem, sunt sigur că există șanse bune să te vindec, băiețaș. Kurtz spuse asta pe tonul său cel mai sec, gen nu-fac-decât-să-dau-raportul. Ei bine, cu care dintre ei mai păstrezi încă legătura? Cu Jonesy? Sau cu cel nou? Cu Duddits? Ce spuse Kurtz de fapt fu: Dud-Duts.

— Nu cu el. Cu *nici unul*.

Și, totuși, degetul de lângă nas, privirea vicleană...

— Spune-mi și primești apă, zise Kurtz. Continuă să mă tragi de șireturi, soldat, și-o să bag un glonț în tine și-o să te arunc în zăpadă. Haide, citește-mi gândurile și spune-mi că glumesc.

Pearly se uită la el îmbufnat în oglinda retrovizoare încă o clipă, apoi spuse:

— Jonesy și Dl Cenușiu sunt încă pe șosea. Ei se află, acum, undeva lângă Portland. Jonesy i-a spus D-lui Cenușiu cum să ocolească orașul pe 295. Doar că nu i-a spus propriu-zis. Dl Cenușiu e-n capul lui și, când își dorește ceva, cred că, pur și simplu, ia informația.

Kurtz ascultă acestea cu o uimire crescândă, calculând întruna.

— Au un câine, spuse Pearly. Au un câine cu ei. Îl cheamă Lad. Cu el păstrez legătura. El e... ca și mine. Ochii lui îi întâlnesc pe ai lui Kurtz iarăși în oglindă, doar că, de data aceasta, viclenia a pierit din ei. Îl locul ei se afla o biată jumătate de sănătate mentală. Chiar crezi că există vreo șansă ca... știi tu... eu însumi din nou?

Faptul că Perlmutter îi putea citi gândurile îl făcu pe Kurtz să continue cu precauție.

— Cred că există o șansă să fii ușurat de o greutate, cel puțin. Dacă ai lângă tine un doctor care înțelege situația? Da, cred că se poate face. O gură mare de cloroform și, când te trezești... puf! – Kurtz își sărută vârfurile degetelor, apoi se întoarse către Freddy. Dacă se află în Portland,

cu cât sunt mai înaintea noastră?

— Cu o sută zece kilometri poate, șefu'.

— Atunci calcă pedala o țără, lăudat fie Iisus. Nu ne răsturna într-un șanț, dar calc-o.

O sută zece kilometri. Și, dacă Owen, și Devlin, și „Dud-Duts” știau ce știa Archie Perlmutter, erau încă pe calea cea bună.

— Spune-mi dacă am priceput bine, Archie. Dl Cenușiu se află în Jonesy...

— Da...

— Și au cu ei un câine care le poate citi gândurile?

— Câinele le aude gândurile, dar nu le înțelege. E, totuși, numai un câine. Șefu', mi-e sete.

Ascultă câinele ca și când ar fi un radio blestemat, se minună Kurtz.

— Freddy, când ai ocazia, trage pe dreapta. Băuturi pentru toți.

Nu-i convenea că trebuie să facă o oprire de urgență – nu-i convenea să piardă chiar și numai câțiva kilometri în urmărirea lui Owen – dar avea nevoie de Perlmutter. Avea nevoie de el ca om fericit, dacă așa ceva era posibil.

Înaintea lor se afla popasul unde Dl Cenușiu își schimbase plugul cu mașina Subaru a bucătarului, unde Owen și cu Henry intraseră și ei fiindcă linia îi călăuzise într-acolo. Parcarea era aglomerată, dar, toți trei la un loc, aveau destul mărunțiș pentru tonomatul cu fise pentru răcoritoare care se află în față.

Lăudat fie Domnul.

7

Oricare ar fi fost reușitele și eșecurile așa-numitului „Președinte de Florida” (acest episod este în mare parte încă nescris), întotdeauna va exista acest amănunt: pusese capăt Isteriei Spațiale cu discursul ținut în acea dimineață de noiembrie.

Existau diferite opinii cu privire la motivele reușitei discursului („Nu a contat faptul că-l ținea un lider, faptul că a venit la timp a fost hotărâtor”, opinase un critic), dar *chiar* reușise. Înfometați după dovezi solide, oamenii care o luaseră deja la picior se opriră pe marginea șoselei să-l vadă pe președinte vorbind. Raioanele de electronice din super-magazine se umplură de oameni tăcuți, atenți. La benzinăriile de pe Interstatala 95, ghișeele se închiseră. Aparate TV erau așezate lângă casele de marcat. Barurile se umpleau. În multe locuri, oamenii deschiseră ușile celor care voiau să intre și să vadă discursul la televizor. L-ar fi putut asculta la radiourile din mașini (așa cum făcură Jonesy și Dl Cenușiu), continuându-și drumul mai departe, dar numai puțini făcură acest lucru. Cei mai mulți voiră să vadă fața președintelui. Potrivit detractorilor lui, discursul nu făcu altceva decât să creeze o breșă în continuumul de panică – „Și Porcușorul Porky ar fi putut ține un discurs în acel moment și ar fi avut exact același rezultat”, opină unul dintre ei. Altul avu o altă părere. „A fost un moment crucial în această criză”, spuse acesta. „Erau poate șase mii de oameni pe drum. Dacă președintele ar fi spus ceva nelalocul lui, ar fi fost șaiszeci de mii până la ora două după-amiaza și poate șase sute de mii până ce valul să lovească New York-ul – cel mai mare val de „pelerini” de la Marea Secetă încoace. Poporul american, în special cei din Noua Anglie, mergeau la conducătorul lor proaspăt ales pentru ajutor... pentru alinare și încurajare. El le-a răspuns cu ceea ce s-ar putea să fie cel mai important discurs de încurajare din toate timpurile. Cât se poate de simplu.”

Simplu sau nu, având conotații sociologice sau fiind doar opera unui mare conducător, discursul fu despre ceea ce Owen și cu Henry se așteptaseră... iar Kurtz ar fi putut prezice flecare cuvânt și întoarcere de frază. În mijlocul lui se aflau două idei simple, amândouă prezentate ca dovezi indubitabile și amândouă menite să aline teroarea care se zbătea în acea dimineață în piepturile americanilor obișnuiți, placizi. Prima idee era că, deși nu apăruseră fluturând crengi de măslin sau oferindu-le daruri de complezență, nou-veniții nu dăduseră nici un semn de agresiune și nu manifestaseră un comportament ostil. A doua era că, deși au adus cu ei un soi de virus, acesta fusese izolat în regiunea Jefferson (președintele o indică pe un monitor verzui la fel de agil ca un meteorolog arătând o zonă cu presiune atmosferică scăzută). Și până și acolo acest virus era pe moarte, fără absolut nici un ajutor din partea oamenilor de știință sau al experților militari care se aflau la fața locului.

— Deși nu putem fi siguri date fiind circumstanțele, le spuse președintele privitorilor săi cu răsuflarea tăiată (cei care se aflau în porțiunea Noii Anglii a Coridorului Nordic erau, poate pe bună dreptate, cu răsuflarea mai tăiată ca toți ceilalți), suntem de părere că vizitatorii noștri au adus virusul acesta cu ei la fel de involuntar cum turiștii din străinătate aduc uneori anumite insecte din țările lor de baștină în bagaje sau în lucrurile pe care și le-au cumpărat. Acesta e genul de lucruri la care sunt atenți agenții vamali, dar, desigur – zâmbet larg din partea Marelui Tată Alb — noii noștri vizitatori n-au trecut printr-un punct de control vamal.

Mda, câțiva oameni pieriseră din pricina virusului. Cei mai mulți făceau parte din personalul militar. Marea majoritate a celor care contractaseră virusul („o excrescență fungiformă nu prea diferită de epidermofitia plantară”, spuse Marele Tată Alb) îl anihilaseră destul de ușor pe cont propriu. Zona fusese introdusă în carantină, dar oamenii din afara acestei zone nu se aflau în pericol, repet, nu se aflau în pericol. „Dacă vă aflați în Maine și v-ați părăsit casele”, spuse președintele, „vă sfătuiesc să vă-ntoarceți. Cu cuvintele lui Franklin Delano Roosevelt, nu avem de ce ne teme decât de teama însăși.”

Nimic despre măcelărirea omuleților cenușii, despre bombardarea navetei spațiale, despre vânătorii privați de libertate, despre incendiul de la magazinul lui Gosselin sau despre evadare. Nimic despre ultimii oameni din grupul Imperial Valley al lui Gallagher, care fuseseră hăituiți și împușcați asemenea câinilor (chiar *erau* câini, în ochii unora; mai răi ca niște câini). Nimic despre Kurtz și nici o vorbă despre Jonesy Tifoidul. Președintele le oferi doar atât cât să paralizeze panica, înainte ca aceasta să scape de sub control.

Cei mai mulți dintre oameni îi urmară sfatul și se întoarseră la casele lor.

Pentru unii, desigur, acest lucru era imposibil.

Pentru unii, conceptul de casă dispăruse.

Parada restrânsă se mișcă spre sud sub cerul întunecat, condusă de Subaru-ul roșu ruginit pe care Marie Turgeon din Litchfield nu-l va mai revedea niciodată. Henry, Owen și Duddits erau cu optzeci și opt de kilometri sau cu vreo cincizeci de minute în urmă. Ieșind din popasul Mile 81 (Pearly turna pe gât cu lăcomie a doua sticlă de apă Naya pe când reintrară în trafic), Kurtz și oamenii lui erau cu aproximativ o sută douăzeci de kilometri în urma lui Jonesy și a D-lui Cenușiu, cu treizeci și

doi de kilometri mai mult decât fuseseră înainte de oprire.

De n-ar fi fost perdeaua de nori, un observator dintr-un avion zburând la joasă altitudine ar fi putut să vadă toate trei mașinile în același timp, Subaru-ul și cele două Humvee-uri, la 11:43 EST, când președintele încheie discursul spunând:

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, concetățenii mei americani, și Dumnezeu să binecuvânteze America.

Jonesy și DI Cenușiu traversau podul Kittery-Portsmouth de la intrarea în New Hampshire; Henry, Owen și Duddits treceau de Intrarea 9, care ducea către orașele Falmouth, Cumberland și Jerusalem's Lot; Kurtz, Freddy și Perlmutter (pântecele lui Perlmutter se umfla din nou; stătea întins pe spate, gemând și eliberând gaz puturos, poate un fel de comentariu critic la adresa discursului Marelui Tată Alb) se aflau lângă intrarea spre Bowdoinham de pe Șoseaua 295, nu cu mult la nord de Brunswick. Toate trei autovehiculele ar fi fost ușor de reperat, fiindcă foarte mulți oameni trăseseră pe dreapta să-l vadă pe președinte ținând predica aceea tămăduitoare, asistată de monitorul verde.

Bazându-se pe amintirile admirabil organizate ale lui Jonesy, DI Cenușiu părăsi Șoseaua 95 și intră pe 495 imediat după ce trecuse de granița dintre New Hampshire și Massachusetts... și, ghidat de Duddits, care vedea trecerea lui Jonesy sub forma unei linii de un galben intens, Humvee-ul din fruntea coloanei venea pe urmele lor. O dată ajuns în orașul Marlborough, DI Cenușiu va părăsi Șoseaua 495 pentru Interstatala 90, una dintre cele mai mari autostrăzi americane care traversa conținutul de la est la vest. În Ținutul Lacurilor acest traseu e cunoscut sub numele de Mass Pike. Intrarea 8, potrivit lui Jonesy, era marcată cu numele orașelor Palmer, Umass, Amherst și Ware. La nouă kilometri de Ware se afla Quabbin.

Lui îi trebuia Puțul 12; așa spunea Jonesy, iar Jonesy nu putea minți, indiferent de cât de mult și-ar fi dorit asta. La barajul Winsor se afla un birou al Departamentului pentru Apă al statului Massachusetts, la sud de Bazinul Quabbin. Jonesy îl putea duce până acolo, după care DI Cenușiu se va descurca singur.

9

Jonesy nu mai putea șede în spatele biroului – dacă mai șede, avea să înceapă să bombăne. De la bombănit avea fără îndoială să treacă la bolboroseală, de la bolboroseală la văicăreală și, o dată ce va începe să se văicărească, probabil că nu mai era mult până să iasă pe ușă afară și să sară în brațele D-lui Cenușiu, nebun de legat și gata să fie supt de viață.

Unde ne aflăm acum, totuși? se întrebă el. Suntem deja în Marlborough? Leșim de pe 495 și intrăm pe 90? Pare cât se poate de logic.

Nu că ar fi avut cum să fie sigur de asta, cu fereastra oblonită. Jonesy se uită spre geam... și rânji fără să vrea. Trebui s-o facă. RENUNȚĂ IEȘI AFARĂ fusese înlocuit cu ceea ce gândise el: PREDĂ-TE, DOROTHY.

Eu am făcut asta, gândi el, și pun pariu c-aș putea face blestematele de obloane să dispară, dacă aș vrea.

Și ce dacă? DI Cenușiu va instala altele sau poate că va arunca doar niște vopsea neagră peste sticlă. Dacă nu voia ca Jonesy să se uite afară, Jonesy avea să rămână orbit. Ideea era că DI Cenușiu controla partea lui exterioară. Capul D-lui Cenușiu explodase, își împrăștiase spori în fața ochilor lui Jonesy – dr. Jekyll se transformă în DI Birus – iar Jonesy îl inhalase. Acum, DI Cenușiu era...

E o durere, gândi Jonesy. Dl Cenușiu e durerea din creierul meu.

Ceva încercă să se împotrivească acestei idei, iar el chiar avu un gând coerent de dizidentă – *Nu, ai înțeles totul pe dos, tu ești cel care-a ieșit afară, care a evadat* — dar îl împinse în lături. Era o bazaconie pseudointuitivă, o halucinație cognitivă, nu cu mult diferită de vederea unei oaze în mijlocul deșertului de către un om însetat. Era încuiat aici înăuntru. Dl Cenușiu era acolo afară, mâncând șuncă și conducând situația. Dacă Jonesy își permitea să vadă altfel lucrurile, avea să fie, în noiembrie, unul care-a mușcat-o de întâi aprilie.

Trebuie să-l încetinesc. Dacă nu-l pot opri, există oare vreun mod de-a arunca măcar niște castane în foc?

Se ridică în picioare și făcu o tură pe lângă pereții biroului. Treizeci și patru de pași. O excursie a dracu, de scurtă. Totuși, presupunea că era mai mare ca o celulă obișnuită de închisoare; tipii de la Walpole, sau Danvers, sau Shawshank ar crede că-i camera prezidențială. În mijlocul camerei, capcana pentru vise dansa și se rotea. O parte a minții lui Jonesy ținea socoteala pașilor; cealaltă se întreba cât erau de aproape de Intrarea 8 a autostrăzii Mass Pike.

Treizeci și unu, treizeci și doi, treizeci și trei, treizeci și patru. Și, iată-l aici, ajuns iarăși în spatele scaunul său. Sosise vremea Runderi Doi.

Curând vor ajunge în Ware... nu acolo aveau de gând să se oprească. Spre deosebire de rusoaică, Dl Cenușiu știa cu exactitate unde voia să ajungă.

Treizeci și doi, treizeci și trei, treizeci și patru, treizeci și cinci, treizeci și șase. În spatele scaunului din nou și pregătit pentru încă o tură.

El și cu Carla avuseseră trei copii până să ajungă la treizeci de ani (al patrulea venise la mai puțin de un an după aceea) și nici unul dintre ei nu se așteptase să aibă în proprietate o casă de vacanță, nici măcar una modestă cum era cea de pe Osborne Road în Ware de Nord, foarte curând. Apoi, avusese loc o schimbare seismică în cadrul catedrei de istorie din care Jonesy făcea parte. Un bun prieten primise postul de șef de catedră, iar Jonesy se trezise profesor asociat cu trei ani mai devreme decât cele mai optimiste așteptări ale lui. Saltul salarial fusese considerabil.

Treizeci și cinci, treizeci și șase, treizeci și șapte, treizeci și opt și, din nou, în spatele scaunului. Era bine. Măsura celula cu pasul, nimic mai mult, dar această acțiune îl calma.

În același an murise bunica soției sale și rămăsese o moștenire considerabilă, împărțită între Carla și sora ei, dat fiind faptul că ruda mai apropiată, din generația următoare, murise și ea. Așa încât își cumpăraseră casa de vacanță și, în prima vară după aceea, își duseseră copiii la barajul Winsor. De acolo, merseseră mai departe într-una din excursiile lor estivale plănuite cu rigurozitate din timp. Ghidul lor, un angajat al MWA îmbrăcat într-o uniformă de un verde-crud, le spusese că zona dimprejurul Bazinului Quabbin se numea „neprevăzuta sălbăticie” și că devenise cea mai importantă zonă de reproducere pentru vulturi din Massachusetts. (John și Misha, copiii lor mai mari, speraseră să vadă un vultur sau doi, dar fuseseră dezamăgiți.) Bazinul se formase în anii treizeci, prin inundarea a trei așezări fermiere, fiecare având propriul centru comercial de desfacere. La acea vreme, terenul dimprejurul noului lac fusese cultivat. În anii șaizeci sau cam așa ceva, redevenise ceea ce întreaga Nouă Anglie trebuie să fi fost înainte ca desțelenirea pământului și înainte ca industrializarea să înceapă pe la începutul secolului șaptesprezece. O încâlceală de drumuri accidentate și nepavate urcau pe partea de est a lacului – era unul dintre bazinele cu cea mai curată apă din nordul Americii, le spusese ghidul – dar nimic mai mult. Dacă voiai să

mergi mai departe de Puțul 12 aflat pe Ramificația Estică, aveai nevoie de bocanci cu ținte. Asta le spusese ghidul. Lorrington, așa îl chemase.

Mai fuseseră poate încă vreo doisprezece oameni în acest tur de vizitare și, atunci, ajunseseră aproximativ înapoi la punctul de pornire. Se aflau pe marginea drumul care traversa barajul Winsor, uitându-se înspre nord, către bazin (către Quabbin, care strălucea cu reflexe albastre-sidefii în lumina soarelui, scânteia într-un milion de raze, iar Joey dormea profund în scaunul Papoose din spatele lui Jonesy). Lorrington își încheiase pledoaria, se pregătea să le ureze o zi plăcută, când un tip îmbrăcat într-un tricou inscripționat cu Rutgers ridicase mâna asemenea unui școlar și spusese: *Puțul 12. Nu acolo a pățit-o rusoaica...?*

Treizeci și opt, treizeci și nouă, patruzeci, patruzeci și unu și, din nou, în spatele scaunului. Număra fără să se gândească neapărat la cifre, un lucru pe care-l făcea mereu. Carla spunea că e un simptom al complexului obsesiv-coercitiv. Jonesy nu-și făcea griji din pricina asta; știa că-l calma să numere, așa încât porni într-un alt tur.

Buzele lui Lorrington se strânseseră la auzul cuvântului „rusoaica”. Se părea că nu făcea parte din pledoarie; nu făcea parte din amintirile plăcute cu care Departamentul pentru Apă voia să-i trimită pe vizitatori acasă. În funcție de starea țevilor din sistemul de furnizare municipal prin care trecea pe ultimii doisprezece sau cincisprezece kilometri, apa potabilă a Bostonului putea fi cea mai curată, cea mai bună apă potabilă din lumea: *acesta* era litania pe care voiau ei s-o promoveze.

Nu știi prea multe despre asta, domnule, spusese Lorrington, și Jonesy gândise: *Dumnezeule, cred că ghidul nostru tocmai a scos o păsărică pe gură.*

Patruzeci și unu, patruzeci și doi, patruzeci și trei, iarăși înapoia scaunului și gata s-o ia de la capăt. Pășea un pic mai repede acum. Își ținea mâinile împreunate la spate, asemenea unui căpitan de vas plimbându-se pe puntea principală... sau plimbându-se pe bric după o revoltă reușită. Credea că, mai degrabă, acesta era cazul.

Jonesy fusese profesor de istorie cea mai mare parte a vieții lui și curiozitatea era a doua lui fire. Mersese la bibliotecă în ziua următoare vizitei și căutase știrea în arhiva ziarului local și, într-un sfârșit, o găsisese. Fusese scurtă și sec prezentată – existau în același ziar știri despre petreceri de familie care conțineau mai multe detalii și aveau mai multă culoare – dar poștașul lor știa mai multe și fusese fericit să-i povestească și lui. Bătrânul Beckwith. Jonesy încă-și mai amintea ultimele lui cuvinte de dinainte să bage în viteză camioneta albastru-cu-alb a Poștei și să pornească în josul Osborne Road-ului către următoarea cutie poștală; era o droaie de corespondență de distribuit în partea din sud a lacului, vara. Jonesy mersese pe jos înapoi spre casuță, darul lor neașteptat, spunându-și că nu era de mirare că Lorrington nu voise să vorbească despre rusoaică.

Nu dădea bine la public deloc.

10

O cheamă Ilena sau Elaina Timarova – nimeni nu e sigur care dintre ele. Își face apariția în Ware în primele zile ale toamnei lui 1995, într-un Ford Escort care are lipit pe parbriz un abțibild galben, discret al companiei Hertz. Mașina se dovedește a fi furată și circulă vestea – nedovedită, dar succulentă – că a obținut-o din Aeroportul Logan, oferindu-se sexual în schimbul cheilor. Cine știe, asta s-ar fi putut întâmpla chiar în acea zi.

Oricum s-ar fi petrecut, e limpede că femeia e dezorientată, că nu e tocmai în toate mințile. Cineva își amintește vânătaia de pe-o parte a feței ei, altcineva faptul că are bluza încheiată greșit la nasturi. Engleza ei e săracă, dar destul de bună să întrebe ce vrea să știe: cum să ajungă la Bazinul Quabbin. Scrie acest lucru (în rusește) pe o bucată de hârtie. În acea seară, când se închide accesul la drumul care traversează barajul Winsor, e găsit Escort-ul, abandonat în zona pentru picnic de la Goodnough Dike. Când mașina încă se află acolo a doua zi dimineată, doi tipi de la Departamentul pentru Apă (cine știe, poate că Lorrington era unul dintre ei) și doi pădurari încep s-o caute.

La trei kilometri în susul lui East Street, îi găsesc papucii. Trei kilometri și mai sus, unde East Street nu mai e pavată (șerpuiește prin sălbăticiile de pe malul estic al bazinului și nu mai e cu adevărat o stradă, ci o versiune din Massachusetts a Deep Cut Road-ului), îi găsesc bluza... oh-oh. La trei kilometri mai încolo de bluza abandonată, se termină East Street, și o fâșie accidentată de drum forestier – Fitzpatrick Road – se îndepărtează de lac. Căutătorii sunt pe cale să meargă în această direcție, când unul dintre ei vede ceva roz atârând de creanga unui copac de lângă apă. Era sutienul doamnei.

Pământul aici e jilav – nu tocmai mocirlos – iar ei îi urmăresc atât amprentele pașilor, cât și crengile rupte printre care și-a croit ea drum, cauzându-și răni la care ei nu vor să se gândească, pe pielea goală. Chiar și așa, dovezi ale acestor răni sunt pretutindeni și ei sunt forțați să le observe, că le place sau nu – sângele de pe crengi și apoi de pe pietre face parte din urmele pe care le caută ei.

La un kilometru și jumătate de unde se termină East Street, căutătorii ajung la o construcție din piatră ridicată pe un afloriment. Se află cu fața îndreptată dincolo de Ramificația Estică, spre muntele Pomery. Această clădire adăpostește Puțul 12 și se poate ajunge la ea cu mașina doar dinspre nord. De ce n-a *pornit* Ilena sau Elaina direct dinspre nord e o întrebare care va rămâne pentru totdeauna fără răspuns.

Apeductul care pornește de la Quabbin merge fără cotituri cale de o sută de kilometri spre est, către Boston, adunând în drum apă și din Bazinele Wachusett și Sudbury (aceste două surse sunt mai mici și nu conțin apă la fel de curată). Nu există nici o pompă; apeductul, înalt de patru metri și lat de trei metri și jumătate, nu are nevoie de așa ceva ca să poarte apa. Rezerva de apă a Boston-ului e asigurată prin simpla forță gravitațională, o tehnică folosită de egipteni cu treizeci și cinci de secole în urmă. Douăsprezece puțuri verticale se ridică între pământ și apeduct. Acestea servesc drept sisteme de ventilație și drept puncte de reglare a presiunii. Servesc, de asemenea, și ca puncte de acces, în cazul în care s-ar înfunda apeductul. Puțul 12, cel mai apropiat de bazin, e cunoscut și sub numele de Puț de Captare. Aici se testează puritatea apei; de asemenea, aici s-au testat adesea și calitățile ascunse ale femeilor (clădirea din piatră e încuiată și e un popas frecvent al celor care se iubesc și care se dau cu barca).

Pe prima treaptă dintre cele opt care duc spre ușă, găsesc jeanșii femeii, atent împăturiti. Pe ultima treaptă se află o pereche de chiloți albi din bumbac. Ușa e deschisă. Bărbații se uită unii la alții, dar nici unul nu vorbește. Au o bănuială în privința a ceea ce vor găsi înăuntru: o doamnă rusoaică, fără haine.

Dar nu găsesc asta. Capacul rotund din fier de deasupra Puțului 12 a fost mișcat doar atât cât să dea naștere unei semiluni întunecate pe partea bazinului. Lângă el se află ranga de care s-a folosit femeia să miște capacul – probabil că o găsise după ușă, acolo unde mai sunt alte câteva unelte. Lângă rangă se află poșeta rusoaicei. Deasupra ei se află

un portmoneu, deschis să se vadă cartea ei de identitate. Deasupra portmoneului – vârful piramidei, cum ar veni – se află pașaportul ei. Ieșind dintre paginile lui se vede o bucată de hârtie acoperită cu mâzgălituri care trebuie să fie cuvinte scrise în rusește, sau în chirilică, sau cum i-or fi spunând ei. Bărbații cred că e vorba de un bilețel de sinucigaș, dar, după ce-a fost tradus, se dovedește a nu fi decât ghidul cu instrucțiuni de drum al rusoaicei. În josul hârtiei, aceasta a scris: *Când se termină drumul, mergi pe lângă mal*. Așa a și făcut, fiind dezbrăcată la fiecare pas, nepăsându-i de crengile care o împungeau sau de tufișurile care o zgâriau.

Bărbații stau în jurul gurii parțial deschise a puțului, scărpinându-se în cap și ascultând bolboroseala apei care pornește la drum spre robinetele, și spre fântânile, și spre furtunurile de grădină din Boston. Sunetul e adânc, întunecat într-un fel, dar există un motiv temeinic pentru asta: Puțul 12 se află la o adâncime de treizeci și opt de metri. Bărbații nu înțeleg de ce-a ales femeia să facă ce-a făcut în felul acesta, dar înțeleg mult prea bine ce a făcut, o văd șezând pe podeaua de piatră cu picioarele atârându-i; arată ca versiunea dezbrăcată a fetei de pe etichetele de White Rock. Se uită pentru ultima dată peste umăr, poate, să se asigure că portmoneul și pașaportul ei sunt încă acolo unde le-a pus. Vrea ca cineva să știe cine a murit în felul acesta, iar asta ascunde ceva hidos, ceva trist, fără putință de îmbunare. O ultimă privire în urmă, apoi se strecoară în eclipsa dintre capacul ușor tras în lături și buza puțului. Poate că s-a ținut de nas, asemenea unui copil care sare bombă în bazinul de înot de la ștrand. Poate că nu. În orice caz, dispare în mai puțin de o secundă. Bun găsit, întuneric, prieten vechi.

11

Ultimele cuvinte ale bătrânului Beckwith în privința aceasta, înainte să meargă mai departe în camioneta Poștei, fuseseră acestea: *După cum am auzit eu, cei din Boston o s-o bea în cafeaua de dimineață cândva în preajma Zilei îndrăgostiților*. Apoi, îi oferise lui Jonesy un rânjet. *Nici eu nu beau apa asta. Rămân la bere*.

În Massachusetts, ca și în Australia, asta se pronunță *be 'e*.

12

Jonesy făcuse turul încăperii de vreo doisprezece sau treisprezece ori. Se opri pentru o clipă în spatele scaunului de la birou, scărpinându-se la șold fără să-și dea seama, apoi porni din nou, încă numărând, bunul și bătrânul Jonesy cel suferind de complexul obsesiv-coercitiv.

Unu... doi... trei...

Povestea rusoaicei era în mod sigur o poveste potrivită, un exemplu reușit al Palavrelor Înfricoșătoare de Oraș Mic (cele despre case bântuite unde au avut loc crime multiple și cele despre accidente rutiere îngrozitoare erau și ele bune) și, cu siguranță, arunca o rază de lumină asupra planurilor D-lui Cenușiu în privința lui Lad, nefericitul ciobănesc scoțian, dar la ce-i folosea *lui* că știe unde merge Dl Cenușiu? La urma urmei...

Înapoi la scaun, *patruzeci și opt, patruzeci și nouă, cincizeci*, dar *stai* o clipă, stai dracului o clipă. Prima dată când pășise în jurul camerei, îi luaseră doar treizeci și patru de pași, nu-i așa? Cum puteau fi, așadar, cincizeci acum? Nu-și târșâise picioarele, nu făcuse pași de pitic, sau ceva

de genul ăsta, aşadar cum...

Ai făcut-o tu să fie mai mare. Te-ai plimbat în jurul ei şi ai făcut-o mai mare. Fiindcă erai agitat. E camera ta, la urma urmei. Pun pariu c-ai putea s-o faci la fel de mare ca şi sala de bal Waldorf-Astoria, dacă ți-ai dori... iar Dl Cenuşiu nu te-ar putea opri.

— E posibil așa ceva? șopti Jonesy. Rămase lângă scaunul de la birou, cu o mână pe spătar, asemenea cuiva care pozează pentru un tablou. Nu avea nevoie de un răspuns la această întrebare; vederea îi era îndeajuns. Camera *era* mai mare.

Henry era pe drum. Dacă-l avea cu el pe Dud-dits, să-l urmărească pe Dl Cenuşiu ar fi cât se poate de ușor, indiferent de câte ori schimba Dl Cenuşiu mașinile, fiindcă Duddits vedea linia. Ii condusesese către Richie Grenadeau într-un vis, mai târziu îi condusesese către Josie Rinkenhauer în realitate și-i putea arăta drumul lui Henry acum la fel de ușor cum un ogar cu mirosul fin îl duce pe-un vânător la vizuina vulpii. Problema era *avansul*, blestematul de *avans* pe care-l avea Dl Cenuşiu. Cel puțin o oră. Poate mai mult. Și, o dată ce Dl Cenuşiu va fi aruncat câinele în Puțul 12, se ducea dracului totul. Va fi destul timp să se închidă furnizarea cu apă a Bostonului – teoretic – dar va fi Henry în stare să convingă pe cineva să ia o măsură atât de importantă, atât de radicală? Jonesy se îndoia. Și cum rămânea cu cei de pe traseu, care vor bea apa aproape imediat ce-a fost infestată? Șase mii cinci sute chiar în Ware, unsprezece mii în Athol, peste o sută cincizeci de mii în Worcester. Oamenii aceștia vor mai avea de trăit doar câteva săptămâni, în loc de câteva luni. Doar câteva zile, în unele cazuri.

Aveau vreo posibilitate să-l încetinească pe bastardul ăsta? Să-i dea lui Henry ocazia să-i prindă din urmă?

Jonesy se uită la capcana pentru vise și, când făcu asta, se schimbă ceva din încăpere – se auzi un suspin, aproape, genul de sunet care se spune că-l fac fantomele în timpul ședințelor de spiritism. Dar aceasta nu era o fantomă, iar Jonesy simți o ciupitură pe mână. În același timp, ochii i se umplură de lacrimi. Îi trecu prin minte un vers de Thomas Wolfe — *o, pierdut ești, o piatră, o frunză, o ușă negăsită*. Thomas Wolfe, a cărui teorie era că nu te poți niciodată întoarce acasă.

— Duddits? șopti el. Părul de pe ceafă i se făcuse măciucă. Duddits, tu ești?

Nici un răspuns... dar, când se uită la biroul pe care se aflate telefonul acela inutil, observă că fusese adăugat ceva nou. Nu o piatră sau o frunză, ci o tablă de *cribbage* și un pachet de cărți.

Cineva voia să joace jocul.

13

Acum îl durea aproape tot timpul. Mama știe, a zis la Mama. Iisus știe, a zis la Iisus. La Henry el nu spune, și Henry doare, Henry obosit și se supără. Beaver și Pete sunt în rai, unde șed de-a dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, făuritorul cerului și-al pământului pe veci, pentru numele lui Iisus, amin. Asta-l întristează, erau prieteni buni și se jucau împreună, dar niciodată n-au râs de el. Odată, o găsiseră pe Josie, și odată văzuseră un tip înalt, cow-boy el, și odată jucaseră jocul.

Și ăsta-i un joc, doar că Pete spunea: *Duddits nu contează dacă pierzi sau câștigi, contează cum joci*, numai că de data asta *contează*, chiar *contează*, Jonesy spune că contează, Jonesy greu de auzit, dar, curând, va fi mai bine, curând. Dacă doar nu l-ar durea. Nu ajută nici Perco. Îl ustură gâtul, și-i tremură corpul, și burta-l doare ca atunci când

trebuie să facă caca, ca atunci *parcă*, dar nu *trebuie* să facă caca, și când tușea, ieșea uneori sânge. Ar vrea să doarmă, dar acolo sunt Henry și noul lui prieten Owen care fusese acolo în ziua în care au găsit-o pe Josie și ei spun *Dacă l-am putea încetini* și *Dacă l-am putea prinde din urmă* și el trebuie să rămână treaz și să-i ajute, dar trebuie să-și închidă ochii ca să-l audă pe Jonesy și ei cred că a adormit, Owen spune *N-ar trebui să-l trezim, dacă iese nenorocitul ăla de pe șosea pe undeva*, iar Henry spune *Îți spun că știu unde se duce, dar o să-l trezim când ajungem la 1-90, doar ca să fim siguri. Pentru moment, lasă-l să doarmă, pentru Dumnezeu, arată atât de obosit*. Și, din nou, doar că de data asta în gând: *Dacă l-am putea încetini pe nemernicul ăla*.

Ochii închiși. Brațele încrucișate peste pieptul care-l durea. Respirând încet, Mama spune respiră încet când simți că-ți vine să tușești. Jonesy nu mort, nu în rai cu Beaver și Pete, dar DI Cenușiu spune că Jonesy încuiat și Jonesy îl crede. Jonesy e-n birou, fără telefon și fără informații, greu de vorbit cu el fiindcă DI Cenușiu e rău și DI Cenușiu e speriat. Speriat că Jonesy își va da seama care dintre ei e cu adevărat încuiat.

Când vorbeau ei cel mai mult?

Când jucau jocul.

Jocul.

Îl scutură un fior. Trebuie să gândească bine și asta doare, simte cum îi fură energia, ultimele fărâme de energie, dar de data asta e mai mult decât un simplu joc, de data asta contează cine câștigă și cine pierde, așa încât își oferă energia, face să apară tabla și face să apară cărțile de joc, Jonesy plânge, Jonesy gândește *o, pierdut ești*, dar Duddits Cavell nu e pierdut, Duddits vede linia, linia duce spre birou, și de data asta va face mai mult decât doar să arunce jetoanele.

Nu plânge, Jonesy, spune el și cuvintele sunt clare, în gândul lui întotdeauna sunt așa, doar gura lui proastă le trunchiază. *Nu plânge, nu sunt pierdut*.

Ochii închiși. Brațele încrucișate.

În biroul lui Jonesy, sub capcana pentru vise, Duddits joacă jocul.

14

— Simt câinele, spuse Henry. Părea extenuat. Cel cu care comunică și Perlmutter. Asta e. Suntem puțin mai aproape. Cristoase, dacă ar fi un fel să-i încetinem!

Ploua acum, iar Owen nu putea decât să spere că vor ajunge la sud de regiunea rece când se hotăra apa să se transforme în lapoviță. Vântul sufla suficient de tare să legene Hummer-ul pe șosea. Era amiază și ei se aflau între Saco și Biddeford. Owen se uită în oglinda retrovizoare și-l văzu pe Duddits stând cu ochii închiși, cu capul dat pe spate, cu brațele osoase încrucișate pe piept. Tenul era de un galben alarmant, dar un firicel subțire de sânge intens colorat i se scurgea pe la colțul gurii.

— E vreun fel în care ne poate ajuta prietenul tău? Întrebă Owen.

— Cred că asta încearcă să facă.

— Am crezut c-ai spus că doarme.

Henry se întoarce, se uită la Duddits, apoi se uită la Owen.

— Greșeam, spuse el.

15

Jonesy împărți cărțile, aruncă două în mâna crupierului, apoi ridică

cealaltă mână de cărți și mai aruncă două.

— Nu plânge, Jonesy. Nu plânge, nu sunt pierdut.

Jonesy se uită în sus la capcana pentru vise, aproape convins că de acolo se auziseră cuvintele.

— Nu plâng, Duds. Am alergie, asta-i tot. Acum, cred că vrei să joci...

— Doi, spuse vocea dinspre capcana pentru vise.

Jonesy jucă doierul din mâna de cărți a lui Duddits – nu era un început rău, de fapt – apoi jucă un șapte din propria sa mână. Astea făceau nouă. Duddits avea un șase în mână; întrebarea era dacă...

— Șase pentru cincisprezece, spuse vocea dinspre capcana pentru vise. Cincisprezece pentru doi. Pupă-mi așezătoarea!

Jonesy râse fără să-și dea seama. Duddits era, sigur că da, dar, pentru o clipă, păruse a fi vocea lui Beav.

— Haide și-aruncă odată.

Și urmări fascinat cum unul dintre jetoanele de pe tăblie se ridică, plutii și se așează înapoi jos în a doua gaură de pe Firth Street.

Dintr-o dată, înțelese un lucru.

— Ai știut să joci tot timpul ăsta, nu-i așa, Duds? Aruncai jetoanele aiurea doar ca să ne faci pe noi să râdem.

Gândul acesta aduse lacrimi proaspete în ochii lui. Toți acei ani crezuseră că ei se joacă cu Duddits, când, de fapt, el se jucase cu ei. Și, în acea zi, în spatele depozitului Fraților Tracker, cine pe cine găsisese? Cine pe cine salvase?

— Douăzeci și unu, spuse el.

— Treizeci și unu pentru doi. Dinspre capcana pentru vise. Și, încă o dată, mâna nevăzută ridică jetonul și-l așează două găuri mai departe. Nu-l pot citi, Jonesy.

— Știu.

Jonesy jucă un trei. Duddits strigă treisprezece, iar Jonesy îl jucă din mâna lui Duddits de cărți.

— Dar tu-l poți. Tu îi poți vorbi.

Jonesy își jucă propriul doier și duse jetonul cu două găuri mai departe. Duddits jucă o carte, mută jetonul o gaură pentru ultima carte, iar Jonesy gândi: *Mă bate un retardat – ca să vezi*. Doar că acest Duddits nu era retardat. Era extenuat și era pe moarte, dar nu era retardat.

Jucară toate cărțile din mână; Duddits era cu mult înaintea, chiar dacă era tabla de joc a lui Jonesy. Jonesy adună cărțile la un loc și începu să le amestece.

— Ce vrea el, Jonesy? Ce vrea în afară de apă?

Crimă, gândi Jonesy. *Îi place să omoare oameni*. Dar ajunge cu asta. Te rog, Doamne, ajunge cu asta.

— Șuncă, spuse el. Îi place șunca.

Începu să amestece cărțile... apoi îngheță, când Duddits îi umplu mintea. Adevăratul Duddits, tânăr, și puternic, și gata de luptă.

În spatele lor, pe banchetă, Duddits mormăi puternic. Henry se întoarse și văzu sânge proaspăt, roșu ca virusul, curgându-i din nări. Chipul îi era schimonosit într-o crampă îngrozitoare de concentrare. Sub pleoapele închise, pupilele ochilor se mișcau cu viteză stânga-dreapta.

— Ce-i cu el? Întrebă Owen.

— Nu știu.

Duddits începu să tușească: sunete adânci, ca de plămâni sfâșiați. Sângele țâșni printre buzele lui asemenea unei ploii miniaturale.

— Trezește-l, Henry! Pentru numele lui Cristos, trezește-l!

Henry îi aruncă lui Owen Underhill o privire speriată. Se apropiau acum de Kennenbunkport, la mai puțin de treizeci și doi de kilometri de granița cu New Hampshire, la o sută șaptezeci și șapte de kilometri de Bazinul Quabbin. Jonesy avea o fotografie cu Quabbin pe peretele din biroul lui; Henry o văzuse. Și, în apropiere de el, în Ware, avea și o căsuță de vacanță.

Duddits strigă: un singur cuvânt repetat de trei ori printre accese de tuse. Picăturile de sânge nu erau multe, nu încă, îi ieșeau din gură și din gât, dar, când aveau să înceapă să i se frângă plămânii...

— Trezește-l! Spune că-l mănâncă! Nu-l auzi...

— Nu spune că-l „mâncă”.

— Ce spune, atunci? Ce?

— Spune *șuncă*.

17

Entitatea care își spunea acum Dl Cenușiu – care se gândea la *sine* drept Dl Cenușiu – avea o problemă gravă, dar cel puțin el (*EL*) știa care e aceasta. *Prevenit înseamnă pregătit*, era felul în care se gândea Jonesy la acest lucru. Erau sute de astfel de zicători în cutiile de carton ale lui Jonesy, mii poate. Pe unele, Dl Cenușiu le găsea extrem de neinteligibile – *Pentru un cal orb, o aprobare din cap e la fel de bună ca trasul din ochi* era una, *Ce dai, aia primești* era alta – dar *Prevenit înseamnă pregătit* era una bună.

Problema lui putea fi cel mai bine rezumată de sentimentele pe care le avea pentru Jonesy... și, desigur, simplul fapt că simțea ceva era destul de rău-prevestitor. Își putea spune: *Jonesy e acum izolat și problema mea e rezolvată; l-am introdus în carantină exact așa cum au încercat militarii să ne introducă pe noi. Mă simt urmărit — gonit, de fapt — dar, doar dacă nu apare vreo defecțiune la motor sau vreo pană de cauciuc, nici unul dintre cele două grupuri de urmăritori nu are vreo șansă de-a mă prinde. Am un avans mult prea mare.*

Acestea erau faptele – adevărat – dar nu aveau pic de salvare. Ceea ce avea salvare era gândul de-a se duce la ușa în spatele căreia se afla încarcerată îndărătnica lui gazdă, care striga: „*Te-am rezolvat, nu-i așa? Ți-am rezolvat căruța mică și roșie, nu-i așa?*” Ce avea o căruță, roșie sau de altă culoare, de-a face cu această situația, Dl Cenușiu nu știa, dar era un glonț emotiv de un calibru destul de mare din dotarea lui Jonesy – avea o rezonanță copilărească profundă și satisfăcătoare. Apoi, i-ar scoate limba lui Jonesy (*limba mea*, gândi Dl Cenușiu cu o satisfacție de netăgăduit) printre buze și i-ar face „vechea fentă cu urzica”.

Cât despre urmăritori, voia să lase pantalonii lui Jonesy în vine și să le-arate fesele lui Jonesy. Acest gest era la fel de lipsit de sens ca și *Ce dai, aia primești*, la fel de lipsit de sens ca și *Căruța mică și roșie*, dar voia s-o facă. Se chema „expunerea găurii din cur” și voia s-o facă.

Dl Cenușiu își dădu seama că era infectat cu virusul acestei lumi. Începea cu sentimentele, mergea mai departe spre descoperirile senzoriale (gustul mâncării, plăcerea incontestabilă de-a-l face pe polițist să-și lovească fruntea de peretele faianțat din baie – *bum-bum-ul* înfundat produs), după care mergea mai departe spre ceea ce Jonesy numea *lucruri mai importante*. Era o glumă, potrivit D-lui Cenușiu, nu era prea diferit de faptul de-a spune căcat mâncării digerate sau genocid purificării rasiale. Și, totuși, *actul de-a gândi* prezenta punctele lui de atracție pentru o ființă care existase întotdeauna ca parte a unei minți

vegetative, un fel de in-conștiință avansată intelectual.

Înainte să-l reducă la tăcere Dl Cenușiu, Jonesy îl sfătuisese să renunțe la misiunea lui și, pur și simplu, să se bucure să fie om. Acum descoperi în el această dorință, în vreme ce mintea lui armonioasă de dinainte, mintea lui *inconștientă* începu să se fragmenteze, să se preschimbe într-o mulțime de voci contradictorii, unele dorind A, altele dorind B, altele dorind Q la pătrat și împărțit la Z. Ar fi crezut că astfel de trăncăneli sunt îngrozitoare, sâmburele nebuniei. În schimb, descoperi că-i place ciorovăiala.

Mai era șunca. Mai era „sexul cu Carla” pe care mintea lui Jonesy îl cataloga drept un act extrem de plăcut, implicând în același timp un racord senzorial și unul emotiv. Mai era șofatul cu viteză, și ringul mare de dans din barul lui O'Leary de lângă Parcul Fenway, și berea, și formațiile care nu fac playback și care cântă tare, și Patty Loveless cântând „Blame it on your lyin cheatin cold deadbeatin two-timin double-dealin mean mistreatin lovin heart”⁷⁸ (indiferent de ce *însemna* asta). Mai era și felul în care se vedea pământul când se ridica ceața într-o dimineată de vară. Și crima, desigur. Mai era și asta.

Problema lui era că, dacă nu încheia afacerea aceasta curând, s-ar putea să n-o mai termine niciodată. Nu mai era demult un birum; era Dl Cenușiu. Cât mai era până să-l lase și pe Dl Cenușiu în urmă și să devină Jonesy?

Asta n-o să se întâmple, gândi el. Apăsă pedala de accelerație până la podea și, deși nu mai avea de unde, Subaru-ul mări puțin viteza. Pe bancheta din spate, câinele chelălăi... apoi strigă de durere. Dl Cenușiu își extinse mintea și atinse birumul care creștea înăuntrul câinelui. Creștea cu viteză. Aproape prea repede. Și, poftim încă ceva – nu simți nici un pic de plăcere întâlnindu-i mintea, nici un pic din căldura ce apare atunci când un cineva își întâlnește semenul. Mintea birumului părea rece... râncedă...

— *Străină*⁷⁹, murmură el.

Cu toate acestea, o liniști. Când va azvârli câinele în rezerva de apă, birumul va trebui să fie încă înăuntrul lui. Va avea nevoie de timp să se adapteze. Câinele se va îneca, dar birumul va continua să mai trăiască o vreme, hrănindu-se cu corpul mort al câinelui, până ce va veni timpul. Dar, mai întâi, trebuia neapărat să ajungă acolo.

Nu mai avea mult de mers.

Conducând spre vest pe I-90, trecând pe lângă orășele (*balegi*, le numea Jonesy în gând, dar fără pic de afecțiune) precum Westborough, Grafton și Dorothy Pond (se apropiau acum, mai aveau poate doar șaizeci și cinci de kilometri), căută un loc unde să-și așeze noua și neliniștita conștiință și de unde să nu-i creeze nici o problemă. Încercă la copiii lui Jonesy, dar dădu îndărăt – teren mult prea sentimental. Încercă la Duddits din nou, dar acolo era încă vid; Jonesy furase aceste amintiri. Într-un sfârșit, se mulțumi cu munca lui Jonesy, aceea de-a preda istorie, și cu specialitatea lui, care era fascinantă într-un fel revoltător. Între 1860 și 1865, se părea, America se împărțise în două, așa cum făceau și coloniile de birus la finele fiecărui ciclu evolutiv. Existaseră tot soiul de motive, cel mai important dintre ele fiind problema „sclavagismului”, însă, iarăși, asta era ca și când i-ai spune căcatului sau vomei mâncare digerată.

⁷⁸Dă vina pe inima ta mincinoasă, înșelătoare, rece, amorțită, cu două fețe, plutind în două luntii, rău-voitoare, care te maltratează și care te iubește

⁷⁹Alien (în lb. engl, în original), care s-ar traduce cu „extraterestru”, dar, în același timp, și cu „străin”

„Sclavagismul" nu însemna nimic. „Dreptul la moștenire" nu însemna nimic. „Apărarea integrității Uniunii" nu însemna nimic. În esență, nu făcuseră decât ceea ce făceau creaturile astea mai bine: se „enervaseră", care însemna același lucru cu „înnebuniseră", doar că era mai ușor de acceptat la nivel social. Oh, dar se petrecuse totul la o scară atât de mare!

DI Cenușiu cerceta cutii la rând de arme fascinante – flinte, ghiulele, proiectile mici, tunuri, baionete, mine antipersonal – când se infiltra o voce. șuncă

Împinse gândul în lături, deși stomacul lui Jonesy ghiorăi. I-ar plăcea niște șuncă, da, șunca era cărnoasă, și unsuroasă, și alunecoasă, și sățioasă într-un fel primitiv, fizic, dar acum nu era momentul. Poate după ce va fi scăpat de câine. Atunci, dacă va avea timp înainte să-l ajungă ceilalți din urmă, va putea să mănânce până ce va muri, dacă asta va vrea. Dar acum nu era momentul. Trecând pe lângă Intrarea 10 – mai avea două de trecut acum – își întoarse gândul înapoi la Războiul Civil, la oamenii albaștri și la oamenii cenușii fugind prin fum, strigând și înjunghiindu-se reciproc în stomac, aranjând căruțe mici și roșii fără număr, des-cărcând muniția din armele lor în țestele dușmanilor lor, dând naștere acelor poc-poc-uri scârboase, și...

șuncă

Stomacul lui mai dădu un rateu. Saliva țâșni în gura lui Jonesy și el își aminti de Dysart's, de fâșiile maronii și crocante de pe farfuria albastră, le ridicai cu degetele, textura lor era tare, era textura cărnii moarte și gustoase...

Nu am voie să mă gândesc la asta.

Un claxon țipă iritant, făcându-l pe DI Cenușiu să tresară, făcându-l pe Lad să scâncească. Intrase pe banda greșită de circulație, pe ceea ce mintea lui Jonesy numea „contrasens", și acum se trase în lături să lase unul din camioanele acelea mari, rulând mai repede decât putea rula Subaru-ul, să treacă pe lângă el. Stropi parbrizul mașinii mici cu apă murdară, orbindu-l pentru o clipă, și DI Cenușiu își spuse: *Te prind te omor, te bat până-ți scot birusul din cap șofer nechibzuit ce ești, pac-pac, îți rezolv căruța căruța mică și ro*

sandviș cu șuncă

Acesta fu ca o împușcătură în țeastă. Se luptă cu gândul, dar forța lui era ceva cu totul nou. Putea fi oare vorba de Jonesy? Cu siguranță nu, Jonesy nu era atât de puternic. Însă, dintr-o dată, i se păru că nu e decât un stomac, iar acel stomac era gol, îl durea, tânjea. Precis s-ar putea opri doar atât cât să-l potolească. Dacă nu va face asta, ar putea ieși cu mașina direct în

***sandviș cu șuncă!
și maioneză!***

DI Cenușiu scoase un țipăt nearticulat, fără să-și dea seama că începuse să saliveze nestăpânit.

— Îl aud, spuse Henry brusc. Își duse pumnii la tâmpile, parcă să oprească o durere de cap. Cristoa-se, ce mai doare! E-atât de *înfometat*.

— Cine? întrebă Owen. Tocmai trecuseră granița interstatală în Massachusetts. În fața mașinii, ploaia cădea în fâșii argintii, oblice, suflate de vânt. Câinele? Jonesy? Cine?

— *El*, spuse Henry. Dl Cenușiu. Se uită la Owen; o neașteptată undă sălbatică de speranță îi sclipa în privire. Cred că trage pe dreapta. *Cred că se oprește.*

19

— Șefu'.

Kurtz era pe cale să ațipească din nou când se întoarse Perlmutter – nu fără un anume efort – și i se adresă. Tocmai trecuseră de ghișeele pentru plata accesului pe autostrăzile din New Hampshire; Freddy Johnson avusese grijă să aleagă o bandă cu un ghișeu automat de preluare a fiselor (se temuse ca nu cumva un încasator, ființă umană, să bage de seamă putoarea din cabina Humvee-ului, luneta spartă și armele... sau toate trei).

Kurtz se uită cu interes la fața buimacă, udă de transpirație a lui Archie Perlmutter. Cu fascinație, chiar. Unde era birocrațul incolor numărător de boabe, purtătorul de servietă la birou și de mapă pe teren, cu părul întotdeauna perfect pieptănat și cu cărarea parcă trasă cu liniarul mereu pe partea stângă? Bărbatul care, pentru nimic în lume, nu se putea obișnui să nu folosească expresia *să trăiți*? Bărbatul acesta dispăruse. Deși fiind destul de osoasă, i se părea că fața lui Pearly se umflase oarecum. *Se transformă în Mama Joad*, gândi Kurtz și aproape chicoti.

— Șefu', încă mi-e sete.

Pearly aruncă o privire poficioasă la Pepsi-ul lui Kurtz, apoi dădu drumul unei alte bășini putrede. *Mama Joad cântând la trompetă în iad*, își spuse Kurtz și, de data aceasta, *chiar* chicoti. Freddy înjură, dar cu dezgustul de înainte; acum păru resemnat, aproape plictisit.

— Mă tem că ăsta-i al meu, bătrâne, spuse Kurtz. Și mi-e oleacă secăt și mie gâtulejul.

Perlmutter începu să vorbească, apoi se crispa când îl lovi o undă nouă de durere. Se băși iarăși, sunetul fiind mai subțire acum, nu al unei trompete, ci sunetul scos de un copil netaientat suflând într-o piculină. Ochii i se îngustară, deveniră vicleni.

— Dă-mi un gât și-ți spun ceva ce sigur vrei să știi – O pauză. – Ceva ce sigur *trebuie* să știi.

Kurtz medita la asta. Ploaia plesnea mașina pe o parte și intra prin luneta spartă. Blestematul ăsta de geam era o adevărată pacoste, lăudat fie Iisus, mâneca jachetei lui era udă leoarcă, dar va trebui să suporte inconvenientul. Cine era răspunzător de luneta spartă, la urma urmei?

— *Tu* ești, spuse Pearly, și Kurtz tresări. Treaba asta cu cititul gândurilor era pur și simplu prea *ciudată*. Credeai că te obișnuiești cu ea și apoi îți dădeai seama că nu, negativ, nu te obișnuiseși. *Tu* ești răspunzător. Așa că dă-mi dracului un gât de Pepsi. *Șefu'.*

— Ai grijă cum vorbești, dospitule, tună Freddy.

— Spune-mi ce știi și-ți dau cât a mai rămas. Kurtz ridică sticla de Pepsi și o scutură în fața privirii torturate a lui Pearly. Kurtz nu făcu asta fără un soi de dispreț de sine comic. Cândva, condusesse unități întregi și se folosiseră de ele ca să modifice întregi regiuni geografice. Acum, sub comanda lui se aflau doi oameni și o băutură carbogazoasă. Căzuse în dizgrație. *Mândria* îl trăsese în jos, lăudat fie Domnul. Poseda mândria lui Satan și, dacă ăsta era un cusur, era unul de care cu greu te poți dezbara. Mândria e cureaua care-ți ține pantalonii pe tine chiar și atunci când aceștia au dispărut.

— Promiți?

Limba acoperită cu puf roșu a lui Pearly ieși printre buze și udă buzele uscate.

— Să mor dacă mint, spuse Kurtz solemn. La dracu, bătrâne, citește-mi gândurile dacă nu crezi!

Pearly îl studie pentru o clipă, iar Kurtz aproape că simți degetele scabroase ale bărbatului (sub fiecare unghie îi creșteau acum mănunchiuri de excrescență roșie) pipăindu-i mintea. O senzație cumplită, dar o îndură.

Într-un sfârșit, Perlmutter păru satisfăcut. Dădu din cap.

— Aflu mai multe chiar acum, spuse el, după care vocea îi slăbi până la o șoptă îngrozită, conspirativă. Mă mănâncă de viu, știi. Îmi mănâncă intestinele. Simt asta.

Kurtz îl mângâie pe braț. Chiar acum treceau pe lângă un panou pe care scria BUN VENIT ÎN MASSACHUSETTS.

— O să am grijă de tine, băiețș; ți-am promis asta, nu-i așa? Între timp, spune-mi ce știi.

— Dl Cenușiu se oprește. Îi este foame.

Kurtz nu-și luase palma de pe brațul lui Perlmutter. Acum, strânse priza, transformându-și unghiile în gheare.

— Unde?

— Aproape de destinația lui. La un magazin. Pe o voce copilărească, tăragănată, care-i făcu lui Kurtz piele de găină, Archie Perlmutter spuse: „Momeală bună, să-ți ajungă o săptămână! Momeală bună, să-ți ajungă o săptămână!” Apoi, revenind la un ton mai normal: Jonesy știe că Henry, și cu Owen, și cu Duddits vin. Din cauza asta l-a făcut pe Dl Cenușiu să se oprească.

Gândul că Owen îl va prinde din urmă pe Jonesy/Dl Cenușiu îl umplu pe Kurtz de panică.

— Archie, ascultă bine la mine.

— Mi-e sete, se plânse Perlmutter. Mi-e *sete*, fiu de cățea ce ești.

Kurtz ridică sticla de Pepsi în fața ochilor lui Perlmutter, dar îl plesni peste mână când acesta se întinse s-o ia.

— Știu Henry, Owen și Dud-Duts că Jonesy și Dl Cenușiu s-au oprit?

— *Dud-dits*, prost bătrân ce ești! mârâi Perlmutter, apoi gemu de durere și se prinse de stomac, care pornise din nou să se umfle. *Dits, dits, Dud-dits!* Da, știu! Duddits a dat o mână de ajutor să-l înfometeze pe Dl Cenușiu! Au făcut-o împreună, el și cu Jonesy!

— Nu-mi place asta, spuse Freddy.

Bine-ai venit la club, gândi Kurtz.

— Te rog, șefu', spuse Pearly. Mi-e atât de sete.

Kurtz îi dădu sticla. Se uită cu un ochi scrutător când Perlmutter o secă.

— 495, șefu', anunță Freddy. Ce să fac?

— Mergi pe el, spuse Perlmutter. Apoi pe 90 spre vest. Râgâi. Fu puternic, dar, din fericire, inodor. — Ea, *vietatea*, mai vrea un Pepsi. Îi place zahărul. Și cofeina la fel.

Kurtz căzu pe gânduri. Owen știa că urmărirea se oprișe, cel puțin pentru o vreme. Acum, Owen și cu Henry vor accelera, încercând să profite cât mai mult de întârzierea asta de nouăzeci-o sută de minute. În consecință, și ei trebuiau să accelereze.

Toți polițiștii care le vor apărea în cale vor trebui omorâți, Domnul fie cu ei. Într-un fel sau altul, situația ajungea la o concluzie.

— Freddy.

— Șefu'.

— Apasă până la podea. Fă curva asta să meargă la trap, Domnul să te iubească. Fă-o să alerge.

Nu exista nici un grajd, nici un țarc, nici un padoc și, în loc de PLĂCUȚE DE ÎNMATRICULARE DIN AFARA STATULUI, panoul din fereastră arăta o fotografie a Bazinului Quabbin deasupra legendei MOMEALĂ BUNĂ, SĂ-ȚI AJUNGĂ O SĂPTĂMÂNĂ! dar, altfel, magazinașul ar fi putut fi magazinul lui Gosselin fără nici o problemă: aceiași pereți plini de șobolani, aceleași șindrile maro-nămol, același horn strâmb picurând fum în cerul ploios, aceeași pompă de benzină ruginită din față. Un alt însemn se sprijinea de pompă, de data aceasta anunțând NU AVEM BENZINĂ DAȚI VINA PE SECĂTURILE GUVERNAMENTALE.

În acea după-amiază de noiembrie, magazinul era gol, cu excepția proprietarului, un domn pe nume Deke McCaskell. Asemenea celor mai mulți, își petrecuse dimineața lipit de televizor. Toate reportajele (chestii care se repetau, în cea mai mare parte, și, datorită instituirii controlului militar în acea parte a Pădurilor Nordice, nici o imagine interesantă a altceva decât a ceea ce Armata, Forțele Navale și Forțele Aviatice oferiră spre difuzare) culminase cu discursul președintelui. Deke îi spunea președintelui domnul Okeefenokee, datorită felului obscur în care fusese ales — chiar nu știa nimeni de acolo să numere? Deși nu-și exercitase dreptul la vot de la Gipper⁸⁰ încoace (*ăsta* chiar că fusese președinte), Deke îl ura pe președintele Okeefenokee, era de părere că era un dințos nenorocit, unsuros și nedemn de încredere (avea, totuși, o soție arătoasă), și era de părere că discursul lui de la ora unsprezece fusese doar același bla-bla-bla. Deke nu credea nici un cuvânt din cele spuse de bătrânul Okeefenokee. În opinia lui, întreaga afacere era probabil o cacealma, niște tactici de înfricoșare menite să-i facă pe contribuabili americani să înghită sumele cheltuite pe apărare și, de aici, să înghită taxele instituite. Nu exista nimic în spațiu, o dovedise știința. Singurii extratereștri din America (cu excepția președintelui Okeefenokee însuși, desigur) erau traficanții de droguri care treceau granița înot dinspre Mexic. Însă oamenii erau speriați, stăteau acasă și se uitau la televizor. Câtiva, puțini, vor veni mai târziu după bere sau după sticle de vin, dar, pentru acum, atmosfera din magazin era la fel de moartă ca un motan călcat pe autostradă.

Deke închisese televizorul în urmă cu o jumătate de oră – destul era destul, pentru numele lui Cris-tos – și, când clopoțelul de deasupra ușii clincăi la unu și un sfert, el citea o revistă luată din stativul din spatele magazinului, acolo unde un însemn proclama ORI AI 21, ORI N-AI CE CĂUTA AICI. Această anume publicație se chema *Fetițe cu fundițe*, un titlu cât se poate de cinstit, dat fiind că toate fetițele dinăuntru *purtau* fundițe. Nimic altceva, doar fundițe, *și*.

Ridică ochii spre noul-venit, vru să spună ceva de genul „Ce mai faci” sau „Alunecă pe șosea”, dar se abținu. Simți o fulgerare de neliniște, urmată de o convingere subită că va fi jefuit... și că, dacă totul se va reduce la un jaf, va avea noroc. Niciodată nu *fusesse* jefuit, nu în cei doisprezece ani de când avea magazinul în proprietate – dacă voia cineva să riște închisoarea pentru un pumn de bani peșin, existau locuri prin zonă de unde puteau lua niște pumni mult mai mari. Tipul ar fi trebuit să fie...

⁸⁰Gipper – porecla celui de-al 40-lea președinte american (1981-1989), Ronald Reagan

Deke înghiți. *Tipul ar fi. trebuie să fie nebun*, gândise el și poate că tipul acesta *era*, poate că era unul dintre acei maniaci care tocmai și-a omorât întreaga familie și-apoi s-a hotărât să-și facă puțin de cap prin jur, să mai omoare câțiva oameni înainte să întoarcă țeava uneia dintre arme către el.

Deke nu era paranoic din fire (era din fire *dintr-o bucată*, i-ar fi spus fosta soție), dar asta nu schimba faptul că se simțea amenințat de primul client din acea după-amiază. Nu-l deranjau foarte tare tipii care veneau uneori și care nu mai plecau din magazin, cei care vorbeau întruna despre Patriots sau despre Red Sox, sau care povesteau ce huidume de pești prinseseră ei la bazin, dar acum și-ar fi dorit să intre câțiva. O gașcă întreagă, de fapt.

Bărbatul rămase doar locului de partea din interior a ușii, la început, și da, ceva nu era în regulă cu el. Purta o haină portocalie de vânător, dar sezonul de vânătoare la căprioare nu se deschisese încă în Massachusetts; asta însă s-ar fi putut să nu însemne nimic. Ceea ce nu-i plăcu lui Deke erau zgârieturile de pe fața bărbatului, de parcă și-ar fi petrecut cel puțin o parte a ultimelor zile făcând cros prin pădure; iar calitatea fantomatică, suptă a trăsăturilor înseși... Gura i se mișca, de parcă ar fi vorbit singur. Mai era încă un lucru. Lumina cenușie a după-amiezii intrând oblic prin ferestrele prăfuite din față se reflectau ciudat pe buzele și pe bărbia lui.

Fiului ăstuia de cățea îi curg balele, gândi Deke. *Blestemat să fiu dacă nu-i așa.*

Capul noului venit tresărea în ticuri scurte și rapide, în vreme ce corpul rămânea perfect nemișcat, amintindu-i lui Deke de felul în care rămâne nemișcată o bufniță pe cracă în vreme ce-și urmărește prada. Deke se gândi pentru scurtă vreme să se strecoare afară din scaun și să se ascundă sub tejghea, dar, înainte ca măcar să înceapă să ia în considerare elementele pro și contra ale unei atare mișcări (nu i se învârt roțițele chiar foarte repede, ar mai fi spus fosta lui soție), capul tipului se mai scutură o dată în felul acela grăbit și arătă spre el.

Partea rațională a minții lui Deke se agățase de speranța (nu era o idee cu adevărat bine articulată) că-și imaginează totul, că suferă o halucinație din pricina tuturor acelor știri ciudate și acelor zvonuri fantastice, fiecare prezentate cu acribie de presă, provenite din nordul statului Maine. Poate că nu era vorba decât despre un tip care voia țigări, sau un pachet de șase cutii de bere, sau poate o sticlă de brandy cu cafea și o revistă deocheată, ceva care să-l ajute să petreacă o noapte lungă, cu drumurile acoperite de zloată, într-un motel din afara orașelelor Ware sau Belchertown.

Speranța aceasta muri când ochii bărbatului îi întâlniră pe ai lui.

Nu era privirea unui maniac criminal de familie plecat în propria lui croazieră spre nicăieri; aproape că ar fi fost mai bine acesta să fie cazul. Ochii noului-venit, departe de-a fi goi, erau prea plini. Un milion de gânduri și de idei păreau că-i umbresc, asemenea unei benzi din acelea de telegraf derulată cu viteză mare. Păreau că aproape saltă în orbite.

Și erau cei mai *înfomețați* ochi pe care Deke McCaskell îi văzuse în întreaga lui viață.

— E închis, spuse Deke. Cuvintele ieșiră într-un croncănit care nu semăna deloc cu vocea lui. Eu și cu partenerul meu – el e-n spate – am închis magazinul pentru restul zilei. Din pricina celor care se petrec în nord. Eu – *noi*, vreau să spun – am uitat să întoarcem semnul invers. Noi...

Ar fi putut continua așa până la sfârșitul orelor – al zilelor, chiar – dar bărbatul în haină de vânător îl întrerupse.

— Șuncă, spuse acesta. Unde o găesc?

Deke știe, dintr-o dată și fără îndoială, că, dacă nu va primi șuncă, bărbatul acesta îl va ucide. S-ar putea să-l omoare și așa, dar fără șuncă... da, cu siguranță. Avea șuncă. Slavă Domnului, slavă lui Cristos, slavă lui Okeefenokee și tuturor secăturilor, avea șuncă.

— Frigiderul din spate, spuse pe noua și ciudata lui voce. Mâna așezată pe coperta revistei era rece ca un cub de gheață. În cap, auzea voci șoptite care nu păreau să-i aparțină. Gânduri roșii și gânduri negre. Gânduri *înfometate*.

O voce inumană întrebă: *Ce-i acela frigider?* O voce obosită, *foarte* umană, răspunse: *Mergi de-a lungul culoarului, frumosule. O să vezi.*

Aud voci, gândi Deke. *Au, lisuse, nu. Asta li se întâmplă oamenilor înainte s-o ia pe brazdă.*

Bărbatul trecu pe lângă Deke și merse de-a lungul culoarului. Schiopăta pronunțat.

Lângă casa de marcat se afla un telefon. Deke se uită la el, apoi își mută privirea. Era destul de aproape să-l ajungă și avea numărul 911 inclus în lista de preapelare, dar la fel de bine ar fi putut fi pe lună. Chiar dacă ar putea aduna destulă forță să se întindă după telefon...

O să știu, spuse vocea inumană, iar Deke scoase un geamăt scurt, sec. Era în mintea lui, ca și când i-ar fi implantat cineva un radio în țeastă.

Deasupra ușii se afla montată o oglindă convexă, un mecanism extrem de folositor mai ales vara, când magazinul era plin de copii care mergeau la bazin cu părinții — Quabbin nu era decât la douăzeci și nouă de kilometri de aici — pentru a pescui, sau pentru a campa, sau numai pentru un picnic. Bastarzii ăia mici au încercat întotdeauna să șpar-lească diverse lucruri, în mod special bomboanele și revistele deocheate. Acum, Deke se uită în ea, urmărind cu o fascinație crispată cum bărbatul în haină portocalie se apropie de frigider. Rămase acolo pentru o clipă, holbându-se înăuntru, apoi luă nu un singur pachet de șuncă, ci pe toate patru.

Bărbatul veni înapoi pe culoarul din mijloc, aducând șunca, schiopătând și uitându-se rapid la rafturi. Părea periculos, părea înfometat și părea, de asemenea, îngrozitor de obosit — asemenea unui alergător la maraton intrând pe ultimul kilometru. Privindu-l, Deke simți același fel de amețeală pe care o căpăta când se uita în jos dintr-un loc înalt. Era ca și când nu te-ai fi uitat la o singură persoană, ci la mai multe, suprapuse și schimbându-și locul în ordinea de perspectivă. Îl duse pe Deke în treacăt cu gândul la un film pe care-l văzuse, la o pi-piță dusă cu pluta care avea o sută de personalități.

Bărbatul se opri și luă un borcan de maioneză. În capătul culoarului se opri din nou și luă o franzelă de pâine. Apoi, se întoarse la teighea. Deke aproape că simțea oboseala ieșindu-i prin pori. Și nebunia.

Așeză cumpărăturile jos și spuse:

— Sandvișuri cu șuncă și maioneză făcute cu pâine albă. Astea-s cele mai bune. Și zâmbi. Era un zâmbet de o sinceritate atât de obosită, care-ți frângea inima, încât Deke uită de frică pentru o clipă.

Fără să se gândească, întinse mâna

— Domnule, te simți bi...

mâna lui Deke se opri ca și când ar fi întâmpinat un zid. Tremură preț de o clipă deasupra teighelei, apoi zbură în sus și-i plesni propria față — *pleosc!* Se trase încet în lături și se opri, plutind asemenea unei nave cu pernă de aer. Al treilea și al patrulea deget se adunară încet în palmă.

Nu-l omori!

Ieși afară și oprește-mă!

Dacă mă forțezi să încerc, s-ar putea să ai parte de-o surpriză.

Vocile acestea erau în capul lui.

Mâna lui plutitoare se mișcă în față și primele două degete se înfipseră în nări, obturându-le. Pentru o clipă, rămaseră locului, apoi, oh, Cristoase mare, începură să sape. Și, deși Deke McCaskell avea multe obiceiuri îndoielnice, să-și roadă unghiile nu era unul dintre ele. La început, degetele nu vrură să se urce prea mult – spre apartamentele de sus – dar apoi, când începu să curgă sângele lubrifiant, deveniră excesiv de vioaie. Se zbăteau aidoma viermilor. Unghiile murdare săpau aidoma unor colți. Își croiau drum tot mai adânc, adăpos-tindu-se tot mai spre creier... auzea cartilagiile rupându-se... auzea...

Oprește-te, Dl Cenușiu, oprește-te!

Și, dintr-o dată, degetele lui Deke îi aparținură lui din nou. Și le scoase cu un pocnet jilav. Sângele se scurse pe tejghea, pe suportul pentru mărunțiș din plastic pe care se afla desenat logo-ul Skoal, la fel pe fetița dezbrăcată cu fundițe a cărei anatomie o studiasse când intrase creatura aceasta.

— Cât îți datorez, Deke?

— Ia-le! Același croncănit de cioară, dar acum era un croncănit *nazal*, fiindcă nările îi erau înfundate de sânge. Au, omule, ia-le doar și pleacă! leși dracului de-aici!

— Nu, insist. E vorba de comerț, prin care bunurile cu o valoare reală sunt schimbate pentru bunuri cu valoare fiduciară.

— Trei dolari! strigă Deke.

Își făcea loc șocul. Inima îi bătea sălbatic, mușchii i se încordau de adrenalină. Credea că e posibil ca bestia să plece, iar asta făcea totul infinit mai rău: să fii atât de aproape de o viață cu viitorul în față și, totuși, să știi că îți poate fi luată din cel mai mic capriciu al acestui nebun nenorocit.

Nebunul scoase un portmoneu vechi și ros, îl deschise și căută prin el parcă un secol întreg. Saliva îi picură egal din gură când se aplecă deasupra portmoneului. Într-un sfârșit, găsi trei dolari. Îi așeză pe tejghea. Portmoneul fu introdus la loc în buzunar. Căută în jeansii cu aspect revoltător (*A gonit din greu și-a lăsat ploaia-n urmă*⁸¹, gândi Deke), găsi un pumn de mărunțiș și așeză trei monede pe suportul Skoal. Două de douăzeci și cinci și una de zece cenți.

— Eu dau bacșiș douăzeci la sută, spuse clientul cu o mândrie greu de trecut cu vederea. Jonesy dă bacșiș cincisprezece. Asta-i mai bine. Sunt mai mulți.

— Sigur, șopti Deke. Nasul îi era plin de sânge.

— O zi plăcută.

— Și tu... ia-o mai ușor.

Bărbatul în haină portocalie rămase cu capul aplecat. Deke îl auzi făcând selecția printre mai multe posibile expresii. Îl făcea să-i vină să țipe. Într-un sfârșit, bărbatul spuse:

— O iau cum pot. Urmă o altă pauză. Apoi: Nu vreau să suni pe nimeni, partener.

— N-o să sun.

— Juri pe Dumnezeu?

— Mda. Jur pe Dumnezeu.

— *Eu* sunt ca Dumnezeu, observă clientul lui.

— Mda, bine. Așa cum zi...

— Dacă suni pe cineva, o să știu. O să mă-ntorc și-o să-ți aranjez căruța.

⁸¹Road hard and put away wet (în engleză în original) – piesă muzicală a cântărețului american Diesel Boy, piesă care dă și titlu albumului în care apare

— N-o să sun!

— Bună idee.

Deschise ușa. Clopoțelul zornăi. Ieși din magazin.

Pentru o clipă, Deke rămase unde se afla, ca și când ar fi avut picioarele lipide de podea. Apoi se grăbi să iasă de după teighea, lovindu-și tare șoldul de colț. La căderea serii, acolo va avea o vânătaie mare și neagră, dar pentru moment nu simți nimic. Trase zăvorul, puse lanțul, apoi rămase acolo, uitându-se pe furis afară. În fața magazinului se afla parcată o rabla Subaru mică și roșie, stropită cu noroi, și ea părând c-a gonit din greu și c-a lăsat ploaia în urmă. Bărbatul își mută cumpărăturile în căușul făcut de unul dintre brațe, deschise ușa și urcă în spatele volanului.

Pleacă de aici, gândi Deke. Te rog, domnule, pentru numele lui Dumnezeu, doar pleacă de-aici.

Dar nu plecă. Ridică în schimb ceva – franzela de pâine — și rupse șnurul care lega gura pungii. Scoase vreo douăsprezece felii. Mai departe, desfăcu borcanul cu maioneză și, folosindu-și degetul pe post de cuțit, începu să ungă feliile de pâine cu maioneză. După ce termina fiecare felie, își curăța degetul cu limba. De fiecare dată când făcea asta, ochii i se închideau, capul i se apleca pe spate și o expresie extatică îi umplea chipul, radiind în toate direcțiile dinspre gură. Când termină cu pâine, luă unul dintre pachetele cu carne și rupse hârtia învelitoare. Desfăcu punga de plastic dinăuntru cu dinții și scutură până ce-i căzu jumătatea de kilogram de șuncă feliată în palmă. O împachetă și o așeză pe o bucată de pâine, după care așeză o altă bucată deasupra. Înfulecă din sandviș la fel de lacom precum un lup. Expresia aceea de plăcere divină nu-i părăsi chipul deloc; era expresia unuia care se bucură de cea mai rafinată mâncare din viața lui. Gâtul i se înnodea de fiecare dată când îi cobora pe el în jos câte o bucată mare. Din trei astfel de îmbucături, sandvișul fu gata. Când bărbatul din mașină se întinse după alte două bucăți de pâine, un gând îi umplu lui Deke McCaskell mintea, sclipind acolo asemenea unui panou luminos. *E chiar mai bun așa! Aproape că-i vie! Rece, dar aproape vie!*

Deke se îndepărtă de ușa cu mișcări încete, făcute parcă sub apă. Cenușiul zilei părea să invadeze magazinul, estompând lumina becurilor. Își simți picioarele înmuindu-se și, înainte ca podeaua murdară din scânduri să-i sară în întâmpinare, cenușiul se schimbase în negru.

21

Când își reveni Deke în simțiri, era târziu – cât de târziu, nu-și dădea seama, fiindcă ceasul digital Budweiser de deasupra frigiderului pentru bere pâlpâia 88:88. Trei dintre dinții lui se aflau pe podea; îi săriseră din gură când căzuse, presupunea el. Sângele din jurul nasului și de pe bărbie se uscaseră într-o crustă spongioasă. Încercă să se ridice, dar picioarele nu vrură să-l susțină. Se târî în schimb până la ușa, cu părul atârându-i în ochi, rugându-se.

Rugăciunea lui primi un răspuns. Rabla aceea mică și roșie de mașină dispăruse. În locul unde se aflase, erau acum patru pachete de șuncă, goale toate, borcanul de maioneză, gol pe trei sferturi, și o jumătate de franzelă de pâine albă Holsum. Mai multe ciori – creșteau niște ciori extraordinar de mari prin preajma bazinului – descoperiseră pâinea și ciuguleau feliile direct din ambalajul sfâșiat. Puțin mai încolo – aproape de Route 32 – alte două sau trei își făceau de lucru cu o baltă mizerabilă de șuncă înghețată și bucăți de pâine. Prânzul ales al

monsieur-ului nu fusese de acord cu el, se părea.

Dumnezeule, gândi Deke. Sper c-ai vomitat destul de tare să-ți strici întreaga instalație, bas...

Apoi însă, propriile sale viscere avură parte de-o zdruncinare fantastică și el își acoperi gura cu mâna. Văzu o imagine clară a dinților bărbatului închizându-se asupra cărnii crude și grase atârând dintre două bucăți de pâine, carne cenușie vârstată cu maro asemenea unei limbi de cal mort tăiate. Deke începu să scoată sunete răgâite înfundate în spatele mâinii.

O mașină intră în parcare – exact ce avea nevoie, un client chiar când era pe cale să dea la boboci. Nu era o mașină cu adevărat, privită mai atent, nu era nici camionetă. Nici măcar o furgonetă. Era un Humvee din-acela hidos, vopsit în pete negre și verzi de camuflaj. Doi oameni în față și – Deke era aproape sigur – un altul în spate.

Se întinse, întoarse semnul DESCHIS care atârna la ușă pe partea cealaltă, unde scria ÎNCHIS, după care se îndepărtă. Se ridicase în picioare, reușise cel puțin atât, dar acum se simțea periculos de aproape să cadă din nou. *Au văzut că sunt aici, sigur ca dracu, gândi el. Vor intra și vor întreba unde aplecat celălalt, fiindcă sunt pe urma lui. Îl vor, îl vor pe bărbatul avid după sandwichurile cu șuncă. Iar eu o să le spun tot. Or să mă facă să le spun. Apoi, o să...*

Mâna i se ridică în fața ochilor. Primele două degete, năclăite cu sânge uscat până la a doua falangă, erau rupte și încovoiate. Tremurau. Lui Deke aproape că i se părea că ondulează. *Salut, ochii mei, ce mai faceți? Bucurați-vă de vedere cât mai puteți, fiindcă după voi urmează să venim.*

Persoana de pe bancheta din spate a Humvee-ului se înclină înainte, păru să-i spună ceva șoferului, și autovehiculul țâșni în spate, una dintre roțile din spate trecând prin balta de vomă lăsată de ultimul client al magazinului. Mașina întoarse pe șosea, făcu o pauză de o clipă, apoi porni pe direcția Ware și Quabbin.

Când dispăru după primul deal, Deke McCaskell începu să plângă. Mergând înapoi spre tejghea (împleticindu-se și bălăngănindu-se, dar stând încă pe picioare), privirea îi căzu asupra dinților de pe podea. Trei dinți. Ai lui. Plătise un preț mic. O, da, o taxă infimă. Apoi se opri, cu privirea fixă asupra celor trei bancnote de câte un dolar de pe tejghea. Pe ele crescuse un strat roșu-portocaliu, palid de puf.

Nu ici! Erdzi 'ai depa'te!

Am dreptate? se întrebă Owen obosit, dar îl înțeleșese pe Duddits cât se poate de bine (nu era chiar atât de greu o dată ce ți se obișnuia urechea): *Nu aici! Mergi mai departe!*

Owen redresă Humvee-ul pe Route 32 în vreme ce Duddits se lăsă pe spate – se prăbuși pe spate – și începu să tușească din nou.

— Uite, spuse Henry și arătă cu degetul. Vezi aia?

Owen vedea. O grămadă de hârtie de ambalaj înmuindu-se în apa de ploaie murdară. Și un borcan cu maioneză. Băgă în viteză și se îndreptă spre nord. Picăturile de ploaie care izbeau parbrizul aveau o constituție aparte, grasă parcă, pe care el o recunoștea: în curând se va transforma în zloată, iar apoi – foarte probabil – în ninsoare. Aproape extenuat și ciudat de trist acum, la finele retragerii valului telepatic, Owen descoperi că principalul său regret era că trebuie să moară într-o zi atât de

mizerabilă.

— Cât de înainte e acum? întrebă el, neîndrăznind să pună adevărata întrebare, singura care conta: *Ajungem oricum cu întârziere?* Presupunea că-i va spune Henry, dacă aceasta era situația.

— A ajuns acolo, spuse Henry absent. Se întorsese în scaun și-i ștergea lui Duddits fața cu o cârpă udă. Duddits se uită la el recunoscător și încercă să zâmbească. Obrajii lui cenușii erau transpirați acum, iar petele negre de sub ochi se extinseseră, transformându-i în ochi de raton.

— Dacă el e *acolo*, de ce a trebuit ca noi să venim *aici* ? întrebă Owen. Mărise viteza la o sută zece kilometri pe oră, o viteză *foarte* periculoasă pe porțiunea aceasta alunecoasă de drum, dar acum nu mai avea de ales.

— Nu voiam să risc ca Duddits să piardă din vedere linia, spuse Henry. Dacă se întâmplă asta...

Duddits scoase un geamăt prelung, își strânse brațele în jurul brâului și se aplecă peste ele. Henry, încă stând în genunchi pe scaun, mângâie linia subțire a gâtului lui.

— Ia-o ușor, Duds, spuse el. Ești bine.

Dar nu era. Owen știa asta și la fel știa și Henry. Având febră, având crampe în ciuda unei a doua pastile de Prednisone și a altor două de Percocet, scuipând sânge acum la fiecare acces de tuse, Duddits Cavell era la sute de kilometri depărtare de „bine”. Premiul de consolare era că și combinația Jonesy-Cenușiu era foarte departe de starea de bine.

Din cauza șuncii. Tot ce-și doriseră fusese să-l facă pe DI Cenușiu să se oprească pentru o vreme; nici unul dintre ei nu bănuise că lăcomia lui se va dovedi a fi atât de incomensurabilă. Efectul asupra digestiei lui Jonesy fusese cât se poate de previzibil. DI Cenușiu vomitase o dată în parcare, magazinașului și mai trebuise să tragă pe dreapta de alte două ori în drum spre Ware, să se aplece afară pe fereastră și să mai descarce alte câteva sute de grame de șuncă crudă în jeturi puternice și aproape convulsive.

Urmase diareea. Se oprise la benzinăria Mobil de pe Route 9, la sud de Ware, și abia ajunsese în toaleta bărbaților. Pancarta din fața benzinăriei spunea BENZINĂ IEFTINĂ, TOALETE CURATE, dar partea cu TOALETE CURATE devenise fără îndoială anacronică pe când pleacă DI Cenușiu de acolo. Nu omorî pe nimeni la benzinărie, lucru pe care Henry îl luă drept punct câștigat.

Înainte să intre pe drumul de acces spre Quab-bin, DI Cenușiu mai trebuise să se oprească de încă două ori și să se năpustească în pădure, unde încercase să golească intestinele supraîncărcate ale lui Jonesy. Atunci, ploaia se transformase deja în fulgi de zăpadă moale. Organismul lui Jonesy slăbise considerabil, iar Henry spera să urmeze un leșin. Până acum, acest lucru nu se întâmplase.

DI Cenușiu era furibund pe Jonesy, pe când urcă înapoi la volan după a doua excursie în pădure îl înjura deja fără să respire. Era numai vina lui Jonesy, Jonesy îl prinsese în cursă. El, unul, se hotărâse să ignore foamea și pofta irepresibilă cu care mâncase, oprindu-se între mușcăături doar să-și lingă unsoarea de pe degete. Henry văzuse asemenea percepții trunchiate asupra faptelor – evidențiind unele, ignorând complet altele – de multe ori la pacienții săi. Din multe motive, DI Cenușiu era doar un alt Barry Newman.

Cât de uman devine, gândi el. Cât de ciudat de uman.

— Când spui că a ajuns acolo, întrebă Owen, cât de *acolo* vrei să spui?

— Nu știu. Comunicarea s-a închis din nou, cel puțin așa simt eu. Duddits, tu-l auzi pe Jonesy?

Duddits se uită obosit la Henry, apoi își scutură capul.

— 'Omu enu'iu a 'uat cățile, spuse el – *Di Cenușiu ne-a luat cărțile* – dar aceasta era doar o traducere literală a unei expresii de jargon. Duddits nu poseda vocabularul necesar exprimării a ceea ce se întâmpla de fapt, însă Henry îi citea gândurile. Di Cenușiu nu reușea să intre în biroul-fortăreață al lui Jonesy și să-i ia cărțile de joc, dar, cumva, ștersese toate însemnele de pe ele.

— Duddits, cum reziști? zise Owen, uitându-se în oglinda retrovizoare.

— Eu ine, spuse Duddits și începu imediat să tremure. În poală avea sufertașul galben și punga maro în care erau medicamentele... medicamentele și împletitura aceea ciudată. Era îmbrăcat în haina groasă de iarnă, și, totuși, pe sub ea, el încă mai tremura.

Se stinge cu repeziciune, gândi Owen, când Henry începu iarăși să badijoneze fața vechiului său prieten.

Humvee-ul alunecă pe o porțiune alunecoasă de drum, dansă pe muchia dezastrului – un accident la o viteză de o sută zece kilometri pe oră i-ar omorî probabil pe toți trei și, chiar dacă nu i-ar omorî, ar pune stop oricăror șanse pe care le-ar mai avea de a-l prinde pe Di Cenușiu – după care se redresa.

Owen se surprinse uitându-se în spate la punga maro, gândul purtându-l iarăși la împletitura aceea. *Beaver mi-a trimis-o. De Crăciun, săptămâna trecută.*

Să încerce să comunice acum telepatic, credea Owen, era ca și când ai pune un mesaj într-o sticlă și ai arunca sticla în ocean. Dar, chiar și așa, încercă, trimițând un gând în ceea ce spera el că e direcția lui Duddits: *Cum îi spui tu, fiule?*

Brusc, pe neașteptate, văzu o încăpere vastă, o combinație de living, de sufragerie și de bucătărie. Scândurile de pin matur străluceau de email. Pe podea se afla un covor Navajo și pe un perete o carpetă – minuscule vânători indieni împrejmuind o siluetă cenușie, extraterestrul arhetipal de pe-o mie de tabloide. Se vedea un șemineu, un horn din piatră, o masă mare de stejar. Dar, ce-i captă lui Owen atenția (nu avea cum să nu i-o capteze; se afla în mijlocul imaginii pe care i-o transmisese Duddits și strălucea într-o lumină aparte, specială), era împletitura manufacturată atârând de grinda din mijloc. Era versiunea îmbunătățită a celeia pe care o avea Duddits în punga cu medicamente, era împletită din fire intens colorate, nu din ață albă murdară, însă, altfel, era aceeași. Ochii lui Owen se umplură de lacrimi. Era cea mai frumoasă cameră din lume. Simțea asta pentru că așa simțea Duddits. Iar Duddits simțea asta pentru că era locul unde mergeau prietenii lui și el îi iubea.

— Capcană pentru vise, spuse bărbatul muribund de pe bancheta din spate și pronunță cuvintele fără cusur.

Owen aprobă din cap. Capcană pentru vise, da.

Tu ești asta, trimise el, bănuind că Henry auzea totul, dar fiindu-i indiferent. Mesajul acesta era pentru Duddits, doar pentru Duddits. *Tu ești capcana pentru vise, nu-i așa? Capcana lor pentru vise. Întotdeauna ai fost asta.*

În oglindă, Duddits zâmbi.

TURISTICE DESCHIS INTRAȚI PE PROPRIUL RISC.

Mai era scris ceva, dar, la o sută treizeci de kilometri la oră, Henry nu avu timp să citească tot.

— Vreo șansă să parcheze și să continue pe jos? întrebă Owen.

— Nici măcar să nu speri la asta, spuse Henry. Va conduce cât va putea de repede. Poate se va împotmoli. La asta poți spera. Sunt șanse bune ca asta să se întâmple. Iar el e slăbit. Nu se va putea deplasa repede.

— Tu cum ești, Henry? Tu vei putea să te deplasezi repede?

Având în vedere cât de înțepenit se simțea și cât de rău îl dureau picioarele, aceasta era o întrebare bună.

— Dacă va fi nevoie, spuse el, voi merge cât voi putea de repede. În orice caz, mai e și Duddits. Nu cred că va fi capabil de-un marș foarte susținut.

De orice fel de marș, nu mai adăugă el.

— Kurtz, și Freddy, și Perlmutter, Henry. Cât sunt ei de în urmă?

Henry medită la întrebare. Îl simțea pe Perlmutter destul de bine... și putea atinge cu mintea și creatura canibală înfometată dinăuntrul lui. Semăna cu Dl Cenușiu, doar că nevăstuica trăia într-o lume construită în întregime din șuncă. Șunca era Archie Perlmutter, cândva căpitan în Armata Statelor Unite. Lui Henry nu-i plăcea să meargă în direcția aceea cu mintea. Prea multă durere. Prea mare foame.

— Douăzeci și patru de kilometri, spuse. Poate doar nouăsprezece. Dar asta nu contează, Owen. O să ajungem înaintea lor. Întrebarea e dacă o să-l prindem pe Dl Cenușiu. O să avem nevoie de niște noroc. Sau de niște ajutor.

— Iar dacă-l prindem, Henry. O să mai fim eroi?

Henry îi oferă un zâmbet obosit.

— Cred că trebuie să încercăm, ca să aflăm.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU PUȚUL 12

1

Dl Cenușiu conduse Subaru-ul aproape cinci kilometri în susul East Street-ului – norioasă, accidentată și, acum, îngropată sub opt centimetri de zăpadă – înainte să cadă într-o spărtură produsă de un canal de scurgere înfundat. Subaru-ul își croise sălțăreț drum prin mai multe gropi la nord de barajul Goodnough și, în unele locuri, dăduse de pământ cu dedesubtul caroseriei destul de tare să-și rupă toba și țeava de eșapament, dar spărtura aceasta în drum era prea mare. Mașina căzu cu botul în față și ateriză pe tubul de canalizare, motorul înăbușit behăind strident. Corpul lui Jonesy fu aruncat în față și centura de siguranță se blocă. I se strânse diafragma și vomită instinctiv pe bord: nimic solid acum, doar funii biliare de salivă. Pentru o clipă, lumea se goli de culoare și mugetul exasperant al motorului se disipă. Se luptă din răputeri să-și păstreze cunoștința, temându-se că, dacă ar fi leșinat fie și doar pentru o clipă, Jonesy ar putea prelua cumva la loc controlul.

Câinele scânci. Ținea ochii încă închiși, dar picioarele din spate i se smuciră spasmodic și urechile îi tresăriră. Stomacul îi era umflat, pielea de pe el se ondula. Clipa era aproape.

Puțin câte puțin, culoarea și simțul realității reveniră. Dl Cenușiu inspiră de câteva ori adânc, convingând corpul acesta bolnav și nefericit

să revină la ceva ce semăna cu calmul. Cât mai avea de mers? Nu credea că mai e mult, dar, dacă mașina era cu adevărat blocată, trebuia să meargă pe jos... iar câinele nu putea face asta. Câinele trebuia să nu se trezească; deja era periculos de aproape să facă asta din nou.

Mângâie centrul somnului al creierului său rudimentar. Își șterse în același timp buzele subțiri. O parte a minții lui încă era conștientă de prezența lui Jonesy, aflat acolo înăuntru, orb la lumea exterioară, dar pândind orice ocazie să-și scoată coarnele și să-i saboteze misiunea; și, incredibil, o altă parte a minții lui continua să râvnească după mâncare — râvnea după șuncă, exact ceea ce-l otrăvise.

Dormi, prieten mic. Îi vorbea câinelui; îi vorbea, de asemenea, și birumului. Și amândoi îl ascultară. Lad încetă să mai scâncească. Labele încetară să se mai zbată. Valurile unduindu-se de-a lungul stomacului câinelui încetinară... Încetinară... se opriră. Calmul acesta nu va dura multă vreme, dar pentru moment, totul era bine. Atât de bine cât putea fi.

Predă-te, Dorothy.

— Taci! spuse Dl Cenușiu. Pupă-mi așezătoarea!

Vârî mașina în marșarier și apăsă accelerația până la podea. Motorul urlă, sperind păsările din copaci, dar nu servi la nimic. Roțile din față erau prinse bine, iar roțile din spate erau ridicate de la pământ, rotindu-se în aer.

— *Futu-i!* strigă Dl Cenușiu și lovi cu pumnul lui Jonesy în volan.

Cristoase-păroase! Trage-mi-o, Freddy!

Căută în urmă vreun semn de la urmăritorii lui și nu reuși să citească nimic inteligibil, doar simțământul că se apropie. Două grupuri, iar în cel mai apropiat se afla Duddits. Dl Cenușiu se temea de Duddits, simțea că el e cel mai responsabil de cât de absurd, de cât de enervant de dificilă devenise misiunea lui. Dacă își va putea păstra avansul față de Duddits, totul se va termina cu bine. I-ar fi fost de ajutor să știe cât era Duddits de aproape, dar ei îl împiedicau – Duddits, Jonesy și cel pe care-l chema Henry. Ei trei constituiau împreună o forță cum nu mai întâlnise niciodată înainte Dl Cenușiu, o forță de care se temea.

— Dar am totuși un avans considerabil, îi spuse lui Jonesy, ieșind din mașină.

Alunecă, aruncă o înjurătură gen Beaver, apoi trânti portiera. Ninge din nou, fulgi mari și albi care umpleau aerul asemenea unor confeti și care se topeau pe obrajii lui Jonesy. Dl Cenușiu merse anevoie în spatele mașinii, bocancii alunecându-i și pleoscăind în noroi. Făcu o pauză pentru o clipă să examineze spatele argintiu, ondulat al țevii ieșind din fundul șanțului care capturase mașina (căzuse, de asemenea, victimă, într-o anumită măsură, și curiozității în mare parte zadarnice, dar diabolic de alunecoase a gazdei sale), apoi ocoli până pe partea pasagerului.

— O să-i înfrâng pe prietenii tăi poponari fără nici o problemă.

Nici o reacție la această înțepătură, dar îl simți pe Jonesy așa cum îi simțea pe ceilalți, Jonesy tăcea, dar încă reprezenta osul din gâtul lui.

Nu trebuia băgat în seamă. Dă-l dracului. Câinele era problema. Birumul luase poziția de ieșire. Cum să-l transporte?

Înapoi în seiful de depozitare al lui Jonesy. Pentru o clipă nu există nimic... apoi, o imagine de la „Școala Duminicală” unde mersese Jonesy copil fiind să învețe despre „Dumnezeu” și despre „singurul fiu adevărat al lui Dumnezeu”, care părea că era un birum, creatorul unei culturi de birus pe care mintea lui Jonesy o identifica în același timp cu „creștinătatea” și cu „abureală”. Imaginea era foarte clară, era dintr-o carte numită „Sfânta Biblie”. Îl reprezenta pe „singurul fiu adevărat al lui Dumnezeu” ducând în brațe un miel – purtându-l ca pe-o haină, aproape. Picioarele din față ale mielului atârnav pe-o parte a pieptului „fiului

adevărat", picioarele din spate pe cealaltă.

Era îndeajuns.

DI Cenușiu scoase câinele dormind și și-l petrecu în jurul gâtului. Deja îi era greu – mușchii lui Jonesy erau nehibzuit, enervant de slabi – și-i va fi și mai greu pe când va ajunge acolo unde voia să meargă... dar *va ajunge* acolo.

Porni la drum în susul East Street-ului prin ninsoarea din ce în ce mai deasă, purtând în jurul gâtului, asemenea unei blăni furate, ciobănescul scoțian dormitând.

2

Ninsoarea proaspătă era extrem de alunecoasă și, de-ndată ce intrară pe Route 32, Freddy se văzu nevoit să reducă viteza înapoi la șaiseci și cinci de kilometri. Lui Kurtz îi venea să strige de frustrare. Mai rău decât atât, Perlmutter îi aluneca de sub control în ceva ce semăna cu o semicomă. Iar asta într-un moment, blestemat să fie, când reușise să-i citească gândurile celui pe urmele căruia se aflau Owen și noul lui prieten, celui căruia ei îi spuneau DI Cenușiu.

— Are prea multe lucruri de făcut să se mai și ascundă, spuse Pearly. Vorbi absent, asemenea cuiva pe punctul de-a adormi. Îi este teamă. Nu știu cât se teme de Underhill, șefu', dar de Jonesy... Henry... Duddits... de ei se teme. Și are dreptate să se teamă. Ei l-au omorât pe Richie.

— Cine-i Richie, bătrâne?

Lui Kurtz nu-i păsa de asta nici cât negru sub unghie, dar voia să-l țină treaz pe Perlmutter. Simțea că ajungeau spre un punct când nu vor mai avea nevoie de Perlmutter, dar, pentru moment, încă mai aveau.

— Nu... știu...

Ultimul cuvânt deveni un sforăit. Humvee-ul derapă aproape de pe-o parte pe cealaltă a drumului. Freddy înjură, se luptă cu volanul și reuși să recâștige controlul înainte ca Hummer-ul să intre în șanț. Kurtz nu observă nimic. Se aplecă peste scaun și-l plesni pe Perlmutter peste obraz – tare. Când făcu asta, treceau pe lângă magazinului în fereastra căruia se afla pancarta pe care scria MOMEALĂ BUNĂ, SĂ-ȚI AJUNGĂ O SĂPTĂMÂNĂ!

— *Auuuu!* Pleoapele lui Pearly se ridicară fluturat. Albul ochilor era acum gălbui. Lui Kurtz nu-i păsa de asta mai mult decât îi păsa de Richie. *Nu face asta, șefu'...*

— *Unde sunt ei acum?*

— Apa, spuse Pearly. Glasul lui era slab, glasul unui invalid capricios. Stomacul îi era sub haină un munte umflat, zvâcnind din când în când. *Mama Joad în luna a noua, Domnul să ne binecuvânteze și să ne fie alături,* gândi Kurtz. Apaaaaa...

Ochii i se închiseră din nou. Kurtz își pregăti mâna să-l pălmuiască.

— Lasă-l să doarmă, spuse Freddy.

Kurtz se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— Probabil că se referă la bazin. Dacă asta e, nu mai avem nevoie de el. Arată cu degetul dincolo de parbriz la urmele puținelor mașini care călcașeră înaintea lor pe Route 32. Urmele erau negre și bine definite pe fundalul zăpezii proaspăt depuse. – Nu va mai fi nimeni acolo în afară de noi, șefu'. Doar noi.

— Lăudat fie Domnul.

Kurtz se lăsă pe spate, își luă pistolul de nouă milimetri de pe scaun, se uită la el, după care-l așeză la locul lui în teacă.

— Spune-mi ceva, Freddy.

- O să-ți spun dacă pot.
- Când totul se va termina, cum îți sună cuvântul Mexic?
- Bine. Atâta vreme cât nu vom bea apă.

Kurtz izbucni în râs și-l lovi ușor pe Freddy pe umăr. Lângă Freddy, Archie Perlmutter alunecă adânc în comă. Înăuntru intestinului său subțire, în deversarea aceea bogată de mâncare digerată și celule moarte, ceva deschise pentru prima dată ochii ei negri.

3

Doi stâlpi din piatră marcau intrarea în vasta zonă agricolă dimprejurul bazinului Quabbin. În spatele lor, drumul se îngusta în ceea ce era de fapt o singură bandă de mers, iar Henry fu încercat de senzația că ajunsese să încheie cercul. Nu era vorba de Massachusetts, ci de Maine, și, deși pe pancartă scria Drumul de acces spre Quabbin, era de fapt tot Deep Cut Road-ul. Chiar se surprinse uitându-se în sus la cerul plumburiu, aproape așteptându-se să vadă lumini jucăușe. Nu văzu decât un vultur pleșuv, planând aproape destul de jos să-l atingi. Ateriză pe o creangă de jos a unui pin și-i urmări cum trec pe lângă el.

Duddits își desprinsese capul de sticla rece, unde se sprijinise acesta până atunci, și spuse:

- 'Omu' enu'iu me'ge pe 'os acu'.

Inima lui Henry făcu un salt.

- Owen, ai auzit?

— Am auzit, spuse Owen și apăsă accelerația puțin mai tare. Zăpada moale de sub ei era la fel de înșelătoare ca gheața și, acum că lăsaseră șoselele statale în urmă, nu mai era decât o singură pereche de urme mergând înspre nord, către bazin.

Noi lăsăm o a doua pereche, gândi Henry. Dacă ajunge Kurtz până în acest punct, de aici încolo nu va mai avea nevoie de telepatie.

Duddits gemu, se strânse de stomac și tremură din tot corpul.

- Ennie, io bo'nav. Duddits bo'nav.

Henry își trecu degetul peste sprâncenele spâne ale lui Duddits, neplăcându-i căldura pe care o simți. Ce urma? Atacuri de apoplexie, probabil. Unul mai intens l-ar putea curăța pe Duds cât ai clipi, dată fiind slăbiciunea organismului lui, și numai Dumnezeu știa că asta ar însemna o ușurare pentru el. Cel mai bun lucru. Totuși, îl durea doar să se gândească la asta. Îl durea pe el, Henry De-vlin, potențialul sinucigaș. În locul lui, întunericul îi înghițișe pe prietenii lui, unul câte unul.

— Rezistă, Duds. Suntem aproape de sfârșit. Dar avea o bănuială că partea cea mai grea se putea găsi încă înaintea lor.

Ochii lui Duddits se deschiseră din nou.

- 'Omu' enu'iu — *s-a-pot'o 'it.*

- Cum? Întrebă Owen. P-asta n-am priceput-o.

— Spune că DI Cenușiu s-a împotmolit, spuse Henry, încă ștergând cu degetul sprâncenele lui Duddits. Dorindu-și să mai aibă ce șterge și amintindu-și de vremea când avusese. Amintindu-și de părul blond al lui Duddits. Plânsul lui îi rănise, le intra în cap asemenea unei lame boante, dar cât de fericiți îi făcuse acel râset – îl auzea pe Duddits Cavell râzând și, pentru o vreme, credea iarăși în vechile minciuni: că viața era bună, că viețile băieților și ale bărbaților, ale fetelor și ale femeilor aveau vreun sens. Că există lumină în aceeași măsură în care există și întuneric.

— De ce nu aruncă pur și simplu blestematul ăla de câine în bazin? Întrebă Owen. Vocea lui tremură de oboseală. De ce simte nevoia să meargă taman până la Puțul 12? Doar pentru că asta a făcut rusoaica?

— Nu cred că-l convinge îndeajuns bazinul, spuse Henry. Turnul de apă ar fi fost o soluție bună, dar apeductul e una chiar mai bună. Iar Puțul 12 e gâtul lui. Duddits, îl putem prinde din urmă?

Duddits îl privi cu ochii lui obosiți, apoi scutură din cap. Owen se lovi în coapsă de frustrare. Duddits își udă buzele. Rosti două cuvinte într-o șoaptă răgușită. Owen le auzi, dar nu le pricepu.

— Cum? Ce-a spus?

— Doar Jonesy.

— Ce vrea să spună cu asta? Doar Jonesy ce?

— Doar Jonesy îl poate opri, bănuiesc.

Hummer-ul derapă din nou și Henry se prinse cu mâinile de scaun. O mână rece se închise peste a lui. Duddits se uita la el cu o intensitate disperată. Încercă să vorbească și, în schimb, începu să tușească, scoțând scurte sunete îngrozitoare, clipocite. O parte a sângelui care-i ieși pe gură era vizibil mai deschis la culoare, era spumos și aproape roz. Henry crezu că era sânge din plămâni. Chiar și atunci când îl scutură tusea, priza lui Duddits asupra mâinii lui Henry nu slăbi.

— Gândește către mine, spuse Henry. Poți să gândești către mine, Duds?

Pentru o clipă nu fu nimic, dar mâna rece a lui Duddits se strânse pe a sa, ochii lui Duddits îi fixară pe ai săi. Apoi, Duddits și interiorul drapat în kaki al Humvee-ului, cu mirosul lui estompat de țigări fumate pe furiș, dispărură. În locul lor, Henry vede un telefon public – din-acelea de model vechi, cu găuri de diferite mărimi deasupra, una pentru monede de zece cenți, una pentru cele de cinci. Zarva de voci bărbătești și un sunet – *clic-clic-clic* – obsedant de familiar. După o clipă, își dă seama că e sunetul jetoanelor pentru jocul de dame mișcate pe o tablă de șah. Are în fața ochilor telefonul public de la magazinul lui Gosselin, cel de la care-l sunaseră pe Duddits după moartea lui Richie Grenadeau. Jonesy dăduse propriu-zis telefonul, fiindcă el era singurul care deținea un cont telefonic din care să achite convorbirea. Ceilalți se postaseră în jurul lui, toți încă având jachetele pe ei, fiindcă era atât de frig în magazin; chiar dacă locuia într-o pădure mare, înconjurat de copaci din toate părțile, Moș Gosselin n-ar fi aruncat un buștean în plus pe foc, mare zgârcă mai era! Deasupra telefonului se văd două însemne. Unul spune VĂ RUGĂM LIMITAȚI-VĂ APELURILE LA 5 MIN. Celălalt...

Se auzi un bubuit de ceva sfărâmat. Duddits fu aruncat în spătarul scaunului lui Henry și Henry fu aruncat în bord. Mâinile lor se despărțiră. Owen alunecase de pe șosea și intrase în șanț. Înaintea lor, urmele Subaru-lui, dispărând acum sub proaspătul covor de zăpadă, dispăreau în ninsoarea din ce în ce mai deasă.

— Henry! Ești bine?

— Mda. Duds? Ești bine?

Duddits aprobă din cap, dar obrazul la care se lovise se înnegrea cu o viteză uluitoare. Leucemia Lucrează Pentru Dumneavoastră.

Owen schimbă viteza într-o treaptă inferioară și începu să se târască afară din șanț. Humvee-ul stătea înclinat într-un unghi serios – treizeci de grade poate – dar se mișcă destul de bine de-ndată ce-l puse Owen în mișcare.

— Leagă-ți centura de siguranță. Mai întâi leagă-i-o pe-a lui, totuși.

— Încerca să-mi spună ce...

— Mă doare-n cot de ce încerca să-ți spună. De data asta am scăpat nevătămați, data viitoare poate ne răsturnăm de-a berbeleacul. Leagă-i centura de siguranță, apoi leagă-ți-o și pe-a ta.

Henry făcu așa cum i se spuse, gândindu-se la celălalt însemn de deasupra telefonului public. Ce spusese acela? Ceva despre Jonesy. Doar

Jonesy îl putea opri pe Dl Cenușiu acum, așa spunea Evanghelia după Duddits.

Ce spusese celălalt înseamnă?

4

Owen fu forțat să scadă viteza la treizeci și doi de kilometri. Îl înnebunea să se târască în ritmul acesta, dar zăpada aceea moale cădea acum cu furie și vizibilitatea se întorsese la aproape zero.

Înainte ca urmele lăsate de Subaru să dispară complet, ajunseră chiar la mașina căzută cu botul înainte într-un șanț săpat de apă de-a curmezișul drumului; ușa pasagerului era deschisă, roțile din spate erau ridicate în aer.

Owen călcă frâna de urgență, își scoase pistolul Glock, deschise portiera.

— Rămâi aici, Henry, spuse el.

Henry își desfăcu centura de siguranță și se întoarse către Duddits, care stătea acum împrăștiat pe bancheta din spate, luptându-se după aer, ținut într-o poziție sprijinită doar de centura de siguranță. Un obraz era de un galben ceruit; celălalt fusese cuprins de sângele care se împrăștia sub piele. Nasul îi sângera din nou; tampoanele de vată atârându-i din nări erau înmuiate și sângele curgea din ele.

— Duds, îmi pare atât de rău, spuse Henry. E-o curvășărie.

Duddits dădu din cap, apoi își ridică brațele. Le putu ține așa doar câteva secunde, dar lui Henry, sensul acestui gest îi fu suficient de evident. Henry deschise portiera și coborî chiar atunci când Owen veni în fugă înapoi, cu Glock-ul acum îndesat la curea. Aerul era atât de plin de zăpadă, fiecare fulg era atât de mare, încât devenise greu să respiri.

— Am crezut că ți-am spus să rămâi pe loc, zise Owen.

— Vreau doar să urc în spate cu el.

— De ce?

Henry vorbi cât se poate de calm, deși vocea îi tremură ușor.

— Fiindcă e pe moarte, spuse el. E pe moarte, dar cred că are să-mi mai spună un ultim lucru înainte de asta.

5

Owen se uită în oglinda retrovizoare, îl văzu pe Henry cu brațele petrecute în jurul lui Duddits, văzu că amândoi își pusese centurile de siguranță și și-o legă și el.

— Ține-l bine, spuse. Vom avea parte de niște zdruncinături date dracu'.

Dădu cu spatele vreo treizeci de metri, schimbă viteza în treapta întâi și porni înainte, vrând să treacă printre Subaru-ul abandonat și șanțul din partea dreaptă. Spărtura din drum părea pe acolo un pic mai îngustă.

Fură într-adevăr niște zdruncinături date naibii. Centura de siguranță a lui Owen se blocă și văzu trupul lui Duddits săltând în brațele lui Henry. Capul pleșuv al lui Duddits sări pe pieptul lui Henry. Apoi, erau de partea cealaltă a crăpăturii și mergeau iarăși în susul East Street-ului. Owen abia întrezărea fantoma urmelor de pași pe panglica proaspăt înălbită a drumului. Dl Cenușiu mergea pe jos, iar ei încă mergeau cu mașina. Dacă l-ar putea ajunge din urmă înainte ca bastardul să intre în pădure...

Dar nu-l ajunseră.

Cu o ultimă sforțare incredibilă, Duddits își ridică fruntea. Acum, observă Henry cu consternare și oroare, și ochii i se umpleau lui Duddits cu sânge.

Clic. Clic-clic. Cloncănitul sec al bătrânilor când cineva realizează fantasticul salt triplu. Telefonul începu să-i reintre în câmpul vizual. La fel și însemnele de deasupra lui.

— Nu, Duddits, șopti Henry. Nu încerca. Păstrează-ți forța.

Pentru ce, însă? Pentru ce dacă nu pentru asta?

Însemnul din stânga: VĂ RUGĂM LIMITAȚI-VĂ APELURILE LA 5 MIN.

Miros de tabac, miros de fum, saramura învechită de pe murături. Brațele prietenului său îmbrățișându-l.

Și însemnul din dreapta: SUNĂ-L PE JONESY ACUM.

— Duddits... Vocea îi plutea în întuneric. Întuneric, prieten vechi. Duddits, nu știi *cum*.

Vocea lui Duddits ajunse la el pentru o ultimă dată, foarte obosită, dar calmă: *Repede, Henry - nu mai rezist decât încă puțin — trebuie să vorbești cu el.*

Henry ridică receptorul din furcă. Își spune, absurd (dar nu cumva întreaga situație e absurdă?), că nu are nici o șansă... nici măcar atât cât să se spele pe dinți cu ea. Duce receptorul la ureche.

Aude vocea Robertei Cavell, impersonală și protocolară:

— Spitalul General din Massachusetts, unde vreți să vă fac legătura?

DI Cenușiu schingiui corpul lui Jonesy de-a lungul potecii care mergea pe partea de est a bazinului, din locul de unde se termina East Street, alunecând, căzând, apucându-se de crengi, ridicându-se la loc. Genunchii lui Jonesy erau sfâșiați, pantalonii erau ruși și muiiați în sânge. Plămânii îi ardeau, inima îi bătea asemenea unui ciocan pneumatic. Totuși, singurul lucru care-l preocupa era șoldul lui Jonesy, cel pe care acesta și-l rupsese în accident. Era o bilă încinsă și pulsândă, împrăștiind durere în jos de-a lungul coapsei până la genunchi și în sus prin mijlocul spatelui, de-a lungul coloanei vertebrale. Povara câinelui agrava lucrurile. Acesta încă dormea, dar vietatea dinăuntrul lui era trează, stătea pe loc doar prin voința D-lui Cenușiu. Odată, când se ridică în picioare, șoldul se blocase complet și DI Cenușiu trebuise să-l lovească de mai multe ori cu pumnul înmănușat al lui Jonesy ca să-l convingă să cedeze. Cât mai avea de mers? Cât mai avea de străbătut prin zăpada asta blestemată care te oprea din mers, care te orbea, care nu se mai termina? Și: ce punea Jonesy la cale? DI Cenușiu nu îndrăznea să-și întoarcă atenția de la foamea neastâmpărată a birumului - nu avea nimic care să semene măcar cu un creier - atâta cât să meargă la ușa încuiată a încăperii și să asculte.

O siluetă fantomatică apăru înainte în ninsoare. DI Cenușiu se opri, respirând din greu și scrutând-o, după care își croi drum mai departe, ținând câinele de labele lui inerte și târșâind piciorul drept al lui Jonesy.

Iată un însemn bătut în cuie de trunchiul unui copac: PESCUITUL ABSOLUT INTERZIS LA CLĂDIREA PUȚULUI. Cincisprezece metri mai departe, niște scări din piatră se ridicau pornind de la potecă. Șase la număr... nu, opt. În capul lor se vedea o construcție din piatră ridicată pe

o fundație din piatră care se îndrepta spre nimicul cenușiu și înzăpezit unde se afla bazinul – urechile lui Jonesy auzeau apa lovindu-se de stâncă, în pofida bățăilor grăbite, muncite ale inimii lui.

Ajunsesese la destinație.

Strângând câinele mai bine și folosind ultimele fărâme din forța sleită a lui Jonesy, Dl Cenușiu porni în sus șovăielnic, pe scările acoperite de zăpadă.

8

Când trecură printre stâlpii de piatră ce marcau intrarea către bazin, Kurtz spuse:

— Oprește, Freddy. Pe marginea drumului.

Freddy făcu așa cum i se ceruse, fără vreo altă întrebare.

— Ai cu tine arma automată, băiețuș?

Freddy o ridică. Bunul și bătrânul M-16, încărcat și calibrat. Kurtz aprobă din cap.

— Arma de mână?

— Magnum calibru 44, șefu'.

Iar Kurtz cu cel de nouă, care-i plăcea să-l folosească la înfruntări de aproape. Își *dorea* ca aceasta să fie o asemenea înfruntare. Voia să vadă culoarea creierilor lui Owen Underhill.

— Freddy?

— Da, șefu'.

— Vreau doar să știi că aceasta e ultima mea misiune și nu mi-aș fi putut dori un camarad mai potrivit.

Se întinse și-l strânse pe Freddy de umăr. Lângă Freddy, Perlmutter sforăi cu fața lui de Mama Joad îndreptată spre plafonieră. Cu vreo cinci minute înainte să ajungă la stâlpii de piatră, trăsese mai multe bășini prelungi, cu un iz spectaculos de puternic. După aceea, stomacul umflat al lui Pearly coborâse din nou. Probabil pentru ultima dată, credea Kurtz.

Ochii lui Freddy, între timp, se luminaseră de satisfacție. Kurtz era încântat. Nu-și pierduse șarmul nici chiar acum, se părea.

— Prea bine, bătrâne, spuse el. Cu viteză maximă înainte și dracu' să-l ia de mine. Corect?

— Corect, să trăiți.

Kurtz credea că acest *să trăiți* era în regulă acum. Puteau foarte bine să lase formalitățile misiunii în urmă. Acum erau băieții lui Quantrill⁸²; doi ultimi luptători de gherilă uniونيști hoinărind pe coclaurile vestice ale statului Massachusetts.

Cu o inimitabilă grimasă mică de dezgust, Freddy arătă cu degetul spre Perlmutter.

— Vrei să încerc să-l trezesc, să trăiți? Poate că e prea distrus, dar...

— De ce să te obosești? întrebă Kurtz.

Încă ținându-l pe Freddy de umăr, arătă cu degetul în față, unde drumul de acces dispărea în peretele de alb: ninsoarea. Blestemata de ninsoare care-i urmărise tot drumul până aici, o necruțătoare doamnă cu coasa îmbrăcată în alb în loc de negru. Urmele Subaru-lui erau acum complet șterse, dar cele ale Humvee-ului pe care îl furase Owen erau încă vizibile. Dacă se mișcau destul de rapid, laudat fie Domnul, să urmeze

⁸²William Clarke Quantrill (1837-185) – desperado american care a condus o bandă de luptători de gherilă ce a susținut uneori Confederația în timpul Războiului Civil. Faimos pentru uciderea fără discriminare a prizonierilor de război și a civililor.

aceste dăre ar fi ca o plimbare-n parc.

— Nu cred că mai avem nevoie de el, ceea ce mie, unul, mi se pare o mare ușurare. Mergi, Freddy. Mergi.

Humvee-ul mișcă din coadă, după care se stabilizează. Kurtz își scoase pistolul și-l ținu lipit de picior. *Vin după tine, Owen. Vin după tine, bătrâne. Și-ai face bine să-ți pregătești discursul pentru Dumnezeu, fiindcă o să ai ocazia să-l ții cam peste o oră.*

9

Biroul pe care și-l mobilase atât de frumos – îl mobilase folosindu-se de minte și de amintiri – acum se năruia.

Jonesy șchiopătă neliniștit dintr-o parte în cealaltă, uitându-se roată prin cameră, cu buzele atât de tare strânse încât se albiseră, cu fruntea îmbrobonită de sudoare, chiar dacă aerul se răcise aici înăuntru.

Aceasta era Prăbușirea Biroului lui Jonesy în loc de a Casei Usher. Cazanul huruia și zăngănea sub el, făcând podeaua să tremure. Materie albă – cristale de gheață, poate – erau suflate prin gaura de ventilație și lăsau o formă triunghiulară, prăfoasă pe perete. Unde cădea, și începea să acționeze asupra lambriurilor din lemn, în același timp putrezindu-l și încovoidu-l. Fotografiele căzură una câte una, aterizând pe podea asemenea unor sinucigași. Fotoliul Eames – cel pe care și-l dorise din totdeauna, chiar acela – se crăpă în două, ca și când ar fi fost ciopârțit de un topor invizibil. Lambriul de mahon de pe pereți începu să plesnească și să se desprindă asemenea pielii moarte. Sertarele ieșiră scuturate afară din locurile lor din birou și trăncăniră unul după celălalt pe podea. Obloanele montate de DI Cenușiu cu scopul de-a-i obtura lui vederea spre lumea de afară vibrau și tremurau, scoțând un zbieret egal și metalic care-l făcu pe Jonesy să-l doară dinții.

Să strige la DI Cenușiu, cerând să afle ce se petrecea, ar fi fost inutil... și, pe lângă asta, Jonesy avea toate informațiile care-i trebuiau. Îl încetinise pe DI Cenușiu, dar DI Cenușiu se ridicase mai întâi la înălțimea provocării, după care chiar o depășise. *Viva DI Cenușiu*, care fie își atinsese țelul, fie era aproape să și-l atingă. Când căzu lambriul de pe pereți, Jonesy văzu tencuiala murdară de dedesubt: pereții biroului Fraților Tracker așa cum îl văzuseră patru băieți în 1978, stând aliniați cu frunțile sprijinite de sticla geamului, noul lor amic stând în spatele lor așa cum i se ceruse, așteptând ca ei să termine cu orice ar fi fost ceea ce făceau, așteptând ca ei să-l ducă acasă. Acum, o altă porțiune de lambriu se desprinsese, dezlipindu-se de pe perete cu un sunet asemănător cu ruperea unei hârtii, și în spatele lui se afla un afișier pe care era lipită o singură fotografie, o fotografie Polaroid. Nu era o frumusețe, nu era Tina Jean Schlossinger, ci doar o femeie oarecare, cu fusta ridicată până la marginea de jos a chiloților, destul de stupid. Frumosul covor de pe jos se zbârci dintr-o dată ca pielea, scoțând la iveală pardoseala murdară a biroului Fraților Tracker și acei mormoloci albi, prezervativele lăsate în urmă de cuplurile care veneau aici să se reguleze sub privirea neinteresată a femeii din fotografia Polaroid, care nu era de fapt nimeni, era doar un artefact dintr-un trecut incert.

Păși, clătinându-se din cauza șoldului beteag, care nu-l duruse atât de tare decât chiar după accident, și înțelese tot ce se întâmpla, o, da, chiar așa, ai face bine să crezi asta. Șoldul lui era plin de așchii și de sticlă sfărâmată; umerii și gâtul îl dureau din pricina îngrozitorului efort depus. DI Cenușiu îi supunea corpul la chinuri groaznice acum, când pornise pe ultima sută de metri, iar Jonesy nu putea face nimic să-l oprească.

Capcana pentru vise nu pățise încă nimic. Se balansa din stânga în dreapta în arcuri mari, ample, dar nu pățise nimic. Jonesy își fixă privirea asupra ei. Crezuse că e gata să moară, dar nu voia să o sfârșească în felul acesta, nu în biroul ăsta împutit. De partea cealaltă a geamului acestuia, ei făcuseră cândva ceva bine, ceva aproape nobil. Să moară aici, sub privirea prăfuită, indiferentă a femeii lipite la afișier... asta nu i se părea corect. Nu conta restul lumii; el, Gary Jonesy din Brookline, Massachusetts, cândva din Derry, Maine, mai târziu din regiunea Jefferson, merita ceva mai bun.

— *Te rog, merit ceva mai bun decât asta!* strigă el spre împletitura sub formă de pânză de păianjen care se balansa în aer și, pe biroul pe cale de dezintegrare de lângă el, telefonul sună.

Jonesy se grăbi într-acolo, gemând din pricina durerii crunte, complexe din șold. Telefonul de la care-l sunase pe Henry mai devreme fusese telefonul din biroul lui de acasă, Trimline-ul albastru. Cel de pe suprafața crăpată a biroului de acum era negru și diform, cu disc în loc de butoane și cu un abțibild lipit pe el pe care scria FORȚA FIE CU TINE. Era telefonul pe care-l avusese în copilărie în camera lui, cel pe care i-l dăduseră părinții de ziua lui. 949-7784, numărul în contul căruia se înregistrase contravaloarea tuturor apelurilor către Dud-dits, cu mulți ani în urmă.

Sări spre el, ignorându-și șoldul, rugându-se ca firul să nu se dezintegreze și să întrerupă legătura înainte să poată răspunde.

— Alo? Alo!

Se legăna înainte și înapoi pe podeaua vibratilă, tremurândă. Întregul birou se înălța și cobora acum, asemenea unui vas pe o mare agitată.

Dintre toate vocile la care s-ar fi așteptat, al Robertei era ultimul.

— Da, doctore, rămâneți pe fir să primiți legătura.

Se auzi un clic atât de puternic, că-i răni auzul, apoi fu tăcere. Jonesy mormăi dezaprobat și fu pe cale să așeze receptorul jos, când se auzi un alt clic.

— Jonesy?

Era Henry. Se auzea slab, dar fără îndoială era Henry.

— Unde ești? strigă Jonesy. Cristoase, Henry, locul ăsta se năruie! *Eu mă năru!*

— Sunt la magazinul lui Gosselin, spuse Henry, doar că nu sunt acolo cu adevărat. Oriunde te-ai afla, nu te afli de fapt acolo. Suntem în spitalul la care te-au dus după ce-ai fost lovit... Un bruiaj pe fir, un bâzâit, iar apoi Henry reveni, părând mai aproape și mai puternic. Părând un odgon de salvare aruncat în mijlocul acestei lumi pe cale de dezintegrare. ... nici el nu e acolo!

— *Cum?*

— Ne aflăm în capcana pentru vise, Jonesy! *Suntem în capcana pentru vise și aici am fost dintotdeauna!* Din '78 încoace! Duddits e capcana pentru vise, dar e pe moarte! Mai rezistă, dar nu știu pentru câtă vreme...

Un alt clic urmat de un alt bâzâit, ascuțit și electric.

— Henry! *Henry!*

— ... ieși de acolo! Îndepărtat acum. Henry părea disperat. *Trebuie să ieși afară, Jonesy!* Să ne întâlnim! Fugi de-a lungul capcanei pentru vise și vino să ne întâlnim! Încă mai avem timp! Îl putem înfrânge pe fiul ăsta de cățea! Mă auzi? Îl putem...

Se auzi un alt clic și telefonul muri. Corpul telefonului său din copilărie se crăpă, se deschise și vomită un amalgam inextricabil de fire. Toate erau roșii-portocalii; toate erau contaminate de virus.

Jonesy aruncă telefonul și se uită în sus spre capcana pentru vise

aflată în balans, spre acea efemeră pânză de păianjen. Își aminti o vorbă extrasă din textele fade ale cine știe cărui comic și care le plăcuse lor în copilărie: *Oriunde te-ai găsi, acolo ești*. Aceasta avusese același rang cu *Același rahat, altă zi*, poate căpătase chiar întâietate când mai crescuseră ei și când începură să se considere mai sofisticăți. *Oriunde te-ai găsi, acolo ești*. Doar că, potrivit telefonului lui Henry de acum, această vorbă nu rostea adevărul. Oriunde ar fi *crezut* ei că se află, acolo *nu erau*.

Ei se aflau în capcana pentru vise.

Observă că exemplarul care se legăna în aer deasupra ruinelor biroului lui avea patru spițe rotunde radiind dinspre centru. Multe fufioare de legătură erau ținute laolaltă de acele spițe, dar ceea ce ținea spițele laolaltă era centrul – măduva unde se uneau cu toatele.

Fugi de-a lungul capcanei pentru vise și vino să ne întâlnim! Încă mai avem timp!

Jonesy se întoarse și sprintă spre ușă.

10

DI Cenușiu era și el la o ușă – cea care dădea înăuntru adăpostului puțului. Era încuiată. Având în vedere ce se întâmplase cu rusoaica, acest lucru nu-l surprinse prea tare. *Să încui ușa de la grajd după ce-a fost furat calul* era modul în care rezuma Jonesy situația. Dacă ar fi avut unul dintre kimuri cu el, i-ar fi fost mai ușor. Dată fiind situația, nu era prea neliniștit. Unul dintre efectele secundare ale faptului că ai sentimente, descoperise el, era că te făceau să gândești în avans, să *faci planuri*, în așa fel încât să nu declanșezi un atac emoțional dacă lucrurile nu mergeau bine. Acesta ar fi putut fi unul dintre motivele pentru care supraviețuise specia aceasta atât de mult timp.

Propunerea lui Jonesy de-a se abandona sentimentelor – *să se naturalizeze*, fusese expresia pe care o folosisese acesta, o expresie care D-lui Cenușiu i se părea în același timp misterioasă și exotică – nu voia să-i părăsească mintea, dar DI Cenușiu o împinse în lături. Își va îndeplini misiunea aici, va satisface acest imperativ. După aceea, cine știe? Sandvișul cu șuncă, poate. Și ceea ce mintea lui Jonesy asocia cu un „cocteil”. Aceasta era o băutură răcoritoare, ușor amețitoare.

O pală de vânt veni dinspre bazin, lovindu-i fața cu zăpadă moale, orbindu-l pentru o clipă. Fu ca și când l-ar fi plesnit cu un prosop ud, aducându-l cu picioarele pe pământ, unde avea o treabă de terminat.

Merse pe-o dungă spre stânga, pe platforma dreptunghiulară de granit, alunecă, apoi căzu în genunchi, ignorând urletul de protest venind dinspre șoldul lui Jonesy. Nu bătuse atâta drum – ani lumină întunecați și kilometri întregi albiți – nici ca să cadă pe scări în jos și să-și rupă gâtul, nici să se prăvălească în Quabbin și să moară de hipotermie în apa aceea glacială.

Platforma fusese ridicată în vârful unui morman de stâncă spartă. Aplecându-se pe partea stângă a platformei, mătură cu mâna zăpada și începu să caute o bucată pe care să o poată desprinde. De-o parte și de cealaltă a ușii încuiate se aflau două ferestre înguste, dar nu *foarte* înguste.

Sunetele erau înfundate, aplatizate de căderea abundentă de zăpadă moale, dar el auzi duduitul unui motor care se apropia. Mai fusese încă unul, desigur, dar acela se oprise, probabil la capătul East Street-ului. Veneau, dar erau deja în întârziere. Aveau de parcurs un kilometru și jumătate de-a lungul potecii, care era năpădită din plin de ierburi și care era alunecoasă. Pe când vor ajunge ei aici, câinele va fi aruncat deja în

puț, se va îneca și va da naștere birum-ului în apeduct, în același timp.

Găsi o bucată de stâncă desprinsă și o luă, mișcându-se cu grijă ca să nu scape corpul pulsatil al câinelui de pe umerii lui. Se dădu în spate de lângă marginea platformei în genunchi, apoi încercă să se ridice. La început nu reuși. Articulația șoldului lui Jonesy se umflase din nou puternic. Se ridică șovăielnic într-un sfârșit, deși durerea era insuportabilă, părând că urcă până la dinți și la tâmpile.

Rămase locului pentru o clipă, ținând piciorul drept rănit al lui Jonesy puțin ridicat de la pământ, asemenea unui cal cu o piatră prinsă în copită, sprijinindu-se de ușa încuiată a puțului. Când durerea se retrase întrucâtva, folosi piatra să spargă sticla de la fereastra din stânga ușii. Tăia mâna lui Jonesy în mai multe locuri, într-unul foarte adânc, și mai multe bucăți sparte de sticlă din partea de sus a geamului atârnată deasupra părții de jos asemenea unei ghilotine vândute la solduri, dar el nu acordă deloc atenție acestor lucruri. Și, la fel, nici nu simți că Jonesy își părăsise fortăreața.

DI Cenușiu se strecură înăuntru prin fereastra spartă, ateriză pe podeaua rece de ciment și se uită în jur.

Se afla într-o încăpere dreptunghiulară lungă de vreo nouă metri. În capătul ei îndepărtat, o fereastră care fără îndoială ar fi oferit o priveliște spectaculoasă asupra bazinului într-o zi frumoasă arătă doar albul, ca și când ar fi fost acoperită cu un cearșaf. Într-o parte a ei se afla ceva ce semăna cu o căldare gigantică, pereții căreia erau pudrați cu ceva roșu – nu birus, ci cu un oxid pe care Jonesy îl asocia cu „rugina”. DI Cenușiu nu știa sigur, dar bănuia că oamenii puteau fi coborâți în puț în acea găleată, dacă exista vreo urgență.

Capacul de fier, cu diametrul de un metru treizeci, era pus la locul lui, exact în mijlocul încăperii. Văzu creștătura pătrată pe care o avea într-o parte și se uită împrejur. Câteva unelte erau sprijinite de perete. Una dintre ele, stând în mijlocul bucăților de sticlă spartă de la geam, era o rangă. Foarte posibil, aceeași pe care o folosiseră rușoica atunci când se pregătise de sinucidere.

După cum am auzit eu, gândi DI Cenușiu, cei din Boston o să bea acest ultim birum în cafeaua de dimineață cândva în preajma Zilei Îndrăgostiților.

Luă ranga, șchiopăta dureros spre mijlocul încăperii cu răsuflarea pufăind nori albi în fața lui, apoi așeză capătul teșit al uneltei în gaura din capac.

Se potrivea perfect.

11

Henry închide telefonul, ia o gură mare de aer, o ține în plămân... apoi fuge spre ușa însemnată atât CU BIROU, Cât și CU CONFIDENȚIAL.

— Hei! Țipă strident bătrâna Reenie Gosselin din scaunul ei de la casa de marcat. Întoarce-te aici, puștiule! Nu poți intra acolo!

Henry nu se oprește, nici măcar nu încetinește, dar, când intră pe ușă, își dă seama că da, este un puști, are cu cel puțin treizeci de centimetri mai puțin decât înălțimea lui normală și, chiar dacă poartă ochelari, nu sunt nici pe departe atât de grei cum vor deveni mai târziu. E un puști, dar, sub tot acel păr fâlfâind (care se va rări puțin pe când va ajunge el la treizeci de ani), se află creierul unui adult. *Sunt ca două, două, două bomboane mentolate în același staniol*, gândește el și, când dă buzna în biroul lui Moș Gosselin, cotcodăcește ca scos din minți – râde așa cum râdeau în vremurile vechi, când fuioarele capcanei pentru vise

erau toate aproape de mijloc și când Duddits arunca jetoanele pentru ei. *Aproape-am făcut pe mine*, obișnuiau ei să spună; *aproape-am făcut pe mine, ce pacoste nenorocită*.

În birou intră, dar nu e biroul lui Moș Gosselin unde un bărbat pe nume Owen Underhill i-a pus cândva unui bărbat pe nume Abraham Kurtz să asculte o casetă pe care omuleții cenușii vorbeau pe voci celebre; e un coridor, un coridor de spital, iar Henry nu e deloc surprins. E Spitalul General. A reușit să ajungă.

Locul e umed și rece, mai răcoros decât trebuie să fie orice coridor de spital, și pereții sunt mâzgăliți cu birus. Undeva, o voce geme: *Nu pe tine te vreau, nu vreau o injecție, îl vreau pe Jonesy. Jonesy l-a cunoscut pe Duddits, Jonesy a murit, a murit în ambulanță, Jonesy e singurul care poate face față situației. Păstrează distanța, pupă-mi așezătoarea, îl vreau pe Jonesy*.

Dar ea nu va păstra distanța. Ea e vicleana și bătrâna doamnă Moarte și nu va păstra distanța. Are afaceri de încheiat aici.

Pășește nevăzut în josul coridorului, unde e suficient de frig să-și vadă respirația plutindu-i în față, lui, băiatului într-o haină portocalie care-i va rămâne curând mică. Își dorește să aibă cu el pușca lui, cea pe care i-a împrumutat-o tatăl lui Pete, dar acea pușcă a dispărut, a rămas în urmă, îngropată în scurgerea anilor împreună cu telefonul lui Jonesy, cel cu abțibildul *Războiul Stelelor* lipit pe el (cât de tare l-au invidiat cu toții pentru acel telefon), și împreună cu jacheta cu multe fermoare a lui Beaver, și împreună cu sveterul lui Pete pe buzunarul căruia se vedea logo-ul NASA. Îngropate în scurgerea anilor. Unele vise se usucă și cad la pământ, acesta e un alt adevăr crud al vieții. Cât de multe astfel de adevăruri crude există!

Trece pe lângă două sore medicale care discută și râd – una dintre ele e Josie Rinkenhauer, matură acum, iar cealaltă e femeia din fotografia Polaroid pe care au văzut-o în acea zi prin fereastra de la biroul Fraților Tracker. Ele nu-l văd, fiindcă el nu se află acolo pentru ele; el se găsește acum în capcana pentru vise, fuge înapoi de-a lungul fuiorului său, fuge către centru. *Eu sunt împlânzitorul de ouă*, gândește el. *Timpul încetini și realitatea se îndoie; împlânzitorul de ouă merse fără' a se opri*.

Henry merse de-a lungul coridorului, către sunetul vocii D-lui Cenușiu.

12

Kurtz o auzi destul de clar prin geamul spart: o rafală scurtă și înfundată de armă automată. Provocă în el un vechi sentiment de neliniște și nerăbdare: furie că împușcăturile începuseră fără el și teamă că se vor termina înainte să ajungă și el acolo, nerămânând altceva decât răniții care să strige *infirmier- infirmier-infirmier*.

— Calc-o mai tare, Freddy.

Chiar în fața lui Kurtz, Perlmutter sforăia, cufundat și mai adânc în comă.

— E cam alunecos pe jos, șefu'.

— Apas-o. Am un sentiment că aproape...

Văzu o pată roz în perdeaua curată, albă de ninsoare, la fel de difuză ca și sângele scurs dintr-o tăietură pe obraz care se absoarbe în spuma de bărbierit, apoi Subaru-ul părăsit se afla chiar în fața lor, cu botul în jos și cu coada în sus. În momentele care urmară, Kurtz își retrase toate gândurile aspre pe care le avusese cu privire la condusul lui Fred-dy. Secundul lui trase pur și simplu de volan la dreapta și apăsă accelerația,

când Humvee-ul începu să derapeze. Autovehiculul imens prinse aderență și porni cu viteză spre crăpătura din drum. O abordă cu un zăngănit incredibil și cu un salt. Kurtz fu aruncat în sus, lovindu-se de plafonieră destul de tare să-i apară în fața ochilor o ploaie de stele. Brațele lui Perlmutter tresăriră asemenea brațelor unui cadavru; capul îi căzu mai întâi pe spate, apoi în față. Humvee-ul trecu destul de aproape de Subaru încât să rupă clanța de la ușa pasagerului. Apoi, o zbughi înainte, urmărind acum doar o singură pereche de urme de roți relativ proaspete.

Îți suflu-n ceafă acum, Owen, gândi Kurtz. Chiar în ceafa ta preaiubită, Dumnezeu să-ți putrezească ochii tăi albaștri.

Singurul lucru care-l îngrijora era acea singură rafală. Ce însemnase ea? Orice ar fi fost, nu se repetase.

Apoi, înaintea lor, văzu o altă pată în zăpadă. Aceasta era verde-oliv. Aceasta era celălalt Hummer. Ei plecaseră, probabil că plecaseră, dar...

— Pune piedica și armează, îi spuse Kurtz lui Freddy. Vocea lui era doar puțin mai ascutită. A sosit vremea ca cineva să achite nota flautistului.

13

Pe când ajunse Owen la locul unde se termina East Street (sau unde se transforma în Fitzpatrick Road, care șerpuia mai departe înspre nord-est, asta depindea de punctul din care priveai situația), îl auzi pe Kurtz în spatele lui și bănuî că și Kurtz îl auzea probabil pe el – Humvee-urile nu erau la fel de sonore ca Harley-urile, dar erau foarte departe de a fi silențioase.

Urmele pașilor lui Jonesy pieriseră cu totul acum, dar Owen distingeau drumeagul care cobora dinspre drum și care mergea de-a lungul malului bazinului.

Opri motorul.

— Henry, se pare că de-aici mergem pe jo...

Owen se opri. Se concentrase prea tare asupra condusului ca să se mai uite în spate sau ca să mai arunce câte o privire în oglinda retrovizoare, așa că nu fu pregătit pentru ceea ce văzu acum. Fu nepregătit și îngrozit.

Henry și cu Duddits erau prinși în ceea ce Owen crezu că e o ultimă îmbrățișare, cu obrajii țepoși lipiți unul de celălalt, cu ochii închiși, cu fețele și cu hainele mânjite cu sânge. Nu vedea că vreunul dintre ei ar mai respira și crezu că, de fapt, muriseră amândoi – Duddits de leucemie, Henry probabil de un atac de cord provocat de extenuare și de stresul constat și extrem din cele în jur de treizeci de ore – apoi observă ușoara zbatere a pleoapelor. A ambelor perechi de pleoape.

Îmbrățișați. Mânjiți cu sânge. Dar nu morți. Dormind.

Visând.

Owen vru să pronunțe din nou numele lui Henry, apoi se răzgândi. Henry refuzase să părăsească tabăra din regiunea Jefferson fără să elibereze deținuții și, deși atunci scăpaseră teferi, acest lucru se întâmplase doar datorită celui mai pur noroc... sau datorită providenței, dacă erai de părere că asta însemna mai mult decât un serial de televiziune. Chiar și așa, se aleseseră cu Kurtz venindu-le pe urme, Kurtz se ținuse scai după ei, iar acum, acesta era cu mult mai aproape decât ar fi fost dacă Owen și cu Henry ar fi dispărut pur și simplu în furtună.

Ei bine, n-aș schimba nimic, gândi Owen, deschizând portiera din partea șoferului și ieșind din mașină. De undeva dinspre nord, departe în vidul alb al furtunii, se auzi strigătul unui vultur trăncănind despre vreme.

Din spate, dinspre sud, se auzi tăărăboiul din ce în ce mai apropiat al lui Kurtz, al acestui nebun sâcâitor. Era imposibil de estimat cât era de aproape, din pricina blestematei ăsteia de ninsori. Coborând atât de repede și atât de deasă, acționa ca un amortizor sonor. Putea fi la trei kilometri distanță; putea fi cu mult mai aproape. Precis că-l însoțea Freddy, soldatul perfect, un Dolph Lundgren venit din iad.

Owen merse în spatele mașinii, alunecând pe zăpadă, înjurând-o, și deschise portbagajul Humvee-ului, așteptându-se să găsească arme automate, așteptându-se la un lansator de rachete portabil. Nici urmă de aruncător de rachete, nici o urmă nici măcar de grenade, dar erau patru puști cu foc automat MP5 și o cutie cu încărcătoare sub formă de banană, de genul celor care conțineau o sută douăzeci de cartușe.

În tabără jucase după cum cântase Henry, iar Owen presupunea că salvaseră cel puțin câteva vieți omenești, dar, de data aceasta, nu-i va mai juca în strune – dacă nu decontase destul în contul blestematului aceluia de platou al soților Rapeloew, va trebui pur și simplu să trăiască restul vieții cu o datorie. Nu pentru mult timp, totuși, dacă-și va atinge Kurtz țelul.

Henry fie dormea, fie era inconștient, fie se alăturase prietenului său din copilărie muribund printr-un soi ciudat de alipire a minților. Să-l lase în pace, așadar. Treaz și de partea lui, Henry ar putea ezita când va veni vorba să facă ceea ce trebuia făcut, mai ales dacă ar continua să creadă că celălalt prieten al lui era încă în viață, ascuns în mintea controlată acum de extraterestru. Owen nu va ezita... și, acum că scăpase de telepatie, nu va auzi rugile de îndurare ale lui Jonesy dacă acesta se mai afla acolo înăuntru. Glock-ul era o armă bună, dar nu suficient de sigură.

MP5-ul va spulbera trupul lui Gary Jonesy în mii de bucăți.

Owen luă unul, plus alte trei încărcătoare pe care și le îndesă în buzunarele de la haină. Kurtz era aproape acum – aproape, aproape, aproape. Se uită în urmă la East Street, aproape așteptându-se să vadă cel de-al doilea Humvee materializându-se asemenea unei fantome verzui-maronii, dar pentru moment nu se vedea nimic. Lăudat fie Iisus, cum ar fi spus Kurtz.

Geamurile Hummer-ului se acoperiseră deja cu zăpadă, dar el putu vedea siluetele vagi ale celor doi bărbați pe bancheta din spate când trecu din nou pe lângă trunchiul mașinii, pășind grăbit acum. Încă erau prinși unul în brațele celuilalt.

— Rămas bun, prieteni, spuse el. Somn ușor.

Și, cu o urmă de noroc, încă vor dormi când vor sosi Kurtz și cu Freddy, care le vor pune capăt zilelor înainte să meargă mai departe în misiunea lor de bază.

Owen se opri brusc, alunecând pe zăpadă și prinzându-se de capota lungă a Humvee-ului ca să nu cadă. Duddits era în mod clar o cauză pierdută, dar l-ar putea salva pe Henry Devlin. Exista o posibilitate.

Nu! strigă o parte a minții lui când porni din nou spre ușa din spate. *Nu, nu ai timp!*

Dar Owen se hotărî să riște și să parieze că mai era – să parieze pe întreaga omenire. Poate să mai achite o parte din ceea ce datora pentru că spărsese platoul soților Rapeloew; poate pentru ceea ce făcuse ieri (siluetele acelea cenușii și goale stând în jurul navei lor prăbușite cu brațele ridicate, ca și când s-ar fi predat); poate doar pentru Henry, care-i spusese că vor fi eroi și care făcuse încercări strălucite de-a împlini acea promisiune.

Nici urmă de compasiune pentru diavol, gândi el, deschizând dintr-o smucitură ușa din spate. *Nu, domnule, compasiune zero pentru labagiul ăla.*

Duddits era mai aproape de el. Owen îl prinse de gulerul hainei lui groase și albastre de iarnă și trase. Duddits căzu într-o parte pe banchetă. Căciula îi pică din cap, scoțând la iveală craniul lui osos și chel. Henry, cu brațele încă petrecute pe după umerii lui Duddits, căzu o dată cu el, aterizând deasupra lui. Nu i se deschiseră ochii, dar gemu ușor. Owen se aplecă înainte și șopti pătimaș în urechea lui Henry:

— Nu te ridica. Pentru numele lui Dumnezeu, Henry, nu te ridica în șezut!

Owen se retrase, trânti ușa, se dădu în spate trei pași, sprijini patul puștii în șold și trase o rafală. Geamurile Humvee-ului se albiră ca laptele, apoi cedară și căzură. Cartușele goale zăngăniră în jurul picioarelor lui Owen. Pași în față și se uită prin geamul spulberat pe bancheta din spate. Henry și cu Duddits încă zăceau acolo, acoperiți acum cu Saf-T-Glas în aceeași măsură în care erau acoperiți cu sângele lui Duddits, iar lui Owen i se părură cei mai morți doi oameni pe care-i văzuse în viața lui. Owen speră să se grăbească prea tare Kurtz pentru a arunca o privire mai atentă. În orice caz, făcuse tot ce putuse.

Auzi un sunet de metal greu zdruncinat și rânji. Țsta era Kurtz, pentru numele lui Dumnezeu — ajunseseră la șanțul unde se împotmolise Subaru-ul. Își dorea cu putere ca Freddy și Kurtz să fi rămas blocați în blestematul ăla de șanț, dar sunetul nu fusese, din nefericire, atât de puternic. Totuși, dădea de veste în privința locului unde se aflau. În urmă cu un kilometru și jumătate, cel puțin cu un kilometru și jumătate. Nu era atât de rău cum crezuse el.

— Destul timp, murmură el, iar asta putea fi adevărat în privința lui Kurtz, dar cum rămânea cu celălalt capăt? Unde era Dl Cenușiu acum?

Ținând MP5-ul de curea, Owen porni în josul potecii care ducea la Puțul 12.

14

Dl Cenușiu descoperise un alt sentiment uman neplăcut: panica. Ajunsesese până aici – ani lumină prin spațiu, kilometri întregi prin zăpadă – să fie sabotat de mușchii lui Jonesy, care erau slabi, care-și ieșiseră din formă, și de capacul de fier al puțului, care era cu mult mai greu decât se așteptase. Se apăsă pe rangă până ce mușchii spatelui lui Jonesy strigară într-un protest agonizant... și fu recompensat într-un sfârșit cu o clipire scurtă de întuneric de sub marginea ruginită a capacului. Și cu un sunet scrâșnit când se mișcă puțin – nu mai mult de poate doi sau trei centimetri – deasupra cimentului. Apoi, mușchii de jos ai spatelui lui Jonesy se blocară și Dl Cenușiu se împletici în spate câțiva pași, strigând printre dinții încleștați (grație imunității lui, Jonesy încă mai avea întregul set de dinți) și apăsând cu mâinile la baza coloanei vertebrale a lui Jonesy, ca pentru a o împiedica să explodeze.

Lad scoase o serie de scâncete schelălăite. Dl Cenușiu se uită la el și observă că lucrurile ajunseseră acum la punctul de răscruce. Deși încă dormea, abdomenul lui Lad era acum umflat atât de grotesc, încât una dintre labele lui stătea țeapănă drept în sus. Pielea din partea de jos a stomacului se întinsese pe punctul de-a plesni, iar venele de acolo pulsau cu o viteză cronometrică. Un fir de sânge sclipitor i se scurgea de sub coadă.

Dl Cenușiu se uită răutăcios la ranga stând în picioare în gaura din capacul de fier. În imaginația lui Jonesy, rusoaica fusese o femeie subțirică și frumoasă, cu păr negru și cu ochi negri, tragici. În realitate, credea Dl Cenușiu, ea trebuie să fi fost masivă și musculoasă. Cum altfel

ar fi putut ea să...

Se auzi o rafală de armă, alarmant de aproape. Dl Cenușiu suspină adânc și se uită în jur. Grație lui Jonesy, îndoiala corosivă a oamenilor făcea și ea acum parte din machiajul lui și, pentru prima dată, își dădu seama că s-ar putea să fie oprit – da, chiar și aici, atât de aproape de atingerea țelului, încât îl putea *auzi*, sunetul apei curgătoare pornind în excursia ei subpământeană de nouăzeci și șase de kilometri. Și singurul lucru care se afla între birum și restul lumii era o placă circulară de fier care cântărea cincizeci și cinci de kilograme.

Strigând o litanie subțire și disperată din înjurăturile lui Beaver, Dl Cenușiu se avântă în față, corpul slăbit al lui Jonesy mișcându-se înainte și-na-poi pe punctul-pivot defect al șoldului său drept. Unul dintre ei se apropia, cel care se chema Owen, și Dl Cenușiu nu îndrăznea să creadă că-l va putea convinge pe acest Owen să întoarcă arma împotriva lui însuși. Cu timpul, cu avantajul elementului surpriză, poate. Acum însă nu avea nici unul, nici celălalt. Iar omul acesta care se apropia fusese antrenat să ucidă; aceasta era meseria lui.

Dl Cenușiu sări în sus. Se auzi un pocnet, cât se poate de puternic, când șoldul suprasolicitat al lui Jonesy ieși din încheietura umflată în care se adăpostise până atunci. Dl Cenușiu ateriză pe rangă cu toată greutatea corpului lui Jonesy. Marginea se ridică din nou și, de data aceasta, capacul se mișcă aproape treizeci de centimetri pe ciment. Semiluna neagră prin care se aruncase rusoaica apăru din nou. Nu era cine știe ce semilună, nu mai mult decât un *C* mare delicat, scris cu un stilou de caligraf. .. dar era destul pentru câine.

Piciorul nu mai putea susține greutatea lui Jonesy (și unde *era* Jonesy, totuși? Tot nu auzise măcar un murmur din partea gazdei sale încurcă-lume), dar asta nu era o problemă. Se putea descurca acum și dacă se târa.

Dl Cenușiu își croi în maniera aceasta drum pe podeaua de ciment către locul unde zăcea, dormind, ciobănescul scoțian, îl prinse pe Lad de zgardă și începu să-l tragă înapoi spre Puțul 12.

15

Galeria Amintirilor – antrepozitul acela vast de cutii – e și ea pe punctul de-a se năruși. Podeaua tremura ca prinsă de un nesfârșit cutremur minor. Deasupra, tuburile cu neon clilesc, oferind locului un aspect fragmentat, halucinant. În unele locuri, grămezi mari de cutii au căzut, blocând câteva dintre coridoare.

Jonesy fuge cât poate de tare. Se mișcă de la un coridor la altul, croindu-și drum pur instinctual prin labirintul acesta. Își spune în repetate rânduri să ignore blestematul de șold, că el nu e nimic altceva decât o conștiință acum, în orice caz, dar la fel de bine ar putea fi un bolnav căruia i s-a amputat un membru și care încearcă să convingă acel membru să nu mai zvâcnească.

Trece în fugă pe lângă cutii marcate RĂZBOIUL AUTOSTRO-UNGAR, și POLITICA DEPARTAMENTALĂ, și POVEȘTI PENTRU COPII, și CONȚINUTUL DULAPULUI DE LA ETAJ. Sare peste un morman de cutii însemnate CARLA, cade pe piciorul rănit și strigă de durere. Se prinde de alte cutii (însemnate, acestea, cu GETTYSBURG) ca să se ajute să se ridice și, într-un sfârșit, vede capătul încăperii ăsteia de depozitare. Slavă Cerului; i se pare că a fugit kilometri întregi.

Ușa e însemnată cu ICU⁸³, ȘI PĂSTRAȚI TĂCEREA, ȘI INTERZIS VIZITATORILOR FĂRĂ PERMIS DE TRECERE.

Ceea ce e corect; aici l-au dus pe el; aici s-a trezit și a auzit-o pe vicleana și bătrâna doamnă Moarte făcându-se că strigă după Marcy.

Jonesy dă buzna pe ușă și pătrunde într-o altă lume, una pe care o recunoaște: coridorul vopsit albastru-cu-alb al aripii de reanimare unde încercase să facă primii pași dureroși la patru zile după operație. Merge șovăielnic cale de doisprezece pași pe coridorul pardosit cu gresie, aude muzică în sistemul Muzak de amplificare, ceea ce e în mod sigur ceva nepotrivit mediului spitalicesc; deși volumul e dat pe mic, se pare că melodia le aparține celor de la Rolling Stones, care cântă „Sympathy for the Devil”.

De-abia a reușit să identifice melodia, când, dintr-o dată, șoldul îi explodează. Jonesy scoate un țipăt scurt și cade pe pardoseala cu dale negru-cu-roșu a secției de reanimare, chircindu-se. Asta a simțit și atunci când a fost lovit: o explozie roșie, agonică. Se rostogolește neîncetat, uitându-se în sus la neoanele sclipitoare, la difuzoarele circulare din care iese muzica (*„Anastasia screamed in vain”*), muzică dintr-o altă lume, când durerea e atât de intensă, *totul* face parte dintr-o altă lume, durerea transformă într-o umbră nesubstanțială și într-o batjocură până și dragostea, acest lucru l-a învățat în martie și trebuie să-l învețe acum din nou. Se rostogolește și se rostogolește, cu mâinile încleștate pe șoldul umflat, cu ochii ieșiți din orbite, cu buzele trase îndărăt într-un rictus mare, iar el știe ce s-a întâmplat, sigur că da: Dl Cenușiu. Fiul ăla de cățea de Domn Cenușiu i-a refracturat șoldul.

Apoi, de departe din cealaltă lume, aude o voce pe care o cunoaște, vocea unui copil.

Jonesy!

Reverberată, distorsionată... dar nu chiar atât de departe. Nu pe acest coridor, ci pe unul din apropiere. A cui e vocea? A unuia dintre copiii lui? A lui John, poate? Nu...

Jonesy, trebuie să te grăbești! Vine să te omoare! Owen vine să te omoare!

Nu știe cine e Owen, dar știe a cui e vocea: a lui Henry Devlin. Dar nu e vocea pe care o are acum sau cum era când l-a văzut ultima dată, când pleca la magazinul lui Gosselin împreună cu Pete; aceasta e vocea lui Henry cel cu care a crescut el, cel care i-a spus lui Richie Grenadeau că-l vor pârlî dacă nu se oprește, că Richie și prietenii lui nu-l vor prinde niciodată pe Pete, fiindcă Pete fuge ca *vântu-mpelițat*.

Nu pot! răspunde el, încă rostogolindu-se pe pardoseală. E conștient că s-a schimbat ceva, că încă se mai schimbă, dar nu și care este acest lucru. *Nu pot, mi-a rupt șoldul din nou, fiul ăsta de cățea mi-a rupt...*

Apoi își dă seama ce se petrecu cu el: *durerea avansează de-a-ndoaselea*. E ca și când ai privi o casetă video când se derulează înapoi pe imagine — laptele curge în sus dinspre pahar spre sticlă, floarea care ar trebui să-și deschidă petalele grație miracolului fotografierii succesive se închide, în schimb.

Motivul e evident când se uită la propriul corp și când vede haina portocalie pe care o poartă. E cea pe care i-a cumpărat-o mama de la Sears pentru prima sa excursie de vânatoare la Bivuac, excursia în care Henry a vânat o căprioară și în care l-au omorât cu toții pe Richie Grenadeau și pe prietenii lui – i-au omorât cu un vis, poate fără să vrea, dar făcând-o totuși.

A devenit iarăși copil, un puști de paisprezece ani, și nu mai există

⁸³ Acronim pentru Intensive Care Unit (secția de reanimare a unui spital)

nici urmă de durere. De ce-ar mai exista? Șoldul nu-i va fi frânt decât peste douăzeci și trei de ani. Și, atunci, totul capătă aproape sonor sens în mintea lui: niciodată nu a existat un Domn Cenușiu, nu cu adevărat; Dl Cenușiu trăiește în capcana pentru vise și niciunde altundeva. Nu e mai real ca durerea din șoldul lui. *Am fost imun*, gândește el, ridicându-se. *N-am contractat nici măcar o boabă de virus. Ce trăiește în mintea mea nu-i chiar o amintire, nu-i așa ceva, ci o adevărată fantomă din mașinărie. El sunt eu. Sfinte Dumnezeule*, Dl Cenușiu sunt eu.

Jonesy se ridică în picioare și o ia la fugă, aproape să-i fugă picioarele de sub el când cotește după un colț. Rămâne, totuși, în picioare; e agil și rapid cum numai un băiat de paisprezece ani poate fi, și nu simte pic de durere, pic de durere.

Următorul coridor e unul pe care-l cunoaște. Se vedea o măsuță de operație cu o ploscă așezată pe ea. Pășind pe lângă ea, mișcându-se delicat pe niște picioare subțiri, vede căprioara pe care a văzut-o în ziua aceea în Cambridge, chiar înainte să fie lovit. În jurul gâtului ei catifelat se află o zgardă și, balansându-se legat de ea asemenea unei amulete supradimensionate se află Magic 8-Ball-ul lui. Jonesy trece sprinten pe lângă căprioară, care se uită la el cu niște ochi duioși, surprinși.

Jonesy!

Mai aproape acum. Foarte aproape.

Jonesy, grăbește-te!

Jonesy își dublează viteza, picioarele îi zboară, plămânii tineri respiră cu ușurință, nu e nici urmă de birus fiindcă e imun, nu e nici urmă de Dl Cenușiu, nu în el, cel puțin, Dl Cenușiu se află în spital și acolo a fost dintotdeauna, Dl Cenușiu e membrul fantomatic pe care continui să-l simți, cel care poți jura că încă mai e la locul lui, Dl Cenușiu e fantoma din mașinărie, o fantomă ținută în viață de aparate, iar aparatura este el.

Mai dă un colț. Aici sunt trei uși care stau deschise. Mai departe, lângă a patra ușă, singura care e închisă, stă Henry. Henry are paisprezece ani, ca și Jonesy; Henry poartă o haină portocalie, ca și Jonesy. Ochelarii i-au coborât pe nas așa cum îi coboară mereu, și îl cheamă neliniștit cu degetul.

Grăbește-te! Grăbește-te, Jonesy! Duddits nu mai rezistă multă vreme! Dacă moare înainte să-l omorâm pe Dl Cenușiu...

Jonesy i se alătură lui Henry în fața ușii. Vrea să-și arunce brațele în jurul lui, să-l îmbrățișeze, dar nu e timp pentru asta.

E numai vina mea, îi spune lui Henry, și vocea lui e ascuțită așa cum n-a mai fost de mulți ani.

Nu-i adevărat, spuse Henry. Se uită la Jonesy cu vechea nerăbdare care i-a uimit pe Jonesy, și pe Pete, și pe Beaver când erau copii – Henry păruse întotdeauna a fi mult mai înaintea lor, întotdeauna pe punctul de-a porni spre viitor și de-a-i lăsa pe ei în urmă. Ei au avut mereu sentimentul că-l țin în loc.

Dar...

Ai putea la fel de bine să spui că Duddits l-a ucis pe Richie Grenadeau și că noi am fost complicii lui. El a fost ceea ce a fost, Jonesy, și ne-a făcut pe noi ceea ce suntem... dar n-a făcut-o intenționat. Doar atât a știut face ca să-și lege șireturile intenționat, nu știi atâta lucru?

Iar Jonesy gândește: *A 'uț e? A 'uț di 'as?*

Henry... Duddits e...

Rezistă pentru noi, Jonesy, ți-am spus. Ne ține pe noi la un loc.

În capcana pentru vise.

Așa e. Așa că, avem de gând să stăm aici și să ne certăm în hol în vreme ce lumea se duce pe gârlă sau avem de gând să...

Avem de gând să-l omorâm pe fiul ăla de cățea, spune Jonesy și

întinde mâna spre clanță. Deasupra ei se află un însemn care spune NU EXISTĂ NICI O INFECȚIE AICI, IL N'Y A PAS D'INFECTION ICI, și dintr-o dată observă amândouă înțelesurile amare ale acestor cuvinte. Seamănă cu una din acele iluzii optice din desenele lui Escher. Uită-te la el dintr-un unghi și vezi adevărul. Uită-te la el dintr-un alt unghi și vezi cea mai monstruoasă minciună din univers.

Capcana pentru vise, gândește Jonesy și răsuțește clanța.

Camera din spatele ușii e împărăția virusului, o junglă de coșmar năpădită de plante târâtoare, și de cârcei de viță-de-vie, și de liane împletite la un loc în fuioare de culoarea sângelui. Aerul e încărcat de mirosul de sulf și de alcool etilic înțepător, de mirosul lichidului de pornire pulverizat deasupra unui carburator îndărătnic într-o dimineață de ianuarie, cu temperaturi sub zero grade. Cel puțin nu trebuie să-și facă probleme și din privința nevăstuicilor de căcat, nu aici; acelea se află pe o altă parte a capcanei pentru vise, într-un alt loc și într-un alt timp. Birumul e problema lui Lad acum; el e un ciobănesc scoțian cu un viitor foarte incert.

Televizorul e pornit și, deși ecranul e acoperit de virus, răzbate o imagine alb-negru fantomatică. Un bărbat târâie cadavrul unui câine de-a lungul unei podele de ciment. Prăfuit și presărat cu frunze tomnatice moarte, seamănă cu un mormânt dintr-una din peliculele de groază ale anilor cincizeci, care încă-i mai plac lui Jonesy să le urmărească la aparatul său video. Dar acesta nu e un mormânt; e năpădit de sunetul cavernos al apei curgătoare.

În mijlocul pardoselii se află un capac rotund și ruginit cu inițialele DRAM ștampilate pe el: Departamentul pentru Rezerva de Apă din Massachusetts. Chiar și prin pelicula roșietică de pe ecranul televizorului, literele acestea ies în evidență. Sigur că ies. Pentru DI Cenușiu – care a murit ca ființă biologică la Bivuac – ele semnifică totul.

Ele înseamnă, cât se poate de propriu, întreaga lume.

Capacul puțului a fost parțial împins într-o parte, creând o formă de semilună umplută cu întuneric profund. Bărbatul care târâie câinele e el însuși, își dă seama Jonesy, iar câinele nu e chiar mort. Lasă o dâră de sânge roz-spumos în urmă, pe ciment, iar etichetele din spate îi tremură. Aproape că pedalează.

Lasă filmul, aproape că mârâie Henry, iar Jonesy își îndreaptă atenția spre silueta din pat, ființa cenușie cu cearșaful presărat cu virus tras până sus deasupra pieptului, care e o bucată de carne cenușie fără pori, fără păr și fără sfârcuri. Deși nu poate vedea acum din pricina cearșafului, Jonesy știe că nu are nici buric, fiindcă ființa aceasta nu s-a născut. E imaginea pe care și-a format-o orice copil despre extraterestri, e zămislită direct din partea subconștientă a minților celor care au intrat primii în contact cu birumul. N-au existat niciodată sub formă de creaturi palpabile, extraterestri, ET. Cenușiii ca ființe palpabile au fost dintotdeauna creații ale imaginației umane, scoase din capcana pentru vise, iar faptul că știe acest lucru îi oferă lui Jonesy un dram de ușurare. Nu e singurul care s-a lăsat prostit. Are măcar consolarea aceasta.

Și-l mai mulțumește încă un lucru: privirea din ochii aceia negri, nesuferiți. Teama.

— Am pus piedica și am armat, spuse Freddy tăcut, oprind mașina în spatele Humvee-ului pe care-l urmăriseră toți acești kilometri.

— Remarcabil, spuse Kurtz. Cercetează acel BMW. Te acopăr eu.

— Bine.

Freddy se uită la Perlmutter, a cărui burtă se umfla din nou, apoi se uită la Hummer-ul lui Owen. Motivul acelor focuri de armă pe care le auziseră mai devreme era acum limpede: Hummer-ul fusese ciuruit destul de sănătos. Singura întrebare la care mai rămânea să răspundă era cine fusese de partea receptoare și cine de cea emițătoare. Urme de pași se îndepărtau de Hummer, devenind din ce în ce mai indistincte datorită căderii abundente de zăpadă, dar pentru moment erau suficient de vizibile să poată fi cercetate. O singură pereche de urme. Bocanci. Owen, probabil.

— Haide, Freddy!

Freddy coborî în ninsoare. Kurtz alunecă în spatele lui, și Freddy îl auzi armându-și pistolul. Se bizuia doar pe el. Ei bine, poate că asta era un lucru bun; se pricepea să-l mânuiască, fără îndoială.

Freddy simți pentru o clipă un fior rece trecându-i în jos pe coloana vertebrală, ca și când acolo ar fi ținut Kurtz ațintit pistolul. Chiar acolo. Dar asta era ridicol, nu-i așa? Owen, da, dar Owen era altfel. Owen trecuse de linie.

Freddy se grăbi spre Hummer; se aplecă, ținând carabina la nivelul pieptului. Nu-i plăcea să-l știe pe Kurtz în spatele lui, asta era un lucru de netăgăduit. Nu, nu-i plăcea chiar deloc.

17

Când cei doi băieți avansează pe patul înțesat de birus, DI Cenușiu începe să apese butonul URGENȚĂ în mod repetat, dar nimic nu se întâmplă. *Cred că mecanismul e sugrumat de birus*, gândește Jonesy. *Păcat, D-le Cenușiu — păcat pentru tine*. Se uită în sus la televizor și vede că dublul lui din film a reușit să tragă câinele lângă buza puțului. Poate că, totuși, nu mai au timp; poate că mai au. Nu au cum să-și dea seama. Roata încă se mai învârte.

Bună, D-le Cenușiu, mi-am dorit atât de tare să te întâlnesc, îi spuse Henry. În timp ce vorbește, ia perna pătată cu birus de sub capul mic, fără urechi al D-lui Cenușiu. DI Cenușiu încearcă să se răsucească spre partea cealaltă a patului, dar Jonesy îl ține în loc, prinzând de brațele subțiri ca ale unui copil ale extraterestrului. Pielea de sub degetele lui nu e nici caldă, nici rece. Nici nu pare a fi măcar piele, nu cu adevărat. Pare a fi...

Pare a fi nimic, gândește el. *Pare a fi un vis*.

D-le Cenușiu? Întrebă Henry. *Așa urăm noi bun venit pe planeta Pământ*. Și așază perna peste fața D-lui Cenușiu.

Sub mâinile lui Jonesy, DI Cenușiu începe să se lupte și să se agite. Undeva, un monitor începe să bipăie frenetic, ca și când creatura asta chiar ar avea inimă, iar acum aceasta s-a oprit din puls.

Jonesy se uită la monstrul muribund și-și dorește doar ca totul să se termine.

18

DI Cenușiu duse câinele de partea puțului pe care o descoperise parțial. Prin semicercul îngust și negru se auzea curgerea cavernoasă și constantă a apei și se simțea o adiere umedă și rece de aer.

De s-ar sfârși de tot, când s-a făcut, mai bine-i cât mai grabnic să se

facă⁸⁴ – aceasta dintr-o cutie însemnată SHAKESPEARE. Labele din spate ale câinelui pedaleau cu viteză, iar Dl Cenușiu auzea sunetul lichid al cărnii fiind sfâșiată când birumul se împingea cu un capăt, și cu celălalt ronțăia, creându-și drum cu forța spre afară. Sub coada câinelui, ciripitul începuse să se audă, sunetul produs de-o maimuță furioasă. Trebuia să-l arunce în puț înainte să apuce să iasă; nu era absolut necesar să se nască în apă, dar șansele de supraviețuire ar fi mai mari dacă s-ar naște așa.

Dl Cenușiu încercă să îndese capul câinelui în spațiul dintre capac și ciment, și nu reuși. Gâtul se îndoi și botul rânjit și lipsit de simțuri al câinelui se ridică. Deși încă dormea (sau poate că acum își pierduse cunoștința), începu să scoată o serie de lătrături slabe, gătuite.

Și nu voia să intre prin crăpătură.

— *Trage-mi-o, Freddy!* strigă Dl Cenușiu. Deabia dacă era acum conștient de durerea cu colți din șoldul lui Jonesy, cu siguranță nu era conștient că fața lui Jonesy era încordată și palidă, că ochii lui căprui erau plini de lacrimi de frustrare și efort. *Era* conștient – îngrozitor de conștient – că se petrecea ceva. *Se petrece pe la spatele meu*, s-ar fi exprimat Jonesy. Și cine altcineva putea fi? Cine altcineva în afară de Jonesy, gazda lui îndărătnică?

— *Să TE fut!* strigă către blestematul ăla de câine nesuferit, încăpățânat, doar cu puțin prea mare. *O să treci, mă auzi? MA AU...*

Cuvintele i se opriră în gât. Dintr-o dată, nu mai putea țipa, deși asta-și dorea cu ardoare; cât de mult îi plăcea să țipe și să lovească cu pumnul în diverse lucruri (până și într-un câine muribund și gravid)! Dintr-o dată, nu mai putea *respira*, d-apoi să mai țipe. Ce-i făcea Jonesy?

Nu se așteptă la vreun răspuns, dar primi unul — vocea unui străin, o voce plină de o furie reținută: *Așa urăm noi bun venit pe planeta Pământ.*

19

Mâinile cu trei degete fluturânde ale ființei cenușii din patul de spital se ridică și chiar reușesc să dea la o parte perna pentru o clipă. Ochii negri de pe fața altfel lipsită de orice trăsătură sunt plini de teamă și de furie. Se luptă după aer. Având în vedere că de fapt nu există – nici măcar în mintea lui Jonesy, cel puțin ca artefact palpabil – luptă cu îndârjire pentru a-și păstra viața. Henry nu-l poate compătimi, dar îl înțelege. Vrea ceea ce vrea și Jonesy, ceea ce vrea și Duddits... ceea ce și Henry însuși vrea, pentru că, în ciuda tuturor gândurilor sale negre, continuase cumva inima lui să nu mai pulseze? Continuase ficatul lui să nu-i mai spele sângele? Renunțase cumva corpul lui să mai ducă războaiele lui nevăzute împotriva a orice, de la o banală răceală, la cancer și până la birusul însuși? Corpul fie e prost, fie e incredibil de deștept, dar în ambele cazuri este scutit de îngrozitoarea vrăjitorie care e procesul intelectual; nu știe decât cum să-și păstreze pământul și cum să se lupte până ce nu mai poate lupta. Dacă Dl Cenușiu a fost vreodată cumva mai altfel, acum nu mai e altfel deloc. Acum vrea să trăiască.

Dar nu cred că o să și faci asta, spune Henry pe o voce calmă, aproape tălmăduitoare. *Nu prea cred asta, prietenul meu.* Și așază iarăși perna peste fața D-lui Cenușiu.

20

Gâtul D-lui Cenușiu se deschise. Luă o gură din aerul rece din adăpostul pentru puț... două... după care gâtul i se închise din nou. Îl înăbușeau, îl sufocau, îl omorau.

Nu!! pupă-mi așezătoarea! Pupă-mi așezătoarea mea blestemată!
NU PUTEȚI FACE ASTA!

Trase câinele înapoi și-l întoarse cu partea cealaltă în față; era ca și când ai urmări un om care deja a pierdut avionul încercând să facă o ultimă haină voluminoasă să intre în valiză.

Va trece în felul acesta, gândi el.

Da. Va trece. Chiar dacă va trebui să golească stomacul umflat al câinelui cu mâinile lui Jonesy și să elibereze birumul. Într-un fel sau altul, vietatea aceea blestemată va trece.

Cu fața umflată, cu ochii ieșiți din orbite, cu răsuflarea tăiată, o singură venă groasă umflându-se în mijlocul frunții lui Jonesy, DI Cenușiu îl împinse pe Lad mai adânc în crăpătură și apoi începu să izbească pieptul câinelui cu pumnii lui Jonesy.

Treci, blestemat să fii, treci.

TRECI!

21

Freddy Johnson aținti carabina înăuntrul Hummer-ului abandonat, în vreme ce Kurtz, poziționat viclean în spatele lui (în felul acesta se repeta tactica atacului asupra navei omuleților cenușii), aștepta să vadă cum vor evolua lucrurile.

— Doi țipi, șefu'. Se pare că Owen s-a hotărât să arunce gunoii înainte s-o ia la picior.

— Sunt morți?

— Mie mi se par destul de morți. Trebuie să fie Devlin și celălalt, cel pentru care s-au oprit din drum.

Kurtz veni lângă Freddy, aruncă o privire furtivă prin geamul spart și dădu din cap. Și lui i se păreau destul de morți, două cârțițe albe stând îmbrățișate pe bancheta din spate, acoperite de sânge și cioburi de sticlă. Ridică pistolul ca să se asigure – câte un glonț în capul fiecăruia nu putea face rău cuiva – apoi îl coborî la loc. Poate că Owen nu auzise zgomotul motorului lor. Ninsoarea era incredibil de densă și de moale, o prelată izolatoare fonic, iar acest lucru era foarte posibil. Dar ar auzi împușcături. Se întoarse în schimb către cărare.

— Deschide drumul, bătrâne, și ai grijă pe unde calci – pare alunecos. S-ar putea să mai beneficiem de elementul surpriză. Cred că trebuie să ținem cont încă de asta, tu nu crezi?

Freddy aprobă din cap.

Kurtz zâmbi. Îi transformă fața în cea a unei tigve.

— Cu puțin noroc, bătrâne, Owen Underhill va fi în iad înainte chiar să-și dea seama că a murit.

22

Telecomanda de la televizor, un dreptunghi de plastic negru acoperit cu birus, se află pe noptiera D-lui Cenușiu. Jonesy o apucă. Pe un ton care seamănă ciudat de mult cu a lui Beaver, spuse: „Băgami-aș picioru'n porcăria asta" și o izbește cât de tare poate de marginea mesei, asemenea unui om care sparge coaja unui ou fiert tare. Telecomanda se sparge, aruncându-și bateriile și lăsându-l pe Jonesy în mână cu o

baghetă de plastic știrbită. Își vâra mâna sub perna pe care Henry o ținea deasupra feței schimonosite a ființei. Ezită pentru o clipă, amintindu-și prima întâlnire cu DI Cenușiu – *singura* lor întâlnire. Clanța ușii de la baie rămânându-i în mână când se rupsesse tija. Senzația de întuneric cauzat de umbra creaturii coborând asupra lui. Atunci fusese cât se poate de reală, reală ca trandafirii, reală ca picăturile de ploaie. Jonesy se întorsese și-l văzuse... o văzuse... orice-ar fi fost DI Cenușiu înainte să devină DI Cenușiu... stând acolo în picioare, în camera principală. Materia a o sută de filme și documentare despre „mistere fără explicație”, doar că mai bătrân. Bătrân și bolnav. Pregătit chiar de atunci pentru patul acesta de spital din Secția de Reanimare. *Marcy*, spusese el, smulgând cuvântul direct din mintea lui Jonesy. Extrăgându-l asemenea unui dop de sticlă. Făcând o gaură prin care să poată intra. Apoi explodase asemenea unei pocnitori în Ajun de An Nou, improșcând birus în loc de confeti și...

...și restul mi l-am imaginat eu. Asta s-a întâmplat, nu-i așa? Doar un alt caz de schizofrenie intergalactică. În esență, asta s-a întâmplat.

Jonesy! Strigă Henry. Dacă ai de gând s-o faci, atunci fa-o!

Uite că vine, D-le Cenușiu, gândește Jonesy. Pregătește-te pentru ea. Fiindcă răzbunarea-i...

23

DI Cenușiu îndesase corpul lui Lad până la jumătate în crăpătură, când vocea lui Jonesy îi umplu capul.

Uite că vine, D-le Cenușiu. Pregătește-te pentru ea. Fiindcă răzbunarea-i o curvă.

Simți o durere ca de sfâșiere pe la mijlocul gâtului lui Jonesy. DI Cenușiu ridică mâinile lui Jonesy, scoțând o serie de grohăituri strangulate care nu putură dobândi tocmai statutul de strigăte. Nu simți pielea țepoasă, necrăpată a gâtului lui Jonesy, ci propria sa carne încrețită. Ceea ce simțea mai puternic era o neîncredere șocată: fu ultimul dintre sentimentele lui Jonesy din care se mai adăpă. *Nu se poate ca asta să aibă loc.* Întotdeauna veneau cu navele celor bătrâni, ale acelor artefacte; întotdeauna își ridicau brațele a predare; *întotdeauna câștigau.* Nu se putea ca asta să aibă loc.

Și, totuși, cumva, avea loc.

Conștiința de sine a birumului nu păli, ci mai degrabă se dezintegrează. Murea, entitatea cândva cunoscută sub numele de DI Cenușiu regresă la stadiul său inițial. Când *el* deveni *ea*, ființa (și chiar înainte ca *ea* să devină *nimic*), DI Cenușiu lovi câinele o ultimă dată cu piciorul, plin de ură. Acesta se adânci în crăpătură... totuși, încă nu destul de mult să treacă de partea cealaltă.

Ultimul gând, purtând ștampila lui Jonesy, al birumului fu: *Ar fi trebuit să-i urmez sfatul. Ar fi trebuit să mă na...*

24

Jonesy trece capătul tăios al telecomenzii peste gâtul gol și gușat al D-lui Cenușiu. Gâtul se deschide asemenea unei guri și un nor de materie roșie-portocalie iese afară, dând aerului culoarea sângelui înainte să se așeze pe plapumă într-o ploaie de praf și puf.

Corpul D-lui Cenușiu se smucește o dată, ca electrocutat, sub mâinile lui Jonesy și ale lui Henry. Apoi se zbârcește asemenea visului care-a fost dintotdeauna și devine ceva familiar. Pentru o clipă, Jonesy nu poate face

legătura, apoi își dă seama. Rămășițele D-lui Cenușiu seamănă cu unul dintre prezervativele pe care le-au văzut ei pe podeaua biroului părăsit de la depozitul Fraților Tracker.

E...

... mort! vrea să încheie Jonesy, dar apoi îl străbate un îngrozitor fulger de durere. Nu șoldul de data aceasta, ci capul. Și gâtul. Dintr-o dată, la gât poartă parcă un colier de foc. Iar întreaga încăpere e transparentă, blestemat să fie dacă nu e așa. Se uită prin perete la adăpostul pentru puț, unde câinele îndesat în crăpătură dă naștere unei creaturi josnice, roșii, care parcă e o corcire dintre o nevăstuică și un imens vierme îmbibat în sânge. Știe foarte bine ce este: unul dintre birumi.

Muiat în sânge și rahat, și în rămășițele proprii placente, cu ochii ei negri lipsiți de inteligență (*sunt ochii lui, gândește Jonesy, ochii D-lui Cenușiu*), se naște în fața ochilor lui, își întinde corpul spre lumea exterioară, încearcă să iasă la libertate, dorind să cadă în întunecime, spre sunetul apei curgând.

Jonesy se uită la Henry.

Henry se uită la el.

Pentru o singură clipă, ochii lor tineri și înfiorați se întâlnesc... și, în același timp, *ei* dispar.

Duddits, spune Henry. Vocea lui vine de foarte de departe. *Duddits ne părăsește. Jonesy...*

Rămas bun. Poate că Henry vrea să spună rămas bun. Înainte s-o poată face, dispar amândoi.

25

Pentru un moment există o senzație de vertij când Jonesy nu se află cu precizie în nici un loc, o senzație de deconectare extremă. El crezu că poate e vorba de moarte, că se omorâse și pe el o dată cu DI Cenușiu – că-și tăiasse singur gâtul, după cum se spunea.

Durerea fu cea care-l aduse înapoi în simțuri. Nu durerea din gât, aceea dispăruse și putea respira din nou – auzea aerul intrând și ieșind din el în suspine adânci și uscate. Nu, durerea aceasta era o cunoștință veche. Era durerea din șold. Îl cuprinse și-l aruncă înapoi în lumea care gravita în jurul axei sale umflate, țiuind pulsatil, făcându-l să se învârtă asemenea unei mingi în jurul stâlpului de care este legată. Sub genunchii lui se afla ciment, mâinile lui erau pline de blană și auzea un ciripit inuman. *Cel puțin partea asta e reală*, gândi el. *Partea asta e în afara capcanei pentru vise.*

Ciripitul ăla insuportabil.

Jonesy văzu vietatea-nevăstuică atârând acum în întuneric, legată de lumea de sus doar de coada ei, care nu ieșise încă pe de-a-ntregul din câine. Jonesy plonjă înainte și-și împreună mâinile peste mijlocul ei alunecos, instabil, chiar în momentul în care ieși cu totul.

Se balansă în spate, șoldul beteag pulsându-i, ținând vietatea zvârcolitoare, chelălăitoare deasupra capului asemenea unui personaj de circ ținând un boa constrictor. Biciuia înainte și înapoi, dinții mușcau în aer, îndoindu-și corpul pe spate, încercând să ajungă la încheietura mâinii lui Jonesy și mușcându-i în schimb mâneca dreaptă de la canadiană, sfârtecând-o și lăsând să cadă pe podea mănunchiuri de umplutură albă, ușoare ca pana.

Jonesy pivotă din șoldul lui chinuit și văzu un bărbat încadrat în fereastra spartă prin care intrase înăuntru DI Cenușiu. Nou-venitul, cu

fața lungă a surpriză, era îmbrăcat într-o canadiană de camuflaj și ținea o armă în mână.

Jonesy azvârli nevăstuica atât de tare cât putu, care nu era cine știe ce. Zbură aproape trei metri și jumătate, ateriză cu o bubuitură apoasă pe podeaua acoperită de frunze și începu imediat să șerpuiască înapoi către puț. Cadavrul câinelui bloca o parte din crăpătură, dar nu suficient de mult. Mai era destul loc.

— *Împușc-o!* strigă Jonesy spre bărbatul cu arma. *Pentru numele lui Dumnezeu, împușc-o înainte să ajungă în apă!*

Dar bărbatul de la fereastră nu făcu nimic. Ultima speranță de supraviețuire a omenirii stătea acolo cu gura larg deschisă.

26

Owen pur și simplu nu putea crede ceea ce vedea. Un fel de vietate roșie, o nevăstuică mutant fără picioare. Să auzi despre asemenea lucruri era o chestie; chiar să *vezi* una era cu totul altceva. Viermuia către gaura din mijlocul podelei. Un câine cu labelle înțepenite, îndreptate în sus ca pentru a se preda era îndesat acolo.

Bărbatul – trebuia să fie Jonesy Tifoidul – striga la el să împuște vietatea, dar brațele lui Owen nu voiau să se ridice. Păreau că sunt îmbrăcate în plumb. Vietatea avea să scape; la urma urmei, asta se și întâmplase, ceea ce sperase el să prevină avea să se întâmple acum chiar în fața lui. Era ca și când s-ar fi aflat în iad.

O privi zbătându-se să înainteze, scoțând un sunet sâcâitor de maimuță pe care părea că-l percepe în mijlocul capului; îl privi pe Jonesy săltând cu o stângăcie disperată, sperând s-o prindă sau, cel puțin, să-i blocheze calea. Nu avea să meargă. Îi stătea câinele în cale.

Owen comandă încă o dată brațelor să ridice arma și s-o îndrepte spre vietate, dar nu se întâmplă nimic. MP5-ul ar fi putut la fel de bine fi într-un alt univers. Va lăsa vietatea să scape. Avea să stea aici ca un stâlp și s-o lase să scape. Dumnezeu să-l ajute.

Dumnezeu să-i ajute pe ei toți.

27

Henry se ridică pe bancheta din spate a Humvee-ului, uluit. Avea ceva în păr. Se scutură, încă simțindu-se prins în visul cu spitalul (*doar că acela nu a fost un vis*, gândi el), apoi o înțepătură dureroasă îl aduse în ceva apropiat cu realitatea. Era vorba de sticlă. Părul lui era plin de sticlă. Alte cioburi, cioburi de Saf-T-Glas, acopereau bancheta. Și pe Duddits.

— Dud?

Inutil, desigur. Duddits murise. Trebuie să fi murit. Își salvase ultimele forțe să-i aducă pe Jonesy și pe Henry la un loc, în acea cameră de spital.

Dar Duddits gemu. Ochii lui se deschiseră și, uitându-se în ei, Henry fu adus complet înapoi la acest capăt de drum înzăpezit. Ochii lui Duddits era niște zerouri roșii, sângerii, ochii unei sibile.

— *Ooby!* strigă Duddits. Mâinile lui se ridicară și făcură un ușor gest de țintire, ca și când ar fi ținut o armă în ele. *Ooby-Doo! Aem teabă e făut acu'!*

De undeva dinainte, din străfundul pădurii, două focuri de armă veniră ca răspuns. O pauză, apoi o un al treilea.

— Dud? șopti Henry. Duddits?

Duddits îl văzu. Îl văzu chiar și prin ochii lui însângerați. Henry mai

mult simți acest lucru; pentru o clipă, chiar se văzu *pe sine* prin ochii lui Duddits. Era ca și când te-ai uita într-o oglindă fermecată. Îl văzu pe Henry cel care fusese el: un puști privind lumea prin niște ochelari cu rame de corn, care erau prea mari pentru fața lui și care-i alunecau mereu spre vârful nasului. Simți dragostea pe care i-o purta Duddits, un sentiment simplu, esențial, nemânjit de îndoială sau egoism, sau chiar de recunoștință. Henry îl luă pe Duddits în brațe și, când simți cât de ușor era corpul vechiului său prieten, Henry începu să plângă.

— Tu ai fost norocosul, amice, spuse el și-și dori ca Beaver să fi fost acolo. Beaver ar fi făcut ceea ce el nu putea; Beaver l-ar fi putut adormi pe Duddits cu un cântec. Tu ai fost întotdeauna norocosul, asta cred eu.

— Ennie, spuse Duddits și-i atinse lui Henry obrazul cu o mână. Zâmbea și ultimele lui cuvinte fură perfect clare: Te iubesc, Ennie.

28

Două împușcături tunară înaintea lor – focuri de carabină. Și nici foarte departe. Kurtz se opri. Freddy era înaintea lui cu vreo șase metri, stând lângă un însemn pe care Kurtz de-abia reușea să-l citească:

PESCUITUL ABSOLUT INTERZIS LA CLĂDIREA PUȚULUI.

O a treia împușcătură, apoi tăcere.

— Șefu'? murmură Freddy. E un soi de clădire în față.

— Mai vezi altceva?

Freddy scutură din cap.

Kurtz i se alătură, amuzat chiar și acum de ușoara tresărire pe care o avea Freddy când își așeza el mâna pe umărul lui. Și avea dreptate să tresară. Dacă Abe Kurtz supraviețuia viitoarelor cincisprezece-douăzeci de minute, avea intenția să meargă mai departe singur în orice bravă lume nouă îl aștepta. Nu avea nevoie de nimeni care să-l încetinească; nu avea nevoie de nici un martor al acestei ultime acțiuni de gherilă. Și, deși s-ar putea să suspecteze ceva, Freddy nu putea ști sigur nimic. Păcat că dispăruse telepatia. Păcat pentru Freddy.

— Se pare că Owen a găsit pe altcineva pe care să-l omoare.

Kurtz vorbi încet în urechea lui Freddy, care încă mai adăpostea câteva fire de Ripley, acum albe și moarte.

— Mergem să-l prindem?

— Dumnezeule, nu, replică Kurtz. Alungă gândul. Cred că a sosit timpul – cu regret, cum vine întotdeauna – când trebuie să părăsim cărarea, bătrâne. Să ne amestecăm printre copaci. Să vedem cine rămâne pe loc și cine se întoarce. Dacă se întoarce careva. Îi acordăm zece minute, ce zici? Cred că zece minute sunt mai mult decât suficiente.

29

Cuvintele care-i umpleau lui Owen Underhill mintea nu aveau sens, dar era inconfundabile: *Scooby! Scooby-Doo! Avem treabă de făcut acu'!*

Carabina se ridică. Nu el făcu asta, dar, când îl părăsi forța care ridicase arma, Owen reuși să preia ștafeta fără probleme. Comută butonul selector al armei de pe auto pe foc-cu-foc, ochi și apăsa trăgaciul de două ori. Primul cartuș rată, lovind cimentul din fața nevăstuicii și ricoșând. Bucăți de ciment zburară în lături. Vietatea se retrase, se întoarse, îl văzu și-și dezgoli gura plină de dinți subțiri ca acele.

— Așa-i, frumoaso, spuse Owen. Zâmbește în obiectiv.

Al doilea glonț trecu exact prin rânjetul mucalit al nevăstuicii.

Aceasta se răsturnă pe spate, se lovi de peretele adăpostului pentru puț, apoi căzu pe ciment. Totuși, chiar și cu rudimentul de cap spulberat, instinctele îi rămaseră. Începu să se târască încet înaintea, din nou. Owen ochi și, când fixă ținta, se gândi la soții Rapeloew, Dick și Irene. Doi oameni cumsecade. Doi vecini buni. Dacă aveai nevoie de o cană de zahăr sau de un pahar de lapte (sau de un umăr pe care să plângi, dacă tot veni vorba), puteai întotdeauna să mergi vizavi și să-ți rezolvi problema. *Au spus că a luat-o razna!* îi strigase domnul Rapeloew, doar că Owen crezuse că spusese *barza*. Copiii înțelegeau totul anapoda.

Așa că asta era pentru cei doi Rapeloew. Și pentru puștiul care pricepea mereu totul anapoda.

Owen trase a treia oară. Glonțul nimeri birumul la mijloc și-l rupse în două. Bucățile zdrențuite se zvârcoliră... se zvârcoliră... rămaseră nemișcate.

O dată afacerea asta încheiată, Owen își legănă carabina într-un arc scurt. De data aceasta își fixă ținta în mijlocul frunții lui Gary Jones.

Jonesy se uită fără să clipească înapoi la el. Owen era obosit – aproape de moarte, așa i se părea lui – dar tipul ăsta părea că trecuse demult de punctul acesta. Jonesy își ridică mâinile goale.

— Nu ai nici un motiv să mă crezi, spuse el, dar Dl Cenușiu e mort. L-am tăiat gâtul în vreme ce Henry ținea o pernă apăsată peste fața lui – a fost ceva scos parcă din *Nașul*.

— Chiar așa, spuse Owen. Nu se auzi nici un fel de inflexiune în vocea lui. Și unde, cu exactitate, ai dus la capăt această execuție?

— Într-un Spital General din Massachusetts al minții, spuse Jonesy. Scoase apoi cel mai sănătos râset pe care-l auzise Owen în viața lui. Un spital prin care căprioarele se plimbă-n voie și în care singurul program de televiziune e un film intitulat *Compassiune pentru Diavol*.

Owen tresări puțin la auzul acestui titlu.

— Împușcă-mă dacă trebuie, soldat. Am salvat lumea – cu un pic de ajutor în prelungiri din partea ta, recunosc asta și singur. Ai putea la fel de bine să-mi răsplătești serviciile în metoda tradițională. De asemenea, bastardul mi-a rupt la loc șoldul. Un mic cadou de despărțire din partea omulețului care n-a existat niciodată. Durerea e... Jonesy își dezgoli dinții. E foarte cuprinzătoare.

Owen ținu arma în poziție pentru încă o clipă, apoi o coborî.

— O să supraviețuiești, spuse el.

Jonesy căzu pe spate, aterizând pe coate, gemu, își mută greutatea cât putu mai mult pe partea care nu-l durea.

— Duddits e mort. Făcea mai mult decât noi amândoi luați la un loc – chiar mai mult – și acum e mort. Își acoperi ochii pentru o clipă, apoi își lăsă brațele să cadă. Omule, ce mai curvăsărie e toată treaba asta. Așa i-ar fi spus Beaver, o curvăsărie generală. Asta e la opusul curveseliei, înțelegi, ceea ce în Beaver-eză înseamnă o distracție pe cinste, probabil, dar nu neapărat de natură sexuală.

Owen habar nu avea despre ce vorbea bărbatul ăsta; probabil delira.

— Poate că Duddits e mort, dar Henry nu e. Mai sunt niște oameni pe urmele noastre, Jonesy. Oameni răi. Îi auzi? Știi unde sunt?

Întins pe podeaua rece, acoperită de frunze, Jonesy își scutură capul.

— M-am întors la doar cele cinci simțuri standard, mă tem. ESP-ul a dispărut cu totul. Grecii pot fi cei care să aducă darurile, dar cei care le dau cu adevărat sunt indienii. Râse. Iisuse, mi-aș putea pierde slujba pentru o glumă ca asta. Ești sigur că nu vrei pur și simplu să mă împuști?

Owen nu-i acordă mai multă atenție bărbatului acesta decât acordă diferențelor semantice dintre curvăsărie și curveselie. Kurtz se apropia, aceasta era problema cu care trebuia să se confrunte acum. Nu-l auzise

sosind, dar s-ar putea să-l fi omis. Ninsoarea cădea suficient de deasă încât să înmoaie totul, cu excepția sunetelor puternice. Focurile de armă, de pildă.

— Trebuie să mă întorc la drum, spuse el. Tu rămâi aici.

— Am de ales? întrebă Jonesy și închise ochii. Omule, mi-aș dori să mă pot întoarce la micuțul și călduțul meu birou. N-am crezut niciodată că voi spune asta, însă iată c-am spus-o.

Owen se întoarse și coborî scările, cât pe ce să alunece, dar ținându-se totuși în picioare. Scrută pădurea de ambele părți ale potecii, dar nu foarte intens. Dacă Freddy și Kurtz erau ascunși acolo, așteptând undeva pe intervalul dintre aici și Hummer, se îndoia că-i va vedea la timp să mai reacționeze cumva. Poate că le va vedea urmele pașilor, dar atunci va fi deja atât de aproape de ei încât ei vor fi *ultimul* lucru pe care-l va mai vedea. Trebuia să speră că avea încă un avans față de ei, asta era tot ce putea face. Trebuia să se încreadă în vechiul noroc chior, și de ce n-ar face asta? Se găsisese des în situații limită, iar norocul chior îl scosese întotdeauna la liman. Poate că va face asta și acu...

Primul glonț îl nimeri în stomac, dându-l pe spate și oferind spatelui hainei lui o formă de clopot. Se opinti, încercând să rămână în picioare, încercând, de asemenea, să nu scape MP5-ul. Nu simți deloc durerea, avu doar sentimentul că fusese lovit în plexul solar cu o mânășă de box mare aflată pe mâna unui oponent răuvoitor. Al doilea glonț îi mângâie obrazul, producându-i o usturime ca de spirt turnat într-o rană deschisă. Al treilea glonț îl lovi în partea dreaptă de sus a pieptului și aceasta fu cireașă de pe tort; pierdu controlul atât asupra picioarelor, cât și asupra carabinei.

Ce-i spusese Jonesy? Ceva despre faptul că salvase lumea și că fusese răsplătit în metoda tradițională. Nu era chiar atât de rău, totuși; lui lîsus îi trebuiseră șase ore, i se atârname deasupra capului o tăbliță cu o glumă scrisă pe ea și, pe la ora cocteilului, îi oferiseră o baie cu apă și oțet.

Zăcea jumătate pe poteca înzăpezită și jumătate pe marginea ei, vag conștient că auzea un strigăt și că nu el era cel care-l emitea. Semăna cu strigătul unei prepelițe scoase din sărite.

E-un vultur, gândi Owen.

Reuși să tragă o gură de aer și, deși exală mai mult sânge decât aer, avu forță să se ridice în coate. Văzu două siluete ieșind din amalgamul de mesteceni și pini, aplecați de spate, foarte aproape de poziția standard de atac ultim. Unul era îndesat și cu umerii lați, celălalt slab și cu părul cărunt și în mod clar mândru de sine. Johnson și Kurtz. Bulldog-ul și ogarul. Norocul îl părăsise, totuși. Într-un sfârșit, întotdeauna se întâmpla asta cu norocul.

Kurtz ingenunchea lângă el cu ochii sclipindu-i. Într-o mână ținea un triunghi făcut dintr-un ziar. Era mototolit și ușor îndoit din pricina lungului drum străbătut în buzunarul din spate al lui Kurtz, dar era încă recognoscibil. Era un coif. Tichia nebunului.

— Ghinion, bătrâne, spuse Kurtz.

Owen dădu din cap. Așa era. Un ghinion foarte mare.

— Văd că ai avut timp să-mi faci ceva.

— Așa e. Ți-ai atins măcar obiectivul principal? Kurtz își ridică bărbia în direcția adăpostului pentru puț.

— L-am rezolvat, reuși Owen să spună. Gura îi era plină de sânge. Îl scui pă, încercă să mai tragă o gură de aer și auzi în schimb o bună parte din el ieșind fluierând printr-o nouă gaură.

— Ei bine, spuse Kurtz binevoitor, totul e bine când se termină cu bine, nu-i așa? Așeză coiful din ziar pe capul lui Owen. Sângele îl înmuie imediat, împrăștiindu-se în sus, înroșind știrea despre OZN-uri.

Se auzi un alt țipăt de undeva de deasupra bazinului, poate de pe una dintre insulele care erau de fapt dealurile regiunii inundate în mod intenționat.

— Țsta-i un vultur, spuse Kurtz și-l mângâie pe Owen pe umăr. Socotește-te norocos, băiețuș. Dumnezeu ți-a trimis o pasăre războinică să-ți cânte pe pa...

Capul lui Kurtz explodează într-un nor de sânge, și creieri, și os. Owen mai văzu o ultimă expresie în ochii lui albaștri, cu gene albe: de neîncredere uluită. Pentru o clipă, Kurtz rămase în genunchi, apoi căzu înainte pe ceea ce-i mai rămăsese din față. În spatele lui, Freddy Johnson rămase cu carabina încă ridicată și cu fumul încă înălțându-se din gura țevii.

Freddy, încercă Owen să spună. Nu ieși nici un sunet, dar Freddy probabil că-i citise pe buze. Dădu aprobator din cap.

— N-am vrut să fac asta, dar bastardul avea de gând să mi-o facă el mie. Nu era nevoie să-i citesc gândurile ca să-mi dau seama. Nu după toți acești ani.

Termină-l, încercă Owen să spună. Freddy aprobă iarăși din cap. Poate că, totuși, mai rămăsese câteva urme din blestemata aia de telepatie în Freddy.

Owen se stingeă. Era obosit și se stingeă. Noapte bună, flăcăi buni, noapte bună, David, noapte bună, Chet. Noapte bună, prinț dulce. Se lăsă pe spate în zăpadă și i se păru că se lasă într-un pat acoperit cu cea mai moale plapumă. De undeva, vag și îndepărtat, auzi vulturul strigând din nou. Îi invadaseră teritoriul, îi spulberaseră pacea de toamnă înzăpezită, dar curând ei vor pleca. Vulturul va avea bazinul din nou doar pentru el.

Am fost eroi, gândi Owen. *Blestemat să fiu dacă nu-i așa. Mă fut în coifu' tău, Kurtz, am fost un eroi...*

Nu mai auzi ultima împușcătură.

30

Se mai auziseră câteva focuri de armă; acum era liniște. Henry ședea pe bancheta din spate a Humvee-ului, lângă prietenul lui mort, încercând să se hotărască ce să facă în continuare. Șansele ca toți să se fi omorât între ei păreau slabe. Șansele ca băieții buni – corecție, *băiatul* bun – să-i fi curățat pe cei răi păreau și mai slabe.

Primul lui impuls imediat după ce ajunse la această concluzie fu să părăsească în viteză Hummer-ul și să se ascundă în pădure. Apoi se uită la zăpadă *{Oricât de târziu voi mai da cu ochii de zăpadă, gândi el, tot va fi prea devreme}* și respinse ideea. Dacă Kurtz sau oricine era cu el s-ar întoarce în următoarea jumătate de oră, urmele lui Henry vor fi încă vizibile. Vor merge ghidați de ele și, o dată ajunși la capătul lor, îl vor împușca precum pe-un câine turbat. Sau ca pe-o nevăstuică.

la-ți o armă, atunci. Împușcă-i înainte să te poată împușca ei.

O idee și mai bună. Nu era Wyatt Earp⁸⁵, dar știa să tragă drept. Să împuști un om era cu totul altceva decât să împuști căprioare, nu trebuia să fii psihiatru ca să știi asta, dar el credea că, dacă va avea o traiectorie sigură, i-ar putea împușca pe tipii ăștia fără a sta prea mult pe gânduri.

Se întindea spre clanța de la portieră când auzi o înjurătură rapidă, o bufnitură și încă o împușcătură. De data aceasta, se *auzi foarte* aproape.

⁸⁵Wyatt Earp (1848-1929) – ofițer de poliție de frontieră american implicat în faimosul schimb de focuri de la O.K. Corral din Tombstone, Arizona (1881).

Henry crezu că alunecase cineva și căzuse în zăpadă, descărcându-și arma când aterizase în fund. Poate că nemernicul se împușcase singur? Era aceasta o speranță prea mare? Nu cumva era aceasta...

Dar nu. Să nu exulte. Henry auzi un grohăit profund când persoana care căzuse se ridică și-și reluă mersul. Nu avu decât un singur lucru de făcut și Henry îl făcu. Se întinse la loc pe spate pe banchetă, își puse mâinile lui Duddits iarăși în jurul lui (atât de bine cât putu) și făcu pe mortul. Nu credea că exista o șansă prea mare să funcționeze caceal-maua asta. Băieții răi trecuseră pe acolo la plecare – evident, când el încă era în viață – dar atunci trebuie să fi fost într-o grabă vecină cu fulgerul. Acum vor fi mult mai puțin dispuși să se lase prostiți de câteva găuri de gloanțe, de niște cioburi de sticlă și de sângele scurs din ultima hemoragie a sărmanului de Duddits.

Henry auzi zgomot moale de pași în zăpadă. Doar o pereche, judecând după zgomotul scos. Probabil ai infamului de Kurtz. Ultimul supraviețuitor. Se apropia întunericul. Moartea de după-amiază. Nu mai era prietenul lui vechi – acum nu făcea decât să se *prefacă* mort – dar apropiindu-se chiar și așa.

Henry închise ochii... așteptă...

Pașii trecură de Humvee fără să încetinească.

31

Țelul strategic al lui Freddy Johnson era, pentru acum, în același timp extrem de practic și calculat pe un termen extrem de scurt: voia să întoarcă blestematul acela de Hummer înapoi pe drum fără să rămână blocat. Dacă reușea să facă asta, voia să treacă de spărtura din East Street (unde se împotmolise Subaru-ul pe care-l urmărise Owen) fără să rămână el însuși împotmolit. Dacă reușea să ajungă la drumul de acces, poate că-și va lărgi puțin orizontul percepției. Gândul la Mass Pike îl preocupă pentru scurt timp când deschise portiera Hummer-ului șefului și când se urcă la volan. America de Vest era mare mergând în josul Interstatalei 90. Existau multe ascunzișuri.

Putoarea de bășini stătute și de alcool etilic îl lovi asemenea unei palme când închise portiera. Pearly! Blestematul de Pearly! Luat de val, uitase cu totul de futangiul *ăsta* mic.

Freddy se întoarce, înălță carabina... dar Pearly tot nu-și revenise în simțiri. Nu mai era nevoie să strice un alt glonț. Îl putea pur și simplu arunca în zăpadă. Dacă avea noroc, va muri înghețat fără ca măcar să se trezească. Va muri el și micuța lui progeneri...

Pearly nu dormea, însă. Nu era inconștient. Nu era nici măcar în comă. Pearly era mort. Și era... *scofâlcit*, cumva. Aproape mumificat. Obrajii îi erau supti, cavernoși, ridați. Găvanele ochilor erau crevase adânci, ca și când, în spatele vălului subțire al pleoapelor lui închise, bulbii oculari căzuseră în ceea ce acum era o găleată goală. Și era ciudat înclinat spre ușa pasagerului, cu un picior ridicat, aproape încrucișat peste celălalt. Ca și când ar fi murit încercând să scoată mereu populara bășină înăbușită pe-o parte. Pantalonii de la salopetă îi erau acum întunecați, culorile estompate erau acum noroioase, iar bancheta era udă sub el. Falangele petei întinse spre Freddy erau roșii.

— Ce dra...

Dinspre bancheta din spate se ridică zarvă de sunete care-ți spărgeau timpanele; era ca și când ai asculta un casetofon al cărui volum fusese ridicat rapid la putere maximă. Freddy observă mișcare cu colțul ochiului drept. O creatură incredibilă apărău în oglinda retrovizoare. Îi

smulse urechea lui Freddy și apoi se avântă asupra obrazului, pătrunse până în gura lui și se prinse de mandibula lui la nivelul gingiei interioare de jos. După aceea, nevăstuica de căcat a lui Archie Perlmutter sfârtecă jumătate din fața lui Freddy așa cum ar rupe un om înfometat pulpa de la un pui de găină.

Freddy țipă și-și descărcă arma în ușa pasagerului. Ridică un braț și încercă să înlăture vietatea; degetele îi alunecară pe pielea ei vâscoasă de nou-născut. Nevăstuica se retrase, își lăsă capul pe spate și înghiți ceea ce sfârtecuse așa cum ar înghiți un papagal o bucată de carne crudă. Freddy căută pe dibuite după mânerul portierei din partea sa și-l găsi, dar, înainte să-l poată trage, vietatea atacă din nou, de data aceasta înfundându-și gura în carnea fibroasă de acolo de unde se întâlnea gâtul lui Freddy cu umărul. Țâșni un jet consistent de sânge când i se deschise vena jugulară; ajunse până pe plafoniera Humvee-ului, apoi începu să picure de acolo asemenea unei ploii roșii.

Picioarele lui Freddy se zvârcoliră, lovind frâna mare a Humvee-ului cu bățai rapide. Creatura de pe bancheta din spate se retrase din nou, păru să stea pe gânduri, apoi se târî șerpește peste umărul lui Freddy. Îi ateriză în poală.

Freddy mai țipă o dată când nevăstuica îi smulse instalația... după aceea, nu mai țipă deloc.

32

Henry ședea ghemuit pe bancheta din spate a celui alt Humvee, privind cum silueta din autovehiculul parcat în spatele lui se smucea în față și-n spate la volan. Pe Henry îl bucura căderea abundantă de zăpadă, la fel de tare îl bucură și sângele care țâșni în sus, lovind parbrizul celui alt Humvee, obturând parțial priveliștea.

Vedea destul de bine și așa.

În cele din urmă, silueta din spatele volanului încetă să se mai miște și căzu pe-o parte. O umbră mare se ridică deasupra lui, părând să se bucure de victorie. Henry știa ce este; văzuse una asemănătoare pe patul lui Jonesy la Bivuac. Un lucru pe care îl putea vedea era geamul spart al Humvee-ului care-i urmărise. Se îndoia că vietatea poseda prea multă inteligență, dar cât de mult îi lua oare ca să conștientizeze curentul de aer proaspăt?

Nu le place recele. Le omoară.

Da, chiar așa era. Dar Henry nu avea nici o intenție să se mărginească la atât, și nu doar pentru că era atât de aproape bazinul încât auzea apa clipocind printre pietre. Ceva ajunsese la o datorie extrem de mare și doar el mai rămăsese să-i ducă nota de plată. Răzbunarea-i o curvă, așa cum spusese Jonesy atât de des, și vremea răzbunării venise.

Se aplecă peste scaun. Nici o armă. Se aplecă și mai tare și deschise compartimentul pentru mânuși. Nimic înăuntru decât un amalgam de rapoarte, de chitanțe pentru benzină și o carte în ediție de buzunar ferfenițită, intitulată *Cum să fii propriul tău cel mai bun prieten*.

Henry deschise ușa, ieși în ninsoare... și picioarele zburară imediat de sub el. Ateriză pe fund cu o bufnitură și-și zgârie spatele de apărătoarele înalte pentru roți ale Hummer-ului. Trage-mi-o, Freddy. Se ridică, alunecă din nou, se prinse de partea de sus a portierei deschise și, de data aceasta, reuși să-și păstreze echilibrul. Își târșâi picioarele până în spatele mașinii în care venise până aici, fără să-și dezlipească ochii de la geamul ei parcat în spate. Încă mai vedea vietatea înăuntru,

mișcându-se cu agitație, mâncând din șofer.

— Rămâi pe loc, frumoaso, spuse Henry și începu să râdă. Râsetul părea nebunesc ca dracu', dar asta nu-l opri să mai râdă. Fă câteva ouă. Eu sunt îmblânzitorul de ouă, la urma urmei. Prietenosul tău îmblânzitor de ouă din cartier. Sau ce zici de un exemplar din *Cum să fii propriul tău cel mai bun prieten?* Am unul.

Râdea acum atât de tare că de-abia putea vorbi. Aluneca în zăpada moale și înșelătoare asemenea unui puști ieșit de la școală și pornit spre cel mai apropiat deal pentru săniuș. Se ținea cât de tare putea de marginea Hummer-ului, doar că nu prea aveai de ce te ține o dată ce lăsa portierele în spate. Se uita la vietate cum se mișcă și se învârte... apoi nu o mai putu vedea. Oh-oh. Unde dracu dispăruse? *Într-unul din filmele prostești ale lui Jonesy acum e momentul când ar începe muzica aceea înfricoșătoare*, gândi Henry. *Atacul nevăstuicilor de căcat ucigașe*. Asta-l făcu din nou să râdă.

Ajunsese acum în spatele mașinii. Există un buton pe care trebuia să-l apeși ca să deschizi luneta... doar dacă, desigur, nu era încuiată. Probabil că nu era, totuși. Nu pe acolo intrase Owen pe bancheta din spate? Henry nu-și amintea. Nu-și amintea pentru nimic în lume. În mod vădit nu era propriul său cel mai bun prieten.

Încă râzând cotcodăcit, lacrimi proaspete curgându-i din ochi, apăsă butonul și luneta se deschise. Henry o ridică până sus și se uită înăuntru. Arme, slavă Cerului. Carabine asemenea celei pe care o luase Owen cu el în ultima lui misiune de patrulare. Henry luă una și o examinează. Siguranța, pusă. Selectorul, verificat. Cartușiera însemnată ARMATA S.U.A. CAL 5,56 CAR 120, verificată.

— Atât de simplă că și un birum ar putea-o mânui, spuse Henry și mai râse o tură. Se aplecă, ținându-se de stomac și petrecându-și cureaua armei pe după gât, încercând să nu mai cadă la pământ. Îl dureau picioarele, îl durea spatele, îl durea inima mai mult ca orice... și, totuși, el continuă să râdă. El era îmblânzitorul de ouă, el era îmblânzitorul de ouă, el era hiena care râde.

Merse spre portiera șoferului de la Humvee-ul lui Kurtz cu arma ridicată (cu siguranța mutată în ceea ce spera cu toată inima să fie poziția DEZACTIVAT), în cap cântându-i o muzică înfricoșătoare, dar încă râzând. Iată supapa pentru alimentare cu benzină; pe asta n-o puteai trece cu vederea. Dar unde era Gamera, Teroarea de Dincolo de Spațiu?

Ca și când i-ar fi auzit gândul – și, își dădu Henry seama, acest lucru era perfect posibil – nevăstuica sări cu capul înainte în geamul din spate. În cel care, din fericire, nu era spart. Capul ei era murdar de sânge, păr și bucăți de carne. Ochii ei firoși se holbară în ochii lui Henry. Știa că avea o cale de ieșire, un tunel de evadare? Poate. Și poate că știa că, să se folosească de el, ar însemna foarte probabil o moarte rapidă.

Își dezgoli dinții.

Henry Devlin, care câștigase cândva Premiul pentru Înțelegere Empatică al Asociației Americane de Psihiatrie, pentru un articol de opinie din *New York Times* intitulat „Sfârșitul urii”, și-i dezgoli și el ca răspuns. Îl făcu să se simtă bine. Apoi îi arătă degetul mijlociu. Pentru Beaver. Și pentru Pete. Și acest gest îl făcu să se simtă bine.

Când înălță carabina, nevăstuica – proastă, poate, dar nu *incredibil* de proastă – dispăru din fața lui. Nici o problemă; Henry nu avusese deloc intenția să tragă prin geam. Îi plăcea, totuși, gândul că vietatea era jos pe podea. *Stai cât mai aproape de benzină vrei, iubire*, gândi el. Mută cu degetul selectorul de la carabină pe foc automat și trase o rafală lungă în rezervor.

Detunătura armei fu asurzitoare. O gaură enormă și franjурită apăru

acolo unde fusese supapa pentru alimentare cu benzină, dar pentru o clipă nu se întâmplă nimic altceva. *Ca să vezi cât de adevărată e versiunea Hollywoodiană în privința manevrei ăsteia*, gândi Henry, apoi auzi un sunet de șoaptă răgușită, ridicându-se până la un șuiurat gutural. Făcu doi pași în spate și picioarele alunecară de sub el. Căzătura de data aceasta foarte probabil îi salvă vederea și poate chiar viața. Partea din spate a Humvee-ului lui Kurtz explodează doar o secundă după aceea, focul țâșnind de sub mașină în petale mari și galbene. Cauciucurile roților din spate săriră de pe zăpadă. Cioburi de sticlă zburară prin aerul amestecat cu zăpadă, toate trecând peste capul lui Henry. Apoi îl izbi căldura și se târî mai departe cu rapiditate, trăgând carabina de curea și râzând bezmetic. Fu o a doua explozie și aerul fu umplut de cârcei rotitor de șrapnel.

Henry se ridică în picioare cum ar urca cineva o scară din lemn, folosindu-se de crengile de jos ale unui copac din apropiere ca să se tragă. Rămase în picioare, gâfâind și râzând, picioarele durându-l, spatele durându-l, gâtul părându-i-se *întins*. Toată jumătatea din spate a Humvee-ului lui Kurtz era năpădită de flăcări. Auzea vietatea dinăuntru chițâind furioasă în timp ce ardea.

Merse într-un cerc larg spre partea dreaptă a Humvee-ului cuprins de flăcări și ținti carabina spre geamul spart. Rămase acolo pentru o clipă, încruntându-se, apoi își dădu seama de ce i se părea atât de prostesc ceea ce făcea acum. *Toate* geamurile Humvee-ului erau acum sparte; tot ceea ce era sticlă, mai puțin parbrizul. Începu din nou să râdă. Ce tâmpit putea fi! Ce tâmpit notoriu!

Prin iadul de flăcări din cabina Humvee-ului, Henry putea vedea nevăstuica clătinându-se înainte și înapoi asemenea unui bețiv. Câte gloanțe îi mai rămăseseră în cartușieră în caz că blestemata aceea de vietate ar ieși *într-adevăr* afară? Cincizeci? Douăzeci? Cinci? Atâtea câte erau, trebuia să-i ajungă. Nu voia să riște să se retragă la Humvee-ul lui Owen pentru o altă cartușieră.

Dar vietatea nu ieși din mașină.

Henry rămase de gardă pentru cinci minute, apoi lungi perioada la zece. Ninsoarea cădea și Humvee-ul ardea, vărsând fum negru spre cerul alb. Henry rămase acolo gândindu-se la Parada de Zilele Orașului Derry, la formația Gary U.S. Bonds cântând „New Orleans” și iată că vine un bărbat înalt pe catalige, iată că vine legendarul cow-boy și cât de entuziasmat mai fusese Duddits, cum mai sărise el de bucurie. Gândindu-se la Pete stând în fața ŞGD, cu mâinile căuş la gură, prefăcându-se că fumează, aşteptându-i pe ei. Pete, al cărui plan fusese să conducă prima expediție cu oameni pe Marte a NASA. Gândindu-se la Beaver și la jacheta lui a la Fonzie, Beav și scobitorile lui, Beav cântându-i lui Duddits „Vis de-argint e a copilului bărcuță”. Beav îmbrățișându-l pe Jonesy la nunta lui Jonesy și spunând că Jonesy trebuie să fie fericit, că trebuie să fie fericit pentru fiecare dintre ei.

Jonesy.

Când Henry fu absolut convins că nevăstuica murise – fusese incinerată – porni în susul potecii să vadă dacă mai trăia Jonesy. Nu-și punea prea multe speranțe în asta... dar descoperi că nici nu renunțase cu totul să mai spere.

Doar durerea îl mai lega pe Jonesy de lumea exterioară și, la început, crezu că bărbatul speriat, cu obrajii căniți de funingine care stătea

îngenuncheat lângă el făcea parte dintr-un vis sau că era un ultim puseu al imaginației sale. Fiindcă bărbatul părea să fie Henry.

— Jonesy? Hei, Jonesy, ești acolo? Henry pocni din degete în fața ochilor lui Jonesy. Pământul către Jonesy.

— Henry, tu ești? Tu ești cu adevărat?

— Eu sunt, spuse Henry. Se uită la câinele încă prins în crăpătura din vârful Puțului 12, apoi se uită din nou la Jonesy. Dădu la o parte părul transpirat de pe fruntea lui Jonesy cu o tandrețe de nede-scris.

— Omule, ți-a luat..., începu Jonesy, apoi lumea se undui. Își închise ochii, se concentrează din greu, apoi îi deschise la loc. ... ți-a luat destul de mult să te întorci de la magazin. Ți-ai amintit să iei și pâine?

— Mda, dar am pierdut carnea pentru hot-doguri.

— Ce porcărie nenorocită! Jonesy trase prelung și sacadat aer în piept. Data viitoare o să merg eu însumi.

— Pupă-mi așezătoarea, amice, spuse Henry, iar Jonesy alunecă în întuneric zâmbind.

EPILOG ZIUA MUNCII

Universul e o curvă.
Norman Maclean

S-a mai dus o vară pe gârlă, gândi Henry.

Totuși, nu era nimic trist la acest gând; vara fusese plăcută, și la fel va fi și toamna. Anul acesta nu va vâna și va avea parte, fără îndoială, de ocazionala vizită din partea noului său prieten din cadrul armatei (noul lui prieten din cadrul armatei voia să se asigure înainte de orice că nu-i creștea nici un fel de floră roșie pe piele), dar toamna va fi plăcută chiar și așa. Aer răcoros, zile luminoase, nopți lungi.

Uneori, în orele de după miezul nopții, vechiul prieten al lui Henry încă-i făcea vizite, dar, când se întâmpla asta, Henry pur și simplu rămânea în biroul de la etaj cu o carte în poală și aștepta ca el să dispară. În cele din urmă, întotdeauna dispărea. În cele din urmă, soarele întotdeauna răsărea. Somnul de care nu aveai parte într-o noapte venea uneori în următoarea, și atunci venea asemenea unei iubite. Acesta era un lucru pe care-l învățase din ultimul noiembrie încoace.

Bea bere pe veranda casei de vacanță a lui Jonesy și a Cariei din Ware, cea de pe malul lacului Pepper. Partea de sud a Bazinului Quabbin se afla la vreo șase kilometri nord de locul unde ședea el. și East Street la fel, desigur.

Mâna în care ținea doza de Coors nu avea decât trei degete. Pe celelalte două le pierduse din cauza degerăturii, căpătată poate atunci când schiase pe Deep Cut Road dinspre Bivuac, poate atunci când îl târâse pe Jonesy înapoi la rămășițele Humvee-ului pe o targă încropită. Toamna trecută fusese perioada lui de târât oameni prin zăpadă, se părea, și rezultatele fuseseră diverse.

Lângă îngusta bucată de plajă, Carla Jonesy avea grijă de carnea de pe grătar. Noel, bebelușul, se juca în jurul mesei pentru picnic din stânga ei, scutecul lui atârând la pământ. Scutura vesel într-o mână o bucată arsă de carne pentru hot doguri. Ceilalți trei copii din familia Jones,

variind în vârstă de la unsprezece la trei ani, se aflau în apă, stropindu-se și strigând unul la celălalt. Henry bănuia că există ceva adevăr în porunca aceea biblică prin care ți se cerea să crești și să te înmulțești, dar se părea că Jonesy și Carla o respectaseră mult prea riguros.

În spatele lui, ușa cu plasă împotriva țânțarilor se lovi ușor. Ieși Jonesy, aducând un recipient cu bere la gheață. Cu șoldul n-o ducea foarte rău; de data aceasta, doctorul spusese pur și simplu la dracu' cu materialul din fabricație și înlocuise întreg mecanismul cu oțel și teflon. S-ar fi ajuns acolo oricum, îi spusese doctorul lui Jonesy, dar, dacă ai fi fost puțin mai grijuliu, Mare Șef, ai mai fi putut stoarce alți cinci ani din asta vechi. Operația îi fusese făcută în februarie, la scurt timp după ce „vacanța” de șase săptămâni a lui Henry și a lui Jonesy petrecută alături de agenții de contraspionaj ai armatei și alături de cei de la PsyOp se sfârșise.

Cei de la armată se oferiseră să-i plătească operația de înlocuire a șoldului din buzunarul Unchiului Sam – un fel de coda al interogatoriului lor – dar Jonesy îi refuzase cu mulțumiri, spunând că n-ar vrea să-l văduvească pe ortopedistul lui de această muncă sau agenția de asigurări medicale de plata facturii.

Pe atunci, tot ce-și doriseră amândoi fusese să plece din Wyoming. Apartamentele fuseseră frumoase (dacă te puteai obișnui să trăiești sub pământ, desigur), mâncarea era de patru stele (Jonesy se îngrășase patru kilograme jumătate, Henry aproape nouă), iar filmele erau întotdeauna avanpremiere. Atmosfera însă aducea doar puțin cam mult aminte de dr. Strangelove. Pentru Henry, acele șase săptămâni fuseseră infinit mai rele decât fuseseră pentru Jonesy. Jonesy suferea, dar în mare parte datorită șoldului dislocat; amintirile de când împărțise corpul cu DI Cenușiu se estompaseră până ce ajunseseră la consistența unor vise într-un răstimp extrem de scurt.

Amintirile lui Henry, pe de altă parte, nu făcuseră decât să se întărească. Acelea cu privire la grajd erau cele mai rele. Cei care-i studiau fuseseră înțelegători, nici urmă de vreun Kurtz printre ei, dar Henry nu-și putea înfrâna gândurile să nu zboare la Bill, și la Marsha, și la Darren Chiles, domnul *Joint-Monstru-din-Newton*. Aceștia îl vizitau destul de des în vise.

La fel și Owen Underhill.

— Întăriri, spuse Jonesy, așezând recipientul cu bere jos. Se lăsă apoi în șezlongul împletit de lângă Henry cu un mormăit și o grimasă.

— Încă una și gata, spuse Henry. Cam peste o oră trebuie să mă întorc cu mașina la Portland și nu vreau să-mi fie suspendat carnetul.

— Rămâi peste noapte, spuse Jonesy, uitându-se la Noel. Bebelușul se răsturnase pe iarbă sub masa pentru picnic și acum părea concentrat să-și introducă în buric rămășițele hot dogului.

— Să asist la încercările copiilor tăi de-a te convinge să-i lași să stea treji până după miezul nopții? Întrebă Henry. Să-mi iau porția de filme de groază regizate de Mario Bava?

— Mi-am cam pierdut apetitul pentru peliculele astea, spuse Jonesy. În seara asta ținem un festival dedicat lui Kevin Costner, începând cu *The Bodyguard*.

— Parcă ai spus că nu e vorba de-un film de groază.

— Deșteptule. Apoi ridică din umeri, rânjind. Cum vrei tu. Henry ridică doza de bere.

— Pentru prietenii absenți.

Jonesy ridică și el doza.

— Prieteni absenți.

Ciocniră dozele și băură.

— Cum e Roberta? întrebă Jonesy.

Henry zâmbi.

— Se descurcă foarte bine. Am avut îndoieli în privința asta la înmormântare...

Jonesy dădu înțelegător din cap. La înmormântarea lui Duddits stătuseră de-o parte și de alta a ei și ăsta fusese un lucru bine gândit, fiindcă Roberta de-abia se putuse ține singură pe picioare.

— ... dar acum își revine în forță. Zice că vrea să deschidă un magazin meșteșugăresc. Cred că-i o idee bună. Sigur că-i simte lipsa. După moartea lui Alfie, Duds a fost toată viața ei.

— A fost și viața noastră, spuse Jonesy.

— Da. Presupun că așa a fost.

— Mă simt atât de prost pentru felul în care l-am lăsat singur atâția ani. Vreau să spun, avea leucemie, iar noi nici măcar n-am *știut*.

— Sigur că am știut, spuse Henry.

Jonesy se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— Hei, Henry! strigă Carla. Cum vrei să fie burger-ul tău?

— Gătit! strigă el ca răspuns.

— Așa-l voi face, sire. Vrei să fii un scump și să te ocupi puțin de copil? Hot dogul ăla se transformă repede într-un câine murdar⁸⁶. Ia-l de la el și dă-i-l lui taică-său.

Henry coborî scările, îl pescui pe Noel de sub masă și veni cu el înapoi spre verandă.

— Ennie! strigă Noel vesel. Avea acum optsprezece luni.

Henry se opri, simțind un fior străbătându-i spinarea. Parcă fusese străpuns de-o fantomă.

— Mâ'că, Ennie! *Mâ'că!*

Noel îl lovi ușor peste nas pe Henry cu dirt-dog-ul ca să sublinieze ideea exprimată.

— Aștept burger-ul meu, mulțumesc, spuse el și continuă să meargă.

— No mâ'ci a'ta?

— Ennie mâ'că papa lui, iubițel. Dar poate că ar fi mai bine să-mi dai mie chestia aia scârboasă. Îți dau alta imediat ce vor fi gata toate.

Scoase dirt-dog-ul din mână micuță a lui Noel, apoi îl așază în poala lui Jonesy și-și reluă locul. Pe când termină Jonesy de șters muștarul și ketchup-ul din buricul fiului lui, puștiul aproape adormise.

— Ce-ai vrut să spui cu „sigur că am știut”? întrebă Jonesy.

— Ah, Jonesy, haide. Poate că l-am părăsit, sau am încercat să facem asta, dar tu crezi că Duddits ne-a părăsit pe noi? După toate câte s-au întâmplat, chiar crezi asta?

Foarte încet, Jonesy scutură din cap.

— În parte s-a datorat faptului că ne-am maturizat – ne-am îndepărtat – dar în parte s-a datorat chestiei cu Richie Grenadeau. Aceea a acționat asupra noastră cum a acționat chestia cu platoul soților Rapeloew asupra lui Owen Underhill.

Jonesy nu trebui să întrebe la ce bătea Henry; în Wyoming, avuseseră tot timpul din lume să-și povestească unul altuia felia lui din poveste.

— Există un poem vechi despre un bărbat care încearcă să-l depășească pe Dumnezeu, spuse Henry. „Copoiul Raiului” se cheamă. Duddits n-a fost Dumnezeu – Doamne ferește – dar a fost copoiul nostru. Noi am fugit atât de repede și atât de departe cât am putut, dar...

— N-am putut scăpa niciodată cu fuga de capcana pentru vise, nu-i așa? spuse Jonesy. Nici unul dintre noi n-a putut. Atunci au venit *ei*.

⁸⁶hot dog – dirt-dog (câine de mizerie, murdar)

Birumii. Spori prostesți dintr-o navetă spațială construită de o altă rasă. Asta au fost? Asta e *tot* ce-au fost?

— Nu cred că vom ști vreodată. Am primit răspuns la o singură întrebare toamna trecută. Timp de secole ne-am uitat la stele și ne-am întrebat dacă suntem singuri în univers. Ei bine, acum știm că nu suntem. Mare brânză, hă? Gerritsen... ți-amintești de Gerritsen?

Jonesy aprobă din cap. Sigur că-și amintea de Terry Gearritsen. Psiholog în marina militară, conducătorul echipei de cercetare de la Wyoming, glumind mereu despre cât de tipic era faptul că Unchiul Sammy l-a încartiruit într-un loc unde cea mai apropiată sursă de apă era heleșteul pentru vaci al lui Lars Kilborn. Gerritsen și cu Henry erau apropiați – nu tocmai prieteni, doar pentru că situația nu prea permitea acest lucru. Jonesy și Henry fuseseră tratați bine în Wyoming, dar nu fuseseră musafiri. Totuși, Henry Devlin și cu Terry Gerritsen erau colegi pe plan profesional și astfel de lucruri făceau diferența.

— Gerritsen începuse prin a face presupunerea că *două* întrebări primiseră răspuns: că nu suntem singuri în univers și că nu suntem singurele ființe inteligente din univers. Am muncit din greu să-l conving că acel al doilea postulat se bazează pe-o logică falsă, că e o casă construită pe nisip. Nu cred că am reușit pe de-a-ntregul să-l fac să înțeleagă, dar se poate să fi aruncat sămânța îndoielii, cel puțin. Ar putea fi orice birumii, dar nu sunt constructori de nave spațiale, iar rasa care a construit navele s-ar putea să fi dispărut.

— Dl Cenușiu nu era prost.

— Nu o dată ce-a intrat în mintea ta, cu asta sunt de acord. Dl Cenușiu ai fost *tu*, Jonesy. Ți-a furat sentimentele, amintirile, pofta ta pentru șuncă...

— N-o mai pot mânca acum.

— Nu mă surprinde. Ți-a furat, de asemenea, și personalitatea. Asta înseamnă și toanele subconști-ente. Orice ar fi în tine care gustă filmele de groază ale lui Mario Bava și westernurile lui Sergio Leone, orice ar fi care se eliberează prin teamă și violență. .. omule, Dl Cenușiu *iubea* porcăriile astea. Și de ce nu le-ar fi iubit? Acestea sunt uneltele primitive ale supraviețuirii. Ca ultimul reprezentant al speciei sale într-un mediu ostil, s-a folosit de orice unealtă blestemată care i-a căzut în mână.

— Prostii.

Dezgustul lui Jonesy față de această idee se citea limpede pe fața lui.

— Nu-i așa. La Bivuac ai văzut ceea ce te așteptai să vezi, adică un extraterestru gen *Dosarele-X*-liniuță-*Întâlnire de gradul trei*. Ai inhalat virusul... nu mă îndoiesc că a existat măcar atâta contact fizic... dar ai fost complet imun la atacul lui. La fel cum, știm noi acum, cel puțin cincizeci la sută din rasa umană pare să fie. Ce ai contractat tu a fost o intenție... un fel de imperativ orb. Futu-i, nu există un cuvânt pentru așa ceva, fiindcă nu există nici un cuvânt pentru a-i defini pe *ei*. Dar cred că a intrat în tine fiindcă tu *ai crezut* că e acolo.

— Vrei să-mi spui, zise Jonesy, uitându-se la Henry peste capul fiului său adormit, că aproape am distrus rasa umană fiindcă am avut o sarcină istericoidă?

— O, nu, spuse Henry. Dacă asta ar fi fost tot, s-ar fi spulberat repede. N-ar fi evoluat la un stadiu mai avansat decât acela de... fugă. Dar, în tine, ideea cu Dl Cenușiu s-a lipit ca musca într-o pânză de păianjen.

— S-a lipit în capcana pentru vise.

— Da.

Căzură în tăcere. Curând, Carla îi va chema și vor mânca hot dog și hamburger, salată de cartofi și pepene verde, sub scutul albastru al

cerului infinit și permeabil.

— Ești gata să spui că totul a fost o coincidență? Întrebă Jonesy. Că pur și simplu s-a întâmplat să cadă pe pământ în regiunea Jefferson și că eu pur și simplu s-a întâmplat să fiu acolo? Și nu numai eu. Tu, și Pete, și Beav. Plus Duddits, la doar vreo trei sute de kilometri spre sud, să nu uiți asta. Fiindcă Duddits ne-a ținut la un loc.

— Duddits a fost întotdeauna o sabie cu două tăișuri, spuse Henry. Josie Rinkenhauer pe una – Duddits gășitorul, Duddits salvatorul. Richie Grenadeau pe cealaltă – Duddits ucigașul. Doar că Duddits a avut nevoie ca noi să-l ajutăm să omoare. Sunt sigur de asta. Noi eram cei cu stratul profund subconștient. Noi l-am alimentat cu ură și teamă – teamă că Richie într-adevăr ne va prinde, așa cum a promis că va face. Noi am avut mereu o parte mai întunecată ca Duddits. Ideea lui asupra răului era să numeri jetoanele de-a-ndoaselea, iar asta o făcea mai mult în spiritul distracției decât pentru altceva. Totuși...îți amintești atunci când Pete i-a tras lui Duddits căciula peste ochi și Duds a intrat cu capul în perete?

Jonesy își amintea vag. În fața magazinului universal se întâmplase. Când fuseseră tineri și când magazinul universal era cel mai select loc unde puteai merge. Același rahat, altă zi.

— Pentru destul de multă vreme după aceea, Pete a pierdut de oricâte ori jucam jocul Duddits. Duddits *întotdeauna* îl număra de-a-ndoaselea și nici unul dintre noi nu ne-am prins. Probabil am crezut că e doar o coincidență, dar, în lumina tuturor lucrurilor pe care le știu acum, înclin să mă îndoiesc.

— Crezi că până și Duddits știa că răzbunarea-i o curvă?

— A învățat-o de la noi, Jonesy.

— Duddits i-a oferit D-lui Cenușiu echilibrul său. Echilibrul său *mental*.

— Mda, dar ți-a mai dat și *ție* o fortăreață – un loc unde să te ascunzi de Dl Cenușiu. Să nu uiți asta.

Nu, gândi Jonesy, nu va uita niciodată asta.

— Totul în ceea ce ne privește a început cu Duddits, spuse Henry. Am avut ciudățeniile fiecare, Jonesy, de când l-am cunoscut pe el. Știi că am dreptate. Chestiile cu Richie Grenadeau au fost doar vârful de aisberg, cele care au ieșit în evidență. Dacă te uiți înapoi la viața ta, o să observi și alte lucruri. Sunt sigur de asta.

— Defuniak, murmură Jonesy.

— Ce-ai spus?

— Puștiul pe care l-am prins copiind chiar înainte de accident. L-am prins chiar dacă n-am fost acolo în ziua în care s-a ținut examenul.

— Vezi? Dar, într-un sfârșit, Duddits a fost cel care l-a învins pe fiul ăla de cățea cenușiu. Îți mai spun un lucru: cred că Duddits mi-a salvat viața la capătul lui East Street. Cred că e foarte posibil ca atunci când Kurtz s-a aplecat peste geam și s-a uitat pe bancheta din spate a Humvee-ului la noi – de prima dată, despre asta vorbesc – a existat un Duddits micuț în mintea lui care-i spunea: „Nu-ți face griji, vulpe bătrână, continuă-ți de făcut treburile, sunt morți.”

Jonesy însă nu-și abandonase gândul de dinainte.

— Și trebuie ca noi să credem faptul că birumul a intrat în legătură cu noi – cu noi, dintre toți oamenii lumii – a fost o simplă coincidență? Fiindcă asta credea Gerritsen. N-a spus-o niciodată folosind atâtea cuvinte, dar opinia lui asupra problemei a fost suficient de clară.

— De ce nu? Sunt și oameni de știință, bărbați inteligenți ca Stephen Jay Gould, care cred că propria noastră specie există grație unui lanț chiar mai lung și mai improbabil de coincidențe.

— Asta crezi tu?

Henry își ridică mâinile. Nu știa cum să dea un răspuns fără să-l invoce pe Dumnezeu, care-și făcuse din nou loc în viața lui în aceste câteva ultime luni. Pe ușa din dos, se dovedise, și în crucea atâtor nopți nedormite. Dar chiar trebuia să invoci acest vechi *deus ex machina* ca să faci lumină în povestea asta?

— Ceea ce cred eu e că Duddits suntem *noi, Jonesy. L'enfant c'est moi... toi... tout le monde*⁸⁷. Rase, specii, genuri; game, set și meci. Noi suntem însumați Duddits, și toate aspirațiile noastre nobile se reduc la nimic altceva decât să nu pierdem din vedere sufertașul galben și să învățăm să ne încălțăm cum trebuie – a'uț e, a'uț di'as. Acțiunile noastre cele mai răuvoitoare, într-un sens cosmic, se reduc la nimic altceva decât să numărăm jetoanele cuiva, să le numărăm de-a-ndoaselea, scăzându-le, și-apoi să facem pe proștii.

Jonesy se uita la el cu fascinație.

— Ce spui e fie înălțător, fie oribil. Nu-mi dau seama cum.

— Și nici nu contează.

Jonesy se gândi la asta, apoi întrebă:

— Dacă noi suntem Duddits, cine ne mai cântă nouă? Cine ne cântă de leagăn, cine ne ajută să adormim când suntem triști și speriați?

— Oh, Dumnezeu încă se mai ocupă cu așa ceva, spuse Henry și-i veni să-și tragă un șut. Poftim, îi ieșise pe gură în ciuda tuturor încercărilor lui.

— Și Dumnezeu a făcut acea ultimă nevăstuică să nu cadă în Puțul 12? Fiindcă, dacă vietatea aia ar fi ajuns în apă, Henry...

Teoretic, ultima fusese nevăstuica ce incubase în Perlmutter, dar ideea rămânea și era bună, era un fir de păr care nu trebuia despicat în patru.

— Ar fi provocat necazuri, nu neg asta; pentru vreo doi ani, dacă să dărâme sau nu Fenway Park ar fi fost cea din urmă grijă a celor din Boston. Dar să ne distrugă? Nu prea cred. Eram ceva nou pentru ei. Dl Cenușiu știa asta; înregistrările alea cu tine sub hipnoză...

— Nu vorbi despre alea. Jonesy le ascultase și credea că aceea fusese cea mai mare greșeală pe care o făcuse în timpul șederii în Wyoming. Să se asculte pe el vorbind ca Dl Cenușiu – să *devină* Dl Cenușiu sub hipnoză profundă – fusese ca și când ar fi ascultat o fantomă răuvoitoare. Au fost momente când credea că el e singurul bărbat de pe fața pământului care înțelesese cu adevărat cum e să fii violat. Unele lucruri e mai bine să le uiți.

— Scuze.

Jonesy flutură din mână ca să spună că era în regulă – nici o problemă – dar pălise vizibil.

— Tot ce vreau să spun e că, într-o măsură mai mică sau mai mare, suntem *specii* care trăiesc în capcana pentru vise. Urăsc felul în care sună asta, transcendentalism ieftin, zăngăne-n ureche ca o tinichea ordinară, dar nici pentru a exprima așa ceva nu avem cuvintele necesare. S-ar putea să fie nevoie să inventăm unele în cele din urmă, dar, între timp, *capcana pentru vise* trebuie să ne ajungă.

Henry se roti în scaun. Jonesy făcu la fel, schimbând puțin și poziția lui Noel în poala lui. O capcană pentru vise atârna deasupra ușii de intrare în căsuța de vacanță. I-o adusese Henry drept cadou de casă nouă, iar Jonesy îl atârănase imediat, asemenea unui țaran catolic bătând în cuie un crucifix deasupra ușii căsuței lui în vremuri amenințate de vampiri.

— Poate că pur și simplu s-au simțit atrași de tine, spuse Henry. Atrași de *noi*. Așa cum se întorc florile după soare sau cum se așază în

⁸⁷Copilul sunt eu... tu... toată lumea

linie dreaptă pilitura de fier când simte atracția unui magnet. Nu putem fi siguri, fiindcă birumii sunt atât de diferiți de noi.

— Or să se întoarcă?

— Oh, da, spuse Henry. Ei sau alții.

Se uită în sus la cerul albastru al acestei zile de vară târzie. Undeva în depărtare, spre Bazinul Quabbin, un vultur strigă.

— Cred că pe afirmația asta poți lua licență. Dar nu astăzi.

— Băieți! strigă Carla. Prânzul e gata.

Henry îl luă pe Noel de la Jonesy. Pentru o clipă, capetele lor se atinseră, ochii lor se atinseră și se atinseră și mințile lor – pentru o clipă văzură linia. Henry zâmbi. Jonesy zâmbi înapoi. Apoi coborâră scările și traversară peluza umăr la umăr, Jonesy șchiopătând, Henry purtând în brațe copilul adormit, și, în clipa aceea, întunericul exista doar în umbrele care veneau în urma lor prin iarbă.

Lovell, Maine

29 mai 2000